Το μέρος που πάνε οι ασυνήθιστοι άνθρωποι

Ιφιγένεια Βράσκου

Το μέρος που πάνε

οι ασυνήθιστοι άνθρωποι

(περιπέτεια φαντασίας)

Βιβλίο 2ο της σειράς: *Η Γλυκιά Μελωδία του Πλαγίαυλου*

(https://www.ebooks4greeks.gr/h-glykia-melwdia-tou-plagiaylouas)

Ιφιγένεια Βράσκου

2023

Αυτό-έκδοση

Δημιουργία εξωφύλλου: ΓΒ
Ορθογραφική επιμέλεια: Αντρέας Κακολύρης
Η συγγραφέας φέρει την ευθύνη για την επιμέλεια του κειμένου

ISBN: 978-618-00-4988-6

Το μυθιστόρημα *Το μέρος που πάνε οι ασυνήθιστοι άνθρωποι* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από τη δημιουργό του, με την άδεια Creative Commons BY-NC-ND (Αναφορά δημιουργού - Μη εμπορική χρήση - Όχι παράγωγα έργα)

Στον Γιάννη Γκ, που κάποτε ζητούσε επίμονα
να διαβάσει τη συνέχεια της
Γλυκιάς Μελωδίας…

Οχτώ χρόνια έχουν περάσει και η παρέα της Γλυκιάς Μελωδίας του Πλαγίαυλου βρίσκεται σκορπισμένη στους πέντε ανέμους.

Ο καθένας χωριστά έχει επιτέλους αρχίσει να φτιάχνει τη ζωή του, όταν ξαφνικά η Άννα ανακτά την ικανότητα να πετάει και αμέσως μετά εξαφανίζεται.

Και καθώς τα παράξενα γεγονότα διαδέχονται το ένα το άλλο, κανείς δε θα μπορέσει να μείνει αμέτοχος, ούτε καν ο Μάρκος, ο οποίος θα αναγκαστεί να αφήσει την πρόσφατα ταχτοποιημένη ζωή του και να ανακατευτεί ξανά με τη μαγεία.

Μάγοι, Αθάνατοι, Ξωτικά, άνθρωποι με ικανότητες, παλιοί φίλοι και καινούρια πρόσωπα συναντιούνται κάτω από απρόσμενες συνθήκες, περιπλέκοντας τα πράγματα ακόμα περισσότερο.

Αυτό που πρέπει να κάνει ο Μάρκος για να πάρει πίσω την Άννα είναι κάτι που τους αφορά όλους. Τώρα όλοι θα πρέπει να ενώσουν τις δυνάμεις τους σε μία μάχη σε έναν άγνωστο Κόσμο, από το αποτέλεσμα της οποίας θα κριθούν πολύ περισσότερα από τις ζωές τους…

Εισαγωγή

Στον τελευταίο όροφο του ψηλού πυργίσκου, ακριβώς κάτω από τη στέγη, δέσποζε το εργαστήριο του Μάγου Άιζακ. Το δωμάτιο ήταν στρογγυλό και η οροφή του σχημάτιζε έναν ψηλό τρούλο. Ήταν περιστοιχισμένο από στενά, αψιδωτά παράθυρα που του έδιναν έναν παράξενο φωτισμό όλες τις ώρες της ημέρας. Ένα περίτεχνο σύμβολο ήταν ζωγραφισμένο ακριβώς στη μέση του πατώματος, επάνω στο οποίο ήταν στημένη μία χύτρα που κόχλαζε διαρκώς, ακόμα και όταν τίποτα το ενδιαφέρον δεν παρασκευαζόταν μέσα σ' αυτήν. Ο μαύρος καθρέφτης δαπέδου που στεκόταν σε μία γωνία αποτελούσε αδιαμφισβήτητα το πιο εντυπωσιακό αντικείμενο του δωματίου, ακόμα και για το πιο απαίδευτο μάτι. Χοντρά, πολυδιαβασμένα βιβλία ήταν στρατηγικά τοποθετημένα σε σωρούς, με τρόπο που να δίνουν την εντύπωση ότι ο ιδιοκτήτης τους τα ξεφύλλιζε όλες τις ώρες. Πάνω στα τραπέζια και στα ντουλάπια βρίσκονταν διαφόρων ειδών βάζα, μισολιωμένα κεριά, μεγάλες και μικρές σφαίρες, ενώ ραβδιά διαφόρων μεγεθών στέκονταν προσεκτικά σε χαμηλές ομπρελοθήκες στις γωνίες.

Αν η πρόθεση του Άιζακ ήταν να εντυπωσιάσει όποιον θα είχε το κουράγιο να ανέβει την κλειστοφοβική σκάλα και να φτάσει μέχρι το εργαστήριό του, σίγουρα τα κατάφερνε καλά. Αυτή τουλάχιστον ήταν η γνώμη του Αριστείδη Στρεγκόγιαννη, παρόλο που δεν ήταν η πρώτη φορά που έμπαινε εκεί μέσα. Το δωμάτιο ήταν τακτοποιημένο, καθαρό, φωτεινό, αλλά παρ' όλα αυτά μυστηριώδες και ανησυχητικό. Ίσως γιατί υπήρχε παντού έντονη η μυρωδιά της μαγείας, λες και είχε ποτίσει τα έπιπλα και τα πράγματα με μόνιμο τρόπο.

-Λοιπόν; Θα καταφέρεις να μου βρεις αυτό που σου ζήτησα; ρώτησε ήσυχα ο Άιζακ κοιτώντας τον επισκέπτη του στα μάτια εξεταστικά.

-Δύσκολο, αυτό που μου ζητάς αυτή τη φορά είναι πολύ δύσκολο. Δεν έχω την παραμικρή ιδέα πού θα μπορούσα να ψάξω ένα τέτοιο αντικείμενο. Δεν είναι απ' αυτά που βρίσκει κανείς στα πιο απίθανα – και αδαή συνήθως – χέρια. Καταρχήν στον Κόσμο μου…

-Και ποιος μίλησε για τον Κόσμο σου! Ξέρω ότι η δράση σου έχει ξεπεράσει προ πολλού τα όριά του. Πολλά από τα αντικείμενα που μου φέρνεις κατά καιρούς, είμαι σίγουρος ότι αποκλείεται να προέρχονται από έναν Κόσμο τόσο φτωχό σε μαγεία όπως ο δικός σου.

-Αυτό δεν το αρνούμαι, όμως…

-Αριστείδη, γνωρίζω καλά ότι όλα αυτά τα χρόνια είμαι ένας από τους βασικούς σου πελάτες. Δεν παραπονιέμαι ποτέ και παίρνω όποιο αντικείμενο κι αν μου φέρεις, ακόμα και αν είναι τόσο φανερή η έλλειψη αξίας του που η αγορά του να με κάνει να φαίνομαι ευκολόπιστος. Σε πληρώνω πάντα σε χρυσό και δεν πρέπει να ξεχνάς ότι δε σου έχω κάνει ποτέ το παραμικρό παζάρι.

«Μάλιστα. Και τώρα ήρθε ο καιρός να το ξεπληρώσω».

-Ήρθε λοιπόν ο καιρός να μου το ξεπληρώσεις, συνέχισε ο Άιζακ, κάνοντας τον Αριστείδη να αναρωτηθεί κατά πόσο η μαγεία του δωματίου τον καθιστούσε ικανό να διαβάζει τη σκέψη.

-Δε λέω όχι, αλλά πρέπει να καταλάβεις πόσο δύσκολο είναι αυτό που μου ζητάς αυτή τη φορά. Ένα *τέτοιο* αντικείμενο! Στον Κόσμο μου…

-Ο Κόσμος σου είναι μόνο *ένας* από τους Κόσμους στους οποίους οι μάγοι τα χρησιμοποιούν. Μπορεί να είναι αυτός που τα εμπνεύστηκε, αλλά έχει πάψει από καιρό να έχει την αποκλειστικότητα.

-Όπως και να έχει δεν είναι και τόσο συνηθισμένα τώρα πια.

-Αλλά βλέπω ότι εσύ έχεις ένα.

Ο Αριστείδης το έσφιξε προστατευτικά.

-Αυτά τα πράγματα είναι άμεσα συνδεδεμένα με τους μάγους τους. Μεταβιβάζονται από γενιά σε γενιά και δεν μπορούν να αλλάξουν οικογένεια. Αν η γενιά ή η Τάξη των μάγων σταματήσει να υπάρχει, τότε αυτό καταστρέφεται ή απενεργοποιείται. Αυτό σημαίνει ότι όλα όσα είναι ενεργά σήμερα, ανήκουν σε κάποιον μάγο. Επιπλέον δεν μπορούν να αλλάξουν χέρια και αυτό το ξέρεις καλά.

-Ωστόσο αν ο μάγος δεχτεί να το δώσει σε κάποιον άλλο, εκείνο είναι υποχρεωμένο να τον υπακούσει.

-Κανένας μάγος δε θα δεχόταν ποτέ να το δώσει, είπε με πάθος ο Αριστείδης και έσφιξε το δικό του ακόμα δυνατότερα. Ήξερε ότι ήταν το μοναδικό πράγμα που τον προστάτευε από το να πέσει νεκρός από τα χέρια του Άιζακ την ίδια στιγμή.

Ο Άιζακ το κοίταξε μελαγχολικά.

-Το ξέρω, είπε μαλακά. Δεν έχεις λοιπόν παρά να βρεις έναν μάγο που να είναι διατεθειμένος να το κάνει. Θα σε πληρώσω καλά. Τόσο καλά που δε θα χρειαστεί να ξανακάνεις πια αυτή την αηδιαστική δουλειά, ούτε εσύ, ούτε ο γιος σου.

Ο Αριστείδης ξεροκατάπιε.

-Έχεις σχεδόν τα πάντα, Άιζακ. Γιατί νομίζεις ότι σου χρειάζεται κάτι ακόμα; ρώτησε πονηρά.

-Κανένας μάγος δεν έχει τα πάντα, αν δεν έχει αυτό! Το ξέρεις πολύ καλά, αλλιώς μπορεί και να έμπαινες στον πειρασμό να μου πουλήσεις το δικό σου. Σε πολύ, μα πάρα πολύ καλή τιμή εννοείται.

-Αυτό αποκλείεται, έκανε ο Αριστείδης και τραβήχτηκε πίσω έτοιμος να αποκρούσει μία πιθανή επίθεση.

-Εντάξει λοιπόν. Μπορώ να περιμένω όσο χρειαστεί. Ο χρόνος δεν αποτελεί ένα από τα προβλήματά μου. Ξεκίνα να ψάχνεις. Είσαι άξιος απατεώνας, Αριστείδη. Μπορείς να εξαπατήσεις οποιονδήποτε αν το βάλεις στο μυαλό σου. Είμαι σίγουρος ότι αργά ή γρήγορα θα βρεις αυτό που σου ζητάω. Δε θα το μετανιώσεις. Αντίθετα αν εξαφανιστείς… ξέρεις ότι μπορώ εύκολα να σε βρω, ακόμα και εκεί που κανένας άλλος δε θα μπορούσε.

Ο Αριστείδης παρεξηγήθηκε κάπως. Δεν του άρεσε να τον αποκαλούν απατεώνα. Ωστόσο δεν μπορούσε να φέρει άλλες αντιρρήσεις προσωρινά. Χαιρέτησε ψυχρά τον Άιζακ και βγήκε από την αίθουσα.

ΜΕΡΟΣ Ι (Εφτά χρόνια και κάτι ψιλά)

1. Εξάρχεια

1.

Ο Άρης στριφογύριζε μέσα στο σπίτι ανίκανος να βρει ησυχία. Έκανε μια δουλειά, τακτοποιούσε ένα βιβλίο στο σαλόνι, δίπλωνε ένα ρούχο στην κρεβατοκάμαρα. Βρισκόταν σε έξαψη και δεν μπορούσε να καθίσει ήσυχος σε μια μεριά. Στο "δωμάτιο της μουσικής", όπως το αποκαλούσε, ήταν στημένο το βιολοντσέλο του, αλλά δεν είχε διάθεση να μελετήσει.

Ο απογευματινός ήλιος έμπαινε από τα ψηλά παράθυρα και έδινε έναν ιδιαίτερο φωτισμό στο σπίτι, αυτόν το φωτισμό που – κατά κύριο λόγο- τους είχε κάνει να το συμπαθήσουν με την πρώτη ματιά. Το σπίτι ήταν μεγάλο, ψηλοτάβανο, με ξύλινα πατώματα και μωσαϊκά, παλιά, ξύλινα κουφώματα και γύψινα τελειώματα στους τοίχους και στο ταβάνι, εκεί που κρέμονταν τα φωτιστικά. Καταλάμβανε ολόκληρο τον δεύτερο όροφο ενός παλιού νεοκλασικού κτιρίου, πάνω από έναν πεζόδρομο κοντά στα Εξάρχεια. Είχε μικρά μπαλκόνια που έβλεπαν στον πεζόδρομο, μεγάλη, φωτεινή κουζίνα και ένα δωμάτιο μουσικής. Αυτό ήταν όλο δικό του. Όχι ότι ήταν τίποτα το ιδιαίτερο. Όταν κατασκευάστηκε το σπίτι προοριζόταν προφανώς για παιδικό υπνοδωμάτιο: τα κουφώματα και οι πόρτες της ντουλάπας ήταν βαμμένα με μπλε λαδομπογιά και οι τοίχοι ήταν οι δύο γαλάζιοι και οι δύο πορτοκαλί. Εκεί μέσα είχε τοποθετήσει την προσωπική του βιβλιοθήκη, ένα όρθιο πιάνο, ένα στερεοφωνικό, τα CD του, τα αναλόγιά του και τα διάφορα μουσικά όργανα που είχε μαζέψει με τον καιρό. Το σημαντικότερο ήταν ότι ήταν αρκετά ευρύχωρο και τώρα μπορούσε να καλεί στο σπίτι του το συγκρότημα για πρόβα. Η πολυχρωμία κυριαρχούσε γενικά και στο υπόλοιπο σπίτι: οι πόρτες ήταν βαμμένες πορτοκαλί, τα καλοριφέρ κόκκινα, τα ντουλάπια σε μία απόχρωση του πράσινου και σε κανένα δωμάτιο δεν υπήρχαν τέσσερις τοίχοι του ίδιου χρώματος. Αυτή η φαντασία του σπιτονοικοκύρη ήταν άλλο ένα στοιχείο που τους είχε οδηγήσει στο να νοικιάσουν το σπίτι.

Ήταν πια ένας χρόνος περίπου που ο Άρης έμενε εκεί, και μπορούσε να χαρακτηρίσει τον εαυτό του ευτυχισμένο. Μαζί του έμενε ο Οδυσσέας και οι δύο γάτες τους, οι οποίες έναν χρόνο πριν ήταν δύο καχεκτικά, ψωριάρικα γατάκια που έκλαιγαν σ' ένα παρτέρι στον πεζόδρομο, και που τώρα είχαν γίνει δύο μεγαλόσωμες,

γκρίζες γάτες με γυαλιστερό τρίχωμα. Ο Οδυσσέας ήταν γραφίστας. Είχε ένα γραφείο στην οδό Στουρνάρη μαζί με μία συνέταιρο, στο οποίο πήγαινε με τα πόδια. Αυτός ήταν και ο λόγος που ήθελε να μένει στο κέντρο. Ο Άρης δεν είχε λόγο να διαφωνήσει. Η ιδέα του κέντρου τον γοήτευε και άλλωστε ήταν βολικό και για τις δικές του δουλειές, τις πρόβες και τις εμφανίσεις στις διάφορες μικρές μουσικές σκηνές. Το συγκρότημα πήγαινε καλά και εξάλλου τα τελευταία χρόνια, σε κάποια ακρόαση, είχε καταφέρει να πάρει μια θέση στην Κρατική Ορχήστρα Αθηνών. Τώρα αισθανόταν επιτέλους ότι η επαγγελματική του ζωή είχε αποκατασταθεί: η ορχήστρα του παρείχε μια σίγουρη δουλειά με έναν σταθερό μισθό και του έδινε την ευκαιρία να παίζει "σοβαρή μουσική" (όπως την αποκαλούσε η μαμά του) και το συγκρότημα του επέτρεπε να κάνει το κέφι του. Μετρούσε άλλωστε κάμποσα χρόνια ύπαρξης πλέον και ήταν αρκετά γνωστό στον χώρο.

Ο Οδυσσέας ήταν ωραίος τύπος. Ήταν σχετικά κοντός, ντυνόταν με πρόχειρα ρούχα, πολυφορεμένα τζιν και φαρδιές μπλούζες, φορούσε συνήθως ένα ελαφρύ μπουφάν και κουβαλούσε μία τσάντα γεμάτη χαρτιά περασμένη χιαστή στην πλάτη του. Είχε σγουρά, συνήθως ακούρευτα μαλλιά και κοντά γένια και κυκλοφορούσε με μία παλιά βέσπα. Ο Άρης τα έβρισκε όλα αυτά χαριτωμένα. Τον γνώριζε από παλιά, από τότε που ήταν φοιτητές και πάντα έκαναν λίγη περιστασιακή παρέα. Μόνο τελευταία είχαν ξαναβρεθεί και είχαν κολλήσει. Ο Οδυσσέας ήταν αυτό που λέμε "κουλ" τύπος. Ήταν ήρεμος, δε μιλούσε δυνατά, δε θύμωνε εύκολα και δεν είχε πρόβλημα να του κάνει τα χατίρια όποτε μπορούσε. Δεν ήταν βέβαια αυτό που θα λέγαμε τρελός έρωτας, αλλά ο Άρης βρισκόταν σε εκείνη τη φάση της ζωής του που είχε ανάγκη από έναν σύντροφο, μία σταθερή και ήρεμη παρουσία δίπλα του για να μπορεί να εξελίσσεται. Άλλωστε ποτέ δεν ήταν τύπος που τον τραβούσαν τα έντονα πάθη. Ο Οδυσσέας ήταν γοητευτικός. Σκέφτηκε ότι και η Άννα θα τον έβρισκε γοητευτικό, και αυτό τον γέμισε με μια απροσδόκητη χαρά και μεγάλωσε την ανυπομονησία του. Ήθελε πολύ να γνωριστούν καλύτερα.

Κόντευε να σκοτεινιάσει όταν άκουσε κλειδιά στην πόρτα. Επιτέλους! Ο Οδυσσέας μπήκε στο σπίτι με την τσάντα του περασμένη σταυρωτά στον ώμο όπως πάντα και άνοιξε αφηρημένα έναν λογαριασμό.

-Αναρωτιέμαι γιατί το φυσικό αέριο μας κοστίζει όσο και το πετρέλαιο, είπε αντί για χαιρετισμό.

Ο Άρης έτρεξε στο σαλόνι να τον συναντήσει.

-Άργησες σήμερα. Είχατε δουλειά στο γραφείο;

-Αρκετή, αλλά με καθυστέρησε κυρίως η Αιμιλία. Είχαμε σημαντικές εξελίξεις: ο γιατρός της ζήτησε επιτέλους να τον παντρευτεί!

-Αυτό είναι! Αντί να φτιάχνετε βιβλία, το επόμενο διάστημα θα φτιάχνετε προσκλητήρια και μπομπονιέρες!

Ο Οδυσσέας γέλασε, πέταξε το μπουφάν του στον καναπέ, κάθισε και άναψε τσιγάρο.

-Θέλεις να κάνω ένα μπάνιο και να πάμε έξω για φαΐ; ρώτησε.

-Θέλω, αλλά πρώτα έχω να σου πω νέα.

-Νέα;

-Ναι! Μου συνέβη κάτι παράξενο σήμερα. Μάντεψε ποιος με πηρέ τηλέφωνο!

-Να προσπαθήσω στ' αλήθεια να μαντέψω ή δεν έχω ελπίδα;

-Καμία! Με πήρε η Άννα.

-Η... γνωστή Άννα;

-Ακριβώς! Η γνωστή!

Του ήταν αδύνατο να συγκρατήσει τη χαρά του, αλλά ο Οδυσσέας πήρε μία επιφυλακτική έκφραση.

-Πώς κι έτσι; Θέλω να πω... έγινε κάτι ή...

-Τίποτα καινούριο, απλά με πήρε τηλέφωνο και μιλήσαμε αρκετή ώρα. Ήταν πολύ θερμή. Μας κάλεσε να πάμε στο Ναύπλιο.

-Αλήθεια; Και πιστεύεις ότι δεν έγινε τίποτα;

Ο Άρης δυσανασχέτησε κάπως, αλλά συνέχισε απτόητος:

-Δε νομίζω, μάλλον ψάχνει τρόπο επανασύνδεσης. Τι λες;

-Ξέρω 'γω; Για πότε είναι η πρόσκληση;

-Δεν είπαμε συγκεκριμένα, αυτό το Σαββατοκύριακο, το επόμενο... το πρώτο που δε θα δουλεύω. Είσαι;

Ο Οδυσσέας ανασήκωσε τους ώμους.

-Γιατί όχι; Αυτή την περίοδο δεν έχουμε και τόση δουλειά που να χρειάζεται να είμαι εδώ τα Σαββατοκύριακα, αλλά εσύ τι λες; Είσαι σίγουρος; Θέλω να πω... δεν είναι κάπως… μπλεγμένο;

-Δε νομίζω. Έδειξε να θέλει πραγματικά να με δει. Έχει περάσει καιρός, ο Μάρκος λείπει και, απ' ό,τι κατάλαβα, οι σχέσεις τους δεν είναι και πολύ στενές τελευταία. Άλλωστε με την Άννα δεν τσακωθήκαμε ποτέ, ούτε θα έλεγα ότι

χαθήκαμε ποτέ εντελώς. Το Ναύπλιο μου αρέσει πάντα και σκέφτηκα ότι δε θα είναι άσχημη ιδέα να κάνουμε μια εκδρομή.

-Κατάλαβα: θέλεις σαν τρελός να τη δεις!

Ο Άρης χαμογέλασε ντροπαλά.

-Μήπως θα ήταν καλύτερα να πας μόνος σου;

-Αποκλείεται. Θέλω οπωσδήποτε να τη γνωρίσεις. Καλύτερα, εννοώ. Το ότι την είδες μία φορά δεν σημαίνει ότι τη γνώρισες!

-Εντάξει τότε, είμαι μέσα! Κανόνισε ποιο Σαββατοκύριακο σε βολεύει.

2.

Ήταν εκείνη η όμορφη εποχή του χρόνου που ο χειμώνας είναι στα τελευταία του και αποφασιστικά παίρνει το πάνω χέρι η άνοιξη. Οι μέρες είχαν μεγαλώσει σημαντικά, οι νύχτες είχαν αρχίσει να είναι πιο ζεστές και τα παρτέρια είχαν φουντώσει. Ο Άρης λάτρευε τα Εξάρχεια. Του άρεσε ο θόρυβος της πόλης, η αίσθηση ότι βρισκόταν επιτέλους στο κέντρο των πάντων, ότι πήγαινε παντού με τα πόδια. Από την άλλη του άρεσε αυτή η ξαφνική ησυχία που αντίκριζες όταν ξέφευγες μόλις δύο βήματα από τα μαγαζιά, οι πεζόδρομοι με τα ξεχασμένα νεοκλασικά σπίτια, άλλα φροντισμένα και άλλα παρατημένα στην τύχη τους. Τα μεζεδοπωλεία σε απόσταση αναπνοής, κάποια με τους κήπους τους, κάποια με τα τραπέζια στημένα απευθείας στα πεζοδρόμια, ξεχασμένοι προμαχώνες μιας άλλης εποχής, όπου όλες τις ώρες της ημέρας στριμωχνόταν κόσμος και ήταν πάντα δύσκολο να βρεις τραπέζι. Οι τοίχοι που ήταν καλυμμένοι με γκράφιτι ή απλά με απανωτές αφίσες που ανάγγελλαν – ειδικά το καλοκαίρι – εκδηλώσεις και φεστιβάλ. Ο κόσμος που κυκλοφορούσε εδώ, τόσο νέος ακόμα και γεμάτος ψευδαισθήσεις, τα καλοκαιρινά σινεμά, τα μπαρ, τα βιβλιοπωλεία... Εδώ γίνονταν όλα. Οι φασαρίες που ακολουθούσαν τις πορείες, τα εναλλακτικά χάπενινγκ, ο καθωσπρέπει κόσμος έπινε καφέ το πρωί στους πεζόδρομους και τα πρεζόνια τριγυρνούσαν το βράδυ στην πλατεία.

Το πρώτο καλοκαίρι που είχε περάσει εδώ του είχε φανεί υπερβολικά ζεστό, αλλά τώρα το θυμόταν με νοσταλγία. Ήταν τόσο εύκολο να σε πάρει ένας φίλος, ακόμα και αργά τη νύχτα, και να σου πει «είμαι κέντρο, πάμε για μια μπύρα;». Ο Άρης πάντα ζήλευε τα άτομα που μπορούσες να τους πεις κάτι τέτοιο. Απλά κατέβαινε δύο βήματα από το σπίτι του και ήταν μέσα στον κόσμο, μέσα στα μαγαζιά, στη μουσική... Και μετά, όσο προχωρούσε το καλοκαίρι, η πόλη ερήμωνε τα βράδια, οι

δρόμοι είχαν να επιδείξουν μόνο καυσαέριο και σκουπίδια, αλλά εδώ δεν ήταν ποτέ ερημιά! Εδώ ήταν το κέντρο των πάντων. Αυτή η εμπειρία ήταν πρωτόγνωρη γι' αυτόν και τον ικανοποιούσε αφάνταστα. Κι έπειτα εδώ μπορούσε να μένει μαζί με τον Οδυσσέα, κανένας δεν τον ήξερε ή και να τον ήξερε δεν ενδιαφερόταν για τη ζωή του. Εδώ ο Άρης ήταν ελεύθερος.

Όχι ότι δεν του έλειπε καμιά φορά η οδός Παλαιολόγου. Συχνά σκεφτόταν το σπίτι του, την ησυχία και τη δροσιά της γειτονιάς του που είχε μείνει απαράλλαχτη με το πέρασμα των χρόνων. Αυτό που αναπολούσε όμως, το ήξερε, ήταν κάτι που είχε τελειώσει και που δεν μπορούσε να το έχει πια. Αυτό έλεγε στον εαυτό του όταν τον έπιανε νοσταλγία, καθώς και ότι με το να μετακομίσει στο κέντρο είχε ουσιαστικά κάνει ένα βήμα στη ζωή του. Αυτό που του έλειπε ήταν κυρίως ο Μάρκος και η Άννα, αλλά και όλη η παρέα της οδού Παλαιολόγου, συμπεριλαμβανομένου ακόμα και του Νίκου· τα χρόνια που πέρασαν όλοι μαζί σα μία οικογένεια, οι φάσεις που έκαναν, το δέσιμο που είχαν και που - ο Άρης το ήξερε - όσο κόσμο και να γνώριζε από εδώ και πέρα, δε θα μπορούσε να το βρει αλλού.

Ωστόσο αυτό είχε τελειώσει κάποτε, όλοι τράβηξαν με κάποιον τρόπο τον δρόμο τους και τελικά ο Άρης τράβηξε κι αυτός τον δικό του. Τώρα το σπίτι στην οδό Παλαιολόγου 8 το είχε νοικιάσει σε μία οικογένεια με δύο μικρά παιδιά. Καλοί άνθρωποι, πήγαινε καμιά φορά και τους έβλεπε, αλλά τόσο διαφορετικοί από τους προηγούμενους ενοίκους! Και ο Μάρκος είχε αφήσει το δικό του σπίτι εδώ και αρκετό καιρό, αυτός και η Άννα ήταν οι πρώτοι που είχαν φύγει. Ακόμα και το παλαιοπωλείο είχε αλλάξει διεύθυνση. Μόνο ο Νίκος και η Μαγδαληνή έμεναν ακόμα στην οδό Παλαιολόγου 10 και ο Άρης τους επισκεπτόταν πού και πού, όταν ανέβαινε στην περιοχή για καμία υπόθεση του σπιτιού του. Συνέχιζαν την ήρεμη ζωή τους, ασχολούμενοι με τις αιωνίως μυστηριώδεις υποθέσεις τους, ο Νίκος μάζευε ακόμα πράγματα και η Μαγδαληνή τον βοηθούσε στη "δουλειά" του ως συλλέκτη. Πάντως ούτε κι αυτοί οι δύο ήταν ιδιαίτερα ευχαριστημένοι από τότε που είχαν μείνει μόνοι τους. Τι να κάνεις όμως, τα πράγματα αλλάζουν, οι άνθρωποι μεγαλώνουν - τουλάχιστον οι υπόλοιποι άνθρωποι - και συνεχίζουν τη ζωή τους προς διαφορετικές κατευθύνσεις.

2. Ζωγράφου

Τα τελευταία έξι χρόνια, από τότε δηλαδή που είχε έρθει από το Ρέθυμνο στην Αθήνα, η Μαρίνα Καπουράκη έμενε σε ένα παλιό δυάρι στου Ζωγράφου. Αρχικά είχε πιάσει σπίτι εκεί για να είναι κοντά στο πανεπιστήμιο, όπως έκανε μία μεγάλη μερίδα φοιτητών που ερχόταν στη χαώδη πόλη και δυσκολευόταν, τον πρώτο καιρό, να κυκλοφορήσουν. Τελικά, όπως συμβαίνει επίσης σε πολλούς φοιτητές, αν και συχνά σκεφτόταν να βρει κάτι καλύτερο, είχε περάσει όλα τα χρόνια της φοιτητικής της ζωής εκεί. Είχε συνηθίσει την περιοχή, το διαμέρισμα της φαινόταν βολικό, πολλοί από τους φίλους της συνέχιζαν να μένουν εκεί γύρω και στην τελική συνέχιζε να πηγαίνει στο πανεπιστήμιο σχεδόν κάθε μέρα, οπότε το να αλλάξει γειτονιά θα ήταν απλώς χάσιμο χρόνου. Η Μαρίνα ήταν πρακτικός άνθρωπος.

Έξι χρόνια τώρα είχε χορτάσει αρκετά την πρωτεύουσα. Είχε προσπαθήσει να εκμεταλλευτεί όσες ευκαιρίες μπορούσε να της προσφέρει, είχε πάει σε θέατρα, κινηματογράφους, συναυλίες, παραστάσεις, ήξερε απ' έξω και ανακατωτά τα βιβλιοπωλεία του κέντρου και τα μαγαζιά της Ερμού, τα κλαμπ, τις ταβέρνες όπου μαζεύονταν οι φοιτητές και τα μπαράκια. Είχε γνωρίσει κόσμο, είχε ξενυχτίσει, είχε παρακολουθήσει σεμινάρια σχετικά ή όχι με το αντικείμενό της. Πριν δύο χρόνια είχε τελειώσει τη σχολή και τώρα προσπαθούσε να τελειώσει το μεταπτυχιακό της στον τομέα Αστροφυσικής, Αστρονομίας και Κοσμολογίας. Γενικά ήταν ικανοποιημένη από την πορεία της, και ανέβαλε όσο μπορούσε να σκεφτεί το "μετά". Αυτό το ακανθώδες *μετά* που απασχολούσε τους συμφοιτητές και τους φίλους της. Κατά καιρούς είχε δουλέψει για μικρά χρονικά διαστήματα σε καφετέριες, στον ΟΤΕ με ένα πρόγραμμα part time για φοιτητές και αργότερα, ως μεταπτυχιακή φοιτήτρια στο πανεπιστήμιο. Τώρα βρισκόταν στο τελευταίο έτος, σε αυτό που έπρεπε να συγκεντρωθεί και να γράψει τη διπλωματική της, την οποία η Μαρίνα μαγείρευε ήδη από το προηγούμενο καλοκαίρι χωρίς να καταλήγει πουθενά. Είχε διαλέξει ένα θέμα ελκυστικό, που σύντομα είχε αποδειχτεί εξαιρετικά δύσκολο και δαιδαλώδες και δεν άργησε να συνειδητοποιήσει πως είχε μπλέξει για τα καλά. Μερικούς μήνες πριν, είχε ανακοινώσει στην καθηγήτριά της ότι θα επιχειρούσε να αναλύσει τις θεωρίες για το επονομαζόμενο Πολυσύμπαν, και είχε επιμείνει, παρά τις ενστάσεις της. Της είχε φανεί πολύ καλή ιδέα τότε.

Εκείνο το απόγευμα καθόταν για άλλη μίας φορά στο σπίτι, στο γραφείο μπροστά στον υπολογιστή, με όλα της τα βιβλία ανοιγμένα τριγύρω, σε ένα χάος από χαρτιά που θα τρόμαζε τη μαμά της, και κοιτούσε τον τοίχο αδυνατώντας να συγκεντρωθεί. Τελευταία ασχολούταν με τις θεωρίες του Χιου Έβερετ για το μοντέλο των πολλαπλών Κόσμων. Εδώ και πολλές βδομάδες. Τις περισσότερες ώρες κοιτώντας τον τοίχο. Σκεφτόταν ότι ήταν αγχωμένη. Δεν το παραδεχόταν ανοιχτά, αλλά το ήξερε ότι κατά βάθος την είχε πιάσει κι εκείνη αυτή η κρίση που τους πιάνει όλους το τελευταίο εξάμηνο του πανεπιστήμιου, όταν πια είναι δεδομένο ότι μία εποχή φτάνει στο τέλος της και όλη η ανασφάλεια που επιφυλάσσει το μέλλον βγαίνει στην επιφάνεια. Η Μαρίνα αναστέναξε. Αναστέναζε συχνά τελευταία. Ήξερε ότι έπρεπε να στρωθεί να διαβάσει, σε λίγο θα έπιανε η ζέστη και το εγχείρημα θα γινόταν όλο και πιο δύσκολο, ιδίως αν δεν είχε μπει για τα καλά στο χορό, και παράλληλα ευχόταν να γίνει κάτι, να της τηλεφωνήσει κάποιος και να την καλέσει σε ένα τρελό πάρτι για να της δώσει μία δικαιολογία να τα παρατήσει και μία ευκαιρία να ξεσκάσει και να ξεχαστεί.

Ξεφύλλισε βαριεστημένα ένα βιβλίο. Γύρισε στον υπολογιστή και διάβασε τις δύο τελευταίες σελίδες, όλα όσα είχε καταφέρει να γράψει την τελευταία βδομάδα. Τίποτα δε γινόταν. Η Μαρίνα έριξε μία πλάγια ματιά στο τηλέφωνο. Έπιασε κάτι σημειώσεις που είχε κάνει την τελευταία φορά που ανέβηκε στη βιβλιοθήκη. Πότε ήταν αυτό αλήθεια; Της ήρθε να πάρει τηλέφωνο τη μητέρα της, αλλά ήταν σίγουρο ότι εκείνη θα καταλάβαινε αμέσως πως απλά δεν μπορούσε να διαβάσει και χάζευε και θα της άρχιζε το κήρυγμα. Ίσως να έπρεπε να πιάσει και πάλι καμιά δουλειά. Έτσι θα είχε ένα πιο αυστηρό ωράριο και αυτό πάντα κατάφερνε να τη βάλει σ' ένα πρόγραμμα. Καθώς επεξεργαζόταν αυτή την ιδέα στο μυαλό της, το τηλέφωνο επιτέλους χτύπησε! Η Μαρίνα το έπιασε σαν τον πνιγμένο που του ρίχνουν ξαφνικά ένα σωσίβιο.

-Ναι!

-Μαρίνα; Έλα, τι κάνεις; Η Λιάνα είμαι.

Η Λιάνα ήταν μία κοπέλα από το Βόλο. Η Μαρίνα την είχε γνωρίσει δύο χρόνια πριν, όταν εκείνη έκανε μεταπτυχιακό στην ψυχολογία και έκαναν αρκετή παρέα γιατί έμεναν στην ίδια πολυκατοικία. Είχαν κολλήσει πολύ για ένα διάστημα, έβγαιναν μαζί, έτρωγαν μαζί, κοιμόνταν μαζί, και έκαναν όλα όσα κάνουν μαζί οι άνθρωποι που τυχαίνει να συναντηθούν κατά τη διάρκεια της φοιτητικής τους ζωής

σε μία ξένη πόλη. Μετά η Λιάνα τελείωσε τις παρακολουθήσεις στο μεταπτυχιακό και γύρισε στο Βόλο.

-Λιάνα, πώς και με θυμήθηκες; Μια χαρά είμαι, προσπαθώ να διαβάσω, αλλά...

-Δεν τελείωσες ακόμα;

-Υποτίθεται ότι κάνω την διπλωματική μου, αλλά έχω κολλήσει. Μάλλον με έχει πιάσει η άνοιξη. Μη μου πεις ότι είσαι Αθήνα; ρώτησε η Μαρίνα με κρυφή ελπίδα. Το να ξαναδεί τη Λιάνα μετά από τόσο καιρό ήταν μία σοβαρότατη δικαιολογία για να σηκωθεί από το γραφείο της.

-Όχι, είμαι στο Βόλο, αλλά έρχομαι το Σάββατο. Τη Δευτέρα είναι η ορκωμοσία μου.

-Α, έτσι... Συγχαρητήρια. Πού θα μείνεις; Θέλεις να σε φιλοξενήσω;

-Όχι, ευχαριστώ, θα έρθω με γονείς και αδέλφια και θα μείνουμε στην ξαδέλφη μου, αλλά μετά αυτοί θα φύγουν και εγώ θα μείνω όλη τη βδομάδα, οπότε θα έχουμε όλο τον καιρό να τα πούμε. Στο μεταξύ… θα έρθεις στην ορκωμοσία;

-Το συζητάς; Δε θα την έχανα με τίποτα! Πες μου ώρα και τόπο.

-Θα γίνει τη Δευτέρα στις δέκα το πρωί, στη φιλοσοφική.

-Εδώ στου Ζωγράφου;

-Ναι, στον τρίτο όροφο, ξέρεις καθόλου αυτό το κτίριο;

Η Μαρίνα είχε πάει στο κτίριο της φιλοσοφικής μόνο δύο τρεις φορές και αυτές στο κυλικείο για να πιει καφέ με τη Λιάνα.

-Για να πω την αλήθεια, όχι.

-Λοιπόν, είναι στον τρίτο όροφο, στο γραφείο της Κοσμητείας. Είναι λίγο μπερδεμένα, αλλά αν ρωτήσεις θα το ξέρουν όλοι. Θα το βρεις;

-Φαντάζομαι...

-Εντάξει, αν δυσκολευτείς πάρε με τηλέφωνο.

-Ωραία. Θα τα πούμε οπωσδήποτε, σε έχω πεθυμήσει.

-Κι εγώ. Θα κοιτάξω να το σκάσω από την ξαδέλφη μου και να μείνω στο σπίτι σου για μερικές μέρες, εντάξει;

-Μακάρι.

-Φιλάκια.

-Χάρηκα που σε άκουσα, πραγματικά.

Δεν ήταν το σωτήριο τηλεφώνημα που περίμενε, αλλά τουλάχιστον της έδωσε μία ώθηση. Φαντάστηκε τον εαυτό της να παίρνει τηλέφωνο τους φίλους της και να τους

καλεί στην ορκωμοσία του δικού της μεταπτυχιακού και αποφάσισε πως ήταν ένα κίνητρο. Αναστέναξε ξανά και χώθηκε στα βιβλία της.

3. Ναύπλιο

Η Άννα άφησε πίσω της την πλατεία με τον κόσμο που έκανε την απογευματινή του βόλτα, τις καφετέριες, τα μαγαζιά. Εκείνης της άρεσε να βολτάρει στο ψηλότερα σημεία της πόλης. Μέσα από έναν λαβύρινθο από σκάλες και στενά δρομάκια, σχεδίαζε διαδρομές που κατέληγαν πάντα στην Ακροναυπλία. Προτιμούσε την πίσω πλευρά του κάστρου, εκεί που τα τείχη υψώνονταν απότομα πάνω από τη θάλασσα: αυτό ήταν το αγαπημένο της μέρος.

Της άρεσε να κάθεται στο τοιχίο πάνω από τον γκρεμό και να κοιτάζει από κάτω της τις φραγκοσυκιές που φύτρωναν κάθετα στον βράχο και που αυτή την εποχή του χρόνου είχαν κίτρινα λουλούδια, πράγμα που την εντυπωσίαζε. Δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι ακόμα και οι φραγκοσυκιές κάποτε άνθιζαν. Ο γκρεμός κατέληγε σε πεύκα, ακολουθούσαν μερικά επίπεδα βράχια και μετά η θάλασσα. Από κείνο το σημείο έβλεπε τον βράχο του Παλαμηδιού από διαφορετική οπτική: έδειχνε κάπως στρογγυλεμένος, με το κάστρο να φαίνεται μόνο λίγο, ένα μικρό κομμάτι στην κορυφή. Το μόνο που ακουγόταν εκείνη την ώρα της ημέρας ήταν το βουητό της θάλασσας και τα πουλιά, που όσο πλησίαζε το βράδυ πλήθαιναν και πετούσαν πιο χαμηλά, ψάχνοντας τις φωλιές τους για το βράδυ.

Η Άννα συνήθιζε να μένει εκεί μέχρι να σκοτεινιάσει και να ρεμβάζει τη θάλασσα, να παρακολουθεί τις μεταμορφώσεις της ανάλογα με την εποχή. Καθόταν ώρα και άφηνε τον αέρα να της φυσάει το πρόσωπο, συχνά τυλιγμένη στο κασκόλ της και κοιτούσε τον ήλιο που έδυε, τα σύννεφα που χωματίζονταν σε απίθανες αποχρώσεις και τον ουρανό που πάντα την εντυπωσίαζε με την διαύγειά του και την απεραντοσύνη του. Ο ουρανός εδώ της φαινόταν τόσο διαφορετικός από τον ουρανό της Αττικής!

Κάτι τέτοιες ώρες ευγνωμονούσε τις συγκυρίες που την είχε οδηγήσει σ' αυτή την πόλη: καταρχήν, σε μία προκομμένη φάση της ζωής της είχε κάνει ένα μεταπτυχιακό στην μεσαιωνική ιστορία και τελειώνοντας είχε καταφέρει να παρατήσει επιτέλους τις μεταφράσεις και να κλείσει μία συνεργασία με ένα ιταλικό περιοδικό ιστορίας. Η συνεργασία θα κρατούσε έναν χρόνο και κάθε μήνα έπρεπε να στέλνει ένα

πολυσέλιδο άρθρο για ένα από τα βενετικά κάστρα της Πελοποννήσου. Ήταν ένα μεγάλο αφιέρωμα, ένα μεγαλεπήβολο σχέδιο, που περιλάμβανε την μελέτη και την καταγραφή των κάστρων και της ιστορίας τους. Η Άννα είχε πάρει ήδη την άδεια να βγάλει τα άρθρα της σε βιβλίο όταν το αφιέρωμα τελείωνε.

Είχε μετακομίσει στο Ναύπλιο εδώ και έναν χρόνο περίπου και με έδρα της την πόλη, επισκεπτόταν τα κάστρα για να βλέπει από κοντά αυτά που μελετούσε στα αρχεία. Όταν δεν ταξίδευε περνούσε τις ώρες της κυρίως στην βιβλιοθήκη του Ναυπλίου, όχι τόσο γιατί ήταν πλούσια σε υλικό που να την ενδιαφέρει, αλλά γιατί προτιμούσε να διαβάζει εκεί παρά να κάθεται στο σπίτι της που ήταν μικρό και αποπνικτικό, ιδιαίτερα τον χειμώνα. Υπολόγιζε ότι θα έμενε τουλάχιστον μέχρι τον επόμενο Οκτώβριο που θα δημοσιευόταν και το τελευταίο της άρθρο και τότε ίσως να επέστρεφε στην Αθήνα για να καθίσει να γράψει το βιβλίο. Ίσως. Από την άλλη, ίσως και να μην επέστρεφε ποτέ στην Αθήνα.

Όλα είχαν γίνει γρήγορα. Πολύ γρήγορα. Η ζωή της στην οδό Παλαιολόγου, με την πολυκοσμία που επικρατούσε πάντα εκεί, φάνταζε μακρινή εδώ στο κάστρο. Όταν τη σκεφτόταν, θυμόταν κυρίως τα κοινά γεύματα. Λες και όλα τα χρόνια που είχε περάσει σ' εκείνο το σπίτι ήταν ένα τεράστιο τραπέζι όπου έτρωγαν και έπιναν, έπαιζαν επιτραπέζια και γελούσαν. Και τη μουσική. Τις ατελείωτες πρόβες, τη μελέτη, το φλάουτο, που συχνά ο ήχος του της έλειπε περισσότερο από κάθε τι άλλο. Και τον Άρη! Ο Άρης ήταν πάντα ο πρωταγωνιστής, το κεντρικό πρόσωπο, η ψυχή της οδού Παλαιολόγου. Όταν είχαν μάθει πως το σπίτι του Μάρκου έπρεπε να αδειάσει σύντομα γιατί θα ερχόταν να μείνει η – πρόσφατα χωρισμένη – κόρη της σπιτονοικοκυράς του με το παιδί της, ήταν σαν να είχε καταρρεύσει ένα μέρος της ζωής τους.

Όμως ήταν και η ευκαιρία για μια καινούρια αρχή: ο Μάρκος κι εκείνη το είχαν δει σα σημάδι ότι έπρεπε να ζήσουν επιτέλους μόνοι τους, κάθε ζευγάρι έχει το δικαίωμα να το κάνει κάποτε αυτό. Τελικά η απόπειρα αποδείχτηκε αποτυχημένη και κράτησε μόνο έναν χρόνο (στο τέλος του οποίου η Άννα έφυγε για το Ναύπλιο), αλλά αυτό δεν είχε σημασία: η Άννα πίστευε πως πρέπει να δοκιμάζεις πράγματα στη ζωή σου και εκείνοι δεν ήταν σαν τον Νίκο και τη Μαγδαληνή: ο χρόνος τους – όπως τους υπενθύμιζε συχνά η παρουσία των δύο Αθανάτων – ήταν περιορισμένος.

Και τώρα ήταν εδώ, μόνη της, σ' αυτό το υπέροχο μέρος του κόσμου, ξαφνικά ελεύθερη και χωρίς καμία υποχρέωση, κανέναν να νοιαστεί. Ποτέ δε θα πίστευε ότι

θα μπορούσε να πει κάτι τέτοιο, η ζωή της είχε έρθει τα πάνω κάτω, αλλά ήταν ωραία! Συχνά αισθανόταν σαν τα πουλιά που πετούσαν πάνω από τα βράχια: ελεύθερη!

4. Εξάρχεια

Ο Άρης και ο Οδυσσέας έπιναν καφέ στην πλατεία, σε ένα σύντομα διάλειμμα που έκανε ο Οδυσσέας από το γραφείο. Οι προετοιμασίες για τον γάμο της Αιμιλίας φαίνεται ότι προχωρούσαν με γοργούς ρυθμούς και ο φίλος του γινόταν σιγά σιγά εξπέρ στη γραφειοκρατία του γάμου, καθώς και στα σχέδια των νυφικών. Ο Άρης γελούσε μαζί του. Στο γραφείο κυκλοφορούσαν περιοδικά με νύφες, τηλέφωνα από εκκλησίες και κέντρα και οι καθημερινές συζητήσεις περιστρέφονταν γύρω από το αν θα ήταν σωστό να γίνει ένας ανοιχτός γάμος όπου θα παρευρίσκονταν όλοι οι συγγενείς και οι καλεσμένοι των οικογενειών ή μία διακριτική τελετή μεταξύ λίγων φίλων.

-Με τον γαμπρό γιατρό και τη νύφη επιχειρηματία, μου φαίνεται πως ο κλειστός γάμος μάλλον θα αποκλειστεί σύντομα, σχολίασε ο Άρης.

-Το ξέρω, αλλά υποθέτω ότι όλοι είναι ρομαντικοί στην αρχή και ελπίζουν σε έναν κλειστό γάμο, χωρίς έξοδα και άγχη.

-Δε βαριέσαι με όλα αυτά;

-Προσωρινώς όχι, αλλά θα βαρεθώ σύντομα αν το πράγμα παραγίνει. Πάντως όπου να ’ναι έρχεται μία δουλειά που θα μας κρατήσει απασχολημένους όλες τις ώρες του γραφείου και η ιστορία του γάμου θα ξεχαστεί για λίγο.

Ο Άρης γέλασε: -Δεν πιστεύω ότι η Αιμιλία θα ξεχάσει τον γάμο ό,τι κι αν γίνει!

-Αλήθεια, πότε θα πάμε στο Ναύπλιο; Καλά θα κάνουμε να το επισπεύσουμε, όταν θα έρθει η δουλειά…

-Το σκεπτόμουν κι εγώ. Τι λες για το άλλο Σαββατοκύριακο; Είναι το πρώτο που δεν παίζουμε με τα παιδιά και μετά δεν ξέρω πότε θα ξανασυμβεί κάτι τέτοιο. Κοντεύει βλέπεις το τέλος της σεζόν.

-Τι κάνει η Άννα; Μιλάτε ακόμα στο τηλέφωνο, έτσι δεν είναι;

Ο Άρης δεν μπόρεσε να κρύψει το χαμόγελό του. -Κάθε μέρα σχεδόν!

-Κι αυτή είναι μία εξέλιξη που σε ευχαριστεί!

-Φυσικά! Η Άννα αξίζει τον κόπο! Και μου έχει λείψει πολύ, είναι ένα κομμάτι της ζωής μου, πώς να το πω… είναι... νομίζω η καλύτερή μου φίλη τώρα πια.

-Εννοείς από τότε που δεν κατέχει πια αυτή τη θέση ο Μάρκος!

Ο Άρης σκυθρώπιασε. -Ναι, μάλλον αυτό εννοώ.

Έμπαιναν σε δύσκολα μονοπάτια, αλλά ο Οδυσσέας σκέφτηκε πως άξιζε τον κόπο να δοκιμάσει. Ίσως αυτή τη φορά να κατάφερνε να μάθει κάτι παραπάνω.

-Ποτέ δεν έμαθα τι έγινε με εσάς τους δυο.

-Ούτε και εμείς μάθαμε ποτέ τι έγινε στ' αλήθεια. Τίποτα δεν έγινε. Τσακωθήκαμε μια μέρα και αυτό ήτανε, κανένας δεν περίμενε ότι αυτό θα είναι το τέλος της σχέσης μας, ούτε εμείς οι ίδιοι. Όμως ο Μάρκος είναι ξεροκέφαλος και ποτέ δεν έκανε πίσω.

-Ούτε κι εσύ έκανες πίσω πάντως.

-Εγώ είχα δίκιο!

-Είμαι σίγουρος πως κι ο Μάρκος θα λέει το ίδιο.

-Ναι, μπορεί. Όμως εκείνη την εποχή ήταν αδύνατο να συζητήσεις ψύχραιμα μαζί του. Ο Μάρκος δεν ήθελε να ακούει γνώμες για το άτομό του.

-Πολλοί άνθρωποι δε θέλουν. Γιατί λοιπόν του είπες μία γνώμη που δεν ήθελε να ακούσει;

-Έπρεπε, ήμουν ο καλύτερός του φίλος. Κάποιος έπρεπε να του μιλήσει, να τον κάνει να δει την κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει, να του πει ότι έπαιρνε την κάτω βόλτα.

-Έπινε πολύ τότε;

-Ναι, αλλά αυτό δεν ήταν ποτέ αληθινό πρόβλημα για τον Μάρκο – ήταν μόνο η δικαιολογία. Μάλλον κάτι άλλο τον έτρωγε, αλλά δεν ήθελε να το δει. Εγώ όμως έβλεπα ότι θα τα κατάστρεφε όλα… ήξερα την Άννα βλέπεις πολύ καλά. Η Άννα ήταν για τον Μάρκο όλη του η ζωή.

Ο Άρης σταμάτησε· είχε πει παραπάνω απ' όσα σκόπευε. Δε συνήθιζε να μιλάει γι' αυτά, ίσως ήταν η επανασύνδεση με την Άννα που τον είχε κάνει να σκέφτεται και πάλι τα παλιά.

-Παρ' όλα αυτά δεν έχεις το δικαίωμα να μιλάς σε κάποιον για τη ζωή του, αν δε θέλει να ακούσει τη γνώμη σου, επέμεινε ο Οδυσσέας. Δεν μπορείς να ρίχνεις το άδικο σ' αυτόν που δε θέλει να ακούσει.

-Όχι, δεν είναι μόνο αυτό: ο Μάρκος είπε κι αυτός πολλά για τη δική μου ζωή. Πολλά που δεν έπρεπε να ξεστομίσει. Είναι μερικά πράγματα που δεν τα λες στους φίλους σου, ακόμα και αν τα πιστεύεις.

-Αυτό λέω κι εγώ.

-Δεν είναι το ίδιο, Οδυσσέα. Ο Μάρκος ποτέ του δεν υποστήριξε τις επιλογές μου, ενώ εγώ υποστήριξα πάντα ό,τι μαλακία έκανε, χωρίς να τον κρίνω. Κι εκείνη τη φορά ακόμα δεν τον έκρινα, απλά τον προειδοποίησα ότι έκανε λάθη. Και να τώρα: κατάφερε να χάσει την Άννα, δεν μπορώ ούτε να φανταστώ πόσο θα του στοίχισε αυτό. Όμως ούτε και τότε εμφανίστηκε, συμπλήρωσε ο Άρης με πίκρα.

-Εσύ είπες πράγματα που δεν έπρεπε, αυτός είπε πράγματα που δεν έπρεπε, κανένας δε θέλησε να ζητήσει συγνώμη, η συνηθισμένη συνταγή για να χαλάσει μία φιλία.

-Όχι, δεν καταλαβαίνεις. Εγώ είπα πράγματα που έπρεπε, αυτή ήταν η διαφορά.

-Καλά. Όμως οι πραγματικοί φίλοι πρέπει να ξέρουν να το συγχωρούν αυτό. Τι κάνεις όταν η μάνα σου λέει πράγματα που δε θα έπρεπε να σου πει; Της κρατάς μούτρα για μερικές μέρες και μετά τη συγχωρείς και μάλιστα την παίρνεις πρώτος τηλέφωνο.

-Δεν καταλαβαίνεις.

Ο Άρης είχε αρχίσει να θυμώνει και ο Οδυσσέας κατάλαβε πως είχε έρθει η ώρα να το κόψει πριν τσακωθούν μεταξύ τους. Καταλάβαινε πως ο φίλος του αισθανόταν αδικημένος, αλλά δεν μπορούσε να μην υποστηρίξει ότι υπήρχαν πάντα δύο όψεις σε κάθε νόμισμα.

-Η Άννα τι λέει γι' αυτό; ρώτησε αλλάζοντας θέμα.

-Τίποτα. Η Άννα δεν ανακατεύτηκε ποτέ και τώρα δείχνει να το έχει πια ξεχάσει. Η θέση της ήταν δύσκολη, δεν ήθελε να μπει ανάμεσά μας. Ωστόσο τότε ακολούθησε τον Μάρκο χωρίς κουβέντα και απομακρύνθηκε από μένα.

-Αλλά αυτήν την συγχώρησες.

-Όχι αμέσως. Όμως την καταλαβαίνω, κι εγώ, νομίζω, το ίδιο θα έκανα στη θέση της.

-Αλήθεια; Θα το έκανες και για μένα;

-Κυρίως για σένα.

-Γιατί το λες αυτό;

-Γιατί θεωρώ ότι όταν ο άνθρωπος επιλέγει έναν μόνιμο σύντροφο, οφείλει να παίρνει το μέρος του ακόμα και όταν έχει άδικο. Ακόμα και απέναντι σε κάποιον άλλο που αγαπάει εξίσου.

Ο Οδυσσέας ήθελε να πει πως η Άννα, αν ήξερε λεπτομέρειες για την υπόθεση – πράγμα αμφίβολο, ίσως να μη θεωρούσε ότι ήταν ο Μάρκος αυτός που είχε άδικο, αλλά αποφάσισε να μη χαλάσει τη στιγμή. Στο κάτω κάτω ο Άρης μόλις του είχε κάνει μία δήλωση πίστης που τον κολάκευε και τον συγκινούσε. Και ο Οδυσσέας ήταν άνθρωπος που ήξερε πότε να σταματάει μία συζήτηση.

5. Λονδίνο

Στο Λονδίνο, ο Μάρκος έμενε σε μία πανσιόν Bed and Breakfast αρκετά ακριβή για το είδος της. Η πανσιόν διέθετε μόλις 12 δωμάτια, που τα περισσότερα ήταν καταλυμένα από τους διάφορους συντελεστές της παράστασης που είχαν έρθει από άλλες πόλεις ειδικά για την προετοιμασία της. Η Γιώτα και ο Μάρκος ήταν οι μοναδικοί Έλληνες. Τη Γιώτα, ο Μάρκος την είχε γνωρίσει πριν χρόνια στο ωδείο. Ήταν πρώην μαθήτρια και νυν βοηθός του σκηνοθέτη, του Κλιφ Άντριου, ενός στριφνού, μεσόκοπου, κουλτουριάρη Άγγλου, και το πρόσωπο που είχε μεσολαβήσει αρχικά για να φέρει σε επαφή τον Μάρκο με τους διοργανωτές και τον Κλιφ. Βέβαια αυτό που τελικά είχε παίξει ρόλο στο ότι βρισκόταν τώρα εδώ, ήταν το βιογραφικό του και τα δείγματα της δουλειάς του, αλλά ο Μάρκος δεν έπαυε να αισθάνεται κάποιου είδους ευγνωμοσύνη για τη Γιώτα, αυτή την κάπως ξινή πρώην συμμαθήτριά του, που του έδειχνε μία ιδιαίτερη συμπάθεια.

Εκείνο το απόγευμα τον συνάντησε στο μπαρ - εστιατόριο της πανσιόν, όπου έπινε καφέ πριν επιστρέψει στο θέατρο. Δούλευαν πάντα το πρωί, ξεκινώντας αρκετά νωρίς και συνήθως επέστρεφαν για κάποιες ώρες το απόγευμα. Η δουλειά τους είχε γίνει πιο εντατική τις τελευταίες μέρες, καθώς η βραδιά της πρεμιέρας πλησίαζε. Ο Μάρκος βρισκόταν εκεί για να γράψει τη μουσική. Του το είχαν παρουσιάσει σαν μία πρωτοποριακή απόδοση του έργου *Όνειρο θερινής Νύχτας*, με πολλή μουσική, που θα ανέβαινε για μία σειρά παραστάσεων στο Globe, το Σφαιρικό Θέατρο του Σαίξπηρ, ένα ιστορικό θέατρο αφιερωμένο στον μεγάλο ποιητή. Η παράσταση θα ήταν μία σύγχρονη βερσιόν του έργου και έτσι έπρεπε να είναι και η μουσική, με ροκ επιρροές,

όπως όλες οι μουσικές που είχε γράψει στη ζωή του, και κατά τ' άλλα αφημένη στην απόλυτη κρίση του.

Όταν είχε πρωτακούσει για την παράσταση είχε μία αμυδρή ιδέα για το έργο, αλλά όταν το διάβασε έμεινε έκθαμβος: ήταν σαν κάποιος να τον διάλεξε επίτηδες για να γράψει τη μουσική του, κάποιος που ήξερε για την περιπέτεια που είχε ζήσει κάποτε στο βουνό Λύκαιο. Η κωμωδία διαδραματιζόταν τη νύχτα του θερινού ηλιοστασίου στο δάσος, μια νύχτα που τα ξωτικά μπλέκονται στις ζωές των ανθρώπων και τους οδηγούν σε μπερδεμένες καταστάσεις μέχρι το πρωί, που πλέον ξυπνούν νομίζοντας πως ό,τι τους συνέβη ήταν όνειρο.

Πριν ακόμα αποφασίσει αν θα δεχτεί ή όχι, είχε ήδη σχηματίσει μία ιδέα για τη μουσική που θα έγραφε. Στο μυαλό του ξαναζωντάνευαν τα Ξωτικά του Λύκαιου και οι δύο νύχτες που είχαν περάσει μαζί τους, ο μαγικός χορός τους, και το γεγονός ότι τον είχαν βοηθήσει αφιλοκερδώς, δίνοντάς του ένα μαγικό μουσικό όργανο. Χρόνια τώρα αμελούσε να γυρίσει στην Νέδα και να τα ξαναβρεί για να τους το επιστρέψει. Αισθανόταν ότι τους χρωστούσε μία μουσική. Ακόμα πιο έντονα, στο μυαλό του ερχόταν ο Άρης, που είχε παίξει τότε, στον χορό των Ξωτικών, με εκπληκτικό τρόπο το μαγικό λαούτο Ζοσιάν για χάρη του. Ο Μάρκος δεν έλπιζε φυσικά ότι θα μπορούσε να αναπαραγάγει τη θεία μουσική του μαγικού οργάνου, αλλά ο Άρης ήταν ένας φίλος με τον οποίο δε μιλούσε πια, και κατά κάποιο τρόπο αισθανόταν ότι του χρωστούσε και εκείνου μία προσπάθεια. Έτσι, πριν ακόμα υπογράψει ότι δέχεται να πάρει μέρος στην παράσταση, ο Μάρκος είχε αρχίσει να γράφει τη μουσική, με πρωτόγνωρη έμπνευση.

Είχε αρχίσει να τη δουλεύει εδώ και έξι μήνες περίπου. Σχεδόν από την πρώτη στιγμή τον είχε πιάσει παροξυσμός. Κι άλλες φορές προσηλωνόταν όταν έγραφε μουσική, όμως αυτή τη φορά ήταν διαφορετικά: το δάσος των Ξωτικών είχε κατακλύσει τις σκέψεις του. Εικόνες ερχόταν στο μυαλό του ασταμάτητα – αν και είχε μόνο μία αμυδρή ιδέα για το πώς θα ήταν σκηνοθετικά η παράσταση. Αυτό σχεδόν δεν είχε σημασία: ο Μάρκος ήταν βέβαιος ότι με κάποιο τρόπο η μουσική του θα ταίριαζε στην εντέλεια.

Ο Κλιφ Άντριου του έστελνε οδηγίες, αλλά εκείνος σχεδόν τις αγνοούσε. Καθώς εκείνο τον καιρό ζούσε μόνος του, χωρίς γυναίκα και φίλους, καθόταν σχεδόν όλη την ημέρα κλεισμένος μέσα, μπροστά στο πιάνο και έγραφε. Συχνά δεν μπορούσε να κοιμηθεί τα βράδια. Στο μυαλό του έρχονταν τα ξωτικά. Με έκπληξη ανακάλυπτε

πως μπορούσε να αναπαραστήσει στο μυαλό του με κάθε λεπτομέρεια τον χορό τους, το ανάλαφρο βήμα τους, τις μελωδικές φωνές τους. Πεταγόταν από το κρεβάτι με μία καινούρια ιδέα, μια καινούρια μελωδία και γέμιζε πεντάγραμμα με συγχορδίες. Κάπως έτσι πέρασε ολόκληρο το φθινόπωρο και ένα μέρος του χειμώνα, σχεδόν χωρίς να συναντήσει άνθρωπο.

Τους δύο τελευταίους μήνες έπρεπε να έρθει στο Λονδίνο για να δουλέψει στις πρόβες, μαζί με τους ηθοποιούς και τους μουσικούς. Η πρόσκληση αρχικά ήταν να μείνει μέχρι την πρεμιέρα, αλλά στην πορεία, η μουσική του τους είχε ενθουσιάσει τόσο που του είχαν προτείνει να μείνει για ένα ακόμα εξάμηνο, για να γράψει μουσική για κάποια μέρη από το Φεστιβάλ της Πόλης. Του Μάρκου του φαινόταν ότι αυτή η δουλειά θα ήταν μία εξέλιξη για την καριέρα του και σκεφτόταν σοβαρά να δεχτεί. Άλλωστε αυτά που τον περίμεναν πίσω στην Ελλάδα τον τελευταία καιρό δεν ήταν και πολύ ξεσηκωτικά.

Όχι ότι είχε αλλάξει. Η καριέρα συνέχιζε να μην είναι μέσα στα ενδιαφέροντά του, αλλά οι ωραίες δουλειές τον τραβούσαν και όταν του δινόταν η ευκαιρία να κάνει κάποια τέτοια δεν μπορούσε να αρνηθεί. Άλλωστε βρισκόταν σε μία έξαρση έμπνευσης τον τελευταίο καιρό, που θα ήταν κρίμα να την αφήσει να πάει χαμένη. Επιπλέον το Λονδίνο τον είχε γοητεύσει και θα ήθελε να το δει και το καλοκαίρι που ο καιρός θα ήταν καλύτερος και θα μπορούσε να το εξερευνήσει πιο άνετα. Και το να μείνει μακριά από την Αθήνα ήταν επίσης αρκετά ελκυστικό στην προκειμένη φάση.

-Μάρκο, είσαι έτοιμος; Πρέπει να φεύγουμε, αν αργήσουμε ο Κλιφ θα θυμώσει, ξέρεις πόσο αγχωμένος είναι τις τελευταίες μέρες.

Η αλήθεια είναι ότι ο Κλιφ τις τελευταίες μέρες τους είχε βγάλει το λάδι. Όσο η μέρα της πρεμιέρας πλησίαζε και ενώ όλα ήταν έτοιμα, εκείνος έδειχνε όλο και λιγότερο ευχαριστημένος και συνέχεια σκεφτόταν κάποια καινούρια αλλαγή που έπρεπε οπωσδήποτε να γίνει στο ένα ή στο άλλο κομμάτι με αποτέλεσμα να τους τρέχει όλους, από ηθοποιούς και μουσικούς, μέχρι χορογράφους, σκηνογράφους και φυσικά τον Μάρκο, που ήταν ο μοναδικός συνθέτης του.

-Πάω να πάρω τα πράγματά μου και φύγαμε.

Ο Μάρκος, ακόμα και τώρα που η παράσταση ήταν σχεδόν στην τελική της μορφή, συνήθιζε να ψάχνει στο Ίντερνετ αναλύσεις για το έργο, προσπαθώντας να καταλάβει καλύτερα τον τρόπο που προσέγγιζε τα θέματά του ο Σαίξπηρ σ' αυτή την παράξενη και διασκεδαστική ιστορία που ασχολούταν με τον έρωτα, τη μαγεία και το

όνειρο. Ήταν από τις λίγες φορές στη ζωή του που είχε βρει κάτι που να τον συναρπάζει τόσο και δούλευε ακούραστα, χωρίς να πτοείται από το άγχος του σκηνοθέτη και τις γκρίνιες των υπολοίπων.

6. Ζωγράφου

Η Μαρίνα έφτασε στο πανεπιστήμιο κάπως καθυστερημένα. Μία από τις κακές συνήθειες που είχε αποκτήσει από τότε που δε χρειαζόταν πια να πηγαίνει καθημερινά στα μαθήματα, ήταν ότι δυσκολευόταν να ξυπνήσει το πρωί. Βέβαια δεν ανησυχούσε και πολύ. Οι ορκωμοσίες συνήθως αργούσαν να αρχίσουν και άλλωστε, ως τελετές δεν παρουσίαζαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους θεατές. Το πανεπιστήμιο ήταν σχεδόν άδειο και αυτό την έκανε να αναρωτηθεί. Πρέπει να υπήρχε κάποια απεργία ή κάτι τέτοιο, θα έπρεπε να είναι πιο ενημερωμένη σχετικά με τα θέματα του πανεπιστημίου, στο κάτω κάτω επίσημα συνέχιζε να είναι ακόμα φοιτήτρια.

Μπήκε φουριόζα στο κτίριο της φιλοσοφικής ελπίζοντας να βρει την αίθουσα χωρίς να χάσει χρόνο, αλλά σύντομα ανακάλυψε ότι το να ξεχωρίσεις τον 3ο όροφο από τον 4ο δεν ήταν τόσο εύκολο όσο ακουγόταν: εκεί που υπέθετε ότι ήταν ο τέταρτος, οι μισές πόρτες είχαν αρίθμηση τετρακόσια κάτι και οι άλλες μισές τριακόσια κάτι. Αυτό δεν εμπόδιζε στο να υπάρχει και ένας αυτούσιος τρίτος όροφος. Επίσης υπήρχαν οι λεγόμενες “κυψέλες”, δηλαδή δευτερεύουσες πτέρυγες - παρακλάδια του κεντρικού χώρου, όπου έμπαινες και βρισκόσουν σε έναν άλλο διάδρομο με καινούριες πόρτες. Δεν μπορούσε να καταλάβει τη λογική της αρίθμησης των αιθουσών και βρέθηκε να περιφέρεται με γρήγορα βήματα στους διαδρόμους ψάχνοντας κάποιον να ρωτήσει. Σύντομα άρχισε να αγχώνεται καθώς η ώρα περνούσε και εκείνη συνέχιζε να γυρίζει γύρω γύρω χωρίς να βρίσκει άκρη.

Είχε φανταστεί ότι θα υπήρχε κόσμος μαζεμένος για την ορκωμοσία και αυτό θα τη βοηθούσε, αλλά συνειδητοποίησε ότι εκείνη την μέρα ορκίζονταν μόνο τα δεκαπέντε άτομα του μεταπτυχιακού και σίγουρα δε θα είχε μαζευτεί και κανένα τεράστιο πλήθος. Ωστόσο ακόμα και αυτοί οι λίγοι έδειχναν να ήταν καλά κρυμμένοι! Όπως συμβαίνει σε παρόμοιες περιπτώσεις, άρχισε να αμφιβάλει για διάφορα πράγματα, όπως αν ήταν στο σωστό κτίριο, αν είχε κάνει λάθος ώρα, μήπως η ορκωμοσία είχε αναβληθεί λόγω της απεργίας και άλλα τέτοια. Η Λιάνα είχε φυσικά κλειστό το κινητό της, παρ’ όλες τις διαβεβαιώσεις της για το αντίθετο. Η

Μαρίνα είχε γυρίσει τους δύο ορόφους τρεις φορές, όταν αποφάσισε να πάει να ρωτήσει τον επιστάτη. Βρήκε το δωμάτιο της Επιστασίας με μεγάλο κόπο και κατάφερε να πάρει οδηγίες, οι οποίες την οδήγησαν ξανά στον 4ο/3ο όροφο, εντελώς μπερδεμένη. Δεν υπήρχε πόρτα με το νούμερο που έψαχνε ή, αν υπήρχε, εκείνη αδυνατούσε να τη βρει. Σκέφτηκε ότι η Λιάνα θα απογοητευόταν που δε θα την έβλεπε. Και η ίδια δεν ήθελε να χάσει την εκδήλωση, άλλωστε είχε φορέσει το καλό της φόρεμα, τα τακούνια της και κρατούσε μία τεράστια ανθοδέσμη.

Μπλέχτηκε σε μία πτέρυγα που δεν είχε συναντήσει πιο πριν και αναθάρρησε λιγάκι, καθώς οι αριθμοί στις πόρτες ήταν κοντινοί σε αυτόν που έψαχνε. Αλλά από ανθρώπους ούτε δείγμα. Σκέφτηκε ότι τώρα πια η τελετή θα είχε αρχίσει και θα είχαν μπει όλοι μέσα και μάλλον ήταν λογικό το ότι δε συναντούσε κανέναν. Διέκρινε μία μισάνοιχτη πόρτα. Την έσπρωξε αποφασιστικά και προχώρησε. Κι αν δεν ήταν το σωστό μέρος, τουλάχιστον κάποιος θα βρισκόταν μέσα, οι πόρτες στο πανεπιστήμιο δε μένουν ανοιχτές χωρίς λόγο. Θα μπορούσε να ζητήσει πιο λεπτομερείς οδηγίες.

Η αίθουσα στην οποία μπήκε ήταν διαφορετική από οτιδήποτε άλλο υπήρχε στο κτίριο. Ήταν ψηλοτάβανη, με την έννοια ότι η οροφή χανόταν στο άπειρο, ήταν στρωμένη με παχιά χαλιά και από το ταβάνι, με μακριές αλυσίδες, κρέμονταν τεράστιοι πολυέλαιοι. Της θύμισε εκκλησία, ή μάλλον καθεδρικό ναό, μόνο που στους πολυέλαιους έκαιγαν κεριά, αναρίθμητα κεριά που έδιναν στην αίθουσα ένα απόκοσμο φωτισμό. Η Μαρίνα προχώρησε στο εσωτερικό με αργά βήματα, εκστατική. Τι ήταν αυτό το μέρος; Ο θόρυβος από τα τακούνια της χανόταν στο παχύ χαλί. Στους τοίχους εκτίθονταν τεράστιοι πίνακες, τέτοιοι που μόνο σε μουσεία είχε δει. Το βάθος της αίθουσας δε φαινόταν και η Μαρίνα κινήθηκε δισταχτικά προς τα εκεί που φανταζόταν ότι βρισκόταν η άλλη άκρη. Υπήρχε τέτοιο μέρος στο πανεπιστήμιο; Πώς και δεν είχε ακούσει ποτέ γι' αυτό;

Ξαφνικά πάγωσε. Μία εξωφρενική ιδέα την έκανε να σταματήσει απότομα και να κοιτάξει γύρω της. Τι έκανε, το είχε χάσει τελείως; Ναι, είχε ξανακούσει για τέτοια μέρη, αταίριαστα με το περιβάλλον, φυσικά και είχε ακούσει, αυτή από όλους τους ανθρώπους όφειλε να το ξέρει και να είναι πιο προσεχτική. Γύρισε πίσω τρομοκρατημένη να δει αν η πόρτα απ' όπου είχε μπει υπήρχε και αν ήταν ακόμα ανοιχτή. Την εντόπισε και έτρεξε προς το μέρος της. Βγήκε έξω σαν κυνηγημένη και με μεγάλη ανακούφιση επέστρεψε στον κύριο χώρο του 4ου ορόφου, κάτω από το αίθριο. Έμεινε να κοιτάει την πόρτα απ' έξω: φαινόταν σταθερή, λες και η θέση της

ήταν πράγματι εκεί. Ωστόσο ήξερε πως αν την έκλεινε θα εξαφανιζόταν. Η Μαρίνα δεν τόλμησε να την πειράξει. Ίσως κάποιος άλλος να βρισκόταν εκεί μέσα και να χρειαζόταν ανοιχτή την πόρτα για να μπορέσει να ξαναβγεί. Γενικά ήξερε πως δεν ήταν καλό να πειράζεις αυτά τα πράγματα.

Σχεδόν αμέσως μετά βρήκε την Κοσμητεία, με τον κόσμο να στέκεται απ' έξω και να φλυαρεί χαρούμενα, σχολιάζοντας το γιατί η ορκωμοσία αργούσε τόσο πολύ να αρχίσει.

Όταν αργότερα ξαναγύρισε στο σημείο που είχε βρει την περίεργη αίθουσα, η πόρτα που οδηγούσε στην πτέρυγα είχε εξαφανιστεί. Στη θέση της βρίσκονταν οι αντρικές τουαλέτες του ορόφου.

7. Ναύπλιο

Εκείνο το απόγευμα φυσούσε ένα ευχάριστο αεράκι, όχι πολύ δυνατό. Η Άννα σκεφτόταν τον Άρη που μιλούσαν στο τηλέφωνο σχεδόν καθημερινά πια και χαμογελούσε καθώς ανέβαινε ξεφυσώντας τα σκαλιά της πόλης. Σκεφτόταν ότι σύντομα θα τον είχε εκεί, μαζί με τον καινούριο αγαπημένο του για τον οποίο ήδη είχε ακούσει πάρα πολλά και θα τους ξεθέωνε στο περπάτημα για να τους δείξει όλα τα μέρη που με ενθουσιασμό ανακάλυπτε η ίδια κάθε μέρα. Είχε περπατήσει τα κάστρα της Ακροναυπλίας πολλές φορές και τα ήξερε πια σπιθαμή προς σπιθαμή, αλλά εκείνο το απόγευμα πήγε πάλι στο αγαπημένο της μέρος και στάθηκε δίπλα στα τείχη. Το Ναύπλιο, και ειδικά εκείνη η πλευρά του, την ηρεμούσε και τη γαλήνευε, την έκανε να ξεχνάει τα δυσάρεστα και να αισθάνεται μια πληρότητα πρωτοφανή για τον ανήσυχο χαρακτήρα της. Στάθηκε όρθια και άφησε το βλέμμα της να γεμίσει θάλασσα μέχρι που σκοτείνιασε για τα καλά. Ήταν μία περίεργη στιγμή. Η Άννα, χωρίς να το σκεφτεί είχε απλώσει τα χέρια, σαν από νοσταλγία για μία ξεχασμένη αίσθηση που της έλειπε πολύ ορισμένες φορές. Πριν προλάβει να συνειδητοποιήσει τι της συνέβαινε, είδε το τείχος ξαφνικά κάτω από τα πόδια της. Το τείχος στο οποίο ένα λεπτό πριν ακουμπούσε τους αγκώνες της!

Πετούσε! Αισθανόταν ανάλαφρη και ο αέρας την παράσερνε μακριά από τα τείχη. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι της συνέβαινε ξανά μετά από οχτώ ολόκληρα χρόνια κι όμως δεν ήταν η φαντασία της, βρισκόταν στον αέρα. Τίποτα δεν είχε αλλάξει, αισθανόταν το ίδιο σίγουρη όπως παλιά, το ίδιο ικανή σ' αυτή την αφύσικη

λειτουργία. Ανέλαβε με ευκολία τον έλεγχο των κινήσεών της και βρέθηκε πάνω από τη θάλασσα σε ύψος πενήντα μέτρων. Ήταν σκοτάδι και τριγύρω δεν υπήρχε ψυχή. Με μία ανείπωτη λαχτάρα και μία τρελή χαρά, η Άννα κατευθύνθηκε προς την ανοιχτή θάλασσα, είδε το Παλαμήδι φωτισμένο στα αριστερά της να απομακρύνεται, άφησε τον αέρα να την παρασύρει για λίγο, έκανε έναν γύρο στον κόλπο και τελικά γύρισε προς τα πίσω. Αναρωτήθηκε αν θα ήταν δυνατό να ξαναβρεί μέσα στο σκοτάδι το σημείο απ' όπου είχε απογειωθεί και κατέληξε ότι δεν είχε σημασία. Ξαναπέρασε πάνω από τα τείχη και προσγειώθηκε με χάρη στον δρόμο πίσω τους.

Έμεινε για λίγο ακίνητη, όρθια, με τα αφτιά βουλωμένα και το κεφάλι της να βουίζει. Τι ήταν αυτό; Πώς ήταν δυνατό να είχε πετάξει ξανά; Ξαφνικά την έπιασε φόβος. Τι θα γινόταν αν έπεφτε στη θάλασσα; Ή ακόμα χειρότερα πάνω στα βράχια; Όμως τίποτα δεν είχε συμβεί, είχε πετάξει με μεγάλη ευκολία χωρίς ούτε μία στιγμή δισταγμού, είχε διανύσει μάλιστα μεγαλύτερη απόσταση από κάθε άλλη φορά και θα μπορούσε να πετάει για πολλή ώρα ακόμα αν δεν είχε φοβηθεί μήπως την καταβάλει η κούραση και δεν μπορέσει να επιστρέψει. Μα πώς; Δεν ήταν ότι δεν το είχε προσπαθήσει άλλες φορές, όλα αυτά τα χρόνια το είχε νοσταλγήσει και το είχε δοκιμάσει χωρίς να το ομολογεί σε κανέναν, αλλά ποτέ μα ποτέ δεν είχε καταφέρει το παραμικρό. Το όλο σκηνικό είχε καταλήξει σαν ένα παλιό όνειρο, στιγμές στιγμές αμφέβαλε αν κάποτε της είχε συμβεί στ' αλήθεια. Ταραγμένη πήρε αργά τον δρόμο της επιστροφής και περπάτησε αρκετά πριν σκεφτεί να πάρει τηλέφωνο τον Άρη.

Κάτι είχε γίνει. Δεν μπορεί να είχε απογειωθεί έτσι απλά, κάτι την είχε κάνει να πετάξει, κάτι έξω απ' αυτήν. Όσο και να ήθελε να ήταν δικό της επίτευγμα, όσο και να ευχόταν να είχε απλά επανακτήσει αυτή την ικανότητα, ήξερε ότι δεν ήταν έτσι. Την προηγούμενη φορά που πετούσε ήταν γιατί υπήρχε έκλυση ενέργειας. Ήταν επειδή είχε ανοίξει μία Πύλη από μία άλλη διάσταση. Η Άννα σκέφτηκε τα Δαιμόνια που έβγαιναν τότε σωρηδόν από εκείνες τις Πύλες και ανατρίχιασε. Σκέφτηκε τον Μάρκο. Να είχαν εμφανιστεί και πάλι τα Δαιμόνια; Και εκείνος το είχε αντιληφθεί άραγε; Ξαφνικά την έπιασε ανησυχία γι' αυτόν και για πρώτη φορά μετά από έξι ολόκληρους μήνες, αποφάσισε να τον πάρει τηλέφωνο.

8. Λονδίνο

Στο μεσημεριανό διάλειμμα, πριν επιστρέψει στο θέατρο για μία ακόμα πρόβα, ο Μάρκος καθόταν στο μουντό σαλονάκι της πανσιόν και αναλογιζόταν τις προοπτικές του για το άμεσο μέλλον: σύντομα θα έπρεπε να δώσει μια απάντηση για το αν θα δεχόταν να μείνει να δουλέψει εκεί μέχρι το φθινόπωρο. Δεν το είχε αποφασίσει ακόμα οριστικά, αλλά στο κάτω κάτω το Λονδίνο του άρεσε και ποτέ πριν δεν του είχε δοθεί η ευκαιρία να ζήσει για ένα διάστημα στο εξωτερικό. Σήκωσε την εφημερίδα που ψευτοδιάβαζε εδώ και ώρα για να κρύψει έναν αναστεναγμό. Η Γιώτα έκανε την εμφάνισή της στην πόρτα.

-Α, Μάρκο, καλά που σε βρίσκω. Δε σου είπα για το τηλεφώνημα, ή σου είπα;

-Ποιο τηλεφώνημα;

-Αχ ρε Μάρκο, σόρυ, ξεχνάω συνέχεια να σου το πω. Σε πήρε η γυναίκα σου τηλέφωνο εδώ στην πανσιόν. Είπε ότι προσπαθούσε να σε βρει στο κινητό αλλά δε λειτουργούσε. Ελπίζω να μην ήταν κάτι επείγον, έκανε η Γιώτα υποκριτικά.

Ο Μάρκος ήξερε ότι ο μόνος λόγος που έμπαινε στον κόπο να του το αναφέρει ήταν γιατί ήθελε να μάθει περισσότερες πληροφορίες για τη γυναίκα του. Αν επικοινωνούσαν, γιατί δεν τον έβρισκε στο κινητό, τέτοια πράγματα. Η Γιώτα όσο περνούσε ο καιρός γινόταν όλο και πιο επίμονη.

-Η γυναίκα μου; έκανε ξαφνιασμένος. Και τι είπε;

-Να την πάρεις μόλις μπορέσεις. Προσπαθούσε να σε βρει μέρες, νομίζω. Ήθελα να σου το πω αμέσως αλλά όλο το ξεχνούσα με το ένα και με το άλλο...

-Καλά, τέλος πάντων, την έκοψε ο Μάρκος χωρίς να μπορέσει να κρύψει τον εκνευρισμό του.

-Μα δε μιλάτε στο τηλέφωνο; ρώτησε η Γιώτα διερευνητικά.

-Ναι, πώς, μόνο που εδώ και λίγες μέρες έχω απενεργοποιήσει το ελληνικό μου νούμερο και έχω συνδεθεί με μία αγγλική εταιρία... μάλλον δεν πρόλαβα να το πω αυτό στην Άννα. Ο Μάρκος σηκώθηκε να φύγει. -Ευχαριστώ Γιώτα, πρόσθεσε αφήνοντάς την στα κρύα του λουτρού.

Τι να ήθελε; Η Άννα είχε να επικοινωνήσει μαζί του έξι μήνες και αυτός στο τέλος είχε βαρεθεί να περιμένει και το είχε αφήσει προσωρινά. Δεν είχε νόημα να το ζορίζει, μάλλον είχε δίκιο εκείνη: χρειάζονταν λίγο χρόνο χώρια και βλέπουμε... Τι να τον ήθελε τώρα; Μήπως τελικά είχε αλλάξει γνώμη; Έπρεπε να την πάρει τηλέφωνο;

Μπα, αν ήταν κάτι επείγον θα τον είχε βρει ήδη ή θα τον έβρισκε αργότερα. Ο Μάρκος γύρισε βιαστικά τις σκέψεις του στη μουσική του: είχε αποφασίσει να μη σκέφτεται τα προβλήματα της Ελλάδας και την Άννα, γιατί κατά βάθος καταλάβαινε και ο ίδιος ότι δεν ήταν αυτός ο σωστός τρόπος για να «αφήσεις λίγο τα πράγματα να πάρουν μόνα τους τον δρόμο τους».

Έφτασε βράδυ και ο Μάρκος, όσο κι αν είχε προσπαθήσει, δεν είχε πάψει να σκέφτεται το τηλεφώνημα. Γιατί τον είχε πάρει; Τι ήθελε; Μήπως είχε συμβεί κάτι που θα έπρεπε να το ξέρει; Μετά από το θέατρο μπήκε στο μετρό μαζί με τη Γιώτα. Εκείνη είχε όρεξη για κουβέντα και μιλούσε ασταμάτητα σε όλη τη διαδρομή, σχολιάζοντας την παράσταση και τους ηθοποιούς. Ο Μάρκος απαντούσε μονολεκτικά πού και πού και κοιτούσε τον διάδρομο του τρένου αφηρημένα.

-Είσαι κουρασμένος; τον ρώτησε η Γιώτα, όταν κάποια στιγμή αντιλήφθηκε επιτέλους τη σιωπή του.

-Όχι… ή μάλλον ναι, πρέπει να είμαι κουρασμένος.

-Πάμε στην παμπ για κανένα χάμπουργκερ; Και ίσως καμιά μπύρα, να χαλαρώσουμε λιγάκι. Μου φαίνεται ότι ούτε κι εσύ έχεις φάει τίποτα όλη την ημέρα, έτσι δεν είναι;

Η Γιώτα είχε την τάση να προσπαθεί να τον φροντίζει, ίσως επειδή ήταν ο μοναδικός άλλος Έλληνας στην ομάδα ή επειδή θεωρούσε ότι βρισκόταν εκεί με δική της ευθύνη. Ίσως βέβαια αυτός να ήταν ένας τρόπος να τον φλερτάρει, ο Μάρκος είχε από καιρό καταλάβει ότι της άρεσε, πράγμα που γινόταν πιο πιεστικό μέρα με την ημέρα. Κάποιες στιγμές μάλιστα είχε παίξει με την ιδέα να ενδώσει και να περάσει κανένα βράδυ μαζί της, αλλά κατά βάθος δεν ήταν τέτοιος τύπος. Και άλλωστε η Γιώτα δεν του άρεσε αρκετά, άσε που κάτι τέτοιο θα περιέπλεκε τα πράγματα.

-Μπα, νομίζω ότι είμαι κουρασμένος τελικά και έχω και δουλειά στο κομπιούτερ, της είπε αποφασιστικά. Μερικές ακόμα ώρες με την φλυαρία της του φαίνονταν ανυπόφορες εκείνη τη στιγμή.

-Μα πρέπει να φάμε κάτι. Και τι δουλειά έχεις στο κομπιούτερ βραδιάτικα; Η πρεμιέρα σχεδόν έφτασε, τι ψάχνεις να βρεις ακόμα;

-Θέλω να τσεκάρω την αλληλογραφία μου κυρίως.

-Δε θα κάνουμε πολλή ώρα...

-Γιώτα, δεν έχω όρεξη, ειλικρινά, σόρυ. Ας το κάνουμε αύριο ή κάποια άλλη στιγμή, εντάξει;

Η Γιώτα δεν έδειξε να ικανοποιείται με την απάντηση, αλλά δεν τόλμησε να επιμείνει παραπάνω. Έμεινε ελαφρώς μουτρωμένη στη θέση της, μη βρίσκοντας κάτι άλλο να πει. Ο Μάρκος αισθάνθηκε λίγο άσχημα, η Γιώτα του είχε φερθεί καλά όλο τον καιρό, αλλά πραγματικά δεν είχε όρεξη εκείνο το βράδυ. Το θέμα ήταν να τον αφήσει ήσυχο να ελέγξει τα e-mail του χωρίς να τριγυρίζει μέσα στα πόδια του. Και αυτό έπρεπε να γίνει στο λάπτοπ, το τηλέφωνό του, αν και κατά τη γνώμη του λειτουργούσε άψογα, ήταν ένα μοντέλο παμπάλαιο που τελευταία αρνιόταν να συνδεθεί στο Ίντερνετ.

Η υπόθεση δεν είχε βγει από το μυαλό του όλη την ημέρα παρά τις αποφάσεις του για το αντίθετο, και καθώς πλησίαζαν στον προορισμό τους, αισθανόταν ένα κακό προαίσθημα. Από τη στιγμή που του είχε έρθει στο μυαλό ότι η Άννα μπορεί να του είχε στείλει e-mail, του είχε γίνει έμμονη ιδέα. Δε θα ήταν παράξενο, ήταν ένας από τους τρόπους με τους οποίους επικοινωνούσαν στο παρελθόν όταν βρίσκονταν μακριά, έπρεπε να το ελέγξει πριν πάρει την απόφαση να της τηλεφωνήσει.

Ευτυχώς όταν έφτασαν στο ξενοδοχείο η Γιώτα τον χαιρέτησε. Ο Μάρκος πήγε γραμμή στο δωμάτιο του και κάθισε στο λάπτοπ χωρίς να κάνει τον κόπο να γδυθεί. Καθώς δεν ήταν και τόσο τακτικός στην αλληλογραφία του, είχαν μαζευτεί ένα σωρό άχρηστα μηνύματα που έσβησε χωρίς καν να ανοίξει. Μεταξύ των άλλων υπήρχε πράγματι και ένα με αποστολέα την Άννα:

«Μάρκο γεια, τι κάνεις; Προσπάθησα να σε πάρω στο τηλέφωνο αλλά το κινητό σου δε φαίνεται να λειτουργεί και στο ξενοδοχείο που πήρα κάνα-δυο φορές και άφησα μήνυμα είπαν ότι θα σε ειδοποιήσουν. Δεν ξέρω αν το αμέλησαν ή αν εσύ δε θέλησες να επικοινωνήσεις μαζί μου, τέλος πάντων. Δε θα σε ενοχλούσα, αλλά συνέβη κάτι παράξενο, κάτι τρομαχτικό σχεδόν: πριν μερικές μέρες, ενώ στεκόμουν στην Ακροναυπλία ξαφνικά βρέθηκα να πετάω πάνω από τη θάλασσα! Πέταξα κανονικά, αρκετή ώρα, νομίζω περισσότερη από τις άλλες φορές. Δεν έχω μπορέσει να κάνω κάτι τέτοιο από τότε, δηλαδή εδώ και εφτάμισι χρόνια και ξέρεις ότι, στην αρχή τουλάχιστον, είχα προσπαθήσει αρκετές φορές. Δεν ξέρω τι έγινε, αλλά ήταν τόσο εύκολο... και σου ορκίζομαι ότι δεν προσπάθησα, δεν το σκέφτηκα καν, έχω χρόνια να το σκεφτώ. Το χειρότερο είναι ότι το περιστατικό επαναλήφθηκε άλλες δύο φορές μέχρι τώρα, μία την επόμενη μέρα, σχεδόν πάλι χωρίς να το θέλω και μία

εχτές, που το έκανα επίτηδες για να δω αν το ελέγχω. Νομίζω ότι πλέον μπορώ να πετάξω ό,τι ώρα θελήσω, ακριβώς όπως τότε. Δεν ξέρω τι μπορεί να σημαίνει αυτό, ίσως να ανοίχτηκε πάλι καμία Πύλη ή κάτι τέτοιο. Αν ξέρεις κάτι πάρε με να μου πεις, αν όχι πρόσεχε, κάτι συμβαίνει.

Ελπίζω να τα πούμε σύντομα, φιλιά

Άννα»

Ο Μάρκος έγειρε πίσω στην καρέκλα για να πάρει ανάσα, καθώς ξαφνικά ένιωσε ζαλάδα. Απ' όλα τα πιθανά σενάρια, αυτό ήταν το μόνο που δεν είχε περάσει από το μυαλό του. Είχε πετάξει; Καταρχήν και μόνο το γεγονός ότι η Άννα μπορούσε να βρίσκεται στον αέρα του προκαλούσε άγχος τώρα, όπως και τότε... Τότε όμως ήξεραν ακριβώς γιατί συνέβαινε αυτό. Και μετά είχε κλείσει την Πύλη, είχε διώξει τα Δαιμόνια και η ζωή τους είχε γίνει πάλι φυσιολογική, η Άννα δεν είχε μπορέσει να πετάξει ξανά, όπως του θύμιζε και η ίδια, και τίποτα παράξενο δεν είχε συμβεί για εφτάμισι χρόνια. Ο Μάρκος είχε ελπίσει ότι δεν θα ξανασχολούταν με αυτά τα θέματα ποτέ πια στην ζωή του, είχε σχεδόν σβήσει από τη μνήμη του τα γεγονότα εκείνης της χρονιάς. Τώρα τι είχε αλλάξει; Έγειρε μπροστά για να διαβάσει ξανά το μήνυμα. Τι έλεγε ακριβώς; Είχε πετάξει πάνω από τη θάλασσα; Τρεις φορές τουλάχιστον, ίσως πολύ περισσότερες, δεδομένου ότι το e-mail ήταν ήδη αρκετών ημερών. Μπορούσε να πετάει ξανά! Γιατί; Ο ίδιος δεν είχε διαισθανθεί τίποτα παράξενο, αλλά πάλι εκείνος αρνιόταν ακόμα και να σκεφτεί ότι θα μπορούσε να υπάρξει ξανά κάτι παράξενο στη ζωή τους. Προσπάθησε να θυμηθεί με λεπτομέρεια τις τελευταίες μέρες. Είχε συμβεί κάτι αφύσικο; Όχι, ήταν σίγουρος ότι τίποτα δεν είχε πέσει στην αντίληψή του. Είχε πέσει *στη δική της* αντίληψη, αλλά όχι στη δική του... Θα μπορούσε να είναι τυχαίο γεγονός; Μήπως ήταν προκαθορισμένο ότι η Άννα θα άρχιζε κάποια στιγμή να πετάει και πάλι έτσι απλά, χωρίς συγκεκριμένο λόγο; Προσπάθησε να θυμηθεί. Δεν του φαινόταν να είχε αναφερθεί ποτέ κάτι τέτοιο. Μπορεί πάλι, αυτό το αφύσικο να συνέβαινε στην Ελλάδα, πολλά χιλιόμετρα μακριά από δω.

Εκείνο το βράδυ, για πρώτη φορά άρχισε να σχηματίζεται στο μυαλό του Μάρκου η ιδέα ότι ίσως θα αναγκαζόταν τελικά να γυρίσει πίσω στην Ελλάδα νωρίτερα απ' ό,τι υπολόγιζε.

9. Εξάρχεια, Τρίτη

Ο Άρης μπήκε στο γραφείο του Οδυσσέα και της Αιμιλίας. Ο Οδυσσέας τον χαιρέτησε βιαστικά γιατί ήταν αφοσιωμένος στον υπολογιστή του, αλλά η κοπέλα τον υποδέχτηκε με μεγάλο ενθουσιασμό και ανυπομονησία. Ο Άρης τράβηξε μία καρέκλα δίπλα στην δική της και τη χάζευε καθώς ψευτοδούλευε στον υπολογιστή.

-Λοιπόν; Για πες μου, πώς πήγε;

Η Αιμιλία άρχισε να του διηγείται με το νι και με το σίγμα τα γεγονότα της προηγούμενης βραδιάς που οι γονείς της είχαν γνωρίσει επιτέλους τους γονείς του "γιατρού" - έτσι αποκαλούσαν κοροϊδευτικά εκείνη και ο Οδυσσέας τον φίλο της - διανθίζοντας την διήγηση με αστείες λεπτομέρειες και σχόλια. Ο Άρης πάντα απολάμβανε να μιλάει μαζί της, ακριβώς γι' αυτήν τη συνήθειά της. Η Αιμιλία ήταν πολύ αστεία και είχε το προτέρημα του αυτοσαρκασμού. Ο Άρης τη θαύμαζε γι' αυτό και τη συμπαθούσε. Τελικά ο Οδυσσέας ξεκόλλησε από τον υπολογιστή του και ήρθε να καθίσει μαζί τους.

-Ρε Άρη, τι έγινε με το Ναύπλιο; Θα πάμε τελικά αυτό το Σαββατοκύριακο; ρώτησε όταν η Αιμιλία τελείωσε επιτέλους με την εξιστόρηση της βραδιάς. -Θέλω να ξέρω για να κανονίσω, έχει προκύψει λίγη παραπάνω δουλίτσα τελευταία...

-Υπάρχει ένα πρόβλημα, ομολόγησε ο Άρης και έχασε με μιας το εύθυμο ύφος του. -Δεν μπορώ να βρω την Άννα για να κανονίσω, την ψάχνω εδώ και πέντε μέρες και το κινητό της είναι συνεχώς κλειστό. Κι αυτή δεν έχει επικοινωνήσει καθόλου μαζί μου.

-Δεν έχει τηλέφωνο στο σπίτι; ρώτησε η Αιμιλία.

-Όχι. Της έστειλα και στο Messenger και στο Viber, καμία απάντηση. Τα μηνύματα δείχνουν αδιάβαστα.

-Ε, καλά μπορεί να έχει μπλέξει κάπου...

-Τόσο που να μη βλέπει τις κλήσεις της; Τα μηνύματά της;

-Ή μπορεί να έχει χάσει το κινητό της.

-Ναι, την έχω ικανή να έχει χάσει το κινητό και να μην έχει κάνει τίποτα γι' αυτό πέντε μέρες τώρα, αλλά όχι και να έχει ξεχάσει πως είναι να πάω το Σαββατοκύριακο να τη βρω.

-Έλα ρε Άρη, Τρίτη είναι ακόμα, μπορεί σήμερα - αύριο να σε πάρει, δεν είναι και πολύ αργά, τον παρηγόρησε ο Οδυσσέας. Μπορεί όντως να της έπεσε πολλή δουλειά αυτές τις μέρες και να ξεχάστηκε.

-Δεν ξέρω… μιλούσαμε συνεχώς και κανονίζαμε την επίσκεψή μας, ήταν ενθουσιασμένη όσο κι εγώ και ξαφνικά... Η Άννα δεν είναι τύπος που σε ξεχνάει αν έχει κανονίσει κάτι μαζί σου, ακόμα κι αν έχει χάσει όντως το κινητό θα έπρεπε να απαντήσει στο Messenger, δε θα έχει χάσει και το λάπτοπ, φαντάζομαι.

Η Αιμιλία και ο Οδυσσέας κοιτάχτηκαν πίσω από την πλάτη του. Μπορεί να μην ήθελαν να το πουν, αλλά και οι δύο έκαναν την ίδια σκέψη: αν η Άννα είχε τελικά ξεχάσει την πρόσκληση που του είχε κάνει, αν είχε αλλάξει γνώμη, θα ήταν μεγάλη απογοήτευση γι' αυτόν. Ήξεραν πόση λαχτάρα είχε να τη δει μετά την πρόσφατη συμφιλίωσή τους. Κανένας τους όμως δεν τόλμησε να αναφέρει αυτές τις σκέψεις και άλλαξαν κουβέντα. Και ο Άρης έκανε ότι το ξέχασε κι εκείνος και άρχισε να μιλάει για την επόμενη εμφάνιση του συγκροτήματος, μία από τις τελευταίες της χειμερινής σεζόν, για την οποία είχαν οργανώσει διάφορες εκπλήξεις, και οι ίδιοι και το μαγαζί που τους φιλοξενούσε.

-Πιστεύουμε ότι θα είναι μία από τις καλύτερες τις χρονιάς, να έρθετε οπωσδήποτε, κατέληξε απευθυνόμενος στην Αιμιλία.

10. Λονδίνο

-Μάρκο, πάμε; ρώτησε η Γιώτα από την πόρτα του σαλονιού. -Είσαι έτοιμος; Πήγε πέντε η ώρα.

-Αλήθεια; Ξεχάστηκα, δώσε μου δύο λεπτά, της απάντησε και ανέβηκε βιαστικά στο δωμάτιό του στον πρώτο όροφο.

Αισθανόταν κουρασμένος. Τελευταία είχε αϋπνίες και νύσταζε συνέχεια στις πρόβες, πράγμα που προσπαθούσε να μη γίνεται αντιληπτό. Η αλήθεια είναι ότι όλοι ήταν λίγο πολύ κουρασμένοι από τα εξαντλητικά ωράρια που τους επέβαλε ο Κλιφ τις τελευταίες μέρες. Μπήκε στο δωμάτιο και κοίταξε γύρω του αναζητώντας το παλτό του. Δεν υπήρχαν και πολλά μέρη που θα μπορούσε να βρίσκεται: το δωμάτιο ήταν μικρό, στενό, με ένα ημίδιπλο κρεβάτι και ένα γραφείο, μία ντουλάπα και ένα ψυγειάκι. Απώθησε την επιθυμία να ξαπλώσει στο κρεβάτι για μερικά λεπτά και αντί γι' αυτό μπήκε στο μπάνιο να ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό του. Σκέφτηκε ότι εάν

τελικά επρόκειτο να μείνει άλλους έξι μήνες, θα ήταν καλά να αλλάξει κατάλυμα. Η πανσιόν ήταν καθαρή και τους παρείχε πρωινό και ένα – έστω άθλιο- γεύμα την ημέρα, αλλά είχε κουραστεί να μένει μέσα σε έναν τόσο μικρό χώρο και να αναγκάζεται να περνάει τον περισσότερο ελεύθερο χρόνο του στο κοινόχρηστο σαλόνι για να είναι πιο άνετα.

Άνοιξε τη βρύση και έριξε άφθονο νερό στο πρόσωπό του για να διώξει τη νύστα. Όταν τελικά σήκωσε το κεφάλι και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, έμεινε αποσβολωμένος για μερικές στιγμές. Έτριψε τα μάτια του για να διώξει τα νερά αλλά η εικόνα δεν άλλαξε: μέσα από τον καθρέφτη του μπάνιου του, τον κοιτούσε ένα άγνωστο πρόσωπο. Το παρατήρησε με μισόκλειστα μάτια: ήταν ένας άγνωστος, ηλικιωμένος άντρας, με φουντωτά άσπρα μαλλιά και μεγάλη μύτη και τον κοιτούσε κι εκείνος με περιέργεια, πάνω από κάτι απερίγραπτα συρμάτινα γυαλιά. Ο Μάρκος τρόμαξε και πισωπάτησε. Ψηλαφιστά έπιασε την πετσέτα και σκούπισε τα νερά από το πρόσωπό του. Όταν την άφησε και ξανακοίταξε δισταχτικά τον καθρέφτη, το μόνο πρόσωπο που είδε ήταν το δικό του. Έμεινε να κοιτάζεται σαν χαμένος για λίγα λεπτά. Ήταν τόσο κουρασμένος που είχε αρχίσει να έχει παραισθήσεις; Όμως ποτέ πριν δεν του είχε συμβεί κάτι τέτοιο, ούτε τότε που έπινε. Στο μυαλό του ήρθαν κάτι ξεχασμένες μνήμες από το παρελθόν, με κάποιους άλλους καθρέφτες, που μέσα από τον έναν μπορούσες να δεις το πρόσωπο που κοιτούσε τον άλλο. «Παραλογίζεσαι» είπε στον εαυτό του. Αποκλείεται η πανσιόν να χρησιμοποιούσε έναν τέτοιο καθρέφτη, ήταν γελοίο. Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους του και βγήκε βιαστικά από το μπάνιο, δεν προλάβαινε να λύσει τώρα αυτό το μυστήριο, έπρεπε να τρέξει. Πήρε το παλτό και τον σάκο του και κατέβηκε στο σαλονάκι όπου τον περίμενε ανυπόμονη η Γιώτα. Τις μέρες που ακολούθησαν δεν πρόλαβε να ξανασκεφτεί το περιστατικό.

11. Εξάρχεια, Σάββατο

Ο Άρης ξύπνησε μεσημέρι. Το προηγούμενο βράδυ είχαν παίξει μέχρι αργά στο Ντε Κίρικο, το μπαρ στο οποίο έπαιζαν εδώ και τρεις μήνες, και μετά είχαν μείνει σιγοπίνοντας σχεδόν μέχρι το πρωί. Ο Οδυσσέας δούλευε στον υπολογιστή όταν έφτιαξε καφέ και κάθισε δίπλα του.

-Καλώς τον. Πώς πήγε εχτές;

-Χαμός, έπρεπε να μείνεις παραπάνω. Ο κόσμος ήταν πολύ θερμός και δεν έφευγε με τίποτα, περάσαμε υπέροχα.

-Το ξέρω, έπρεπε να μείνω, αλλά μου είχε βγει μία κούραση και ένας πονοκέφαλος, που δεν άντεχα άλλο. Ήσασταν καλοί πάντως, ξεπεράσατε τον εαυτό σας. Είχες δίκιο: ήταν από τις καλύτερες εμφανίσεις της σεζόν.

Τον κοίταξε και συνοφρυώθηκε. -Είσαι καλά; τον ρώτησε. Ο Άρης έδειχνε κατσουφιασμένος.

-Για να πω την αλήθεια όχι, είμαι λίγο αγχωμένος· σκέφτομαι συνεχώς την Άννα. Δεν ξέρω γιατί δεν τη βρίσκω, έχω αρχίσει να ανησυχώ σοβαρά.

-Μήπως υπερβάλλεις ρε Άρη; Μπορεί απλά να έχει μπλέξει κάπου, μπορεί και να μην είχε όρεξη να της κουβαληθούμε τελικά. Γιατί έχεις κολλήσει τόσο πολύ;

-Σου είπα, η Άννα δεν είναι έτσι, και μας περίμενε πώς και πώς. Αποκλείεται να άλλαξε γνώμη, την ξέρω καλά.

-Οι άνθρωποι καμιά φορά τα κάνουν αυτά, ακόμα και οι φίλοι...

-Την ξέρω την Άννα, πίστεψέ με, τρία χρόνια ζούσαμε μαζί. Έχει δύο χρόνια να με δει, το να ξαναβρεθούμε ήταν γι' αυτήν τόσο σημαντικό όσο και για μένα. Ίσως και περισσότερο, νομίζω ότι περνάει μοναξιές εκεί κάτω.

-Αλλά δεν είχες πει τίποτα σίγουρο για το πότε θα πάμε. Μπορεί να έμπλεξε, ξέρω 'γω, να ερωτεύτηκε! Ή μπορεί να τη χώσανε από τη δουλειά να κάνει κάποιο ταξίδι, απ' αυτά που κάνει συνέχεια. Ίσως κάτι να πήγε στραβά ξαφνικά και να χρειάστηκε να πάει στην Ιταλία, εκεί δεν εδρεύει το περιοδικό με το οποίο συνεργάζεται; Υπάρχουν ένα σωρό πράγματα που μπορεί να έχουν προκύψει.

-Και κανένα απ' αυτά δεν εξηγεί το γιατί δε με ειδοποίησε.

-Εγώ νομίζω πως μία απ' αυτές τις μέρες θα σου τηλεφωνήσει και θα έχει μία καλή δικαιολογία που χάθηκε έτσι. Ένας άνθρωπος που ζει μόνος του έχει συνηθίσει να μη δίνει αναφορά για το τι κάνει.

-Δεν ξέρω… Είναι και αυτό το προαίσθημα που έχω... νομίζω ότι κάτι της έχει συμβεί.

-Έλα ρε Άρη…

Ο Άρης τον κοίταξε σοβαρά.

-Οδυσσέα, με ξέρεις καιρό. Δεν είμαι υπερβολικός και δε με πιάνουν υστερίες, έτσι δεν είναι;

Κατάλαβε κι εκείνος ότι έπρεπε να του δώσει μία σοβαρή απάντηση.

-Έτσι είναι, αλλά αυτή η κοπέλα έχει βγει από τη ζωή σου εδώ και δύο χρόνια και έχει αλλάξει τα πάντα. Ίσως δεν την ξέρεις πια τόσο καλά όσο νομίζεις, οι άνθρωποι αλλάζουν κι εσύ δεν μπορείς να ξέρεις τι ακριβώς της συμβαίνει.

-Όχι, αυτό ακριβώς είναι που με ανησυχεί. Αν της συμβαίνει κάτι είναι σοβαρό και εκεί κάτω δεν έχει κανέναν.

Ο Οδυσσέας αναστέναξε. Γενικά εμπιστευόταν την κρίση του Άρη και του έδινε δίκιο σε ένα σημείο: δεν ήταν ο τύπος που θα ανησυχούσε με το παραμικρό και που θα τον έπιανε υστερία. Ξαφνικά ένιωσε μια ανησυχία κι ο ίδιος. Στο κάτω κάτω θα μπορούσε κάτι κακό να έχει συμβεί στ' αλήθεια.

-Εντάξει, εσύ την ξέρεις καλύτερα, υποχώρησε. Αφού λες ότι δε θα έκανε ποτέ κάτι τέτοιο σε κανονικές συνθήκες, σημαίνει ότι μάλλον έχεις δίκιο. Τι λες να κάνεις τώρα; Υπάρχει άλλος τρόπος να τη βρεις; Κάποιο άλλο τηλέφωνο, κάποιος κοινός φίλος;

-Ναι, η αλήθεια είναι ότι έκανα κιόλας κάποια κίνηση. Πήρα τηλέφωνο τη Χριστίνα, είναι η φίλη της, η κολλητή της. Τη βρήκα σε μία περίεργη φάση. Έχει γεννήσει πρόσφατα, έχει ένα μωρό δύο μηνών και δεν επικοινωνεί τόσο συχνά με την Άννα από τότε που έφυγε. Ωστόσο το βρήκε κι εκείνη περίεργο. Μου είπε ότι η Άννα μιλούσε συχνά για μένα και ήθελε από καιρό να τα ξαναβρούμε, δεν της άρεσε καθόλου που χωρίσαμε μ' αυτόν τον τρόπο. Υποσχέθηκε να προσπαθήσει να τη βρει, αλλά τελικά δεν κατάφερε τίποτα. Στο μεταξύ η μητέρα της Άννας μένει με την αδελφή της στο Παρίσι αυτόν τον καιρό, δεν ξέρουν ούτε κι εκείνες τίποτα.

-Ωχ, αυτό δεν είναι καλό.

-Έτσι είπα κι εγώ. Τη ρώτησα αν μπορεί να επικοινωνήσει κανείς μαζί της με άλλο τρόπο, μέσω της δουλειάς ή κάτι τέτοιο, αλλά δείχνει μάλλον αδύνατο. Τα γραφεία του περιοδικού της είναι στη Ρώμη - κι εκείνοι μόνο στο κινητό τη βρίσκουν. Και από φίλους στο Ναύπλιο, αν έχει, η Χριστίνα δεν ξέρει κανέναν.

-Ελπίζω να μην την ανησύχησες.

-Μάλλον την ανησύχησα κάπως, αλλά έπρεπε να μοιραστώ με κάποιον την ευθύνη. Τελικά καταλήξαμε στην άποψη του χαμένου κινητού.

-Κάτι που όντως φαίνεται πιθανό.

-Ναι, αλλά πάλι αυτό δεν εξηγεί το γιατί δε βρίσκει κάποιον τρόπο να επικοινωνήσει εκείνη. Δεν ξέρω. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσαμε να πάμε στο Ναύπλιο έτσι κι αλλιώς. Θα κάνουμε την εκδρομή μας και θα περάσουμε και από το σπίτι της.

-Έχεις τη διεύθυνση;

-Μου την έδωσε η Χριστίνα.

-Τι να πω, το Σάββατο σχεδόν πέρασε και έχω λίγη δουλειά να τελειώσω. Αλλά θα μπορούσαμε να πάμε αυθημερόν αν ανησυχείς τόσο πολύ, το Ναύπλιο είναι κοντά.

-Ή θα μπορούσα να πάω μόνος μου. Αν έχεις δουλειά και δεν έχεις και πολλή όρεξη, δεν υπάρχει λόγος να σε τρέχω, μπορώ να πάω και να ρίξω μια ματιά, έχεις δίκιο, το Ναύπλιο είναι κοντά.

Ο Οδυσσέας τον κοίταξε και ξαφνικά ένιωσε τύψεις.

-Όχι, θα πάμε μαζί, αποφάσισε. Μάλιστα μπορώ να δουλέψω σήμερα στο σπίτι και να πάμε αύριο. Μια εκδρομή θα μας κάνει καλό, θα αλλάξουμε και παραστάσεις.

12. Ναύπλιο, Κυριακή

Ο Άρης και ο Οδυσσέας κάθονταν στην πλατεία Συντάγματος στο Ναύπλιο και έπιναν καφέ. Η μέρα ήταν καλή και είχε αρκετό κόσμο. Συνήθως, οι ξένοι που έρχονταν στην πόλη προτιμούσαν να κάθονται στην παραλία και να πίνουν τον καφέ τους με θέα το Μπούρτζι, αλλά ο Άρης προτιμούσε την πλατεία και ο Οδυσσέας συμφωνούσε μαζί του. Συμφωνούσαν και οι δύο ότι ήταν από τις πιο ωραίες πλατείες που είχαν επισκεφτεί. Γύρω, τα βενετσιάνικα κτίρια της έδιναν έναν αέρα Ιταλίας, ενώ όταν καθόσουν στις καφετέριες μπορούσες να παρακολουθείς τον κόσμο που σουλατσάριζε, τα παιδιά που έπαιζαν, τους πλανόδιους πωλητές που πουλούσαν κυρίως μπαλόνια και παιχνίδια. Έμοιαζε σαν ένα θέατρο αυτή η πλατεία, ένα ζωντανό θέατρο με τα σκηνικά μόνιμα στημένα τριγύρω και το έργο να αλλάζει συνεχώς με όλο αυτό το πηγαινέλα. Οι δυο τους χάζευαν αμίλητοι τον κόσμο πίνοντας καφέ και προσπαθούσαν να ξυπνήσουν. Σε άλλη περίπτωση ο Άρης θα ήταν πολύ ικανοποιημένος με την εκδρομή τους. Στον Οδυσσέα άρεσαν τα ίδια πράγματα που άρεσαν και στον ίδιο και μπορούσαν να περάσουν τέλεια μαζί όταν ήταν χαλαροί. Αυτή τη φορά όμως είχε αλλού το μυαλό του: προσπάθησε για άλλη μία φορά να βρει την Άννα στο τηλέφωνο.

-Τίποτα, είπε. Τις πρώτες μέρες έδειχνε ότι δεν απαντάει, τώρα λέει ότι το έχει κλειστό.

-Θα το έχει χάσει ή θα της το έχουν κλέψει, ξανάπε ο Οδυσσέας.

-Ναι, μπορεί, αλλά και πάλι...

Ο Άρης ανυπομονούσε να πάνε να ψάξουν το σπίτι της, αλλά συνέχιζε να προσποιείται ότι έκαναν εκδρομή, για χάρη του Οδυσσέα. Το Ναύπλιο ήταν ωραίο παρόλο τον κόσμο, ήταν ένα μέρος που μύριζε διακοπές, τουρίστες και ξεγνοιασιά. Ο Οδυσσέας είχε θυσιάσει ολόκληρο το Σαββατοκύριακό του γι' αυτή την εκδρομή, το Σάββατο δουλεύοντας και την Κυριακή ξυπνώντας από τα χαράματα για να τον ακολουθήσει στο ταξίδι του. Ο Άρης αισθανόταν τύψεις και δεν ήθελε να είναι γαϊδούρι, αλλά δυσκολευόταν να κρύψει την αγωνία του.

Μετά τον καφέ άρχισε να ρωτάει για την οδό που έμενε η Άννα και τελικά τράβηξε τον Οδυσσέα εκεί, στην άκρη της παλιάς πόλης. Ένα μέρος ήσυχο με παλιές μονοκατοικίες κολλητά η μία στην άλλη - οι περισσότερες από τις οποίες είχαν μετατραπεί σε πανσιόν- και αυλές με γεράνια. Το όνομά της δεν υπήρχε – φυσικά- στο κουδούνι. Ο Άρης θύμωσε.

-Έτσι κάνει πάντα. Με τον Μάρκο ζούσαν τέσσερα χρόνια στο ίδιο σπίτι, άλλαξαν δύο σπίτια για την ακρίβεια όσο ήταν μαζί, και το κουδούνι συνέχιζε να μη γράφει το όνομά τους. Αν περίμεναν κάποιον που δεν το ήξερε του έλεγαν «το δεύτερο από κάτω». Ή το ξεχνούσαν και τον έκαναν να περιμένει με τις ώρες κάτω από την πόρτα τους και να τους παίρνει τηλέφωνο – αν το σήκωναν ποτέ φυσικά.

Ο Οδυσσέας βρήκε αστεία αυτή την συνήθεια αλλά δεν ήταν ώρα για γέλια. Ο φίλος του έδειχνε ιδιαίτερα συγχυσμένος μ' αυτήν τη μικρή λεπτομέρεια.

-Γιατί δε ρωτάμε; πρότεινε. Εδώ όλοι γνωρίζουν τους γείτονές τους.

Πράγματι, η ιδιοκτήτρια της διπλανής πανσιόν βρισκόταν εκείνη τη στιγμή – τυχαία άραγε;- στο μπαλκόνι της και πότιζε τις γλάστρες. Η ιδέα αποδείχτηκε έξυπνη, γνώριζε φυσικά για ποιαν τη ρωτούσαν.

-Λέτε για την κοπέλα που μελετάει τα κάστρα, ε; Αυτήν που μένει εδώ δίπλα, στον πρώτο. Ναι, Άννα την λένε, έχετε δίκιο. Δεν ξέρω, έχω μέρες να τη δω. Νόμιζα ότι έχει πάει στην Αθήνα. Δεν την είδα βέβαια να φεύγει με βαλίτσες και τώρα που το λέτε... για να δω. Ναι, το αυτοκίνητό της είναι ακόμα εδώ, το αφήνει εκεί κάτω, στο πάρκινγκ, βλέπετε; Ίσως όμως έχει φύγει με το ΚΤΕΛ, το κάνει καμιά φορά. Φίλοι από την Αθήνα είπατε; Δε σας περίμενε, ε;

-Ναι, το αποφασίσαμε ξαφνικά και δεν την ειδοποιήσαμε, απάντησε ο Οδυσσέας, γιατί ο Άρης έδειχνε να βράζει και δεν ήταν σε θέση να πιάσει κουβέντα. -Δε

πειράζει, τι να κάνουμε. Αν τη δείτε θα της πείτε ότι περάσαμε; Άρης και Οδυσσέας, ας μας πάρει ένα τηλέφωνο.

-Εντάξει, θα της το πω όταν τη δω, συνήθως δε λείπει πολλές μέρες, δυστυχώς πέσατε στην περίπτωση.

-Ευχαριστούμε πολύ.

Μετά απ' αυτό δε βρήκαν τι άλλο να πουν. Ο Άρης επέμενε να τσεκάρουν από κοντά το αυτοκίνητό της που το βρήκαν πνιγμένο στη σκόνη, αλλά και αυτό – είπε ο Άρης – δεν ήταν διόλου παράξενο για την Άννα. Ξαναγύρισαν στην πλατεία, αλλά εκείνος δεν έλεγε να ησυχάσει. Τελικά θυμήθηκε ότι η Άννα του είχε πει πως δούλευε πολύ στη βιβλιοθήκη και του ήρθε η ιδέα να πάνε να ρωτήσουν κι εκεί.

Η βιβλιοθήκη ήταν κλειστή φυσικά, αλλά τελικά κατάφεραν να βρουν την φύλακα, μια ευγενική κυρία που θυμόταν φυσικά την κοπέλα με τα κάστρα, αλλά τους είπε πάνω κάτω τα ίδια: είχε μέρες να φανεί και όχι, δεν είχε αναφέρει ότι θα πήγαινε κάποιο ταξίδι, αν και συνήθως μιλούσαν για τα κάστρα που θα πήγαινε να επισκεφτεί. Συχνά τους ρωτούσε για τον δρόμο, αν έχει στροφές και αν υπήρχε καμία αξιόπιστη βιβλιοθήκη σ' εκείνη την περιοχή.

Ο Άρης ήταν φοβερά ταραγμένος μετά από όλα αυτά. Δε μιλούσε καθόλου και ο Οδυσσέας αναγκάστηκε να αποφασίσει μόνος του πού θα φάνε, να τον σύρει μέχρι εκεί και να παραγγείλει φαγητό και για τους δυο τους.

-Είναι φανερό ότι κάτι έπαθε, έτσι; Ήταν η πρώτη κουβέντα που του είπε όταν κόντευαν να τελειώσουν το φαγητό.

-Δεν ξέρω... μπορεί, ουσιαστικά τα στοιχεία που έχουμε είναι τα ίδια με πριν... τόλμησε να του απαντήσει.

-Πρέπει να πάμε στα νοσοκομεία.

-Τι; έκανε εμβρόντητος ο Οδυσσέας, αλλά όταν το σκέφτηκε λίγο πιο ψύχραιμα, κατάλαβε πως αυτό ήταν το λογικό επόμενο βήμα τους.

-Υπάρχουν δύο στην περιοχή, ένα στο Ναύπλιο και ένα στο Άργος. Πρέπει να πάμε να ρωτήσουμε αν έφεραν καμία κοπέλα που να ταιριάζει με την περιγραφή της την τελευταία βδομάδα. Ίσως να έπαθε κάτι και να μην είχε μαζί της ταυτότητα, ίσως να μην ήταν σε θέση να πει ποια είναι, ίσως...

-Κόφ' το με τις υποθέσεις, τώρα σε πιάνει υστερία στ' αλήθεια. Μετά το φαγητό θα πάμε στα νοσοκομεία. Τώρα ηρέμησε, αποκλείεται να βρούμε τίποτα εκεί.

13. Εξάρχεια

-Πήρα τηλέφωνο στο σπίτι τους στην Αθήνα. Πολλές φορές. Δεν απαντάει κανείς φυσικά. Μίλησα πάλι και με την Χριστίνα, η οποία σκέφτεται μήπως πρέπει να ειδοποιήσουμε την αστυνομία.

-Μάλλον πρέπει, αν και δε νομίζω να κάνουν και πολλά. Η Άννα είναι ενήλικη και έχει τα λογικά της, απ' όσο ξέρουμε· αν δεν έχει βρεθεί κανένα άγνωστο πτώμα τις τελευταίες μέρες, μάλλον θα την καταγράψουν ως αγνοούμενη και δε θα δώσουν άλλη συνέχεια.

-Τι είναι αυτά που λες; Τι πτώμα και αηδίες;

-Για να καταλάβεις το σκεπτικό της αστυνομίας.

-Η Χριστίνα επικοινώνησε και με το περιοδικό που δουλεύει η Άννα. Ούτε κι εκείνοι έχουν νέα της, αλλά αυτό δε φαίνεται να τους απασχολεί. Μάλλον είναι συνηθισμένο φαινόμενο και άλλωστε, είπαν, δεν περιμένουν να τους στείλει κάτι τόσο νωρίς, έχει καλύψει ήδη τα δύο επόμενα τεύχη .

-Αλήθεια; Μήπως τότε σχεδίαζε όντως να πάει κάπου;

-Δε νομίζω, συνηθίζει να τους στέλνει τη δουλειά όποτε την τελειώνει, δε φαίνεται να έκανε κάτι ασυνήθιστο.

-Και τι σκέφτεσαι να κάνεις τώρα, Άρη; Και πρώτα πρώτα, θέλεις να αναλάβεις εσύ την ευθύνη για την αναζήτησή της; Η Χριστίνα...

-Η Χριστίνα έχει ένα μωρό δύο μηνών· και τόσο που ασχολήθηκε νομίζω ότι είναι πολύ, δεδομένων των συνθηκών. Εκείνη πιστεύει ότι πρέπει να ειδοποιήσουμε τον Μάρκο, στο κάτω κάτω είναι ο άντρας της.

-Και γιατί δεν τον ειδοποιεί;

-Γιατί πρέπει να του μιλήσω εγώ.

-Εσύ;

-Ναι, μόνο εγώ μπορώ να του πω τι συνέβη.

-Περίεργο. Νόμιζα ότι δεν ήξερες τι συνέβη... απάντησε ο Οδυσσέας κάπως ειρωνικά. Αμέσως κατάλαβε το λάθος του, το ύφος του εκνεύριζε ακόμα περισσότερο τον Άρη. -Έχεις το τηλέφωνό του; ρώτησε αλλάζοντας τόνο.

-Κανείς δεν το έχει αυτή τη στιγμή και αυτός είναι άλλος ένας λόγος που πρέπει να του τηλεφωνήσω εγώ. Εγώ μπορώ να βρω το νούμερό του: θα πάρω την μητέρα του. Θα χαρεί σίγουρα που έχω την επιθυμία να τον ξαναβρώ.

-Αλλά... την έχεις;

Ο Άρης κατσούφιασε. -Όχι, η αλήθεια είναι πως δεν την έχω καθόλου.

Το είπε και αισθάνθηκε αμέσως άσχημα: δεν ήταν αλήθεια ότι δεν είχε την επιθυμία να ξαναμιλήσει με τον Μάρκο, αντίθετα, ήταν μία επιθυμία που είχε εδώ και πολύ καιρό. Συχνά φανταζόταν ότι ξαναβρισκόντουσαν και προετοίμαζε αυτά που είχε να του πει. Μόνο που δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι θα του ξαναμιλούσε έτσι. Στη φαντασία του ήταν πάντα ο Μάρκος που τον έπαιρνε τηλέφωνο και το έκανε επειδή ήθελε να του μιλήσει μετά από τόσο καιρό, όχι επειδή ήταν υποχρεωμένος να τον βρει και μάλιστα για κάτι δυσάρεστο. Ξεφύσηξε. Από όλα όσα είχε κάνει μέχρι τώρα σε αυτή την ιστορία, το πιο δύσκολο ήταν το ότι έπρεπε να ειδοποιήσει τον Μάρκο!

-Αστείο δεν είναι αυτό; είπε στον Οδυσσέα. Είναι σαν να αγχώνεσαι που πρέπει να πάρεις τηλέφωνο τον αδερφό σου.

-Και τα αδέρφια τσακώνονται καμιά φορά, απάντησε φιλοσοφικά εκείνος. -Και συχνά αυτό είναι ακόμα χειρότερο από το να τσακωθείς με έναν φίλο.

-Δεν ξέρω. Κι εγώ και ο Μάρκος είμαστε μοναχοπαίδια, δεν ξέρω πως είναι να έχεις αδέρφια. Για μένα αυτός είναι ο αδερφός μου.

-Ε, ωραία λοιπόν, ίσως αυτή να είναι μία ευκαιρία να ξαναϊδωθείτε.

-Σιγά μην ξαναϊδωθούμε κιόλας! ξέσπασε ο Άρης ενοχλημένος.

14. Λονδίνο

Βγαίνοντας από το θέατρο, ο Μάρκος βρήκε τρεις αναπάντητες κλήσεις, όλες από το ίδιο νούμερο. Ήταν ένα νούμερο που δεν τον καλούσε πια εδώ και δύο χρόνια, αλλά δεν του είχε περάσει ποτέ από το μυαλό η ιδέα να το σβήσει από το τηλέφωνό του. Πήρε βαθιά ανάσα. Τι άλλο παράδοξο θα του συνέβαινε αυτές τις μέρες; Το σκέφτηκε σε ολόκληρη τη διαδρομή μέχρι την πανσιόν. Όταν τελικά βρέθηκε στην ησυχία του δωματίου του, το είχε πάρει πια απόφαση: τηλεφώνησε στον Άρη.

-Ναι;

-Έλα Άρη, ο Μάρκος είμαι.

-Γεια σου...

Αμήχανη σιωπή, ό,τι ακριβώς σιχαινόταν ο Μάρκος.

-Με πήρες; Είδα κάποια κλήση...

-Ναι, σε πήρα.

-Το είχα χαμηλωμένο, ήμουνα σε πρόβα...

-Εντάξει δεν πειράζει, αφού πήρες πίσω.

-Σωστά. Με ήθελες κάτι;

-Ναι, κάτι έχει γίνει εδώ…

Κι άλλο; Τι άλλο είχε γίνει; Ο Μάρκος αγχώθηκε.

-Είσαι καλά;

-Ναι, εντάξει, μια χαρά είμαι, εσύ;

-Καλά είμαι κι εγώ, εννοώ... τι έγινε;

-Η Άννα...

-Η Άννα;

-Ναι, έχετε μιλήσει καθόλου;

-Όχι... προσπάθησα να την πάρω τελευταία αλλά έχει το τηλέφωνο κλειστό. Ξέρεις πού είναι;

-Όχι και αυτό είναι το πρόβλημα. Κανείς δεν ξέρει πού είναι, δεν απαντάει στο τηλέφωνο, δεν είναι στο σπίτι της στο Ναύπλιο ούτε στην Αθήνα. Έχει εξαφανιστεί.

Ο Μάρκος πανικοβλήθηκε. Προσπάθησε να συνεφέρει τον εαυτό του και να σκεφτεί λογικά. Και πρώτα απ' όλα, τι δουλειά είχε ο Άρης με την Άννα; Πριν προλάβει να συγκρατηθεί το είπε:

-Τι δουλειά έχεις εσύ με την Άννα;

Ο Άρης έδειξε να θυμώνει.

-Μιλούσαμε τελευταία... συχνά, πολύ συχνά, είπε προκλητικά. Η μεταξύ μας φάση φαίνεται ότι δεν την είχε επηρεάσει τόσο όσο νόμιζα, η Άννα είναι φίλη μου.

-Ναι... το ξέρω, συγνώμη, δεν εννοούσα... Τέλος πάντων. Και λες ότι εξαφανίστηκε;

-Εδώ και δέκα μέρες τουλάχιστον.

-Εξαφανίστηκε… στα σοβαρά; Εννοώ την ψάξατε;

-Την έψαξα, πήγα στο Ναύπλιο, ακόμα και στα νοσοκομεία. Η Άννα δεν είναι πουθενά και κανένας δεν ξέρει τίποτα γι' αυτήν.

-Τι; Και τι κάνατε; Ειδοποιήσατε την αστυνομία;

-Όχι ακόμα, αλλά Μάρκο... είναι και κάτι άλλο.

-Τι εννοείς;

-Τις τελευταίες φορές που μιλήσαμε πριν εξαφανιστεί, η Άννα μου έλεγε ότι πετάει.

Ο Μάρκος έμεινε σιωπηλός.

-Κατάλαβες τι σου είπα; Πετάει ξανά, όπως τότε. Και χωρίς να το προσπαθήσει, απλά άρχισε ξανά να πετάει.

-Ναι, το ξέρω, απάντησε ο Μάρκος σιγανά.

-Το ξέρεις;

-Μου έστειλε ένα e-mail.

-Αλήθεια; Αυτό είναι θετικό. Λέει πού βρίσκεται;

-Όχι. Το έχει στείλει πριν αρκετές μέρες, δεν ανέφερε ότι πρόκειται να λείψει. Από τότε δεν έχω μπορέσει να επικοινωνήσω μαζί της.

-Και; Νομίζεις ότι πρέπει να πάμε στην αστυνομία;

-Δεν ξέρω, Άρη, δεν το έχω σκεφτεί, δεν ήξερα ότι εξαφανίστηκε, μόλις τώρα το μαθαίνω...

-Ναι, σκέφτηκα ότι έπρεπε να το μάθεις.

-Ποιος άλλος ξέρει ότι έχει εξαφανιστεί;

-Η φίλη της η Χριστίνα. Η μητέρα της μένει προσωρινά στο Παρίσι με την αδερφή της. Ίσως να έχουν παραξενευτεί κι αυτές που έχει τόσες μέρες να τους πάρει τηλέφωνο, αν και απ' ό,τι φαίνεται το συνηθίζει. Η Χριστίνα τους τηλεφώνησε διερευνητικά, δε δείχνουν να ξέρουν τίποτα.

-Μάλιστα.

-Τέλος πάντων, τώρα σε ειδοποίησα....

-Ναι.

-Αυτό ήθελα να σου πω.

-Εντάξει, ευχαριστώ.

-Οκ. Θα τα πούμε λοιπόν.

-Εντάξει Άρη, ευχαριστώ και πάλι.

Ο Μάρκος έκλεισε το τηλέφωνο ταραγμένος. Ώστε είχε εξαφανιστεί! Να της είχε συμβεί κάτι ενώ πετούσε; Πάντα ήταν επιφυλακτικός με το πέταγμα. Άρχισε να περπατάει πάνω κάτω στο δωμάτιο που ήταν αρκετά μικρό για τέτοια γυμναστική. Όχι, αυτό ήταν μάλλον βλακεία. Η Άννα όταν πετούσε δεν είχε πρόβλημα. Υπήρχε περίπτωση να έχει πέσει πχ στη θάλασσα; Το λιμενικό θα είχε βρει το πτώμα; Ο Μάρκος έδιωξε την ιδέα. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να πάνε πράγματι στην αστυνομία. Αλλά χωρίς να το μάθει η μητέρα της; Ε και; Κι αν το μάθαινε τι θα μπορούσε να

κάνει; Ίσα που θα τρελαινόταν από την ανησυχία. Αποφάσισε ξαφνικά ότι το δωμάτιο τον έπνιγε. Άλλωστε ήθελε να καπνίσει.

Βγήκε από την πανσιόν και αμέσως μόλις βρέθηκε στον δρόμο άναψε τσιγάρο. Ήταν τέσσερις το μεσημέρι. Του ήρθε η επιθυμία να πιει κάτι, αλλά την απόδιωξε. Περπάτησε για λίγο στον δρόμο. Τελικά μπήκε στην παμπ και παράγγειλε ένα τσάι. Προσπάθησε να συμμαζέψει το μυαλό του και να σκεφτεί: η πρεμιέρα ήταν το Σάββατο, δηλαδή σε δύο μέρες. Έπρεπε να μείνει υποχρεωτικά μέχρι τότε. Άντε και την Κυριακή. Δευτέρα έπρεπε να πάρει το αεροπλάνο για Αθήνα. Θυμήθηκε ότι είχε ήδη ανακοινώσει πως θα έμενε για το εξάμηνο! Ευτυχώς δεν είχε υπογράψει τίποτα ακόμα. Αναρωτήθηκε αν υπήρχε περίπτωση να ξαναγυρίσει μετά από λίγο καιρό. Το απέκλεισε σχεδόν, αν έφευγε δε θα μπορούσε να ξέρει αν και πότε θα ξαναγύριζε, δεν μπορούσε να υποσχεθεί κάτι τέτοιο. Τώρα ξαφνικά είχε ένα σωρό πράγματα να κάνει και σε λίγο πλησίαζε η ώρα να γυρίσει στο θέατρο. Τουλάχιστον δε θα έχανε καιρό και θα τους ειδοποιούσε αμέσως ότι θα φύγει τη Δευτέρα...

Το βράδυ γύρισε φουριόζος στην πανσιόν. Όλοι στο θέατρο είχαν ενοχληθεί που αποφάσισε έτσι ξαφνικά να τα παρατήσει. Η Γιώτα τον είχε τρελάνει στις ερωτήσεις, με εμπιστευτικό ύφος πάντα, προσπαθώντας να εκμαιεύσει τι ήταν αυτό που τον είχε κάνει να αλλάξει την απόφασή του. Τώρα όμως δεν είχε καιρό για να συνειδητοποιήσει την κατάσταση, είχε ένα σωρό πράγματα να κανονίσει. Έπρεπε να ψάξει στο Ίντερνετ για εισιτήριο. Και κανένα καινούριο e-mail; Η ιδέα ότι μπορεί η Άννα να του είχε στείλει κι άλλο e-mail του είχε έρθει πηγαίνοντας στο θέατρο και ανυπομονούσε όλο το απόγευμα να βρει Ίντερνετ για να κοιτάξει την αλληλογραφία του.

Προς μεγάλη του έκπληξη, βρήκε πράγματι ένα e-mail, αλλά ήταν από τη Μαρίνα Καπουράκη. Άλλο πάλι και τούτο! Πού τον θυμήθηκε τώρα η Μαρίνα; Ο Μάρκος το άνοιξε:

«Γεια σου Μάρκο. Που βρίσκεσαι; Τι νέα; Το καταλαβαίνεις βέβαια πως είναι γελοίο να μην μπορεί να σε βρει κανείς εκτός αν σου στείλει e-mail, ε; Όταν μπορέσεις πάρε με ένα τηλέφωνο, είναι σχετικά επείγον, πάρε με, οκ; »

Ο Μάρκος στραβομουτσούνιασε. Τι να σήμαινε πάλι αυτό; Και γιατί όλοι έδειχναν να τον θυμήθηκαν έτσι ξαφνικά, πάνω στη στιγμή που είχε πάρει απόφαση

να αλλάξει τη ζωή του και να κάνει κάτι για τον εαυτό του; Φαίνεται ότι τελικά είχε δίκιο τόσα χρόνια που υποστήριζε πως ήταν μόνο ένας αποτυχημένος φλαουτίστας. Ίσως μόνο αυτό να του ταίριαζε, σκέφτηκε θυμωμένα.

Στο μυαλό του γύρισε η Μαρίνα: αυτό το παιδί είχε μεγαλώσει τώρα, είχε γίνει μία έξυπνη και ανεξάρτητη γυναίκα και, ο Μάρκος δεν είχε καμία αμφιβολία, μία πολύ καλή μάγισσα. Τη θυμήθηκε όταν είχε πρωτοέρθει στην Αθήνα: ήταν το πολύ δεκαεννιά χρονών και δεν ήξερε τίποτα και κανέναν στην πόλη. Η μητέρα της τον είχε παρακαλέσει να τη βοηθήσει να βρει σπίτι και έτσι αυτός και η Άννα την "υιοθέτησαν" για ένα διάστημα. Αρχικά τη βοήθησαν να βρει σπίτι κοντά στο πανεπιστήμιο, τον πρώτο καιρό την φιλοξένησαν μάλιστα στην οδό Παλαιολόγου, στο σπίτι που έμενε τότε ο Άρης με την Άννα. Την ξενάγησαν στην πρωτεύουσα, η Άννα την πήγε στα μαγαζιά, στα θέατρα και στα μουσεία. Εκείνη ήταν ξετρελαμένη μαζί τους, περνούσε τον περισσότερο καιρό στην οδό Παλαιολόγου, τους ακολουθούσε παντού, πήγαινε στα μπαράκια που έπαιζαν ο Άρης και ο Μάρκος, γνώρισε τους φίλους τους. Μαζί τους άρχισε να πίνει αλκοόλ και να καπνίζει και ο Άρης την έμαθε να οδηγεί. Έτσι πέρασε τα δύο πρώτα χρόνια της φοιτητικής της ζωής, αν και ποτέ δεν παράτησε το πανεπιστήμιο και δεν έχασε ούτε μία εξεταστική. Η Άννα ήταν καλή επιρροή σ' αυτό γιατί αν ήταν μόνο ο Μάρκος, τώρα το κορίτσι μπορεί να τα είχε παρατήσει όλα και να το είχε ρίξει στο αλκοόλ, όπως είχε κάνει ο ίδιος στην ηλικία της.

Η Μαρίνα τον θαύμαζε απεριόριστα, υποψιαζόταν βασικά ότι ήταν για την ιδιότητα του μάγου, αλλά ο Μάρκος της είχε θέσει έναν όρο: δεν έπρεπε ποτέ να του αναφέρει τίποτα σχετικό με τη μαγεία. Της είχε ξεκαθαρίσει ότι δεν ήταν μάγος πια και δεν ήθελε να ξέρει ούτε να ακούει τίποτα για τις προόδους που έκανε το κορίτσι, αν και η μόρφωσή της σε αυτόν τον τομέα είχε περιοριστεί στα μαθήματα που της έκανε η μητέρα της στις καλοκαιρινές διακοπές που γύριζε πίσω στο Ρέθυμνο. Ίσως και η μητέρα της να είχε απογοητευτεί λίγο σχετικά με αυτό, ίσως να έλπιζε ότι η Μαρίνα κάνοντας παρέα με έναν άλλο μάγο θα μάθαινε περισσότερα απ' όσα είχε να της διδάξει η ίδια και θα εξασκούταν περισσότερο, αλλά είχε την ευγένεια να μην του αναφέρει ποτέ τίποτα.

Στο τέλος του δεύτερου έτους του πανεπιστημίου, η Μαρίνα άρχισε να αραιώνει σιγά σιγά τις επισκέψεις της. Είχε αρχίσει πλέον να κάνει δικές της παρέες και τα φλερτ της δεν της άφηναν πια πολύ χρόνο για να ασχολείται μαζί τους. Στην αρχή ο

Άρης και ο Μάρκος είχαν ενοχληθεί κάπως, αλλά η Άννα υποστήριζε ότι ήταν καλύτερα γι' αυτήν. Έπρεπε να κάνει περισσότερη παρέα με ανθρώπους της ηλικίας της και να ανεξαρτητοποιηθεί επιτέλους. Αυτός ήταν ο σκοπός του να πας φοιτητής σε μία άλλη πόλη, είχε πει. Αν είναι να σε φροντίζουν και να σε καθοδηγούν πάντα, δεν κερδίζεις τίποτα. Ο Άρης και ο Μάρκος παραδέχτηκαν ότι είχε δίκιο. Οι σχέσεις τους με τη Μαρίνα παρέμειναν πάντα φιλικές και θερμές, αλλά όσο περνούσαν τα χρόνια ήταν όλο και πιο αραιές. Ουσιαστικά δεν έκαναν παρέα πια, αλλά πάντα κρατούσαν επαφή, όπως με μία μικρότερη ξαδέλφη που σιγά σιγά μεγάλωσε. Τώρα πια η Μαρίνα θα είχε φτάσει 25-26 χρονών, είχε τελειώσει το πανεπιστήμιο και κόντευε να τελειώσει και το μεταπτυχιακό της. Ο Μάρκος είχε να τη δει από το καλοκαίρι και είχε να ακούσει νέα της από τότε που της ανακοίνωσε ότι φεύγει για το Λονδίνο. Δεν ήταν ακριβώς παράξενο που η μικρή είχε ψάξει να τον βρει, το συνήθιζε να του τηλεφωνεί σε κάτι άσχετες φάσεις, όποτε τον θυμόταν, αλλά το τάιμινγκ ήταν περίεργο και κάτι του έλεγε πως δεν ήταν καθόλου τυχαίο.

Προσπάθησε ανεπιτυχώς να κοιμηθεί και κατέληξε να στριφογυρίζει στο κρεβάτι του για αρκετές ώρες. Τελικά σηκώθηκε: δεν είχε νόημα, το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να τηλεφωνήσει στη Μαρίνα. Κοίταξε την ώρα: ήταν αργά, στην Ελλάδα θα ήταν ακόμα αργότερα, αρκετά μετά τα μεσάνυχτα. Σκέφτηκε ότι κάποτε μπορούσες να πάρεις τη Μαρίνα οποιαδήποτε ώρα, καθώς κοιμόταν έτσι κι αλλιώς αργότερα απ' όλους τους, και μάλλον θα την πετύχαινες κάπου έξω, σε κάποιο μέρος που δε θα μπορούσε να σου μιλήσει από τον θόρυβο. Τώρα μάλλον θα είχε περάσει εκείνη η εποχή. Από τότε που ξεκίνησε το μεταπτυχιακό, τα ωράριά της είχαν γίνει πολύ τακτικά αφού έπρεπε να διαβάζει τις περισσότερες ώρες της ημέρας. Μάλλον θα κοιμόταν. Ωστόσο ο Μάρκος δεν μπορούσε να περιμένει το πρωί.

-Ναι; Η φωνή της ακούστηκε φρέσκια και, αντίθετα με τις προβλέψεις του, ερχόταν από ένα μέρος με πολύ θόρυβο · σίγουρα δεν την είχε ξυπνήσει.

-Έλα Μαρίνα, ο Μάρκος είμαι.

-Έλα ρε Μάρκο, επιτέλους! Σε ψάχνω μέρες τώρα.

-Κι εσύ; Όλοι φαίνεται να με ψάχνουν ξαφνικά, πάνω που αποφάσισα να εξαφανιστώ για λίγο...

-Αλήθεια; Αποφάσισες να εξαφανιστείς;

-Τρόπος του λέγειν. Έλεγα να μείνω στο Λονδίνο για λίγο καιρό ακόμα.

-Α, έτσι... Η Μαρίνα ακούστηκε απογοητευμένη.

-Όχι, τελικά θα επιστρέψω τη Δευτέρα. Μόλις έκλεισα εισιτήριο.

-Α, ωραία, τότε να τα πούμε από κοντά.

-Συμβαίνει κάτι;

-Ναι, κάτι συμβαίνει, απ' αυτά που δε θέλεις να συζητάμε...

-Ωχ! Τι έγινε;

Η Μαρίνα σοβάρεψε. Απομακρύνθηκε από την πηγή του θορύβου και άρχισε να μιλάει βιαστικά και με χαμηλωμένη φωνή.

-Μάρκο, άκου: φαίνεται πως άνοιξε μία Πύλη, ίσως και περισσότερες. Η μητέρα μου είναι ανήσυχη και εγώ έχω δει τα σημάδια. Δεν ξέρουμε τι συμβαίνει ούτε τι μπορεί να σημαίνει αυτό, αλλά το άνοιγμα της Πύλης είναι μία ανωμαλία που πρέπει να διερευνήσουμε. Ίσως βέβαια εσένα να μη σε ενδιαφέρει, ξέρω ότι δε θέλεις να έχεις σχέση με τη μαγεία και όλα αυτά, αλλά η μητέρα μου επέμενε να σε ειδοποιήσω, είπε πως είναι δίκαιο να το ξέρεις κι εσύ.

Ο Μάρκος αναστέναξε, πράγμα που έκανε συχνά τελευταία.

-Ναι.

-Τι ναι;

-Ναι το ξέρω και ναι με ενδιαφέρει.

-Αλήθεια; Πώς κι έτσι;

-Η Άννα άρχισε ξαφνικά να πετάει, όπως την άλλη φορά που άνοιγαν Πύλες και τελικά εξαφανίστηκε.

-Εξαφανίστηκε; Η Μαρίνα ακούστηκε ταραγμένη.

-Ναι... λες να έχει σχέση με την Πύλη;

-Σίγουρα έχει σχέση. Πότε φτάνεις είπες;

-Δευτέρα στις 10.30 το πρωί.

-Ωραία. Συνεχίζεις να μην έχεις αυτοκίνητο, έτσι;

-Ναι…

-Θα σε περιμένω στο αεροδρόμιο.

15. Λονδίνο

Ξύπνησε ταραγμένος. Η λέξη «Πύλη» είχε κολλήσει στο μυαλό του και την κλωθογύριζε όση ώρα κοιμόταν. Κατάλαβε ότι είχε έναν φρικτό πονοκέφαλο ακριβώς πίσω από τα μάτια. Το βράδυ ήταν η πρεμιέρα. Κοίταξε το ρολόι: ήταν πολύ νωρίς

ακόμα, είχε δύο ώρες μέχρι τη στιγμή που θα έπρεπε να πάει στο θέατρο για την τελική πρόβα. Αυτά που σκεφτόταν όλη τη νύχτα, ανάκατα και ασύνδετα, δεν ήταν από τα πράγματα που του άρεσε να σκέφτεται. Ήταν μάλιστα ακριβώς αυτά που δεν ήθελε να σκέφτεται, οι χειρότεροι εφιάλτες του.

Η μαγεία… Πρέπει να είχαν όλα σχέση με τη μαγεία κι εκείνος δεν είχε καμία όρεξη να ανακατευτεί ξανά μαζί της. Αλλά αν ήταν πράγματι έτσι, δε φαινόταν να έχει πολλές επιλογές: η κατάσταση ήταν έκτακτη, η εξαφάνιση της Άννας δεν του άφηνε πολλά περιθώρια, τι μπορούσε να κάνει; Να την αφήσει στην τύχη της; Αυτό ήταν αδύνατο, πόσο μάλλον που κατά βάθος φοβόταν πως ό,τι συνέβαινε στην Άννα οφειλόταν στη σχέση της μαζί του.

Αν χρειαζόταν μαγεία, ο Μάρκος δεν είχε σκοπό να αφήσει την ευθύνη στη Μαρίνα, ούτε καν στη Νατάσσα. Σκέφτηκε ότι είναι εύκολο να λες «δε θέλω να έχω σχέση με όλα αυτά», όταν τα πράγματα είναι ομαλά. Αν και το «εύκολο» ήταν περισσότερο ένα σχήμα λόγου. Το ίδιο και το «ομαλά», εδώ που τα λέμε. Ποτέ τα πράγματα δεν ήταν ακριβώς ομαλά, ούτε ακριβώς εύκολα. Όπως και να ’χει, όταν συμβαίνει κάτι τέτοιο δεν μπορείς να κρύβεσαι άλλο πίσω από το δάχτυλό σου. Έπρεπε να το πάρει απόφαση.

«Να πάρει, το ’ξερα. Το ’ξερα πως δεν έχω τελειώσει ακόμα με αυτές τις μαλακίες», σκέφτηκε ο Μάρκος έξω φρενών. «Το ’ξερά ότι θα ξαναρχόταν μία μέρα που θα ήταν αδύνατο να το αποφύγω». Με αυτό το πόρισμα σηκώθηκε εξοργισμένος, κλώτσησε μία παντόφλα που μπλέχτηκε στα πόδια του, ντύθηκε βιαστικά και κατέβηκε στη διπλανή παμπ για να πιει καφέ και ασπιρίνη.

Καθώς ο πονοκέφαλος ηρεμούσε κάπως, ο Μάρκος αποφάσισε να δώσει άλλη μία μέρα ρεπό στον μάγο-εαυτό του. Σήμερα ήταν η πρεμιέρα, είχε δουλέψει σκληρά γι’ αυτό, τι διάολο, σήμερα μπορούσε να είναι μόνο συνθέτης, ποιος ξέρει πόσος καιρός θα περνούσε μέχρι να του ξαναδοθεί η ευκαιρία.

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

Κεφάλαιο 1: Πίσω στην Αθήνα

1.

Το ξυπνητήρι είχε χτυπήσει στις πέντε. Ο Μάρκος είχε κάνει μία ώρα δρόμο ως το αεροδρόμιο αντικρίζοντας ένα μουντό ξημέρωμα, είχε φάει ένα άθλιο πρωινό και είχε κάνει μία άθλια πτήση. Όταν έφτασε στο Ελευθέριος Βενιζέλος αισθανόταν κομμάτια, κουρασμένος και άρρωστος και χρειάστηκε να περιμένει μισή ώρα όρθιος μέχρι να βγουν οι βαλίτσες του. Τουλάχιστον εκεί, στα μέσα Μαΐου, η μέρα ήταν λαμπερή και ζεστή. Αυτό ήταν μία ευχάριστη αλλαγή μετά από δύο μήνες με μουντό ουρανό και συνεχές ψιλόβροχο και ξαφνικά ένοιωσε ότι η λιακάδα του είχε λείψει. Η Μαρίνα τον περίμενε στις αφίξεις, όπως του είχε υποσχεθεί. Όταν τον είδε να βγαίνει έτρεξε να τον αγκαλιάσει. Το ότι τον περίμενε ένα φιλικό πρόσωπο στο αεροδρόμιο, ένα πρόσωπο που έδειχνε χαρούμενο που τον έβλεπε, έκανε την καρδιά του να μαλακώσει κάπως.

-Αχ, Μάρκο, πόσο λυπάμαι που έπρεπε να ξαναβρεθούμε έτσι, κάτω από αυτές τις συνθήκες. Ελπίζω να μη χρειάστηκε να αφήσεις τη δουλειά σου στη μέση.

-Ναι... κάτι τέτοιο. Μου είχαν κάνει μία πολύ καλή πρόταση για το καλοκαίρι και μόλις την είχα δεχτεί... Τέλος πάντων, τι είχα τι έχασα.

-Δείχνεις απογοητευμένος.

-Είμαι κάπως, αλλά πάνω απ' όλα είμαι ανήσυχος.

Ο Μάρκος θα ήθελε να προσθέσει ότι ήταν θυμωμένος που η μαγεία του είχε χτυπήσει ξανά την πόρτα την πιο ακατάλληλη στιγμή, αλλά τι νόημα είχε να το πει αυτό σε μία μάγισσα; Άλλωστε το ίδιο είχε γίνει και την πρώτη φορά: είχε προσπαθήσει πολύ σκληρά να αποφύγει τη μαγεία, αλλά αυτή τον είχε βρει τελικά. Ο Άρης είχε πει κάποτε ότι αυτός ήταν ο λόγος που δεν μπορούσε να προοδέψει σε τίποτα στη ζωή του, το ότι ήταν μάγος. Πιθανώς είχε δίκιο.

Η Μαρίνα είχε τα αυτοκίνητό της στο πάρκινγκ του αεροδρομίου. Φόρτωσαν τις βαλίτσες του και χωρίς να του πει τίποτα κάθισε στη θέση του συνοδηγού: ο Μάρκος ποτέ δεν είχε αποκτήσει δικό του αυτοκίνητο, αλλά είχε τη συνήθεια να οδηγεί τα αυτοκίνητα των άλλων. Ξεκίνησαν χωρίς καθυστέρηση.

-Πώς ήταν η παράσταση; Έγινε, έτσι δεν είναι;

-Ναι, είχαμε την πρεμιέρα το Σάββατο. Είχε μεγάλη επιτυχία, ο αγγλικός τύπος θα δημοσιεύσει τις πρώτες κριτικές σήμερα, αλλά όλοι δήλωσαν ενθουσιασμένοι.

-Πήγες καλά δηλαδή.

-Έτσι φαίνεται, άκουσα πολλά καλά λόγια και με διαβεβαίωσαν ότι η μουσική της παράστασης θα βγει σύντομα σε CD. Πώς σου φαίνεται αυτό;

-Τέλειο! Θα γίνεις επιτέλους διάσημος!

-Δε θα το 'λεγα, αλλά πάντως δεν πήγαν κι άσχημη τα πράγματα.

Ο Μάρκος δεν πρόσθεσε τίποτα άλλο και η Μαρίνα έμεινε για λίγο σιωπηλή.

-Λοιπόν; τη ρώτησε όταν βγήκαν στην Αττική οδό. Εσύ πώς τα πας τον τελευταίο χρόνο; Προχωράει το μεταπτυχιακό σου;

Η Μαρίνα αναστέναξε μελοδραματικά.

-Δύσκολα. Δεν έχω πια να παρακολουθώ μαθήματα και αυτό με έχει βγάλει εντελώς από το πρόγραμμα. Δεν μπορώ να επιβληθώ στον εαυτό μου και να καθίσω να γράψω την εργασία μου όπως θα έπρεπε, την οποία – παρεμπιπτόντως – θα παρουσίαζα τον Ιούνιο, αν είχα καταφέρει να την τελειώσω.

-Αλλιώς;

-Αλλιώς χάνω το εξάμηνο και πάω για τον Δεκέμβριο. Δεν ήθελα να γίνει έτσι αλλά τελικά δείχνει αναπόφευκτο. Θα ήθελα αυτό το καλοκαίρι να έχω τελειώσει απ' όλα.

-Κουράστηκες;

-Κάπως. Τα τελευταία εφτά χρόνια διάβαζα συνέχεια και είχα συνέχεια εξετάσεις.

-Το «συνέχεια» καλύτερα να το λες στη μάνα σου και όχι σ' εμένα. Μην ξεχνάς ότι παρακολούθησα ένα μέρος της πορείας σου και δε θα τη χαρακτήριζα και πολύ εξαντλητική!

-Τέλος πάντων, καταλαβαίνεις τι εννοώ. Συνέχεια έχω μία εκκρεμότητα πάνω από το κεφάλι μου… και άλλωστε τα τελευταία χρόνια ήταν όντως εξαντλητικά, δεν ξέρεις τι θα πει μεταπτυχιακό.

-Από γκόμενους πως τα πας; την αιφνιδίασε.

-Όχι και πολλά πράγματα, από τότε που χώρισα με τον Δημήτρη. Δεν έχω χρόνο για τέτοια τώρα. Δεν έχει προκύψει και τίποτα ενδιαφέρον. Εσύ; Πέρασε στην αντεπίθεση. -Είναι αλήθεια αυτό που μου είπες; Χώρισες με την Άννα; Θέλω να πω, χωρίσατε στα σοβαρά; Είναι αμετάκλητο;

Ο Μάρκος δεν απάντησε, αλλά το βλέμμα του ήταν σκληρό καθώς κοιτούσε τον δρόμο.

-Εσάς τους δύο σας είχα για πρότυπο, συνέχισε η Μαρίνα. Ξέρεις, σας θεωρούσα το τέλειο ζευγάρι, που δε θα χωρίσει ποτέ!

-Νόμιζα ότι μεγάλωσες αρκετά και έχεις καταλάβει ότι δεν υπάρχει το τέλειο ζευγάρι.

-Έχεις δίκιο, τον κοίταξε από το πλάι. -Πώς είσαι; τον ρώτησε προσεχτικά.

Της έριξε και ο Μάρκος μία πλάγια ματιά. Είδε δίπλα του το πρόσωπο της νέας κοπέλας, τόσο οικείο, και τα λαμπερά της μάτια τον κοιτούσαν με πραγματικό ενδιαφέρον. Στον Μάρκο δεν άρεσε να μιλάει για τον εαυτό του, αλλά ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι είχε πολύ, μα πολύ καιρό να μιλήσει με έναν πραγματικό φίλο. Αισθάνθηκε την ανάγκη να ξεσπάσει, και τα λόγια βγήκαν από το στόμα του πριν προλάβει να κάνει κάτι για να τα συγκρατήσει:

-Πώς θέλεις να είμαι; Ο τελευταίος χρόνος ήταν πολύ παράξενος. Όλα όσα είχα στη ζωή μου, διαλύθηκαν κομμάτι κομμάτι. Για να τα βγάλω πέρα χρειάστηκε να αλλάξω τα πάντα. Μόλις πρόσφατα κατάφερα να ορθοποδήσω κάπως. Αυτή η δουλειά με συνεπήρε όσο τίποτα άλλο μέχρι τώρα. Ήταν σαν να βρήκα επιτέλους τον δρόμο μου, κάτι που να μου ταιριάζει και που να μπορεί να με αποτραβήξει από το παρελθόν. Και δούλεψα σκληρά, όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή μου.

-Αυτό είναι καλό Μάρκο, αφού απ' ό,τι κατάλαβα είχε θετικό αποτέλεσμα.

-Ναι, αλλά ξέρεις πώς αισθάνομαι τώρα; Ότι πάνω που είχα αρχίσει να προσαρμόζομαι και να παίρνω ένα διαφορετικό μονοπάτι στη ζωή μου, κάτι γίνεται και με καλούν πίσω. Αυτή η τρελή γυναίκα εξαφανίζεται και ο Άρης ανησυχεί και αρχίζει να με ψάχνει.

-Μάλλον δεν είχες κλείσει τελικά τους λογαριασμούς σου με το παρελθόν, χαμογέλασε η Μαρίνα.

-Και, κερασάκι στην τούρτα, εμφανίζεται ξανά η μαγεία.

-Η μαγεία ήταν πάντα εκεί, παρατήρησε η κοπέλα δειλά. Για τα άτομα σαν εμάς δε φεύγει ποτέ. Ίσως εσύ να την αγνοούσες, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν υπήρχε.

Ο Μάρκος κοιτούσε μπροστά του και αναρωτιόταν τι τον είχε πιάσει να ανοίξει αυτή τη συζήτηση.

-Σκέφτηκες ποτέ ότι μπορεί να είναι καλύτερα για τη ζωή σου αν συμφιλιωθείς μαζί της;

Και πάλι δεν απάντησε, μόνο συνέχισε να οδηγεί μουτρωμένος.

-Μπορείς να μου πεις τι έγινε; τη ρώτησε τελικά με σοβαρό ύφος.

Η Μαρίνα ανασκουμπώθηκε. Έπαιξε για λίγο με το λουρί της τσάντας της, μην ξέροντας πώς να αρχίσει.

-Ξεκίνησε μία μέρα που πήγα στο πανεπιστήμιο για την ορκωμοσία μιας φίλης μου. Μέσα στο πανεπιστήμιο χάθηκα προσπαθώντας να βρω την αίθουσα που γινόταν η ορκωμοσία και περιπλανήθηκα πολλή ώρα στους διαδρόμους και, τέλος πάντων, μετά από πολλές γύρες πέρασα κατά λάθος μία Πύλη.

-Τι Πύλη;

-Πύλη, δεν ξέρεις τι είναι; Από *εκείνες* τις Πύλες.

-Κάπου πάει το μυαλό μου.

-Από τις Πύλες που άνοιξες κι εσύ ο ίδιος κάποτε.

Ο Μάρκος κράτησε για λίγες στιγμές την ανάσα του. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί τον ενοχλούσε τόσο να μιλάει για εκείνη την παλιά ιστορία, στο κάτω κάτω είχε γίνει και το ήξερε ένα σωρό κόσμος. Συνειδητοποίησε ότι είχε απαγορεύσει σε όλους να μιλάνε γι' αυτό και με τα χρόνια το είχε μετατρέψει σε ταμπού. Ακόμα και η απλή αναφορά σ' αυτό το θέμα τον έκανε να δυσανασχετεί. Ποτέ πριν δεν είχε επιτρέψει στη Μαρίνα να αναφέρει κάτι σχετικό. Ε λοιπόν, έπρεπε να το πάρει απόφαση για άλλη μία φορά όπως το είχε πάρει απόφαση και τότε: είχε έρθει εδώ για να ασχοληθεί με τη μαγεία και καλά θα έκανε να πάψει να προσποιείται ότι δεν υπήρχε. Πήρε βαθιά ανάσα:

-Εντάξει, είχα ανοίξει μία Πύλη, αλλά για έναν συγκεκριμένο σκοπό. Επιπλέον ήταν μία Πύλη που ένωνε τον Κόσμο μας με μία πολύ συγκεκριμένη διάσταση και την άνοιξα εκτελώντας μία πολύ συγκεκριμένη διαδικασία.

-Ναι ξέρω, είχαν έρθει τα Δαιμόνια.

-Ο Νίκος υποστήριζε ότι τα Δαιμόνια είναι κάτι πλάσματα που ζουν σε έναν Κόσμο παράλληλο με τον δικό μας και καμιά φορά βρίσκουν τρόπους να ανοίγουν Πύλες και να περνούν εδώ. Εκείνον τον καιρό περνούσαν συνεχώς, είχε γεμίσει ο κόσμος από δαύτα και ήταν επικίνδυνα, τα είχαν βάλει μαζί μας, προκαλούσαν καταστροφές, άνθρωποι είχαν σκοτωθεί. Τελικά άνοιξα μία Πύλη προς τον Κόσμο τους με τη βοήθεια των Αθανάτων, μίας παλιάς περγαμηνής και διαφόρων μαγικών αντικειμένων, μίας μαγικής τελετουργίας και τα σχετικά. Κατάφερα να τα αναγκάσω να μπουν μέσα και να κλείσω την πόρτα πίσω τους, αυτό είναι όλο. Φαντάζομαι ότι

θα τα έχεις πληροφορηθεί όλα αυτά με πολλές λεπτομέρειες και ίσως να τα θυμάσαι καλύτερα από εμένα.

Η Μαρίνα διέκρινε τον αμυντικό τόνο του, αλλά δεν πτοήθηκε. Χρόνια προσπαθούσε να τον στριμώξει σε μία τέτοια συζήτηση και τώρα επιτέλους της δινόταν η ευκαιρία, και μάλιστα με την συγκατάθεσή του.

-Αυτό είναι όλο; Ήσουν ένας εντελώς απαίδευτος μάγος και κατάφερες να κάνεις τη δουλειά ενός επαγγελματία και λες ότι αυτό είναι όλο; Και επιπλέον δεν έκανες μόνο αυτά απ' όσο ξέρω: μπήκες στον Κόσμο τους, τα πολέμησες εκεί μέσα και – το σημαντικότερο – κατάφερες να ξαναβγείς.

-Ε ναι… έγινε κι αυτό φυσικά.

-Έχεις συνειδητοποιήσει την έκταση αυτού που έκανες;

-Τι σημασία έχουν αυτά τώρα;

-Απλά αναρωτιόμουν… όλα αυτά τα χρόνια δε σκέφτηκες ποτέ να το ψάξεις περισσότερο;

Ο Μάρκος θορυβήθηκε.

-Τι θέλεις να πεις; Είναι πάλι τα Δαιμόνια, έτσι δεν είναι; Κατάφεραν ξανά να έρθουν στη γη, ο τρόπος που σφράγισα τον Κόσμο τους δεν ήταν και πολύ αποτελεσματικός, το ήξερα, πάντα υποψιαζόμουν ότι το έκανα πολύ βιαστικά αυτό το τελευταίο. Ήμουν εντελώς εξαντλημένος όταν έφτασε η στιγμή να σφραγίσω την Πύλη. Και τώρα τι; Η Άννα είναι μέσα στον Κόσμο των Δαιμονίων, αυτό θέλεις να μου πεις; Πρέπει να τη βγάλουμε, μόνη της δε θα καταφέρει ποτέ να γυρίσει. Νομίζεις ότι θα μπορούσα να ξανανοίξω την Πύλη και να…

-Βιάζεσαι. Και αυτό δε σου ταιριάζει, παρατήρησε η Μαρίνα.

«Μεγάλωσε η μικρή και βγάζει γλώσσα» σκέφτηκε ο Μάρκος.

-Δεν ξέρεις στ' αλήθεια τίποτα για τους άλλους Κόσμους και τις Πύλες;

-Ξέρω ένα σωρό πράγματα, διαμαρτυρήθηκε ο Μάρκος. Είναι Κόσμοι που συνυπάρχουν, κατά κάποιον τρόπο, με τον δικό μας χωρίς να συναντιούνται – ό,τι και αν σημαίνει αυτό. Αυτό δε θέλεις να πεις; Υπάρχουν παράλληλα με εμάς, ίσως με κάποιον τρόπο που δεν καταλαβαίνω να καταλαμβάνουν τον ίδιο χωροχρόνο με το δικό μας Σύμπαν, αλλά η επαφή μαζί τους δεν είναι δυνατή. Έχω διαβάσει κι εγώ βιβλία επιστημονικής φαντασίας και άλλωστε ο Νίκος…

-Δεν το πιστεύω ότι η βασική πληροφόρησή σου προέρχεται από τον Νίκο!

-Αυτόν είχα πρόχειρο εκείνη τη στιγμή!

-Πρόχειρο! Οι μάγοι δεν κάνουν πρόχειρα πράγματα, το ψάχνουν παραπάνω. Οι μάγοι…

Ο Μάρκος σκέφτηκε ότι το κορίτσι ξεπερνούσε τα όρια. Είχε αρχίσει να χάνει την ψυχραιμία του.

-Δεν είμαι μάγος, την έκοψε απότομα.

-Αλήθεια; έκανε ειρωνικά η Μαρίνα.

Ο Μάρκος την αγριοκοίταξε. Η Μαρίνα του ανταπέδωσε το βλέμμα. Έπεσε σιωπή για λίγα λεπτά και τελικά το κορίτσι υποχώρησε.

-Αυτό που θέλω να πω είναι ότι δεν υπάρχει μόνο ο Κόσμος των Δαιμονίων. Υπάρχουν και άλλοι, άπειροι Κόσμοι, που κάποιοι μπορεί να είναι παρόμοιοι με τον δικό μας και στους οποίους μπορεί να ζουν άλλου είδους όντα, ή και άνθρωποι.

-Οκ, παρακάτω.

-Οι Πύλες, τώρα, είναι πόρτες που συνδέουν τους Κόσμους μεταξύ τους. Στην ορολογία των μάγων λέγονται «Ανοίγματα στην Πραγματικότητα» και, θεωρητικά πάντα, μπορεί να οδηγούν οπουδήποτε.

-Ναι, το έχω ακουστά.

-Καμιά φορά είναι δυνατών να ανοιχτεί κάποια Πύλη για λόγους που δε γνωρίζουμε, και μέσα από αυτήν να περάσεις, κατά λάθος ή επίτηδες, σε ένα διαφορετικό Σύμπαν. Υπάρχουν πολλοί απλοί άνθρωποι που έχουν δει αυτά τα Ανοίγματα, αλλά το όλο θέμα έχει μείνει στη σφαίρα της φαντασίας, γιατί ως γνωστό οι άνθρωποι δε θέλουν να πιστεύουν σε πράγματα που δεν έχουν αποδειχτεί επιστημονικά.

-Και πολύ καλά κάνουν.

-Εσύ το λες αυτό;

-Όχι, λάθος το θέτεις. Το θέμα είναι πώς *εσύ* το λες αυτό. Εσύ που είσαι φυσικός.

-Ναι είμαι, και ξέρω πολύ καλά πως οι περισσότεροι σύγχρονοι φυσικοί υποστηρίζουν τη θεωρία ότι τα παράλληλα σύμπαντα υπάρχουν όντως, οι μαθηματικές εξισώσεις, άλλωστε, δείχνουν ότι αυτή η θεωρία είναι αληθινή. Είναι πιθανό κάποτε, κάποιος να καταφέρει να την αποδείξει. Αλήθεια, τότε θα το πιστέψεις;

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του κουρασμένα.

-Δεν είναι θέμα πίστης. Τα πιστεύω, δεν μπορώ να κάνω κι αλλιώς, έχω προσωπική εμπειρία ενός άλλου Κόσμου. Απλά… πώς να στο πω; Θα ήθελα να μη

χρειάζεται να ασχοληθώ εγώ με αυτά, όπως δε χρειάζεται να ασχοληθώ με το πώς λειτουργεί η βαρύτητα και αν παθαίνει ποτέ κάποια βλάβη.

Η Μαρίνα επιτέλους γέλασε.

-Φυσικά και παθαίνει βλάβη! Απόδειξη η Άννα!

Γέλασε κι ο Μάρκος και η ατμόσφαιρα αποφορτίστηκε.

-Κατάλαβες τώρα γιατί η εργασία μου έχει κολλήσει; Δεν ξέρω τι με έπιασε να αποφασίσω να μελετήσω τις θεωρίες για τα παράλληλα Σύμπαντα, ήταν ένα φοβερό λάθος. Εγώ ξέρω ότι υπάρχουν, αλλά δεν μπορώ να υποστηρίξω σε επιστημονικό επίπεδο κάτι τέτοιο, ούτε φυσικά να το αποδείξω. Ξέρω επίσης ότι πολλές από τις θεωρίες που είμαι υποχρεωμένη να αναλύσω είναι λανθασμένες, αλλά ούτε αυτό μπορώ να το στηρίξω. Έχω μπλέξει άσχημα. Δεν μπορώ να γράψω «προχτές πέρασα μία Πύλη, έχω έναν φίλο που άνοιξε μία τέτοια κάποτε», δεν μπορώ να κάνω μία αντικειμενική έρευνα. Και παράλληλα διαπιστώνω ότι και οι μαγικές μου γνώσεις στηρίζονται μόνο στην εμπειρία κάποιων, μία εμπειρία μεταξύ των άλλων που δεν μπορείς να αναφέρεις πουθενά χωρίς να θεωρηθείς τρελός. Αυτή η γνώση μου με μπερδεύει, με κάνει να ερμηνεύω τα πάντα διαφορετικά απ' ό,τι θα έπρεπε ή να σκέφτομαι «τι βλακείες είναι αυτές που γράφω τώρα;» Ίσως θα έπρεπε να ξεκινήσω την εργασία μου δηλώνοντας ότι υπάρχει μαγεία και ότι είναι βασικά μία λειτουργία του σύμπαντος, ότι πολλά πράγματα θα αποδεικνύονταν πειραματικά αν οι επιστήμονες παρακολουθούσαν τους μάγους!

Η Μαρίνα έδειχνε απελπισμένη και ο Μάρκος ξαφνικά ένοιωσε ένα καινούριο είδος κατανόησης για το κορίτσι: το είδε να παραπαίει μεταξύ δύο κόσμων, τους οποίους για κάποιο δικό της μαζοχιστικό λόγο προσπαθούσε να ισορροπήσει. Ή ίσως να ήταν ο δικός της τρόπος να επιβιώσει σε αυτόν τον παράλογο κόσμο, που ενώ δεν πιστεύει στους μάγους, σου ανακοινώνει ξαφνικά ότι εσύ είσαι ένας τέτοιος, κάτι αφύσικο, και ότι δεν έχεις καν το δικαίωμα να θάψεις για πάντα αυτή σου την ιδιότητα. Ο Μάρκος συνειδητοποίησε ότι η Μαρίνα και αυτός δε διέφεραν και τόσο τελικά.

-Θα μου πεις τώρα τι ακριβώς έγινε; τη ρώτησε ήρεμα.

-Λοιπόν ναι, έχεις δίκιο: όπως σου έλεγα ήμουν στο πανεπιστήμιο όταν έπεσα επάνω σε μία ανοιχτή Πύλη. Δεν ξέρω πώς έγινε αυτό, αλλά δεν το πήρα καν χαμπάρι, πέρασα μέσα σαν οποιαδήποτε ηλίθια και συνέχισα να προχωράω για αρκετή ώρα μέχρι να συνειδητοποιήσω πού βρίσκομαι. Ευτυχώς γύρισα εγκαίρως

πίσω, γιατί καμιά φορά η πόρτα μπορεί να κλείσει και να παγιδευτείς, και τότε τρέχα γύρευε πώς θα μπορέσεις να ξαναβγείς ή αν θα σε ξαναβρούν ποτέ. Ευτυχώς κατάφερα εύκολα να βγω έξω, στον κανονικό Κόσμο. Όταν επέστρεψα να ρίξω μία δεύτερη ματιά, η πόρτα φυσικά δεν υπήρχε.

-Νομίζεις ότι κάτι τέτοιο μπορεί να συνέβη και στην Άννα; ρώτησε ο Μάρκος, προσπαθώντας να δείχνει ψύχραιμος.

Η Μαρίνα δαγκώθηκε. -Ναι, μπορεί, είπε επίπεδα.

Ο Μάρκος δε μίλησε και η Μαρίνα μιμήθηκε το παράδειγμά του συνειδητοποιώντας με λύπη τι ακριβώς του είχε πει. Βγήκαν από την Αττική οδό στην έξοδο που οδηγούσε στην Αγία Παρασκευή, χωρίς να πουν τίποτα άλλο. Ο Μάρκος οδήγησε προς το σπίτι του, το σπίτι που υποτίθεται ότι μοιραζόταν με την Άννα. Σε λίγο σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του και έσβησε τη μηχανή.

-Αλλά είπες ότι υπάρχουν άνθρωποι που έχουν δει τα Ανοίγματα;

-Υπάρχουν, αλλά το παράξενο είναι αλλού: γενικά όταν ανοίγει κάποια Πύλη, μένει ανοιχτή για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Στο διάστημα αυτό ίσως κάποιος να τη δει και μετά να γράψει ένα γράμμα σε κάποιο περιοδικό παραψυχολογίας, μετά η Πύλη εξαφανίζεται και δύσκολα την ξαναβλέπει κανείς. Αυτός με το γράμμα θεωρείται λίγο βαρεμένος και το πράγμα τελειώνει εκεί. Λένε βέβαια ότι κάποια από τα άτομα που εξαφανίζονται κατά καιρούς μπορεί να έχουν περάσει κάποιο Άνοιγμα, αλλά τίποτα τέτοιο δεν είναι εξακριβωμένο. Αυτά τα γεγονότα είναι τυχαία και σπάνια. Οι περισσότερες αναφορές σε Πύλες είναι απλές φαντασιοπληξίες. Κατά τ' άλλα, το να ανοίξεις μία Πύλη, επίτηδες εννοώ, είναι πάνω κάτω όπως το περιέγραψες εσύ πρωτύτερα: θέλει μαγεία, μαγικό κύκλο, αντικείμενα, ξόρκια και τα σχετικά.

Ο Μάρκος, που εκείνη τη στιγμή έλυνε τη ζώνη του, γύρισε και την κοίταξε.

-Πού θέλεις να καταλήξεις;

-Ότι αυτή τη φορά τα πράγματα είναι περίεργα. Καταρχήν δύσκολα θα χαρακτήριζα αυτά τα Ανοίγματα τυχαία. Αυτή η υπόθεση θυμίζει –όπως παρατήρησες κι εσύ- πιο πολύ την υπόθεση των Δαιμονίων. Δεν είναι ότι απλά άνοιξε μία Πύλη κάπου, κάποια στιγμή. Το τελευταίο διάστημα ανοίγουν συνεχώς Πύλες, τα σημάδια είναι πολλά. Και όλο συμβαίνουν πράγματα που το επιβεβαιώνουν. Να, εσύ τώρα λες ότι η Άννα πέταξε ξανά.

-Η ίδια μου το έγραψε.

-Αυτό και μόνο σημαίνει ότι έχουμε μία γενικευμένη έκλυση ενέργειας. Το είδος της ενέργειας που εκλύεται από το Άνοιγμα στην Πραγματικότητα.

-Και που επηρεάζει τους ανθρώπους με ικανότητες όπως την Άννα, και τους κάνει να τις εκδηλώνουν πολύ πιο έντονα.

-Ακριβώς.

-Λοιπόν, κοίτα, θα έρθεις επάνω; Το σπίτι είναι κλειστό δυόμισι μήνες, αλλά θα είναι καλύτερα από το να καθόμαστε στο αυτοκίνητό σου. Μου φαίνεται ότι έχεις κι άλλα να μου πεις ή κάνω λάθος;

Το σπίτι του Μάρκου είχε τη μυρωδιά σπιτιού που έχει να ανοιχτεί μήνες, ένα ευχάριστο ανακάτωμα σκόνης και κλεισούρας. Ο Μάρκος άνοιξε τα πατζούρια ενώ η Μαρίνα έφτιαχνε καφέ. Κάθισαν στον καναπέ, κάτω από ένα μεγάλο παράθυρο και ήπιαν μία γουλιά, λουσμένοι στην ευχάριστη λιακάδα που εισέβαλλε στο δωμάτιο.

-Πέρασες λοιπόν μια Πύλη, ξανάπιασε τη συζήτηση ο Μάρκος. Πώς αυτό σε οδήγησε στο συμπέρασμα ότι ξαφνικά ανοίγουν Πύλες συνέχεια;

-Δεν ήταν το μοναδικό περιστατικό, έγιναν κι άλλα. Ξέρεις πώς αντιλαμβάνονται οι μάγοι ότι άνοιξε μία Πύλη;

Ο Μάρκος το σκέφτηκε λίγο, δεν ήθελε να της δώσει την ευκαιρία να διαπιστώσει για άλλη μια φορά την ασχετοσύνη του, είχε αρχίζει να τον τσαντίζει έτσι που τα ήξερε όλα.

-Το σκήπτρο αντιλαμβάνεται την ενέργεια… είπε δισταχτικά.

-Υπάρχουν πολλά σημάδια. Και η διαφορά που έχει ο μάγος από τον υπόλοιπο κόσμο είναι ότι είναι πιο παρατηρητικός. Καταρχήν μπορεί να αντιληφθεί την Πύλη, όπως συνέβη σ' εμένα. Εννοώ να καταλάβει περί τίνος πρόκειται. Μετά… μερικές φορές συμβαίνουν «ασυνέχειες». Για παράδειγμα απλά αντικείμενα που εξαφανίζονται και μετά βρίσκονται αλλού.

-Αυτό είχε συμβεί στον Άρη και στην Άννα τότε με τα Δαιμόνια. Κάποτε ο Άρης έχασε ολόκληρο το αυτοκίνητό του και το βρήκε μετά στο απέναντι πεζοδρόμιο. Ο Νίκος είχε πει τότε πως αυτό είναι ένα παιχνίδι των Δαιμονίων.

-Ναι ε; Τόσα καταλαβαίνει ο Νίκος, στον κόσμο τους αυτοί οι Αθάνατοι! Όχι, ήταν μία καθαρή ασυνέχεια που πιθανώς οφειλόταν στη διασταύρωση με ένα άλλο Σύμπαν και συνδεόταν με το άνοιγμα της Πύλης από τον Κόσμο των Δαιμονίων.

Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους. Η Μαρίνα συνέχισε:

-Μερικές μέρες μετά το περιστατικό στο πανεπιστήμιο, ένας φίλος μου μού μίλησε για ένα απίστευτο γεγονός που του συνέβη το προηγούμενο βράδυ: επέστρεφε στο σπίτι του και θέλησε να κόψει δρόμο από ένα σκοτεινό στενό. Ήταν μία διαδρομή που έκανε συχνά, όμως εκείνο το βράδυ, με το που έστριψε βρέθηκε σε μία άγνωστη συνοικία. Είχε περάσει δεκάδες φορές από εκείνο τον δρόμο, τον γνώριζε καλά. Κι όμως, αυτή τη φορά δεν αναγνώριζε τίποτα. Ευτυχώς του έκοψε να γυρίσει πίσω αμέσως. Το έλεγε σε όλους επί μία βδομάδα, ως που τελικά άρχισαν να τον δουλεύουν.

-Ίσως βέβαια να είχε πιει και να χάθηκε, παρατήρησε ο Μάρκος.

-Δε νομίζω Μάρκο. Οι άλλοι βέβαια αυτό είπαν, αλλά εγώ τον ξέρω καλά. Δεν πίνει ποτέ τόσο πολύ και ούτε είναι ονειροπαρμένος.

Ο Μάρκος ανασήκωσε πάλι τους ώμους του, μη βρίσκοντας κάτι άλλο να πει.

-Και δεν είναι μόνο αυτός. Η μητέρα μου έχει πολλές αναφορές τον τελευταίο καιρό από διάφορους ανθρώπους με τους οποίους έχει διασυνδέσεις. Και εννοώ ανθρώπους που ξέρουν κάτι παραπάνω απ' αυτά τα πράγματα.

Ο Μάρκος αναρωτήθηκε τι άνθρωποι μπορεί να ήταν αυτοί.

-Μετά υπάρχουν κάποια αντικείμενα, συνέχισε το κορίτσι. -Μαγικά αντικείμενα εννοώ, που είναι πιο ευαίσθητα στην ενέργεια, όπως το σκήπτρο που ανέφερες. Η μητέρα μου έχει ένα Θερμόμετρο…

-Ένα τι;

-Θερμόμετρο, Μάρκο μη γελάς! Είναι ένα μαγικό Θερμόμετρο που μετράει την αύξηση της ενέργειας. Η μητέρα μου λέει πως τις τελευταίες μέρες είναι όλο και συχνότερα στα κόκκινα.

-Μάλιστα.

-Σου φαίνεται γελοίο;

-Κάπως.

-Κι όμως έχεις χρησιμοποιήσει και εσύ μαγικά αντικείμενα στο παρελθόν.

Ο Μάρκος κρυφογέλασε.

-Κυρίως για εμπορικούς λόγους, είπε.

-Ναι, θυμάμαι που με εξαγόρασες κάποτε με μία μαγική σφαίρα.

-Μπα; Τότε είχες υποστηρίξει ότι δεν ήταν εξαγορά.

-Πάντως χωρίς πλάκα, μην το ξαναπείς αυτό. Το να εμπορεύεσαι μαγικά αντικείμενα είναι ανήθικο.

Ο Μάρκος πήγε να απαντήσει, αλλά σταμάτησε. Το κορίτσι φαινόταν να παίρνει πολύ σοβαρά το θέμα.

-Εσύ δεν αντιμετώπισες κανένα παράξενο περιστατικό; τον ρώτησε ξαφνικά.

Ο Μάρκος θορυβήθηκε.

-Εγώ; Γιατί με ρωτάς;

-Γιατί είσαι μάγος και τα Ανοίγματα στην Πραγματικότητα αλληλεπιδρούν με τα μαγικά ενεργά άτομα. Η μαγεία έλκει την ενέργεια από τα Ανοίγματα και γι' αυτό τα κάνει να εμφανίζονται στους μάγους πιο συχνά απ' ό,τι στους άλλους ανθρώπους. Και αντίστροφα, η ενέργεια από τα Ανοίγματα τραβάει τη δύναμη των μάγων και τους κάνει να τα αντιλαμβάνονται πιο εύκολα απ' ό,τι οι άλλοι άνθρωποι αλλά και να επηρεάζονται περισσότερο από αυτήν.

-Μάλιστα.

-Το πιο κουλό περιστατικό συνέβη στη μητέρα μου προχτές. Τότε καταλάβαμε ότι το ζήτημα ήταν σοβαρό και ότι δεν έπαιρνε αναβολή, έπρεπε να αρχίσουμε να το ερευνούμε.

-Τι έγινε;

-Άνοιξε την πόρτα της ντουλάπας που έχουμε στο μαγαζί και στα καλά καθούμενα είδε μέσα έναν άγνωστο κήπο! Καταλαβαίνεις; Αντί για τις σκούπες και όλα αυτά τα άχρηστα που συσσωρεύει εκεί μέσα, υπήρχε ένα πάρκο με λουλούδια, αγάλματα, σιντριβάνια και όλα τα σχετικά. Όλοι οι μάγοι γενικά πρέπει να έχουν πέσει πάνω σε κάποιο Άνοιγμα τον τελευταίο καιρό, δεν μπορεί. Όταν με πήρε τηλέφωνο για να μου το πει αναστατωθήκαμε και τότε αποφασίσαμε να σε ειδοποιήσουμε. Είσαι κι εσύ μάγος και έπρεπε να ξέρεις τι συμβαίνει.

Ο Μάρκος ήπιε την τελευταία γουλιά από τον καφέ του και της διηγήθηκε το περιστατικό με τον καθρέφτη. Η Μαρίνα έδειξε δικαιωμένη!

-Τα βλέπεις; Είναι ακριβώς όπως σου τα έλεγα. Πολλαπλές Πύλες, που ανοίγονται μπροστά στους μάγους και αυτό δεν είναι φυσιολογικό. Οι Πύλες δεν ανοίγουν έτσι στα καλά καθούμενα. Κάτι επηρεάζει την πραγματικότητα και φοβάμαι ότι είναι σοβαρό.

-Ανοίγουν προς τα πού; Εννοώ προς κάποια συγκεκριμένη Διάσταση; Όπως τότε με τα Δαιμόνια;

-Όχι, και αυτό είναι το ακόμα πιο παράξενο. Αν οι Πύλες άνοιγαν προς μία Διάσταση, τότε θα καταλαβαίναμε ότι υπήρχε κάποια ανωμαλία στη Διάσταση αυτή.

Θα ξέραμε προς τα πού να το ερευνήσουμε το θέμα. Τώρα όμως ανοίγουν προς διάφορες κατευθύνσεις, ανεξέλεγκτα, είναι σαν να έχουν τρελαθεί.

-Και τι σημαίνει αυτό πρακτικά;

-Σημαίνει πως το πρόβλημα βρίσκεται εδώ σε εμάς και ότι δεν ξέρουμε προς τα πού να ψάξουμε!

Ο Μάρκος ένιωσε εξουθενωμένος. Αυτός ο καταιγισμός πληροφοριών ήταν κάτι παραπάνω απ' ό,τι μπορούσε να αντέξει εκείνη την ώρα. Παρόλο τον καφέ, η έλλειψη ύπνου είχε πάρει τώρα το πάνω χέρι και ένιωθε τα μάτια του να κλείνουν και να του ξεκινάει άλλος ένας πονοκέφαλος. Το παρατήρησε και η Μαρίνα και παρ' όλη την ανυπομονησία της κατάλαβε ότι έπρεπε να τον αφήσει να κοιμηθεί.

-Το απόγευμα θα ξαναρθώ. Πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε, του είπε ανήσυχα.

-Εντάξει, κοίτα γι' αυτό ήρθα για να δούμε τι θα κάνουμε, αλλά πρώτα έχω να τακτοποιήσω άλλες δουλειές πιο επείγουσες. Και πολύ δυσάρεστες.

-Τι δουλειές;

-Πρέπει να πάω στην αστυνομία να δηλώσω μία εξαφάνιση και αυτό είναι κάτι που δε μου αρέσει καθόλου, ίσως πριν να πρέπει να τηλεφωνήσω σε όλους τους γνωστούς και σε όλα τα νοσοκομεία… δεν ξέρω τι άλλο κάνουν σε αυτές τις περιπτώσεις.

Η Μαρίνα κούνησε το κεφάλι της στεναχωρημένη.

-Καλύτερα να κοιμηθείς πρώτα. Το απόγευμα θα έρθω να σε βοηθήσω.

-Και να πάμε στον Άρη.

-Τι;

-Όπως το άκουσες.

-Τι δουλειά έχει ο Άρης;

-Αυτός ανακάλυψε την εξαφάνιση την Άννας, πρέπει να μου πει τις λεπτομέρειες.

Όταν η Μαρίνα έφυγε επιτέλους, ο Μάρκος συνειδητοποίησε πόσο κουρασμένος ήταν. Δε θυμόταν να είχε κοιμηθεί και πολύ από την ημέρα που έμαθε για την εξαφάνιση της Άννας. Το μυαλό του ήταν συνεχώς απασχολημένο με ένα σωρό λεπτομέρειες που έπρεπε να κανονίσει και με εξηγήσεις που έπρεπε να δώσει. Έβγαλε τα παπούτσια του, έβαλε μία φόρμα και έφερε στον καναπέ ένα μαξιλάρι και μία κουβέρτα.

2.

Η Μαρίνα επέστρεψε γύρω στις εφτά το απόγευμα. Όταν χτύπησε το κουδούνι του Μάρκου, τον διέκοψε από το να περπατάει πάνω κάτω στο σπίτι, πράγμα με το οποίο ασχολούταν την τελευταία ώρα περίπου. Το σαλόνι τους ήταν μεγάλο και συνεχιζόταν σχεδόν ενιαία στο χολ και σε ένα άλλο δωμάτιο που θα μπορούσες να το πεις τραπεζαρία, αφού είχε πράγματι ένα τραπέζι, αλλά θα μπορούσες να το πεις και γραφείο, αφού εκεί η Άννα είχε το γραφείο της και κάποια από τα βιβλία της. Αυτή η διαρρύθμιση διευκόλυνε πολύ τον Μάρκο στο να περπατάει νευρικά πάνω κάτω με μεγάλα βήματα, όποτε το θεωρούσε αναγκαίο. Άνοιξε την πόρτα.

-Ξύπνησες; τον ρώτησε η Μαρίνα.

-Εδώ και ώρες, μου τηλεφώνησε η αδερφή της Άννας. Ήταν κάπως ανήσυχη, φαίνεται ότι άρχισαν κι αυτοί να αναρωτιούνται πού είναι.

-Τι της είπες;

-Της εξήγησα την κατάσταση μέσες άκρες. Της είπα ότι γύρισα και θα αναλάβω εγώ τώρα και να φροντίσει να μην ανησυχήσει η μητέρα της. Η Άννα δε θα ήθελε να γίνει κάτι τέτοιο.

-Μάλιστα.

-Η αδερφή της είναι λογική και ψύχραιμη, με διαβεβαίωσε ότι θα ταχτοποιήσει εκείνη το ζήτημα με την μητέρα.

-Ξέρει;

-Εννοείς για τη μαγεία και όλα αυτά; Κάτι λίγα τα ξέρει, ίσως και περισσότερα, δεν είμαι βέβαιος τι ακριβώς της έχει πει η Άννα. Τέλος πάντων μην ανησυχείς, καταφέραμε να συνεννοηθούμε πολύ καλά. Μετά μίλησα με τη Χριστίνα, τη φίλη της Άννας, τη θυμάσαι;

-Ναι, φυσικά. Τι κάνει;

-Έχει ένα μωρό δύο μηνών.

-Άντε! Να πάμε να το δούμε.

-Μαρίνα!

-Εντάξει, έχεις δίκιο. Λοιπόν;

-Λοιπόν την έβαλα να τηλεφωνήσει σε όλους τους γνωστούς που μπορεί να είχαν κάποια σχέση με την Άννα τον τελευταίο καιρό, αν και δε νομίζω να βγει τίποτα. Η Άννα έχει φύγει εδώ και έναν χρόνο από την Αθήνα και όπως είναι φυσικό δεν είχε

και τόσο τακτικές σχέσεις με κανέναν από τους γνωστούς της. Νομίζω τουλάχιστον, αν και δεν αποκλείεται να έχουμε κάποια έκπληξη, όπως έγινε με τον Άρη.

-Γιατί δεν τους τηλεφωνείς ο ίδιος;

Ο Μάρκος την λοξοκοίταξε.

-Σκέψου τι ωραία εικόνα, ο εγκαταλελειμμένος σύζυγος επιστρέφει μαινόμενος και ψάχνει την άπιστη που το έσκασε με κάποιον εραστή!

Η Μαρίνα γέλασε.

-Η αλήθεια είναι ότι δε σου ταιριάζει αυτός ο ρόλος, είπε. Και άλλωστε πόσοι ξέρουν ότι με την Άννα έχετε χωρίσει;

Ο Μάρκος αναστέναξε καρτερικά.

-Δεν έχουμε χωρίσει, εντάξει; είπε απότομα για να κλείσει το θέμα. -Λοιπόν, το επόμενο που έκανα ήταν και το χειρότερο: πήρα τηλέφωνο όλα τα νοσοκομεία Αττικής και Πελοποννήσου.

-Ω ρε φίλε!

-Ναι, ακριβώς έτσι. Καμία γυναίκα με τα στοιχεία της Άννας ή που να ταιριάζει στην περιγραφή της δεν έχει εισαχθεί σε κάποιο από αυτά τα νοσοκομεία τις τελευταίες δεκαπέντε μέρες.

-Ευτυχώς.

-Ναι, αν και θα ήταν πιο εύκολο έτσι.

-Τι εννοείς;

-Εννοώ ότι έτσι κι αλλιώς το νοσοκομείο δε θα το γλιτώσει, μόλις τη βρω θα της σπάσω το κεφάλι. Τι άλλο πρέπει να κάνω πριν πάω στην αστυνομία;

-Δεν έχω ιδέα, αν και αυτά μου φαίνονται αρκετά.

-Ωραία. Πάμε λοιπόν;

-Στην αστυνομία;

-Όχι, εκεί θα πάω το πρωί. Στον Άρη.

-Εντάξει, αν νομίζεις…

Ο Μάρκος άνοιξε την πόρτα του οδηγού χωρίς να ζητήσει την άδεια.

-Φαντάζομαι ότι έχεις ειδοποιήσει τον Άρη ότι θα πάμε;

-Όχι.

-Δεν τον πήρες τηλέφωνο;

-Όχι.

-Αλλά ξέρεις βέβαια ότι ο Άρης δουλεύει βράδυ;

-Ε, ναι, βέβαια.

-Γιατί δεν τον παίρνεις τώρα;

-Γιατί οδηγώ.

-Θέλεις να τον πάρω εγώ;

-Όχι, θα ελπίσουμε ότι θα είναι σπίτι, άλλωστε είναι Δευτέρα, δύσκολο να δουλεύει.

-Θέλεις να κατέβουμε με το αυτοκίνητο στο κέντρο, να παρκάρουμε στα Εξάρχεια, μόνο με την ελπίδα ότι θα είναι σπίτι;

-Απ' ό,τι φαίνεται.

Η Μαρίνα κατάλαβε ότι ήταν μία από τις φορές που δε θα κατάφερνε να τα βγάλει πέρα μαζί του.

Ο Άρης πήγε στην πόρτα βαριεστημένα. Ήταν μόνος του στο σπίτι και είχε αράξει με τις φόρμες του μπροστά στην τηλεόραση. Αναρωτιόταν ποιος είχε έρθει έτσι απροειδοποίητα να του χαλάσει την ησυχία. Ίσως να έκαναν λάθος κουδούνι, έλπισε.

Ο Μάρκος έσπρωξε τη Μαρίνα μπροστά, καθώς δείλιασε ξαφνικά την τελευταία στιγμή. Ο Άρης την κοίταξε έκπληκτος.

-Μαρινάκι! αναφώνησε καθώς η κοπέλα έπεφτε στην αγκαλιά του γεμάτη ετεροχρονισμένες τύψεις που είχε να τον πάρει τηλέφωνο τόσο καιρό.

Πίσω από τον ώμο της ο Άρης διέκρινε μία φιγούρα που μισοκρυβόταν στις σκιές της πόρτας. Χαλάρωσε το αγκάλιασμα καθώς συνειδητοποίησε ποιον έβλεπε μπροστά του. Δεν είπε κουβέντα και ο Μάρκος συνέχισε να στέκεται εκεί ανέκφραστος.

-Ελάτε μέσα, είπε τελικά ο Άρης μετά από μερικές ατελείωτες στιγμές αμηχανίας.

Ο Μάρκος και η Μαρίνα κάθισαν στον καναπέ και ο Άρης έσβησε την τηλεόραση και κάθισε στο μπράτσο μιας πολυθρόνας, σε μία στάση που φανέρωνε τη νευρικότητά του.

-Αχ, Άρη, άρχισε η Μαρίνα, αισθάνομαι τόσο άσχημα! Μόλις τώρα συνειδητοποίησα πόσο καιρό έχω να σε δω.

«Αν αυτή αισθάνεται άσχημα, τι να πούμε και εμείς οι υπόλοιποι» σκέφτηκε ο Άρης. Καταλάβαινε ότι τα είχε χάσει, πράγμα ασυνήθιστο γι' αυτόν. Σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να το περιμένει πως σύντομα θα είχε μία συνάντηση με τον Μάρκο, ωστόσο

το γεγονός τον είχε πιάσει απροετοίμαστο και δεν ήξερε πώς να αντιδράσει, ούτε πώς να αισθανθεί. Αποφάσισε να πιαστεί από τη βοήθεια που του πρόσφερε η Μαρίνα.

-Είσαι μεγάλη γαϊδούρα, αυτό είναι γνωστό, της είπε. Ελπίζω να περνάς καλά, καλύτερα από το συνηθισμένο και να είναι αυτός ο λόγος που δεν έρχεσαι ποτέ στις συναυλίες μου.

-Πώς πάει το συγκρότημα, αλήθεια;

-Σκίζει θα μπορούσα να πω, έχει ένα σταθερό κοινό και είναι περιζήτητο στα μπαρ που ασχολούνται με τη μουσική του είδους. Φέτος παίζουμε στο Ντε Κίρικο. Συνήθως το γεμίζουμε.

-Πω πω, μου έχετε λείψει απίστευτα, τι κάνουν τα παιδιά; Είναι ακόμα οι ίδιοι, ε;

-Οι βασικοί ναι. Μόνο ο Γιώργος δεν παίζει μαζί μας φέτος, γιατί απέχτησε μία κόρη και θέλει να τη χαρεί, ή είναι αναγκασμένος να μένει σπίτι και να αλλάζει πάνες, δεν ξέρω τι από τα δύο.

Η Μαρίνα γέλασε.

-Ο Βαγγέλης;

-Τον θυμάσαι ακόμα βλέπω.

-Δεν ξεχνιέται αυτός, είναι ακόμα τόσο κούκλος;

-Ναι ο άτιμος, μέρα δεν περνάει από πάνω του.

Η Μαρίνα αναπόλησε για λίγο τη σύντομη ιστορία που είχε κάποτε με τον κιθαρίστα του συγκροτήματος, ενώ ο Άρης συνέχιζε να έχει την προσοχή του στραμμένη αποκλειστικά πάνω της. Η συζήτηση συνεχίστηκε σε αυτόν τον ανάλαφρο τόνο για αρκετή ώρα, δίνοντας στον Μάρκο την ευκαιρία να μείνει αμέτοχος και να χαλαρώσει. Δεν ήταν και τόσο τρομερό, όλον αυτό τον καιρό το είχε μεγαλοποιήσει στο κεφάλι του, αυτό ήταν όλο. Ήταν απλά ο Άρης και δεν είχε αλλάξει καθόλου.

Ο Άρης είχε διηγηθεί τα νέα του και τώρα η Μαρίνα διηγούταν για άλλη μία φορά την πονεμένη ιστορία της πτυχιακής της, διανθίζοντάς την με νέες, πικάντικες λεπτομέρειες, απ' αυτές που τα κορίτσια θεωρούσαν λογικό να εξιστορούν στον Άρη, αλλά όχι στον Μάρκο. Αναρωτήθηκε για μερικές στιγμές πού μπορεί να οφειλόταν αυτό. Η Μαρίνα είχε την εκπληκτική ικανότητα να μην αφήνει ποτέ την κουβέντα να βαλτώνει και συνειδητοποίησε με ευγνωμοσύνη πόσο καλή ιδέα ήταν να την πάρει μαζί του. Μετά από μισή ώρα περίπου η ατμόσφαιρα είχε ζεσταθεί αρκετά -αν και ο ίδιος δεν είχε καταφέρει να συμμετάσχει καθόλου- και ο Άρης τους ρώτησε επιτέλους τι θα πιούν. Σε αυτή τη φάση, ο Μάρκος αισθάνθηκε έντονη την ανάγκη να του

ζητήσει ένα ουίσκι, ή ακόμα καλύτερα ένα μπουκάλι ουίσκι, αλλά κατάφερε να συγκρατηθεί.

-Έχεις καμία μπύρα; ρώτησε η Μαρίνα.

-Μπύρα; Ή μήπως να ανοίξω ένα μπουκάλι κρασί; Έχω κάνα -δυο πολύ καλά στο ψυγείο.

-Κρασί, ναι, τέλεια ιδέα.

-Μάρκο; Κρασί κι εσύ;

-Αν μπορείς να μου φτιάξεις ένα τσάι, θα το εκτιμήσω.

-Αλήθεια;

-Ναι.

-Οι βρετανικές συνήθειες δεν κόβονται έτσι εύκολα, σχολίασε η Μαρίνα και γέλασε, βγάζοντας τον Μάρκο από τη δύσκολη θέση. Ακολούθησε τον Άρη στην κουζίνα για να τον βοηθήσει.

Τους άκουγε να μιλάνε και να γελούν από το μέσα δωμάτιο και προσπαθούσε να σκεφτεί έναν τρόπο να ξεπεράσει την παγωμάρα του και να φέρει τη συζήτηση στο θέμα που τον απασχολούσε. Ήταν απλό, αλλά ξαφνικά αισθανόταν δειλός· είχε αποφασίσει με μεγάλη ευκολία να έρθει στο σπίτι του Άρη και δεν του είχε περάσει από το μυαλό πως όταν βρισκόταν μπροστά του δε θα μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Επανέλαβε μέσα του πως το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να ρωτήσει για την Άννα και μετά να σηκωθεί να φύγει, δε χρειαζόταν να επεκταθεί σε κοινωνικότητες. Ήταν πολλά για τα οποία έπρεπε να συνεννοηθούν και βασική προϋπόθεση γι' αυτό ήταν να μιλάνε μεταξύ τους. «Απλά: παίρνω τις πληροφορίες μου και φεύγω, δεν ήρθα εδώ για συμφιλίωση, ήρθα για δουλειά» είπε στον εαυτό του.

Τα γέλια που ακούγονταν από την κουζίνα, τον μετέφεραν νοερά στην οδό Παλαιολόγου και στο αχτύπητο δίδυμο που σχημάτιζε ο Άρης με την Άννα, την ατελείωτη φλυαρία τους και τους ομηρικούς καυγάδες τους. Οι δυο τους ταίριαζαν σα γάντι, είχαν πάντα κάτι να πουν, κάτι να κάνουν μαζί, πάντα γελούσαν με τις ίδιες βλακείες και πάντα κατάφερναν να τον βγάζουν από τα ρούχα του με τις φαεινές ιδέες τους. Ο Μάρκος κατάλαβε ξαφνικά ότι δεν είχε λόγο να διστάζει: η εξαφάνιση της Άννας δεν ήταν μόνο δικό του θέμα, δεν ήταν ο μόνος που είχε λόγους να ανησυχεί. Ο Άρης, ακόμα και αν είχε ενοχληθεί που εμφανίστηκε ξαφνικά απρόσκλητος στο σπίτι του, ήξερε πολύ καλά πόσο επείγον ήταν το θέμα. Σίγουρα θα

ανησυχούσε κι εκείνος και θα ανυπομονούσε με τη σειρά του να μιλήσουν. Σηκώθηκε από τον καναπέ και, ακολουθώντας τις φωνές τους, έφτασε στην κουζίνα.

-Έλα, τώρα φτιάχνουμε το τσάι σου, τον υποδέχτηκε η Μαρίνα, δείχνοντας το μπρίκι που έβραζε στη φωτιά.

-Ευχαριστώ, έκανε ο Μάρκος χωρίς να σκάσει ούτε ένα χαμόγελο. Το χαμόγελο άλλωστε του φαινόταν αταίριαστο με την υπόθεση για την οποία είχε έρθει να μιλήσει.

-Άρη, ξέρεις γιατί ήρθα, έτσι δεν είναι; ρώτησε χωρίς περιστροφές.

Ο Άρης τον κοίταξε στο πρόσωπο και φάνηκε πιο μαλακωμένος απέναντί του απ' ό,τι πριν.

-Ναι, ξέρω, παραδέχτηκε σοβαρά. Έβγαλε ήρεμα το μπρίκι από τη φωτιά και το άδειασε μέσα σ' ένα φλιτζάνι. -Έλα, πάρε το τσάι σου και πάμε μέσα, έχω να σου πω πολλά και πρέπει να το σκεφτείς σοβαρά και να κανονίσεις πώς θα χειριστείς το θέμα. Έκανες πολύ καλά που ήρθες, αυτές οι δουλειές δε γίνονται από μακριά, πρόσθεσε επιδοκιμαστικά.

Η Μαρίνα τους ακολούθησε στο σαλόνι ικανοποιημένη που είχε παίξει με επιτυχία τον ρόλο της. Όταν βολεύτηκαν ξανά στους καναπέδες και ο Μάρκος άρχισε να γυρίζει το φλιτζάνι στα χέρια του μέχρι να κρυώσει, ο Άρης πήρε φόρα και άρχισε να εξιστορεί την υπόθεση από τη στιγμή που η Άννα τον πήρε για πρώτη φορά τηλέφωνο.

-Μου τηλεφώνησε αναπάντεχα ένα πρωί και μου είπε ότι με είχε επιθυμήσει. Ακουγόταν μια χαρά, μιλήσαμε ώρες, ξαναπιάσαμε την ιστορία της ζωής μας από τότε που την είχαμε αφήσει, δύο χρόνια πριν, και διηγηθήκαμε ο ένας στον άλλον κάθε λεπτομέρεια

-Το φαντάζομαι, σχολίασε ο Μάρκος.

-Ήταν σαν να μην είχε περάσει ούτε μία στιγμή, είπε ο Άρης κάπως προκλητικά. Ο Μάρκος αναρωτήθηκε αν του το καταλόγιζε κι αυτό, αλλά προτίμησε να μην πει κουβέντα, στο κάτω κάτω ο ίδιος είχε θελήσει αυτή τη σιωπηλή ανακωχή.

-Μετά από αυτό μιλούσαμε σχεδόν κάθε δύο μέρες στο τηλέφωνο. Η Άννα φαινόταν να τα πηγαίνει καλά στο Ναύπλιο, η δουλειά της την ενθουσίαζε, την ξέρεις τώρα την Άννα, τη συνεπαίρνουν κάτι τέτοια, και όλο με ρωτούσε πότε θα πάμε να τη βρούμε, μου έλεγε πόσο ωραία είναι εκεί και ήθελε να μου δείξει ένα σωρό μέρη που είχε ανακαλύψει. Ήθελε να γνωρίσει και τον Οδυσσέα.

Ο Μάρκος δεν είπε τίποτα. Η Μαρίνα θέλησε να ρωτήσει για τον Οδυσσέα, αλλά κατάλαβε πως δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή.

-Ώσπου ένα βράδυ με πήρε ξαφνικά τηλέφωνο και μου είπε ότι είχε πετάξει. Ήταν σε έξαψη και στην αρχή δεν καταλάβαινα λέξη από αυτά που προσπαθούσε να μου εξηγήσει. Ήταν… συνεπαρμένη νομίζω· ό,τι και να έλεγε, εγώ καταλάβαινα ότι στην πραγματικότητα ήταν τρελά ενθουσιασμένη. Υποστήριζε βέβαια ότι ήταν ανησυχητικό, ότι δεν της είχε συμβεί εδώ και πολλά χρόνια, ότι είχε τρομάξει και ότι φοβόταν πως κάτι σοβαρό συνέβαινε, αλλά γούσταρε κατά βάθος, δεν μπορούσε να το κρύψει.

-Είμαι σίγουρος, μουρμούρισε ο Μάρκος.

-Στις επόμενες συνομιλίες μας μου έλεγε ότι είχε πετάξει ξανά. Να σου πω την αλήθεια ανησύχησα, δε μου άρεσε καθόλου που το έκανε αυτό. Και η ίδια πάντως μετά τον πρώτο ενθουσιασμό φαινόταν ανήσυχη. Σκεφτόμασταν και οι δύο την ιστορία με τα Δαιμόνια, κάτι τέτοιο συμβαίνει και τώρα, έτσι δεν είναι;

Η Μαρίνα κοίταξε το πάτωμα και δάγκωσε τα χείλη της συλλογισμένη. Ο Μάρκος, αντίθετα κοίταξε τον Άρη ίσια στα μάτια.

-Απ' ό,τι φαίνεται, η Νατάσσα Καπουράκη πιστεύει πως όχι, είπε.

Η Μαρίνα τινάχτηκε, σαν να της έριξε χαστούκι. Σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε με το ύφος ανθρώπου που τον έχουν προσβάλει θανάσιμα. Μετά από όλα όσα του είχε πει το πρωί, όλες αυτές τις εξηγήσεις που του είχε δώσει, εκείνος το βρήκε σκόπιμο να αποδώσει τα συμπεράσματα στην μητέρα της και όχι στην ίδια. Ώστε δεν τη θεωρούσε ακόμα σοβαρή μάγισσα, ε; Νόμιζε ότι όλα αυτά ήταν ιδέες τις μητέρας της.

Ο Μάρκος αγνόησε το βλέμμα της. -Όπως κατάλαβα έχουν ανοίξει Πύλες όπως τότε, αλλά προς άλλους, άγνωστους Κόσμους, διαφορετικούς από εκείνο των Δαιμονίων, διευκρίνισε. Μετά τι έγινε;

-Μετά τίποτα, το απόλυτο κενό. Δεν ξαναπήρε, δεν ξανασήκωσε το τηλέφωνο, δεν μπόρεσα να τη βρω, κανένας δεν ήξερε τι είχε γίνει… Ο Άρης διηγήθηκε τις συνομιλίες του με την Χριστίνα και το ταξίδι του στο Ναύπλιο.

-Το αυτοκίνητό της είναι αφημένο κοντά στο σπίτι της και κανένας δεν ξέρει τίποτα, κατέληξε.

Ο Μάρκος έτριψε κουρασμένα τα μάτια του. Τα πράγματα δεν ήταν καθόλου καλύτερα απ' ό,τι είχε φανταστεί.

-Τώρα τι σκέφτεσαι να κάνεις; τον ρώτησε ο Άρης.

Με τη σειρά του, του διηγήθηκε τις ενέργειες που είχε κάνει το απόγευμα.

-Αύριο το πρωί θα πάω στην αστυνομία να δηλώσω εξαφάνιση, είπε. Τι άλλο μπορώ να κάνω;

3.

Το τηλέφωνο χτύπησε στις εννέα και είκοσι. Ο Άρης στριφογύρισε ενοχλημένος στο κρεβάτι του. Το πρωινό ξύπνημα δεν ήταν το φόρτε του, και η δουλειά που έκανε τον ενθάρρυνε να καλλιεργεί αυτή τη συνήθεια. Τελικά σήκωσε το ακουστικό χωρίς να κάνει τον κόπο να ξυπνήσει.

-Ναιαι… μούγκρισε.

Κάποιος ωρυόταν στην άλλη άκρη της γραμμής.

-Τι, τι; έκανε ο Άρης, μην καταλαβαίνοντας αν ο άλλος του μιλούσε ή ούρλιαζε απλά.

-… με τους μ…, τους γ… τους μπάτσους! Είμαι εδώ από τις οχτώ το πρωί και δεν έβγαλα άκρη. Και με έτρεξαν σε όλα τα γραφεία, όλοι έμαθαν την ιστορία μου!

-Ποιος είναι; ρώτησε ο Άρης, που κάτι του έλεγε πως αυτή η φωνή τού ήταν γνωστή.

-Τι;

-Ποιος είναι;

-Άρη…; Ο Μάρκος είμαι.

Α, μάλιστα. Είχαν αποκτήσει κιόλας τόσο θάρρος που να μπορεί να τον ξυπνάει ουρλιάζοντας στις εννιά το πρωί; Πότε είχε γίνει αυτό; Αυτό το παιδί δεν έλεγε να αλλάξει με τίποτα. Ο Άρης αισθάνθηκε θυμωμένος και ετοιμάστηκε να ξεστομίσει κάτι που θα το μετάνιωνε όταν καλοξυπνούσε. Ευτυχώς, την τελευταία στιγμή συγκρατήθηκε.

-Τι έγινε; Πού είσαι; ρώτησε ψύχραιμα.

-Είμαι στην Αλεξάνδρας, έξω από την Ασφάλεια.

-Α. Και; Δήλωσες την εξαφάνιση;

-Όχι, τι σου λέω τόση ώρα; Η γραφειοκρατία είναι απίστευτη, και επιπλέον πρέπει να πάω στο Ναύπλιο… οι μπάτσοι δεν έχουν το Θεό τους, τσακώθηκα γύρω στις οχτώ φορές, ο τρόπος που αντιμετώπισαν την υπόθεση ήταν ανήκουστος!

-Μάρκο, δεν μπορώ να σε παρακολουθήσω. Γιατί δεν έρχεσαι από ’δω; Έτσι θα μου δοθεί η ευκαιρία να φτιάξω έναν καφέ πριν μου εξηγήσεις τι ακριβώς έγινε.

-Πρέπει να φύγω για Ναύπλιο, απάντησε ο Μάρκος άψυχα.

-Πώς θα πας;

-Με το ΚΤΕΛ, λέω να πάω κατευθείαν στον Κηφισό. Βασικά γι’ αυτό σε πήρα, για να σε ενημερώσω.

Η ενέργεια του φαινόταν να έχει εξαντληθεί ξαφνικά.

-Έλα από ’δω να πιούμε έναν καφέ, φεύγεις αργότερα. Θέλω να μάθω τι έγινε.

Ο Άρης έκλεισε το τηλέφωνο και έχωσε το κεφάλι του κάτω από ένα μαξιλάρι. Δεν ήθελε να σηκωθεί, αλλά στο βάθος του μυαλού του, εκεί που ακόμα δεν είχε πρόσβαση γιατί ήταν ένα τμήμα το οποίο για την ώρα δεν είχε ξυπνήσει, ήξερε ότι σε λίγες ώρες θα έφευγε για το Ναύπλιο.

Ο Μάρκος δεν άργησε να χτυπήσει το κουδούνι του. Στο λίγο διάστημα που είχε μεσολαβήσει, ο Άρης δεν είχε κουνηθεί καθόλου από το κρεβάτι και σηκώθηκε να ανοίξει την πόρτα αναμαλλιασμένος. Δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί τον λυπόταν, είχε υποσχεθεί στον εαυτό του ότι δε θα του έδειχνε καμία επιείκεια, το υποσχόταν καιρό τώρα τις στιγμές που επαναλάμβανε ξανά και ξανά αυτά που είχαν γίνει μεταξύ τους. Ωστόσο, στεκόταν στο κατώφλι μ’ αυτό το ύφος του, που μπορούσε να κάνει τον κόσμο ολόκληρο να αισθάνεται τύψεις χωρίς να ξέρει σε τι ακριβώς είχε φταίξει. Τον έμπασε μέσα και έφτιαξε καφέ και για τους δυο τους.

-Λοιπόν, τι σου είπανε στην αστυνομία; ρώτησε όσο πιο επίπεδα μπορούσε.

-Δε μου είπανε τίποτα, αντίθετα με ρωτήσανε πολλά. Και με ρώτησαν περίπου δέκα διαφορετικά άτομα, με έβαλαν να επαναλάβω την ιστορία δέκα φορές σε δέκα διαφορετικά γραφεία.

-Τι σε ρώτησαν δηλαδή;

-Αν είχαμε τσακωθεί ή αν είχε τσακωθεί με κανέναν από το οικογενειακό της περιβάλλον, αν την κακοποιούσα, αν είμαστε σε διάσταση, αν είχε ψυχολογικά προβλήματα, αν έπασχε από Αλτσχάιμερ, αν είχε εκδηλώσει κάποια ανισορροπία ή την επιθυμία να φύγει…

-Και;

-Τι και; Εκτός από τη χρόνια ανισορροπία δεν έπασχε από τίποτα άλλο, απ’ όσο ξέρω τουλάχιστον. Φαίνεται πως το γεγονός ότι έμενε μόνη της τους τελευταίους μήνες κι εγώ έλειπα στο εξωτερικό περιπλέκει τα πράγματα, δεν ήταν και πολύ

πεπεισμένοι ότι η περίπτωσή της μπορεί να θεωρηθεί εξαφάνιση. Πάντως το ότι έκανα έρευνα στα νοσοκομεία τους φάνηκε θετικό. Τέλος πάντων το συμπέρασμα ήταν ότι δεν μπορώ να δηλώσω την εξαφάνισή της εδώ στην Αθήνα, πρέπει να πάω «στην υπηρεσία του τόπου διαμονής του εξαφανισθέντος», έτσι μου είπαν. Α, και να έχω τα στοιχεία της και μία πρόσφατη φωτογραφία της.

-Μάλιστα.

-Μήπως έχεις;

-Τι να έχω;

-Καμία φωτογραφία της Άννας. Αλλιώς πρέπει να περάσω από το σπίτι για να βρω μία, ή μάλλον πρέπει να περάσω από το σπίτι έτσι κι αλλιώς για να πάρω τα κλειδιά του σπιτιού της. Λες να βρω κανένα πτώμα εκεί μέσα;

-Τι είναι αυτά που λες!

-Δεν ξέρω τι να πω… όση ψυχραιμία είχα μέχρι τώρα την έχασα μόλις πήγα στην αστυνομία. Είναι φοβερό! Το ήξερες εσύ ότι δηλώνονται δύο με πέντε εξαφανίσεις προσώπων την ημέρα; Τα περισσότερα είναι παιδιά ή ηλικιωμένοι. Οι ενήλικες αποδεικνύεται ή ότι ήθελαν να ξεφύγουν από τις οικογένειές τους, ή τους βρίσκουν μετά από καιρό νεκρούς από ατυχήματα ή καρδιακά επεισόδια.

-Μάρκο ηρέμησε. Παρασύρεσαι και ξεχνάς ότι η δική μας περίπτωση είναι διαφορετική. Η Άννα δεν εξαφανίστηκε με συνηθισμένο τρόπο, το ξέρουμε καλά αυτό και οι δύο. Αλλού πρέπει να επικεντρώσεις τις έρευνές σου.

-Και τι να κάνω;

Έδειχνε εντελώς χαμένος, πράγμα ασυνήθιστο γι’ αυτόν. Ο Άρης κατάλαβε ότι έπρεπε να ξεχάσει τα πείσματα και να αναλάβει πρωτοβουλία.

-Πρώτα θα πάμε στο Ναύπλιο, όπως είπες. Θα ψάξουμε στο σπίτι της και θα δηλώσουμε την εξαφάνισή της. Μετά θα πρέπει να αποκλείσουμε τις φυσιολογικές αιτίες εξαφάνισης και να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε τις αφύσικες.

-Ναι, έχεις δίκιο, αυτό πρέπει να κάνω. Με αυτό το σκεπτικό ήρθα στην Αθήνα, απλά τρελάθηκα από αυτά που άκουσα, αυτό είναι όλο. Μια στιγμή… τι είπες;

-Είπα πολλά, τι εννοείς;

-Είπες «θα πάμε στο Ναύπλιο».

-Ναι, φοβάμαι ότι το είπα. Κάτσε να τηλεφωνήσω στον Οδυσσέα να τον ειδοποιήσω ότι φεύγω. Υπάρχει καμία περίπτωση να μείνουμε εκεί το βράδυ;

-Δε δουλεύεις;

-Όχι σήμερα, αύριο το μεσημέρι έχω πρόβα με την ορχήστρα, το καλό που σου θέλω να είμαστε πίσω.

-Σκέφτομαι να φέρω το αυτοκίνητο της Άννας από το Ναύπλιο, να έχω έναν τρόπο να κυκλοφορώ…

-Τόσο το καλύτερο. Περίμενε, πάω να ντυθώ.

-Οι μισοί θεώρησαν ότι απλά δε θέλει να με ξαναδεί και μόλις βρήκε την ευκαιρία το έσκασε από μένα, φώναξε ο Μάρκος, πίσω από την κλειστή πόρτα του Άρη. Καθώς φαίνεται, συνέχιζε να σκέφτεται την επίσκεψή του στην Ασφάλεια.

-Ότι έφυγε με κάποιον ή κάτι τέτοιο, ίσως και ότι την έδερνα και την είχα κλεισμένη στο υπόγειο. Οι άλλοι μισοί έδειχναν να σκέφτονται ότι τη σκότωσα, τεμάχισα το πτώμα και το έκρυψα σε πλαστικές σακούλες. Ίσως γι' αυτό άργησα τόσο να αναφέρω την εξαφάνιση. Η ιστορία μας τους φάνηκε εξαιρετικά ύποπτη. Νομίζω ότι το επόμενο βήμα θα είναι να με συλλάβουν.

-Ηρέμησε! φώναξε ο Άρης από μέσα. Σταμάτα τις υστερίες, δε σου ταιριάζουν. Στο Ναύπλιο θα πάμε στην αστυνομία μαζί, θα έχεις έναν μάρτυρα ότι δεν την έκοψες κομμάτια, παρ' όλες τις συνεχείς απειλές σου.

«Μάλιστα» σκέφτηκε ο Μάρκος «άλλος ένας που ξέρει τι μου ταιριάζει και τι όχι». Μετά απ' αυτό κατάφερε να δει ότι παραλογιζόταν και να ηρεμήσει κάπως. Αρκέστηκε να περπατάει πάνω - κάτω στο σαλόνι καπνίζοντας, μέχρι να ετοιμαστεί ο φίλος του. Αλήθεια, τι ακριβώς είχε συμβεί και είχε περάσει δύο χρόνια νομίζοντας ότι ο Άρης δεν ήταν πια φίλος του;

4.

Το βράδυ, ο Μάρκος βημάτιζε πάνω κάτω στα γνωστά του λημέρια, κατά μήκος του σπιτιού του. Στο Ναύπλιο είχαν ενημερώσει την αστυνομία, είχαν ψάξει το σπίτι της Άννας, χωρίς να βρουν κανένα πτώμα, και είχαν ρωτήσει για άλλη μία φορά στη γειτονιά μήπως παρ' ελπίδα είχε εμφανιστεί καθόλου τις τελευταίες μέρες. Ωραία. Τα διαδικαστικά είχαν τελειώσει και, αν και ήταν ενοχλητικά και ψυχοφθόρα, τουλάχιστον ήταν θέματα που έβρισκες έναν τρόπο να τα αντιμετωπίσεις. Τώρα όμως ο Μάρκος έπρεπε να αντιμετωπίσει μία άλλη πραγματικότητα για την οποία γνώριζε ελάχιστα πράγματα και δεν ήξερε καθόλου από πού να αρχίσει. Και η Μαρίνα, αν και ήταν γεμάτη καλές προθέσεις, δεν έδειχνε να έχει περισσότερες ιδέες από τον ίδιο.

Μετά από πολλές γύρες στα δωμάτια, κατέληξε στη σοφίτα. Το σπίτι είχε μία μικρή σοφίτα, η οποία είχε γίνει κατά κάποιον τρόπο το δωμάτιό του. Βασικά ήταν το δωμάτιο που μελετούσε και που αποθήκευε τα μουσικά του βιβλία, αλλά επίσης χρησιμοποιούσαν το πίσω μέρος της σαν αποθήκη. Από κει, ανάμεσα από κούτες που μετά τη μετακόμιση όλο έλεγαν ότι θα τακτοποιήσουν αλλά πάντα το ανέβαλαν, ο Μάρκος τράβηξε μία που έγραφε «Πράγματα από την Τριανταφυλλιά», με τον γραφικό χαρακτήρα της Άννας. Ήταν τα αντικείμενα που είχε φέρει κάποτε από το χωριό του, όταν είχαν ξεσκαλίσει τα πράγματα του πατέρα του και της γιαγιάς του. Ο Μάρκος κάθισε στο χαλί και την άνοιξε. Πάνω πάνω βρισκόταν ένα παλιό και φθαρμένο βιβλίο που είχε τον τίτλο *Μαγικά Αντικείμενα*. Το ξεφύλλισε αφηρημένα. Σε διάφορα σημεία του βιβλίου βρίσκονταν ακόμα οι σελιδοδείκτες που είχε τοποθετήσει κάποτε η Άννα, τότε που το μελετούσε με εξαιρετική μανία, και σε ορισμένες σελίδες υπήρχαν οι υπογραμμίσεις που είχε κάνει. Το βιβλίο περιέγραφε διάφορα μαγικά αντικείμενα που υπήρχαν στον κόσμο, τις ιδιότητές τους και τον τρόπο με τον οποίο μπορούσες να τα χρησιμοποιήσεις.

Έβγαλε μερικά αντικείμενα από το κουτί και τα άπλωσε στο χαλί. Θα μπορούσε κανένα από αυτά να τον βοηθήσει με κάποιον τρόπο; Έστω να του δώσει μία ιδέα για το πώς να βρει την Άννα; Υπήρχε κάποιο αντικείμενο που να τον συνέδεε μ' αυτήν, όπως τον είχε συνδέσει τότε ένα μενταγιόν με πράσινη πέτρα; Το μενταγιόν εκείνο δεν υπήρχε πια και άλλωστε προοριζόταν για μία και μόνη χρήση, αλλά η όλη υπόθεση τον έκανε να σκεφτεί την κυρία Ειρήνη, την πρώην σπιτονοικοκυρά του, το πρόσωπο που τους είχε προμηθεύσει εκείνο το μενταγιόν. Αναρωτήθηκε αν ήταν καλά και αν έμενε ακόμα στην οδό Παλαιολόγου. Μία ξαφνική ανησυχία τον κατάκλυσε και μερικές τύψεις που δεν την είχε αναζητήσει από τότε που έφυγαν. Μια Πρακτική Μάγισσα. Ό,τι και να σήμαινε αυτό, ήταν ένα πρόσωπο που τους είχε βοηθήσει μένοντας πάντα στην αφάνεια και που ποτέ δεν της είχε εκφράσει την ευγνωμοσύνη του.

Εξέτασε ένα ένα τα αντικείμενα. Μερικά ήταν όμορφα, μερικά ενδιαφέροντα, άλλα έδειχναν σαν απλά τρικ, αλλά κανένα δεν έμοιαζε χρήσιμο για την υπόθεση. Φυλαχτά, κοσμήματα, μικροαντικείμενα διαφόρων σχημάτων… Κάποτε η Άννα είχε βρει πληροφορίες για το καθένα από αυτά. Τώρα πια είχε ξεχάσει σε τι χρησίμευαν τα περισσότερα, αλλά υπήρχε πάντα το βιβλίο όπου οι αντίστοιχες σελίδες ήταν σημαδεμένες. Η νοσταλγία ήταν από τα λίγα συναισθήματα που δεν του είχε

χτυπήσει την πόρτα τις τελευταίες μέρες. Θυμήθηκε πόσο τον εκνεύριζε κάποτε η εμμονή της με αυτό το συγκεκριμένο βιβλίο. Κι όμως, εκείνη είχε καταφέρει να μάθει περισσότερα απ' αυτόν για τα αντικείμενά του. Και τώρα, το βιβλίο, τα πράγματα, ήταν απλωμένα μπροστά του για άλλη μία φορά, όμως εκείνη δεν ήταν πια εκεί για να τον τσαντίσει…

Κατέβηκε στο κυρίως σπίτι και ετοιμάστηκε να ξαπλώσει στον καναπέ. Πριν όμως αφήσει τον εαυτό του να χαλαρώσει, έπρεπε να κάνει κάτι ακόμα. Άνοιξε την ντουλάπα του διαδρόμου. Πίσω από τα παλτά που δεν φορούσαν πια και που κρέμονταν μέσα σε νάιλον σακούλες με τις τσέπες γεμάτες ναφθαλίνη, το βρήκε: στεκόταν πάντα εκεί, ψηλό ως το πιγούνι του, μέσα στην θήκη από δέρμα που είχε βάλει κάποτε να του φτιάξουν. Καθώς τη δουλειά είχε αναλάβει ένας τύπος που έφτιαχνε θήκες – ειδική παραγγελία για μουσικά όργανα, είχε διαδοθεί στους γνωστούς του μουσικούς ότι ο Μάρκος είχε αποκτήσει ένα Ντιντζεριντού[1] και ο ίδιος δεν είχε διαψεύσει ποτέ αυτή τη φήμη.

Κάθισε στον καναπέ, το έβγαλε από τη θήκη που έδενε επάνω με κορδόνι και το κοίταξε. Είχε χρόνια να το δει, ακόμα και όταν είχαν μετακομίσει το είχε απλά μεταφέρει στο καινούριο σπίτι και το είχε κρύψει πίσω από τα παλτά χωρίς να του ρίξει ούτε μια ματιά. Το χρώμα του ήταν καφέ-κόκκινο, όχι πολύ σκούρο. Το χάιδεψε με την παλάμη του. Η επιφάνειά του ήταν λεία και ευχάριστη, είχε διακριτικά σκαλίσματα στο ύψος της λαβής και έμοιαζε καινούριο, όπως πάντα. Ήταν το Σκήπτρο του, το αντικείμενο που τον είχε ακολουθήσει ακούραστα κάποτε που προσπαθούσε να το ξεφορτωθεί, ένα αντικείμενο που είχε μισήσει και είχε αγαπήσει, που τον συνέδεε με κάτι που δεν ήθελε να είναι και που του είχε σώσει τη ζωή. Αρκετές φορές. Ο Μάρκος ένιωσε μία απρόσμενη νοσταλγία γι' αυτό το κομμάτι ξύλου και σε μία κρίση αδυναμίας το ξάπλωσε δίπλα στον καναπέ. Εκείνο το βράδυ κατάφερε επιτέλους να κοιμηθεί.

[1] Ντιντζεριντού: Πνευστό μουσικό όργανο που δημιουργήθηκε από τους ιθαγενείς της νότιας Αυστραλίας. Είναι ξύλινο και έχει σχήμα κυλίνδρου με μήκος από 1 μέχρι 1,5 μέτρο. Ο ήχος του είναι παρόμοιος με της τρομπέτας (από τη Βικιπαίδεια).

Κεφάλαιο 2: Σκήπτρα

1.

Η Μαρίνα είχε κρατήσει μούτρα στον Μάρκο, χωρίς εκείνος να το ξέρει, όλη την προηγούμενη μέρα. Το ότι δεν την πήρε καθόλου τηλέφωνο την είχε εκνευρίσει ακόμα περισσότερο και την έκανε να μην μπορέσει να συγκεντρωθεί ούτε στιγμή, αν και πέρασε ολόκληρη την Τρίτη κλεισμένη στο σπίτι, καθισμένη μπροστά στα βιβλία της. Κατά το απόγευμα αποφάσισε να τηλεφωνήσει στη μητέρα της για να της κάνει παράπονα. Ωστόσο η Νατάσσα φαινόταν αρκετά ανήσυχη με όλα αυτά που συνέβαιναν και δεν είχε όρεξη να ασχοληθεί με γκρίνιες και μικρό-παρεξηγήσεις. Η Μαρίνα ανακάλυψε έκπληκτη ότι η μητέρα της περνούσε τον ελεύθερο χρόνο της ψάχνοντας βιβλία που μιλούσαν για τις Πύλες. Έψαχνε να βρει αναφορές σε παλιότερα περιστατικά και να εντοπίσει καταστάσεις που είχαν δημιουργήσει παρόμοιες ανωμαλίες στο παρελθόν. Το περίεργο ήταν ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε βρει σχεδόν τίποτα, λες και αυτή η κατάσταση δεν είχε κανένα προηγούμενο, λες και παρουσιαζόταν για πρώτη φορά. Ήταν δυνατό κάτι τέτοιο; Ποιες παράξενες συνθήκες είχαν πραγματοποιηθεί σε αυτή την εποχή που δεν ευνοούσε καθόλου τη μαγεία και είχαν οδηγήσει τα Ανοίγματα σε μία τόσο αντικανονική συμπεριφορά; Η Νατάσσα βρισκόταν στο απόλυτο σκοτάδι.

Δε ρώτησε καθόλου για την εργασία της κόρης της, πράγμα παράξενο, αλλά ενδιαφέρθηκε περισσότερο να επαληθεύσει την κατάρτισή της ως μάγισσα, πράγμα ακόμα πιο παράξενο. Τη ρώτησε αν κατάφερνε και αν θυμόταν να κάνει διάφορα πράγματα, γεγονός που έβαλε τη Μαρίνα σε υποψίες. Σε γενικές γραμμές η μητέρα της φερόταν πάντα σαν μία φυσιολογική μητέρα προς μία φυσιολογική κόρη, εκτός από τις φορές που της δίδασκε μαγεία – και αυτό δεν είχε γίνει ποτέ ως τώρα από το τηλέφωνο.

-Εξασκείσαι ποτέ στη συγκέντρωση της προσοχής; τη ρώτησε.

Η Μαρίνα σκέφτηκε ότι τελευταία εξασκούταν συστηματικά στην μη συγκέντρωση προσοχής, αλλά ήξερε ότι η μητέρα της δεν εννοούσε αυτό.

-Έχω καιρό να το κάνω, παραδέχτηκε.

-Κακώς, πολύ κακώς. Θυμάσαι τουλάχιστον να κάνεις μικρά ξόρκια;

-Ε… ναι, φυσικά.

-Μπορείς ακόμα να διοχετεύσεις την ενέργειά σου σε ένα επιθυμητό αποτέλεσμα;

-Νομίζω ναι, αλλά τι σχέση έχουν όλα αυτά; Θα με βάλεις να κάνω μάγια;

-Έχουμε καιρό να ασχοληθούμε με την εκπαίδευσή σου και αυτό με ανησυχεί κάπως. Δε πιστεύω να έχεις χάσει την επιδεξιότητά σου;

-Όχι, δεν την έχω χάσει, είπε η Μαρίνα και συγκέντρωσε τη σκέψη της στο πορτατίφ του γραφείου της. Μετά από λίγες στιγμές εκείνο έσβησε με ένα τσαφ.

Η Νατάσσα κατάλαβε από την σιωπή της κόρης της ότι δοκίμαζε κάτι.

-Έκανες κάτι μόλις τώρα, έτσι δεν είναι;

-Ναι, έσβησα το πορτατίφ.

-Τα κατάφερες;

-Μπορείς να το πεις κι έτσι. Μάλλον έκαψα τη λάμπα!

-Αναγνωρίζεις τη μαγεία όταν τη συναντάς; Καταλαβαίνεις πότε ένα αντικείμενο έχει υποστεί ξόρκι; Καταλαβαίνεις πότε κάποιος είναι μάγος;

-Ναι, φαντάζομαι. Μη νομίζεις ότι μου συμβαίνει και πολύ συχνά να συναντήσω κάτι μαγικό. Τι σ' έχει πιάσει;

-Τίποτα, ουσιαστικά είσαι έτοιμη μάγισσα, ξέρω τι μπορείς να κάνεις, αν και σου λείπει κάπως η εξάσκηση. Πόσο καιρό έχεις να κάνεις ένα πραγματικό ξόρκι;

-Κάνω. Κάνω μικρά ξόρκια όλη την ώρα. Ανησυχείς που πέρασα έτσι απερίσκεπτα εκείνη την Πύλη;

-Λιγάκι. Τέλος πάντων, με όλα αυτά που συμβαίνουν θα ήθελα να είσαι σε ετοιμότητα, αυτό είναι όλο. Ποτέ δεν ξέρεις τι θα γίνει από τη μία στιγμή στην άλλη. Ο Μάρκος πώς τα πάει;

-Αν εννοείς με τη μαγεία, έχει αρχίσει να την αναφέρει.

-Κάτι είναι κι αυτό, είναι μία πρόοδος. Αντέχει; Με αυτά που του συμβαίνουν εννοώ.

-Κουτσά στραβά.

-Πίνει;

-Όχι, νομίζω πως δεν πίνει καθόλου. Προχτές πήγαμε στον Άρη και αυτό είναι άλλη μία πρόοδος. Όμως με απογοήτευσε το πόσο λίγα ξέρει. Τι σόι μάγος είναι αυτός;

-Θα χρειαστεί βοήθεια και, καλώς ή κακώς, πρέπει να του τη δώσεις εσύ · να έχεις στο μυαλό σου ότι δεν ξέρει πολλά. Είμαι πάντως σίγουρη ότι δε θα σε απογοητεύσει στην πορεία. Ούτε και εσύ να τον απογοητεύσεις.

Την Τετάρτη το πρωί, ο Μάρκος έδωσε επιτέλους σημεία ζωής. Την πήρε τηλέφωνο την ώρα που μόλις είχε ξυπνήσει και έπινε καφέ μπουχτισμένη. Την προηγούμενη δεν είχε βγει καθόλου, δεν είχε διαβάσει, και η συζήτηση με τη μητέρα της δεν είχε οδηγήσει πουθενά στην ουσία. Αν και συνέχιζε να είναι θυμωμένη με τον Μάρκο, η προοπτική να βγει και να πάει στο σπίτι του της άρεσε και ξεκίνησε σχεδόν αμέσως. Τον βρήκε σε μία κατάσταση πλήρους απόγνωσης και, όπως είχε συμβεί και στον Άρη την προηγούμενη, έβαλε στην άκρη τον θυμό της, καθώς τα δικά του προβλήματα έδειχναν σημαντικότερα από οτιδήποτε άλλο εκείνη τη στιγμή.

-Είσαι καλά; τον ρώτησε με ανησυχία.

Ο Μάρκος της διηγήθηκε τι είχαν κάνει την προηγούμενη μέρα με όλες τις λεπτομέρειες.

-Ωραία, τουλάχιστον το ένα ζήτημα ταχτοποιήθηκε, είπε η Μαρίνα προσπαθώντας να ακουστεί καθησυχαστική. -Και ο Άρης σου ξηγήθηκε πολύ καλά, να ξέρεις ότι του χρωστάς χάρη.

-Ναι, το ξέρω, έκανε ο Μάρκος κατσούφικα. Αυτό τελείωσε, η αστυνομία θα με ειδοποιήσει όταν υπάρξουν εξελίξεις στην υπόθεση, μάλλον ποτέ δηλαδή.

-Μάρκο, δεν είναι δουλειά της αστυνομίας να βρει την Άννα, πρέπει να το χωνέψεις αυτό. Είναι δική μας δουλειά και πρέπει να κάνουμε κάτι σύντομα.

-Πρέπει να κάνουμε κάτι, όμως τι; Υποθέτεις ότι η Άννα πέρασε κάποια Πύλη, όμως ούτε κι αυτό είναι σίγουρο. Και γιατί να το κάνει; Γιατί να βρεθεί μπροστά σε μία ανοιχτή Πύλη έτσι ξαφνικά; Η Άννα δεν είναι μάγισσα, εκτός αν έχει σχέση το ότι πετούσε.

-Φυσικά και έχει σχέση. Εσύ και ο Άρης λέτε ότι πετούσε πάλι με μεγάλη ευκολία, αυτό με κάνει να συμπεραίνω ότι κοντά στο μέρος που ζούσε άνοιξαν τον τελευταίο καιρό Πύλες. Η ενέργεια τους την τράβηξε, όπως συμβαίνει με τα μαγικά ενεργά άτομα.

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε. -Η Άννα είναι μαγικά ενεργό άτομο;

-Όχι πάντα. Οι άνθρωποι με ικανότητες είναι μαγικά ενεργοί όταν οι ικανότητές τους είναι ενεργοποιημένες. Τον υπόλοιπο καιρό είναι ανενεργοί όπως όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι που δεν είναι μάγοι ή σχετικοί με την μαγεία.

-Ώστε έτσι! Αλλά τότε είναι αδύνατο να τη βρούμε! Ή μήπως όχι; Υπάρχει τρόπος να ανακαλύψουμε πού έχει καταλήξει;

Η Μαρίνα αναστέναξε. Δεν υπήρχαν απαντήσεις στα ερωτήματά του, έπρεπε όμως να του πει την αλήθεια:

-Οι Κόσμοι είναι άπειροι και ανεξερεύνητοι. Κανείς μας δεν ξέρει πολλά γι' αυτούς. Εχτές είχα μία μακριά συζήτηση με τη μητέρα μου…

-Ποια είναι η δική της γνώμη;

-Ναι, φυσικά. Η γνώμη της μητέρας μου μετράει περισσότερο από τη δική μου!

-Νόμιζα ότι η Νατάσσα είναι μία έμπειρη μάγισσα.

Η Μαρίνα στραβομουτσούνιασε.

-Ενώ εγώ όχι;

-Δεν ξέρω. Είσαι;

-Η Νατάσσα προσπαθεί να μελετήσει τα Ανοίγματα στην Πραγματικότητα, αν και μέχρι τώρα τα αποτελέσματα είναι πενιχρά. Ωστόσο νομίζω ότι ως έμπειρη μάγισσα, όπως λες, αυτή έχει βρει τον σωστό τρόπο να χειριστούμε το πρόβλημα: δεν μπορούμε να βρούμε την Άννα άμεσα, αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να μελετήσουμε τι μπορεί να ευθύνεται για όλα αυτά. Αν δεν πάρουμε μερικές απαντήσεις για τις Πύλες, τότε θα συνεχίσουμε να είμαστε στο κενό.

-Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να μας βοηθήσει να την εντοπίσουμε; Κάποιο αντικείμενο, κάτι, όπως αυτό το Θερμόμετρο ας πούμε.

-Που να εντοπίζει άτομα που βρίσκονται σε άλλους Κόσμους; Η Μαρίνα άφησε ένα πικρό γελάκι. -Όχι, δυστυχώς. Ή τουλάχιστον και να υπάρχει εμείς δεν το ξέρουμε. Η μητέρα μου κι εγώ δεν είμαστε ειδήμονες σε αυτά τα θέματα, για την ακρίβεια είναι η πρώτη φορά που αντιμετωπίζουμε κάτι τέτοιο. Πάντως νομίζω πως αν υπήρχε κάποιο αντικείμενο που να κάνει αυτή τη δουλειά θα το είχαμε ακούσει. Δυστυχώς η υπόθεση δε θα είναι τόσο απλή.

-Ωστόσο με ψάχνατε. Με ψάχνατε πριν ακόμα μάθετε για την Άννα.

Η Μαρίνα πήρε μία βαθιά ανάσα.

-Χρειαζόμασταν βοήθεια. Και είσαι μάγος, δεν μπορείς να βγάζεις την ουρά σου έξω από όλα. Και ξέρεις κάτι παραπάνω από εμάς γι' αυτά τα θέματα, μην πεις όχι, ξέρεις πολύ καλά τι εννοώ.

-Έστω. Αλλά να σας βοηθήσω να κάνετε τι;

-Η μητέρα μου έλπιζε πως θα είχε ανακαλύψει κάτι μέχρι να επιστρέψεις, δεν είχαμε φανταστεί πως υπήρχαν τόσο λίγα στοιχεία για την υπόθεση. Παρ' όλα αυτά

εχτές στο τηλέφωνο, μου είπε κάτι καινούριο, κάτι που ούτε εγώ ήξερα. Μου μίλησε για κάποιες μόνιμες Πύλες – τις λένε Περάσματα, έχεις ακούσει ποτέ γι' αυτές;

-Όχι, τι είναι;

-Είναι πόρτες που βρίσκονται σε κάποια μέρη με έντονη ενέργεια. Στις κατάλληλες συνθήκες, ή με την βοήθεια ενός μάγου, μπορούν να ανοίξουν. Ανοίγουν πάντα στο ίδιο σημείο και οδηγούν πάντα στο ίδιο Σύμπαν.

-Μάλιστα. Αυτό μπορεί να έχει σχέση με την Άννα;

-Μπορεί. Προσωρινά το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να μάθουμε όσο περισσότερα μπορούμε. Μετά θα ακολουθήσουμε τη ροή των γεγονότων.

Ο Μάρκος δεν έδειξε ικανοποιημένος και η Μαρίνα αισθάνθηκε την υποχρέωση να συνεχίσει:

-Αυτή τη στιγμή έχουμε μόνο δύο στοιχεία: οι Πύλες που ανοίγουν και η Άννα που χάνεται. Ωστόσο κάτι μου λέει ότι σύντομα θα συμβούν κι άλλα. Δεν είναι δυνατόν η υπόθεση να σταματήσει εδώ, δείχνει να είναι ακόμα στην αρχή της. Όταν έχεις να κάνεις με μαγεία, είναι σημαντικό να ακολουθείς τα σημάδια και όχι να βασίζεσαι στην τύχη.

-Αυτό είναι το σχέδιό σας δηλαδή; Να μελετήσουμε και να περιμένουμε;

-Όχι να περιμένουμε, η μελέτη μπορεί να μας οδηγήσει σε διάφορα μονοπάτια και εμείς θα πρέπει να τα ακολουθήσουμε!

Στον Μάρκο δεν άρεσαν οι αοριστίες. Οι απαντήσεις της Μαρίνας δεν τον ικανοποίησαν καθόλου, αλλά καταλάβαινε ότι όσο και να την πίεζε δε θα κατάφερνε να μάθει τίποτα περισσότερο, αφού και η ίδια δεν είχε ουσιαστικά απαντήσεις.

-Δεν πάμε καμία βόλτα; της πρότεινε. -Το σπίτι με πνίγει και αυτή η απραξία με τρελαίνει.

Η Μαρίνα ήταν παραπάνω από πρόθυμη να πάει βόλτα. Είχε μπαφιάσει από την κλεισούρα και πίστευε ότι το να αλλάξουν για λίγο αέρα θα τους έκανε καλό. Την ώρα που ο Μάρκος ετοιμαζόταν για να φύγουν, το βλέμμα της έπεσε σ' ένα αντικείμενο που στεκόταν όρθιο δίπλα στο τζάκι. Τα μάτια της άστραψαν.

-Αυτό είναι το Σκήπτρο σου;

-Αυτό, έκανε ο Μάρκος άκεφα.

-Το ξέρεις ότι δεν το έχω δει ποτέ;

Πλησίασε το Σκήπτρο σαν αφιονισμένη, αφήνοντας την τσάντα της να γλιστρήσει από τον ώμο της και να πέσει στο κέντρο του σαλονιού.

-Ε, δε χάνεις και τίποτα, είπε κακότροπα ο Μάρκος.

-Τι λες τώρα, είναι το Σκήπτρο ενός από τους Μεγάλους Μάγους, ένα από τα πιο ισχυρά μαγικά αντικείμενα που υπάρχουν αυτή τη στιγμή στον κόσμο. Είναι κάτι σα θρύλος για μας, τα βιβλία που διάβαζα από παιδί μιλάνε γι' αυτό, τα υπόλοιπα σκήπτρα κατασκευάστηκαν φιλοδοξώντας να το μιμηθούν. Λένε ότι λίγοι μάγοι μπορούν να το χρησιμοποιήσουν πραγματικά. Μπορώ να το πιάσω;

Η Μαρίνα ακούμπησε το Σκήπτρο και τινάχτηκε πίσω σαν να τη χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα.

-Ουαου! Αντιδρά στο άγγιγμα μου, δε θέλει να το πιάσει άλλος μάγος, το ήξερες αυτό;

-Ιδέα δεν είχα.

-Μου το δίνεις λίγο σε παρακαλώ; Αν μου το δώσεις εσύ στα χέρια, αν αισθανθεί το άγγιγμά σου, δε θα αντιδράσει.

Ο Μάρκος της έκανε το χατίρι. Η Μαρίνα έπιασε το Σκήπτρο με δέος και έσυρε τα χέρια της κατά μήκος του.

-Μαγική τριανταφυλλιά, σχολίασε, σπάνιο και πολύτιμο φυτό. Το γύρισε στο πλάι και κοίταξε τα μικροσκοπικά σκαλίσματα που ο Μάρκος συνήθιζε να ψαχουλεύει ασυναίσθητα με τα δάχτυλά του όταν το κρατούσε.

Η Μαρίνα κάθισε στον καναπέ και ακούμπησε το Σκήπτρο στα γόνατά της καθώς περιεργαζόταν τα σκαλίσματα.

-Μάλιστα, έκανε μετά από λίγο ενώ συνέχιζε να τα μελετάει ένα ένα.

-Μάλιστα τι;

-Είναι καθαρά ένα Σκήπτρο δύναμης, δήλωσε. Ένα Σκήπτρο για έναν ισχυρό Μάγο που λειτουργεί σαν ραβδί και σαν όπλο.

-Τι θα πει αυτό;

-Ότι μπορείς να κάνεις μάγια και να πολεμάς. Και ότι ένας αδύναμος μάγος δε θα μπορούσε να κάνει και πολλά με αυτό, ακόμα κι αν άνηκε στη γενιά του.

-Αυτό το ξέρω ήδη. Ο Μάρκος σκέφτηκε τον πατέρα του θλιμμένα. Κάθε φορά που κάποιος αναφερόταν στις ικανότητές ενός αδύναμου μάγου ήταν σα να πρόσβαλε τη μνήμη του.

Η Μαρίνα συνέχισε να μελετάει το Σκήπτρο συνεπαρμένη:

-Να, βλέπεις αυτό το σκαλισματάκι; Μοιάζει με βέλος. Είναι το σύμβολο της δύναμης. Σημαίνει ότι είναι ικανό να κάνει ισχυρά ξόρκια, αλλά και να πολεμάει.

Ο Μάρκος έσκυψε με περιέργεια να δει κι αυτός. Ποτέ δεν του είχε περάσει από το μυαλό ότι αυτά τα διακοσμητικά σκαλίσματα μπορεί να σήμαιναν κάτι.

-Αυτό εδώ δίπλα, που μοιάζει με πυραμίδα; έκανε η Μαρίνα. Συμβολίζει την υπεροχή. Αυτό το Σκήπτρο ανήκει σε ανώτερη τάξη μάγων, που μπορεί να ηγηθεί των υπολοίπων. Ή τουλάχιστον θα μπορούσε να το κάνει στο παρελθόν, τότε που αυτά τα πράγματα είχαν σημασία. Σίγουρα κάποιοι από τους προγόνους σου ήταν μεγάλα καθάρματα!

-Ευχαριστώ.

Η Μαρίνα γέλασε:

-Ήταν δυνατοί μάγοι. Αυτό κάποια εποχή σήμαινε ασύστολο φλερτ με την εξουσία! Αυτό που είναι σαν σφραγίδα είναι το σύμβολο της μαγείας, όλα τα Σκήπτρα το έχουν φυσικά. Να, κοίτα εδώ: αυτά τα δύο συμβολίζουν τον χώρο και τον χρόνο, νομίζω ότι σχετίζονται με τις Διαστάσεις. Είναι ένα σκήπτρο που έχει την ικανότητα να ανοίγει και να κλείνει Πύλες. Κι αυτή είναι μία ιδιότητα που την έχουν τα περισσότερα. Αυτό που μοιάζει με τρίγωνο που έχει έναν κύκλο επάνω είναι το σημάδι του θάρρους και αυτό - το βλέπεις; Είναι το σύμβολο της εξυπνάδας, που στη γλώσσα των μάγων σημαίνει εφευρετικότητα. Δε θα με εξέπληττε αν κάποιοι από αυτούς που χρησιμοποιούσαν το συγκεκριμένο σκήπτρο στο παρελθόν έφτιαξαν καινούρια ξόρκια. Αυτό το τελευταίο, το πιο όμορφο απ' όλα, είναι το σύμβολο της ευγένειας.

-Και τι σημαίνει;

-Σημαίνει ότι πρέπει να χρησιμοποιείται από έναν μάγο με ευγενική ψυχή για να είναι αποτελεσματικότερα τα μάγια που κάνει. Δεν είναι φτιαγμένο για να κάνει κακόβουλα ξόρκια, αλλά πάλι, αυτά δηλώνουν μόνο την πρόθεση του κατασκευαστή του. Οι μάγοι που το είχαν δεν μπορούμε να ξέρουμε τι χρήση του έκαναν.

Ο Μάρκος την κοίταξε με θαυμασμό. -Πώς τα ξέρεις όλα αυτά;

-Τι νομίζεις ότι μαθαίνει ένας μάγος κατά την εκπαίδευσή του;

-Πού θες να ξέρω;

Η Μαρίνα χαμογέλασε.

-Μαθαίνει διάφορα, αλλά ανάμεσα σ' αυτά είναι και να ξεχωρίζει τα μαγικά σύμβολα.

-Και σε τι του χρησιμεύει αυτό;

-Σε πολλά. Να, τώρα εγώ ξέρω τι είδους σκήπτρο έχεις και άρα τι είδους μάγος υποτίθεται ότι είσαι, και δε θα αναμετρηθώ ποτέ μαζί σου σε μία άμεση μάχη. Τουλάχιστον όχι αν το κρατάς!

-Μάλιστα, έκανε ο Μάρκος ουδέτερα.

-Το δικό μας σκήπτρο πάλι, έχει σύμβολα της λογικής, της υγείας, της φύσης, της αρμονίας, της εμπιστοσύνης… έκανε η Μαρίνα κάπως απογοητευμένη.

-Το δικό σας;

-Ναι, το δικό μας, γιατί σου κάνει εντύπωση;

-Έχετε σκήπτρο;

-Όλες οι οικογένειες μάγων έχουν σκήπτρο φυσικά, μη μου πεις ότι δεν το ήξερες;

-Δεν το είχα συνειδητοποιήσει.

-Είναι το χαρακτηριστικό της οικογένειας. Συμβολίζει τη μαγική γνώση που κατέχει η οικογένεια και την δύναμή της.

-Αν συμβολίζει τη γνώση, θα έπρεπε να μου το έχουν πάρει από χρόνια, σχολίασε ο Μάρκος.

Η Μαρίνα τον στραβοκοίταξε. -Αυτό είναι αλήθεια, είπε ψυχρά.

-Και πού είναι το δικό σου σκήπτρο; ρώτησε ο Μάρκος που ξαφνικά τον έπιασε περιέργεια να δει άλλο ένα δείγμα του είδους.

-Δικό μου; Θα ήθελα! Δεν είναι δικό μου ακόμα, αφού η μητέρα μου συνεχίζει να είναι ενεργή μάγισσα. Θα μου το δώσει όταν αποφασίσει ότι εγκαταλείπει τη δράση.

-Είναι αυτό που λέμε «παρέδωσε τα σκήπτρα», αστειεύτηκε ο Μάρκος.

-Ακριβώς, αναστέναξε η Μαρίνα. Αλήθεια, δε σε ενοχλεί που κρατάω το σκήπτρο σου στα χέρια μου;

-Γιατί να με ενοχλεί;

-Δεν ξέρω, η μητέρα μου λέει ότι οι περισσότεροι δε θέλουν να αγγίζει άλλος μάγος το σκήπτρο τους.

-Γιατί αυτό;

-Δεν έχω καταλάβει ακριβώς, νομίζω ότι είναι όπως μερικοί άνθρωποι ενοχλούνται όταν κάποιος άλλος οδηγεί το αυτοκίνητό τους.

Ο Μάρκος την λοξοκοίταξε. -Υπονοείς κάτι μ’ αυτό;

-Για το αυτοκίνητο; Η Μαρίνα γέλασε. -Όχι, δε με ενοχλεί που θέλεις να οδηγείς πάντα, το έχω συνηθίσει. Άφησε επιτέλους το Σκήπτρο στη θέση του, όρθιο δίπλα στο τζάκι. -Πάμε; ρώτησε και μάζεψε την τσάντα της.

-Πάμε, έκανε ο Μάρκος παίρνοντας το παλτό του.

Όταν έφτασαν στο αυτοκίνητό της πάντως, άνοιξε χωρίς δεύτερη σκέψη την πόρτα του συνοδηγού και κάθισε εκεί. Ίσως τελικά να τον είχε ενοχλήσει κάπως που η Μαρίνα είχε κρατήσει το Σκήπτρο του και που ήξερε γι' αυτό περισσότερα από τον ίδιο.

2.

Το κουδούνι χτυπούσε ώρα πριν τελικά το ακούσει και κατέβει τρέχοντας να ανοίξει. Περνούσε το πρωινό του στη σοφίτα, παίζοντας σε μία μικρή ντραμς που είχε εκεί, ένα παλιό του χόμπι που είχε εγκαταλείψει με τον καιρό. Τη συγκεκριμένη στιγμή συνόδευε το Anarchy in the UK[2] που ακουγόταν στη διαπασών από το στερεοφωνικό του επάνω ορόφου, και προσπαθούσε για άλλη μία φορά να εκτονώσει τη νευρικότητά του.

Το προηγούμενο βράδυ, την ώρα που έκανε μπάνιο αναρωτήθηκε, για πρώτη φορά στη ζωή του, γιατί δεν είχε αξιοποιήσει καλύτερα τα χρόνια που πέρασαν για να μάθει περισσότερα για τη μαγεία. Όσο περνούσαν οι μέρες, γινόταν όλο και πιο φανερό ότι του ήταν απαραίτητες μερικές μαγικές γνώσεις. Αν τις είχε, δε θα αισθανόταν τώρα τόσο ανίσχυρος και ίσως να ήξερε πώς να προχωρήσει.

Με το νερό να τρέχει πάνω στο κεφάλι του, ο Μάρκος βίωσε μία αποκάλυψη: έκανε τη θλιβερή διαπίστωση πως όλα αυτά τα χρόνια είχε αναπτύξει την ικανότητα να κρύβει την αλήθεια από τον εαυτό του και παρόλο που πολλοί είχαν επιχειρήσει να του το πουν αυτό στο παρελθόν, δεν είχε θελήσει να τους ακούσει. Είχε πείσει τον εαυτό του ότι μπορούσε να περάσει τη ζωή του αποφεύγοντας τη μαγεία, τον είχε κοροϊδέψει για τα καλά! Το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να χάσει χρόνο και να αφήσει τα γεγονότα να τον πιάσουν απροετοίμαστο για άλλη μια φορά. Καθώς σκουπιζόταν και φορούσε τα ρούχα του, αποφάσισε ότι είχε έρθει ο καιρός να επανορθώσει!

Μετά απ' αυτό, είχε επιστρέψει στη σοφίτα του και είχε ξανανοίξει την κούτα, αυτή τη φορά για να κοιτάξει καλύτερα τα βιβλία. Δεν υπήρχαν και πολλά, ήταν μόνο μερικοί τόμοι του πατέρα του και της γιαγιάς του, που είχαν βρει στο πατρικό του σπίτι στο χωριό και που η Άννα είχε κουβαλήσει στην Αθήνα παρά τις διαμαρτυρίες του. Πρώτο πρώτο, όπως το είχε αφήσει την προηγούμενη, φιγουράριζε το *Μαγικά*

[2] Anarchy in the U.K, Sex Pistols, 1976

Αντικείμενα. Από κάτω βρήκε ένα βιβλίο που δε συμπαθούσε καθόλου, το βασικό εγχειρίδιο που χρησιμοποιούσε ο πατέρας του. Λεγόταν *Επικλήσεις Πνευμάτων* και του θύμιζε τον τρόπο με τον οποίο είχε εκμεταλλευτεί ο πατέρας του το δικό του μαγικό χάρισμα, κάνοντας τον πνευματιστή. Το έβαλε στην άκρη χωρίς να μπει στον κόπο να το ανοίξει. Το τρίτο βιβλίο στη σειρά ήταν το *Ξωτικά του Λύκαιου*, το βιβλίο που είχε γίνει η αφορμή να αρχίσει την ανταλλαγή των αντικειμένων του κουτιού με τον Παλαιοπώλη.

Και μετά ήταν εκείνο που είχαν βρει εκ των υστέρων, σε κάποιο ταξίδι τους στο χωριό. Η Άννα είχε διαβάσει κάποια μέρη του και μάλιστα εκεί είχε βρει επιτέλους τι ρόλο έπαιζε η κυρία Ειρήνη, η πρώην σπιτονοικοκυρά του. Ο ίδιος είχε αρνηθεί να ασχοληθεί με το βιβλίο και η Άννα το είχε τελικά παρατήσει κι εκείνη, με αποτέλεσμα να καταλήξει αναπόφευκτα μέσα στην κούτα. Το βιβλίο είχε τον παράξενο τίτλο *Μάγοι και άλλες παρεμφερείς ειδικότητες* και ο Μάρκος το ξεφύλλισε με περιέργεια. Βρήκε έναν από τους σελιδοδείκτες της Άννας στη σελίδα που τιτλοφορούταν *Πρακτική Μάγισσα*. Χαμογέλασε και προσπέρασε τη σελίδα. Δεν ήταν η ειδικότητα της κυρίας Ειρήνης που τον απασχολούσε εκείνη τη στιγμή. Το βιβλίο ήταν γεμάτο με διάφορα άλλα πράγματα που τραβούσαν το ενδιαφέρον του. Ανυπόμονα, άρχισε να διαβάζει την εισαγωγή:

«Μάγοι: Η γενική θεώρηση του όρου λέει ότι ο Μάγος είναι αυτός που εξασκεί τη μαγική τέχνη και τη χρησιμοποιεί για να μεταβάλλει την πραγματικότητα σύμφωνα με τις επιθυμίες του.

Η δύναμή του προέρχεται από έμφυτο ταλέντο, το οποίο συνήθως κληροδοτείται από τον πατέρα στον γιό ή από τη μάνα στην κόρη. Δεν αποκλείεται βέβαια το ταλέντο να μεταβιβαστεί από τον γονιό σε παιδί αντίθετου φύλου: σε αυτή την περίπτωση έχει παρατηρηθεί ότι η μαγεία στην προκείμενη γενιά είναι αδύναμη, αλλά εμφανίζεται ισχυρότερη στην επόμενη.

Όσο δυνατή και αν είναι η προδιάθεση κάποιου ατόμου προς τη μαγεία, δεν μπορεί να αξιοποιηθεί κατάλληλα αν δεν καλλιεργηθεί με μελέτη και τακτική εξάσκηση. Ο Μάγος οφείλει να μάθει να χρησιμοποιεί τη δύναμή του, να την ελέγχει και να την κατευθύνει. Χωρίς την καθοδήγηση ενός δασκάλου (συχνά του ίδιου του γονιού του) και των βιβλίων μαγείας, ο μάγος μπορεί να καταστρέψει τον εαυτό του στην προσπάθειά του να εφαρμόσει μαγεία. Ξόρκια, μαγικές λέξεις και μαγεμένα

αντικείμενα συχνά βοηθούν τον Μάγο στην εξάσκηση της τέχνης του, ενώ η χρήση τους δεν είναι αποτελεσματική σε άτομα που δε διαθέτουν το έμφυτο ταλέντο: χωρίς αυτό είναι αδύνατο να πραγματοποιηθούν μάγια.

Αν και όλοι οι μάγοι έχουν κοινές τις βασικές ικανότητες, οι δυνάμεις τους ενδέχεται να διαφέρουν. Παρατηρείται ότι οι δυνάμεις κάποιων είναι ιδιαίτερα ισχυρές, ενώ άλλων εμφανίζονται περιορισμένες. Επιπλέον, οι διάφοροι μάγοι ενδέχεται να διαθέτουν κλίσεις σε διαφορετικούς τομείς της μαγείας. Εκτός από τις διάφορες κατηγορίες μάγων, υπάρχουν επίσης άνθρωποι μη-μάγοι, που διαθέτουν ορισμένα μαγικά ταλέντα, όπως να μαγεύουν αντικείμενα, να διαβάζουν τα μελλούμενα ή να επηρεάζουν θετικά ή αρνητικά την έκβαση μιας υπόθεσης, αλλά και άνθρωποι που γνωρίζουν την μαγική τέχνη και μπορούν να χρησιμοποιήσουν ορισμένα μαγικά αντικείμενα μέτριας δύναμης.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας ασχολείται με τα διάφορα είδη των μάγων, τις Τάξεις τους, τις ιδιαίτερες κλίσεις τους και τις γενικές και ειδικές ικανότητές τους. Ό,τι διαβάσετε εδώ μη το θεωρήσετε με κανέναν τρόπο απόλυτο, καθώς παρατηρείται συνεχώς να εμφανίζονται μάγοι με διαφορετικούς συνδυασμούς δυνάμεων και κλίσεων.»

Με αυτά τα λόγια ξεκινούσε το χοντρό βιβλίο, το οποίο φαινόταν αρκετά χρησιμοποιημένο, σίγουρα από τον πατέρα του και την γιαγιά του και ίσως και από προηγούμενες γενιές, για τις οποίες ο Μάρκος δεν ήξερε απολύτως τίποτα. Μετά την εισαγωγή, είχε ξεκινήσει να ψάχνει μανιωδώς στις σελίδες, διαβάζοντας αποσπασματικά για τις γενιές και τις Τάξεις των μάγων, τις κλίσεις των μάγων, τα σκήπτρα και ένα σωρό άλλα μπερδεμένα που τελικά του έφεραν μία ακαταμάχητη νύστα και τον έκαναν να κοιμηθεί επιτέλους σερί, για μία ολόκληρη νύχτα.

Ο Άρης στεκόταν στην πόρτα.

-Σόρυ ρε Άρη, δε σε άκουγα, είπε ο Μάρκος απολογητικά.

-Ναι, το κατάλαβα. Αντίθετα εσένα πρέπει να σε άκουγε ολόκληρη η Αγία Παρασκευή και μερικά τετράγωνα από του Παπάγου. Κανά δυο γείτονες βγήκαν στα μπαλκόνια τους και με ευχαρίστησαν θερμά που ήρθα να σε διακόψω και να τους απαλλάξω από τη φασαρία. Ένας παππούς τρία τετράγωνα παρακάτω έπαθε αποκοπή, μόλις τον πήρε το νοσοκομειακό! Ο Άρης χαμογελούσε πονηρά.

-Τόσο χάλια; ρώτησε ο Μάρκος κατσουφιασμένα.

-Αυτό μάλλον πρέπει να το ρωτήσω εγώ: τόσο χάλια φίλε;

Ο Μάρκος έκανε στην άκρη για να τον αφήσει να περάσει. -Ναι… μάλλον, παραδέχτηκε.

-Ωραία. Ντύσου να πάμε βόλτα να ξελαμπικάρεις λίγο, η κλεισούρα δε σου κάνει καλό.

-Πού θέλεις να πάμε; ρώτησε ο Μάρκος βαριεστημένα.

-Πάμε στη θάλασσα. Έχει ωραία μέρα, σίγουρα θα σου έχει λείψει ο ήλιος τόσο καιρό στο Λονδίνο.

-Δε φοβάσαι να κυκλοφορείς μαζί μου;

-Γιατί; Τι θα μου κάνεις;

-Δεν εννοώ αυτό. Αλλά είμαι μάγος και με όλα αυτά τα παράδοξα που συμβαίνουν γύρω μας, ποτέ δεν ξέρεις.

-Είσαι μάγος;! Το πιο παράδοξο απ' όλα είναι που σε ακούω να το λες αυτό! Αλλά κι εγώ, απ' ό,τι γνωρίζεις είμαι ατρόμητος και έχω κυκλοφορήσει τόσο πολύ μαζί σου που θα ήταν βλακώδες να φοβηθώ τώρα. Έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις;

-Όχι, αν και ίσως θα έπρεπε.

-Εντάξει, άσε τις κλάψες λοιπόν και ντύσου. Στον δρόμο θα μου πεις τα πάντα για το *Όνειρο Θερινής Νύχτας* και τα κατορθώματά σου στο Λονδίνο. Να ξέρεις ότι όλοι οι φίλοι και συνάδελφοι μιλούν για 'σένα. Φαίνεται ότι κάτι κατάφερες να κάνεις εκεί κάτω!

-Θυμόμουνα συχνά το λαούτο Ζοσιάν. Και τα Ξωτικά του Λύκαιου, φυσικά. Ήταν μία δουλειά ειδικά φτιαγμένη για μένα, στάθηκα πολύ τυχερός.

-Πολλές δουλειές είναι φτιαγμένες για σένα, Μάρκο.

-Μόνο που εγώ δεν είμαι φτιαγμένος γι' αυτές!

Ο Άρης γέλασε και ο Μάρκος τον μιμήθηκε. Ήξερε ότι προσπαθούσε να του φτιάξει τη διάθεση και ίσως ήταν ο μόνος κατάλληλος γι' αυτή τη δουλειά. Σκέφτηκε ότι δεν είχε λόγο να αντιστέκεται σε αυτό το χέρι βοήθειας που του απλωνόταν ξαφνικά και συμφώνησε να τον ακολουθήσει όπου είχε σκοπό να τον τρέξει.

Ήταν πραγματικά μία ωραία μέρα, μύριζε άνοιξη και ο ήλιος έλαμπε. Ο Άρης οδήγησε μέχρι το Σούνιο ενώ το στερεοφωνικό του αυτοκινήτου έπαιζε μία ηχογράφηση που είχε κάνει ο ίδιος με το συγκρότημα σ' ένα ιδιωτικό στούντιο, και οι

δυο τους σχολίασαν εκτενώς τα τραγούδια, την εκτέλεση, τη φωνή του καινούριου τραγουδιστή και την τελευταία σύνθεση με τις δύο κιθάρες, το βιολοντσέλο και τα ντραμς.

-Έχετε αποχτήσει ωραίο ήχο, παραδέχτηκε ο Μάρκος. Πιο δεμένο και πιο ώριμο. Ήσαστε καλοί.

-Άκου κι αυτό! Ο Άρης προχώρησε μερικά κομμάτια παρακάτω. Έπαιζαν τώρα τρία από τα τραγούδια που είχε γράψει ο Μάρκος παλιότερα.

-Τα παίζουμε ακόμα, όπως και μερικά άλλα δικά σου. Έπρεπε να είχαμε ζητήσει την άδειά σου ίσως…

-Ναι, έχω ακόμα τα πνευματικά δικαιώματα!

-Αναρωτιόμασταν καμιά φορά αν θα σε πείραζε.

-Τα είχα γράψει για σας, αν θυμάσαι, γιατί να με πειράζει να τα παίζετε;

-Πώς ακούγονται;

-Ωραία, αλλά τους λείπει κάτι.

-Ναι, ξέρω, το πνευστό. Πρέπει πάντα να υπάρχει και ένα πνευστό, έτσι δεν είναι;

-Γράφτηκαν με αυτή την προοπτική.

-Ποτέ δεν είναι αργά. Η αλήθεια είναι ότι χρησιμοποιήσαμε έναν πνευστό μερικές φορές. Δεν ήταν μαζί μας όταν τα ηχογραφήσαμε. Αλλά άκου εδώ: βάλαμε ένα βιολί, που παίζει το μέρος του φλάουτου. Καλό δεν είναι;

-Ναι, καλό ακούγεται. Ποιος παίζει;

-Ο Αντώνης ο Κιρύτσης, τον θυμάσαι; Είμαστε μαζί στην ορχήστρα.

-Ναι. Φοβερός τύπος. Και έχει ωραίο ήχο.

Όταν άφησαν το αυτοκίνητο στο Σούνιο είχε πάει πια μεσημέρι. Έκαναν μία γύρα στον βράχο ενώ ο ήλιος τους έκαιγε τους ώμους και τα πρόσωπα. Φυσούσε ένα ευχάριστο αεράκι εκεί πάνω και ο Μάρκος στάθηκε για λίγο πάνω από τον γκρεμό να αγναντέψει τη θάλασσα.

-Κάποτε είχα έρθει με την Άννα εδώ, είπε. Έλεγε ότι αυτό το μέρος της ξυπνάει την όρεξη να πετάξει. Έλεγε ότι όταν πετάς έχεις ακριβώς αυτή την αίσθηση του αέρα παντού επάνω σου και βλέπεις τον κόσμο από ψηλά, όπως βλέπουμε από εδώ τη θάλασσα.

-Έτσι θα είναι, παρατήρησε ο Άρης και στάθηκε κι αυτός πάνω στα βράχια. Άνοιξε τα χέρια του για να νιώσει τον αέρα καλύτερα. -Ωραία θα είναι να πετάς, σχολίασε.

-Λες;

-Ναι, σίγουρα. Δεν το έχεις σκεφτεί ποτέ;

-Όχι για να είμαι ειλικρινής. Ποτέ δεν με συγκίνησε η ιδέα.

-Και τι έγινε;

-Με ποιο πράγμα;

-Τότε, με την Άννα..

-Α, τίποτα. Δεν μπόρεσε να πετάξει και ούτε ξαναήρθαμε στο Σούνιο!

Ο Άρης γέλασε. -Σου λείπει; ρώτησε.

Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους.

-Έχω συνηθίσει πια. Περισσότερο ανησυχώ. Πού να είναι ρε φίλε; Πού να έχει πάει; Η Μαρίνα λέει ότι μάλλον πέρασε μία Πύλη. Αυτό δεν ακούγεται καθόλου καλό, έτσι δεν είναι;

-Δεν είναι όλα τα Σύμπαντα επικίνδυνα όπως εκείνο με τα Δαιμόνια.

-Λες; Μακάρι να είναι έτσι. Πρέπει να σκεφτώ κάτι σύντομα για να τη βρω και δε μου έρχεται καμία ιδέα.

-Ίσως είναι ακόμα νωρίς. Μόλις πριν τέσσερις μέρες επέστρεψες…

-Ε και; Τι θα αλλάξει αν περάσουν κι άλλες μέρες; Τι μπορεί να αλλάξει;

-Δεν ξέρεις ποτέ. Η Μαρίνα θα έχει κάποια ιδέα. Ή η Νατάσσα. Κάνε λίγη υπομονή. Νομίζω ότι είναι ζήτημα χρόνου να συμβεί κάτι.

3.

Ο Μάρκος προσπαθούσε να παίξει λίγο φλάουτο, χωρίς μεγάλη επιτυχία. Του ήταν αδύνατο να συγκεντρωθεί. Το επίμονο κουδούνισμα του τηλεφώνου τον τράβηξε πίσω στην πραγματικότητα. Απάντησε λαχανιασμένος.

-Ναι;

-Έλα ρε Μάρκο, σε παίρνω εδώ και μία ώρα.

Αναστεναγμός.

-Πού ήσουνα;

-Επάνω, μελετούσα! Τι τρέχει πάλι;

Η Μαρίνα μούτρωσε. Δεν είχε ξεχάσει ακόμα την προδοσία του στο σπίτι του Άρη και ήταν έτοιμη να παρεξηγηθεί με την παραμικρή αφορμή.

-Εδώ ο κόσμος χάνεται και εσύ μελετάς ατάραχος! γκρίνιαξε.

-Ναι… είμαι εντελώς ατάραχος! Τι θέλεις;

-Σε ενοχλώ; ρώτησε με πεισματάρικο ύφος.

-Ρε Μαρινάκι, τι θέλεις; Πήρες για να τσακωθούμε;

Η Μαρίνα συγκρατήθηκε.

-Όχι, παραδέχτηκε. Έρχεται η μάνα μου, σε λίγο θα πάω να την πάρω από το λιμάνι. Έλεγα ότι θα ήθελες να τη δεις.

Ο Μάρκος το σκέφτηκε. Η υπερένταση δεν έλεγε να του περάσει, μία βόλτα μέχρι τον Πειραιά ίσως του έκανε καλό και οπωσδήποτε ήθελε να δει την Νατάσσα Καπουράκη. Υποψιαζόταν άλλωστε ότι ερχόταν από το Ρέθυμνο περισσότερο για να δει αυτόν παρά την κόρη της.

-Εντάξει, είπε, θέλω να τη δω. Να έρθω μαζί σου στο λιμάνι;

-Δεν είναι κακή ιδέα. Θα έρθω να σε πάρω σε μισή ώρα.

Ανέβασαν τα μπαγάζια της μαμάς Καπουράκη στο διαμέρισμα της Μαρίνας. Ήταν ένα μικρό σακβουαγιάζ που περιείχε λιγοστά ρούχα και προσωπικά είδη για την παραμονή λίγων ημερών και ένα μεγαλύτερο που περιείχε τάπερ γεμάτα μαγειρεμένα φαγητά, τυριά και φρέσκα κρέατα: η κυρία Καπουράκη ήξερε από πείρα ότι τα ταπεράκια της ήταν πάντα ευπρόσδεκτα, ακόμα και όταν οι περισσότεροι από τους φίλους της κόρης της στην Αθήνα έδειχναν να έχουν νοικοκυρευτεί. Το τρίτο πράγμα που κουβαλούσε, ήταν ένα μακρόστενο δέμα που έμοιαζε σαν να περιείχε ρολά με σχέδια ή χάρτες, από αυτούς που έχουν στα σχολεία. Αυτό τους εξέπληξε. Και οι δύο υποψιάστηκαν τι είχε εκεί η μάγισσα, αν και κανένας δε ρώτησε, και τους έπιασε μία ανυπομονησία να βρεθούν στο σπίτι για να μάθουν λεπτομέρειες για τον λόγο που είχε έρθει έτσι ξαφνικά. Καθόλου μικρότερη πάντως δεν ήταν η ανυπομονησία τους για τα ταπεράκια και μόλις βρέθηκαν στην κουζίνα της Μαρίνας και η μητέρα πήγε στο δωμάτιο για να αλλάξει και να ταχτοποιηθεί, άνοιξαν αμέσως το δεύτερο σακβουαγιάζ και άρχισαν να συζητούν ποιο φαγητό θα δοκίμαζαν πρώτο.

-Κουνέλι! Μάρκο, αυτό που κρατάω έχει κουνέλι κοκκινιστό! Θα φτιάξουμε και έναν πουρέ…

-Γιατί να μη φάμε κάτι που είναι εντελώς έτοιμο; Εδώ έχει τυρόπιτα, και σπανακόπιτα. Και… αα, για κοίτα εδώ!

-Παστίτσιο; Πάω να φέρω πιάτα.

Όταν η κυρία Καπουράκη μπήκε στην κουζίνα, βρήκε τη θυγατέρα της και τον Μάρκο Γούναρη, που είχαν έρθει εσπευσμένα να την πάρουν από το λιμάνι γιατί δεν

μπορούσαν να περιμένουν μέχρι την επόμενη μέρα για να συζητήσουν «πολύ σημαντικά θέματα» και είχαν αγωνία να δουν το σκήπτρο που είχε κουβαλήσει τόσο δρόμο, να έχουν πέσει τρισευτυχισμένοι στο παστίτσιο.

-Καλή όρεξη! τους είπε ειρωνικά.

-Ευχαριστούμε, απάντησε ο Μάρκος χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του από το πιάτο.

-Τέλειο! έκανε η Μαρίνα μπουκωμένη.

-Βλέπω τα γεγονότα δε σας έχουν κόψει την όρεξη. Και για να έχουμε καλό ρώτημα, από πότε έχετε να φάτε;

-Μαγειρευτό φαγητό; Δύσκολο να θυμηθώ ακριβώς, είπε ο Μάρκος.

-Εγώ μαγειρεύω, διαμαρτυρήθηκε η Μαρίνα που το ψυγείο της τη διέψευδε κατηγορηματικά, καθώς ήταν άδειο εκτός από μία εξάδα μπύρες.

-Δεν έχετε αλλάξει καθόλου, τους ψευτομάλωσε η γυναίκα. Ταχτοποίησε τα πράγματα στο ψυγείο και κάθισε υπομονετικά στο τραπέζι μέχρι να τελειώσουν.

Περίμενε αρκετή ώρα.

-Φτάνει, είπε τελικά. Κοντεύετε να καταβροχθίσετε ένα ταψί παστίτσιο, θα σας πιάσει το στομάχι σας.

Ο Μάρκος έφαγε τα τελευταία υπολείμματα από το πιάτο του και κοίταξε νοσταλγικά τα κομμάτια που είχαν απομείνει στο τάπερ. Δεν είχαν απομείνει και πολλά. Η Μαρίνα τσίμπησε λίγα μακαρόνια που είχαν ξεφύγει από κάποιο κομμάτι.

-Φτάνει, είπε ξανά η μητέρα της και το σκέπασε. Το έβαλε κι αυτό στο ψυγείο και μάζεψε τα πιάτα αποφασιστικά.

Οι δύο νεότεροι μάγοι άναψαν τσιγάρο. Η Μαρίνα κέρασε την μητέρα της μία μπύρα και άνοιξε μία για τον εαυτό της.

-Μάρκο θέλεις κόκα κόλα;

-Νερό καλύτερα.

Η κυρία Καπουράκη συνέχιζε να περιμένει πίνοντας ήρεμα την μπύρα της.

-Λοιπόν; ρώτησε τελικά αφού κανένας δεν ξεκινούσε πρώτος να μιλάει. Στο αυτοκίνητο είχαν πει βιαστικά τα νέα τους και τώρα δεν έμενε παρά να συζητήσουν για τον λόγο της άφιξής της.

Ο Μάρκος την κοίταξε με αμηχανία. Ήθελε να τη ρωτήσει πολλά, αλλά περίμενε να αρχίσει εκείνη τη συζήτηση.

-Χαίρομαι που ήρθες από το Λονδίνο Μάρκο, όπως είχα πει στην κόρη μου να σου ζητήσει να κάνεις, αν και έμαθα ότι ο λόγος που το έκανες ήταν ανεξάρτητος από μας και πολύ θλιβερός. Δεν είχατε κανένα νεότερο από την Άννα, έτσι;

-Όχι, δυστυχώς.

-Αλλά έχετε καταστρώσει κάποιο σχέδιο; Έχετε σκεφτεί κάποια χρήσιμη ιδέα;

Οι άλλοι δύο δεν είπαν τίποτα.

-Δεν κάνατε τίποτα; Αφήσατε τόσες μέρες να περάσουν απλά;

-Τίποτα δεν είναι απλό, αμύνθηκε ο Μάρκος. Αυτά που έγιναν τις τελευταίες μέρες… αυτά που αναγκάστηκα να κάνω, με ξεπερνούν κατά πολύ. Μέχρι πριν τέσσερις μέρες ζούσα σε μία εντελώς διαφορετική πραγματικότητα, σ' έναν κόσμο στον οποίο επιτέλους ήμουνα συνθέτης και τώρα… Ξαφνικά τον έπιασε το παράπονο:

-Δήλωσα την εξαφάνιση της Άννας στην αστυνομία, ρώτησα όλα τα νοσοκομεία και τους γνωστούς, κανείς δεν ήξερε τίποτα. Η Μαρίνα λέει ότι η Άννα χάθηκε σε κάποιον Παράλληλο Κόσμο κι αυτό δε βοηθάει καθόλου. Ξέρετε βέβαια πως δεν έχω ιδέα απ' όλα αυτά, τα βιβλία που έχω στο σπίτι μου δε δείχνουν να βοηθούν και πολύ, η Μαρίνα έχει ένα Θερμόμετρο αλλά καμία ιδέα και εγώ δεν ξέρω καν αν πρέπει να φοβηθώ ή να θυμώσω, ξέσπασε.

-Τα βιβλία βοηθούν πάντα, και το θερμόμετρο δεν το έχω εγώ, είναι στο Ρέθυμνο, απάντησε η Μαρίνα αδιάφορα.

Η Νατάσσα Καπουράκη ένιωσε να κατανοεί την απελπισία του Μάρκου. Είχε για μόνο σύμμαχο την κόρη της, της οποίας η αναισθησία ήταν απερίγραπτη ορισμένες φορές. Ωστόσο ο Μάρκος δεν έδειξε να πτοείται:

-Λοιπόν; έκανε κοιτώντας την απαιτητικά. -Ακούω: οποιαδήποτε ιδέα είναι καλοδεχούμενη στην προκειμένη στιγμή.

-Πρέπει να ψάξετε την Άννα και να επιδιορθώσετε τις Πύλες, απάντησε εκείνη.

Ο Μάρκος αναρωτήθηκε αν τον δούλευε. Γι' αυτό δε μιλούσαν όλη την ώρα; Η Μαρίνα παρατήρησε μία άλλη λεπτομέρεια.

-Γιατί μιλάς στο δεύτερο πληθυντικό και όχι στο πρώτο; Δεν ήρθες εδώ για να μας βοηθήσεις;

-Γι' αυτό θα μιλήσουμε αργότερα, είναι ένας από τους δύο λόγους για τους οποίους ήρθα στην Αθήνα. Ο πρώτος ήταν, φυσικά, για να δω τον Μάρκο. Καταλαβαίνω ότι είναι μία δύσκολη περίοδος για σένα, Μάρκο, για πολλούς λόγους

προσωπικούς και αντικειμενικούς. Όμως καταλαβαίνεις ότι το θέμα με τα Ανοίγματα στην Πραγματικότητα έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις, τόσο που δεν μπορούμε να το αγνοήσουμε πια και να ελπίζουμε πως θα διορθωθεί από μόνο του. Είναι ένα ζήτημα ύψιστης σημασίας, και κάθε λογικός και έντιμος μάγος θα έπρεπε να ασχοληθεί με τη λύση του, γιατί αν συνεχίσει να διογκώνεται θα δημιουργηθεί σύντομα μεγάλο πρόβλημα στον κόσμο. Και δεν είναι μόνο το ότι οι πάντες θα είναι ικανοί να το αντιληφθούν. Οι Πύλες ανοίγουν ανεξέλεγκτα φέρνοντας σε επαφή τα Σύμπαντα, αυτού του είδους οι ανωμαλίες μπορεί να έχουν τρομαχτικές συνέπειες.

-Όπως την καταστροφή του κόσμου; ρώτησε ο Μάρκος ειρωνικά.

-Ο κόσμος μπορεί πράγματι να καταστραφεί με πολύ λιγότερα από αυτό, απάντησε η Νατάσσα Καπουράκη αυστηρά. Ή μπορεί να αλλάξει, να μην είναι πια όπως τον ξέρουμε, όλες οι ισορροπίες να ανατραπούν. Ωστόσο δεν θα το πήγαινα τόσο μακριά: σκέψου μόνο τι όντα μπορούν να έρθουν σε μας από άλλους Κόσμους αν η δίοδος είναι ανοιχτή.

-Πώς να σκεφτώ; Δεν έχω ιδέα τι ζει στους άλλους Κόσμους.

-Αλήθεια; Θυμήσου τότε τα Δαιμόνια, είναι μόνο ένα παράδειγμα από το τι μπορεί να έρθει εδώ αν είναι ανοιχτός ο δρόμος. Για να μην αναφέρω όλους αυτούς που – όπως η Άννα – μπορεί να χαθούν σε Διαστάσεις που ίσως και να μην ξανανοίξουν ποτέ. Και αυτά φοβάμαι πως θα είναι μόνο η αρχή. Τέτοια πράγματα δεν πρέπει να γίνονται, γιατί κανένας δεν μπορεί να τα ελέγξει.

-Η Μαρίνα μου είπε ότι δεν είναι μία ανωμαλία που παρατηρείται συχνά.

-Συχνά; Απ' όσο κατάφερα να μάθω δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ στο παρελθόν. Από τη μέρα που εντοπίσαμε το πρόβλημα κατέβασα και έψαξα όλα τα βιβλία που έχουμε στη βιβλιοθήκη. Επικοινώνησα επίσης με κάποιους γνωστούς μου Φύλακες που ζουν κάτω στην Κρήτη και ζήτησα να ψάξω και στα δικά τους βιβλία. Ευτυχώς μου είχαν κάποιες υποχρεώσεις και μου το επέτρεψαν, κάνα δυο απ' αυτούς έχουν καταφέρει να αποκτήσουν μία αξιόλογη συλλογή. Πρέπει βέβαια να ομολογήσω ότι δε βρήκα κάτι πολύ εξειδικευμένο, άλλωστε η οικογένειά μας δεν ασχολήθηκε ποτέ σοβαρά με τις Πύλες και έτσι οι γνώσεις μου είναι περιορισμένες. Πάντως απ' όσα διάβασα δεν είδα να έχει υπάρξει ποτέ στο παρελθόν αντίστοιχο περιστατικό. Αναφέρονται κάποια Ανοίγματα, αλλά περιστασιακά και μεμονωμένα. Ως πιο εκτεταμένα περιστατικά αναφέρονται οι σποραδικές εισβολές των Δαιμονίων, αλλά τίποτα που να μοιάζει με αυτό που συμβαίνει τώρα.

-Άρα; έκανε ο Μάρκος.

-Άρα τίποτα. Δεν έχουμε ιδέα τι συμβαίνει, αυτό είναι όλο.

-Και τι προτείνετε να κάνουμε;

-Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο από το να συνεχίσουμε την έρευνα - και η έρευνα δεν μπορεί να περιοριστεί μόνο στις βιβλιοθήκες. Η εξαφάνιση της Άννας μπορεί να είναι ένα στοιχείο, ίσως αν καταφέρναμε να βρούμε πού είναι να μας βοηθούσε να καταλάβουμε κάτι περισσότερο. Και άλλωστε φαντάζομαι ότι αυτή είναι η δική σου προτεραιότητα, σωστά;

-Φυσικά, συγχωρήστε με αλλά η Άννα με ενδιαφέρει πολύ περισσότερο από τις Πύλες.

-Είναι λογικό, αλλά πρέπει να έχεις υπόψη σου ότι αυτά τα δύο συνδέονται. Όποιο από τα δύο μυστήρια καταφέρεις να λύσεις πρώτο, σίγουρα θα σε βοηθήσει στο άλλο. Επικέντρωσε τις προσπάθειές σου στο να βρεις την Άννα, αλλά μην παραβλέψεις το πιο γενικό πλαίσιο, μπορεί να είναι ο δρόμος για να τη βρεις.

-Αλλά… δε θα το κάνω μόνος μου αυτό, έτσι; έκανε ο Μάρκος καθώς ο τρόπος που το έθετε δεν του άρεσε και πολύ.

-Όχι, η Μαρίνα θα σε βοηθήσει.

-Κι εσείς;

-Λοιπόν… εδώ ερχόμαστε στον δεύτερο λόγο για τον οποίο είμαι εδώ. Το πρόσωπό της Νατάσσας σοβάρεψε και τους κοίταξε έναν έναν στα μάτια χωρίς να μιλάει για λίγο. Μετά είπε με επίσημο ύφος:

-Ήρθα μέχρι εδώ, εν μέσω αυτής της κρίσιμης κατάστασης, για να δώσω την θέση μου στην κόρη μου, δήλωσε. Μαρίνα, είσαι σχεδόν είκοσι έξι χρονών. Είσαι αρκετά μεγάλη πια και έχεις ολοκληρώσει την εκπαίδευσή σου ως μάγισσα. Έχεις ταλέντο και εντιμότητα, έχεις μάθει όλα όσο έπρεπε να ξέρεις, τουλάχιστον όλα όσα μπορούσα εγώ και η μακαρίτισσα η γιαγιά σου να σου διδάξουμε. Τα υπόλοιπα θα τα μάθεις από την εμπειρία σου και με δική σου πρωτοβουλία. Μαρίνα Καπουράκη, από σήμερα είσαι επισήμως μία μάγισσα, απόγονος της οικογένειας Καπουράκη και συνεχίστρια της Τάξης και του έργου μας. Έχεις καθόλου πράσινα κεριά;

-Πράσινα κεριά… μουρμούρισε η Μαρίνα και σηκώθηκε σαν υπνωτισμένη για να ψάξει, κάτω από το έκπληκτο βλέμμα του Μάρκου.

-Βλέπεις τα πράσινα κεριά καίγονται σε τελετές που συμβολίζουν ένα νέο ξεκίνημα, του εξήγησε η Νατάσσα σαν να έλεγε το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο.

Μέχρι να γυρίσει η Μαρίνα με τα κεριά, η Νατάσσα σηκώθηκε και ξετύλιξε με επισημότητα το τρίτο πακέτο. Από μέσα έβγαλε ένα σκήπτρο. Ήταν μικρότερο από αυτό του Μάρκου, πιο κοντό και πιο λεπτό, κατάλληλο για γυναικείο χέρι. Το ξύλο του είχε μία έντονα κοκκινωπή απόχρωση και τα σκαλίσματα στο ύψος της λαβής ήταν πιο μεγάλα και λιγότερο περίτεχνα από ότι στο Σκήπτρο του Μάρκου. Τουλάχιστον αυτό κατάφερε να δει εκείνος με μία πρώτη ματιά. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που έβλεπε ένα άλλο σκήπτρο. Η Νατάσσα άναψε τα τρία χοντρά κεριά που είχε φέρει στο μεταξύ η κόρη της και τα τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι. Το αποτέλεσμα δεν την ικανοποίησε πολύ, αλλά ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να έχει δεδομένων των περιστάσεων. Έσβησε τα φώτα και τράβηξε την κόρη της να σταθεί όρθια μπροστά της.

-Μαρίνα Καπουράκη, εγώ η Νατάσσα Καπουράκη η μητέρα σου και τελευταία απόγονος της μαγικής γενιάς μας, σου παραδίδω σήμερα το Άστραπλον, το σκήπτρο μας, καθότι θεωρώ ότι έχεις συμπληρώσει την εκπαίδευσή σου και είσαι πλέον έτοιμη να αναλάβεις εσύ το έργο της μάγισσας. Εγώ θα παραμείνω μάγισσα χωρίς σκήπτρο και κατασκευάστρια φίλτρων και θα σε βοηθάω με τις συμβουλές μου όταν μπορώ. Όμως η κύρια μάγισσα της οικογένειας είσαι εσύ τώρα, εσύ πρέπει να παίρνεις τις αποφάσεις και να αναλαμβάνεις τις ευθύνες των πράξεών σου, όπως σε διδάξαμε όλα αυτά τα χρόνια η γιαγιά σου κι εγώ.

Η Νατάσσα απόθεσε στα τρεμάμενα χέρια της κόρης της το σκήπτρο.

-Να το προσέχεις: το σκήπτρο υπηρετεί πάντα πιστά τον Μάγο του και επιστρέφει πάντα σ' αυτόν. Είναι το πιο σημαντικό και το πιο ισχυρό αντικείμενο που θα έχεις ως μάγισσα. Να το τιμάς: είναι σύμβολο της μαγικής δύναμής σου και της γενιάς σου, σε χαρακτηρίζει και θα σε προστατέψει σε όλες τις περιστάσεις.

Η Μαρίνα στεκόταν όρθια, αιφνιδιασμένη, με το σκήπτρο όρθιο μπροστά της και τα μάτια γεμάτα δάκρυα από αυτή την αναπάντεχη συγκίνηση που είχε έρθει να της δώσει η μητέρα της. Δεν έλεγε κουβέντα. Ώστε γι' αυτό όλες αυτές οι ερωτήσεις σχετικά με την κατάρτισή της δύο μέρες πριν! Το φως από τα κεριά τρεμόπαιζε στο πρόσωπό της δημιουργώντας παράξενες σκιές και τα χέρια της ανοιγόκλειναν μηχανικά πάνω στο Άστραπλον που είχε βάλει ανάμεσά τους σχεδόν με το ζόρι η Νατάσσα.

Έτσι, μέσα στην κουζίνα ενός φοιτητικού δυαριού, γύρω από ένα πτυσσόμενο τραπέζι γεμάτο στάχτες, ψίχουλα και κουτάκια μπύρας, η Μαρίνα Καπουράκη

ανακηρύχτηκε επισήμως μάγισσα και απέκτησε σκήπτρο, ενώ ο Μάρκος Γούναρης παρευρέθηκε για πρώτη του φορά σε μία, έστω και ανεπίσημη, τελετή μεταξύ μάγων.

Μετά από αυτό, στάθηκε αδύνατο να πουν άλλα για την υπόθεση. Η Μαρίνα ήταν πολύ συγκινημένη και ενθουσιασμένη, ευχαριστούσε τη μητέρα της και τη ρωτούσε λεπτομέρειες για το Άστραπλον, (στον Μάρκο δεν είχε περάσει καν από το μυαλό ότι τα σκήπτρα των μάγων μπορούσαν να έχουν ονόματα) για το πώς είχε αποφασίσει ειδικά τώρα να της το παραδώσει και πόσο καιρό το σκεφτόταν.

-Κοντεύω τα εξήντα, είπε απλά η Νατάσσα. Έχω το μαγαζί που δε μου επιτρέπει να λείπω πολύ συχνά γιατί κάπως πρέπει να τρώμε. Σε λίγο πρόκειται να μπλεχτείς σε μία περιπέτεια μαγείας που ίσως είναι επικίνδυνη, ό,τι και να κάνω δε θα μπορέσω να σε εμποδίσω και ούτε και θα έπρεπε. Θα χρειαστείς σκήπτρο. Θα εθελοτυφλούσα αν δεν το καταλάβαινα και θα ήμουν εγωίστρια αν συνέχιζα να το κρατάω για τον εαυτό μου κλεισμένο μέσα στην ντουλάπα, μόνο και μόνο για να έχω εγώ την εξουσία που πηγάζει από αυτό. Πρέπει να το πάρω απόφαση, δεν είμαι πια ενεργή μάγισσα, ενώ εσύ ετοιμάζεσαι να γίνεις. Θέλω μόνο να μου υποσχεθείς ότι θα προσέχεις. Μη σε πιάσει έπαρση και νομίζεις ότι μπορείς να κάνεις τα πάντα. Κι εσύ Μάρκο, να προσέχεις κι εσύ. Να προσέχετε πάντα, να μη χαλαρώνετε την εγρήγορσή σας. Ακόμα και στον ύπνο: πολλοί καλοί μάγοι πιάστηκαν στον ύπνο!

Φαινόταν ανήσυχη καθώς τα έλεγε αυτά και κατάφερε να ανησυχήσει και τους άλλους δύο, που κοιτάχτηκαν απορημένοι μεταξύ τους.

-Αλλά… πώς; Τι θα κάνουμε; Και πώς θα τα καταφέρουμε μόνοι μας; ρώτησε ο Μάρκος ταραγμένος.

-Το τι θα κάνετε θα το βρείτε στην πορεία, εσείς είσαστε τώρα οι μάγοι. Εγώ θα συνεχίσω να ψάχνω σε βιβλία και να ρωτάω όσους μπορώ να βρω, θα προσπαθήσω να σας βοηθήσω όπως μπορώ με πληροφορίες, αλλά δεν είμαι πια νέα, ενώ εσείς είσαστε. Και πρέπει να κινηθείτε. Γρήγορα.

Σύντομα ο Μάρκος τις χαιρέτησε. Καμιά τους δεν είχε πια όρεξη να μιλήσει για την υπόθεση, η παράδοση του σκήπτρου είναι σημαντική στιγμή για έναν μάγο και τίποτα δεν μπορούσε πια να τις αποσπάσει από αυτό. Καταλάβαινε ότι έπρεπε να τις αφήσει μόνες να μιλήσουν για τα δικά τους και να ζήσουν τη στιγμή τους όπως αυτές νόμιζαν, ιδιωτικά. Στον δρόμο αισθάνθηκε περίεργα. Θυμήθηκε πώς του είχε παραδώσει ο δικός του πατέρας το Σκήπτρο: ήταν άρρωστος στο νοσοκομείο στη

Σπάρτη και σύντομα θα τον μετέφεραν στην Αθήνα. Η μητέρα του είχε καλέσει τον Μάρκο να έρθει επειγόντως, γιατί ο πατέρας του επέμενε να του μιλήσει. Το ένα και μοναδικό βράδυ που πέρασε στο σπίτι τους πριν μεταφερθεί στον Ευαγγελισμό, είχε φωνάξει τον Μάρκο και του είχε δώσει το Σκήπτρο, χωρίς κανένα τελετουργικό, χωρίς κεριά και χωρίς συναίσθημα, τουλάχιστον από την πλευρά του γιου. Ο Μάρκος δεν ήθελε το «ραβδί», όπως το έλεγε τότε, είχε αρνηθεί επίμονα να έχει οποιαδήποτε σχέση μαζί του, μέχρι που επενέβη η μητέρα του και του ζήτησε να μην κάνει φασαρία για χάρη του πατέρα. Ο πατέρας είχε πει: «Τώρα, ό,τι και να λες είναι δικό σου. Πράξε όπως νομίζεις». Όταν πέθανε μετά από έναν μήνα, ο Μάρκος το πήρε και το πέταξε στο δάσος!

4.

Επηρεασμένος από τη σκηνή στο σπίτι της Μαρίνας, πέρασε το υπόλοιπο βράδυ και το επόμενο πρωί βυθισμένος στο καινούριο βιβλίο που είχε ανακαλύψει στη σοφίτα. Τον είχε πιάσει μία, πρωτοφανή γι' αυτόν, μανία να μάθει για τη μαγεία. Ήθελε να μάθει οτιδήποτε, οτιδήποτε χρήσιμο, δεν είχε και μεγάλη σημασία εκείνη την στιγμή το να αρχίσει από την αρχή. Διάβαζε γρήγορα και άναρχα όποιο κεφάλαιο του φαινόταν να έχει ενδιαφέροντα τίτλο, συλλέγοντας σκόρπιες πληροφορίες. Το πρωί με τον καφέ, έπεσε πάνω σε ένα από τα πρώτα κεφάλαια, που το προηγούμενο βράδυ είχε προσπεράσει βιαστικά και που είχε τον τίτλο *Οικογένειες Μάγων και Σκήπτρα*.

«Σήμερα συνηθίζεται οι όροι Τάξη και Οικογένεια μάγων να ταυτίζονται μεταξύ τους. Κάτι τέτοιο όμως δε συνέβαινε στο παρελθόν, που πολλές φορές υπήρξαν Τάξεις οι οποίες αποτελούνταν από συμμαχίες οικογενειών και περιλάμβαναν ακόμα και μαθητές που δεν ήταν απαραίτητα απόγονοι των δασκάλων. Οι Τάξεις άνθισαν κυρίως την εποχή των Μεγάλων Μάγων (εποχή που ιστορικά τοποθετείται στον Πρώιμο Μεσαίωνα), που λόγω της μεγάλης μαγικής δραστηριότητας παρατηρείτο συχνά να εμφανίζονται καινούριοι μάγοι, προερχόμενοι από οικογένειες χωρίς μαγική παράδοση. Η δημιουργία τους ήταν αποτέλεσμα της ανάγκης για προστασία και επιβίωση: οι Μάγοι του παρελθόντος συχνά αναζητούσαν δύναμη και εξουσία και δεν ήταν σπάνιες οι μεταξύ τους διαμάχες κατά τις οποίες ολόκληρες οικογένειες και Τάξεις εξαλείφθηκαν.

Ηγέτης της κάθε Τάξης ήταν ο Κυρίως Μάγος που λειτουργούσε ως αρχηγός και δάσκαλος. Ανάμεσά τους ξεχώρισαν οι Μεγάλοι Μάγοι που διακρίθηκαν για τις ξεχωριστές δυνάμεις τους, για τα πρωτότυπα ξόρκια που δημιούργησαν και τα αντικείμενα που παράγγελναν σε διάσημους κατασκευαστές ή ξωτικά και στη συνέχεια τα μάγευαν για να εξυπηρετήσουν τους σκοπούς τους. Θεωρείται ότι τα περισσότερα από τα μαγικά αντικείμενα, καθώς και τα ξόρκια που σώζονται μέχρι σήμερα, δημιουργήθηκαν την εποχή των Μεγάλων Μάγων.

Την ίδια εποχή υπολογίζεται ότι επικράτησε και η συνήθεια να κατασκευάζονται σκήπτρα. Ο ιδρυτής ή ο ηγέτης της κάθε Τάξης φρόντιζε να βάζει να του φτιάχνουν ένα, στο οποίο διοχέτευε τη δύναμη και τη γνώση του, καθώς και αυτές της Τάξης του. Τα σκήπτρα είναι παραδοσιακά φτιαγμένα από μαγικό ξύλο και περιλαμβάνουν σύμβολα που είναι ενδεικτικά της δύναμης που διαφεντεύουν. Συνηθισμένοι κατασκευαστές τους είναι τα Ξωτικά των δασών, παραδοσιακοί γνώστες των ξύλων και των ικανοτήτων τους.

Οι μάγοι που είχαν σκήπτρα τα μεταβίβαζαν στους άμεσους απογόνους τους ή στους καλύτερους μαθητές τους, γεγονός που προκάλεσε πολλές φορές έριδες και ανταγωνισμούς μεταξύ απογόνων και μαθητών. Δεδομένου ότι κάθε Τάξη είχε μόνο ένα σκήπτρο, αυτό κατέληξε να γίνει σύμβολο εξουσίας και δύναμης, ενώ πολλοί ενεργοί μάγοι έμειναν χωρίς σκήπτρο και, όπως είναι φυσικό, η δύναμή τους στις επόμενες γενιές σταδιακά ατόνησε.

Σήμερα, σε μία εποχή ήπιας μαγικής δραστηριότητας και ειρηνικής συνύπαρξης μεταξύ οικογενειών, η μαγεία κατέληξε να είναι μία ιδιότητα που κληροδοτείται μόνο μέσω δεσμών αίματος και συνήθως σε όχι παραπάνω από ένα άτομο σε κάθε γενιά. Στο γεγονός αυτό οφείλεται το ότι οι Τάξεις των μάγων συμπίπτουν πλέον με τις Οικογένειες. Θεωρούμε μάλιστα, μετά από μελέτες και επαφές που είχαμε με τους υπάρχοντες μάγους, ότι όλες οι εναπομείνασες οικογένειες έχουν στην κατοχή τους ένα σκήπτρο, χαρακτηριστικό της παλιάς Τάξης στην οποία κάποτε άνηκαν.

Διάσημοι Μεγάλοι Μάγοι του παρελθόντος στην περιοχή της Μεσογείου: Κορνήλιος, Ρομέσταμος, Αγρίπος, Ρογήρος κα (βλ. σχετικό κεφάλαιο)»

Το κεφάλαιο τελείωνε εκεί, χωρίς να παραθέτει άλλες λεπτομέρειες. Ο Μάρκος έκλεισε το βιβλίο ξεφυσώντας. Λόγια, λόγια, και τίποτα πρακτικό, σα να διάβαζε εγκυκλοπαίδεια. Λιγοστές εξηγήσεις, περιληπτικές, σα να απευθυνόταν σε άτομα που

ήξεραν ήδη τα θέματα για τα οποία μιλούσε. Πώς μπορούσε να χρησιμοποιήσει αυτά τα στοιχεία; Και τι σημασία είχαν; Για να εκπαιδευτείς σα μάγος έπρεπε να ασχοληθείς με όλα αυτά;

Αποφάσισε να αφήσει για λίγο το βιβλίο στην άκρη και να συγκεντρωθεί στα πρακτικά ζητήματα που έπρεπε να αντιμετωπίσει. Η σκέψη του επέστρεψε σ' αυτά που είχε πει η Νατάσσα Καπουράκη το προηγούμενο απόγευμα. Ίσως το να ψάξει παλιά βιβλία δεν ήταν κακή ιδέα, ίσως μελετώντας αντίστοιχα γεγονότα του παρελθόντος να κατάφερναν πράγματι να βρουν κάποιο στοιχείο. Έστω και μεμονωμένα γεγονότα. Αναρωτήθηκε πώς θα μπορούσε να βοηθήσει σ' αυτή την έρευνα και στο μυαλό του ήρθε η βιβλιοθήκη των Αθανάτων. Κάποτε, κατά τη διάρκεια μίας παραμονής του στο Σπίτι τους, του είχαν επιστρέψει να μελετήσει όποια βιβλία του είχαν φανεί ενδιαφέροντα. Δεν μπορούσε να θυμηθεί τώρα αν υπήρχε κάποιο που να μιλούσε για τα Ανοίγματα, καθώς τότε η προσοχή του ήταν συγκεντρωμένη σε κάτι διαφορετικό, όμως έδειχναν να ξέρουν μερικά πράγματα γι' αυτά και ίσως να είχαν κάποιο σχετικό έγγραφο. Η Νατάσσα δεν είχε πρόσβαση σ' εκείνη τη βιβλιοθήκη, ούτε και ο ίδιος. Οι Αθάνατοι φυλούσαν ζηλόφθονα τους θησαυρούς τους και, φυσικά, δεν είχε κρατήσει επαφές με τους Αθανάτους του Σταθμού. Για πολλά χρόνια όμως ήταν γείτονας με τον Νίκο και τη Μαγδαληνή. Ήταν κάτι παραπάνω από γείτονες, ήταν φίλοι. Εκείνοι ήταν Αθάνατοι, ο Σταθμός ήταν το σπίτι τους και άρα είχαν πρόσβαση στη βιβλιοθήκη…

Αναλογίστηκε για λίγο αυτή την πιθανότητα. Θα μπορούσε να τους ζητήσει να ψάξουν τα βιβλία για χάρη του; Για τον Νίκο δεν το συζητούσε καν, δεν είχε όρεξη να του ζητήσει χάρη, ούτε να μπλεχτεί μαζί του σε συζητήσεις σχετικές με την Άννα και τη μαγεία. Η Μαγδαληνή όμως; Εκείνη ήταν ένα άτομο που δε θα ρωτούσε πολλά, της είχε εμπιστοσύνη και πίστευε ότι θα του έκανε μία χάρη αν περνούσε από το χέρι της. Θα μπορούσε να της τηλεφωνήσει μετά από τόσον καιρό; Συνειδητοποίησε για άλλη μία φορά ότι βρισκόταν σε δύσκολη θέση και δεν είχε περιθώρια να κάνει τον δύσκολο, έπρεπε να ζητήσει βοήθεια από τους άλλους ανθρώπους, όσο και αν αυτό ήταν έξω από τις συνήθειές του. Άφησε τον εγωισμό του στην άκρη και τηλεφώνησε στη Μαγδαληνή.

-Μάρκο;

-Γεια σου Μαγδαληνή!

-Πώς ήταν αυτό; Έχουμε να μιλήσουμε μήνες.

-Ναι… ξέρω. Τι κάνεις;

-Καλά είμαι, μια χαρά. Κι εσύ; Έμαθα ότι είχες πάει στο Λονδίνο. Επέστρεψες;

-Πώς το έμαθες αυτό;

-Ω, η Μαρίνα μου το είπε. Είχε έρθει πριν λίγο καιρό για καφέ.

Ώστε η Μαρίνα συνέχιζε να διατηρεί σχέσεις με τη Μαγδαληνή και τον Νίκο. Ο Μάρκος συνειδητοποίησε για άλλη μία φορά πόσο λάθος εντύπωση είχε για ορισμένα πράγματα.

-Επέστρεψα πριν λίγες μέρες, κάπως ξαφνικά.

Η Μαγδαληνή δε σχολίασε, συνήθιζε να μη σχολιάζει τα λεγόμενα του συνομιλητή της. Ο Μάρκος δεν μπορούσε να καταλάβει αν αυτή η συνήθεια της οφειλόταν στο ότι αντιλαμβανόταν από μόνη της τι του συνέβαινε λόγω της ικανότητάς της ή αν ήταν απλή διακριτικότητα. Έδειχνε πάντως να καταλαβαίνει πάντα πολύ περισσότερα απ' όσα της αποκάλυπταν οι άλλοι.

-Θα ήθελες να τα πούμε από κοντά; τον ρώτησε ευγενικά.

Ο Μάρκος το σκέφτηκε. Η αλήθεια ήταν ότι αυτά τα πράγματα δεν ήταν καλό να συζητιούνταν από το τηλέφωνο.

-Ναι… ίσως θα ήταν καλή ιδέα, αποτόλμησε. Θα μπορούσαμε να βρεθούμε κάπου για έναν καφέ;

-Γιατί δεν έρχεσαι από το σπίτι;

Ο Μάρκος δίστασε. Ήταν σημαντικό να δει τη Μαγδαληνή μόνη, αλλά πώς να της πει ότι δε θα ήθελε να συναντήσει τον Νίκο; Εκείνη πάλι, έδειξε να αντιλαμβάνεται τον δισταγμό του.

-Ο Νίκος λείπει, διευκρίνισε. Έχει πάει ένα ταξίδι για να δει κάποια παλιά βιβλία που του τηλεφώνησαν ότι ίσως θα τον ενδιέφερε να αγοράσει. Έτσι είμαι μόνη μου αυτές τις μέρες και χωρίς αυτοκίνητο. Δε θέλεις να περάσεις από δω;

-Ναι, γιατί όχι. Έτσι θα ξαναδώ και την παλιά μου γειτονιά.

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, αισθάνθηκε κάπως κουμπωμένος. Ήθελε αλήθεια να δει την παλιά του γειτονιά και τη Μαγδαληνή; Όπως και να 'χε, τώρα το είχε κανονίσει, δεν είχε άλλη επιλογή.

Στην οδό Παλαιολόγου τίποτα δεν είχε αλλάξει. Αν και είχε να πατήσει εκεί τουλάχιστον δύο χρόνια, όλα του φαίνονταν ίδια όπως πάντα. Ο ήσυχος δρόμος, τα σπίτια, οι τριανταφυλλιές στους μικρούς κήπους, τα ελάχιστα αυτοκίνητα,

παρκαρισμένα μπροστά στις εξώπορτες. Ο Μάρκος σκέφτηκε με μία δόση σαρκασμού ότι ακόμα και τα παρκαρισμένα αυτοκίνητα ήταν τα ίδια και ότι ήξερε να πει με ακρίβεια σε ποιον άνηκε το καθένα. Σχεδόν του ήρθε να χτυπήσει το κουδούνι της πόρτας που έφερε τον αριθμό 8, το σπίτι του Άρη, και για λίγες στιγμές είχε την ψευδαίσθηση ότι θα τον έβρισκε μέσα μαζί με την Άννα να χαζολογάνε όπως συνήθιζαν παλιά, μεταξύ κουζίνας και καναπέ καπνίζοντας αμέτρητα τσιγάρα. Φαντάστηκε ότι σε λίγο θα εμφανιζόταν ο Νίκος για να τους ανακοινώσει κάτι βαρύγδουπο ή απλά για να τους καλέσει στο σπίτι του για φαγητό. Η Μαγδαληνή θα φώναζε από τον κήπο για να τους ρωτήσει αν ήθελαν τίποτα από το σουπερμάρκετ (συνέχιζαν, μετά από χρόνια, να την ενθουσιάζουν τα σουπερμάρκετ αν και τα επισκεπτόταν σε κάθε ευκαιρία). Θα έκανε πρόβα με τον Άρη στο σαλόνι, εκείνος όρθιος μπροστά στον καναπέ και ο Άρης καθισμένος στο ψηλό σκαμνί του, ενώ η Άννα θα δούλευε κάποια μετάφραση στην κουζίνα. Τον χειμώνα θα έχανε συστηματικά στα επιτραπέζια μπροστά στο τζάκι και το καλοκαίρι θα έπιναν καφέ στο σαραβαλιασμένο τραπεζάκι του κήπου. Μόνο που τώρα ο κήπος του Άρη ήταν περιποιημένος, χωρίς αγριόχορτα, στο κέντρο του στεκόταν ένα ολοκαίνουριο τραπέζι με ασορτί καρέκλες και ένα παιδικό ποδήλατο ήταν παρατημένο κάτω από το μοναδικό πεύκο. Αυτή ίσως να ήταν και η μοναδική αλλαγή που είχε συμβεί σε ολόκληρο το τετράγωνο. Καθυστέρησε αρκετά μπροστά στον αριθμό 8, που κατά περίεργο τρόπο νοσταλγούσε περισσότερο από το απέναντι σπίτι, το οποίο είχε υπάρξει η κατοικία του επί δώδεκα χρόνια.

Τελικά προχώρησε λίγο παραπέρα, άνοιξε την αυλόπορτα του αριθμού 10, διέσχισε τον κήπο, ίσως τον μεγαλύτερο της γειτονιάς, και χτύπησε το κουδούνι. Του άνοιξε σχεδόν αμέσως η Μαγδαληνή. Σε αντίθεση με τους υπόλοιπους γνωστούς του, η Μαγδαληνή δεν είχε αλλάξει στο παραμικρό όσα χρόνια τη γνώριζε. Έτσι είχε φτάσει τώρα να δείχνει νεότερη από τον ίδιο, πράγμα που άμα το καλοσκεφτόσουν ήταν λίγο ανατριχιαστικό. Είχε πάντα έξυπνα μάτια και μακριά σγουρά μαλλιά, καστανά χωρίς ούτε μία άσπρη τρίχα, και τον κοιτούσε από πάνω μέχρι κάτω δείχνοντας έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Κι εκείνος συγκινήθηκε χωρίς να το θέλει. Αγκαλιάστηκαν για αρκετή ώρα. Μετά η γυναίκα τον κοίταξε στο πρόσωπο τρυφερά για λίγο και είπε ανήσυχη:

-Κάτι συμβαίνει, έτσι δεν είναι;

Ο Μάρκος χαμογέλασε παραιτημένος.

-Ναι, πώς θα μπορούσε κανείς να κρύψει οτιδήποτε από μία διαισθητική;

-Δε χρειάζεται να είναι κανείς διαισθητικός για να καταλάβει ότι κάτι σου συμβαίνει. Δείχνεις να έχεις να κοιμηθείς μέρες.

-Ναι, είναι κι αυτό, παραδέχτηκε ο Μάρκος. Εσύ πάλι δείχνεις φρεσκότατη. Να μπω;

-Ναι, συγνώμη, έλα μέσα.

Το σπίτι ήταν ίδιο, ή ίσως να είχε ακόμα περισσότερα αντικείμενα, αν αυτό ήταν δυνατό. Ο Μάρκος είχε σχεδόν ξεχάσει την εντύπωση που προκαλούσε αυτός ο χαώδης χώρος, οι τεράστιες βιβλιοθήκες με τα αμέτρητα βιβλία που έφταναν ως το ταβάνι, τα κάδρα και τα ατελείωτα, παλιά αντικείμενα που βρίσκονταν τοποθετημένα παντού, σε κάθε επίπεδη επιφάνεια και κυρίως πάνω σε ράφια και ραφιέρες, αφού κατά τ' άλλα δεν υπήρχαν παρά ελάχιστα έπιπλα. Έμεινε για λίγες στιγμές να κοιτάζει γύρω του με δέος. Η Μαγδαληνή χαμογέλασε. Το σπίτι προκαλούσε πάντα την ίδια εντύπωση στους επισκέπτες, ακόμα και σ' αυτούς που έμπαιναν μέσα για πολλοστή φορά.

-Είχα ξεχάσει πώς είναι, σχολίασε ο Μάρκος σαστισμένος.

-Το ξέρω, είναι περίεργα να ζεις εδώ, παραδέχτηκε η Μαγδαληνή. Ακόμα και μετά από εφτά χρόνια.

-Ο Νίκος συνεχίζει ακόμα να μαζεύει πράγματα…

-Φυσικά, αυτή είναι η δουλειά του.

-Και είναι και Φύλακας.

Η Μαγδαληνή συνοφρυώθηκε.

-Ναι, Φύλακας μαγικών αντικειμένων: γυρνάει τον κόσμο και μαζεύει μαγικά αντικείμενα που έχουν ξεπέσει σε χέρια ανθρώπων άσχετων με τη μαγεία, με σκοπό να τα κρύψει και να διαφυλάξει την παράδοσή τους. Μου κάνει εντύπωση πάντως που το αναφέρεις. Νόμιζα ότι δεν ήθελες να μιλάς γι' αυτά τα θέματα, έτσι θυμόμουν τουλάχιστον.

Ο Μάρκος δεν είπε τίποτα. Η Μαγδαληνή δεν είχε άδικό, αλλά ήταν μεγάλη ιστορία για να της την εξηγήσει όρθιος. Περιπλανήθηκαν για λίγο μέσα στο δωμάτιο κοιτώντας γύρω. Είχε πάντα ενδιαφέρον να ρίχνεις μία ματιά σε όλα αυτά τα παράξενα πράγματα.

-Τι γίνονται οι υπόλοιποι Αθάνατοι; ρώτησε αντί για απάντηση.

-Τα ίδια όπως πάντα. Ο καθένας ζει τη ζωή του, μία από τις ζωές του δηλαδή, και ανταμώνουμε πού και πού στο Σπίτι των Αθανάτων. Το οποίο, παρεμπιπτόντως, χάρη σε σένα έχει γίνει ένα μέρος πολύ απομονωμένο.

-Πώς κι έτσι;

-Κανείς δεν πολύ-θέλει πια να μείνει για πολύ σ' ένα σπίτι απ' όπου δεν μπορεί να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο. Ούτε κινητά πιάνουν, ούτε Ίντερνετ, ούτε καν τηλεόραση δεν μπορούμε να δούμε, εκτός από τα κρατικά κανάλια και αυτά όχι πάντα.

Ο Μάρκος χαμογέλασε.

-Θέλατε να ανανεώσω το ξόρκι που έκρυβε το σπίτι σας από τον έξω κόσμο για να μην μπορούν να το βρουν. Δε φταίω εγώ που έκανα αυτό που μου ζητήσατε. Μην ξεχνάς πως όταν δημιουργήθηκε και πρώτο-εφαρμόστηκε αυτό το ξόρκι, πριν διακόσια χρόνια, δεν υπήρχε τίποτα απ' όλα αυτά, έτσι ο δημιουργός του δεν είχε προβλέψει να εξαιρέσει από την απόκρυψη τα κινητά και το Ίντερνετ!

-Α, μάλιστα, αυτό φταίει λοιπόν, ε; έκανε η Μαγδαληνή με έναν τόνο επίπληξης. Πάντα υποψιαζότανε ότι όλο αυτό ήταν μία φάρσα του Μάρκου, για να τους ξεπληρώσει όλα όσα είχε τραβήξει εξαιτίας τους.

Οι δυο τους προχώρησαν στο βάθος του τεράστιου χώρου, στο σημείο ανάμεσα στη σκάλα και στο τζάκι που είχε διαμορφωθεί σα σαλόνι, και κάθισαν στον χαμηλό καναπέ.

-Κι εσύ τι κάνεις; πέρασε στην αντεπίθεση η Μαγδαληνή. Έριξες μαύρη πέτρα πίσω σου από τότε που τσακώθηκες με τον Άρη. Μας ξέχασες όλους, δεν ξαναπάτησες στην παλιά σου γειτονιά, δε θέλησες να μας ξαναδείς.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του μην ξέροντας τι να απαντήσει. Δε συνήθιζε να δικαιολογείται και ήταν ορισμένα θέματα που δεν τα συζητούσε ποτέ, όλοι το ήξεραν αυτό και απέφευγαν να τα αναφέρουν. Όλοι εκτός από τη Μαγδαληνή, που δεν έδειχνε να υποχωρεί μπροστά σε ένα σκυθρωπό πρόσωπο. Κατά περίεργο τρόπο, αυτή η γυναίκα είχε αποκτήσει εύκολα το δικαίωμα να του μιλάει γι' αυτά που οι υπόλοιποι δεν τολμούσαν να ακουμπήσουν, χωρίς να προκαλεί την αντίδρασή του. Και άλλωστε ήταν κατά κάποιο τρόπο ο εξομολόγος του, ο άνθρωπος στον οποίο θα μπορούσε να πει δυο πράγματα αν κάτι τον απασχολούσε σοβαρά.

Δεν μπορούσε να εξηγήσει από πού είχε προκύψει αυτή η οικειότητα μαζί της. Ίσως οφειλόταν στο ήταν το άτομο που του είχε συμπαρασταθεί ανιδιοτελώς όταν

είχε βρεθεί για πρώτη φορά, παρά τη θέλησή του, στο Σπίτι των Αθανάτων. Ήταν το άτομο που, όταν έπρεπε να κάνει για πρώτη φορά τον μάγο και κανείς δεν πίστευε ότι θα τα καταφέρει, του είχε δείξει εμπιστοσύνη αμέσως, χωρίς να ζητάει αποδείξεις. Και ήταν εκείνη που τον είχε φροντίσει όταν είχε αρρωστήσει από μία μαγική ασθένεια και είχε μείνει ανήμπορος στο κρεβάτι. Τότε που η Άννα είχε σηκωθεί και είχε φύγει προδοτικά, πρόσθεσε στον εαυτό του - δεν την είχε συγχωρήσει ποτέ γι' αυτό. Όταν η Μαγδαληνή είχε έρθει να μείνει στην οδό Παλαιολόγου με τον Νίκο, διατήρησαν πάντα αυτή τη σχέση εμπιστοσύνης και συμπαράστασης, χωρίς ποτέ να γίνουν πραγματικά φίλοι. Τώρα που την ξαναέβλεπε καταλάβαινε ότι ήταν ένα σημαντικό πρόσωπο στη ζωή του και δεν μπορούσε να εξηγήσει για ποιον ακριβώς λόγο είχε κόψει την επαφή μαζί της. Είχε δίκιο να παραπονιέται, τι μπορούσε να της πει; Ήταν ένας άνθρωπος με τον οποίο τον έδεναν αρκετά πράγματα και, σε αντίθεση με τον Νίκο, τη συμπαθούσε πραγματικά.

-Η Άννα τι κάνει; ρώτησε η Μαγδαληνή, ίσως για να αλλάξει θέμα και να του δείξει ότι δεν του κρατούσε κακία. Η ερώτηση αποδείχτηκε άτοπη γιατί αμέσως είδε το βλέμμα του να σκοτεινιάζει περισσότερο από πριν. Η Μαγδαληνή σκέφτηκε γρήγορα: μία πρόχειρη απάντηση ήταν ότι χωρίσανε, αλλά η διαίσθησή της τής έλεγε ότι συνέβαινε κάτι πιο σοβαρό.

-Συνέβη κάτι, έτσι δεν είναι; τον ρώτησε ξανά ανήσυχα.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του και την κοίταξε εξεταστικά.

-Ναι, συνέβη κάτι, δεν ξέρεις τι μπορεί να είναι;

Η Μαγδαληνή έδειξε απορημένη.

-Δεν έχω ιδέα, γιατί; Έχει σχέση με εμάς;

-Θα μπορούσε, αν και μάλλον όχι… άκου, δε θέλω να σου κάνω τον μυστήριο, θέλω να σου πω τα πάντα, αλλά ακόμα δεν είμαι σίγουρος για τίποτα. Αλλά εσύ για πες μου, έχετε παρατηρήσει τίποτα παράξενο τον τελευταίο καιρό;

-Σαν τι;

-Σε σχέση με τις ικανότητές σας, ας πούμε.

-Εννοείς αν είχα διαισθανθεί πως θα με πάρεις τηλέφωνο; Η αλήθεια είναι ότι από το πρωί σε έχω στο μυαλό μου, οπότε ναι, θα μπορούσες να πεις ότι κάτι είχα ψυλλιαστεί, απάντησε χαμογελώντας.

-Είναι πιο έντονη η διαίσθησή σου απ' ό,τι παλιότερα;

-Δεν έχω ιδέα, πάντα αισθάνομαι έντονη την διαίσθησή μου, έχω συνηθίσει. Γιατί, τι έγινε;

-Και ο Νίκος; επέμεινε ο Μάρκος. -Πώς τα πάει με τη δική του ικανότητα;

-Λοιπόν, τώρα που το λες, ο Νίκος έχει αρχίσει ξανά να πετάει τις νύχτες πάνω από τις στέγες της οδού Παλαιολόγου, δε μαζεύεται με τίποτα, το κάνει σχεδόν κάθε βράδυ. Έχω αρχίσει να φοβάμαι ότι θα τον καταλάβουν όλοι στη γειτονιά.

Ο Νίκος είχε την ίδια ικανότητα με την Άννα, πράγμα που ανατρίχιαζε τον Μάρκο, μόνο που εκείνος, ως Αθάνατος, την είχε καλλιεργήσει σχολαστικά και τη διατηρούσε μόνιμα. Αυτός ήταν που είχε υποδείξει στην Άννα την ικανότητά της να πετάει, πράγμα που ο Μάρκος δεν του συγχωρούσε.

-Το κάνει πιο εύκολα από παλιά;

-Ναι, τώρα που το λες… το κάνει πολύ εύκολα! Ξέρεις, η ικανότητά του Νίκου είναι δύσκολη, δεν είναι εύκολο να τα καταφέρνει κανείς πάντα στο πέταγμα.

Ναι, καλά, η Μαγδαληνή ήταν πάντα έτοιμη να τον δικαιολογήσει.

-Όμως τώρα είναι διαφορετικά, ε; επέμεινε ο Μάρκος.

-Ναι, έτσι μου φαίνεται, γιατί ρωτάς; Ξέρεις κάτι που εμείς αγνοούμε;

-Άκου, Μαγδαληνή, θα μου κάνεις μία χάρη;

-Αν μπορώ.

-Χρειάζομαι πληροφορίες και εσείς έχετε βιβλία… θυμάμαι την βιβλιοθήκη σας, είναι τεράστια.

-Εννοείς τη βιβλιοθήκη του Νίκου εδώ στο σπίτι;

-Και αυτήν, αλλά κυρίως αναφέρομαι στη βιβλιοθήκη που έχετε στον Σταθμό. Εκεί είδα πολλά βιβλία που μιλούν για μαγεία και για περίεργα φαινόμενα.

-Τι ακριβώς ψάχνεις;

-Ψάχνω πληροφορίες για τα Ανοίγματα στην Πραγματικότητα, τους άλλους Κόσμους, περιστατικά που έχουν συμβεί παλιότερα, οτιδήποτε.

-Ώστε έτσι… Ανοίγματα στην Πραγματικότητα, ε; Αυτό είναι λοιπόν που κάνει τον Νίκο να πετάει;

-Δεν ξέρω, έτσι νομίζω, θα σου εξηγήσω κάποια στιγμή όταν θα ξέρω περισσότερα. Στο υπόσχομαι, αλήθεια. Στο μεταξύ μπορείς να μου κάνεις αυτή τη χάρη; Θα στο χρωστάω.

-Θέλεις να πάω στο Σπίτι των Αθανάτων στο Καρπενήσι;

-Ε… αν γίνεται.

Την άκουσε να αναστενάζει.

-Είχα σκοπό να τους επισκεφτώ ούτως ή άλλως αυτόν τον μήνα. Φαντάζομαι ότι μπορώ να επισπεύσω το ταξίδι.

-Αλήθεια το λες; Σ' ευχαριστώ Μαγδαληνή, το ήξερα ότι μπορώ να βασίζομαι σε σένα.

-Ναι; Αυτό δε σε έκανε να μου τηλεφωνείς συχνότερα!

-Πράγματι!

Η Μαγδαληνή γέλασε δείχνοντας του ότι δεν του κρατούσε κακία. Δεν τον ρώτησε περισσότερα για την υπόθεση, αντίθετα βάλθηκε να τον ρωτάει για το Λονδίνο και για τη δουλειά του εκεί. Φαίνεται πως όλος ο κόσμος είχε περιέργεια να μάθει πώς ήταν δυνατόν ο Μάρκος να έχει κάνει κάτι σημαντικό στη ζωή του! Της είπε μερικά πράγματα χωρίς πολλή όρεξη και μετά έστρεψαν τη συζήτηση σε πιο απλά θέματα, στην οδό Παλαιολόγου, στη μετακόμιση και στην καινούρια ζωή του Άρη, στο μεταπτυχιακό της Μαρίνας. Η Μαγδαληνή επέμεινε να τον κρατήσει για φαγητό και ο Μάρκος δεν αρνήθηκε: από τότε που είχε γυρίσει στην Αθήνα δεν είχε μαγειρέψει ούτε μία φορά και ήταν διαρκώς πεινασμένος. Πέρασαν αρκετές ώρες μαζί σε ένα ευχάριστο κλίμα που κατάφερε να τον χαλαρώσει κάπως. Χαιρετήθηκαν ιδιαίτερα φιλικά και ο Μάρκος σκέφτηκε, καθώς η πόρτα της οδού Παλαιολόγου 10 έκλεινε πίσω του, ότι ήταν ο πιο καλός άνθρωπος που είχε γνωρίσει στη ζωή του. Κρίμα που δεν της τηλεφωνούσε συχνότερα!

5.

-Και τελικά τι έγινε; ρώτησε ο Οδυσσέας τον Άρη.

Οι δυο τους κάθονταν στα Εξάρχεια, έξω στην πλατεία και έπιναν ένα ποτό. Ήταν μία γλυκιά βραδιά, το καλοκαίρι είχε κάνει πια για τα καλά την εμφάνισή του.

-Τίποτα. Τα ίδια. Μόνο που τώρα η αστυνομία την έχει καταγράψει επισήμως ως εξαφανισμένη.

-Και ο Μάρκος;

Ο Άρης κούνησε το κεφάλι του προβληματισμένος.

-Δεν ξέρει τι του γίνεται. Έχει φρικάρει τελείως. Και τι να κάνει; Σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν υπάρχουν και πολλά να κάνει κανείς.

-Και… η άλλη υπόθεση που μου έλεγες;

-Πιστεύεις στα Παράλληλα Σύμπαντα;

-Δεν ξέρω, έχω αποφασίσει να είμαι ανοιχτός σε όλα. Εκτός αν εσύ και η παρέα σου έχετε βρει ένα ωραίο παιχνιδάκι για να περνάτε την ώρα σας και να παραμυθιάζεστε μεταξύ σας.

-Αυτό πιστεύεις κατά βάθος;

-Για να είμαι ειλικρινής, όχι. Άλλωστε η τελευταία μας επίσκεψη στον Νίκο και τη Μαγδαληνή ήταν άκρως αποκαλυπτική. Σου είχα πει τότε ότι είμαι έτοιμος να πιστέψω ό,τι μου πεις. Αλλά το να είναι μάγος ο φίλος σου… Θέλει λίγο χρόνο για να χωνέψει κανείς κάτι τέτοιο. Και σου θυμίζω ότι δεν τον έχω γνωρίσει ακόμα.

-Αυτό είναι μπηχτή;

-Ναι… ίσως. Θα ήθελα να γνωρίσω αυτόν τον περιβόητο Μάρκο και να δω αν υπάρχει λόγος να τον ζηλεύω. Όσο και να μην το παραδέχεσαι είναι ένα σημαντικό πρόσωπο στη ζωή σου.

Ο Άρης αναστέναξε· ο Οδυσσέας είχε δίκιο. Το να απαλλαγεί από τον Μάρκο είχε αποδειχτεί αδύνατο. Και αμφέβαλε σοβαρά αν είχε θελήσει ποτέ κάτι τέτοιο.

-Λοιπόν, ας το θέσουμε αλλιώς το ζήτημα: εσύ τι θα έκανες αν ήσουνα στη θέση μου; ρώτησε.

-Εγώ;

-Ναι, εσύ!

-Μιλάμε πάντα με βάση το γεγονός ότι υπάρχει ένας μάγος στην υπόθεση;

-Φυσικά.

-Αν ήμουνα στη θέση σου δεν ξέρω, δεν μπορώ να σκεφτώ τι θα μπορούσες να κάνεις εσύ. Φαίνεται ότι είσαι ο μόνος που δεν είναι αναμεμιγμένος με τη μαγεία. Αν πάλι ήμουνα στη θέση του Μάρκου…

-Ναι;

Ο Οδυσσέας και ο Άρης σήκωσαν τα κεφάλια τους ταυτόχρονα. Από πάνω τους στεκόταν ένας αδύνατος άντρας με σκούρα ρούχα και αξύριστο πρόσωπο και τους κοιτούσε με περιέργεια.

-Οδυσσέα, από δω ο Μάρκος, έκανε ο Άρης μουδιασμένα. Δεν ήταν καλό που στην πρώτη τους συνάντηση τους αιφνιδίαζε να μιλάνε γι' αυτόν.

-Ω! χαίρω πολύ. Ο Οδυσσέας δαγκώθηκε αμήχανα. Έσφιξαν τα χέρια με σοβαρότητα.

-Του είχα πει ότι θα ήμασταν εδώ. Ήθελα να σου κάνω έκπληξη, είπε ο Άρης απολογητικά.

-Και κατάφερες να με κάνεις να ρεζιλευτώ. Αυτά παθαίνει όποιος μιλάει για τον άλλο πίσω από την πλάτη του! έκανε ο Οδυσσέας.

-Να κάτσω; ρώτησε ο Μάρκος.

-Τώρα είναι αργά για να κάνω ότι δε σε ξέρω, συνέχισε στον ίδιο τόνο ο Οδυσσέας.

Ο Μάρκος διέκρινε την πρόθεση αυτοσαρκασμού πίσω από το σοβαρό ύφος του και η διάθεσή του απέναντι του έγινε πιο θετική. Κάθισε.

-Θα πιω έναν χυμό, είπε στο γκαρσόνι που τους πλησίασε μόλις τον είδε.

-Δεν πίνεις αλκοόλ; ρώτησε ο Οδυσσέας κουνώντας τα παγάκια στο χαμηλό ποτήρι με το μπακάρτνι που είχε μπροστά του.

-Όχι, έκανε ο Μάρκος απότομα. Έχω πιει αρκετό στο παρελθόν, αρκετό για όλη την υπόλοιπη ζωή μου.

-Κρίμα. Το αλκοόλ βοηθάει στις δύσκολες στιγμές.

-Το έχω υπόψη μου.

-Έχω ακούσει πολλά για σένα.

-Σχετικά με το αλκοόλ;

Ο Οδυσσέας γέλασε. -Σόρυ, δεν ήθελα να φανώ αδιάκριτος. Η αλήθεια είναι ότι ήθελα να σου κάνω καλή εντύπωση, αν και απ' ό,τι φαίνεται δεν τα καταφέρνω καθόλου καλά. Μάλλον πάω από το κακό στο χειρότερο.

Ο Άρης κουνήθηκε αμήχανα στην καρέκλα του περιμένοντας να δει τη συνέχεια.

-Θα ήθελα πάντως να μάθω τι θα έκανες στη θέση μου, είπε ο Μάρκος σοβαρά.

-Σόρυ και γι' αυτό…

-Όχι, αλήθεια. Είσαι ο μοναδικός άνθρωπος που φαίνεται να έχει κάποια ιδέα, θα ήθελα να την ακούσω.

Ο Οδυσσέας τον κοίταξε σοβαρά. -Παράλληλα Σύμπαντα; Μάγισσες; Μία σύζυγος που πετάει; Φίλε, είσαι χοντρά μπλεγμένος!

Ο Άρης δαγκώθηκε. Δεν είχε παρατηρήσει ως τώρα πόσο μεγάλο θράσος είχε ο Οδυσσέας. Ωστόσο ο Μάρκος το βρήκε αστείο και χαμογέλασε.

-Ναι, έτσι φαίνεται, είπε.

Ο Άρης απόρησε. Σκέφτηκε ότι ο Μάρκος βρισκόταν σε πραγματικά απελπιστική θέση για να κάθεται ήρεμα και να ακούει κάποιον άγνωστο να του λέει τέτοια πράγματα.

-Μόνο ένας μάγος θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα! συνέχισε ο Οδυσσέας.

«Και οι σχέσεις μας τελειώνουν εδώ» σκέφτηκε ο Άρης.

-Δεν έχεις άδικο. Και τι θα έκανε ένας μάγος κατά τη γνώμη σου;

Ο Οδυσσέας συνειδητοποίησε επιτέλους πως είχε μπλέξει και έπρεπε να αυτοσχεδιάσει γρήγορα. Μόνο μία έξυπνη απάντηση θα μπορούσε να φέρει happy end σε αυτή την παράξενη συζήτηση.

-Σε ένα έργο φαντασίας, ένας μάγος θα μπορούσε να «δει» που είναι η γυναίκα του και να πάει να τη φέρει πίσω. Και θα ξεκινούσε από τον τόπο του εγκλήματος, δηλαδή από το μέρος που η γυναίκα του εξαφανίστηκε. Εκεί θα έβρισκε σίγουρα ένα στοιχείο!

-Ένα στοιχείο λες ε; Και τι θα ήταν αυτό;

-Κάτι που θα του έδινε μία ένδειξη για το τι έκανε ακριβώς πριν εξαφανιστεί!

Ο Μάρκος έδειξε να το σκέφτεται. -Ναι, δεν είναι κακή ιδέα. Θεωρητικά βέβαια. Αν υποθέσουμε ότι υπάρχουν στοιχεία που θα μπορούσαν να αναγνωριστούν ως τέτοια.

-Δε θα το καταλάβαινε ένας μάγος αυτό;

-Δεν είμαι καθόλου σίγουρος. Μερικοί μάγοι είναι απελπιστικά άχρηστοι.

-Όχι στα έργα φαντασίας, είπε ο Οδυσσέας και γέλασε αβέβαιος για την κατάληξη της συζήτησης. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τον Μάρκο και οι αντιδράσεις του δεν ταίριαζαν καθόλου με αυτά που είχε ακούσει από τον Άρη. Σκέφτηκε ότι ίσως το είχε παρατραβήξει και δε διακινδύνευσε να πει άλλα. Και ο Άρης φαινόταν αρκετά μαζεμένος. Ωστόσο ο Μάρκος έδειχνε να σκέφτεται σοβαρά την ιδέα. Οποιαδήποτε ιδέα.

6.

Το επόμενο πρωί ο Μάρκος φυλλομετρούσε για άλλη μία φορά το βιβλίο αποθαρρυμένος. Το έβρισκε πολύ θεωρητικό, πληροφορίες περισσότερο ιστορικές και τίποτα πρακτικό για να τον βοηθήσει άμεσα. Του είχε κολλήσει η ιδέα πως τα βιβλία που είχε διαβάσει στο Σπίτι των Αθανάτων, αν και δε τα θυμόταν πια, ήταν πολύ πιο εξειδικευμένα και αναρωτιόταν αν η Μαγδαληνή θα κατάφερνε να του εξασφαλίσει κάτι χρήσιμο. Σκεφτόταν κι αυτό που είχε πει την προηγούμενη ο Οδυσσέας: χρειαζόταν πράγματι κάτι που να τον βοηθήσει να «δει» πού ήταν η Άννα. Άφησε το βιβλίο στην άκρη και τηλεφώνησε στη Μαρίνα. Η κοπέλα χάρηκε που τον άκουσε.

-Σκεφτόμασταν να έρθουμε το απόγευμα για καφέ, του είπε. Και… Μάρκο; Θα μου κάνεις μία χάρη;

-Τι χάρη;

-Έχω να βγω το βράδυ, είναι μία συνάντηση με τους συμφοιτητές από το μεταπτυχιακό και δε θέλω να τη χάσω, την έχουμε κανονίσει εδώ και βδομάδες. Αλλά δε θέλω να αφήσω τη μαμά μόνη της, καταλαβαίνεις…

-Τι θα έπρεπε να καταλαβαίνω;

-Έλεγα να την αφήσω σε σένα… Σίγουρα θα έχετε πολλά να πείτε, μπορώ να σας αφήσω και το αυτοκίνητο για να πάτε καμία βόλτα… ήρθε απρόσμενα και δε θέλω να την παρατήσω μόνη της.

Ο Μάρκος γκρίνιαξε λιγάκι, αλλά τελικά δεν έφερε αντίρρηση. Άλλωστε ήθελε να μιλήσει με την Νατάσσα ιδιαιτέρως. Είχε πολλά να τη ρωτήσει και το να είναι μόνος μαζί της ίσως να διευκόλυνε την κατάσταση.

Οι δύο γυναίκες ήρθαν γύρω στις εφτά. Η Μαρίνα κρατούσε το Άστραπλον και φαινόταν να καμαρώνει.

-Δεν πας πουθενά πια χωρίς αυτό; την πείραξε ο Μάρκος.

-Όχι, το φέραμε για δουλειά, τον έκοψε η Νατάσσα. Τώρα θα με συγχωρήσετε, πρέπει να πάω στην τουαλέτα επειγόντως.

Η μητέρα εξαφανίστηκε στα ενδότερα και η κόρη πλησίασε με ένα πλατύ χαμόγελο το Σκήπτρο του Μάρκου που βρισκόταν ακόμα όρθιο δίπλα στο τζάκι.

-Να το, είπε σαν να μιλούσε στον εαυτό της και κρατώντας το Άστραπλον στο δεξί χέρι, άπλωσε το αριστερό για να πιάσει το Σκήπτρο. Ο Μάρκος ανατρίχιασε και άθελά του έκανε μία κίνηση για να την εμποδίσει.

Η Μαρίνα, με ένα σκήπτρο σε κάθε χέρι, έδειξε αμέσως σημάδια δυσφορίας. Έβγαλε μία μικρή κραυγή, το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπό της και άρχισε να ασθμαίνει δυνατά.

-Μάρκο! Έλα δω, πάρ’ τα, πάρ’ τα από τα χέρια μου! φώναξε.

Ο Μάρκος, χωρίς να καταλαβαίνει τι ακριβώς συνέβαινε πλησίασε το κορίτσι, άπλωσε τα χέρια του και πήρε τα δύο σκήπτρα. Αμέσως ένιωσε την απώθηση: τα σκήπτρα ασκούσαν μία μεγάλη δύναμη μεταξύ τους, σα να προσπαθούσαν να απομακρυνθούν το ένα από το άλλο. Αισθανόταν σα να κρατούσε δύο τεράστιους μαγνήτες με ίδιους πόλους που του έσπρωχναν τα χέρια προς αντίθετες κατευθύνσεις

με απίστευτη δύναμη. Τα μπράτσα του πόνεσαν από την προσπάθεια να τα συγκρατήσει. Εκείνη την στιγμή η Νατάσσα μπήκε στο δωμάτιο.

-Τι κάνετε εκεί; φώναξε εμβρόντητη.

Ο Μάρκος αδυνατούσε να απαντήσει, καθώς χρειαζόταν όλες τις δυνάμεις του για να συγκρατεί τα σκήπτρα να μην του σπάσουν τους ώμους.

-Πάρτε από ένα σκήπτρο ο καθένας, πρόσταξε η Νατάσσα, ο καθένας το δικό του!

Η Μαρίνα πλησίασε υπάκουα και πήρε από το χέρι του Μάρκου το Άστραπλον. Αμέσως η δύναμη κόπασε. Ο Μάρκος έτριψε το μπράτσο του με το ελεύθερο χέρι βαριανασαίνοντας.

-Δεν πρόλαβα να γυρίσω την πλάτη μου και αρχίσατε τις βλακείες, τους μάλωσε η Νατάσσα. Αναρωτιέμαι αν έκανα καλά να σας εμπιστευτώ. Εσείς θα σκοτωθείτε μεταξύ σας πριν προλάβετε να κάνετε οτιδήποτε άλλο.

Η Μαρίνα και ο Μάρκος κοιτάζονταν σοκαρισμένοι από το περιστατικό.

-Μα αυτό δεν ήρθαμε να κάνουμε; ρώτησε με μισή φωνή η κοπέλα.

-Ναι, αλλά όχι έτσι. Αν γινόταν έτσι απλά, δε θα χρειαζόταν να κάνουμε κάτι, τα πράγματα θα ήταν έτοιμα από μόνα τους.

-Τι ήρθατε να κάνετε; ρώτησε ο Μάρκος.

-Να συνδέσουμε τα σκήπτρα, απάντησε η Μαρίνα με φυσικότητα.

-Να τι; Τι σημαίνει αυτό;

-Όταν συνδέεις δύο σκήπτρα, αυτά μαθαίνουν να αναγνωρίζουν το ένα το άλλο, καθώς και τον μάγο-ιδιοκτήτη σα φίλο. Έτσι συνεργάζονται καλά μαζί και το καθένα επιτρέπει στον άλλο μάγο να το χρησιμοποιήσει αν παραστεί ανάγκη. Είναι κάτι σαν συμμαχία μάγων, εξήγησε η Νατάσσα.

-Σαν… Τάξη;

Η Νατάσσα γέλασε. -Οι Τάξεις δεν υπάρχουν πια και, άλλωστε, η κάθε μία από αυτές είχε μόνο ένα σκήπτρο, του είπε. Εμείς απλά θα τα συνδέσουμε.

-Α, έκανε άτονα ο Μάρκος. Και τι κάνει αυτό πρακτικά;

-Πρακτικά, μπορείς ας πούμε να βάλεις τα δύο σκήπτρα στο ίδιο πορτμπαγκάζ χωρίς να σου δημιουργήσουν πρόβλημα!

-Α, χρήσιμο αυτό, έκανε με αμφιβολία ο Μάρκος.

-Χαίρομαι που συμφωνείς, είπε η Νατάσσα ψυχρά. Και τώρα, όταν σας είπα τις προάλλες να προσέχετε, μου έδωσε κανένας από τους δυο σας την παραμικρή σημασία;

Κανένας δεν απάντησε.

-Μάρκο, συμφωνείς να συνδέσεις το Σκήπτρο σου με το Άστραπλον;

-Δεν έχω αντίρρηση, αν συμφωνεί κι αυτό…

-Μπράβο, έδωσες επιτέλους μία σωστή απάντηση.

Δε χρειαζόταν ιδιαίτερη εξυπνάδα για να καταλάβεις ότι το Σκήπτρο είχε δική του γνώμη, αν είχες βρεθεί στη θέση που είχε βρεθεί ο Μάρκος πριν λίγο. Και ούτε είχε σκοπό να του φέρει καμία αντίρρηση, τα μπράτσα και οι ώμοι του έτσουζαν και σίγουρα θα ήταν για μέρες πιασμένος, αν δεν είχε πάθει κανέναν πιο σοβαρό τραυματισμό.

-Ωραία. Ελάτε και οι δύο προς το μέρος μου μαζί με τα σκήπτρα. Τεντώστε τα χέρια σας προς το μέρος μου, χωρίς να με ακουμπήσετε, εκτός αν θέλετε να με σκοτώσετε, και χωρίς να πλησιάσετε τα σκήπτρα μεταξύ τους.

Οι δυο τους εκτέλεσαν την εντολή. Η Νατάσσα έβγαλε από την τσάντα της ένα ροζ κερί και το τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι.

-Το ροζ κερί είναι για την φιλία, διευκρίνισε καθώς το άναβε. Έκλεισε τα μάτια σε μια προσπάθεια να αυτοσυγκεντρωθεί και άρχισε να μουρμουρίζει λόγια που ο Μάρκος δεν μπορούσε να ξεχωρίσει. Αυτό κράτησε αρκετή ώρα, ώσπου το Σκήπτρο άρχισε να πετάει μικρές σπίθες, όπως είχε χρόνια να κάνει, και το Άστραπλον φωτίστηκε ελαφρά. Ο Μάρκος αισθανόταν την ενέργεια να διαπερνά το Σκήπτρο και το χέρι του σαν ηλεκτρισμός μικρής έντασης, αλλά το κρατούσε σταθερό μπροστά στη μάγισσα που συνέχιζε να μουρμουρίζει.

-Πρέπει να τους το πείτε κι εσείς, έκανε τελικά εκείνη ανοίγοντας τα μάτια της.

-Τι να πούμε δηλαδή; ρώτησε ο Μάρκος, ενώ η Μαρίνα είχε ήδη αρχίσει να ψιθυρίζει κάτι στο Άστραπλον με καθησυχαστικό τόνο.

-Τι θέλεις να κάνει Μάρκο, ακόμα δεν έμαθες να μιλάς στα αντικείμενα; τον μάλωσε η Νατάσσα ανυπόμονα.

Στον Μάρκο δεν άρεσε να τον ζορίζουν. Το Σκήπτρο, σα να κατάλαβε την αντίδρασή του πέταξε μία σπίθα μεγαλύτερη από τις προηγούμενες. Η Νατάσσα οπισθοχώρησε βιαστικά. Ο Μάρκος ηρέμησε και στράφηκε στο Σκήπτρο.

-Ήρεμα τώρα φίλε, του είπε σα να μιλούσε σε ζωάκι. Η Μαρίνα είναι φίλη μας και το Άστραπλον είναι ένας σύμμαχος. Θέλω να συνδεθείς μαζί του όπως συνδέομαι κι εγώ με την μάγισσα που το κρατάει. Είμαστε μαζί, σύντροφοι.

Το Σκήπτρο σταμάτησε οποιαδήποτε δραστηριότητα και η Νατάσσα χαμογέλασε επιδοκιμαστικά. Στράφηκε στην κόρη της που φαινόταν ακόμα απορροφημένη από τη συζήτηση με το δικό της σκήπτρο. Γέλασε σιγανά.

-Αυτή δυσκολεύεται περισσότερο να το πείσει, είπε στον Μάρκο γνέφοντας προς το μέρος της. Φταίει που έγινε δικό της μόλις προχτές, δεν την έχει συνηθίσει ακόμα.

Ο Μάρκος σκέφτηκε ότι θα ήθελε να μάθει περισσότερα για το Σκήπτρο, αλλά για την ώρα προτίμησε να το αφήσει στην άκρη. Κάθισε σε μία πολυθρόνα και ξάπλωσε την πλάτη του πίσω στο μαξιλάρι. Η είσοδος των δύο μαγισσών ήταν πολύ επεισοδιακή για κάποιον που έχει περάσει όλη τη μέρα μόνος του στην ησυχία του σπιτιού διαβάζοντας. Και επιπλέον η πλάτη του πονούσε.

-Τραυματίστηκες, έτσι δεν είναι; τον ρώτησε η μεγαλύτερη μάγισσα πλησιάζοντας.

-Κάπως. Η δύναμη που ασκούσαν αυτά τα δύο ήταν πολύ μεγάλη.

-Σκύψε μπροστά. Ο Μάρκος υπάκουσε. Η Νατάσσα έβαλε τα χέρια της στους ώμους του και στην πλάτη του και άρχισε να κάνει κυκλικές κινήσεις για αρκετή ώρα μουρμουρίζοντας, ενώ η Μαρίνα πάλευε ακόμα να συνεννοηθεί με το Άστραπλον. Σε λίγο ο Μάρκος αισθάνθηκε τον πόνο να μαλακώνει και τελικά να εξαφανίζεται. Η Νατάσσα συνέχισε το πρωτότυπο μασάζ και σύντομα τα πράγματα έγιναν ακόμα καλύτερα, καθώς άρχισε να εξαφανίζεται από πάνω του και η ένταση που κρατούσε τους ώμους του σφιγμένους τις τελευταίες μέρες.

-Καλό αυτό. Θα μπορούσα να το μάθω κι εγώ; ρώτησε όταν η Νατάσσα σταμάτησε.

Εκείνη γέλασε. -Εσύ; Μου φαίνεται κάπως απίθανο με τα νεύρα που έχεις να μπορέσεις ποτέ να θεραπεύσεις άνθρωπο. Νομίζω ότι οι άνθρωποι μάλλον σε φοβούνται και αυτό δε βοηθάει ποτέ έναν θεραπευτή! Ίσως πάλι κάποτε να φτάσεις στο σημείο να τα καταφέρεις, κανείς δεν ξέρει.

Κάποτε η Μαρίνα έφυγε και ο Μάρκος βολεύτηκε στον καναπέ απέναντι από τη Νατάσσα και άναψε τσιγάρο.

-Ευχαριστώ για πριν, της είπε.

-Δεν κάνει τίποτα, είναι μία απλή θεραπευτική μαγεία.

-Χρειάζομαι τη βοήθειά σας, πρέπει να μάθω.

-Να μάθεις! Τι πρέπει να μάθεις; Αλήθεια θα σε ενδιέφερε να θεραπεύεις;

-Όχι, δεν εννοώ αυτό. Πρέπει να μάθω για τη μαγεία! Δεν ξέρω ούτε τι κάνει το ίδιο μου το Σκήπτρο.

Η Νατάσσα χαμογέλασε. -Και άλλοτε είχες έρθει σε μένα ζητώντας να μάθεις, και σου είχα πει ότι δεν είχες ανάγκη να ξέρεις πολλά περισσότερα από αυτά που ήξερες ήδη.

-Αλλά τότε ήταν διαφορετικά. Τότε είχα καθοδήγηση, είχα έναν χρησμό που έδινε σαφείς οδηγίες κι εγώ απλά εκτελούσα. Κατάφερα να κάνω αυτό που μου ζητούσαν κι αυτό ήταν όλο.

-Τα κατάφερες καλά πάντως.

-Ναι, μπορεί, αλλά αυτό ήταν ασήμαντο, έτσι δεν είναι;

-Όχι, δε θα το έλεγα ασήμαντο. Όμως όλο αυτόν τον καιρό δεν ήθελες να ξέρεις τίποτα, δεν τολμούσαμε ούτε να αναφέρουμε κάτι σχετικό με τη μαγεία μπροστά σου. Είσαι σίγουρος ότι τώρα θέλεις να μάθεις;

-Γιατί το ρωτάτε αυτό;

-Έχει κάποια σημασία. Για να γίνει κάποιος μάγος, δεν αρκεί να έχει το ταλέντο, πρέπει να το θέλει κιόλας. Σ' αυτό το σημείο είχες δίκιο όλα αυτά τα χρόνια: δεν είσαι μάγος, ό,τι και να σου έχουν πει. Έδρασες σαν μάγος μία φορά, αλλά δεν είσαι μάγος.

Ο Μάρκος σκέφτηκε πως αν το άκουγε αυτό πριν μερικές μέρες από το στόμα της Νατάσσας Καπουράκη, θα αισθανόταν μεγάλη δικαίωση. Τώρα το μόνο που ένοιωσε ήταν απογοήτευση. Η Νατάσσα το κατάλαβε.

-Το κάνεις για την Άννα; τον ρώτησε.

-Για την Άννα; Δεν ξέρω, δεν το έχω σκεφτεί. Εν μέρη ναι, αλλά όχι μόνο. Βαρέθηκα να είμαι μπλεγμένος σε πράγματα που δεν καταλαβαίνω, βαρέθηκα να μην έχω γνώμη, να μην ξέρω τίποτα και να ρωτάω συνεχώς τον ένα και τον άλλο… Νομίζω όμως ότι το κάνω και για τη ζωή μου. Εδώ και μερικές μέρες έχω την τρελή ιδέα ότι η ζωή μου δεν προχωράει γιατί συνέχεια προσπαθώ να αποβάλλω από αυτήν τη μαγεία. Αυτή η προσπάθεια είναι σαν να καταναλώνει όλη μου την ενέργεια και δεν μπορώ να τη διοχετεύσω στα άλλα πράγματα. Πάω ένα βήμα μπρος με υπεράνθρωπη προσπάθεια και αμέσως κάτι γίνεται και κάνω δύο βήματα πίσω. Ξέρετε, δεν είναι η πρώτη φορά που μου συμβαίνει. Μάλιστα θα έλεγα ότι μου συμβαίνει συνέχεια, από τότε που μπορώ να θυμηθώ τον εαυτό μου. Ποια είναι η γνώμη σας γι' αυτό;

Η Νατάσσα τον κοίταξε σοβαρά για ένα- δύο λεπτά.

-Αυτό που λες είναι ενδιαφέρον, του είπε. Δεν ξέρω αν έχεις δίκιο, αλλά ακούγεται λογικό και θα μπορούσε πράγματι να είναι έτσι.

-Ο Άρης ήταν ο πρώτος που το διαπίστωσε κάποτε. Τότε βέβαια έκανε πλάκα…

-Αλλά στη συνέχεια η πλάκα επαληθεύεται ξανά και ξανά…

-Κάπως έτσι.

-Όμως και πάλι, δεν είναι καλός λόγος για να γίνει κανείς μάγος.

-Καλός ή κακός, αυτός είναι ο λόγος που έχω. Θα μου πείτε μερικά πράγματα; Κάπως πρέπει να αρχίσω.

-Αυτό που λες είναι πολύ γενικό. Τι ακριβώς θέλεις να μάθεις;

-Να, έχω αυτό το βιβλίο… ο Μάρκος το έπιασε από το τραπέζι για να της το δείξει.

-Ναι, το είδα όταν μπήκα.

-Το διαβάζω και προσπαθώ να βγάλω μια άκρη. Τι χρειάζεται για να είναι κανείς μάγος; Εδώ μιλάει για εκπαίδευση, διάβασμα, να μάθεις ξόρκια, να γίνεις μαθητευόμενος ενός άλλου μάγου… Εγώ, το ξέρετε, δεν έμαθα σχεδόν τίποτα από τον πατέρα μου.

Η Νατάσσα έγειρε πίσω και τον κοίταξε σαν να μην ήξερε πώς να του εξηγήσει.

-Το βιβλίο έχει δίκιο εν μέρη, αυτός είναι ο παραδοσιακός τρόπος για να εκπαιδευτεί ένας μάγος. Όλα αυτά χρειάζονται και δε χρειάζονται. Φυσικά θα ήταν καλό να πάρεις κάποιες γνώσεις. Καλό είναι να ξέρεις ξόρκια, σύμβολα, τεχνικές, μαγικά λόγια… ξέρεις τίποτα από όλα αυτά;

-Όχι.

-Ίσως και να είναι καλύτερα έτσι. Όλα αυτά δεν σε κάνουν μάγο.

Ο Μάρκος την κοίταξε έκπληκτος.

-Χρειάζονται φυσικά, διόρθωσε η Νατάσσα. Ένας μάγος πρέπει να μπορεί να κάνει πολλά πράγματα, αλλά τα πράγματα αυτά δεν τον κάνουν μάγο. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;

-Προσπαθώ. Και τι τον κάνει μάγο;

-Αρχικά το ταλέντο, αυτό το έχεις.

Ο Μάρκος ένευσε.

-Μετά η αυτογνωσία. Αυτό που σου λείπει. Αυτό που αρνείσαι να αποκτήσεις. Το ξέρεις τι είσαι; Ξέρεις ποιος είναι ο ρόλος σου γενικά στη ζωή σου; Ξέρεις τι άνθρωπος είσαι; Και – κυρίως – ξέρεις ότι είσαι μάγος;

Ο Μάρκος δεν απάντησε. Η αλήθεια ήταν ότι γενικά στη ζωή του παράδερνε από δω και από κει, μη μπορώντας να αποφασίσει πού ακριβώς ήθελε να πάει.

-Χρόνια τώρα αρνείσαι την ταυτότητά σου, τις ρίζες σου, την κληρονομιά σου… πώς περιμένεις να γίνεις κάτι που δεν πιστεύεις; Για να είσαι μάγος, χρειάζεσαι πίστη στον εαυτό σου και στις ικανότητές σου. Αληθινή πίστη. Αν δεν πιστεύεις εσύ ο ίδιος ότι είσαι μάγος, πώς περιμένεις να πείσεις τον κόσμο γύρω σου να το αποδεχτεί; Το να είσαι μάγος δεν είναι απλό πράγμα, ούτε είναι κάτι ξεχωριστό από την υπόλοιπη ζωή σου, που μπορείς να το επικαλείσαι όποτε σου κάνει κέφι. Η μαγεία είναι ένα κομμάτι του εαυτού μας. Κάνουμε βέβαια ένα σωρό άλλα πράγματα, ζούμε όπως οι άλλοι άνθρωποι, δουλεύουμε, σπουδάζουμε, παντρευόμαστε, αλλά δεν παύουμε να είμαστε μάγοι. Πάντα. Θα ήθελες κάτι τέτοιο από τον εαυτό σου;

-Δεν το ήθελα, αλλά φαίνεται ότι έχω φτάσει σε αδιέξοδο. Αυτό το πράγμα με ακολουθεί και ανακατεύεται στη ζωή μου, δε νομίζετε ότι είναι έτσι;

-Ναι, έτσι είναι.

-Άρα, ίσως έχει έρθει ο καιρός να αλλάξω ρότα. Λοιπόν: τι χρειάζεται για να γίνει κανείς μάγος; επανέλαβε.

Η Νατάσσα αναστέναξε· αμφέβαλλε αν την καταλάβαινε.

-Μου ζητάς πρακτικά πράγματα που δεν έχω χρόνο να σου τα δείξω. Και που δεν έχει και νόημα να τα μάθεις, αν δεν κατανοήσεις πρώτα τι σημαίνει να είσαι μάγος.

-Βοηθήστε με λοιπόν να το κατανοήσω.

-Χρειάζεται ειλικρίνεια με τον εαυτό σου, αυτοπειθαρχία και πεποίθηση, επέμεινε η Νατάσσα. Ο μάγος πρέπει να πιστεύει καταρχήν στη μαγεία και δεύτερον ότι μπορεί να κάνει πράγματα που ο κόσμος μας έχει μάθει να θεωρούμε απίθανα. Αν δεν το πιστεύεις, πώς θα κάνεις τα πράγματα να συμβούν; Μπορείς να το καλλιεργήσεις αυτό; Θα είναι το πρώτο βήμα για να προετοιμάσεις τον εαυτό σου να δεχτεί τη μαγεία.

Ο Μάρκος δεν είπε τίποτα. Αναρωτιόταν αν μπορούσε στ’ αλήθεια. Η Νατάσσα τον λυπήθηκε κάπως και υποχώρησε.

-Διάβασε το βιβλίο, δε θα σου κάνει κακό. Ίσως να σε εμπνεύσει κιόλας.

-Μπορείτε να μου πείτε τι κάνει ο μάγος;

-Νομίζω ότι ξέρεις. Χειρίζεται την ενέργειά του για να μετατρέψει την πραγματικότητα, να επηρεάσει το περιβάλλον και να δημιουργήσει αυτό που θέλει.

-Αυτό είναι όλο;

-Όλο; Αυτό είναι τα πάντα. Αυτή είναι η ουσία την μαγείας. Κάνε αυτό αν μπορείς και μετά έλα να το ξανασυζητήσουμε.

-Αλλά πρακτικά κάνει κι άλλα.

-Ναι, αναστέναξε η Νατάσσα καρτερικά. Χειρίζεται τα μαγικά αντικείμενα, όπως άλλωστε κάνουν και πολλοί άλλοι άνθρωποι. Μαθαίνει να αναγνωρίζει την ύπαρξη της μαγείας, αν για παράδειγμα κάτι είναι μαγεμένο ή μαγικό, ο μάγος το καταλαβαίνει.

-Εγώ όχι.

Η Νατάσσα συνέχισε χωρίς σχόλια. -Εκτελεί έτοιμα ξόρκια. Αλλά πρέπει να ξέρεις ότι η τέχνη του να εκτελείς έτοιμα ξόρκια είναι μία κατώτερη μορφή μαγείας, που χρησιμεύει κυρίως στους άπειρους. Κάποιοι μαθαίνουν να φτιάχνουν φίλτρα, κάποιοι θεραπεύουν τον εαυτό τους και τους άλλους. Δυστυχώς αυτό ούτε εσύ, ούτε η Μαρίνα μπορείτε να το κάνετε και ανησυχώ λίγο. Θα ήταν πολύ χρήσιμο να είχατε έναν θεραπευτή στην παρέα σας. Στην εκπαίδευσή, που φαίνεται ότι σε απασχολεί, ένας μάγος μαθαίνει να διαβάζει λέξεις και σύμβολα, μαθαίνει τις μαγικές ιδιότητες των φυτών, των κρυστάλλων, των μετάλλων, των λίθων…

-Αυτά μπορώ να τα μάθω από κάποιο βιβλίο, έκανε ο Μάρκος με κρυφή ελπίδα.

-Ναι, φυσικά, συμφώνησε η Νατάσσα αδιάφορα. Αλλά τα ξέρει και η Μαρίνα, θα σε βοηθήσει με όλα αυτά, είναι πολύ καλή.

-Δηλαδή δε χρειάζεται να μάθω τίποτα; Μόνο να πείσω τον εαυτό μου ότι μπορώ να καταφέρω τα πάντα; ξέσπασε εκνευρισμένος.

-Όχι να πείσεις, να γνωρίσεις τον εαυτό σου. Να καταλάβεις ποιες είναι οι δυνάμεις σου και τα όριά σου και τι μπορείς να καταφέρεις. Ο καθένας από εμάς έχει άλλες δυνάμεις, είναι καλός σε διαφορετικά πράγματα. Αυτό δε θα σου το πουν τα βιβλία, πρέπει να το βρεις μόνος σου. Γι’ αυτό μίλησα για ειλικρίνεια και αυτογνωσία. Ο καθένας μαθαίνει για τον εαυτό του. Πριν λίγο κοντέψατε να σκοτωθείτε με τα σκήπτρα.

-Γιατί δεν ξέραμε πώς λειτουργούν.

-Ναι; Ή μήπως γιατί δεν ξέρατε τα όριά σας; Ποιος από σας μπορούσε να ελέγξει δύο σκήπτρα; Και παρ' όλα αυτά, το μόνο που έπαθες ήταν να τραυματίσεις τους ώμους σου. Θα μπορούσε να σου έχει καεί το σπίτι.

Ο Μάρκος έστριψε άλλο ένα τσιγάρο νευρικά.

-Ας πούμε, κάτι που μου ήρθε τώρα, θα σου ήταν χρήσιμο να μπορούσες να υπερασπίζεσαι τον εαυτό σου από επιθέσεις που γίνονται στο πνεύμα σου και την ψυχή σου. Ένας έμπειρος μάγος δε θα επηρεαζόταν τόσο όσο εσύ τότε που μπήκες στον Κόσμο των Δαιμονίων. Δε θα ξεχνούσε τα πάντα. Όχι ότι θα έβγαινε αλώβητος, μη με παρεξηγήσεις, αλλά θα μπορούσε να το ελέγξει κάπως.

Ο Μάρκος αισθάνθηκε κάπως αδικημένος. Το είχε ελέγξει κι εκείνος και ας μην ήξερε τι τον περίμενε όταν μπήκε εκεί μέσα.

-Δεν έχω σκοπό να σου κάνω παρατηρήσεις, τα κατάφερες πολύ καλά τότε και πιστεύω ότι θα τα καταφέρεις πολύ καλά και πάλι αν χρειαστεί. Άκου, όταν έλεγα πριν ότι ξέρεις όλα όσα χρειάζονται το εννοούσα. Όσο και αν υποβιβάζεις αυτό που έκανες τότε με τα Δαιμόνια, η αλήθεια είναι ότι ήταν μία πολύπλοκη μαγική πράξη που δε θα μπορούσες να την κάνεις αν δεν είχες κατανοήσει τα βασικά. Πώς κατάφερες να ανοίξεις την Πύλη και να καλέσεις τα Δαιμόνια;

-Ακολούθησα τις οδηγίες από ένα βιβλίο μαγείας.

-Δεν εννοώ αυτό. Πώς το έκανες τη στιγμή της τελετουργίας; Εκείνη την εποχή πέρασες ένα διάστημα στο Σπίτι των Αθανάτων. Εκεί κάτι έμαθες. Τι ήταν αυτό;

-Οι Αθάνατοι προσπάθησαν να με βάλουν να κάνω κάποια μάγια, έτσι για εξάσκηση. Δεν πέτυχα ούτε ένα από αυτά. Επέμεναν ωστόσο στην συγκέντρωση, μου έλεγαν να κάνω διαφραγματικές αναπνοές και να μάθω να αυτοσυγκεντρώνομαι. Αυτό ήταν σχετικά εύκολο για εμένα και το έμαθα γρήγορα. Μετά από τόσα χρόνια εξετάσεις στο ωδείο και μερικές συναυλίες, το να καταφέρνω να συγκεντρώνομαι, να κλείνω τον κόσμο έξω από το μυαλό μου και να το επικεντρώνω σε αυτό που έχω μέσα μου ήταν σχετικά εύκολο.

-Ωραία! Άρα οι Αθάνατοι κατάφεραν να σου μάθουν κάτι. Η εκπαίδευση του μάγου που λένε τα βιβλία, συνίσταται κυρίως σε αυτό: στο να μάθει να εξασκεί την αυτοσυγκέντρωση του και να την διατηρεί για μεγάλο χρονικό διάστημα. Αυτό είναι η αυτοπειθαρχία που ανέφερα πριν. Αυτό για τους περισσότερους ανθρώπους δεν είναι καθόλου εύκολο, δεν μπορούν καν να καταλάβουν τι τους ζητάς να κάνουν και όταν το καταλάβουν δυσκολεύονται πολύ να το εκτελέσουν. Πίστεψέ με, έχω

εκπαιδευτεί κι εγώ και έχω εκπαιδεύσει με τη σειρά μου μία μάγισσα: την κόρη μου. Αυτό είναι η βάση και εσύ την κατέχεις ήδη.

-Αλλά όπως σας είπα, δεν κατάφερα ποτέ να κάνω κάποιο μαγικό από αυτά που μου πρότειναν.

-Ναι, φυσικά, μου το είχες πει και τότε αυτό. Αυτά που σου πρότειναν ήταν βλακείες. Δεν πίστευες στη σοβαρότητά τους.

-Η αλήθεια είναι ότι ούτε οι ίδιοι οι Αθάνατοι την πίστευαν.

-Επίσης δεν είχαν καμία χρησιμότητα. Τι ήταν μου είχες πει; Να μετατρέψεις ένα κορδόνι σε σκουλήκι;

-Ναι, κάτι τέτοια.

-Σαχλαμάρες. Αν είχες λόγο να το κάνεις είμαι σίγουρη ότι θα το πετύχαινες, αρκεί να πίστευες ότι μπορείς. Το κλειδί για τον μάγο είναι η πίστη στις ικανότητές του, πίστεψέ με. Τα έτοιμα ξόρκια, τα αντικείμενα, οι τελετουργίες, τον βοηθούν περισσότερο ψυχολογικά, να αισθάνεται πιο έτοιμος και να κρατάει την αυτοσυγκέντρωσή του. Τα λόγια είναι ένα μέσο. Η μαγεία δεν είναι κάτι που μαθαίνεται αποστηθίζοντας στιχάκια από ένα βιβλίο.

Ο Μάρκος ένευσε υπάκουα.

-Το δεύτερο βήμα είναι να έχεις στο μυαλό σου ξεκάθαρο τον στόχο. Να ξέρεις τι θέλεις να πετύχεις, να είσαι πολύ συγκεκριμένος· για να καταφέρεις κάτι πρέπει να είναι ακριβώς αυτό που θέλεις. Μερικές φορές είναι κάπως δύσκολο να το ξεχωρίσουμε. Όταν πρέπει να μετατρέψεις ένα κορδόνι σε σκουλήκι, αυτό που θέλεις πραγματικά δεν είναι να γίνει σκουλήκι το κορδόνι. Κανένας δεν συμπαθεί τα σκουλήκια, άλλωστε. Αν όμως είχες, τι να πω, ένα πουλί που έπρεπε να φάει το σκουλήκι για να μην πεθάνει, τότε θα είχες έναν λόγο να το κάνεις, αυτό που θα ήθελες στην πραγματικότητα θα ήταν να ταΐσεις το πουλί. Καταλαβαίνεις;

-Ναι, έτσι νομίζω.

-Το τρίτο είναι να μπορείς να διοχετεύσεις τη μαγική σου δύναμη και την ενέργειά σου στο γεγονός που θέλεις να συμβεί. Δεν είναι και τόσο εύκολο, αλλά είναι κάτι που θα βρεις στην πορεία. Το να μιλάς στα αντικείμενα είναι ένας πρακτικός τρόπος για να το πετύχεις, γιατί βοηθάει να κατευθύνεις την ενέργεια προς αυτά. Όμως το έκανες πριν με το Σκήπτρο σου με μεγάλη ευκολία και αυτό μου λέει ότι μέσα σου έχεις ανακαλύψει ήδη τον τρόπο να το κάνεις. Βέβαια αυτό είναι το Σκήπτρο σου, η σχέση σου μαζί του είναι μοναδική κι αυτό σε βοήθησε. Το σκήπτρο

ενός μάγου έχει κι αυτό τη δική του μαγεία και δεν πρέπει να ξεχνάς να την επικαλείσαι· θα σε βοηθήσει στις περισσότερες περιπτώσεις.

Ο Μάρκος αναστέναξε.

-Αυτό που σου περιέγραψα ονομάζεται αυθόρμητη μαγεία, στηρίζεται στη διαίσθηση και στο ένστικτο. Αυτή τη στιγμή είναι το μόνο που μπορείς να κάνεις. Αργότερα θα έχεις όλο τον καιρό, αν νομίζεις ακόμα πως σου χρειάζεται, να μάθεις περισσότερα. Πρέπει όμως να θυμάσαι να προστατεύεις τον εαυτό σου, αυτό θα σε βοηθήσει, αλλιώς θα παιδευτείς πολύ, αλλά και πάλι πιστεύω ότι θα τα καταφέρεις. Είσαι δυνατός, κανείς δε μπορεί να το αμφισβητήσει αυτό, αλλά δεν έχεις χρόνο για εκπαίδευση. Σύντομα θα χρειαστεί να ψάξεις για τη γυναίκα σου, και να τα καταφέρεις με ό,τι μέσα διαθέτεις. Με καταλαβαίνεις;

-Ναι… μάλλον.

-Θωράκισε τον εαυτό σου με αυτοπεποίθηση για να μην γίνεσαι ευάλωτος.

Ο Μάρκος ένοιωσε μία ξαφνική ανησυχία.

-Και η Μαρίνα; Εχτές είπατε ότι είναι μία έτοιμη μάγισσα. Πόσο μπορεί να με βοηθήσει;

-Πολύ. Να της έχεις εμπιστοσύνη. Αν δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα δεν θα της έδινα τη θέση μου.

Ο Μάρκος πετάχτηκε. Ανακάθισε και άφησε το σεντόνι να γλιστρήσει στο πάτωμα: βρισκόταν στον καναπέ του σαλονιού του κάτω από το παράθυρο που έβλεπε έξω, στη φωτεινή νύχτα της πόλης. Ήταν ένα όνειρο. Για λίγο δεν μπορούσε να το θυμηθεί, ήξερε μόνο ότι τον είχε ταράξει· ήταν έντονο και του είχε αφήσει μία αίσθηση αγωνίας. Σιγά σιγά το τοπίο ξεκαθάρισε κάπως: θυμήθηκε ότι έβλεπε τα Ξωτικά του Λύκαιου! Τα είχε δει καθαρά, ήταν στο δάσος τους μπροστά στη Σπηλιά και χόρευαν τον μαγικό χορό τους γύρω από τις φωτιές. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι τον είχε ταράξει τόσο. Ίσως οι φωτιές που παραήταν δυνατές, ίσως τα Ξωτικά, που είχαν χλωμά, ανέκφραστα πρόσωπα καθώς γύριζαν γύρω τους χωρίς κέφι… Δε θυμόταν να είχε συμβεί τίποτα τρομαχτικό κι όμως… Το όνειρο διαδραματιζόταν στο δάσος του Λύκαιου, αλλά στο μυαλό του είχε έντονη και την εικόνα του χωριού του. Κάποιο από τα επεισόδια του ονείρου πρέπει να είχε διαδραματιστεί στην Τριανταφυλλιά, αλλά δε θυμόταν τίποτα σχετικά μ’ αυτό.

Σηκώθηκε να πιει νερό. Δε νύσταζε πια και ήξερε ότι θα έκανε ώρα να τον ξαναπάρει ο ύπνος. Αντί να γυρίσει στον καναπέ άνοιξε τον υπολογιστή, κάθισε μπροστά του και μπήκε στο Ίντερνετ. Ξαφνικά τον είχε πιάσει μία ακαταμάχητη επιθυμία να διαβάσει τις κριτικές του αγγλικού τύπου για την παράσταση και τη μουσική του. Ο Άρης είχε πει ότι οι μουσικοί φίλοι τους εδώ στην Αθήνα μιλούσαν ήδη γι' αυτό, σίγουρα θα είχαν διαβάσει τις κριτικές, ενώ ο ίδιος δεν ήξερε τίποτα. Ο πρώτος τίτλος που έπεσε στο μάτι του ήταν: «Μαγική η μουσική για το Όνειρο Θερινής Νύχτας»!

7.

Ο Άρης είχε μείνει σχεδόν αμίλητος όση ώρα ο Μάρκος του διηγούταν τις συναντήσεις του με τη Νατάσσα Καπουράκη και τη Μαγδαληνή και τις συζητήσεις που είχαν γίνει τις τελευταίες μέρες.

Οι δυο τους κάθονταν στο Μοναστηράκι, στον πεζόδρομο δίπλα στις γραμμές του ηλεκτρικού και έπιναν καφέ. Το πρωινό ήταν ζεστό και ευχάριστο, ιδανικό για καφέ, για ανθρώπους που δεν είχαν έννοιες, φυσικά.

-Με όλα αυτά, καταλήγω ότι είμαστε ακριβώς στο ίδιο σημείο που ήμασταν τη μέρα που επιστρέψαμε από το Ναύπλιο, σχολίασε ο Άρης ανυπόμονα.

Ο Μάρκος θέλησε να διαμαρτυρηθεί:

-Η Νατάσσα με βοήθησε κατά μία έννοια και η Μαγδαληνή υποσχέθηκε να ψάξει στη βιβλιοθήκη των Αθανάτων για βιβλία.

-Και πού είναι η Νατάσσα τώρα;

-Φεύγει σε λίγο, η Μαρίνα την έχει πάει ήδη στο λιμάνι. Όμως έχεις δίκιο, κανείς δε φαίνεται να έχει ιδέα από πού πρέπει να ξεκινήσω κι εγώ νιώθω πιο ηλίθιος από ποτέ.

-Ίσως να πρέπει να περιμένεις να δεις τι θα ανακαλύψουν.

-Πέρασαν αρκετές μέρες με συζητήσεις, είπε ο Μάρκος κουρασμένα, κι εγώ πρέπει να ψάξω την Άννα. Θα αφήσω τους άλλους να ψάχνουν βιβλία και να μελετούν θεωρίες για τις Πύλες, εμένα ο στόχος μου είναι να τη βρω.

-Ωραία, γιατί για λίγο φοβήθηκα ότι όλα αυτά θα μπορούσαν να σε έχουν αποπροσανατολίσει λιγάκι.

Ο Μάρκος παρεξηγήθηκε κάπως.

-Δεν ήρθα από το Λονδίνο για να συζητάω για τη μαγεία, αρκετά άκουσα. Η υπόθεση δε λύνεται με κουβέντες και κανείς δεν μπορεί να βοηθήσει. Είμαι μόνος μου σ' αυτό και πρέπει να αυτοσχεδιάσω.

-Ένα πράγμα θα σου ζητήσω μονάχα: να μου δώσεις δύο μέρες διορία.

-Διορία για ποιο πράγμα;

-Εννοώ ότι η κατάσταση δεν είναι όπως τότε που σηκωνόμαστε και τρέχαμε όποτε μας έκανε κέφι. Τώρα έχω κάποιες υποχρεώσεις. Έχω το συγκρότημα και την ορχήστρα όπου, πρέπει να σου θυμίσω, είμαι υπάλληλος. Πρέπει να κανονίσω να πάρω άδεια και να βρω αντικαταστάτη και για τα δύο. Επίσης τώρα έχω έναν σύντροφο που πρέπει να του εξηγήσω και να ελπίσω ότι δε θα γίνει αυτό η αιτία να χωρίσουμε.

-Καταρχήν ποιος σου είπε ότι φεύγουμε;

-Σε ξέρω καλά Μάρκο Γούναρη, έχεις ήδη πάρει την απόφαση να αρχίσεις να τρέχεις από δω και από κει. Είναι μέρες τώρα που δε σε κρατάει ο τόπος. Έτσι δεν είναι; Δεν ετοιμάζεσαι για ταξίδι;

-Ναι… μάλλον. Και για όλους αυτούς τους λόγους που ανέφερες πριν, δε θέλω να έρθεις μαζί μου. Άλλωστε θα έχω τη Μαρίνα, αυτή έχει λόγους να με ακολουθήσει. Εσύ έχεις τη ζωή σου, δε χρειάζεται να μπλέξεις με όλα αυτά για άλλη μία φορά.

-Δεν καταλαβαίνεις Μάρκο, το μόνο που σου ζήτησα είναι δύο μέρες για να ταχτοποιήσω τις δουλειές μου. Το να μην έρθω δε συζητιέται.

-Μα δε θέλω να έρθεις.

-Δεν σου ζητάω την άδεια. Και δεν το κάνω για σένα, το κάνω για την Άννα. Θα πήγαινα και μόνος μου αν υπήρχε περίπτωση να βγάλω άκρη.

Ο Μάρκος έκανε νόημα να πληρώσει.

-Καλά, βλέπουμε, μουρμούρισε.

-Μην τολμήσεις να φύγεις χωρίς εμένα!

-Να φύγουμε για πού; ρώτησε η Μαρίνα στο τηλέφωνο.

-Αρχικά για το Ναύπλιο.

-Νόμιζα πως ό,τι ήταν να κάνεις εκεί το είχες κάνει ήδη.

-Απ' όλους όσους μίλησα τις τελευταίες μέρες, μόνο ο Οδυσσέας είχε μια πρακτική ιδέα: πρέπει να αρχίσουμε τις έρευνές μας από τον τόπο απ' όπου εξαφανίστηκε. Και μετά, μιας και θα είμαστε στην Πελοπόννησο, υπάρχει και το

σπίτι μου στην Τριανταφυλλιά, το σπίτι της γιαγιάς μου, που είναι ένα σπίτι μάγισσας όπως έλεγε η Άννα. Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, έχω κι εγώ βιβλία να ψάξω. Άλλωστε η Νατάσσα θα μας ειδοποιήσει αν εντοπίσει κάτι ενδιαφέρον, όπου και να βρισκόμαστε.

-Όλα αυτά που λες είναι πολύ αόριστα.

-Όμως από κάπου πρέπει να ξεκινήσουμε.

-Εντάξει.

-Συμφωνείς;

-Αύριο έχω ραντεβού με την καθηγήτριά μου, θα της πω ότι τελικά δε θα προλάβω να έχω την εργασία έτοιμη τον Ιούνιο.

-Είσαι σίγουρη γι' αυτό;

-Θα της το έλεγα ούτως ή άλλως, είναι πια αργά γι' αυτό. Απλά η υπόθεση ήρθε πάνω στην ώρα για να έχω μία καλή δικαιολογία για την μάνα μου!

-Ωραία! Η Άννα δε θα συμφωνούσε ποτέ να αφήσεις στη μέση την εργασία σου.

-Ελπίζω λοιπόν να τη βρούμε σύντομα για να έχει την ευκαιρία να μου τα χώσει!

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

Κεφάλαιο 1 : Ταξίδι

1.

Ο Άρης και η Μαρίνα χτύπησαν το κουδούνι του στις οχτώ. Έδειχναν σε έξαψη λες και θα έφευγαν για διακοπές, μιλούσαν πολύ και κινούνταν συνεχώς, ζαλίζοντάς τον. Ο Μάρκος είχε ξυπνήσει από ώρα, είχε ετοιμάσει ένα σακίδιο και είχε βάλει το Σκήπτρο στη θήκη του. Ακριβώς πριν έρθουν είχε κατεβάσει την κούτα από τη σοφίτα, έτοιμος να εξετάσει το περιεχόμενό της για άλλη μία φορά.

-Ακόμα δεν είσαι έτοιμος; διαμαρτυρήθηκε ο Άρης.

Ο Μάρκος προσπάθησε να κερδίσει λίγο χρόνο.

-Δε θέλετε καφέ;

-Καφέ; Νομίζαμε ότι θέλεις να ξεκινήσουμε νωρίς.

-Ναι, γιατί υπέθεσα ότι το νωρίς για σας σήμαινε τουλάχιστον στις δέκα!

-Με τίποτα δεν είσαι ευχαριστημένος!

-Θα φτιάξω έναν καφέ, θα μας χρειαστεί νομίζω, είπε συμβιβαστικά η Μαρίνα. Έφυγε για την κουζίνα για να ετοιμάσει ένα καζάνι καφέ να πάρουν μαζί τους.

Ο Μάρκος στράφηκε στον φίλο του:

-Θέλεις να με βοηθήσεις μ' αυτά; του πρότεινε, περισσότερο για να τον βάλει να κάνει κάτι και να πάψει να τον ζαλίζει με τα σούρτα φέρτα του μέσα στο σπίτι. -Σκέφτομαι ότι κάποια θα μπορούσαν να μας χρειαστούν.

Ο Άρης πλησίασε τον καναπέ, όπου ο Μάρκος είχε αραδιάσει τα μαγικά αντικείμενα της κούτας και χαμογέλασε.

-Πάλι αυτά; Πού τα ξετρύπωσες;

Ο Μάρκος δεν απάντησε, μόνο του έβαλε στο χέρι μία μικρή γυάλινη πέτρα με μωβ απόχρωση και κωνικό σχήμα, που κρεμόταν από μία λεπτή ασημένια αλυσιδίτσα.

-Πώς σου φαίνεται αυτό; Λέγεται *Κινούμενο Αστέρι*.

-Ωραίο. Τι κάνει;

Ο Μάρκος ξεφύλλισε το βιβλίο. -«Μικρό φυλαχτό από αμέθυστο. Εκπέμπει ένα μικρό φως στα σκοτεινά μέρη που δε γίνεται αντιληπτό από τους γύρω. Μαγική λέξη: ΦΕΞΕ».

-Ενδιαφέρον… έκανε με αμφιβολία ο Άρης. Λες να μας χρειαστεί;

-Μπορεί. Ο Μάρκος την έχωσε στον σάκο του. -Έτσι κι αλλιώς δεν πιάνει χώρο. Εδώ είναι και τα υπόλοιπα. Θυμάσαι τι κάνει το καθένα;

Ο Άρης τα εξέτασε σκεφτικά. Είχαν περάσει πολλά χρόνια από την τελευταία φορά που τα είχε δει και του έφεραν στο μυαλό την Άννα, πράγμα που τον έκανε να μελαγχολήσει.

Τα μάτια της Μαρίνας γυάλισαν όταν μπήκε στο δωμάτιο κρατώντας την κανάτα με τον καφέ.

-Αυτά είναι τα μαγικά σου αντικείμενα; έκανε με ενθουσιασμό και κινήθηκε σβέλτα προς το μέρος τους. Ο Μάρκος τη σταμάτησε. Είχε βαρεθεί να τη βλέπει να επιτίθεται στα πράγματά του με αυτό το αδηφάγο ύφος.

-Αναγνωρίζεις αυτές τις πέτρες; την έκοψε.

Ήταν κάτι μικρά, γυαλιστερά βότσαλα, άσπρα.

-Όχι, δεν τις έχω ξαναδεί. Τι λέει το βιβλίο;

-Ξέρεις για το βιβλίο;

-Φυσικά. Όλοι οι μάγοι έχουν από ένα βιβλίο που περιγράφει τα μαγικά αντικείμενα, σίγουρα ένα τέτοιο έχεις κι εσύ.

Ο Μάρκος έκανε να πιάσει το βιβλίο, αλλά ο Άρης τον πρόλαβε:

-Αν τα βάλεις κάτω από το μαξιλάρι ενός μάγου, μπορείς να δεις τα όνειρά του!

Οι άλλοι δύο κοιτάχτηκαν ανήσυχοι. «Οι καλύτεροι Μάγοι πιάνονται στον ύπνο» είχε πει η Νατάσσα Καπουράκη.

-Έχει δίκιο, έκανε ο Μάρκος βρίσκοντας τη σωστή σελίδα. Τα λένε *Πέτρες της Αποκάλυψης*. Είχα ξεχάσει εντελώς την ύπαρξή τους.

-Νομίζω πως το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να τα κρύψουμε, είπε η Μαρίνα σοβαρά.

-Ναι, συμφώνησε ο Μάρκος. Και καλύτερα εδώ, στο σπίτι. Όσο πιο μακριά είναι από εμάς, τόσο το καλύτερο.

-Έχεις καμία καλή κρυψώνα;

Ο Μάρκος σκέφτηκε για λίγο και μετά σηκώθηκε και έδειξε έναν πήλινο κουμπαρά που στεκόταν πάνω στο πρεβάζι του τζακιού.

-Τι λες για τον κουμπαρά;

Η Μαρίνα τον έπιασε στα χέρια της και τον κούνησε. Ήταν γεμάτος σχεδόν μέχρι τη μέση.

-Δεν το πιστεύω ότι έχεις κουμπαρά, γέλασε ο Άρης.

-Είχαμε σκεφτεί με την Άννα κάποτε ότι θα ήταν καλή ιδέα. Λοιπόν; Τι λες; στράφηκε στη Μαρίνα.

-Ρίχ' τες μέσα, θα κάνω ένα ξόρκι απόκρυψης.

-Τα ξόρκια απόκρυψης μπορούν να ανιχνευτούν εύκολα, έτσι δεν είναι;

-Πράγματι. Περίμενε, σκέφτηκα κάτι άλλο. Η κοπέλα έκλεισε τα βότσαλα στην αριστερή της χούφτα. Συγκεντρώθηκε και περιέστρεψε το δεξί της χέρι από πάνω μερικές φορές μουρμουρίζοντας κάτι. Όταν τελείωσε, στην αριστερή της παλάμη κρατούσε πέντε νομίσματα του ενός ευρώ!

Ο Μάρκος και ο Άρης την κοίταξαν εντυπωσιασμένοι.

-Καλό! έκανε ο Άρης.

-Μία απλή μεταμόρφωση, μαγεία της πλάκας, είπε η Μαρίνα χωρίς ίχνος σεμνότητας. Άπλωσε την παλάμη της προς τον Μάρκο:

-Αισθάνεσαι ότι είναι μαγεμένα;

Ο Μάρκος τα κοίταξε με αμφιβολία: -Δεν ξέρω τι θα έπρεπε να αισθάνομαι.

-Αισθάνεσαι κάτι; Οτιδήποτε; Έριξε τα νομίσματα στο δικό του χέρι. Ήταν λίγο πιο ζεστά από ότι θα περίμενες να είναι κανονικά τα νομίσματα. Και σαν ηλεκτρισμένα.

-Ναι! αναφώνησε χαρούμενος.

-Κανονικά δε θα έπρεπε να χαίρεσαι, γιατί αυτό σημαίνει ότι αν τα πιάσει κάποιος θα καταλάβει αμέσως πως κάτι δεν πάει καλά. Ωστόσο τώρα η μαγεία τους γίνεται αντιληπτή μόνο με την επαφή. Ξόρκι πάνω σε ξόρκι, δεν είναι δυνατόν να το κρύψεις τελείως. Το ότι τα αισθάνεσαι έχει και ένα θετικό πάντως: κάποτε θα χρειαστεί να τα ξεχωρίσεις από τα υπόλοιπα για να μην αρχίσεις να τα ξοδεύεις από δω και από κει σαν να ήταν μονόευρα!

Ο Άρης άπλωσε και εκείνος το χέρι του και ο Μάρκος του έδωσε τα κέρματα.

-Τίποτα, είπε.

-Φυσικά, μπορούν να το αντιληφθούν μόνο οι μάγοι, απάντησε η Μαρίνα και έριξε τα πέντε ευρώ στον κουμπαρά. Άλλο;

-Το ένα από τα Δίδυμα Κάτοπτρα;

-Α ωραία, πάρ' το μαζί, το άλλο το έχει η μαμά μου, θα μπορούμε να επικοινωνήσουμε μαζί της αν χρειαστεί.

-Νόμιζα ότι είχε τηλέφωνο.

-Ναι, αλλά δεν ξέρεις ποτέ, απάντησε η Μαρίνα ατάραχα.

-Το Βότσαλο του Ντον Πέντρο;

-Οπωσδήποτε! Την προηγούμενη φορά μας φάνηκε χρήσιμο, είπε ο Άρης.

-Τι κάνει; ρώτησε η Μαρίνα.

-Αρχικά το χωρίζεις σε δύο μέρη: να έτσι. Αφήνεις το ένα σε κάποιο σημείο – αφετηρία και παίρνεις το άλλο μαζί σου. Σε βοηθάει να επιστρέψεις στο πρώτο απ' όπου κι αν βρίσκεσαι. Βασικά σε βοηθάει να μη χαθείς.

-Εντάξει, πάρ' το κι αυτό.

Ο Μάρκος το έβαλε στο πάνινο πουγκάκι του και το έριξε στο σακίδιο μαζί με το βιβλίο.

-Είμαστε σχεδόν έτοιμοι, ανακοίνωσε. Μόνο μια στιγμή ακόμα και φύγαμε. Εξαφανίστηκε στη σοφίτα και γύρισε μετά από λίγο κρατώντας μία λεπτή θήκη. Ο Άρης την αναγνώρισε: έμοιαζε με θήκη για φλάουτο, αλλά ήταν πιο μακριά και φτιαγμένη από δέρμα.

-Θα πάρεις και φλάουτο μαζί σου; απόρησε η Μαρίνα.

-Αυτό δεν είναι φλάουτο, είναι ο Πλαγίαυλος της Γλυκιάς Μελωδίας, είπε ο Άρης. Τι σκέφτεσαι να κάνεις μ' αυτόν;

-Σκέφτηκα ότι μπορεί να μου δοθεί η ευκαιρία να τον επιστρέψω εκεί που ανήκει, απάντησε ο Μάρκος κάπως συνεσταλμένα.

Το πρόσωπο της Μαρίνας έλαμψε από ενθουσιασμό, καθώς συνειδητοποίησε τι μπορεί να σήμαινε αυτό. Και ο Άρης χαμογέλασε.

-Λες να μπορούν να μας βοηθήσουν τα Ξωτικά;

-Δεν έχω ιδέα, αλλά οποιαδήποτε βοήθεια θα ήταν καλοδεχούμενη στην προκειμένη περίπτωση.

Όταν επιτέλους μπήκαν στο αυτοκίνητο η ώρα κόντευε δέκα. Η ενεργητικότητα του Άρη είχε αρχίσει να στερεύει μετά το πρωινό ξύπνημα και χώθηκε στο πίσω κάθισμα με την ελπίδα να ρίξει κανέναν ύπνο. Ο Μάρκος κάθισε στο τιμόνι. Ήταν η πρώτη φορά που οδηγούσε το καινούριο αυτοκίνητο του φίλου του, ένα γαλάζιο Κλιό, και κατά περίεργο τρόπο ένιωσε να νοσταλγεί το παλιό του σαραβαλάκι με το οποίο είχαν γυρίσει σχεδόν όλη την Ελλάδα.

Ήταν καθημερινή. Ένα πρωινό μίας οποιασδήποτε μέρας στα τέλη του Μαΐου. Η Εθνική οδός μετά την Ελευσίνα ήταν σχεδόν άδεια. Ο Άρης λαγοκοιμόταν στο πίσω κάθισμα και η Μαρίνα του μιλούσε ήρεμα για το ξόρκι που είχε κάνει πριν λίγο στο

σπίτι του. Στο πορτμπαγκάζ τα δύο σκήπτρα ήταν ξαπλωμένα δίπλα δίπλα ήσυχα, όπως είχε προβλέψει η Νατάσσα Καπουράκη.

-Η γενική αρχή για να κάνεις ξόρκια είναι η χαλάρωση του μυαλού και η συγκέντρωση, έλεγε η Μαρίνα. Πρέπει να επικεντρώνεσαι στο επιθυμητό αποτέλεσμα, σ' αυτό που θέλεις να πετύχεις.

-Ναι, ξέρω. Ο Μάρκος τα είχε ξανακούσει αυτά πρόσφατα. -Αλλά είπες και κάποια λόγια, έκανες και μία κίνηση.

-Είναι και αυτό… υπάρχουν λόγια φυσικά που συνοδεύουν κάθε ξόρκι, αλλά αυτά δεν είναι στάνταρ, ούτε είναι πάντα απαραίτητα, τουλάχιστον όταν κάνεις απλά μάγια. Στα πιο περίπλοκα ξόρκια φυσικά χρειάζονται όχι μόνο λόγια, αλλά ένα ολόκληρο τελετουργικό. Όσο πιο δύσκολο είναι το ξόρκι, τόσο πιο περίπλοκο το τελετουργικό. Τα απλά ξόρκια όμως γίνονται… απλά. Τα έτοιμα λόγια είναι μόνο για τους αρχάριους.

Ο Μάρκος θυμήθηκε ένα ξόρκι που είχε διαβάσει κάποτε σ' ένα βιβλίο στη βιβλιοθήκη των Αθανάτων, για το πώς να ανοίγει κλειδωμένα κουτιά. Ήταν ένα απλό ξόρκι και όταν το είχε δοκιμάσει, είχε πετύχει αμέσως, χωρίς καμιά δυσκολία. Ήταν το πρώτο και ίσως το μοναδικό ξόρκι που είχε καταφέρει. Περιείχε όμως λόγια και μία κίνηση.

-Αλλά οι μάγοι τα ξέρουν, έτσι δεν είναι; Τα ξέρουν και τα χρησιμοποιούν, επέμεινε.

-Μάρκο, εγώ δεν μπορώ να σου μάθω λόγια. Ένα απλό πράγμα που μπορείς να κάνεις είναι να μιλήσεις στο αντικείμενο, να του εξηγήσεις τι θέλεις απ' αυτό.

-Πιάνει με τα μη μαγικά αντικείμενα;

-Ναι, αν ξέρεις να τα προσεγγίσεις, να διακρίνεις την "ψυχή" τους…

-Εσύ μπορείς να μιλήσεις στην ψυχή των αντικειμένων;

Η Μαρίνα ένιωσε κάπως στριμωγμένη.

-Όχι πάντα, και όχι όταν πρόκειται για αντικείμενα πιο περίπλοκα από μερικά νομίσματα. Γι' αυτό υπάρχουν τα έτοιμα ξόρκια, οι μαγικές γραφές, τα μαγικά αντικείμενα, τα σκήπτρα…

-Και οι κινήσεις; Πριν έκανες και κάποιες κινήσεις, η Νατάσσα προχτές που ήθελε να συνδέσει τα σκήπτρα έκανε κι εκείνη. Ας δεχτούμε ότι τα λόγια δεν είναι απαραίτητα, τι έχεις να πεις για τις κινήσεις;

Η Μαρίνα χαμογέλασε.

-Τα χέρια είναι πολύ σημαντικά για έναν μάγο. Η ενέργεια που θέλεις να διοχετεύσεις σε ένα ξόρκι, ξεκινάει φυσικά από τον εγκέφαλο, αλλά μεταδίδεται στον εξωτερικό κόσμο μέσω των χεριών. Κυλάει στα χέρια σου και από κει την κατευθύνεις εκεί που θέλεις, έξω. Εκτός αν χρησιμοποιείς σκήπτρο φυσικά. Κάποια στιγμή πρέπει να το δοκιμάσεις, αυτό με τα χέρια θέλω να πω, είναι ωραία εμπειρία.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του, η εξήγηση δεν τον είχε διαφωτίσει ιδιαίτερα. Κάθε φορά που ρωτούσε κάποιον πώς έκανε ένα μαγικό, όλοι του απαντούσαν αόριστα. Ορισμένες φορές αναρωτιόταν μήπως στην πραγματικότητα δεν ήθελαν να αποκαλύψουν την τέχνη τους. Καθώς η Μαρίνα έπαψε να μιλάει και βάλθηκε να χαζεύει τον δρόμο, εκείνος επικέντρωσε την προσοχή του στο ραδιόφωνο του αυτοκινήτου, που για την ώρα ήταν σβηστό. «Πόσο περίπλοκο να είναι ένα ραδιόφωνο αυτοκινήτου;» αναρωτήθηκε. Βεβαιώθηκε ότι η κοπέλα δεν τον πρόσεχε και συγκεντρώθηκε στο να το κάνει να ανάψει. Το έπιασε από όλες τις πλευρές: σκέφτηκε το ραδιόφωνο σαν αντικείμενο και φαντάστηκε να πατιέται το μικροσκοπικό πλήκτρο που έλεγε ON. Το σκέφτηκε σα μία πηγή μουσικής και προσπάθησε να του μεταδώσει νοητικά την επιθυμία να ακούσει ένα τραγούδι. Σκέφτηκε έναν σταθμό και προσπάθησε να ενεργοποιήσει με το μυαλό του την συγκεκριμένη συχνότητα.

Το αυτοκίνητο συνέχιζε την πορεία του σιωπηλά. Ο ήλιος είχε αρχίσει να ανεβαίνει και του θάμπωνε τα μάτια, η άσφαλτος άστραφτε μπροστά του. Πέρασαν τα Μέγαρα και σύντομα μπήκαν στην πρώτη σήραγγα της Κακιάς Σκάλας. Κανένα αυτοκίνητο δε φαινόταν ούτε μπροστά, ούτε πίσω τους. Μέσα στη σήραγγα ο Μάρκος χαλάρωσε, γιατί υπέθεσε ότι έτσι κι αλλιώς το ραδιόφωνο εκεί δεν πιάνει σήμα. Βγαίνοντας συγκεντρώθηκε ξανά. Το αποτέλεσμα ήταν για κλάματα, αλλά καθώς η Μαρίνα εξακολουθούσε να χαζεύει και δεν του μιλούσε, ίσως να νύσταζε κι εκείνη, ο Μάρκος συνέχισε την επιχείρηση να επικοινωνήσει με το ραδιόφωνο. Μπήκαν στη δεύτερη σήραγγα, την πιο μακριά, εκείνη που ονομάζεται «Ευπαλίνος». Ήταν τόσο απορροφημένος από την προσπάθεια, που ξέχασε αυτή τη φορά την απουσία σήματος. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο μπροστά, εστιασμένο σε κάποιο σημείο πάνω από τον δρόμο. Το τούνελ είχε τρεις λωρίδες, δύο σειρές με φώτα στην οροφή και, ανάμεσά τους, σε τακτά διαστήματα τρία πράσινα φωτεινά βέλη που τον υπνώτιζαν. Ήταν μόνοι τους. Συνέχιζαν να πηγαίνουν για αρκετή ώρα. Το τοπίο ήταν

πάντα το ίδιο. Για υπερβολικά πολλή ώρα! Η Μαρίνα βγήκε ξαφνικά από τη ρέμβη της και γύρισε προς το μέρος του ανήσυχη.

-Ήταν τόσο μεγάλο αυτό το τούνελ;

Και ο Άρης ανακάθισε στο πίσω κάθισμα.

-Πόση ώρα είμαστε εδώ μέσα; ρώτησε νευρικά.

Ο Μάρκος έκοψε κάπως ταχύτητα, αβέβαιος. Η σήραγγα συνεχιζόταν και δε φαινόταν να έχει τέλος, μόνο έστριβε ξανά και ξανά εμποδίζοντάς τους την ορατότητα. Συνειδητοποίησε ότι ήταν αδύνατον να γυρίσει, στο κάτω κάτω βρισκόταν σε έναν δρόμο ταχείας κυκλοφορίας, σε μία σήραγγα μονής κατεύθυνσης. Συνέχισε την πορεία του αργά, νιώθοντας την ένταση των δύο συντρόφων του. Κανείς δεν ήξερε να πει πόση ώρα πέρασε. Όμως ήταν πολλή, αποκλείεται να υπήρχε τούνελ που να είναι τόσο μακρύ. Ξαφνικά στο βάθος είδαν φως. Ο Μάρκος πάτησε γκάζι ανακουφισμένος. Το αυτοκίνητο πετάχτηκε έξω από το τούνελ και το ραδιόφωνο άναψε ξαφνικά και άρχισε να παίζει το *Otherside* των Red Hot Chili Peppers.

Κι εκεί ο δρόμος τελείωσε ξαφνικά και έδωσε τη θέση του σε ένα καταπράσινο λιβάδι! Δρόμος και βουνά δε φαίνονταν πουθενά, μόνο μακριά στο βάθος κάποιες συστάδες δέντρων. Ο Μάρκος φρέναρε έκπληκτος.

-Τι είναι εδώ; ρώτησε ο Άρης.

-Πύλη! Περάσαμε Πύλη! αναφώνησε η Μαρίνα. Τι έκανες;

Ο Μάρκος βγήκε από το αυτοκίνητο και κοίταξε πέρα μακριά. Αυτός ο Κόσμος ήταν απόλυτα ήσυχος, φυσούσε μόνο ένα ευχάριστο αεράκι που έφερνε προς το μέρος τους βαριές μυρωδιές από εξωτικά λουλούδια. Όταν απομακρύνθηκε κάπως από την εμβέλεια του ραδιοφώνου, διέκρινε μιαν άλλη μουσική που ερχόταν από κάπου μακριά, από το βάθος του λιβαδιού. Μια μουσική που θύμιζε ύποπτα τη μουσική του για το *Όνειρο*. Άρχισε να προχωράει με περιέργεια προς τα κει, ενώ η Μαρίνα άνοιξε την πόρτα της θορυβημένη.

-Μάρκο πού πας; Γύρνα πίσω, πρέπει να φύγουμε αμέσως!

Ο Μάρκος γύρισε και της έγνεψε να σωπάσει.

-Η Πύλη μπορεί να κλείσει από τη μια στιγμή στην άλλη και τότε θα βρεθούμε αποκλεισμένοι εδώ μέσα, φώναξε η κοπέλα. Γύρνα πίσω! Μάρκο! Δεν μπορείς έτσι απλά να σουλατσάρεις μέσα σ' ένα άγνωστο Σύμπαν.

Ο Μάρκος είχε απομακρυνθεί αρκετά και δεν της έδωσε σημασία. Ο Άρης βγήκε κι αυτός από το αυτοκίνητο, έκανε νόημα στη Μαρίνα να ησυχάσει και ακολούθησε τον φίλο του στο λιβάδι. Τον πρόλαβε σύντομα. Η Μαρίνα τους είδε να ανταλλάσουν μερικά λόγια και μετά, προς μεγάλη της απελπισία, να προχωράνε μαζί.

-Εεε! Γυρίστε πίσω! τους φώναξε. -Τρελαθήκατε; Πρέπει να φύγουμε αμέσως, δεν καταλαβαίνετε;

Δεν την άκουγαν. Η Μαρίνα θύμωσε. Αγχώθηκε. Δεν είχαν καταλάβει τίποτα απ' όσα τους είχε πει για τους άλλους Κόσμους; Δεν ήθελε να απομακρυνθεί από το αυτοκίνητο και από την Πύλη, όμως κάπως έπρεπε να τους σταματήσει. Τι έπρεπε να κάνει σε μία τέτοια περίπτωση; Ξαφνικά της ήρθε μία τρελή ιδέα. Άνοιξε αλαφιασμένη το πορτμπαγκάζ και πήρε από μέσα το σκήπτρο της. Το έστρεψε προς το μέρος τους και συγκεντρώθηκε.

Ο Άρης και ο Μάρκος αισθάνθηκαν σα να είχε σηκωθεί ξαφνικά ένας δυνατός αέρας που τους εμπόδιζε να προχωρήσουν άλλο μπροστά. Σκουντουφλώντας και παραπατώντας άρχισαν να κάνουν βήματα προς τα πίσω, προς την κατεύθυνση του αυτοκινήτου. Ο αέρας όλο και δυνάμωνε, ως που στο τέλος κατρακύλησαν σχεδόν μέχρι πάνω στο καπό. Ο Μάρκος την είδε με το σκήπτρο στο χέρι και τα μάτια του αγρίεψαν. Έκανε μία κίνηση προς το μέρος της, αλλά εκείνη έστρεψε το Άστραπλον προειδοποιητικά προς τα πάνω του για να τον σταματήσει. Το βλέμμα της ήταν σαν τρελό, τα μαλλιά της πετούσαν ηλεκτρισμένα προς όλες τις κατευθύνσεις και τα χέρια της ήταν υψωμένα στον αέρα. Ο Άρης τη φοβήθηκε κάπως.

-Μπείτε στο αυτοκίνητο! τους πρόσταξε με βραχνή φωνή. Οι άλλοι δύο την υπάκουσαν χωρίς να πουν κουβέντα, η Μαρίνα πέταξε το Άστραπλον στο πορτμπαγκάζ και ο Μάρκος έβαλε όπισθεν: με τα αλάρμ αναμμένα ξεκίνησε προς τα πίσω και μπήκε ξανά στο τούνελ, που έδειχνε ίδιο όπως πριν, χωρίς τίποτα που να υποδηλώνει σε ποιο σημείο του βρίσκονταν. Μετά από ένα περίπου λεπτό αγωνιώδους πορείας με την όπισθεν, κάπου πίσω τους φάνηκαν φώτα: ένα αυτοκίνητο τους προσπέρασε κορνάροντας και ο οδηγός άνοιξε το παράθυρό του για να τους βρίσει. Ο Μάρκος κοντοστάθηκε. Άλλο ένα αυτοκίνητο φαινόταν να έρχεται από μακριά και τους έπαιξε τα φώτα. Ο Μάρκος έβαλε πρώτη και ξεκίνησαν ξανά προς τα μπρος, γεμάτοι αγωνία για το τι θα συναντούσαν στην έξοδο. Βγήκαν από τη σήραγγα σε λιγότερο από μισό λεπτό, στο κομμάτι της Εθνικής οδού που πάει για Κόρινθο.

…I heard your voice through a photograph
I thought it up and brought up the past
Once you've known you can never go back
I've got to take it on the otherside…. [3]

2.

Έφτασαν στο Ναύπλιο χωρίς να ανταλλάξουν ούτε μία λέξη. Ο Μάρκος κρατούσε τα μάτια του πεισματικά στον δρόμο, αλλά αν κατάφερνες να ρίξεις μία ματιά στο πρόσωπό του, θα έβλεπες ότι το βλέμμα του πετούσε σπίθες. Ο Άρης περίμενε να ξεσπάσει η θύελλα. Δεν είχαν αρχίσει καλά, σίγουρα δεν είχαν αρχίσει καθόλου καλά. Ωστόσο το ταξίδι τερματίστηκε χωρίς άλλα απρόοπτα. Μπήκαν στο σπίτι της Άννας και αποθέσαν τις τσάντες τους στο πάτωμα. Το σπίτι ήταν μικρό, ένα υπνοδωμάτιο και μία μεγάλη κουζίνα, υπερβολικά λίγα δωμάτια για τρία άτομα που θέλουν να αποφύγουν ο ένας τον άλλο. Η ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη. Ο Άρης πρότεινε στη Μαρίνα να πάνε για έναν καφέ μέχρι ο Μάρκος να ταχτοποιήσει τα πράγματα, εκείνη όμως δε φάνηκε τόσο ευαίσθητη ώστε να πιάσει το υπονοούμενο. Αντίθετα στράφηκε στον Μάρκο:

-Είσαι θυμωμένος, έτσι δεν είναι; Και φταίω εγώ. Μπορώ να μάθω ποιο ακριβώς κομμάτι σε έκανε να θυμώσεις τόσο;

Στο μυαλό του Άρη σχηματίστηκε ένα μεγάλο «ΩΧ!». Ο Μάρκος γύρισε προς το μέρος της και το ύφος του έδειχνε επικίνδυνο. Η κοπέλα σάστισε που τον είδε έτσι.

-Λοιπόν, της είπε με συγκρατημένη οργή. Αφού θέλεις να το ακούσεις τώρα, θα σου το πω μία φορά, γιατί αν χρειαστεί να το πω και δεύτερη, αυτό θα σημαίνει ότι θα πρέπει να τραβήξεις το δρόμο σου ξεχωριστά από μας και να μην ξαναμπλεχτείς στα πόδια μου: πρώτον δε σου επιτρέπω να με διατάζεις. Δεύτερον δεν έχεις το δικαίωμα να στρέψεις ξανά το σκήπτρο σου εναντίον μας. Αν το ξανακάνεις θα το σπάσω όταν θα κοιμάσαι. Τρίτον: σε αυτή την υπόθεση εγώ παίρνω τις αποφάσεις, αν δε σου αρέσει ή αν δε συμφωνείς, μπορείς να φύγεις. Γύρνα στην Αθήνα και στην εργασία σου, για να μη χάσεις και το εξάμηνο, ή κάνε τη δική σου έρευνα μόνη σου, αλλά – επαναλαμβάνω – χωρίς να μπλέκεσαι στα πόδια μου. Έγινα κατανοητός; Α, και τα μαγικά κομμένα.

[3] *Otherside*, Red Hot Chili Peppers, άλμπουμ: Californication, 1999

Ο Άρης αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι του. Η Μαρίνα κάτι πήγε να απαντήσει, αλλά τελικά σταμάτησε. Ρουθούνισε σαν παγιδευμένο άλογο και μετά γύρισε απότομα, πήρε την τσάντα της και άνοιξε την πόρτα.

-Πάω μια βόλτα, είπε.

Ο Μάρκος κοίταξε τον Άρη βλοσυρά.

-Περίμενε, έρχομαι κι εγώ, της φώναξε εκείνος.

Κάθισαν σε μία καφετέρια στην παραλία. Απέναντι τους το Μπούρτζι έστεκε σιωπηλό και μοναχικό μέσα στη θάλασσα. Η Μαρίνα δε μιλούσε, αλλά στα μάτια της γυάλιζαν δάκρια οργής. Ο Άρης παράγγειλε πορτοκαλάδες και πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους της. Αυτή η απλή κίνηση έκανε τα δάκρυά της να αρχίσουν να κυλούν, όσο κι αν προσπάθησε να τα σταματήσει. Δε συνήθιζε να κλαίει μέσα στον κόσμο. Ο Άρης της χάιδεψε το κεφάλι καθησυχαστικά.

-Ηρέμησε, όλα θα διορθωθούν, είναι μόνο ο Μάρκος.

-Γιατί μου μίλησε έτσι; Η Μαρίνα ρούφηξε τη μύτη της. -Ό,τι έκανα ήταν μόνο μία προσπάθεια να σας προστατεύσω, δεν είχα σκοπό να σας κάνω κακό. Χρησιμοποίησα ένα φιλικό ξόρκι ανάκλησης, δεν μπορούσε να σας βλάψει. Ποτέ δεν θα στρεφόμουν εναντίον σας.

-Το ξέρω, το ξέρω, την καθησύχασε ο Άρης.

-Οι άλλοι Κόσμοι είναι επικίνδυνοι, κανείς δεν ξέρει τι κρύβουν. Σε μερικούς χάνεσαι γιατί ξεχνάς να γυρίσεις πίσω. Και οι Πύλες ανοίγουν για λίγο και μετά κλείνουν ξαφνικά και τότε μένεις για πάντα εκεί, κανείς δεν ξέρει τον τρόπο να τις ξανανοίξει. Όχι εγώ τουλάχιστον.

Ο Άρης ανατρίχιασε.

-Ο Μάρκος δεν έχει το δικαίωμα να μου φέρεται μ' αυτόν τον τρόπο. Αυτός δεν ξέρει τι μπορεί να γίνει, εγώ…

-Μαρίνα, αν και δεν μου αρέσει που θα το πω αυτό, θέλω να σου κάνω μία ερώτηση. Είσαστε και οι δυο μάγοι. Ποιος από τους δυο σας είναι ανώτερος στην ιεραρχία;

Η Μαρίνα ξαφνιάστηκε. -Τι εννοείς; ρώτησε. Κανένας δεν είναι ανώτερος.

-Θέλεις να πεις ότι δεν υπάρχουν ιεραρχίες στους μάγους; Αυτό μου κάνει εντύπωση.

-Ιεραρχίες;.. το Σκήπτρο του Μάρκου είναι πιο δυνατό από το δικό μου, αν αυτό εννοείς. Και συνήθως οι άντρες μάγοι είναι πιο δυνατοί από τις γυναίκες, όχι όλοι βέβαια και υπήρξαν και γυναίκες πολύ δυνατές, αλλά…

-Δηλαδή, αν κατάλαβα καλά η ιεραρχία είναι θέμα δύναμης.

-Ναι, κατά κάποιον τρόπο…

-Ωραία λοιπόν: ποιος είναι πιο δυνατός από τους δυο σας;

-Δεν ξέρω. Ο Μάρκος δεν είναι κανονικός μάγος, δεν είναι ούτε καν μαθητευόμενος. Είναι ερασιτέχνης. Δεν υπάρχει σύγκριση.

Ο Άρης ρούφηξε λίγη πορτοκαλάδα. Δεν ήξερε πώς αλλιώς να το χειριστεί.

-Πού το πας; επέμεινε η Μαρίνα.

-Άκου, ο Μάρκος έχει δίκιο, όπως και να το κάνεις. Δεν μπορείς να μας φέρεσαι μ' αυτόν τον τρόπο επειδή κρατάς ένα ραβδί. Αν οι δύο θέλουν να προχωρήσουν και ο ένας να σταματήσει, τότε η γνώμη των δύο υπερισχύει, αυτό θα πει ομάδα.

-Μα αν οι δύο πηγαίνουν προς τον γκρεμό επειδή δεν ξέρουν τι τους γίνεται, ο άλλος δεν οφείλει να τους σταματήσει; Αυτό ξέρω εγώ. Και γιατί στο καλό θέλατε να πάτε εκεί μέσα;

Ο Άρης συνειδητοποίησε πως δεν είχε να δώσει σοβαρή απάντηση σ' αυτό το ερώτημα. Τι τους είχε πιάσει αλήθεια να αφήσουν το αυτοκίνητο και να προχωρήσουν;

-Για να δούμε πώς είναι; δοκίμασε. Να πάρουμε μία ιδέα για το τι είναι ένας άλλος Κόσμος; Να αποχτήσουμε κάποια εμπειρία για το τι μας περιμένει εκεί; Η Άννα βρίσκεται σε ένα άλλο Σύμπαν, ποιος νομίζεις ότι είναι ο σκοπός του ταξιδιού μας, αν όχι να πάμε εκεί και να τη φέρουμε πίσω;

Καταλάβαινε ότι δεν ακουγόταν πειστικός. Έπειτα θυμήθηκε τη μουσική και της την ανέφερε.

-Μουσική; Σοβαρά τώρα, μουσική; Αυτό μπορεί να το έφτιαξε το μυαλό σας. Ο εγκέφαλος αντιδρά περίεργα σε μερικά Σύμπαντα. Για να εξερευνήσεις ένα Σύμπαν πρέπει να ξέρεις τι θα αντιμετωπίσεις ή τουλάχιστον να ελέγχεις την είσοδο.

-Ίσως ο Μάρκος να μπορεί να την ελέγξει. Το έχει κάνει ξανά στο παρελθόν.

-Δεν μπορεί, αυτό είναι αδύνατο. Για να ελέγξεις μία Πύλη χρειάζονται ειδικά ξόρκια και αντικείμενα. Η Μαρίνα αναστέναξε. -Και τώρα τι θα κάνω; Πρέπει να φύγω;

-Δεν μπορείς να μείνεις και απλά να τον ακούς λίγο περισσότερο; Όταν ο Μάρκος κάνει τον μάγο δε δέχεται διαταγές από κανέναν. Ίσως να το κάνει για να αισθανθεί και ο ίδιος εμπιστοσύνη στον εαυτό του, ή ίσως κατά βάθος να ξέρει τι κάνει, χωρίς να το συνειδητοποιεί. Οι Αθάνατοι τον άκουγαν την προηγούμενη φορά και ξέρεις πόσο υπερόπτες μπορούν να είναι.

-Εσύ δηλαδή πιστεύεις ότι ξέρει τι κάνει;

-Ίσως να μην ξέρει ακριβώς, αλλά σίγουρα έχει ένστικτο. Πιθανώς να έκανε βλακεία εκεί μέσα αλλά, όπως και να έχει, εγώ σκοπεύω να τον εμπιστευτώ σε όλα. Ακόμα κι αν κάνει βλακείες, κι αν δεν ξέρει τι του γίνεται, όπως λες. Δεν είναι ότι δεν εμπιστεύομαι κι εσένα, ξέρω ότι είσαι πιο… μάγος από τον Μάρκο, αλλά, πώς να στο πω, αυτή η υπόθεση είναι δική του, και έχει δίκιο σ' ένα σημείο: αυτός παίρνει τις αποφάσεις, έτσι πρέπει. Εμείς τον βοηθάμε. Συμφωνείς;

Τα μάτια της Μαρίνας είχαν αρχίσει να τρέχουν και πάλι.

-Τα έκανα σαλάτα, έτσι δεν είναι; Έχω μόλις πέντε μέρες το Άστραπλον στα χέρια μου, και έχω κάνει ήδη δύο ανοησίες. Αν η μητέρα μου ήξερε ότι το γύρισα εναντίον σας… δεν μπορώ ούτε καν να φανταστώ τι θα έλεγε.

-Η πρόθεση ήταν καλή, είπε ο Άρης παρηγορητικά.

-Ναι, η πρόθεση ήταν καλή. Είμαστε τόσο άσχετοι και οι δύο… εννοώ ο Μάρκος και εγώ… Πού πάμε να μπλεχτούμε; Τουλάχιστον εκείνος έχει κάποια πείρα, εγώ ξέρω τα πάντα από τα βιβλία. Ίσως έχεις δίκιο, αν υπάρχει ιεραρχία των Μάγων, ο Μάρκος πρέπει να είναι ανώτερός μου.

3.

Ο Μάρκος ήταν απογοητευμένος. Όχι ότι περίμενε να βρουν πραγματικά κάτι στο Ναύπλιο, ήταν παράλογο αν το καλοσκεφτόσουν. Παρ' όλα αυτά είχε απογοητευτεί: είχε ελπίσει για λίγο ότι αυτός ο δρόμος θα μπορούσε να τον οδηγήσει κάπου και είχε φτάσει αμέσως και θριαμβευτικά σε αδιέξοδο! Στο σπίτι της Άννας, στα πράγματά της, στα χαρτιά της, στην ηλεκτρονική της αλληλογραφία δεν υπήρχε τίποτα ασυνήθιστο. Ολόκληρη τη μέρα έψαχνε μήπως και του είχε ξεφύγει καμιά λεπτομέρεια, κάτι που θα μπορούσε να τον διαφωτίσει ή να του δώσει κάποια ιδέα, ίσως κάτι που είχε κάνει ή βρει πριν φύγει, κάποιο στοιχείο. Οτιδήποτε. Η έρευνα δεν απέδωσε κανέναν καρπό.

Σε ολόκληρη την πόλη όλα φαίνονταν απολύτως φυσιολογικά. Το όλο σκηνικό φάνταζε τώρα λίγο γελοίο: να τοι εκεί, έτοιμοι για όλα, με τα μαγικά τους αντικείμενα και τα σκήπτρα τους, έχοντας ήδη καυγαδίσει μία φορά για ζητήματα εξουσίας, να μην ξέρουν τι να κάνουν. Η Μαρίνα και ο Άρης δεν έλεγαν τίποτα. Ούτε κι εκείνος ήξερε τι να τους πει. Τόσο καιρό κανείς δεν είχε μπορέσει να βρει τίποτα, ούτε καν μία καλή ιδέα. Αυτή η υπόθεση οδηγούσε συνεχώς στο τίποτα! Η Άννα είχε χαθεί στο πουθενά, οι Πύλες άνοιγαν χωρίς καμία λογική και ο ίδιος αισθανόταν όλο και πιο αναποτελεσματικός. Αυτό τον εκνεύριζε και τον κατάθλιβε.

Ωστόσο, στο μυαλό του μελετούσε ήδη το επόμενο βήμα. Να πήγαιναν στην Τριανταφυλλιά; Θα είχαν άραγε περισσότερη τύχη εκεί; Ο Μάρκος είχε κατά κάποιον τρόπο εμπιστοσύνη στην Τριανταφυλλιά. Ήταν το χωριό του κι εκεί βρισκόταν το σπίτι που είχε κληρονομήσει από τη γιαγιά του, μία ισχυρή μάγισσα. Το σπίτι αυτό έμενε ουσιαστικά ανεξερεύνητο κι αυτό του δημιουργούσε την ελπίδα ότι μπορεί να έκρυβε κάποιο μυστικό που θα του έδινε την ώθηση που χρειαζόταν για να προχωρήσει αυτή την υπόθεση. Βέβαια το ίδιο είχε σκεφτεί αρχικά και για το Ναύπλιο, αλλά όπως και να είχε το πράγμα, κάτι έπρεπε να κάνουν.

Ο Μάρκος έβγαλε μία κραυγή που έκανε τον Άρη, ο οποίος κοιμόταν δίπλα του στο διπλό κρεβάτι της Άννας, να πεταχτεί.

-Τι; Τι είναι; φώναξε έντρομος.

Για μερικές στιγμές, ο Μάρκος το μόνο που ήξερε ήταν ότι βρισκόταν ξαπλωμένος ανάσκελα με τα μάτια καρφωμένα στο σκοτάδι και κάποιος δίπλα του φώναζε. Το σκοτάδι ήταν απόλυτο, αφύσικα απόλυτο κι αυτό τον δυσκόλευε να θυμηθεί πού βρισκόταν.

-Μάρκο; είπε η φωνή του Άρη.

-Ναι;

-Τι έγινε;

-Τίποτα… ένα όνειρο νομίζω. Η πραγματικότητα εισέβαλε με δειλά βήματα στο μυαλό του. -Γιατί είναι τόσο σκοτεινά;

-Νομίζω ότι έχουμε κλείσει τα πατζούρια μέχρι κάτω.

Σηκώθηκε και τα άνοιξε μέχρι τη μέση. Έξω, ίσα που είχε αρχίσει να χαράζει.

Το επόμενο πρωί ξύπνησε πρώτος και βγήκε να πιει τον καφέ του στο μπαλκόνι προσπαθώντας να μην τους ενοχλήσει. Δεν υπήρχε λόγος να καθυστερούν άλλο εκεί, μόλις ξυπνούσαν οι άλλοι θα έφευγαν για την Τριανταφυλλιά. Το ανακοίνωσε στη Μαρίνα, όταν εμφανίστηκε κι εκείνη μ' ένα φλιτζάνι στο χέρι.

-Λες εκεί να βρούμε κάτι που θα μας βοηθήσει; ρώτησε το κορίτσι.

-Είναι πιθανό, απάντησε ο Μάρκος θέλοντας να ακουστεί αισιόδοξος. Έχουμε βάλει τους πάντες να ψάχνουν για παλιά βιβλία, τουλάχιστον εκεί μπορώ να ψάξω κι εγώ τα δικά μου.

-Νόμιζα ότι είχες ψάξει όλα τα πράγματα του πατέρα σου.

-Του πατέρα μου ναι. Αλλά η γιαγιά μου έχει πολλά πράγματα που παραμένουν ανεξερεύνητα.

-Δεν το ήξερα αυτό!

-Εκτός από το πατρικό μου, στην Τριανταφυλλιά βρίσκεται και το σπίτι της γιαγιάς μου. Είναι δικό μου εδώ και χρόνια, το έχω κληρονομήσει από τότε που πέθανε. Ο πατέρας μου είχε μαζέψει αρκετά από τα πράματά της και τα βιβλία της, αλλά τελευταία ανακάλυψα και μερικά άλλα που πρέπει να έχουν κάποια αξία, ίσως μεγαλύτερη από αυτά που πήρε εκείνος.

-Τα έχεις ψάξει;

-Για να πω την αλήθεια σχεδόν καθόλου. Το σπίτι ήταν εγκαταλελειμμένο για πολλά χρόνια, αλλά τελευταία με την Άννα πηγαίναμε συχνά και το έχουμε συμμαζέψει κάπως. Της Άννας της άρεσε αυτό το σπίτι κι εγώ με τον καιρό άρχισα να το βρίσκω όλο και πιο ενδιαφέρον. Έτσι όπως είναι απομονωμένο στην άκρη του χωριού… είναι ένα ησυχαστήριο πρώτης τάξης. Τέλος πάντων, έχει τη γραφικότητά του, συμπλήρωσε σα να δικαιολογούταν. -Σε μία από τις τελευταίες μας επισκέψεις, ανακάλυψα ένα δωμάτιο…

-Μη μου πεις! Κρυφό δωμάτιο;

-Ε… σχεδόν. Κάτω έχει ένα κελάρι, ξέρεις που έβαζαν παλιά τα βαρέλια για το κρασί, τα αλλαντικά και τα τυριά το χειμώνα…

-Ναι, είχαμε κι εμείς ένα τέτοιο.

-Στο βάθος του κελαριού έχει μία πόρτα που η μητέρα μου θυμόταν, με δυσκολία, ότι οδηγούσε σε μια μικρή αποθήκη. Το ίδιο πίστευα κι εγώ, αν και τώρα νομίζω ότι η πόρτα δεν ήταν πάντα εντελώς ορατή. Κατά περίεργο τρόπο είχε καταφέρει επί πολλά χρόνια να περνάει απαρατήρητη.

-Α-χα! Ίσως ήταν προστατευμένη με κάποιο ξόρκι απόκρυψης.

-Ναι: όταν την ανακάλυψα την έδειξα στην Άννα, αλλά μετά εκείνη δυσκολευόταν να θυμηθεί ότι υπήρχε. Τότε δε σκέφτηκα τα ξόρκια βέβαια… Ε λοιπόν κάποια στιγμή αποφασίσαμε να τακτοποιήσουμε κι αυτή την αποθήκη και να πετάξουμε το περιεχόμενό της, όπως είχαμε κάνει με το περιεχόμενο όλων των αποθηκών και σχεδόν όλων των ντουλαπιών του σπιτιού.

Η Μαρίνα τον κοιτούσε συνοφρυωμένη.

-Λοιπόν, αφού φάγαμε τον κόσμο να βρούμε το κλειδί και καταφέραμε να ανοίξουμε την πόρτα που αρνιόταν πεισματικά να κουνηθεί από τη θέση της, βρεθήκαμε μπροστά σ' ένα δωμάτιο παράξενα ταχτοποιημένο.

-Και; Τι βρήκατε εκεί;

-Μία μικρή βιβλιοθήκη με κάμποσα βιβλία, δύο σεντούκια με αντικείμενα, δύο ραβδιά, μία μεγάλη, βαθιά κατσαρόλα και διάφορα άλλα πράγματα τέτοιου είδους.

-Βρήκατε το δωμάτιο της μάγισσας!

-Και ένα ξύλινο αναλόγιο! Το αναλόγιο μου έκανε εντύπωση. Κανείς στην οικογένειά μου, εκτός από μένα, δεν ήταν μουσικός, εξήγησε ο Μάρκος.

-Θα ήταν για να ακουμπάει επάνω τα μαγικά βιβλία. Μερικές φορές είναι πολύ βαριά ή ατίθασα.

-Ατίθασα;

-Με την έννοια ότι δε στέκονται εύκολα σε μία μεριά για να τα διαβάσεις. Και τι έγινε με τα πράγματα;

-Τίποτα, τα άφησα όπως τα βρήκα και ξανακλείδωσα το δωμάτιο.

-Και έκανες ένα ξόρκι απόκρυψης για να το προστατέψεις;

-Όχι, απλά το κλείδωσα.

-Αλλά είχες καταστρέψει το προηγούμενο ξόρκι όταν παραβίασες την πόρτα.

-Δεν παραβίασα… τέλος πάντων, δεν έκανα κανένα ξόρκι. Απλά κλείδωσα το δωμάτιο και δεν ξαναμπήκα εκεί μέσα.

Η Μαρίνα τον κοίταξε έντρομη.

-Εννοείς ότι άφησες ένα ολόκληρο δωμάτιο, γεμάτο με μαγικά αντικείμενα στο έλεος του Θεού;

-Δεν το πείραξε κανείς, έχω πάει πολλές φορές από τότε, κανένας δεν μπαίνει ποτέ στο σπίτι. Κανένας δεν ξέρει την ύπαρξη του δωματίου.

-Είσαι σίγουρος;

-Μαρίνα, μιλάμε για ένα μικρό χωριό. Αν έβλεπαν κάποιον να γυροφέρνει το σπίτι θα το έλεγαν αμέσως στη μάνα μου. Κανένας δεν έχει πειράξει τα πράγματα.

-Τα οποία δεν έχεις καν απογράψει!

-Έλα τώρα, κόφ' το, τίποτα δεν έχει γίνει.

-Πρέπει να πάμε αμέσως στην Τριανταφυλλιά, αυτό έπρεπε να μου το πεις πρώτο. Ο πατέρας σου έπρεπε να σε έχει προειδοποιήσει γι' αυτό το δωμάτιο!

Εκείνη τη στιγμή ο Άρης βγήκε από την μπαλκονόπορτα αγουροξυπνημένος, με ένα φλιτζάνι καφέ στο χέρι.

-Τι γίνεται; τους ρώτησε. Έχουμε τίποτα νεότερο;

-Τίποτα νεότερο, απάντησε ο Μάρκος, χαρούμενος που μπορούσε να αλλάξει θέμα. -Κάτι μου λέει όμως πως για την ώρα δεν μπορούμε να κάνουμε και πολλά εδώ. Πρέπει να προχωρήσουμε.

-Να προχωρήσουμε για πού;

-Για την Τριανταφυλλιά.

-Ωραία! Θα χαρώ να ξαναδώ τη μητέρα σου, έχω χρόνια.

-Δε θα τη δεις δυστυχώς, εκτός αν καθίσουμε παραπάνω από το αναμενόμενο. Η μητέρα μου αυτή τη στιγμή κάνει τον γύρο της Ιταλίας με ένα γκρουπ γενναίων Σπαρτιατών! Έφυγε προχτές και η εκδρομή κρατάει δέκα μέρες. Αν είμαστε εκεί μέχρι να γυρίσει… Βέβαια έχω και μία άλλη ιδέα για τη συνέχεια. Έλεγα να πηγαίναμε στη Νέδα…

-Μιλούσες σοβαρά δηλαδή για τα Ξωτικά;

-Ναι. Πάει καιρός τώρα που τα σκέφτομαι, δεν ξέρω γιατί. Η αλήθεια είναι ότι όλα αυτά τα χρόνια υποτίθεται πως έπρεπε να τους επιστρέψω τον Πλαγίαυλο, αλλά δε βρήκα ποτέ την κατάλληλη ευκαιρία. Όμως τελευταία τα έχω συνέχεια στο μυαλό μου, ίσως από τότε που έγραψα τη μουσική για το Όνειρο Θερινής Νύχτας. Ήταν ένα έργο εμπνευσμένο από αυτά, δεν ξέρω πώς να σας το εξηγήσω ακριβώς. Έχουν κολλήσει στη σκέψη μου, σα να ήρθε η ώρα να τα δω ξανά. Και έπειτα είναι και το όνειρο…

-Ποιο όνειρο;

-Σήμερα το βράδυ. Θυμάσαι που πετάχτηκα στον ύπνο μου και σε τρόμαξα;

-Αλήθεια! Το είχα ξεχάσει.

-Ήταν ένα όνειρο, πολύ έντονο. Δε θυμάμαι τίποτα σχεδόν τώρα, αλλά την ώρα που πετάχτηκα έβλεπα την Μιρτίνδη, την ξωτικοβασίλισσα. Το πρόσωπό της ήταν

παραμορφωμένο περίεργα και κάτι μου έλεγε. Δε θυμάμαι τίποτα άλλο, μόνο ότι μου μιλούσε έντονα, αλλά δεν καταλάβαινα τι προσπαθούσε να μου πει. Σα να μην την άκουγα καλά ή να μιλούσε μία άγνωστη γλώσσα. Ήταν περίεργο, γιατί εγώ δε βλέπω ποτέ εφιάλτες. Και για να πω την αλήθεια, το όνειρο δεν είχε καθόλου στοιχεία εφιάλτη, αλλά με έκανε να πεταχτώ τρομαγμένος. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί.

Η Μαρίνα τον κοιτούσε σκεφτικά καθώς έπινε τον καφέ του.

-Και το ακόμα πιο περίεργο είναι ότι δεν ήταν το πρώτο.

-Τι εννοείς;

-Πριν μερικές νύχτες, στην Αθήνα, είχα δει πάλι στον ύπνο μου τα Ξωτικά και είχα ξυπνήσει και τότε ταραγμένος. Το είχα σβήσει από το μυαλό μου, μέχρι σήμερα. Δεν ξέρω τι φταίει, ίσως το ότι τα σκέφτομαι συχνά, ή ίσως είναι που έχω τον Πλαγίαυλο μαζί μου…

-Ναι, ίσως, έκανε αινιγματικά η Μαρίνα.

-Είδα και την Τριανταφυλλιά, συνέχισε ο Μάρκος σα να θυμήθηκε ξαφνικά αυτή τη λεπτομέρεια.

-Αλήθεια;

-Ναι, ήταν στο ίδιο όνειρο νομίζω.

-Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να πάμε αμέσως εκεί, ξανάπε η κοπέλα σοβαρά. Μετά βλέπουμε.

4.

Το ίδιο κιόλας μεσημέρι σταματούσαν έξω από το σπίτι της γιαγιάς. Ήταν ένα παλιό πέτρινο σπίτι στην άκρη του χωριού, εκεί που όλα τα άλλα σπίτια, ακόμα και τα περιβόλια τελείωναν και άρχιζαν τα λιβάδια. Αυτό που ο Μάρκος ονόμαζε «αυλή του» ήταν ένας ξέφραγος χώρος, απροσδιόριστος κατά τη γνώμη της Μαρίνας, καθώς δεν υπήρχε καμία περίφραξη. Παντού γύρω, όσο έφτανε το μάτι, απλωνόταν ένα λιβάδι με ψηλά χορτάρια, καρυδιές και βάτα με αγκαθωτά φύλλα που κατέληγε σε ένα μικρό ρέμα. Οι όχθες του ήταν καλυμμένες με καλαμιές. «Το χωράφι μου» το παρουσίασε ο Μάρκος και τους εξήγησε ότι έφτανε μέχρι το ποταμάκι. Πέρα από το ρέμα, το οποίο μπορούσες να διασχίσεις μ’ ένα ξύλινο γεφυράκι, το λιβάδι συνεχιζόταν και στο βάθος του ξεκινούσε ένα δάσος με πανύψηλα δέντρα, ένα είδος λεύκας.

-Και πώς ξέρεις μέχρι πού φτάνει το χωράφι σου; ρώτησε η Μαρίνα.

-Υπάρχουν κάποια σημάδια, φυσικά, όλο το χωριό τα ξέρει! ήταν η αποστομωτική απάντηση.

Ο Άρης είχε ξαναπάει εκεί, αλλά από την τελευταία φορά το σπίτι είχε αλλάξει σημαντικά. Τότε έδειχνε ένα εγκαταλελειμμένο χωριατόσπιτο στη μέση του πουθενά. Τώρα ήταν φανερό πως το είχαν φροντίσει, τα αγριόχορτα είχαν κοπεί από τον γύρω χώρο, οι ξύλινες πόρτες και τα πατζούρια ήταν επισκευασμένα και βαμμένα σχετικά πρόσφατα, δεν είχε άχρηστα αντικείμενα και σκουπίδια πεταμένα γύρω, και το εσωτερικό έδειχνε απαλλαγμένο από τις πολλές παλιατζούρες και ταχτοποιημένο, αν και γεμάτο σκόνη.

-Με την Άννα ερχόμασταν συχνά εδώ τα τελευταία χρόνια και κάναμε κάποιες δουλειές. Η μητέρα μου έχει αναλάβει να το φροντίζει κάπως όσο λείπουμε.

-Μπράβο! έκανε ο Άρης. Δε φανταζόμουνα ότι θα ασχοληθείς ποτέ μ' αυτό το σπίτι!

-Ούτε εγώ. Συνωμοσίες των γυναικών, ψευτο-παραπονέθηκε ο Μάρκος. Ωστόσο ήταν φανερό πως ήταν περήφανος για τις επισκευές που είχε κάνει.

-Πόσο συχνά ερχόσασταν; ρώτησε η Μαρίνα παρατηρώντας τη σκόνη πάνω στα έπιπλα.

-Παλιότερα αρκετά συχνά. Τώρα έχω να έρθω έναν χρόνο περίπου. Τον χειμώνα δεν μπορείς να ζήσεις εδώ, δεν έχει κανονική θέρμανση, εκτός από το τζάκι στο σαλόνι και μία ξυλόσομπα στην κουζίνα, και τα κεραμίδια χρειάζονται επιδιόρθωση. Όμως τα καλοκαίρια με την Άννα κοιμόμασταν εδώ.

-Αν είναι να μείνουμε έστω και δύο μέρες πρέπει να καθαρίσουμε, αναστέναξε η κοπέλα υπολογίζοντας στα γρήγορα πόση δουλειά θα χρειαζόταν.

-Και να πάμε σουπερμάρκετ, πρόσθεσε ο Άρης. Αα! Να και το παλιό μου ψυγείο. Είχα ξεχάσει ότι είχε καταλήξει στην Τριανταφυλλιά!

Ο Μάρκος χαμογέλασε. -Χρειάζεται κι αυτό καθάρισμα, είπε παρατηρώντας το εσωτερικό του. Πηγαίνετε στο χωριό να αγοράσετε τα βασικά, υπάρχει ένα μπακάλικο. Σουπερμάρκετ θα πάμε αύριο στη Σπάρτη. Εγώ θα μείνω να ξεκινήσω το καθάρισμα.

Πέρασαν το απόγευμα με φασίνα και αυτό τους έκανε να χαλαρώσουν και να ξεχάσουν τις δυσάρεστες στιγμές που είχαν προηγηθεί μεταξύ τους τις προηγούμενες μέρες. Κανείς δε μίλησε για το «μυστικό δωμάτιο» πριν από το βράδυ.

Το επόμενο πρωί, ο Μάρκος τους οδήγησε στην αυλή που βρισκόταν στην πίσω πλευρά του σπιτιού. Τρία σκαλιά οδηγούσαν σε μία ξύλινη πόρτα, η οποία έτριξε δυσαρεστημένη όταν προσπάθησε να την ανοίξει με ένα τεράστιο κλειδί. Τελικά υποχώρησε μ' ένα βογκητό.

-Απ' ό,τι θυμάμαι οι λάμπες ήταν όλες καμένες την τελευταία φορά, τους είπε. Έχω μόνο δυο καινούριες και θα πρέπει να τις αλλάξουμε μόλις κατεβούμε. Άρη έχεις τον φακό;

-Ναι, φυσικά.

-Ωραία. Προσοχή στη σκάλα.

Οι τρεις τους κατέβηκαν μία σκοτεινή και απότομη σκάλα και βρέθηκαν στο κελάρι. Ήταν ένας μεγάλος, ευχάριστα δροσερός χώρος, που το φως του φακού τον έκανε να γεμίσει σκιές. Ο Μάρκος προχώρησε με σιγουριά στον αριστερό τοίχο και ανέβηκε σ' ένα σκαμνί. Ο Άρης έφεξε προς το μέρος του. Άλλαξε την λάμπα και επιτέλους το δωμάτιο φωτίστηκε ικανοποιητικά και μπόρεσαν να το δουν ολόκληρο. Ήταν μακρόστενο και μεγάλο, χωρίς παράθυρα παρά μόνο μερικούς μικρούς φεγγίτες ψηλά, κοντά στην οροφή, από τους οποίους ξεχώριζε κάπως το τσιμεντένιο δάπεδο της αυλής. Στον έναν τοίχο βρίσκονταν τοποθετημένα, οριζόντια στις βάσεις τους, μερικά μεγάλα ξύλινα βαρέλια, άδεια από χρόνια. Οι τοίχοι ήταν ντυμένοι με τούβλα και σε μερικά σημεία σχημάτιζαν καμάρες. Απέναντι από την πλευρά με τα βαρέλια υπήρχαν εσοχές σαν ράφια, πιθανώς θέσεις για μπουκάλια, αλλά κατά τ' άλλα ο χώρος ήταν άδειος. Μύριζε ελαφρώς υγρασία, καθώς και κρασί και για πρώτη φορά ο Μάρκος παρατήρησε ότι η ατμόσφαιρα ήταν διαποτισμένη με την αψιά μυρωδιά της μαγείας. Αυτό τον ξάφνιασε και έμεινε για λίγο ακίνητος να τη γευτεί.

-Ωραία είναι εδώ! παρατήρησε ο Άρης.

-Μαγεία! έκανε η Μαρίνα εκστασιασμένη. Την αισθάνεστε;

-Ναι! μουρμούρισε ο Μάρκος συνεπαρμένος.

Ο Άρης δεν αισθανόταν τίποτα αξιοπερίεργο στον αέρα του κελαριού, εκτός από μία κάπως βαριά μυρωδιά, αλλά δεν το σχολίασε. Μερικές φορές αναρωτιόταν αν πράγματι οι άλλοι δύο αισθάνονταν κάτι διαφορετικό ή αν το έλεγαν έτσι, για φιγούρα.

-Φτιάχνατε κρασί; ρώτησε τον Μάρκο δείχνοντας τα βαρέλια.

-Ναι, ο παππούς μου. Ο πατέρας μου δε συνέχισε την τέχνη, ωστόσο έβαζε κανένα- δυο βαρελάκια τον χρόνο για δική μας κατανάλωση. Η μάνα μου φώναζε,

γιατί το ένα τουλάχιστον το κατανάλωνα μόνος μου τις φορές που ερχόμουν στο χωριό.

Τριγύρισαν λίγο στον χώρο. Ο Μάρκος τους οδήγησε πίσω από το τελευταίο βαρέλι και εκεί τους αποκαλύφθηκε ξαφνικά μία μικρή, ξύλινη πόρτα.

-Είναι πασιφανές ότι υπάρχει πόρτα εδώ, παρατήρησε ο Άρης.

-Ναι, φυσικά. Ο Μάρκος έσπασε το ξόρκι που την έκρυβε όταν προσπάθησε να την παραβιάσει, επανέλαβε η Μαρίνα.

-Δεν την παραβίασα, απλά την άνοιξα, διαμαρτυρήθηκε εκείνος για άλλη μία φορά και έχωσε ένα σιδερένιο κλειδί στην κλειδαριά. Παρόλο που το ξόρκι είχε παραβιαστεί, η πόρτα ανοιξε με μεγάλη δυσκολία, σαν να ήταν κολλημένη, και τους αποκάλυψε ένα μικρότερο δωμάτιο, εξίσου σκοτεινό και δροσερό με το πρώτο. Ο Μάρκος μετέφερε το σκαμνί και άλλαξε τη λάμπα που κρεμόταν από την οροφή. Το δωμάτιο φωτίστηκε αφύσικα από το τεχνητό φως, αλλά μπόρεσαν τουλάχιστον να δουν το εσωτερικό του. Η Μαρίνα εντυπωσιάστηκε, το ίδιο και ο Άρης. Η αλήθεια είναι ότι και ο ίδιος ο Μάρκος εντυπωσιάστηκε αρκετά. Δε θυμόταν καθόλου καλά το δωμάτιο, ήταν σχεδόν σαν να το έβλεπε για πρώτη φορά. Ήταν ήσυχο και ταχτοποιημένο. Κάτω υπήρχε μωσαϊκό, που σχημάτιζε ένα περίπλοκο σχέδιο. Η Μαρίνα το χάζεψε για λίγο, χωρίς να μπορέσει να προσδιορίσει αν επρόκειτο για κάποιο μαγικό σύμβολο ή αν ήταν ένα απλό διακοσμητικό. Όπως της είχε πει ο Μάρκος, υπήρχε μία μικρή βιβλιοθήκη με μερικά παλιά βιβλία με σκληρό εξώφυλλο, δύο μικρά μπαούλα, ράφια με φιαλίδια και φυλαχτά, ένα αναλόγιο και μία αρκετά μεγάλη χύτρα που στεκόταν σε έναν τρίποδα. Εκτός από τη χύτρα, το όλο σκηνικό θύμισε στον Άρη το μυστικό δωμάτιο που είχε ο Παλαιοπώλης στο πίσω μέρος του μαγαζιού του. Υπήρχε ακόμα μία πολυθρόνα και ένα μικρό γραφείο.

-Αυτό ήταν λοιπόν το μαγικό εργαστήριο της γιαγιάς σου… έκανε σκεφτικά η Μαρίνα. Ο Άρης σκέφτηκε ότι δε θα του πήγαινε ποτέ στο μυαλό πως ήταν το εργαστήριο ενός μάγου. Όλα εκεί μέσα ήταν τόσο… ήρεμα, τίποτα κραυγαλέο ή τρομακτικό.

-Αναρωτιέμαι τι να έλεγε ο παππούς σου που εκείνη θα περνούσε αρκετές ώρες εδώ μέσα, συνέχισε η Μαρίνα. Ο δικός μου παππούς θύμωνε συνέχεια με τη γιαγιά μου και της έλεγε ότι παραμελεί την οικογένεια και το σπίτι για να ασχοληθεί με τις τρέλες της.

-Εγώ δεν πρόλαβα τον παππού μου, έκανε ο Μάρκος αδιάφορα. Και η γιαγιά μου πέθανε όταν πήγαινα στις πρώτες τάξεις του γυμνασίου. Ωστόσο τη θυμάμαι αρκετά καλά, ή έτσι νομίζω.

Στο δωμάτιο, πολύ περισσότερο απ' ό,τι στο κελάρι, ήταν διάχυτη η αψάδα της μαγείας, κάτι σα μυρωδιά από θειάφι, γεγονός που, αυτή τη φορά, ενόχλησε ακόμα και τον Άρη.

-Είναι κλειστό πολλά χρόνια και η μυρωδιά έχει καθίσει παντού, παρατήρησε η κοπέλα. Σε λίγο θα μας πιάσει πονοκέφαλος, προτείνω να βιαστούμε, δε μας συμφέρει να μείνουμε πολύ εδώ μέσα, τουλάχιστον την πρώτη φορά. Πολλοί μάγοι έχουν κάνει τα πειράματά τους εδώ και μετά από τόσα χρόνια κλεισούρας, ο χώρος είναι ηλεκτρισμένος από τη συσσωρευμένη μαγεία που ζητάει διέξοδο. Δε θέλουμε όλο αυτό να εκτονωθεί επάνω μας.

5.

Ασχολήθηκαν πρώτα με τα βιβλία. Κουβάλησαν αρκετά από αυτά στην κουζίνα και τα σώριασαν επάνω στο τραπέζι. Η κουζίνα ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο που, όταν το σπίτι κατοικούταν, χρησίμευε και για καθιστικό και αυτή τη γραμμή είχε κρατήσει και ο Μάρκος από τότε που είχε αρχίσει να έρχεται ξανά. Εκεί στήθηκε το στρατηγείο τους, ενώ για το φαγητό αποφάσισαν να χρησιμοποιούν το τραπέζι της αυλής, κάτω από μία κατσιασμένη κληματαριά.

Ο Μάρκος και η Μαρίνα έπεσαν αμέσως στη μελέτη και ο Άρης σύντομα βαρέθηκε. Αποφάσισε ότι από το να τριγυρνάει μέσα στα πόδια τους θα ήταν πιο χρήσιμο να πάει στο σουπερμάρκετ και στη συνέχεια να καταπιαστεί με το μαγείρεμα. Οι δύο μάγοι ήταν πολύ απορροφημένοι για να του δώσουν σημασία.

-Να ένα βιβλίο για μαγικά φίλτρα, ανακοίνωσε η Μαρίνα, ξεφυλλίζοντας έναν χοντρό τόμο με δερμάτινο εξώφυλλο. -Πολλές σελίδες είναι λεκιασμένες, φαίνεται ότι η γιαγιά σου το χρησιμοποιούσε συχνά. Περίεργο που είχε κάτι τέτοιο. Είχα την εντύπωση ότι παραδοσιακά είσαστε μία οικογένεια αντρών μάγων και ότι η γιαγιά σου ήταν η εξαίρεση. Ίσως πάλι να το απέχτησε εκείνη για δική της χρήση και να μην το κληρονόμησε όπως τα υπόλοιπα.

Αυτό ήταν κάτι που ο Μάρκος δεν το είχε σκεφτεί. Άραγε οι μάγοι πρόγονοί του να ήταν άντρες ή γυναίκες; Πότε άλλαξε το φύλο, σε ποια γενιά;

Η Μαρίνα συνέχιζε να εξετάζει το βιβλίο με τα φίλτρα. Ήταν φανερά συνεπαρμένη, αυτού του είδους τα βιβλία ήταν κάτι που είχε συνηθίσει να μελετάει από μικρή και ήξερε καλά να εκτιμάει την αξία τους. Γύρισε μερικές σελίδες με προσοχή.

-Ωραίο βιβλίο, σχολίασε, σπάνιο. Η μητέρα μου θα το έβρισκε πολύ ενδιαφέρον. Εγώ δυστυχώς φτιάχνω μόνο στοιχειώδη φίλτρα, αν και μερικά από αυτά που βλέπω εδώ, είμαι σίγουρη ότι θα μπορούσα να τα καταφέρω. Για δες εδώ: «Φίλτρο για το βάψιμο των μαλλιών». Έφτιαξα κάποτε ένα τέτοιο στην Αθήνα και το χρησιμοποιήσαμε με την Άννα. Θα είχες παρατηρήσει ότι κάποια εποχή είχαμε ίδιο χρώμα μαλλιά… δυστυχώς δεν κατάφερνα να πετύχω άλλη απόχρωση.

Ο Μάρκος την κοίταξε ενοχλημένος.

-Εννοείς ότι χρησιμοποιούσατε μαγεία; ρώτησε. Μέσα στο ίδιο μου το σπίτι;

-Ε… ναι… μερικές φορές. Απλά πράγματα, όχι τίποτα φοβερό. Άλλωστε το κάναμε στο σπίτι του Άρη, αν αυτό σε παρηγορεί. Να σου θυμίσω ότι εγώ δεν έπαψα ποτέ να είμαι μάγισσα.

-Αλλά η Άννα; Γιατί έμπλεκες και την Άννα με τη μαγεία;

-Της άρεσαν αυτά τα πράγματα. Είχα την εντύπωση ότι η Άννα δε ζητούσε την άδειά σου για το τι θα κάνει και τι όχι.

-Δε με ρωτούσε ποτέ για τίποτα! έκανε θυμωμένα ο Μάρκος.

-Ε και τι θέλεις τώρα; Όταν τη βρεις κάνε της παρατήρηση, τον έκοψε αδιάφορα ο Άρης, που εκείνη τη στιγμή έπλενε κάτι ντομάτες.

-Κι εσύ; Μήπως έπαιζες κι εσύ με τη μαγεία πίσω από την πλάτη μου;

-Με μία μάγισσα στην παρέα, κάτι τέτοιο ήταν αναπόφευκτο ορισμένες φορές.

Ο Μάρκος κατάλαβε πως δε θα έβρισκε το δίκιο του και στράφηκε στο βιβλίο που είχε μπροστά του. Ήταν ένα λεπτό βιβλιαράκι που είχε τον τίτλο *Μαγικά Μονοπάτια*.

-Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε τη Μαρίνα.

Εκείνη χαμογέλασε. -Φοβερό βιβλίο! Έχουμε κι εμείς ένα αντίγραφο στη βιβλιοθήκη μας. Έχει διάφορες οδηγίες και ηθικούς κανόνες, όπως να μη χρησιμοποιείς τη μαγεία σου για να βλάπτεις άλλους ανθρώπους ή όντα, να μην τη χρησιμοποιείς για προσωπική δόξα, επίδειξη ή από ματαιοδοξία, να μη ζητάς εξαιρετικά υψηλές τιμές για τα φίλτρα σου, να μην εμπορεύεσαι τα μαγικά αντικείμενα, να μη χρησιμοποιείς λέξεις ή σύμβολα χωρίς λόγο ή αν δεν ξέρεις ακριβώς τι κάνουν, και άλλα τέτοια. Ακριβώς τα αντίθετα από αυτά που έκαναν οι

μάγοι στο παρελθόν και σήμερα. Το μελετάνε όλοι οι μαθητευόμενοι μάγοι στην αρχή της καριέρας τους, αναρωτιέμαι πώς και δεν σου επέβαλλαν να το μάθεις κι εσύ απ' έξω, όλοι το μάθαμε.

-Δεν ήμουν ποτέ μαθητευόμενος μάγος, είπε υπεροπτικά ο Μάρκος, ίσως βέβαια χάρη στην επέμβαση της μητέρας μου.

Η Μαρίνα έκανε έναν μορφασμό. -Είναι ουσιαστικά ένα βιβλίο για παιδιά, αλλά δε θα έβλαπτε να το διαβάσεις κι εσύ!

Βλέποντας το απαξιωτικό ύφος του, το άφησε κάτω και πήρε ένα άλλο:

-Κι άλλο βιβλίο με φίλτρα, είπε. *Φίλτρα και βότανα*, καλό αυτό. Κρίμα να μην είναι εδώ η μαμά μου.

Ο Μάρκος ζύγισε την ιδέα να της χαρίσει κάποιο από αυτά τα βιβλία. Δεν πίστευε ότι θα τα χρησιμοποιούσε ποτέ αλλά πάλι, πολλά πράγματα δεν πίστευε ότι θα έκανε μέχρι πριν λίγο καιρό.

-*Κοσμήματα και φυλαχτά*, διάβασε αντί για απάντηση.

-Είναι μία πιο εξειδικευμένη παραλλαγή του *Μαγικά Αντικείμενα*, σχολίασε η Μαρίνα.

Το έβαλε στην άκρη. -*Τα Τέσσερα μαγικά στοιχεία*. Συνέχισε.

-Αλήθεια; Η Μαρίνα του το πήρε από το χέρι και το φυλλομέτρησε για λίγη ώρα, μουρμουρίζοντας κάθε τόσο «ενδιαφέρον».

-Αυτό κράτα το έξω, είπε τελικά και του το επέστρεψε. Εδώ θα διαβάσεις για το στοιχείο σου.

Ο Μάρκος το άνοιξε σε μία τυχαία σελίδα και το κοίταξε με περιέργεια. -Τι είναι το στοιχείο μου;

-Θα το μάθεις όταν διαβάσεις το βιβλίο.

-Με υποχρέωσες.

-Αλήθεια, δεν έχεις ιδέα; Καλύτερα να ρίξεις μία ματιά σ' αυτό το βιβλίο σύντομα τότε. Στη συνέχεια έδειξε να χάνει το ενδιαφέρον της. Σήκωσε ένα άλλο βιβλίο από το σωρό και διάβασε το εξώφυλλό του. -*Ο Κύκλος του Φεγγαριού*.

-Ναι; έκανε άτονα ο Μάρκος που το μυαλό του ήταν ακόμα στο προηγούμενο. -Περί τίνος πρόκειται;

Η Μαρίνα το ξεφύλλισε. -Έχει αρχαίους μύθους που σχετίζονται με τη Σελήνη, διηγήσεις, συμβολισμούς, μιλάει για τον τρόπο που επηρεάζουν οι φάσεις της την επιτυχία των μαγικών τελετουργιών… Η Σελήνη θεωρείται θεμελιώδες μαγικό

σύμβολο και ασκεί μεγάλη επιρροή στην ενέργεια του κόσμου, το ξέρεις αυτό έτσι δεν είναι; Τα Ξωτικά οργανώνουν τους χορούς τους ανάλογα με τις φάσεις του φεγγαριού, οι μαγικές τελετουργίες, ανάλογα με τη σημασία τους, γίνονται στην αντίστοιχη φάση…

-Ναι, όπως τότε με τα Δαιμόνια, επενέβη ο Άρης. Ο χρησμός έλεγε να γίνει η τελετουργία όταν η Σελήνη θα είναι στο τελευταίο τέταρτο ή κάτι τέτοιο.

-Σωστά. Όταν η Σελήνη είναι στη χάση της η δύναμη στρέφεται «προς τα μέσα». Είναι η σωστή φάση για να κάνεις μάγια που διώχνουν, που κάνουν κάτι να χαθεί. Εσείς θέλατε να διώξετε τα Δαιμόνια.

Ο Μάρκος και ο Άρης κοιτάχτηκαν απορημένοι.

-Νόμιζα η αναφορά στο φεγγάρι οφειλόταν στη δεισιδαιμονία του συγγραφέα, μουρμούρισε ο Μάρκος.

-Κάνεις λάθος, το φεγγάρι παίζει σημαντικό ρόλο. Στην αύξησή του κάνουμε ξόρκια αυξητικά, που ελκύουν, και στην χάση του ξόρκια που απομακρύνουν. Βέβαια το αποκορύφωμα της δύναμης της Σελήνης είναι κατά την πανσέληνο.

-Λες να πρέπει να το διαβάσω;

-Οπωσδήποτε, κάποτε. Τώρα πρέπει να επικεντρωθείς στα βασικά. Αν περιμένεις να αποχτήσεις πλήρη εκπαίδευση μάγου πριν ξεκινήσεις να ψάξεις την Άννα, θα έχει γεράσει μέχρι να τη βρεις.

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε μ’ αυτή την κουβέντα. Να εκπαιδευτεί σαν μάγος, ναι, όλα τα βήματά του έδειχναν να οδηγούν προς τα κει. Ξεφύλλισαν όλα τα βιβλία που είχαν μπροστά τους και μερικά ακόμα που έφερε η Μαρίνα από το δωματιάκι, αδειάζοντας εντελώς τη μικρή βιβλιοθήκη. Ανάμεσά τους υπήρχαν τόμοι που μιλούσαν για τους λίθους και τα μέταλλα, βιβλία με μαγικές ιστορίες του παρελθόντος, θρύλοι, δύο τόμοι για την ιστορία διάφορων μαγικών πλασμάτων, που η ύπαρξή τους χανόταν μεταξύ μύθου και πραγματικότητας. Πολλά από αυτά θύμισαν στον Μάρκο τη βιβλιοθήκη των Αθανάτων. Ανάμεσά τους υπήρχαν και μερικά μυθιστορήματα, την ύπαρξη των οποίων δεν μπόρεσαν να εξηγήσουν. Η Μαρίνα κατέληξε ότι ίσως η γιαγιά φύλαγε τα αγαπημένα της βιβλία μαζί με τα μαγικά, ίσως να περνούσε κάποιες ώρες ησυχίας στο μικρό δωμάτιο και να της άρεσε να διαβάζει εκεί. Συνέχισαν έτσι για αρκετές ώρες, εξετάζοντας προσεκτικά τα πάντα. Όταν έβαλαν στην άκρη και τον τελευταίο τόμο, ο Μάρκος αναστέναξε προβληματισμένος.

-Όλα αυτά τα βιβλία… δεν είναι και τόσο χρήσιμα, έτσι δεν είναι; ρώτησε διστακτικά.

-Ένας μάγος πρέπει να ξέρει πολλά πράγματα για να μπορεί να καταλάβει πώς λειτουργεί η μαγεία, απάντησε η Μαρίνα. Πάντως έχεις δίκιο: εκτός από τα *Φίλτρα*, δε βρήκαμε κανένα άλλο πρακτικό βιβλίο, κανένα βιβλίο με ξόρκια για παράδειγμα, κανένα αληθινά μαγικό βιβλίο. Αυτό είναι περίεργο, μία οικογένεια μάγων έχει πάντα και μία τέτοια κληρονομιά και άλλωστε υπάρχει και το αναλόγιο. Αυτό δηλώνει την ύπαρξη μαγικών βιβλίων. Η γιαγιά μάλλον ήταν πολύ προνοητική και δεν τα είχε στη βιβλιοθήκη της, παρόλο που η βιβλιοθήκη βρίσκεται σε ένα μυστικό δωμάτιο προστατευμένο με ξόρκι απόκρυψης. Αναρωτιέμαι πού να βρίσκονται.

Ο Άρης, που είχε βαρεθεί να ακούει τίτλους και να τους βλέπει βυθισμένους στην ανάγνωση, τους κάλεσε να έρθουν έξω για φαγητό. Έφαγαν στο τραπέζι της αυλής και μετά η Μαρίνα εγκαταστάθηκε στην αποθήκη για να ρίξει μία ματιά στα αντικείμενα που υπήρχαν μέσα στα μπαούλα, ενώ ο Μάρκος πήρε τον Άρη για μία βόλτα στο δάσος με τις λεύκες, την ατραξιόν της περιοχής. Ήταν η πρώτη φορά που ο Άρης έκανε βόλτα στο δάσος πίσω από το σπίτι της γιαγιάς. Ίσως να ήταν επηρεασμένος από το όλο κλίμα, αλλά εντυπωσιάστηκε απρόσμενα από αυτό που αντίκρισε. Το δάσος ξεκινούσε λίγο πέρα από το ρυάκι, με βασικό χαρακτηριστικό τις συστάδες από ψηλές λεύκες με κατακίτρινα φύλλα. Ήταν ένα κίτρινο έντονο, που έκανε τη συστάδα να ξεχωρίζει από μεγάλη απόσταση.

-Παράξενο αυτό, σχολίασε. Τα φύλλα από τα δέντρα θα έπρεπε να είναι πράσινα, δεδομένης της εποχής.

-Ναι, είναι παράξενο. Αυτά τα δέντρα έχουν κίτρινα φύλλα όλες τις εποχές, κανείς δεν μπορεί να εξηγήσει γιατί ακριβώς, απάντησε ο Μάρκος ατάραχα.

Προσπέρασαν τις κίτρινες λεύκες και μπήκαν πιο βαθιά στο δάσος. Ήταν υγρό και με πυκνή βλάστηση, με μυστηριώδεις ήχους, πιθανώς από κάποια άγνωστα στον Άρη πουλιά, και μυστηριώδεις σιωπές που τις συνειδητοποιούσες ξαφνικά και σου προκαλούσαν μία ακαθόριστη ανησυχία. Πέρασαν από κομμάτια όπου δεν ήταν αισθητή η παρουσία κανενός ζωντανού πλάσματος και που σου προκαλούσε την εντύπωση ότι ο χρόνος είχε σταματήσει. Ο Μάρκος θυμόταν απ’ έξω τα μονοπάτια, ακόμα και μετά από τόσα χρόνια που είχε να τα διασχίσει και τον οδηγούσε με σιγουριά όλο και πιο βαθιά.

-Πρώτη φορά μπαίνω σε δάσος με τόσο μυστηριώδη ατμόσφαιρα, σχολίασε ο Άρης ανατριχιάζοντας.

-Η ιδέα σου είναι, απάντησε ο Μάρκος. Όλα τα δάση είναι έτσι.

-Αλήθεια; Ακόμα και το καλοκαίρι; Τώρα θα έπρεπε να σφύζει από ζωή, εδώ αντίθετα δεν ακούγεται τίποτα, εκτός από αυτές τις παράξενες κραυγές πού και πού.

-Έχει έναν μικρό βάλτο κάπου εδώ κοντά. Οι βάλτοι έχουν πάντα παράξενους ήχους, από τα πουλιά και τα βατράχια που ζουν εκεί.

-Ναι, αυτό το κατάλαβα. Αλλά σοβαρά τώρα, δεν έχεις παρατηρήσει ποτέ ότι αυτό το δάσος είναι παράξενο;

-Ναι, είναι, αλλά σου είπα, έτσι είναι τα δάση. Το καθένα έχει τον χαρακτήρα του.

-Κι όμως, είναι ένα μέρος που μπορούν να πραγματοποιηθούν μαγικές ενέργειες! επέμεινε ο Άρης μισό-αστεία, μισό-σοβαρά.

-Ωραία! Γίναμε όλοι εξπέρ στη μαγεία απ' ό,τι βλέπω. Έχω περάσει τα παιδικά μου χρόνια εδώ, τίποτα παράξενο δεν έχει συμβεί ποτέ.

-Και θέλεις να σε πιστέψω τώρα; Ότι αν είχε συμβεί κάτι παράξενο εσύ θα είχες θελήσει να το αντιληφθείς;

Ο Μάρκος γέλασε. -Αν σε φοβίζει μπορούμε να γυρίσουμε.

-Όχι, είναι ωραία. Άλλωστε βασίζομαι στο ότι θα με προστατεύσεις αν γίνει κάτι παράξενο.

-Εγώ;

-Εσύ είσαι ο μάγος. Και άλλωστε αυτά είναι τα χωράφια σου, αν δεν μπορείς να με προστατεύσεις εδώ, τότε ζήτω που καήκαμε!

Κεφάλαιο 2: Άννα

1.

Όταν η Άννα βρέθηκε για πρώτη φορά στο Νησί, ήταν σε κατάσταση παραζάλης. Αρχικά διαπίστωσε ότι στεκόταν κάτω από τη σκιά ενός δέντρου. Ήταν ψηλό, με τα κλαριά γεμάτα με πολλά μικρά φύλλα που έγερναν προς τα κάτω. Κοίταξε γύρω της: το δέντρο βρισκόταν στην κορυφή ενός μικρού λόφου και ήταν το μοναδικό. Το λοφάκι ήταν καλυμμένο με γρασίδι και εκεί που τελείωνε απλωνόταν παντού δάσος. Ένα δάσος από πυκνά πεύκα, από τα οποία μπορούσε να διακρίνει μόνο τις κορυφές. Το τοπίο δεν της θύμιζε τίποτα.

Υπέθεσε πως μπορεί να ήταν στη μέση ενός ονείρου: δε βρισκόταν σε κανένα από τα μέρη που γνώριζε, αν και τελευταία είχε επισκεφτεί πολλά και διαφορετικά. Σκέφτηκε ότι δεν είχε λόγο να βρίσκεται εκεί. Έκανε τη διαπίστωση ήρεμα, ψυχρά και μετά έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να θυμηθεί τι έκανε μερικά λεπτά πριν: το τελευταίο που θυμόταν ήταν να επιστρέφει από τον Γύρο της Αρβανιτιάς, έναν συνηθισμένο περίπατο στο Ναύπλιο που ακολουθούσε ένα πλακόστρωτο μονοπάτι πάνω από τη θάλασσα, κάτω από τον βράχο της Ακροναυπλίας. Πριν φτάσει στην προκυμαία είχε στρίψει δεξιά στην αψιδωτή πύλη που περνούσε μέσα από την οχύρωση για να ανέβει στην πλατεία με τα κανόνια, να μπει στην παλιά πόλη και να πάει στο σπίτι της.

Θυμόταν ότι είχε ανέβει πράγματι μερικά από τα σκαλιά. Κι έπειτα; Έπειτα ήταν σαν όλα να είχαν θολώσει, είχε σκοτεινιάσει και είχε πιάσει ένας ψυχρός αέρας που την ξεκολλούσε από το έδαφος και την παρέσερνε προς μία απροσδιόριστη κατεύθυνση· μετά η μνήμη της είχε ένα κενό. Το επόμενο πράγμα που μπορούσε να θυμηθεί ήταν να συνέρχεται σ' αυτό το λοφάκι. Είχε μεσολαβήσει και κάτι άλλο; Άγνωστο.

Επικεντρώθηκε σε πιο πρακτικά ζητήματα: το λοφάκι έδειχνε να είναι το πιο ψηλό σημείο της περιοχής, το μοναδικό γυμνό σημείο μέσα σε μία θάλασσα από πεύκα. Δεν υπήρχε τέτοιο μέρος στο Ναύπλιο, ήταν όμως κι αυτή η σύγχυση που είχε στο μυαλό της. Κάτι είχε μεσολαβήσει από τα σκαλιά μέχρι το λοφάκι, κάτι που δεν μπορούσε να προσδιορίσει.

Ξαφνικά την έπιασε ανυπομονησία, σκέφτηκε πως δεν είχε νόημα να στέκεται εκεί, της ήρθε η διάθεση να φύγει αμέσως, θα ήθελε όμως να πάρει μία καλύτερη ιδέα του μέρους στο οποίο βρισκόταν για να μπορέσει να αποφασίσει προς τα πού θα

πήγαινε. Τότε θυμήθηκε ότι είχε ξαναποκτήσει πρόσφατα την ικανότητα να πετάει, ικανότητα που ένοιωθε τώρα να ξεχειλίζει από μέσα της και, χωρίς δεύτερη σκέψη, ανυψώθηκε στον αέρα. Αυτό ήταν το πρώτο λάθος που έκανε η Άννα στο Νησί.

Πάνω από τις κορυφές των πεύκων έκανε διερευνητικά έναν γύρο. Η γνώριμη αίσθηση της ελευθερίας τη συνεπήρε για μερικές στιγμές, όπως της συνέβαινε πάντα όταν πετούσε, και την έκανε να ξεχαστεί. Έκλεισε τα μάτια και ένοιωσε τον αέρα. Τι ωραία που ήταν αυτή η αίσθηση! Κοίταξε πέρα, μακριά: το μέρος έμοιαζε με νησί, τα πεύκα κάπου τελείωναν απότομα και μετά της φάνηκε ότι υπήρχαν βράχια που πρέπει να κατέληγαν σε θάλασσα, αν και δε μπορούσε να τη δει. Υπήρχε βέβαια ο ορίζοντας, αλλά κάτι δεν πήγαινε καλά μ' αυτόν: συνειδητοποίησε ότι μία παράξενη οφθαλμαπάτη τον έκανε να φαίνεται σα να κατέβαινε μέχρι την ακτή. Κάτι σαν ομίχλη, ή η αντανάκλαση του ήλιου, έκρυβε τα πάντα από τα βράχια και πέρα. Η Άννα στράφηκε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Πέταξε προς τα κει για αρκετή ώρα, χαζεύοντας από κάτω της το μονότονο τοπίο με τα πεύκα.

Και ξαφνικά κάτι άλλαξε: μακριά στο βάθος, ανάμεσα στα δέντρα υπήρχε μία λίμνη. Ήταν μεγαλούτσικη και λαμπίριζε κάτω από το φως του ήλιου. Το πιο εντυπωσιακό όμως ήταν το κτίσμα που διακρινόταν στο βάθος, στην άκρη της λίμνης. Ήταν ένα πελώριο κτίσμα, ίσως μία έπαυλη, ένα ξενοδοχείο ή μάλλον ένα κάστρο, καθώς, όπως το κοιτούσε καλύτερα, της φάνηκε ότι διέκρινε πυργίσκους και γύρω του μία μεγάλη έκταση χωρίς πεύκα, έναν κήπο. Τίποτα άλλο δεν μπορούσε να ξεχωρίσει απ' αυτή την απόσταση. Ήταν πάντως το μοναδικό σημάδι ανθρώπινης παρέμβασης που είχε συναντήσει όση ώρα πετούσε κι έτσι αποφάσισε να κατευθυνθεί προς τα κει.

Διάνυσε γρήγορα το μεγαλύτερο μέρος της απόστασης πετώντας, αλλά όταν πλησίασε αρκετά το ξανασκέφτηκε και προσγειώθηκε. Ήταν ήδη κακή ιδέα που θα εμφανιζόταν από το πουθενά, όμως αυτό θα το έκανε έτσι κι αλλιώς, δεν υπήρχε τρόπος να το αποφύγει. Αλλά το να εμφανιστεί από τον αέρα θα έκανε τους ανθρώπους, αν υπήρχαν, να καλέσουν αμέσως την αστυνομία! Καθώς κάλυπτε τα τελευταία δύο χιλιόμετρα με τα πόδια, άρχισε να σκέφτεται τι θα τους έλεγε. Αν το μέρος δεν ήταν εγκαταλελειμμένο φυσικά. Ωστόσο το κτίριο, όπως το είχε δει από τον αέρα, έδειχνε καλοδιατηρημένο και ο κήπος του φροντισμένος, κι αυτό την έκανε

να ελπίζει πως κάποιος άνθρωπος θα υπήρχε, έστω ένας φύλακας ή ένας κηπουρός. Πώς θα εξηγούσε την παρουσία της μέσα στην ερημιά; Προσπάθησε να φτιάξει μία πιστευτή ιστορία καθώς πλησίαζε, αλλά πιστευτή ιστορία δεν υπήρχε, ούτε καν για την ίδια. Ίσως το να έλεγε την αλήθεια ήταν η μόνη λύση: θα έλεγε ότι χάθηκε, ότι το μυαλό της ήταν μπερδεμένο και δεν μπορούσε να θυμηθεί πώς βρέθηκε εκεί, και θα ζητούσε βοήθεια.

Έκανε τον γύρο της λίμνης και πλησίασε το κάστρο. Είχε υποθέσει ότι το μέρος θα ήταν προστατευμένο με κάποιον τοίχο ή έστω με έναν φράχτη και θα είχε κλειστές πόρτες που θα δυσκολευόταν να περάσει, αλλά μόλις έφτασε κοντά ανακάλυψε πως δεν ήταν καθόλου έτσι: τα δέντρα τελείωναν απότομα, σίγουρα κάποιος τα είχε κόψει, και αμέσως άρχιζε ο κήπος. Στο επόμενο βήμα, μαλακό, φρέσκο γρασίδι απλωνόταν κάτω από τα πόδια της, καθώς τώρα διέσχιζε ένα μονοπάτι ανάμεσα σε παράξενα λουλούδια όλων των αποχρώσεων που σχημάτιζαν απίθανα σχέδια, και σε θάμνους κομμένους σε αρχιτεκτονικά σχήματα. Προχώρησε μέσα σ' αυτόν τον εκπληκτικό κήπο μαγεμένη: σιντριβάνια που τα νερά τους κατέληγαν σε κελαριστά ρυάκια, συστάδες από καλλωπιστικά δέντρα, αγάλματα που ξεφύτρωναν σε διάφορα σημεία.

Η Άννα απόρησε. Τι ήταν αυτό το μέρος τέλος πάντων; Πρέπει να είχε μπει σε ένα από εκείνα τα ξενοδοχεία – ριζόρτ που κανείς δεν μπορεί να πλησιάσει αν δεν είναι εκατομμυριούχος, αλλά πώς ήταν δυνατόν να είχε εισβάλλει με τέτοια ευκολία; Συνέχισε για λίγο ακόμα και σε μία στροφή του μονοπατιού διέκρινε, τέλεια ενταγμένο μέσα στο τοπίο, ένα κιόσκι. Ένα μικρό κτίσμα με ένα μαρμάρινο στέγαστρο στηριγμένο σε κολώνες. Εκεί μέσα κάθονταν δύο άνθρωποι, ένας άντρας και μία νέα γυναίκα και μιλούσαν ήρεμα. Η Άννα ένιωσε μία ξαφνική ανακούφιση και τους πλησίασε χωρίς δισταγμό. Κι αυτό ήταν το δεύτερο λάθος της.

2.

-Καλησπέρα, είπε χωρίς να είναι καθόλου σίγουρη αν ήταν απόγευμα ή πρωί.

-Από πού ξεφύτρωσες εσύ; ρώτησε ξαφνιασμένος ο άντρας. Η γυναίκα ωστόσο την κοιτούσε χωρίς έκπληξη, σαν να είχε προβλέψει με κάποιον τρόπο την άφιξή της.

-Ήρθα από το δάσος, είπε η Άννα. Δεν ξέρω πώς ακριβώς βρέθηκα εδώ... φαίνεται πως έχω χαθεί. Τι είναι αυτό το μέρος αλήθεια;

-Όταν λες από το δάσος; επέμεινε ο άντρας.

Η Άννα δίστασε μην ξέροντας τι να απαντήσει, αλλά στο κάτω κάτω είχε αποφασίσει να πει την αλήθεια. Συνειδητοποίησε ότι το μυαλό της ήταν ακόμα θολωμένο, σα να είχε ξυπνήσει πριν λίγο από νάρκωση.

-Ξύπνησα ξαφνικά και βρέθηκα εδώ, σ' αυτό το δάσος, δεν μπορώ να θυμηθώ πώς.

-Ενδιαφέρον, σχολίασε ο άντρας κοιτώντας τη γυναίκα δίπλα του με νόημα. -Σε ποιο σημείο ακριβώς ήσουν όταν ξύπνησες;

-Ξύπνησα πάνω σε έναν μικρό λόφο, κάτω από ένα δέντρο.

-Και πού ήσουν πριν βρεθείς εκεί;

Η Άννα δεν μπόρεσε να μην παρατηρήσει ότι την παράσερνε να του αποκαλύψει όλο και περισσότερα, χωρίς ο ίδιος να απαντάει στην ερώτησή της. Παρατήρησε επίσης ότι κάτι αφύσικο υπήρχε σε αυτόν τον άντρα, στον τρόπο που μιλούσε, κάτι που για την ώρα δεν μπορούσε να εντοπίσει.

-Στο Ναύπλιο...

-Τι είναι το Ναύπλιο; απόρησε εκείνος και η Άννα δεν μπόρεσε να καταλάβει αν απευθυνόταν σ' αυτήν ή στη γυναίκα δίπλα του.

-Είναι μία πόλη, είπε με όλο και αυξανόμενη περιέργεια. Το περίεργο ήταν ότι δεν ένοιωθε καθόλου φόβο. Το συνειδητοποίησε φευγαλέα και αυτό την παραξένεψε.

-Πού βρίσκεται αυτή η πόλη;

-Στην Πελοπόννησο.

Ο άντρας και η γυναίκα κοιτάχτηκαν με απορία.

-Τι είναι αυτό το μέρος; ξαναρώτησε η Άννα.

Η γυναίκα μίλησε για πρώτη φορά σε μία άγνωστη γλώσσα.

-Ρωτάει πώς είναι δυνατόν να μην ξέρεις τι είναι εδώ, εξήγησε ο άντρας.

-Δεν έχω ιδέα!

-Και ήρθες εδώ χωρίς να το θέλεις;

-Ναι, ακριβώς. *Βρέθηκα* εδώ για την ακρίβεια.

-Πώς;

-Δεν έχω ιδέα, ξαναείπε η Άννα. Κι όμως μία ιδέα είχε αρχίσει να σχηματίζεται σιγά σιγά στο αποχαυνωμένο μυαλό της. Τι ήταν αυτό που την έκανε να πετάει; Το είχε σκεφτεί πολύ τις προηγούμενες μέρες και το είχε συζητήσει με τον Άρη. Είχαν υποθέσει ότι ήταν το άνοιγμα κάποιας Πύλης. Και πού οδηγούσαν οι Πύλες; Σε κάποιον παράλληλο Κόσμο. Αυτό βέβαια για την Άννα ήταν εντελώς θεωρητικό: ο

μόνος παράλληλος Κόσμος που γνώριζε ήταν εκείνος των Δαιμονίων και αυτοί οι άνθρωποι δεν έμοιαζαν καθόλου με τις σκιές που η ίδια αναγνώριζε ως Δαιμόνια.

-Τι γλώσσα μιλάει αυτή η γυναίκα; ρώτησε καθώς, στα λίγα λόγια που είχε προφέρει, δεν είχε αναγνωρίσει καμία από τις γλώσσες που είχε ακούσει στο παρελθόν.

-Ω, τη δικιά της, δεν την καταλαβαίνεις ακόμα γιατί δεν έχεις υποβληθεί στο ξόρκι κατανόησης.

-Εσείς όμως μιλάτε την ίδια γλώσσα μ' εμένα!

Ο άντρας γέλασε. -Είσαι σίγουρη; ρώτησε. Η Άννα συνειδητοποίησε τότε τι ήταν που την ενοχλούσε σ' αυτόν: τα χείλη του κουνιόταν με διαφορετικό τρόπο από αυτόν που θα έπρεπε κανονικά, σαν να παρακολουθούσε έναν ηθοποιό σε μία μεταγλωττισμένη ταινία. Για πρώτη φορά, παρόλο που δεν είχε πλήρη πνευματική διαύγεια, θορυβήθηκε. Ο άντρας το κατάλαβε.

-Εμένα με καταλαβαίνεις γιατί μπορώ να σου μεταδίδω τη σκέψη μου. Είναι η σκέψη μου αυτό που ακούς, της είπε.

Η Άννα πισωπάτησε. Τώρα το θέαμα του άντρα που κουνούσε τα χείλη του με διαφορετικό ρυθμό από τα λόγια που έφταναν στα αφτιά της, της φαινόταν ανατριχιαστικό.

-Μην ανησυχείς, δεν είναι τίποτα φοβερό, ίσα ίσα έχει πολλά θετικά: αν δεν μετέδιδα τη σκέψη μου δε θα μπορούσαμε να επικοινωνήσουμε.

-Πού είμαι; έκανε ταραγμένη.

-Είσαι στο Νησί, μην ανησυχείς. Αλλά γιατί είσαι εδώ; Τι είσαι;

-Τι είμαι;

-Ναι.

-Είμαι ένας άνθρωπος, δοκίμασε η Άννα.

-Όλοι είμαστε άνθρωποι. Είσαι ένας άνθρωπος που μπορεί να κάνει τι;

-Τι εννοείτε;

-Για να είσαι εδώ σημαίνει ότι μπορείς να κάνεις κάτι εξαιρετικό, έτσι δεν είναι;

-Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάτε... είπε η Άννα αποφεύγοντας να απαντήσει.

Η γυναίκα μίλησε ξανά, με πιο πολλά λόγια αυτή τη φορά.

-Έχει δίκιο, πρέπει να σε πάμε στη Βίλα. Εκεί θα μάθεις όλα όσα χρειάζεσαι. Μη φοβάσαι, τίποτα κακό δεν πρόκειται να σου συμβεί εδώ, της είπε ο άντρας καθησυχαστικά.

3.

Η βεράντα στην οποία την οδήγησαν και την άφησαν να περιμένει, υψωνόταν μερικά μέτρα πάνω από την τεχνητή λίμνη. Τη σκίαζε μία κληματαριά με ζωηρό φύλλωμα που κρεμόταν από μία πέργκολα, ενώ ψηλές, στενές μπαλκονόπορτες την ένωναν με τη μία πτέρυγα του σπιτιού. Ήταν στρωμένη με μαρμάρινες πλάκες, διέθετε γλάστρες με γεράνια στις γωνίες, ένα ξύλινο τραπέζι, έναν πάγκο και μερικές άνετες καρέκλες με φουσκωτά μαξιλάρια. Πάνω σε μία από τις καρέκλες καθόταν μία κυρία. Ήταν μία κομψή κυρία καμιά πενηνταριά χρονών, με μακρύ, φαρδύ σορτς και πρόχειρο κότσο. Είχε τα πόδια της απλωμένα σε μία δεύτερη καρέκλα, διάβαζε απορροφημένη ένα περιοδικό και έτρωγε κάτι από έναν πλούσιο δίσκο. Αυτό έκανε την Άννα να συνειδητοποιήσει ότι πεινούσε.

Κατά τ' άλλα ήταν μία γαλήνια σκηνή: κάτω από την κληματαριά είχε δροσιά, η κυρία κούνησε απολαυστικά τα δάχτυλα των ποδιών της, αναστέναξε και ήπιε μία γουλιά καφέ, χωρίς να δώσει ιδιαίτερη σημασία στην άφιξη της Άννας. Καφές! Πόσο θα ήθελε μία γουλιά! Η κυρία, όταν την είδε, σήκωσε τα μάτια της από το περιοδικό και κούνησε ελαφριά το κεφάλι της σε χαιρετισμό, πριν ξαναβυθιστεί στο διάβασμα. Η Άννα παρατήρησε το περιοδικό της, αν και από εκεί που στεκόταν δεν το έβλεπε πολύ καλά: τα γράμματα έδειχναν εντελώς άγνωστα, της θύμιζαν περισσότερο ιερογλυφικά. Τέντωσε το κεφάλι της για να δει καλύτερα, αλλά δεν τόλμησε να πλησιάσει περισσότερο τη γυναίκα. Ο άντρας που την είχε οδηγήσει στη βεράντα της πρότεινε να καθίσει και εξαφανίστηκε μέσα από τη μπαλκονόπορτα. Πριν περάσει πολλή ώρα εμφανίστηκε μία κοπέλα με έναν δίσκο, τον ακούμπησε στο τραπέζι και έκανε νόημα στην Άννα να σερβιριστεί. Αμέσως μετά έφυγε. Η Άννα πλησίασε διστακτικά. Είχε καφέ και ζεστό ψωμί, βούτυρο και μαρμελάδα, κρουασάν, κέικ και πορτοκαλάδα. Αν και στο Ναύπλιο θα ήταν μεσημέρι τώρα πια και η Άννα είχε φάει πρωινό αρκετές ώρες πριν, δεν αντιστάθηκε στον πειρασμό να τσιμπήσει λίγο κρουασάν και να πιει μία γερή ρουφηξιά καφέ.

Ο άντρας δεν άργησε να επιστρέψει, ακολουθούμενος από έναν νεαρό. Οι δυο τους μιλούσαν έντονα, από τις χειρονομίες τους ήταν φανερό ότι μιλούσαν γι' αυτήν και η κυρία, που μέχρι εκείνη τη στιγμή απολάμβανε την ηρεμία της βεράντας, έδειξε να ενοχλείται. Ο νεαρός πήρε ευθύς θέση απέναντι στην Άννα και σήκωσε τα χέρια του στον αέρα. Η Άννα δεν κατάλαβε τι πήγαινε να κάνει και τον κοιτούσε με

περιέργεια, ώσπου αισθάνθηκε την ενέργεια. Πετάχτηκε όρθια φωνάζοντας και βγήκε από την εμβέλεια του ξορκιού.

-Εϊ! Τι είναι αυτά; Ποιος είναι αυτός που μου κάνει μάγια;

-Δεν είναι τίποτα, ένα απλό ξόρκι κατανόησης, πολύ φιλικό και εξαφανίζεται αμέσως μόλις φύγεις από εδώ. Για να μπορείς να συνεννοείσαι με τον κόσμο.

Το ενδεχόμενο να φύγει από κει τη χαλάρωσε κάπως και δεν πρόλαβε να τραβηχτεί αυτή τη φορά. Ένοιωσε απλά ένα ρεύμα χλιαρού αέρα στο πρόσωπό της, ήταν μάλλον ευχάριστη εμπειρία, ο νεαρός κούνησε τις παλάμες του με γελοίο τρόπο και την επόμενη στιγμή βρέθηκε να καταλαβαίνει τα λόγια του.

-.... και τώρα πρέπει να μπορεί να καταλαβαίνει τα πάντα. Τι θα πω στον Άιζακ γι' αυτήν; Τι κάνει;

-Μαγειρεύω καλούτσικα και φτιάχνω κοσμήματα με χάντρες, τον ειρωνεύτηκε η Άννα.

-Για μαγείρισσα ήρθες εδώ;

-Είμαι απλά περαστική. Τι είναι επιτέλους εδώ; Ξενοδοχείο;

-Θα μάθεις σε λίγο, της είπε ο άντρας και επιτέλους τα χείλη του συμβάδισαν με τα λόγια. Αμέσως έφυγαν και οι δύο και η γυναίκα βυθίστηκε ξανά στο περιοδικό της. Η Άννα διαπίστωσε ότι τώρα ήταν σε θέση να διαβάσει, έστω και ανάποδα, τι έλεγε το εξώφυλλο. Άρα το ξόρκι κατανόησης έπιανε και στον γραπτό λόγο! Καθώς η γυναίκα δεν μπήκε ούτε και τώρα στον κόπο να της δώσει σημασία, η Άννα έπεσε απελπισμένη σε μία από της καρέκλες και το έριξε στο φαγητό.

Μία άλλη γυναικεία φιγούρα ήρθε ξαφνικά να διαταράξει την γαλήνη της βεράντας. Αυτή ήταν διαφορετική: φορούσε μία μακριά φούστα από λεπτό ύφασμα και ένα κοντό πουκάμισο, μεγάλα, μαύρα γυαλιά και πλατύγυρο καπέλο. Έμοιαζε σαν ξεχασμένη σταρ του Χόλυγουντ. Εισέβαλε στην βεράντα κρατώντας έναν δίσκο με πρωινό και με ένα τσιγάρο στο στόμα. Η Άννα αναθάρρησε. Αν σε αυτόν τον Κόσμο υπήρχαν τσιγάρα, τότε δεν μπορεί να ήταν τόσο διαφορετικός απ' τον δικό της. Η παρουσία των δύο γυναικών ενίσχυσε την εντύπωση ότι βρισκόταν σε ξενοδοχείο πολυτελείας, αλλά τι δουλειά είχε στο ξενοδοχείο ο μάγος και ο τύπος που μετέδιδε τη σκέψη; Η γυναίκα ακούμπησε αυτά που κρατούσε στο τραπέζι, έβγαλε τα γυαλιά, κάθισε απέναντι από την Άννα και της έριξε μία ερωτηματική ματιά πριν στραφεί στη γαλήνια κυρία.

-Καλημέρα Θάλεια.

-Καλημέρα Μυρτώ.

-Η κοπέλα;

-Άννα.

-Μη μου πεις; Καινούρια;

-Μάλλον... ήρθα πριν λίγο και...

-Τέλεια! Επιτέλους ένα καινούριο πρόσωπο μετά από μήνες. Και τι κάνεις;

Η Άννα είχε αρχίσει να ενοχλείται μ' αυτή την ερώτηση.

-Εσύ τι κάνεις; αντιγύρισε.

-Κάτι γουστόζικό, θέλεις να δεις;

-Γιατί όχι;

-Μυρτώ... είναι πρωί ακόμα, διαμαρτυρήθηκε η Θάλεια.

-Δε πειράζει, το καταφέρνω όλες τις ώρες, πέταξε η Μυρτώ αυθάδικα και γέλασε. Ανασήκωσε τα χέρια της και, χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια, ανάμεσα στις παλάμες της σχημάτισε μία μικρή μπάλα φωτιάς. Την πέταξε στον αέρα προς την πλευρά της λίμνης και αυτή ανέβηκε ψηλά και έσκασε σαν ένα πολύχρωμο βεγγαλικό. Η Άννα είχε δει άλλον ένα άνθρωπο να κάνει ένα παρόμοιο κόλπο, αν και όχι με τόσο εντυπωσιακό τρόπο. Στο μυαλό της σχηματίστηκε μια άλλη ιδέα: Αθάνατοι! Αυτό ήταν λοιπόν; Ένα άλλο Σπίτι των Αθανάτων; Ένα διαφορετικό Συμβούλιο; Οι Αθάνατοι που γνώριζε είχαν παραδεχτεί πως δεν ήταν οι μοναδικοί στον κόσμο. Ξαφνικά όλα κόλλαγαν με κάποιον τρόπο: το τεράστιο σπίτι στη μέση του πουθενά, οι άνθρωποι με τις ικανότητες, ο μυστηριώδης τρόπος που είχε βρεθεί εκεί… Όταν είχε πάει στο Σπίτι των Αθανάτων δυσκολευόταν να θυμηθεί με ποιον τρόπο είχε φτάσει, εξαιτίας του ξορκιού απόκρυψης που το τύλιγε. Αυτό πρέπει να ήταν: είχε περάσει ένα ξόρκι απόκρυψης!

4.

Όταν η Μυρτώ τελείωσε με την επίδειξη της και κοίταξε αυτάρεσκα την Άννα, εκείνη δεν είχε διάθεση να τη συγχαρεί για τα τέλεια βεγγαλικά της.

-Μπορεί να μου πει κάποιος πού βρίσκομαι; ρώτησε ξανά, κάπως έντονα αυτή τη φορά γιατί, καθώς το μυαλό της σιγά σιγά καθάριζε, αισθανόταν έναν τρόμο να φουντώνει μέσα της. -Τι είναι εδώ; Και τι είσαστε εσείς;

-Ηρέμησε κοπέλα μου, Άννα είπαμε; έκανε η Μυρτώ διασκεδάζοντας. Γιατί είσαι τόσο ταραγμένη;

-Τι είναι εδώ; επέμεινε η Άννα για πολλοστή φορά.

-Εδώ είναι το Νησί. Δεν καταλαβαίνω γιατί ρωτάς και ξαναρωτάς. Ξέρω βέβαια ότι σε μερικούς ανθρώπους η μετάβαση από τον Κόσμο τους εδώ είναι κάπως επίπονη και προκαλεί μια θολούρα για λίγο, αλλά δεν έχω ξανασυναντήσει κανέναν που να μη θυμάται τίποτα, ούτε καν σε ποιο μέρος ήρθε. Ηρέμησε. Είσαι στο Νησί, έχεις φτάσει, τα κατάφερες και τίποτα κακό δε σου συνέβη.

-Τι εννοείς «τα κατάφερα»;

-Έφτασες, πώς να το πω; Δεν ήταν ο σκοπός σου να έρθεις στο Νησί; Ε λοιπόν συγχαρητήρια, τα κατάφερες. Θα μου πεις τώρα τι κάνεις;

-Εννοείς αν κάνω κάτι παρόμοιο με… αυτό που έκανες εσύ πριν λίγο;

-Ναι, φυσικά αυτό εννοώ. Την ικανότητά σου. Ποια είναι;

Η Άννα την κοίταξε σα χαμένη. Ήταν η πρώτη φορά που κάποιος τη ρωτούσε κάτι τέτοιο.

-Πετάω… έκανε δισταχτικά.

-Πετάς;! Η Μυρτώ έδειξε να εκπλήσσεται. Ακόμα και η Θάλεια σήκωσε το κεφάλι της από το περιοδικό και την κοίταξε με περιέργεια.

-Αυτό είναι σπουδαίο! Κανείς από αυτούς που είναι εδώ δεν πετάει. Για την ακρίβεια δεν έχω γνωρίσει κανέναν μέχρι τώρα που να το κάνει, αν και όλοι επιμένουν πως αυτή η ικανότητα είναι υπαρκτή. Για να πω την αλήθεια ποτέ δεν το πίστεψα! είπε η Μυρτώ με ενθουσιασμό.

-Δεν είναι τίποτα… έκανε η Άννα ενοχλημένη. Ξαφνικά αισθανόταν την ανάγκη να κρυφτεί. Να μην ξέρει κανένας τίποτα γι' αυτήν, να μην τη ρωτάνε και να μη χρειάζεται να απαντάει. Αποφάσισε να περάσει στην αντεπίθεση:

-Είστε Αθάνατοι; ρώτησε επιθετικά.

-Αθάνατοι; Πώς σου ήρθε κάτι τέτοιο; Είναι από τα πιο περίεργα πράγματα που έχω ακούσει στη ζωή μου. Μη μου πεις ότι στον Κόσμο σου υπάρχουν αθάνατοι άνθρωποι;

-Όχι, φυσικά όχι, έκανε η Άννα ανήσυχα. Δεν έπρεπε να το έχει αναφέρει. -Αλλά τι είστε; Θέλω να πω…

-Δεν έχω ιδέα τι θέλεις να πεις και μου φαίνεται πως ούτε κι εσύ έχεις. Θα σε συμβούλευα να ξεκουραστείς για λίγο. Φαίνεται ότι το ταξίδι σε τάραξε για τα καλά. Σου έχουν δώσει δωμάτιο;

-Όχι…

-Έλα, θα σου βρω εγώ ένα. Νομίζω πως είδα ένα άδειο στην δυτική πλευρά. Έλα να ταχτοποιηθείς και κοιμήσου για λίγο, αυτό θα σε συνεφέρει. Το απόγευμα θα τα πούμε καλύτερα.

Ήταν ένα δωμάτιο απλό, τουλάχιστον για τα μέτρα της Βίλας. Σχετικά μικρό, με ένα μεγάλο, στενόμακρο παράθυρο που έβλεπε από ψηλά τον κήπο και τη λίμνη. Στο δάπεδο είχε πάτωμα, ένα ωραίο πάτωμα από καλό ξύλο, σαν αυτά που δε συναντάς και τόσο συχνά πια. Τα έπιπλά του περιορίζονταν στα βασικά: ένα κρεβάτι ημίδιπλο με οροφή που έδειχνε αυθεντικό, μία ξύλινη ντουλάπα και ένα από αυτά τα έπιπλα κρεβατοκάμαρας με τον καθρέφτη, που χρησιμεύουν για να τοποθετούν επάνω τα καλλυντικά και τα σχετικά. Φυσικά η Άννα δεν είχε τίποτα να τοποθετήσει επάνω, για την ακρίβεια δεν είχε μαζί της τίποτα περισσότερο από την τσάντα της. Πάντως το δωμάτιο δεν ήταν κι άσχημο. Στα πόδια του κρεβατιού υπήρχαν καθαρά σεντόνια και μια κομψή κουβερτούλα, πιθανώς γιατί τα βράδια είχε υγρασία στη Βίλα.

Κάθισε στο κρεβάτι και κοίταξε γύρω της. Ένιωθε εντελώς σαστισμένη, και κυρίως με τον εαυτό της. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς καθόταν τόσο ψύχραιμη και παρατηρούσε το δωμάτιο, λες και ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα που της είχε συμβεί εκείνη την ημέρα. Της έδωσαν δωμάτιο! Αυτό πια ήταν άνω ποταμών. Προσπάθησε να ανακεφαλαιώσει τα γεγονότα: το πρωί είχε ξυπνήσει στο σπίτι της όπως κάθε μέρα, είχε ετοιμάσει έναν καφέ και είχε διαβάσει για κανένα τρίωρο ένα σπάνιο ταξιδιωτικό βιβλίο του 18ου αιώνα που μιλούσε για την Πελοπόννησο. Στη συνέχεια είχε αποφασίσει να πάει μία βόλτα για να πάρει λίγο αέρα, πριν αρχίσει να κρατάει σημειώσεις και μπει σε μία διαδικασία που μπορεί να της έπαιρνε μέχρι το βράδυ.

Παρεμπιπτόντως είχε αφήσει στη μέση πολλή δουλειά, και αυτή η καθυστέρηση θα την πήγαινε σίγουρα πίσω σε σχέση με το πρόγραμμά της. Και σε τι κατάσταση είχε αφήσει το σπίτι; Ήταν σε κατάσταση που να μπορεί να διανυκτερεύσει κάπου αλλού; Είχε σίγουρα αφήσει τα πατζούρια ανοιχτά, αλλά τουλάχιστον είχε κλείσει τα τζάμια και τον θερμοσίφωνα. Τι άλλο; Το κομπιούτερ δεν είχε προλάβει να το ανοίξει εκείνο το πρωί, άρα ήταν σβηστό…. Μα τι ήταν όλα αυτά τώρα; Είχε ήδη συμβιβαστεί με την ιδέα να μην επιστρέψει στο σπίτι της μέχρι το βράδυ; Επέστρεψε στην ανασκόπηση της ιστορίας: η βόλτα είχε τραβήξει παραπάνω απ' ό,τι υπολόγιζε. Είχε ωραία μέρα και την είχε πιάσει διάθεση να περπατήσει λίγο περισσότερο. Στην

επιστροφή είχε περάσει στην παλιά πόλη από την είσοδο που διέσχιζε συνήθως, γιατί την έβγαζε κοντά στο σπίτι της. Και μετά; Μετά είχε βρεθεί σ' αυτό το μέρος, με το κεφάλι βαρύ και το μυαλό σκοτισμένο. Όλα από κει και πέρα ήταν παράλογα. Το Νησί, η Βίλα, οι άγνωστοι άνθρωποι με τις άγνωστες γλώσσες που δεν παραξενεύτηκαν ιδιαίτερα που έφτασε εκεί απρόσκλητη, ούτε και που πετούσε…

Το σκέφτηκε ξανά από όλες τις πλευρές, αλλά δεν μπόρεσε να δώσει μία λογική εξήγηση. Θυμήθηκε ότι είχε νομίσει για λίγο πως ήταν Αθάνατοι. Έδειχνε λογικό, τουλάχιστον αρκετά κοντινό στις εμπειρίες της. Η γυναίκα στην βεράντα όμως είχε αντιδράσει με μεγάλη έκπληξη όταν άκουσε τη λέξη «Αθάνατοι», και έδειχνε ειλικρινής. Δεν έπρεπε να το έχει πει. Καλό θα ήταν να προσέχει τα λόγια της, τουλάχιστον μέχρι να καταλάβει τι ήταν αυτό το μέρος.

Και τώρα της είχαν δώσει ένα δωμάτιο. Από όλα όσα της είχαν συμβεί εκείνη τη μέρα, αυτό ήταν που δεν μπορούσε να χωνέψει με τίποτα. Ένα δωμάτιο! Αντί να αναρωτηθούν τι έκανε εκεί, αντί να ψάξουν τρόπο για να τη διώξουν ή να την ανακρίνουν, ή κάτι… κάτι πιο αναμενόμενο, της είχαν βρει δωμάτιο! Αυτό, στο μυαλό της Άννας, δεν ήταν καθόλου καλό σημάδι.

Έψαξε νευρικά την τσάντα της και έβγαλε το κινητό της. Στην οθόνη έγραφε: Αναζήτηση δικτύου. Ήταν φανερό ότι η αναζήτηση δεν είχε καθόλου επιτυχή αποτελέσματα. Έπαιξε λίγο με το μενού: τα μηνύματά της, οι τελευταίες κλήσεις της, οι επαφές της ήταν όλα κανονικά εκεί, αλλά δεν μπορούσε να επικοινωνήσει με κανέναν. Το πέταξε ξανά μέσα στην τσάντα. Ποιον θα έπαιρνε αλήθεια αν είχε την ευκαιρία; Στο Ναύπλιο είχε κάποιους γνωστούς και κάποιους ανθρώπους με τους οποίους συνεργαζόταν, αλλά με κανέναν δεν είχε αρκετή οικειότητα για να του πει κάτι τόσο απίστευτο. Τον τελευταίο καιρό ζούσε λίγο σαν ερημίτης, ο μόνος φίλος με τον οποίο είχε έρθει σε επαφή πρόσφατα ήταν ο Άρης. Θα έπαιρνε τον Άρη; Ναι, φυσικά, ποιον άλλον; Αυτή η ιστορία δεν ήταν απλή, δεν ήταν, για παράδειγμα, από αυτές που διηγείσαι το πρωί στη δουλειά, «άκου τι μου έτυχε χτες». Αυτή η υπόθεση μύριζε από μακριά μυστήριο, απ' αυτά τα μυστήρια που δεν άρεσαν καθόλου στον Μάρκο, αν και ήταν πολύ πιθανό να έχει κάποια σχέση μαζί του, όπως την προηγούμενη φορά. Ή μήπως με τον Νίκο; Γιατί η Άννα δεν είχε μπλέξει μόνο με μάγους στο παρελθόν, είχε μπλέξει και με τους Αθάνατους. Είχε μπλεχτεί και πάλι άθελά της σε κάποια ιστορία μαγείας; Ήταν πιθανό, άλλωστε το σενάριο

στριφογύριζε στο μυαλό της από την πρώτη στιγμή που άρχισε να πετάει ξανά. Είχε προσπαθήσει να το αγνοήσει, αλλά μέσα της ήξερε ότι κορόιδευε τον εαυτό της.

Έπιασε το πρόσωπό της με τα δυο της χέρια: δεν είχε καμία διάθεση για κάτι τέτοιο και, αντίθετα με την προηγούμενη φορά που ήταν μικρή και ανόητη, τώρα της φαινόταν άκρως επικίνδυνο! Σκέφτηκε ότι δεν ήταν και τόσο καλή ιδέα να μάθουν εδώ ότι είχε επαφές με τέτοιου είδους ανθρώπους στον τόπο της, για την περίπτωση που τελικά η παρουσία της στο Νησί ήταν τυχαία και ανεξάρτητη από αυτούς. Αν όλο αυτό είχε σχέση μόνο μ' εκείνη και την ικανότητά της, δεν υπήρχε κανένας λόγος να μπλέξει και τους άλλους, τουλάχιστον μέχρι να μάθει περί τίνος επρόκειτο.

Κεφάλαιο 3: Η υπόθεση με τα Ξωτικά

1.

Ο Μάρκος πετάχτηκε έντρομος και ανακάθισε. Ήταν λουσμένος στον ιδρώτα και δυσκολευόταν να αναπνεύσει. Μέσα στο σκοτάδι προσπάθησε να καταλάβει πού βρισκόταν και τι του συνέβαινε. Ο Άρης σάλεψε στο διπλανό κρεβάτι.

-Τι συμβαίνει; ρώτησε μέσα στον ύπνο του.

-Τίποτα, ένα όνειρο. Πάω έξω να πάρω λίγο αέρα.

Ντύθηκε βιαστικά και βγήκε από το σπίτι που αισθανόταν ότι του προκαλούσε ασφυξία. Έξω στο λιβάδι η νύχτα ήταν ήρεμη: το φεγγάρι που κόντευε στην γέμισή του φώτιζε τα πάντα μ' ένα απαλό φως και είχε πιάσει να φυσάει ένα δροσερό αεράκι. Πήρε μερικές ανάσες προσπαθώντας να ηρεμήσει και όταν οι χτύποι της καρδιάς του άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον κανονικό τους ρυθμό, άνοιξε τη βρύση της αυλής και έριξε νερό στο πρόσωπό του. Όταν τελικά συνήλθε, συνειδητοποίησε ότι δε νύσταζε πια και δεν είχε όρεξη να γυρίσει μέσα, στη ζέστη του σπιτιού. Μία μικρή βόλτα πριν επιστρέψει στο κρεβάτι του θα του έκανε καλό.

Καθώς ξεκινούσε, θυμήθηκε τα λόγια που είχε πει για το δάσος ο Άρης. Αναρωτήθηκε σε τι βαθμό ο φίλος του είχε πιάσει κάτι από την ατμόσφαιρα του τόπου, κάτι που ο ίδιος είχε συνηθίσει τόσο πολύ που δεν το πρόσεχε πια. Σκέφτηκε πως η Μαρίνα θα ήταν πιο κατάλληλη να του πει μία γνώμη, και αμέσως επέπληξε τον εαυτό του: είπαμε να δεχτούμε τη μαγεία, αλλά δε χρειάζεται να αποχτήσουμε και εμμονές. Είναι εύκολο να βλέπεις παντού μυστήρια, δεν έχεις παρά να ερμηνεύεις τα

πάντα με διαφορετικό τρόπο. Πολλοί καταλήγουν στα τρελλάδικο για λιγότερα. Τίποτα παράξενο δεν είχε συμβεί ποτέ στο δάσος.

Διέσχισε την έκταση που αποκαλούσε «χωράφι του»· ήξερε απ' έξω κι ανακατωτά την περιοχή, καθώς όταν ήταν μικρός περνούσε αρκετά μεγάλο μέρος από τα καλοκαίρια του στο σπίτι της γιαγιάς. Έφτασε στο γεφυράκι, διέσχισε το ρέμα και ακολούθησε το μονοπάτι που προχωρούσε κατά μήκος του. Ήταν μία ήσυχη βραδιά. Στενοχωρήθηκε που δεν είχε φέρει μαζί του τσιγάρα, αλλά δεν ήθελε να γυρίσει πίσω για να τα πάρει. Το μυαλό του γύρισε στο όνειρο που άρχισε να ξεκαθαρίζει σιγά σιγά: ήταν και πάλι τα Ξωτικά. Τα έβλεπε και ήξερε ότι ήταν εκείνα, ήταν πολλά και του μιλούσαν όλα μαζί, αλλά δεν καταλάβαινε τι ήθελαν να του πουν. Προσπαθούσε να ξεχωρίσει τις φωνές τους, να καταλάβει τα λόγια τους, αλλά τίποτα δε γινόταν και αυτό του προκαλούσε μία τρομερή αγωνία. Δε θυμόταν τίποτα άλλο. Δεν καταλάβαινε γιατί είχε τρομάξει, στο κάτω κάτω ήταν μόνο ένα όνειρο. Το τρίτο μέσα σε λίγες μέρες.

Κάτι ακούστηκε μέσα από τις καλαμιές, λίγα μέτρα μπροστά του. Ένας ανεπαίσθητος θόρυβος, που κανονικά δε θα τον έπιανε, αλλά περπατούσε στα σκοτεινά και οι αισθήσεις του ήταν οξυμμένες. Σταμάτησε για να αφουγκραστεί. Δεν είχε όρεξη να τον αιφνιδιάσει κανένα ζώο εκεί στην ερημιά. Το φεγγάρι καθρεφτιζόταν στην ήρεμη επιφάνεια του νερού που κυλούσε ήσυχα και σταθερά, χωρίς βιασύνη. Πέρασε αρκετή ώρα σκυφτός πάνω από το ρυάκι, χαζεύοντας την αντανάκλαση του φεγγαριού και αφήνοντας την μονοτονία της κίνησης και του ήχου να τον νανουρίσουν και να διώξουν μακριά την ένταση που τον είχε ξαγρυπνήσει. Όταν επιτέλους σήκωσε το κεφάλι του, την είδε. Ήταν μία λυγερόκορμη νεαρή γυναίκα με απαλές καμπύλες, αυτό ήταν το πρώτο που πρόσεξε πριν στρέψει το βλέμμα του στο πρόσωπό της· εκεί είδε τα μακριά, ροζ μαλλιά που ήταν τραβηγμένα πίσω από τα καλοσχηματισμένα μυτερά αφτιά της. Αυτό εννοούσε λοιπόν ο Άρης; Στους λαϊκούς μύθους, στα μαγεμένα δάση εμφανίζονταν ξαφνικά Ξωτικά μπροστά στους θνητούς και τους έπαιρναν το μυαλό. Η πραγματικότητα δεν απείχε και πολύ από τα παραμύθια: τα μαύρα μάτια της έμοιαζαν σαν κάρβουνα και έλαμπαν στο μισοσκόταδο, και όταν τα αντίκρισε η καρδιά του σκίρτησε για μια στιγμή. Αυτή η λεπτομέρεια, τον έκανε να συνειδητοποιήσει ότι την ήξερε από παλιά, αν και δεν μπορούσε να θυμηθεί το όνομά της. Η ξωτική γυναίκα, που χωρίς να το θέλει τον είχε μαγέψει, στεκόταν ακίνητη τρία βήματα μπροστά του στην άλλα όχθη του ποταμού,

ανάμεσα στις καλαμιές. Πατούσε τα γυμνά πόδια της μέσα στο νερό και τον κοιτούσε χωρίς να μιλάει, περιμένοντας να συνέλθει από το ξάφνιασμά του. Ήταν σα να είχε εμφανιστεί από το πουθενά, κανένας θόρυβος δεν είχε προαναγγείλει την παρουσία της και ο Μάρκος δεν μπορούσε να πει πόση ώρα στεκόταν εκεί.

-Καλησπέρα Μάγε, είπε τελικά, όταν έγινε φανερό ότι ο Μάρκος δε θα συνερχόταν σύντομα από μόνος του.

-Καλησπέρα…

-Φιδάλμα, αυτό είναι το όνομά μου.

-Δε σε άκουσα να έρχεσαι.

-Ναι, αυτό κάνουν τα Ξωτικά, ελπίζω να μη σε δυσαρεστεί η ξαφνική παρουσία μου, απάντησε εκείνη με νάζι. Ο Μάρκος το προσπέρασε.

-Είσαι ένα Ξωτικό από το δάσος του Λύκαιου! έκανε χαζά. Ήταν το τελευταίο πρόσωπο που περίμενε να δει, τουλάχιστον στην Τριανταφυλλιά.

-Ναι, χαίρομαι που με αναγνωρίζεις, έστω και αργά.

-Τι δουλειά έχεις εδώ;

-Ήρθαμε για σένα Μάγε, επιτέλους σε βρήκαμε. Σε ψάχνουμε μερικές μέρες τώρα, αλλά δεν ήσουν πουθενά. Παραφυλούσαμε το σπίτι σου, αλλά έδειχνε άδειο. Είναι δύσκολο για μας να κρυβόμαστε μέσα στο δάσος και τα πρωινά περνάνε άνθρωποι από εδώ.

-Ποιοι με ψάχνετε; Δε βλέπω κανέναν άλλο εδώ. Ή μήπως είναι κι άλλοι; Ο Μάρκος προσπάθησε να ξεχωρίσει κι άλλες παρουσίες ανάμεσα στις καλαμιές.

-Ο Νέδιστος κι εγώ. Εκείνος περιμένει στο δάσος. Θα έρθεις μαζί μου να τον συναντήσεις; Έχει να σου μιλήσει για κάτι πολύ σημαντικό.

Ο Μάρκος ανασκάλεψε στα γρήγορα τη μνήμη του για να θυμηθεί ποιος ήταν ο Νέδιστος. Το όνομα του ήταν πολύ γνωστό.

-Ο Νέδιστος, ο αδερφός της βασίλισσα των Ξωτικών, της Μιρτίνδης, είπε υπομονετικά το Ξωτικό. -Εκείνος κι εγώ έχουμε έρθει εδώ με ειδική αποστολή, μέρος της οποίας είναι να σε βρούμε. Θα έρθεις; Εκείνος θα σου εξηγήσει τα πάντα.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του και άπλωσε το χέρι του για να τη βοηθήσει να διασχίσει το ρυάκι. Αυτό ήταν ουσιαστικά περιττό, αλλά εκείνη δέχτηκε αδιαμαρτύρητα την κίνηση αβρότητας, πήδηξε χαριτωμένα στην πλευρά του και ξεκίνησε με αθόρυβο βήμα προς το δάσος. Ο Μάρκος την ακολούθησε.

Περπάτησαν αρκετά χωρίς να ανταλλάξουν άλλες κουβέντες. Τώρα τη νύχτα, ο Μάρκος δεν μπορούσε να μην παραδεχτεί αυτά που είχε παρατηρήσει ο Άρης το προηγούμενο απόγευμα, αλλά δεν είχε χρόνο να ασχοληθεί με το περιβάλλον: χρειαζόταν όλη την αυτοσυγκέντρωσή του για να μη χάνει την Ξωτικιά που σχεδόν έτρεχε μερικά βήματα μπροστά του. Όσο καλά και να γνώριζε το δάσος, ήταν δύσκολο να περπατάει με τόσο γρήγορο βήμα μέσα στο σκοτάδι και σύντομα τα πόδια του είχαν γεμίσει με γρατζουνιές. Όταν προσπέρασαν τις τελευταίες λεύκες, η κοπέλα σταμάτησε. Σαν από το πουθενά εμφανίστηκε μπροστά του ένα ψηλό Ξωτικό με γαλάζιο δέρμα και μπλε μαλλιά. Ο Μάρκος τον αναγνώρισε αμέσως.

-Καλησπέρα Μάγε, του είπε κι αυτός.

-Καλησπέρα Νέδιστε, άρχοντα των Ξωτικών του Λύκαιου.

Ο Νέδιστος έδειξε ευχαριστημένος με την προσφώνηση και κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας. Του άπλωσε το δεξί χέρι με επισημότητα, όπως τον είχε δει να κάνει την πρώτη φορά που είχαν συναντηθεί. Προφανώς ο αδερφός της ξωτικοβασίλισσας θεώρησε ευγενικό να χρησιμοποιήσει τη χειρονομία των ανθρώπων για να τον καλωσορίσει

-Σε ψάχνουμε μέρες τώρα.

-Με ψάχνετε εδώ; Και πώς ξέρατε ότι θα έρθω;

-Θα έρθεις; Τι εννοείς Μάγε; Αυτό δεν είναι το σπίτι σου;

Ο Μάρκος δεν μπορούσε να απαντήσει αρνητικά σ' αυτή την ερώτηση. Κατά κάποιο τρόπο αυτό ήταν το σπίτι του. Ήταν το μοναδικό σπίτι που είχε στο όνομά του, τουλάχιστον αυτό έγραφε η φορολογική του δήλωση. Ο Νέδιστος μάλλον δεν ενδιαφερόταν για την φορολογική δήλωση του Μάρκου και ούτε θα ήξερε τι ήταν, κι όμως για κάποιον λόγο, θεωρούσε φυσικό ότι θα τον έβρισκε εκεί.

-Αυτό είναι το σπίτι μου, παραδέχτηκε δισταχτικά, αλλά συνήθως δε μένω εδώ.

Τα Ξωτικά έδειξαν να δυσκολεύονται να το καταλάβουν αυτό, δεν είχαν ακούσει τίποτα για την Αγία Παρασκευή, ούτε τους φαινόταν φυσικό να έχει κάποιος δύο μέρη για να μένει.

-Ξέραμε αυτό το μέρος από τότε που ζούσε εδώ η γιαγιά σου, και από τότε που ζούσαν πριν από αυτήν άλλοι, παλιότεροι συγγενείς της. Όλοι μάγοι, παλιότερα είχαν σχέσεις με τη φυλή μας, αν και τελευταία αυτές δεν ήταν πάντα οι καλύτερες. Ξέρεις οι σχέσεις μας με τους μάγους…

-Ναι, το έχω ακούσει.

-Ξέραμε ωστόσο ότι αυτό ήταν το σπίτι των μάγων· πάντα, όταν ζητούσαμε έναν μάγο, ερχόμασταν εδώ και τον βρίσκαμε!

Ο Μάρκος ανασήκωσε τα φρύδια σκεφτικά. Η απάντηση ήταν παράδοξη, αλλά αποστομωτική.

-Κάναμε αρκετά μεγάλη πορεία από το δάσος μας μέχρι εδώ, δεν είναι κοντά και μεσολαβούν βουνά που είναι δύσκολο να διασχίσεις, ακόμα και το καλοκαίρι.

Ο Μάρκος αναλογίστηκε την απόσταση από τον ποταμό Νέδα μέχρι την Τριανταφυλλιά και αναρωτήθηκε πόσος χρόνος να χρειαζόταν για να την καλύψεις με τα πόδια μέσα από τα δάση και τα βουνά. Πώς να τους εξηγήσει πόσο τυχεροί ήταν που τον είχαν πετύχει εδώ; Ή μήπως δεν ήταν ακριβώς τύχη; Στο κάτω κάτω το θέμα είχε λυθεί: τον είχαν βρει.

-Και τι θέλετε από μένα; Γιατί με αναζητάτε;

Ο Νέδιστος κάθισε στο έδαφος και έκανε νόημα στους άλλους δύο να κάνουν το ίδιο. Η Φιδάλμα βολεύτηκε αμέσως πάνω σε ένα σωρό ξερά φύλλα. Ο Μάρκος κοίταξε τριγύρω. Αν αυτή η συζήτηση έπαιρνε ώρα, όπως υποψιαζόταν, θα ήθελε να έχει ένα πιο βολικό κάθισμα. Τελικά βρήκε έναν κομμένο κορμό, τον έσυρε με δυσκολία προς το μέρος τους, τον βρήκε κάπως υγρό, έβαλε πάνω μερικά φύλλα και με τα πολλά κάθισε και έδειξε έτοιμος για τις αποκαλύψεις. Ο Νέδιστος περίμενε υπομονετικά, υποθέτοντας ίσως πως όλη αυτή η καθυστέρηση οφειλόταν σε μία προσπάθεια από μέρος του Μάρκου να προετοιμαστεί για όσα θα άκουγε.

-Είναι μία μεγάλη ιστορία, ένα μέρος της οποίας ίσως να το ξέρεις ήδη, ξεκίνησε το αρσενικό Ξωτικό. Γνωρίζεις βέβαια ότι κάτι συμβαίνει τον τελευταίο καιρό, έτσι δεν είναι;

-Ναι… έκανε διστακτικά ο Μάρκος. Εννοείς τις Πύλες;

-Το ήξερα ότι θα το έχεις αντιληφθεί. Πύλες ανοίγουν ασυνήθιστα συχνά, ενώ τα Περάσματα έχουν φράξει ολοκληρωτικά.

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε. Αυτή η πληροφορία ήταν καινούρια γι' αυτόν.

-Έχουν φράξει τα Περάσματα; Τι σημαίνει αυτό; Και πώς το ξέρεις εσύ;

-Η άγνοιά σου μου κάνει εντύπωση. Νόμιζα πως όλα αυτά είναι δουλειά των μάγων. Αυτοί παίζουν καμιά φορά με πράγματα που δεν πρέπει.

-Των μάγων… έκανε ο Μάρκος σκεφτικά. Νομίζεις ότι υπάρχουν κι άλλοι μάγοι στην περιοχή;

Ο Νέδιστος τον κοίταξε αυστηρά.

-Φυσικά και υπάρχουν άλλοι μάγοι, τι νόμιζες ότι είσαι ο μοναδικός;

-Όχι ο μοναδικός, αλλά… Τέλος πάντων, πες μου για τα Περάσματα.

-Τα γνωστά Περάσματα που χρησιμοποιούνταν εδώ και χρόνια για την επικοινωνία με τους άλλους Κόσμους έχουν κλείσει ερμητικά και κανένας δεν μπορεί να τα ανοίξει.

-Χρησιμοποιείτε Περάσματα για να επικοινωνείτε με άλλους Κόσμους;

Ο Νέδιστος βρέθηκε σε δύσκολη θέση.

-Όχι φυσικά, αμύνθηκε, δεν τα χρησιμοποιούμε. Ωστόσο υπάρχει ένα Πέρασμα στο δάσος μας, του οποίου η φυλή μας είναι φύλακας εδώ και πολλά χρόνια. Εγώ προσωπικά είμαι υπεύθυνος γι' αυτό σήμερα, ξέρω τον τρόπο να το ανοίγω και να το κρατάω ανοιχτό ή να το κλείνω και να το κρατάω κλειστό. Στην πραγματικότητα έχουμε να το ανοίξουμε πολλά χρόνια, ξέρουμε ότι κάτι τέτοιο δεν είναι συνετό, οπότε φροντίζουμε να παραμένει κλειστό και δεν ερχόμαστε σε επαφή με τους Οντού.

-Τους ποιους;

-Το Πέρασμα οδηγεί στην Κίλε –Οντούρ, το μέρος όπου ζουν οι Οντού. Και άνθρωποι, φυσικά. Όμως δεν ανοίγει πια, δεν υπακούει στα μάγια που έχουν δημιουργηθεί ειδικά για αυτό, δεν εμφανίζεται καν.

Ο Μάρκος έγνεψε υπομονετικά. Καταλάβαινε ότι άρχιζε άλλη μία από εκείνες τις συζητήσεις που θα του έπαιρνε ώρα να καταλάβει και που οι συνομιλητές του θεωρούσαν δεδομένα τα μισά από τα στοιχειά, τα οποία ο ίδιος αγνοούσε. Ο Νέδιστος έδειξε να κατανοεί την αμηχανία του και προσπάθησε να του εξηγήσει:

-Η Κίλε –Οντούρ, είναι το μέρος που βρίσκεται πέρα από το Πέρασμα. Είναι ένας Κόσμος που μοιάζει πολύ με τον δικό μας… κατά κάποιον τρόπο δηλαδή. Για την ακρίβεια είναι μία παραλλαγή του δικού μας Κόσμου, αν και δεν είμαι σίγουρος ότι θα αναγνώριζες και πολλά αν βρισκόσουν εκεί. Ζουν κι εκεί άνθρωποι – οι Κίλι και Ξωτικά –οι Οντού, μόνο που η κατάσταση μεταξύ τους είναι διαφορετική. Τα Ξωτικά ζουν ελεύθερα, δε χρειάζεται να κρύβονται όπως εδώ που ο αριθμός τους μειώνεται συνεχώς. Το δάσος τους είναι παρόμοιο με το δικό μας, εκεί κάτω στον ποταμό Νέδα: έχει το ποτάμι και τους ίδιους παραπόταμους και ρυάκια, τους ίδιους καταρράχτες και το σπίτι των Οντού βρίσκεται σ' ένα μέρος αντίστοιχο με τη Σπηλιά. Είναι όμως και διαφορετικό, τα δέντρα που φυτρώνουν εκεί δεν είναι σαν τα δικά μας, ο ουρανός έχει διαφορετικό χρώμα καθώς και τα νερά, και κάνει περισσότερο κρύο απ' ό,τι εδώ.

Από την άλλη, εκεί δεν υπάρχουν μάγοι. Η Κίλε –Οντούρ είναι ένα μέρος χωρίς καθόλου μαγεία.

-Για να καταλάβω: η Κίλε –Οντούρ είναι… ένα άλλο Σύμπαν; ρώτησε ο Μάρκος προσπαθώντας να βγάλει άκρη.

Ο Νέδιστος τον κοίταξε μπερδεμένος. -Ένας άλλος Κόσμος, διευκρίνισε.

-Και ξέρετε τον τρόπο να πάτε εκεί;

-Ναι… φυσικά, αυτό δε σου λέω τόση ώρα; έκανε ο Νέδιστος σα να μην ήταν αυτό το θέμα. Μετά συνέχισε την ιστορία του: -Τα Ξωτικά που ζουν εκεί, οι Οντού είναι φιλοπόλεμοι, τουλάχιστον έτσι ήταν παλιότερα, γιατί όπως σου είπα είναι πολλές γενιές που δεν έχουμε έρθει σε επαφή μαζί τους και δεν ξέρουμε σε τι ακριβώς κατάσταση βρίσκονται σήμερα. Τώρα βέβαια θα μου πεις γιατί τα Ξωτικά του Λύκαιου να θέλουν να ανοίξουν έτσι στα καλά καθούμενα το Πέρασμα που κρατούσαν κλειστό εδώ και δεκάδες χρόνια. Εδώ είναι το παράξενο: πριν μερικές μέρες, έκλεψαν τη Μαγική Άρπα των Ξωτικών, ένα αντικείμενο πολύ σημαντικό για μας, καταλαβαίνεις.

Ο Μάρκος δεν καταλάβαινε τίποτα και αναστέναξε καρτερικά.

-Τι ακριβώς είναι η Μαγική Άρπα των Ξωτικών;

Ο Νέδιστος φάνηκε να απορεί.

-Μα είναι το βασικό μαγικό αντικείμενο της φυλής μας και το έμβλημά των Ξωτικών του Λύκαιου, είπε περήφανα. Όχι των μάγων όπως τα περισσότερα πράγματα που φυλάμε - αλλά δική μας, εντελώς δική μας. Η Άρπα περικλείει ολόκληρη τη μαγεία μας.

-Και τι κάνει; ρώτησε δειλά ο Μάρκος.

-Μα είναι δυνατόν να μην ξέρεις την Άρπα των Ξωτικών; διαμαρτυρήθηκε η Φιδάλμα.

Ο Νέδιστος δεν της έδωσε σημασία και βάλθηκε να του εξηγεί.

-Ανάλογα με την μελωδία που διαλέγει να παίξει ο μουσικός της, μπορεί να θεραπεύσει τους ανθρώπους και τα Ξωτικά από τις αρρώστιες της ψυχής, τη θλίψη και τη μελαγχολία ή να τους δώσει θάρρος αν, για παράδειγμα, ετοιμάζονται για μάχη. Η μελωδία της Άρπας είναι απαραίτητο να ακούγεται στις γιορτές μας, γιατί αυτό σημαίνει ότι η φυλή μας είναι ακόμα ζωντανή και το είδος μας διατηρείται ακόμα. Τα παλιά χρόνια έλεγαν ότι μία συγκεκριμένη μελωδία παιγμένη από την

Άρπα στη γιορτή της Εαρινής Ισημερίας ήταν αυτή που έκανε την άνοιξη να έρχεται. Φυσικά τώρα ξέρουμε ότι η άνοιξη έρχεται πάντα και δεν εξαρτάται από μας!

-Ναι, βέβαια… έκανε ο Μάρκος μην ξέροντας πώς να αντιδράσει.

-Η κλοπή της είναι… πώς να το πω, μία παραβίαση, μία υπέρτατη προσβολή που θίγει την τιμή, την υπόληψη και το κύρος της φυλής μας. Το να μην την έχουμε πια μας απαξιώνει. Η προσβολή είναι θανάσιμη, ειδικά για τη βασίλισσά μας που είναι ο προσωπικός φύλακάς της. Τα Ξωτικά είναι ευαίσθητα στις προσβολές, τα κάνουν να πέφτουν σε μελαγχολία και αυτό οδηγεί στον μαρασμό της φυλής.

-Και την Άρπα την έκλεψαν οι Οντού;

-Ναι. Πέρασαν στον δικό μας Κόσμο μία μέρα που πολλοί από μας έλειπαν στο κυνήγι, έφτασαν μέχρι τη σπηλιά μας και την άρπαξαν. Αυτό δεν μπορούσαμε φυσικά να το αφήσουμε έτσι. Δοκιμάσαμε αμέσως να ανοίξουμε το Πέρασμα και να πάμε στην Κίλε-Οντούρ για να πάρουμε πίσω την Άρπα και τότε διαπιστώσαμε ότι το Πέρασμα δε λειτουργούσε πια. Τότε ήταν που αρχίσαμε να παρατηρούμε και διάφορες άλλες ανωμαλίες, κυρίως στην ενέργεια του Κόσμου, καθώς και Πύλες που άνοιξαν μερικές φορές στο δάσος χωρίς εμφανή λόγο. Η Μιρτίνδη πιστεύει ότι από μία τέτοια τυχαία Πύλη, που άνοιξε στο δάσος χωρίς εμείς να την αντιληφθούμε, ήρθαν στον Κόσμο μας οι Οντού.

-Μια στιγμή, τον έκοψε ο Μάρκος. Θεωρείς ότι οι Οντού πέρασαν στο δάσος σας από μία τυχαία Πύλη και όχι από το ίδιο το Πέρασμα; Γιατί να μην ήρθαν απ' αυτό και να ευθύνονται αυτοί για την καταστροφή του; Μήπως μπορεί να ευθύνονται και για όλα τ' άλλα, για την ανωμαλία στις Πύλες, την ενέργεια και τα σχετικά;

-Οι Οντού; Ο Νέδιστος γέλασε και η Φιδάλμα τον μιμήθηκε. -Όπως σου είπα, οι Οντού δε διαθέτουν ίχνος μαγείας. Αποκλείεται να μπόρεσαν να φτιάξουν ένα Άνοιγμα για έναν άλλο Κόσμο, ποτέ δεν έχουν κάνει κάτι παρόμοιο. Ακόμα και το Πέρασμα που ενώνει τους δύο Κόσμους μόνο εμείς μπορούσαμε να το χειριστούμε. Εκείνοι δεν ξέρουν τον τρόπο να το ανοίξουν και εμείς, όπως σου είπα, το κρατούσαμε κλειστό από τη δική μας πλευρά. Όχι, κανείς δεν άνοιξε το Πέρασμα, και σίγουρα όχι αυτοί. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι οι Οντού ήρθαν από κάποια Πύλη, κάποια Πύλη που βρήκαν ανοιχτή τυχαία, επανέλαβε ο Νέδιστος σκεφτικά, σα για να επιβεβαιώσει στον εαυτό του ότι το συμπέρασμά του ήταν σωστό.

-Όμως για ποιο λόγο μπορεί να άνοιξε αυτή η Πύλη; επέμεινε ο Μάρκος.

-Αυτό, σου είπα, είναι δουλειά των μάγων.

-Μάλιστα, έκανε ο Μάρκος, που επιτέλους είχε καταλάβει μέσες –άκρες την ιστορία. -Και ήρθατε σ' εμένα γιατί… είμαι μάγος, ας πούμε...

-Σκεφτήκαμε ότι, μιας και η μεταξύ μας συμμαχία έχει αποκατασταθεί από την τελευταία φορά που μας επισκέφτηκες, θα μπορούσαμε να έρθουμε να σε ρωτήσουμε τι συμβαίνει και να ζητήσουμε τη βοήθειά σου.

-Τη βοήθειά μου για ποιο πράγμα;

-Πρέπει να μας βοηθήσεις να πάμε στην Κίλε –Οντούρ και να πάρουμε πίσω την Άρπα. Όπως καταλαβαίνεις μας είναι απαραίτητη. Η μελωδία της πρέπει να ακουστεί στη γιορτή του Θερινού Ηλιοστασίου, αλλιώς θα είναι σαν τα Ξωτικά του Λύκαιου να μην υπάρχουν πια. Η θέση μας ανάμεσα στις φυλές των Ξωτικών είναι πολύ επισφαλής χωρίς την Άρπα, κανένας δεν αναγνωρίζει μία φυλή που έχει χάσει το έμβλημά της και αναγκάζεται να ζει στο περιθώριο, χωρίς τιμή. Ίσως αναγκαστούμε να φύγουμε πάλι από το δάσος όπου έχουμε εγκατασταθεί και να πάμε να ζήσουμε με κάποια άλλη φυλή Ξωτικών, αλλά τότε θα είμαστε σαν υποτελείς τους. Χωρίς την Άρπα… είμαστε χαμένοι.

Ο Μάρκος αναστέναξε. Κάτι του έλεγε ότι θα ήταν καλύτερα να είχε παραμείνει στο κρεβάτι του. Φαίνεται ότι όποιος είχε προβλήματα με όντα από άλλους Κόσμους θεωρούσε καλό να απευθύνεται σ' εκείνον, είχε κάνει κακή αρχή. Ξαφνικά του ήρθε και μια άλλη ιδέα.

-Μήπως ήρθατε στον ύπνο μου να με ειδοποιήσετε γι' αυτό; ρώτησε.

-Α, το κατάλαβες! Δεν ήμασταν εντελώς σίγουροι ότι κάτι τέτοιο μπορούσε να λειτουργήσει! Η Μιρτίνδη έχει την ικανότητα να μπαίνει στο όνειρο των μάγων και να τους καλεί, αλλά δεν ήξερε αν θα πετύχαινε κάτι τέτοιο τώρα πια, είχε χρόνια να το δοκιμάσει. Ο Νέδιστος φαινόταν ικανοποιημένος.

-Κόντεψα να πάθω συγκοπή τις δύο τελευταίες φορές, είπε ο Μάρκος ξερά, ελπίζω να μην το ξανακάνει. Και τελικά τι μπορώ να κάνω εγώ για να σας βοηθήσω;

-Α, τίποτα ιδιαίτερα δύσκολο. Όπως σου είπα το Πέρασμα δεν ανοίγει, οπότε θα θέλαμε να ανοίξεις μία Πύλη για χάρη μας, για να μπορέσουμε να περάσουμε στην Κίλε -Οντούρ. Μόνο η Φιδάλμα κι εγώ. Η Φιδάλμα, βλέπεις, είναι η μουσικός της Άρπας.

Ο Μάρκος κρατήθηκε για να μη βάλει τα γέλια.

-Ώστε τίποτα δύσκολο, ε; έκανε ειρωνικά.

Ο Νέδιστος δεν έδειξε να αντιλαμβάνεται την ειρωνεία.

-Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο;

-Είσαι μάγος.

-Και οι μάγοι μπορούν να ανοίγουν Πύλες…

-Ακριβώς.

-Έχετε κάποια περγαμηνή ή κάποιο βιβλίο που να λέει πώς μπορεί ένας μάγος να ανοίξει την Πύλη;

-Όχι, αλλά έχεις εσύ!

-Εγώ;

-Κάποιος προπάππους σου έκανε κάτι παρόμοιο στο παρελθόν, η Μιρτίνδη λέει ότι ήξερε τον τρόπο να ανοίγει Πύλες για πολλά Σύμπαντα. Και είχε πράγματι ένα βιβλίο.

Ο Μάρκος τον κοίταξε έκπληκτος. Ώστε υπήρχε ένα βιβλίο που άνοιγε Πύλες! Αυτό θα ήταν ιδανικό σενάριο· όμως είχαν εξετάσει όλα τα βιβλία που είχαν βρει στο δωματιάκι και κανένα δεν έμοιαζε με αυτό που ανέφερε ο Νέδιστος. Η Μαρίνα πάντως, είχε παραδεχτεί πως κανένα από τα βιβλία που είχαν βρει δεν ήταν πραγματικά μαγικό.

-Δεν έχω πια αυτό το βιβλίο, είπε στεναχωρημένα. Είναι ακριβώς αυτό που μου χρειάζεται, αλλά μέχρι τώρα δεν έχω καταφέρει να το βρω.

Το βλέμμα του Νέδιστου ήταν ανεξιχνίαστο μέσα στο σκοτάδι, ο Μάρκος δεν μπορούσε να καταλάβει αν τον πίστευε ή όχι. Ωστόσο, αν αυτό το βιβλίο υπήρχε στ' αλήθεια, θα μπορούσε να τους βοηθήσει όλους. Θα μπορούσε να είναι μία λύση ή τουλάχιστον η αρχή για να ψάξουν τη λύση. Ξαφνικά βάλθηκε να τους διηγείται τη δική του ιστορία, την εξαφάνιση της Άννας και τις έρευνες που έκαναν για να βρουν έναν τρόπο να την εντοπίσουν. Το ξημέρωμα τους βρήκε ακόμα στο δάσος να αναλύουν διάφορες πιθανότητες και τελικά ο Μάρκος δήλωσε ότι ήταν πτώμα και ήθελε να πάει για ύπνο. Πρότεινε στα Ξωτικά να έρθουν να κοιμηθούν κι αυτά στο σπίτι του, αλλά το χάραμα είναι η ώρα που το Ξωτικά ξυπνάνε και δεν είχαν όρεξη να κλειστούν στο σπίτι του Μάρκου ενώ ο ήλιος έλαμπε στον ουρανό. Αντίθετα, είπαν ότι θα μείνουν στο δάσος και θα περιμένουν εκεί. Του έδωσαν ραντεβού το απόγευμα για να συζητήσουν ξανά την υπόθεση. Ίσως θεωρούσαν ότι έπρεπε να προσπαθήσουν πιο σκληρά για να τον πείσουν, ίσως πάλι και να τον είχαν πιστέψει, αλλά έλπιζαν ότι μέχρι το απόγευμα θα είχε καταφέρει να βρει κάποια λύση.

2.

Το πρωί, ο ταχυδρόμος έφερε ένα συστημένο δέμα. Η αποστολή είχε γίνει από το ταχυδρομείο Καρπενησίου και παραλήπτης ήταν ο Μάρκος Γούναρης. Η υπόθεση δεν ήταν και τόσο απλή, καθώς ο Μάρκος έπρεπε να αφιερώσει κάποια σεβαστή ώρα στον ενθουσιώδη ταχυδρόμο – πρώην συμμαθητή του, που τον ξανάβλεπε μετά από τόσο καιρό, και να απαντήσει σε ένα σωρό ερωτήσεις σχετικά με τη ζωή του τον τελευταίο χρόνο, το πόσο σκόπευε να μείνει αυτή τη φορά και διάφορα άλλα που σύντομα θα έκαναν τον γύρο του χωριού, μαζί με το σχόλιο ότι ο Μάρκος είχε έρθει στην Τριανταφυλλιά χωρίς τη γυναίκα του και σε μία περίοδο που η μητέρα του έλειπε. Παρ' όλα αυτά, υπέγραψε και αποχαιρέτησε τον ταχυδρόμο ευχαριστημένος: η Μαγδαληνή είχε κάνει αυτό που είχε υποσχεθεί και δεν είχε χάσει καθόλου χρόνο. Σημείωσε στο μυαλό του να της τηλεφωνήσει αργότερα για να την ευχαριστήσει. Μέχρι να ξυπνήσουν οι άλλοι κάθισε στην αυλή και ξεφύλλισε το χοντρό βιβλίο που του είχαν στείλει. Ήξερε πως οι Αθάνατοι του είχαν κάνει μεγάλη χάρη. Τα βιβλία τους ήταν παλιά και σπάνια, τα περισσότερα μοναδικά αντίτυπα, και δεν τους άρεσε καθόλου να τα βλέπουν να αφήνουν τη βιβλιοθήκη τους. Η κίνηση αυτή θα μπορούσε να θεωρηθεί τιμητική απέναντί του, σα να αναγνώριζαν ότι του χρωστούσαν κάτι.

Ωστόσο όταν άνοιξε το βιβλίο στην πρώτη σελίδα ξαφνιάστηκε: ήταν ένα γνωστό του βιβλίο που, απ' ό,τι θυμόταν, δεν είχε καμία σχέση με τις Πύλες. Μιλούσε αντίθετα για τα Δαιμόνια, για τις απόπειρες που είχαν κάνει κατά καιρούς να έρθουν στον Κόσμο μας, για τις σχέσεις τους με τους Αθανάτους και τους τρόπους με τους οποίους οι μάγοι του παρελθόντος τα είχαν διώξει. Ο Μάρκος το αναγνώριζε, το είχε μελετήσει σε μία εποχή που, όπως και τώρα, δεν ήξεραν τι να κάνουν και η αλήθεια είναι ότι τον είχε βοηθήσει κάπως, αλλά τον είχε βοηθήσει σ' εκείνη τη συγκεκριμένη περίσταση. Για ποιον λόγο η Μαγδαληνή του έστελνε τώρα το ίδιο βιβλίο ξανά; Το διέτρεξε προβληματισμένος, αλλά συνέχισε να μη βρίσκει καμία σύνδεση με αυτά που συνέβαιναν τώρα, εκτός κι αν η αποστολή του είχε κάποιο συμβολισμό που δεν μπορούσε να εντοπίσει.

Η Μαρίνα ξύπνησε πρώτη και βγήκε στην αυλή να τον συναντήσει. Πήρε το βιβλίο από τα χέρια του και το ξεφύλλισε με ενδιαφέρον.

-Θα ήθελα να βρεθώ κάποτε στο Σπίτι των Αθανάτων, είπε. Θα ήθελα να δω από κοντά τη βιβλιοθήκη τους.

Ο Μάρκος δε σχολίασε και την άφησε να διαβάζει μέχρι να φτιάξει καφέ. Όταν επέστρεψε έξω, τη βρήκε να έχει σκύψει πάνω από μία σελίδα και να κοιτάζει κάτι με προσοχή. Πάνω στη σελίδα υπήρχε ένα κομμάτι χαρτί.

-Τι είναι αυτό; ρώτησε σκύβοντας πάνω από τον ώμο της για να το δει καλύτερα.

-Κάτι που βρήκα μέσα σ' αυτή τη σελίδα. Δεν έχει καμία σχέση με το περιεχόμενο του βιβλίου και αναρωτιέμαι αν η Μαγδαληνή το έβαλε επίτηδες εκεί. Μου φαίνεται απίθανο να βρέθηκε τυχαία μέσα στο μοναδικό βιβλίο που σου έστειλε.

-Γιατί, τι είναι; ξαναρώτησε ο Μάρκος με αυξανόμενη περιέργεια.

-Δες μόνος σου. Του έτεινε προσεχτικά το βιβλίο, κρατώντας παράλληλα το χαρτί μήπως και το πάρει κανένας ξαφνικός άνεμος.

Ήταν ένα μικρό κομμάτι χαρτί, κιτρινισμένο κάπου περισσότερο και κάπου λιγότερο και με τις γωνίες φαγωμένες. Το επάνω μέρος του είχε μερικές τρύπες. Έμοιαζε σαν κάποιος να το είχε χρησιμοποιήσει για να κρατήσει μία σημείωση, ή σαν να το είχε σκίσει βιαστικά, αποσπώντας το από ένα μεγαλύτερο κείμενο. Κάποτε ίσως να ήταν μέρος ενός χοντρού φύλλου, αλλά τώρα πια είχε λεπτύνει επικίνδυνα, τόσο που έδειχνε έτοιμο να διαλυθεί σε κομματάκια με την πρώτη απότομη κίνηση. Η Μαρίνα δίσταζε να το σηκώσει και το κρατούσε προσεχτικά πάνω στο ανοιχτό βιβλίο. Έγραφε μόνο μερικούς στίχους, με καλλιγραφικά γράμματα και μελάνι που είχε ξεθωριάσει και είχε τρέξει ελαφρώς στις άκρες:

«Αλλάζει ο κόσμος σαν αυτή έρθει σε ξένα χέρια
Του Μέγα Μάγου η παλιά, τρανή κληρονομιά…
Κεραυνοβόλος στ' όνομα, το τρομερό το Σκήπτρο
Σα θα δοθεί απανωτές του κόσμου οι συμφορές
Και ποιος θα είναι δυνατός τον κόσμο να φυλάξει;»

Ο Μάρκος γέλασε έκπληκτος.

-Μα… αυτό είναι ένα ποίημα, έκανε.

-Πράγματι, μοιάζει με δημοτικό τραγούδι!

-Και τι λες να σημαίνει;

-Ό,τι και να σημαίνει μιλάει για το Σκήπτρο σου.

-Το δικό μου; Μα εδώ λέει *Κεραυνοβόλος*.

-Στο είπα, τα σκήπτρα έχουν όνομα.

-Παράξενο. Είναι το τελευταίο πράγμα που περίμενα να λάβω.

-Μάλλον η Μαγδαληνή θα ήθελε να το ξέρεις.

-Αλλά ποιος μπορεί να έγραψε κάτι τέτοιο;

-Δεν ξέρω, δείχνει πολύ παλιό, ίσως να είναι ένα είδους χρησμός, απ' αυτούς που συνήθιζαν να γράφουν οι Μάγοι τον παλιό καιρό. Ή ένα συμπέρασμα που έβγαλε κάποιος από μία μελέτη. Φαίνεται σα να έχει σκιστεί από ένα τετράδιο, μπορεί να είναι κομμάτι ενός μεγαλύτερου ποιήματος. Ή ίσως να είναι κάποιος θρύλος ή μία προειδοποίηση.

-Μα είναι εντελώς άσχετο, άλλωστε εγώ δε σκοπεύω να αφήσω το Σκήπτρο μου να περάσει σε άλλα χέρια.

-Το ξέρω, αλλά φαίνεται πως η Μαγδαληνή θεώρησε ότι έπρεπε να γνωρίζεις την ύπαρξη του. Προτείνω να το φυλάξεις κάπου, είναι κάτι που πρέπει να γνωρίζεις κι εσύ και οι απόγονοί σου· κανείς δε μας λέει ότι μιλάει για σένα, μόνο ότι αναφέρεται στο συγκεκριμένο σκήπτρο.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του χωρίς να μπορεί να βγάλει κάποιο συμπέρασμα.

-Βρήκες τίποτα άλλο ενδιαφέρον στο βιβλίο; τη ρώτησε τελικά.

-Όχι άμεσα, είναι η αλήθεια. Αλλά πάλι αυτά τα παλιά βιβλία θέλουν μελέτη για να ανακαλύψεις κάτι που μπορεί να σου είναι χρήσιμο. Και εμείς, όπως συνήθως, δεν έχουμε χρόνο.

-Κι όμως... έχω διαβάσει ένα αρκετά μεγάλο μέρος του στο παρελθόν. Αυτό είναι το βιβλίο που χρειάστηκε να μελετήσω όταν έπρεπε να διώξω τα Δαιμόνια. Μου φαίνεται εντελώς άσχετο με την υπόθεσή μας.

-Αλήθεια; Αυτό είναι περίεργο. Αν το βιβλίο είναι πραγματικά άσχετο, ίσως η Μαγδαληνή να το έστειλε μόνο και μόνο για να κρύψει μέσα το χαρτάκι. Το θεωρείς πιθανό;

-Μπορεί. Η αλήθεια είναι ότι αν το χαρτάκι υπήρχε από την αρχή μέσα στο βιβλίο θα το είχα βρει την προηγούμενη φορά που το διάβασα. Ίσως πάλι να είναι το μόνο βιβλίο στην βιβλιοθήκη των Αθανάτων που είχε κάποια μικρή σχέση με τις Πύλες. Όπως και να το κάνεις μιλάει για μία άλλη Διάσταση και για το άνοιγμα μιας Πύλης. Μπορεί η Μαγδαληνή να σκέφτηκε ότι αν το μελετήσω κάπως πιο προσεχτικά και το δω από μία άλλη οπτική γωνία, θα βρω κάτι που θα με βοηθήσει. Αμφιβάλω αν κι αυτή η ίδια το έχει διαβάσει ολόκληρο.

-Είναι πιθανό. Πάντως θα σου έλεγα να φυλάξεις το χαρτί, ακόμα και όταν επιστρέψεις το βιβλίο. Είναι κάτι που θα έπρεπε να έχεις εσύ.

-Αυτό δεν είναι το μόνο παράξενο πράγμα που ήρθε να μας βρει σήμερα!

-Τι εννοείς;

-Είναι μέρες τώρα που σκεφτόμουν τα Ξωτικά. Τα είδα και στον ύπνο μου μερικές φορές.

-Ναι, μας το ’πες τις προάλλες.

-Λοιπόν, άκου κάτι παράξενο: το βράδυ συνάντησα δύο από αυτά.

Η Μαρίνα ξαφνιάστηκε.

-Συνάντησα δύο Ξωτικά από το δάσος του Λύκαιου. Είναι εδώ, στην Τριανταφυλλιά. Έχουν έρθει για εμένα, το ήξερες ότι είμαι τόσο περιζήτητος; Τα Ξωτικά ψάχνουν έναν μάγο για μία δουλειά τους και ποιος είναι ο πρώτος που τους έρχεται στο μυαλό; Ο Μάρκος Γούναρης φυσικά!

Η κοπέλα τον κοιτούσε κατάπληκτη.

-Ξωτικά εδώ; Έφτασαν τόσο μακριά για να σε ψάξουν; Κάτι τέτοιο είναι αδύνατο.

-Περίεργο, ε; Έτσι μου φάνηκε κι εμένα.

-Και πώς κατάφεραν να φτάσουν τόσο μακριά από τον τόπο τους;

-Αυτό αναρωτήθηκα κι εγώ. Φαίνεται ότι είναι ικανά για περισσότερα πράγματα από αυτά που νομίζουμε.

-Και πού είναι τώρα;

-Στο δάσος, δεν ήθελαν να έρθουν μαζί μου στο σπίτι, άλλωστε όταν τους το πρότεινα είχε ξημερώσει πια. Θα τα συναντήσουμε πάλι το απόγευμα.

-Αλλά… τι θέλουν;

-Ψάχνουν ένα βιβλίο που να λέει πώς ανοίγει μία Πύλη και έναν μάγο για να το κάνει!

Καθώς ήταν φανερό ότι δε θα μπορούσε να απαλλαγεί εύκολα από τις ερωτήσεις της, άρχισε να της εξηγεί με όσο περισσότερες λεπτομέρειες μπορούσε τη βραδινή περιπέτειά του. Το υπόλοιπο πρωινό κύλησε με συζητήσεις για τα Ξωτικά και το ποίημα πέρασε σε δεύτερη μοίρα. Η Μαρίνα ρωτούσε και ξαναρωτούσε να μάθει λεπτομέρειες. Το ότι είχαν εμφανιστεί την ώρα που κοιμόταν και δεν είχε μπορέσει να τα δει της φαινόταν τρομερά απογοητευτικό και το να περιμένει μέχρι το απόγευμα ήταν γι’ αυτήν βασανιστήριο. Δεν είχε συναντήσει ποτέ της Ξωτικά και ήταν φανερό πως η γνωριμία μαζί τους θα πραγματοποιούσε ένα από τα όνειρά της.

Ο Μάρκος από την άλλη, σκεφτόταν το βιβλίο που είχε αναφέρει ο Νέδιστος και αναρωτιόταν πού μπορεί να βρισκόταν. Ξαφνικά η ύπαρξη ενός τέτοιου βιβλίου του φαινόταν η μοναδική τους ελπίδα. Αν ήξεραν πώς να ανοίγουν τις Πύλες… αλλά πάλι, σε τι θα τους εξυπηρετούσε κάτι τέτοιο; Θα μπορούσαν άραγε να εξερευνήσουν όλους τους Παράλληλους κόσμους; Πόσοι να ήταν αυτοί; Ο Μάρκος καταλάβαινε ότι μία τέτοια ιδέα ήταν παράλογη, δεν ήταν αυτός ο τρόπος με τον οποίο μπορούσες να βρεις κάποιον που έχει χαθεί, εκτός αν είχες σκοπό να αφιερώσεις όλη την υπόλοιπη ζωή σου ψάχνοντας στα Σύμπαντα, αλλά δεν πτοήθηκε. Το να έχει στην κατοχή του ένα τέτοιο βιβλίο θα τον έβαζε σε πολύ πιο πλεονεκτική θέση από το να βολοδέρνει εντελώς στα τυφλά όπως τώρα. Άλλωστε ποιος ξέρει τι άλλο θα έγραφε εκεί μέσα.

Άφησε τη Μαρίνα και τον Άρη να ψάχνουν στο σπίτι της γιαγιάς και ο ίδιος πήγε στο σπίτι της μάνας του. Ερεύνησε εξονυχιστικά την αποθήκη που ήταν φυλαγμένα το πράγματα του πατέρα του, τη βιβλιοθήκη, τις ντουλάπες, ως και τα συρτάρια της κουζίνας. Το σπίτι της μητέρας ήταν λιτό και ταχτοποιημένο, χωρίς περιττά πράγματα και χωρίς πολλές κρυψώνες όπου θα μπορούσαν να βρίσκονται ξεχασμένα βιβλία. Άλλωστε ο πατέρας του είχε πεθάνει εδώ και δεκαπέντε χρόνια, ό,τι πράγματα και αν είχε, η μητέρα του θα τα είχε βρει πια. Εκτός βέβαια από αυτά που τα έκρυβε κάποιο ξόρκι. Όμως ο Μάρκος αμφέβαλε σοβαρά αν ο πατέρας του μπορούσε να κάνει ένα ξόρκι απόκρυψης που να είναι αποτελεσματικό μετά από τόσο καιρό. Γύρω στο μεσημέρι εγκατέλειψε την προσπάθεια και επέστρεψε στους άλλους.

Η Μαρίνα στο μεταξύ είχε αδειάσει τα δύο μικρά μπαούλα και είχε απλώσει τα περιεχόμενά τους στην κουζίνα, η οποία τώρα θύμιζε παζάρι μεταχειρισμένων.

-Βρήκαμε τίποτα; ρώτησε ο Μάρκος χωρίς πολλές ελπίδες.

-Τίποτα. Δηλαδή βρήκαμε ένα σωρό πράγματα, αντικείμενα όλων των ειδών, μερικά μαγικά, φιαλίδια με ληγμένα φίλτρα, φυλαχτά μικρής αξίας που η γιαγιά σου μάλλον έδινε στους ανθρώπους που ερχόντουσαν να ζητήσουν τη συμβουλή της… Το ξέρω γιατί τέτοια έδινε και η δικιά μου γιαγιά στην εποχή της. Μερικές πέτρες με μαγικές ιδιότητες που τις έβαλα σ’ εκείνο το βάζο. Ίσως κάποτε να φτιάξεις κι εσύ φυλαχτά με αυτές.

Ο Μάρκος την κοίταξε με ύφος που σήμαινε «δεν πας καλά», αλλά δεν παρέλειψε να ρίξει μία ματιά στις πετρούλες. Ίσως να ενδιέφεραν την Άννα, τον τελευταίο καιρό έφτιαχνε κοσμήματα, μερικά από τα οποία ήταν πολύ ωραία. Αρκεί πρώτα να

διερευνούσε πόσο μαγικές, και κατά συνέπεια επικίνδυνες, μπορεί να ήταν αυτές οι πέτρες.

-Η γιαγιά σου έχει και δύο μαγικά ραβδιά, το ήξερες αυτό; Τα παράξενο είναι πως είναι ακόμα ενεργά. Συνήθως τα ραβδιά αποφορτίζονται μετά από κάποιο χρονικό διάστημα αχρηστίας.

-Αφού έχουμε το Σκήπτρο, σε τι χρειάζονται τα ραβδιά; ρώτησε ο Μάρκος γκρινιάρικα. Ήταν φανερό πως η Μαρίνα είχε περάσει το πρωινό της με άχρηστες δουλειές. Εκείνη σήκωσε τους ώμους ξένοιαστα.

-Υπάρχουν αρκετά ραβδιά στον κόσμο, μην ξεχνάς ότι στο παρελθόν υπήρχαν πολλοί μάγοι χωρίς σκήπτρο, οπότε χρειαζόντουσαν ένα όργανο για να ενισχύει τα ξόρκια τους. Έτσι κατασκευάστηκαν πολλά, που αργότερα οι μάγοι και οι Φύλακες προσπάθησαν με κάθε τρόπο να τα μαζέψουν, για να μην περιφέρονται ανάμεσα στους ανθρώπους. Ένα ενεργό ραβδί δεν είναι αμελητέο πράγμα. Έχει το μειονέκτημα ότι μπορεί να το χρησιμοποιήσει οποιοσδήποτε, αρκεί να ταιριάξει στο χέρι του. Ακόμα και κάποιος μη μάγος μπορεί να κάνει ορισμένα πράγματα με ένα ραβδί. Καταστροφές συνήθως, οι μη μάγοι είναι πολύ αδέξιοι.

Ο Άρης την κοίταξε συνοφρυωμένος.

-Μερικά φτιάχτηκαν σε εξαιρετικές περιπτώσεις, ειδικά για να ενισχύουν συγκεκριμένα ξόρκια, αλλά σε γενικές γραμμές είναι μία πολύ πιο αδύναμη βερσιόν του σκήπτρου. Είναι ωραία πάντως, αν κάνεις συλλογή!

Ο Μάρκος κοίταξε τα δύο μικρά ραβδιά. Το ένα απ' αυτά ήταν στολισμένο στη λαβή του με δύο χρωματιστά φτερά και τώρα η κοπέλα το κουνούσε αμέριμνη στον αέρα μέσα στην κουζίνα του. Δεν έδειχνε και πολύ υπεύθυνο αυτό! Ο Μάρκος σκέφτηκε ότι στηριζόταν πολύ επάνω της και για άλλη μία φορά έλπισε να ξέρει τι κάνει.

3.

Η Μαρίνα συνέχιζε να του μιλάει για τα πράγματα που είχαν βρει ακόμα και το απόγευμα, ενώ περπατούσαν προς το δάσος. Δεν έδειχνε να προσέχει το περιβάλλον γύρω της και ο Μάρκος δε βρήκε την ευκαιρία να τη ρωτήσει τη γνώμη της γι' αυτό. Ήταν σε έξαψη και ο Μάρκος καταλάβαινε πολύ καλά το νόημα που είχαν όλα αυτά τα λόγια: δεν είχαν βρει τίποτα ουσιαστικό, για άλλη μία φορά. Πέρασαν τη γεφυρούλα, διέσχισαν το λιβάδι, μπήκαν στο δάσος με τις κίτρινες λεύκες και τους

οδήγησε στο σημείο που είχαν συμφωνήσει με τον Νέδιστο. Στο φως της ημέρας είδε ότι ήταν ένα ξέφωτο, ένα περιορισμένο μέρος ανάμεσα στα δέντρα όπου φύτρωναν μόνο αγριόχορτα, ξερά λόγω της εποχής. Ήταν βέβαια δύσκολο να συνεννοηθείς με τα Ξωτικά για την ώρα, είχαν ένα δικό τους σύστημα να υπολογίζουν τον χρόνο, σχετικό με το ύψος του ήλιου και του φεγγαριού, που οι άνθρωποι δεν κατείχαν πια, αλλά ο Μάρκος είχε υπολογίσει περίπου πότε έπρεπε να πάνε και είχε την ελπίδα ότι τα Ξωτικά θα τους καταλάβαιναν ή θα τους έβλεπαν μόλις έφταναν στο δάσος.

Σταμάτησαν λαχανιασμένοι. Από τα Ξωτικά δε φαινόταν ούτε ίχνος και η Μαρίνα ανυπομονούσε φανερά και δεν μπορούσε να σταθεί σε ένα σημείο.

-Θέλεις να σου δείξω κάτι άλλο, που δεν έχει να κάνει με βιβλία και μαγικά αντικείμενα; ρώτησε αναπάντεχα, μάλλον για να καταπολεμήσει τη νευρικότητά της. Βαρέθηκα να ασχολούμαι μαζί τους δύο μέρες τώρα. Θα ήθελα να σου δείξω κάτι που να περιέχει λίγη κίνηση.

-Σαν τι;

Η κοπέλα σηκώθηκε όρθια. -Πέτα μου ένα καρπό από αυτούς που είναι πεσμένοι κάτω, είπε.

Ο Μάρκος κοίταξε τους μαύρους, ξερούς καρπούς που κείτονταν πολυάριθμοι στο έδαφος. Πήρε έναν και της τον πέταξε άκεφα. Η Μαρίνα σήκωσε το Άστραπλον σα να επρόκειτο να τον αποκρούσει. Αντί για αυτό τον σταμάτησε στον αέρα λίγα εκατοστά μπροστά από την άκρη του σκήπτρου της. Ο καρπός στροβιλίστηκε για λίγο μπροστά της και στη συνέχεια, με μία κομψή κίνηση τον έκανε να πετάξει προς στο δάσος.

-Ουάου! αναφώνησε ο Άρης εντυπωσιασμένος, καθώς ο καρπός χτυπούσε σε ένα από τα ψηλότερα κλαδιά ενός μεγάλου δέντρου.

-Πέτα μου πολλά, το ένα μετά το άλλο, γρήγορα. Πετάξτε μου και οι δύο! έκανε η κοπέλα παρασυρμένη από τον ενθουσιασμό του.

Οι δύο άντρες μπήκαν γρήγορα στο παιχνίδι. Μάζεψαν τους ξερούς καρπούς και άρχισαν να τους πετάνε διαδοχικά προς το μέρος της. Η Μαρίνα κατάφερνε να στείλει τους περισσότερους στο δάσος, αλλά μερικοί της ξέφευγαν και την χτυπούσαν στους ώμους και στα χέρια. Σύντομα ο Άρης άρχισε να κρατάει το σκορ.

-Φτάνει, φτάνει, τους φώναξε μετά από λίγο λαχανιασμένη. Με σακατέψατε, φτάνει. Οι δύο φίλοι σταμάτησαν γελώντας.

-Τα πήγες πολύ καλά, σχολίασε ο Άρης.

-Σειρά σου τώρα, είπε η Μαρίνα στον Μάρκο.

-Τι εννοείς;

-Έλα τώρα, μην κάνεις τον δύσκολο. Είδες πώς γίνεται και απ' ό,τι έχω καταλάβει τα πιάνεις εύκολα. Του πέταξε δύο καρπούς που τον χτύπησαν δυνατά στο στήθος.

-Εε! διαμαρτυρήθηκε. Δεν περιμένεις να πάρω τουλάχιστον το Σκήπτρο;

Ακόμα και με το Σκήπτρο στο χέρι, ο Μάρκος έφαγε πολλούς καρπούς στο κεφάλι μέχρι να βρει τον τρόπο να τους σταματάει στον αέρα. Το να τους εκσφενδονίζει στο δάσος, από τη στιγμή που πέτυχε το πρώτο βήμα, ήταν πολύ εύκολο γι' αυτόν.

Ο Άρης ήταν ενθουσιασμένος με το καινούριο αυτό παιχνίδι.

-Μπορείτε να παίξετε και τένις μ' αυτό τον τρόπο; ρωτούσε κοροϊδευτικά.

Ο Μάρκος σε απάντηση εκσφενδόνισε δυνατά έναν μεγάλο καρπό προς την κατεύθυνση του δάσους. Ένας γδούπος ακούστηκε μέσα από τα δέντρα, συνοδευόμενος από ένα βογκητό. Ο Νέδιστος και η Φιδάλμα έκαναν την εμφάνισή τους αθόρυβα όπως πάντα.

-Γιατί μου πετάτε φρούτα; ρώτησε η κοπέλα που κρατούσε το χέρι πάνω στο μέτωπό της.

-Μάγε, άσε κάτω το Σκήπτρο, πρόσταξε αυταρχικά ο Νέδιστος.

Ο Μάρκος υπάκουσε μαζεμένα. Αναρωτήθηκε τι είδους προσβολή είχε κάνει στα Ξωτικά με το να τα χτυπήσει με τον καρπό. Περίμενε κάποιο κήρυγμα, ακόμα και την ακύρωση της όποιας συμμαχίας ίσχυε μεταξύ τους, αντί γι' αυτό ο Νέδιστος σήκωσε ένα ακόμα καρπό και τον έτεινε προς το μέρος του.

-Δε σου χρειάζεται το Σκήπτρο, είπε αυστηρά. Κάνε το ίδιο κόλπο με τα χέρια. Το πέταξε με δύναμη στον Μάρκο, που δεν πρόλαβε να αμυνθεί.

-Εμπρός, φώναξε το Ξωτικό, τι περιμένεις; Υπερασπίσου τον εαυτό σου, στείλ' τα στο δάσος όπως πριν. Ή μήπως πρέπει να είναι η Φιδάλμα εκεί για να την πετύχεις;

Μπροστά στα έκπληκτα μάτια της Μαρίνας και του Άρη, ένας καταιγισμός από ξερούς καρπούς άρχισε να πέφτει στο κεφάλι του Μάρκου. Έρχονταν πολύ γρηγορότερα από ό,τι φαντάζονταν πως θα μπορούσε κάποιος να τους ρίχνει.

Ο Άρης κατάλαβε ότι ο φίλος του είχε αρχίσει να εκνευρίζεται σοβαρά. Ξαφνικά σήκωσε τα χέρια του με τις δάχτυλα τεντωμένα προς το μέρος του Νέδιστου σε μία προσπάθεια να τον κάνει να σταματήσει. Έδειχνε να έχει εξαντλήσει την υπομονή του. Στον Άρη θύμισε μαέστρο που, με μία μεγαλοπρεπή χειρονομία, διατάζει κάποια

από τα όργανα της ορχήστρας να σταματήσουν να παίζουν. Σε λίγο ένα πλήθος καρπών στροβιλίζονταν μπροστά στις απλωμένες παλάμες του. Τους κράτησε για λίγο εκεί, δείχνοντας κάπως έκπληκτος με το αποτέλεσμα, ενώ νέοι καρποί έρχονταν να προστεθούν σε αυτούς που στροβιλίζονταν ήδη. Με μία απόλυτα ελεγχόμενη κίνηση, ο Μάρκος τέντωσε τις παλάμες του σα να τους έκανε νόημα να αποσυρθούν. Οι καρποί πέταξαν απότομα πίσω χτυπώντας τον Νέδιστο στον κορμό. Τα μάτια του γυάλιζαν με παράξενο τρόπο στο φως του δειλινού, αλλά ήταν απόλυτα συγκεντρωμένα στο στόχο τους.

-Καλό σημάδι, εκτός αν ήθελες να τα πετάξεις στο πρόσωπό μου, είπε επιδοκιμαστικά το Ξωτικό.

Ο Μάρκος έσκυψε με μία αστραπιαία κίνηση και μάζεψε από κάτω το Σκήπτρο. Ο Νέδιστος τον ζύγισε με το βλέμμα για μερικές στιγμές. Ο Μάρκος τον κοιτούσε προκλητικά και έδειχνε εξοργισμένος. Ο επόμενος καρπός που έφυγε προς το μέρος του, τινάχτηκε πάνω από το ξέφωτο και εξερράγη με μία λάμψη, σα μικρή φωτοβολίδα. Μικροσκοπικά κομματάκια πετάχτηκαν προς όλες τις κατευθύνσεις και έπεσαν σαν βροχή επάνω τους.

-Έτσι εκπαιδεύεις έναν τέτοιο μάγο, είπε ικανοποιημένος ο Νέδιστος στρέφοντας το βλέμμα του προς τη Μαρίνα που έχασκε έκπληκτη λίγο πιο πέρα.

-Κανένας άλλος; ρώτησε προκλητικά ο Μάρκος. Κανένας δεν έδειξε διάθεση να τα βάλει μαζί του. Ο Άρης έμεινε να τον παρατηρεί για λίγο ακόμα, η γυαλάδα στα μάτια του άργησε να φύγει, αλλά τελικά συνήλθε και ακούμπησε το Σκήπτρο στο έδαφος.

Μέχρι να συνέλθει ο Μάρκος από το ξάφνιασμα, ο Άρης βρήκε την ευκαιρία να χαιρετήσει τα Ξωτικά και να κάνει τις συστάσεις. Αν και ολόκληρη τη μέρα δεν είχε πει τίποτα πάνω στο θέμα, έδειχνε ιδιαίτερα συγκινημένος. Την ίδια συγκίνηση έδειξε και ο Νέδιστος και μόνο τότε ο Μάρκος θυμήθηκε τη ρομαντική βραδιά που είχε περάσει ο φίλος του με το Ξωτικό οχτώ χρόνια πριν. Από την άλλη μεριά, η Μαρίνα και η Φιδάλμα έδειξαν μια αξιοσημείωτη περιέργεια η μία για την άλλη και για αρκετή ώρα εξετάστηκαν προσεχτικά και αδιάκριτα. Η Μαρίνα έδειχνε εντυπωσιασμένη και από τον Νέδιστο, κανείς δεν μπορούσε να πει αν ήταν για το χρώμα του ή για την απίστευτη ομορφιά του.

Όταν κάποτε οι χαιρετισμοί και οι εκδηλώσεις θαυμασμού τελείωσαν, ο Νέδιστος σοβάρεψε και στράφηκε στον Μάρκο.

-Λοιπόν; είπε. Το ύφος του έδειχνε ότι έπρεπε να παρθεί μία απόφαση αμέσως.

-Δεν έχω τίποτα καινούριο να σου πω. Ψάξαμε όλη τη μέρα χωρίς να βρούμε τίποτα, αν και…

-Ναι;

-Κάπου πρέπει να είναι. Δε βρήκαμε κανένα βιβλίο με ξόρκια στο σπίτι. Η Μαρίνα λέει ότι οι μάγοι έχουν οπωσδήποτε τέτοια βιβλία στην κατοχή τους και δεν πιστεύω πως η οικογένειά μου στερούταν κάτι τόσο σημαντικό.

-Δεν νοείται μάγος, οικογένεια μάγων, χωρίς ένα – δύο βιβλία με ξόρκια τουλάχιστον, διευκρίνισε η Μαρίνα. Και αφού ο Νέδιστος λέει ότι κάποιος πρόγονος του Μάρκου το είχε κάποτε, αυτό σημαίνει ότι είναι κάπου, απλά δεν μπορούμε να τα βρούμε. Σίγουρα έχει μείνει στην οικογένεια, τέτοιου είδους βιβλία δεν αλλάζουν εύκολα χέρια. Ίσως τα καλύπτει κάποιο ξόρκι απόκρυψης, αν και νόμιζα ότι θα ήμουν σε θέση να διακρίνω κάτι τέτοιο. Ίσως να υπάρχει μία κρύπτη που δεν έχουμε ανακαλύψει ακόμα. Ο Μάρκος δεν ξέρει και πολλά για το σπίτι που κληρονόμησε και την οικογένειά του.

Ο Μάρκος την αγριοκοίταξε, αλλά μέσα του παραδέχτηκε πως είχε δίκιο.

-Πρέπει να συνεχίσετε το ψάξιμο, είπε ο Νέδιστος. Δεν υπάρχει πολύς χρόνος, πρέπει να είμαστε πίσω με την Άρπα την ημέρα του θερινού ηλιοστασίου.

-Στις 21 Ιουνίου, μουρμούρισε η Μαρίνα.

-Δεν ξέρουμε αυτή τη μέτρηση, της είπε η Φιδάλμα.

-Είναι σε δέκα μέρες από σήμερα.

-Ακριβώς. Αλλά τίποτα δε θα γίνει αν δεν περάσουμε στην Κίλε Οντούρ.

-Το καταλαβαίνω αλλά, όσο και να θέλω να σας βοηθήσω, δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι’ αυτό. Δεν ξέρω τον τρόπο να ανοίξω την Πύλη.

Ο Νέδιστος κούνησε το κεφάλι του απογοητευμένος. Μετά στράφηκε προς την Μαρίνα. -Η μάγισσα; Ούτε αυτή ξέρει τον τρόπο;

-Η δική μου οικογένεια δεν ασχολείται με Πύλες. Η μητέρα μου έχει ψάξει ήδη, δεν έχει κανένα βιβλίο που να βοηθάει. Λυπάμαι.

-Λυπάσαι! Ξαφνικά αναφέρεται ένα βιβλίο για το οποίο κανένας δεν μου είχε μιλήσει ποτέ πριν και αυτό φαίνεται να είναι η μοναδική λύση. Αν το έβρισκα ίσως

μπορούσα να κάνω κάτι αντί να κάθομαι με σταυρωμένα χέρια. Κι εσύ απλά λυπάσαι που δεν μπορούμε να βοηθήσουμε τα Ξωτικά, ξέσπασε ο Μάρκος.

-Ναι, όλους θα μας βοηθούσε ένα τέτοιο βιβλίο, τον καθησύχασε η Μαρίνα. Πρέπει να ψάξουμε, αυτό είναι όλο.

-Τότε θα ψάξουμε, είπε ο Νέδιστος αποφασιστικά. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο.

-Γιατί δεν έρχεστε στο σπίτι; πρότεινε ο Μάρκος. Μπορείτε να μείνετε εκεί, είναι αρκετά μακριά από το χωριό και από τα αδιάκριτα βλέμματα και θα μας βοηθήσετε στο ψάξιμο. Ποιος ξέρει, μπορεί εσείς να έχετε καμία καλύτερη ιδέα…

Η αλήθεια είναι ότι δεν του καλάρεσε η ιδέα να περιφέρονται τα Ξωτικά στο δάσος τόσο κοντά στο χωριό του. Όσο και να πίστευε ο Νέδιστος ότι μπορούσαν να περάσουν απαρατήρητοι στους ανθρώπους, ο Μάρκος ήξερε πως κάτι τέτοιο δεν θα ίσχυε στην Τριανταφυλλιά, όπου η φήμη της οικογένειας Γούναρη για παράξενη συμπεριφορά κρατούσε καλά εδώ και πολλές γενιές.

4.

Το βράδυ, η κατάσταση στο σπίτι ήταν παράξενη. Τα Ξωτικά γύρισαν όλα τα δωμάτια χωρίς να μπορούν να αποφασίσουν πού θα ήθελαν να κοιμηθούν και τελικά κατέληξαν στο κελάρι.

-Θα κοιμηθούμε εδώ, δήλωσε η Φιδάλμα.

-Εδώ; Σίγουρα; Μυρίζει υγρασία.

-Είναι το πιο κατάλληλο μέρος για μας.

Η Μαρίνα θεώρησε σωστό να σκουπίσει, αν και τα Ξωτικά δεν έδειξαν να συγκινούνται καθόλου με την ιδέα.

-Για όνομα του θεού, μένουν σε μία σπηλιά, της είπε σιγανά ο Μάρκος, αλλά εκείνη δεν άκουγε κουβέντα. Σκούπισε το πάτωμα του κελαριού και μάζεψε τις περισσότερες σκόνες. Στη συνέχεια, τέθηκε το ζήτημα των κρεβατιών: ο Μάρκος πρότεινε να ανοίξουν δύο ράντζα που είχε στην αποθήκη, αλλά τα Ξωτικά επέμεναν να κοιμηθούν στο έδαφος, αρκεί να τους έδιναν δύο ψάθες. Άρχισαν να ψάχνουν όλο το σπίτι, αλλά ψάθες δεν υπήρχαν, μέχρι που ο Μάρκος βρήκε μερικές στο πάνω μέρος της ντουλάπας, ξεχασμένες από κάποιο καλοκαίρι. Το θέμα φάνηκε να ταχτοποιήθηκε μ’ αυτό τον τρόπο, ο Μάρκος τους έδωσε σεντόνια και κουβέρτες γιατί στο κελάρι είχε δροσιά το βράδυ, αν και τα Ξωτικά τον βεβαίωσαν ότι δεν

υπήρχε πρόβλημα. Καθώς έπεφταν συνήθως για ύπνο μόλις σκοτείνιαζε, αποσύρθηκαν γύρω στις δέκα.

Στο σπίτι έπεσε ξαφνική ησυχία, που φάνηκε παράξενη μετά τα στριφογυρίσματα των τελευταίων ωρών. Τώρα η Μαρίνα καθόταν μπροστά στην τηλεόραση και χαλάρωνε χαζεύοντας μία ταινία και ο Μάρκος στο τραπέζι της αυλής κάπνιζε και έπινε μια σόδα. Μπροστά του είχε το βιβλίο *Μάγοι και Άλλες παρεμφερείς ειδικότητες*. Το είχε φέρει μαζί του από την Αθήνα υπολογίζοντας ότι θα το διάβαζε λίγο λίγο, αλλά δεν είχε βρει ακόμα τον χρόνο να το ανοίξει. Είχε εντοπίσει ένα κεφάλαιο που τιτλοφορούταν «Τα τέσσερα στοιχεία». Η Μαρίνα είχε καταφέρει να του κινήσει την περιέργεια σχετικά με αυτό, και η κουβέντα του Νέδιστου «έτσι εκπαιδεύεις έναν τέτοιο μάγο» του είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον. Η εμμονή που είχε αποκτήσει τελευταία να μάθει όσο δυνατόν περισσότερα δεν ξεκόλλαγε από το μυαλό του, αν και καταλάβαινε ότι οι γνώσεις που κατάφερνε να συγκεντρώσει δεν ήταν καθόλου οργανωμένες και συχνά το μόνο που πετύχαινε ήταν να μπερδευτεί ακόμα περισσότερο. Άρχισε να διαβάζει την εισαγωγή του κεφαλαίου:

«Τα τέσσερα στοιχεία της φύσης, ο αέρας, η γη, το νερό και η φωτιά, τείνουν να επηρεάζουν δυναμικά τους ανθρώπους και ιδιαίτερα τα μαγικά ενεργά άτομα. Σε ένα αρχικό στάδιο, λέγεται ότι οι μάγοι ήταν χωρισμένοι σε Τάξεις σύμφωνα με την ικανότητα που ανέπτυσσαν να χειρίζονται κάποιο από τα στοιχεία στις πρακτικές τους. Σύντομα αυτή η εξειδίκευση έπαψε να ισχύει, όμως τα στοιχεία της φύσης παίζουν πάντα σημαντικό ρόλο στις ικανότητες και στις ιδιαίτερες κλίσεις των μάγων, καθώς και στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν τον κόσμο. Τα μαγικά σκήπτρα είναι προικισμένα με ιδιότητες, πολλές από τις οποίες πηγάζουν από τα στοιχεία. Το καθένα από αυτά έχει την δική του ενέργεια και ο μάγος οφείλει να τη γνωρίζει και να τη σέβεται.»

Ακολουθούσαν διάφορες πληροφορίες, κυρίως ιστορικές, που προσπέρασε γρήγορα και έφτασε σε ένα σημείο που φαινόταν περισσότερο ενδιαφέρον.

…«Το στοιχείο του Νερού αντιπροσωπεύει μία μαγεία μυστηριώδη και βαθιά, που συνδέεται με το συναίσθημα, το πάθος, την αφοσίωση και την ηρεμία, την ισορροπία και την αρμονία. Οι μάγοι που το χρησιμοποιούν στην τέχνη τους, έχουν την τάση να βοηθούν, μαθαίνουν να λύνουν καθημερινά προβλήματα, γίνονται ικανοί θεραπευτές, μεταδίδουν ενέργεια και πάθος στους άλλους, ερμηνεύουν τα όνειρα. Η

ενέργεια του νερού είναι κυρίως θηλυκή και σχετίζεται με το νερό, την ομίχλη, το χιόνι, τον πάγο, το γυαλί και τους καθρέφτες.»

Ο Μάρκος θυμήθηκε χωρίς να το θέλει, τη γιαγιά του: πολλά από αυτά τα χαρακτηριστικά της ταίριαζαν. Σκέφτηκε ότι σε όλη της τη ζωή είχε ζήσει δίπλα στο ρέμα, φαινόταν πολύ σημαντικό γι' αυτήν και αναρωτήθηκε αν ήταν τυχαίο. Συνέχισε την ανάγνωσή:

«Αέρας: το στοιχείο αυτό συνδέεται με την αναπνοή και κυβερνά τις αισθήσεις, τη σκέψη, τη διδασκαλεία και τη μάθηση, τις ιδέες. Είναι το στοιχείο της σοφίας και της τέχνης, και οι μάγοι που το ελέγχουν είναι έξυπνοι, εφευρετικοί και τείνουν να γίνονται σοφοί με το πέρασμα των χρόνων. Οι καλύτεροι δάσκαλοι λέγεται ότι χειρίζονταν το στοιχείο αυτό. Ο αέρας σχετίζεται με την κατανόηση του κόσμου και των ανθρώπων, αλλά και με το πέταγμα, την κίνηση, τον ήχο. Οι μάγοι, όπως και όλοι οι άνθρωποι που διαθέτουν έντονο αυτό το στοιχείο αγαπούν τα πουλιά, την ελευθερία και τα ταξίδια.»

Σκέφτηκε πως αν η Άννα σχετιζόταν με ένα στοιχείο, σίγουρα ήταν αυτό του αέρα. Μετά σκέφτηκε ότι δεν έπρεπε να βγάζει δικές του θεωρίες και συνέχισε:

«Γη: στοιχείο που συνδέεται με την ενέργεια της γης, τα βότανα, τις πέτρες και τα μέταλλα. Οι μάγοι που το χρησιμοποιούν βρίσκονται σε απόλυτη αρμονία με τη φύση, είναι αποτελεσματικοί, μεθοδικοί, πρακτικοί και έμπιστοι, γίνονται καλοί θεραπευτές, κατασκευαστές φίλτρων και φυλακτών, και ειδικεύονται στο να χρησιμοποιούν τις μαγικές ιδιότητες των μετάλλων και των λίθων.»

«Φωτιά: δυναμικό στοιχείο που συνδέεται με την δύναμη, τη θέληση, το πάθος, το θάρρος. Οι μάγοι που κυριαρχούνται από το στοιχείο της φωτιάς χαρακτηρίζονται από έμπνευση, αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες και διακρίνονται για την δημιουργικότητά τους. Συχνά κυριαρχούνται από έντονα συναισθήματα, έχουν τάση προς την εξουσία και γίνονται αυταρχικοί και ανυπόμονοι με τους άλλους. Για να μπορέσουν να διαχειριστούν τη δύναμή και τον θυμό τους έχουν ανάγκη από ελευθερία. Λόγω της ακραίας μαγείας της φωτιάς, μπορεί να εκδηλώσουν δυσπιστία, αποθάρρυνση και έλλειψη ενθουσιασμού και εμπιστοσύνης στον εαυτό τους. Χρησιμοποιούν ισχυρά είδη μαγείας που συνδέονται με τη φωτιά και τις καταιγίδες.»

Τελείωσε την ανάγνωση του κεφαλαίου με το γνωστό αίσθημα ότι η περιέργειά του δεν είχε ικανοποιηθεί. Δεν είχε μάθει πολλά, όμως είχε ένα ολόκληρο βιβλίο

αφιερωμένο στα τέσσερα στοιχεία και θα μπορούσε να ανατρέξει σ' εκείνο για περισσότερες πληροφορίες.

Πριν προλάβει να αποφασίσει αν είχε νόημα να το διαβάσει επιτόπου, ο Άρης βγήκε στην αυλή να τον συναντήσει κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί.

-Να καθίσω; ρώτησε.

-Βέβαια, τι με ρωτάς! Το βλέμμα του Μάρκου έπεσε πρώτα στο μπουκάλι και μετά στον Άρη.

-Πού βρήκες κρασί; ρώτησε.

-Το πήρα προχτές από το σουπερμάρκετ. Δε φαντάζομαι να θέλεις να το μοιραστούμε;

Ο Μάρκος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

-Αλλά… σε πειράζει να καθίσω εδώ και να πιω;

-Όχι… Κάνε ό,τι νομίζεις.

Ο Άρης κάθισε απέναντί του και έβαλε λίγο κρασί στο ποτήρι του. Καθώς ο Μάρκος δε μιλούσε, ένιωσε αμηχανία. Αν και είχαν περάσει πολλές μέρες μαζί, σπάνια είχαν βρεθεί μόνοι οι δυο τους και ακόμα κι εκείνες τις λίγες φορές είχαν πάντα κάτι πρακτικό να λύσουν. Ακόμα και εκείνη τη μέρα στο Σούνιο, η κουβέντα είχε περιστραφεί εύκολα γύρω από τη μουσική, αλλά απόψε κάτι του έλεγε ότι η διάθεσή του φίλου του ήταν διαφορετική. Ήταν η πρώτη φορά που κάθονταν ο ένας απέναντι στον άλλο σιωπηλοί. Άρχισε να αναρωτιέται αν ήταν φρόνιμη η κίνηση να έρθει να καθίσει μαζί του, δεν ήταν καθόλου σίγουρος πως ήταν έτοιμοι για εκμυστηρεύσεις. Καθώς ο Μάρκος συνέχιζε να μη λέει τίποτα, ο Άρης ήπιε λίγο ακόμα κρασί.

-Δεν πίνεις καθόλου; τον ρώτησε.

-Ούτε σταγόνα τους τελευταίους εφτά μήνες.

-Και… δε σου λείπει;

Ο Μάρκος γέλασε σιγανά: -Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο!

Χαμογέλασε κι ο Άρης.

-Λες να καταφέρουμε να βρούμε το βιβλίο;

-Ελπίζω σύντομα γιατί έχω αρχίσει να κουράζομαι.

-Εννοείς ότι είσαι έτοιμος να εγκαταλείψεις;

-Όχι, όχι ακόμα. Δεν μπορώ να εγκαταλείψω όσο δεν έχουμε ιδέα που βρίσκεται η Άννα.

Ο Άρης τον κοίταξε σκεφτικά.

-Δε σε ενδιαφέρουν στ' αλήθεια οι Πύλες, έτσι δεν είναι;

-Ούτε που ξέρω πια τι με ενδιαφέρει και τι όχι. Ξέρω απλά ότι έχω μπει σε έναν χορό και πρέπει να χορέψω, είτε μου αρέσει είτε όχι.

-Αν συνεχίσουμε με αυτό τον τρόπο, οι συγχωριανοί σου θα σε κάψουν στην πυρά στο τέλος της εβδομάδας, δοκίμασε να αστειευτεί.

-Γιατί το λες αυτό;

-Τρεις άνθρωποι ψάχνουν σαν τρελοί και στα δύο σπίτια της οικογένειας, πυροτεχνήματα πέφτουν στο δάσος, δύο παράξενοι φιλοξενούμενοι, ο ένας μπλε, μένουν στο κελάρι... Όλα αυτά μου φαίνονται πολλά για ένα ήσυχο χωριό.

Ο Μάρκος γέλασε. -Οι χωριανοί μου με θεωρούν παράξενο εδώ και χρόνια, ξέρεις, που αντί να έχω μία κανονική δουλειά παίζω μουσική, που παράτησα το πανεπιστήμιο, που άφησα την μάνα μου μόνη της και έφυγα από το χωριό, που παντρεύτηκα μία παλαβή γυναίκα...

-Αυτό το τελευταίο δε νομίζω να το ξέρουν!

-Η αλήθεια είναι πως όχι, αντίθετα πιστεύουν ότι είναι το μόνο λογικό πράγμα που έκανα στη ζωή μου! Τέλος πάντων, πάντα είχαμε την φήμη των μάγων, δεν είναι κάτι καινούριο γι' αυτούς, έχουν αναπτύξει κάποια ανεκτικότητα. Δεν καίνε πια τους μάγους στην πυρά, ούτε καν πιστεύουν στην ύπαρξή τους. Δε χρειάζεται να ανησυχείς.

-Εγώ να ανησυχώ; Η φήμη μου στο χωριό σου δε με απασχολεί διόλου. Τον κοίταξε διερευνητικά στα μάτια. -Εσένα όμως;

Ο Μάρκος του αντιγύρισε τη ματιά με το σκοτεινό βλέμμα που είχε κάποιες φορές.

-Μεγάλωσα πια για να ασχολούμαι με τις φήμες του χωριού, είπε τελικά, και ευτυχώς δεν ενοχλούν ούτε τη μητέρα μου γιατί, στην τελική, εκείνη ζει εδώ. Άλλωστε είναι αλήθεια, έτσι δεν είναι; Είμαι μάγος, η φήμη είναι αληθινή και δε φταίω γι' αυτό.

Ο Άρης σκέφτηκε πως αυτό ήταν μία υπέρβαση, και αναρωτήθηκε αν το πίστευε στ' αλήθεια. Κάποτε το θέμα τον απασχολούσε ιδιαίτερα, για την ακρίβεια είχε δραπετεύσει από το χωριό για να ξεφύγει από αυτήν ακριβώς τη φήμη.

-Αλήθεια; απόρησε. Δε σε πειράζει να σε λένε μάγο;

-Με πειράζει περισσότερο να είμαι μάγος.

-Δεν είναι εύκολο να είσαι διαφορετικός, είπε ο Άρης με κατανόηση, καθώς αναλογιζόταν τις δικές του εμπειρίες.

-Ναι, μου το έχεις ξαναπεί.

-Το να αρχίσεις να το αποδέχεσαι είναι ένα καλό βήμα, είπε ο Άρης ρίχνοντας μία κλεφτή ματιά στο βιβλίο που είχε ο Μάρκος μπροστά του.

-Σοβαρά; πείσμωσε ο Μάρκος. -Δε μου φαίνεται πάντως να γίνεται πιο εύκολο.

-Ωστόσο είσαι αυτό που είσαι· υποτίθεται ότι είναι ένα χάρισμα, θα μπορούσες κάποτε να το εκμεταλλευτείς με έναν καλό τρόπο.

-Ναι; Βλέπεις κάτι καλό στο ότι χάθηκε η Άννα; Ο Μάρκος έσβησε το τσιγάρο του εκνευρισμένος. -Αυτό είναι η μαγεία: δημιουργεί μόνο μπελάδες, στο λέω εγώ που έχω περάσει ολόκληρη τη ζωή μου με μάγους. Επιμένεις να τη βλέπεις ακόμα ρομαντικά; Δε βλέπεις τι κάνει στη ζωή μας;

-Ίσως η μαγεία σου δημιουργεί μπελάδες γιατί δεν καταφέρνεις να ζήσεις αρμονικά μαζί της. Δε νομίζω η γιαγιά σου ή ο πατέρας σου να το αντιμετώπιζαν με τον ίδιο τρόπο. Και ούτε σε έχω για δειλό.

Ο Μάρκος έκανε μία ενοχλημένη κίνηση: -Μην αρχίζεις πάλι. Θα ζούσα αρμονικά μαζί της αν δεν ήμουν μάγος, γιατί δεν μπορεί να το καταλάβει κανένας; Τόσο δύσκολο είναι;

-Δε διαλέγεις το τι είσαι. Πρέπει όμως να το υποστηρίζεις.

-Άρη, κόφ' το. Δεν καταλαβαίνεις ή κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις.

Ο Άρης αισθάνθηκε να θυμώνει. Κάποτε είχαν ξανακάνει την ίδια συζήτηση και δεν είχε καθόλου καλή κατάληξη. Όμως εκείνος συνέχιζε να πιστεύει τα ίδια και δεν μπορούσε να υποχωρήσει.

-Μάλλον εσύ δεν κατάλαβες ποτέ, ξέσπασε. Στην οδό Παλαιολόγου ήμασταν όλοι διαφορετικοί, αυτό μας ένωσε. Ο Νίκος και η Μαγδαληνή, η Μαρίνα, η Άννα, εγώ, ακόμα και η κυρία Ειρήνη… όλοι διαφέραμε λίγο ή πολύ από τους περισσότερους ανθρώπους, ο καθένας με τον τρόπο του. Όλοι το είχαμε αποδεχτεί και πορευόμασταν μ' αυτό. Εκτός από εσένα. Η άρνησή σου ήταν κάπως προσβλητική για όλους μας. Ήταν σαν να θεωρούσες ότι οι «κανονικοί» άνθρωποι ήταν καλύτεροι από μας. Με τον τρόπο σου μας απέρριπτες.

Ο Μάρκος τον κοίταξε ξαφνιασμένος. Ο Άρης άδειασε το ποτήρι του και το ξαναγέμισε.

-Το να πίνεις μέχρι τελικής πτώσεως δε σε έκανε κανονικό άνθρωπο, τον κατηγόρησε. Σε έκανε μόνο να ξεχνάς την πραγματική σου ταυτότητα.

Ο Μάρκος ήξερε ότι κανονικά θα έπρεπε να είναι πολύ θυμωμένος, αλλά αισθανόταν μόνο εξάντληση. Άλλωστε ήταν αργά για να τσακωθεί ξανά με τον Άρη για το ίδιο θέμα. Και δεν είχε και νόημα. Θαύμασε τον εαυτό του και αναρωτήθηκε μήπως μεγαλώνοντας είχε αρχίσει πράγματι να γίνεται πιο σοφός.

-Δεν πίνω πια και προσπαθώ να γίνω μάγος, είπε κουρασμένα. Όπως παρατηρείς έχω γίνει άνθρωπος του καθήκοντος. Μην περιμένεις να μου αρέσει κιόλας.

-Η ευτυχία είναι δύσκολο πράγμα. Ωστόσο πιστεύω ότι μακροπρόθεσμα αυτό θα σε κάνει περισσότερο ευτυχισμένο απ' ό,τι τώρα. Δεν μπορείς να ζεις με το πώς θα ήθελες να είναι η ζωή σου. Πρέπει να ζήσεις με το πώς είναι στην πραγματικότητα, είπε ο Άρης αποφθεγματικά.

Αυτό έκανε τον Μάρκο να φουντώσει.

-Την τελευταία φορά που μου έκανες κήρυγμα τσακωθήκαμε τόσο που δε θέλαμε να ξαναδούμε ο ένας τον άλλον στα μάτια του. Θέλεις να ακούσεις ότι έχεις δίκιο; Μπορώ να σου κάνω τη χάρη. Αλλά δεν έχω διάθεση για άλλα κηρύγματα, άσε με να το παλέψω όπως μπορώ.

Ο Άρης ήπιε λίγο κρασί ακόμα. Ούτε εκείνος είχε όρεξη να τσακωθεί μαζί του. Ίσως να ήταν δύσκολα όλα αυτά για τον Μάρκο, όμως είχε πάψει εδώ και χρόνια να του δίνει ελαφρυντικά. Ο ίδιος είχε δώσει πολλές μάχες με τον εαυτό του και με τους γύρω του για να μπορέσει να επιβάλλει αυτό που ήταν. Τώρα σκέφτηκε ότι όλοι οι άνθρωποι δεν είχαν τις ίδιες αντοχές και ίσως το να είσαι μάγος να ήταν πραγματικά πιο δύσκολο από το να είσαι γκέι, αν και η Μαρίνα έδειχνε να είναι πλήρως συμφιλιωμένη με την μαγική της ιδιότητα και παράλληλα συνέχιζε τη ζωή της.

Ο Μάρκος διέκοψε τις σκέψεις του για να ξαναγυρίσει στην αρχή της κουβέντας και να τον ξενερώσει κάπως:

-Άλλωστε σχεδόν κανείς δεν περνάει από εδώ, μόνο δύο-τρεις άνθρωποι που πηγαίνουν στα χωράφια τους, καμιά γιαγιά που έρχεται να μαζέψει χόρτα και ένας τσοπάνης που φέρνει το κοπάδι για βοσκή... Αλήθεια, δεν πιστεύω ο Νέδιστος να ξυπνήσει με το χάραμα και να αρχίσει να περιφέρεται στην αυλή;

5.

Το πρωί, όταν ο Μάρκος βγήκε στην πόρτα της αυλής, η Φιδάλμα ασχολούταν με την κληματαριά. Ήταν όρθια πάνω στο τραπέζι και έκοβε τα ξερά φύλλα και κλαδιά ένα ένα, με μεγάλη φροντίδα. Ο Μάρκος κοίταξε τα γυμνά πόδια της που πατούσαν ανάλαφρα πάνω στο τραπέζι. Τα Ξωτικά είχαν μία απόκοσμη γοητεία που προσπαθούσε να μην παρατηρεί, αλλά τα μάτια της είχαν σίγουρα την ικανότητα να καίνε το μυαλό και την καρδιά των θνητών. Αναρωτήθηκε αν η Φιδάλμα χρησιμοποιούσε ποτέ τη γοητεία της στους ανθρώπους. Συνέφερε τον εαυτό του αμέσως και τη χαιρέτησε.

-Είναι κρίμα, του είπε. Αυτό το φυτό κοντεύει να πεθάνει, αλλά έχει ακόμα ζωή μέσα του. Χρειάζεται φροντίδα. Δεν το αγαπάς αρκετά;

-Νομίζω πως το αγαπάω, απάντησε σοβαρά ο Μάρκος, απλά λείπω τον περισσότερο καιρό και δεν του αφιερώνω αρκετό χρόνο.

-Κακώς! Πρέπει να αφιερώνουμε χρόνο στα πράγματα που αγαπάμε.

-Αν το κάνεις καλά, υπόσχομαι να το φροντίζω από δω και πέρα, της είπε. Πού είναι ο Νέδιστος;

-Κυκλοφορούν άνθρωποι εδώ γύρω και ο Νέδιστος δεν είναι σίγουρος αν μπορεί να περάσει απαρατήρητος με το φώς του ήλιου... ξέρεις το χρώμα του… Επειδή δεν ήθελε να καθίσει όλη τη μέρα μέσα στο σπίτι, έφυγε για το δάσος πριν χαράξει. Είπε ότι θα γυρίσει το βράδυ, εκτός αν τον χρειαστούμε. Σ' αυτή την περίπτωση ξέρουμε πού θα τον βρούμε.

Ο Μάρκος έγνεψε ευχαριστημένος. Ενώ μιλούσε, η κοπέλα είχε ανοίξει έναν αξιοπρεπή λάκκο στην κληματαριά και τώρα έφερνε νερό με τον κουβά για να την ποτίσει. Ο Μάρκος σηκώθηκε να τη βοηθήσει.

-Δε θα ψάξεις για το βιβλίο με τα ξόρκια; τον ρώτησε τώρα ανυπόμονα.

-Έχεις μήπως καμία ιδέα για το πού θα έπρεπε να ψάξω;

-Ναι, στο κελάρι, απάντησε εκείνη με φυσικότητα. Εκεί μέσα υπάρχει κάποιο μαγικό ξόρκι, το βράδυ αισθανθήκαμε την ενέργειά του ο Νέδιστος κι εγώ. Ίσως αυτό να κρύβει το βιβλίο. Νομίζω ότι εσείς οι μάγοι πρέπει να ψάξετε πιο προσεχτικά.

-Μαγικό ξόρκι στο κελάρι; Ίσως να πιάσατε τα υπολείμματα από το ξόρκι που κρατούσε κλεισμένη την πόρτα του μικρού δωματίου. Ίσως και το ίδιο το δωμάτιο περιέχει κάποια απομεινάρια μαγείας, πρέπει να έχει χρησιμοποιηθεί αρκετά σαν εργαστήριο μάγων.

-Μπορεί, αν και εμένα δε μου φάνηκαν σαν υπολείμματα, όπως λες. Όταν ξυπνήσει η μάγισσά σου θα τη βάλω να ψάξουμε. Αλήθεια γιατί κοιμάται ακόμα; Μήπως της συμβαίνει κάτι;

Ο Μάρκος κρυφογέλασε και ετοιμάστηκε να απαντήσει, αλλά η «μάγισσά του» βγήκε εκείνη τη στιγμή από το σπίτι και τους χαιρέτησε με ένα χασμουρητό. Καθώς έτρωγε πρωινό, η Φιδάλμα βάλθηκε να της εξηγεί την ιδέα της για το ξόρκι και σύντομα την παρέσυρε μέσα στο κελάρι για να διαπιστώσει και μόνη της την ενέργεια.

Η Μαρίνα δεν έφερε αντίρρηση, είχε αποφασίσει ούτως ή άλλως να εξετάσει το κελάρι καλύτερα. Η ενέργεια που ήταν συγκεντρωμένη εκεί την μπέρδευε και δεν αποκλειόταν τελικά να υπήρχε και κάτι άλλο που δεν είχε μπορέσει να το ξεχωρίσει. Κατέβηκε τη σκάλα πίσω από τη Φιδάλμα και ο Μάρκος την είδε να κάνει το εξής: ακουμπούσε τα χέρια της στον τοίχο, έκλεινε τα μάτια και αυτοσυγκεντρωνόταν. Μουρμούριζε κάτι για λίγα λεπτά και μετά προχωρούσε λίγο παρακάτω. Με αυτό τον τρόπο, σπιθαμή προς σπιθαμή, εξέταζε το δωμάτιο, σε μία επιχείρηση που έδειχνε ότι θα κρατούσε ολόκληρο το πρωινό. Ο Μάρκος δεν τόλμησε να δοκιμάσει να κάνει το ίδιο, αλλά η Φιδάλμα σύντομα έδειξε ότι είχε καταλάβει τη μέθοδο της Μαρίνας και έπιασε κι εκείνη μία πλευρά του δωματίου για να ερευνήσει τους τοίχους.

Σε αυτή τη στάση τις βρήκε ο Άρης όταν ξύπνησε επιτέλους. Στάθηκε έκπληκτος στη σκάλα και τις κοιτούσε χωρίς να μιλάει. Ο Μάρκος ήρθε δίπλα του και τον τράβηξε απαλά από το μπράτσο, πίσω στην αυλή. Δεν ήθελε να τον αφήσει να τους χαλάσει την αυτοσυγκέντρωση.

-Τι κάνουν; Γιόγκα; ρώτησε ψιθυριστά ο Άρης.

Ο Μάρκος αναστέναξε. -Ψάχνουν. Η Φιδάλμα υποστηρίζει ότι μέσα στο κελάρι υπάρχει μαγεία και σκεφτήκανε μήπως οφείλεται σε κάποιο ξόρκι που κρύβει τα βιβλία. Έτσι τώρα ψάχνουν.

-Κι εσύ;

-Εγώ αφήνω τις λεπτοδουλειές στους ειδικούς, χαμογέλασε ο Μάρκος πονηρά, αλλά ο Άρης δε γέλασε, παρά μόνο κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση.

Πέρασαν το πρωινό οι δυο τους, χαζεύοντας τα καινούρια αντικείμενα που ήταν αραδιασμένα στην κουζίνα, ξεφυλλίζοντας τα βιβλία και συζητώντας για τη μαγεία, σε ένα πιο πρακτικό επίπεδο. Κατά βάθος ήταν και οι δύο μετανιωμένοι για τη συζήτηση της προηγούμενης νύχτας. Η σχέση τους είχε αναζωπυρωθεί πρόσφατα και

κανένας δεν ήθελε να διακινδυνεύσει να τη χαλάσει ξανά ξεπερνώντας τα όρια. Κράτησαν έτσι ένα ανάλαφρο κλίμα εξιλέωσης, περιμένοντας τις δύο κοπέλες να τους ανακοινώσουν τα αποτελέσματα των ερευνών τους. Με τη βοήθεια των βιβλίων, προσπαθούσαν να καταλάβουν τι έκανε το κάθε αντικείμενο, γιατί ο Μάρκος πίστευε ακράδαντα ότι όλα αυτά τα βιβλία έπρεπε να έχουν κάποια πρακτική χρησιμότητα. Η γιαγιά του ήταν ένας ιδιαίτερα πρακτικός άνθρωπος, δεν του φαινόταν δυνατό να έχει μαζεμένα βιβλία μόνο και μόνο για τις εγκυκλοπαιδικές γνώσεις που περιείχαν.

-Βαριέσαι με όλα αυτά; ρώτησε κάποια στιγμή τον Άρη ανήσυχα.

Εκείνος χαμογέλασε. -Δεν μπορεί να πει κανείς ότι περνάμε βαρετά εδώ: Ξωτικά κοιμούνται στο κελάρι σου και μαγικά ραβδιά ίπτανται στην κουζίνα!

Πράγματι εκείνη την στιγμή ένα από τα μαγικά ραβδιά είχε σηκωθεί από το τραπέζι που το είχε ακουμπήσει η Μαρίνα την προηγούμενη και αιωρούταν μερικά εκατοστά πάνω του.

-Περίεργο αυτό! σχολίασε ο Μάρκος. Έπιασε το ραβδί στον αέρα. Ήταν ελαφρύ, αλλά αισθάνθηκε τη δόνηση του. Το έδωσε στον Άρη.

-Για πιάσ' το. Η Μαρίνα είπε ότι και μη μαγικά άτομα μπορούν να το χρησιμοποιήσουν. Αισθάνεσαι κάτι;

-Όχι σπουδαία πράγματα.

Σημάδεψε ένα ποτήρι και κούνησε το ραβδί. Τίποτα δεν έγινε. Το πήρε ο Μάρκος. Σημάδεψε το ίδιο ποτήρι. Πριν το ραβδί ολοκληρώσει μία ταλάντωση, το ποτήρι έσπασε με κρότο σκορπίζοντας γυαλιά και νερά στο τραπέζι. Ο Μάρκος άφησε το ραβδί μέσα σε ένα από τα μπαούλα και έκλεισε το καπάκι.

-Δεν ήταν αυτός ο σκοπός μου, μουρμούρισε απολογητικά.

6.

Κατά το απόγευμα η Μαρίνα και η Φιδάλμα βρήκαν τα μαγικά βιβλία! Πίσω από τα βαρέλια, σε σημείο που δύσκολα έφτανες, υπήρχε μία κρύπτη μέσα στον τοίχο. Η Μαρίνα έλυσε το ξόρκι απόκρυψης που έκανε την κρύπτη να μην ξεχωρίζει από τον υπόλοιπο τοίχο και ο Μάρκος με τον Άρη βοήθησαν να μετακινήσουν ένα βαρέλι. Ήταν μία στιγμή θριάμβου! Η Μαρίνα αισθανόταν ότι είχε καταφέρει επιτέλους κάτι σημαντικό και ο Μάρκος τολμούσε να ελπίσει σε κάτι που θα έκανε την υπόθεση να προχωρήσει, αν και δεν είχε σκεφτεί ακόμα το πώς θα γινόταν αυτό. Ωστόσο είχε

επιτέλους στην κατοχή του μαγικά βιβλία και η Μαρίνα έδειχνε να πιστεύει πως κάτι τέτοιο ήταν πολύ σημαντικό. Δεν είχε λόγο να μην πανηγυρίζει με τους υπόλοιπους.

Η Φιδάλμα έφυγε για το δάσος για να φωνάξει τον Νέδιστο. Τα βιβλία μέσα στην κρύπτη ήταν πέντε. «Σεβαστή ποσότητα, όταν πρόκειται για μαγικά βιβλία» είπε η Μαρίνα. Με τον απαιτούμενο σεβασμό, τα κουβάλησαν στην κουζίνα. Κάθισαν και οι τρεις γύρω από το τραπέζι και τα κοιτούσαν με δέος.

-Παράξενα βιβλία, σχολίασε ο Άρης.

Ήταν πράγματι διαφορετικά από τα υπόλοιπα, πιο λεπτά και δεμένα μέσα σε δερμάτινες θήκες.

-Τι σημαίνει Γριμόριο; ρώτησε ο Μάρκος διαβάζοντας τους τίτλους στα εξώφυλλα.

-Είναι ένα βιβλίο που περιέχει μία συλλογή από μαγικά ξόρκια, κατάλληλα για κάποια περίσταση, είπε η Μαρίνα.

-Νόμιζα ότι τα Γριμόρια ήταν βιβλία που περιείχαν επικλήσεις πνευμάτων, κυρίως σατανικών, παρατήρησε ο Άρης.

-Ναι… ή έτσι διαδιδόταν κατά τον Μεσαίωνα. Πολλά βιβλία κάηκαν τότε, συνήθως μαζί με τους υποτιθέμενους μάγους που τα είχαν στην κατοχή τους. Τα περισσότερα δεν ήταν αυθεντικά φυσικά, τα αυθεντικά δεν κυκλοφορούν ανάμεσα στους ανθρώπους. Κάποια είναι πολύ παλιά, δεν ξέρουμε πότε ακριβώς γράφτηκαν, ξέρουμε μόνο ότι οι Μεγάλοι Μάγοι δεν είχαν βιβλία. Εφεύρισκαν ξόρκια και τα χρησιμοποιούσαν, ίσως να τα δίδασκαν και στους μαθητές τους. Αργότερα, κάποιοι από τους μαθητές ή τους μαθητές των μαθητών άρχισαν να τα καταγράφουν δημιουργώντας έτσι τα Γριμόρια. Μετά έγινε κάτι σαν μόδα, η κάθε Τάξη μάγων κατέγραφε τα ξόρκια που ήξερε ώστε να μπορούν να τα χρησιμοποιούν και οι απόγονοι, που με τη σειρά τους πρόσθεταν καινούρια ξόρκια στα μαγικά βιβλία. Τα Γριμόρια άρχισαν να αποτελούν κριτήριο για την δύναμη της κάθε Τάξης και οι μάγοι τα έκρυβαν ζηλόφθονα από τους συναδέλφους τους. Ίσως κάποια από τα αυθεντικά Γριμόρια να περιέχουν στ’ αλήθεια επικλήσεις πνευμάτων, αλλά το θέμα δεν είναι πολύ δημοφιλές και οι μάγοι που τα έχουν τα κρατούν κρυφά. Γενικά τα αυθεντικά Γριμόρια είναι λίγα, θεωρούνται πολύτιμα και αποτελούν την κληρονομιά της Τάξης ή, σήμερα, της οικογένειας.

Οι δύο άντρες έγνεψαν εντυπωσιασμένοι.

-Με αυτά είμαστε πολύ προσεχτικοί, επεσήμανε η Μαρίνα αυστηρά. Είναι μαγικά βιβλία, το περιεχόμενό τους δεν πρέπει να διαβάζεται χωρίς λόγο, γιατί όταν διαβάσεις το κείμενο, ενεργοποιείς το αντίστοιχο ξόρκι.

-Ναι, αλλά έτσι πού θα ξέρω τι ξόρκια περιέχουν; δυσανασχέτησε ο Μάρκος.

-Συνήθως υπάρχει ένα βιβλίο που τα συνοδεύει και αυτό είναι που διαβάζουμε για να μάθουμε σε τι αναφέρεται το Γριμόριο. Τα *Συνοδευτικά* γράφτηκαν αργότερα, από νεότερους μάγους που μελετούσαν τα συγκράματα των παλιών, ξεχώριζαν τα αληθινά μαγικά βιβλία από τα ψεύτικα και τα κατέγραφαν. Από αυτά θα μάθεις τι κάνουν τα ξόρκια που περιλαμβάνουν τα Γριμόριά σου.

Καθώς οι δύο άντρες δεν έβρισκαν τίποτα να πουν, η Μαρίνα διάλεξε προσεχτικά ένα από τα βιβλία και το έδωσε στον Μάρκο.

-Νομίζω πως είναι αυτό, του είπε.

Ήταν ένα βιβλίο σχετικά λεπτό, ντυμένο με ένα δερμάτινο κάλυμμα που έμπαινε φορετό στο πραγματικό του εξώφυλλο και έκρυβε τον τίτλο του. Το κάλυμμα έδενε με τρία δερμάτινα κορδόνια. Ο Μάρκος το έβγαλε και διάβασε τα γράμματα που ήταν χαραγμένα στο εξώφυλλο: *Γριμόριο 32: Ξόρκια που ενεργοποιούν Πύλες και Περάσματα*. Τα φύλλα του ήταν χοντρά, χειρόγραφα και δεν ήταν δεμένα μεταξύ τους. Κάθε ένα περιείχε ένα ξόρκι.

-Είναι αυτό που ψάχνουμε, είπε ενθουσιασμένος. Το άνοιξε στην πρώτη σελίδα. Ένα φως βγήκε από μέσα της και τους θάμπωσε για λίγο τα μάτια. Ο Άρης πλησίασε με περιέργεια να δει κι αυτός. Όταν, μετά από λίγο, το φως χαμήλωσε, ο Μάρκος διάβασε τον τίτλο:

-*Το Πέρασμα του Μαύρου Βουνού στη Σικελία*. Από κάτω λέει: Patefacio…

-Μη! Μη διαβάζεις παρακάτω, αυτό είναι το ξόρκι. Ούτε μέσα σου! Η Μαρίνα έκλεισε το βιβλίο μέσα στα χέρια του. -Δεν άκουσες τον κανόνα να μη λες τις λέξεις χωρίς λόγο; Δεν άκουσες τι σου είπα μόλις τώρα; Αυτό δεν είναι ένα βιβλίο που μιλάει για τη μαγεία αλλά ένα αληθινό μαγικό βιβλίο. Πρέπει να βρούμε το Συνοδευτικό, εκείνο μπορούμε να το διαβάσουμε. Πρέπει να βρίσκεται κάτω, πάω να ψάξω.

Βγήκε φουριόζα από την κουζίνα αφήνοντας τον Μάρκο και τον Άρη να κοιτάζονται έκπληκτοι. Ο Μάρκος αισθάνθηκε την παρόρμηση να ανοίξει ξανά το Γριμόριο 32, αλλά αντί γι’ αυτό έδεσε προσεχτικά τα κορδόνια που το κρατούσαν κλεισμένο.

Η Μαρίνα επέστρεψε μετά από λίγα λεπτά.

-Ορίστε, είπε ικανοποιημένη. Αυτό είναι το βιβλίο που ψάχνουμε: λέγεται *Πύλες και Περάσματα στο χώρο της Μεσογείου, Συνοδευτικό στο Γριμόριο 32*. Το άνοιξε και διάβασε την εισαγωγή: «Το βιβλίο αυτό μιλάει για τα Περάσματα που έχουν καταγραφεί από διάφορους Μάγους και μαγικά ενεργά άτομα, στην Ελλάδα και στον ευρύτερο χώρο της Μεσογείου. Συνοδεύει το Γριμόριο 32 που περιέχει ξόρκια που ανοίγουν μερικά από τα Περάσματα καθώς και Πύλες προς ορισμένους Κόσμους. Προσοχή: η χρήση του Γριμορίου ενέχει κινδύνους και η επιτυχία των ξορκιών στις περισσότερες περιπτώσεις δεν είναι εξακριβωμένη.»

-Ωραία! Ο Μάρκος έδειχνε ευχαριστημένος με την ανακάλυψη. -Και τι λέει μέσα;

-«Κεφάλαιο 1ο: το Πέρασμα στο Μαύρο Βουνό, στην περιοχή της Σικελίας. Πρόκειται για ένα Πέρασμα που ανακάλυψε και κατέγραψε για πρώτη φορά ο Μάγος Βέλσιο…» κλπ. Στη συνέχεια λέει πώς μπορεί να το βρει κανείς, σε ποιον Κόσμο οδηγεί, περιγράφει λίγο αυτό τον Κόσμο, λέει ποιος το έχει χρησιμοποιήσει και για ποιον λόγο. Η Μαρίνα γύρισε τις σελίδες. -Σε μερικά κεφάλαια δεν έχει στοιχεία για τους Κόσμους, δεν έχει πάει κανείς εκεί. Αναφέρει μόνο ότι έχουν αναφερθεί Περάσματα σ' εκείνα τα σημεία. Λέει σε ποιες περιπτώσεις άνοιξαν, ποιος τα αντιλήφθηκε, τέτοια.

Ήταν η σειρά του Μάρκου να της πάρει το βιβλίο από τα χέρια. Βάλθηκε να γυρίζει τις σελίδες βιαστικά.

-Δε λέει τίποτα για την Διάσταση των Δαιμονίων, είπε όταν έφτασε στην τελευταία σελίδα. Δεν υπάρχει Πέρασμα για τον κόσμο τους;

-Απ' ό,τι είδα στο βιβλίο που σου έστειλε η Μαγδαληνή, αναφέρονται μόνο Πύλες, που τις ανοίγουν τα ίδια από μέσα.

Ο Μάρκος άρχισε να ξεφυλλίζει πάλι το βιβλίο από την αρχή. Σταμάτησε σε μία σελίδα.

-Να το! αναφώνησε: «*Κεφάλαιο 8ο: το Πέρασμα στην Κίλε –Οντούρ*: το Πέρασμα αυτό βρίσκεται στα δάση της Αρκαδίας, στους πρόποδες του όρους Λύκαιο, κοντά στην περιοχή που τα τελευταία χρόνια έχουν μετακομίσει και ζουν οι Φύλακες των Βουνών.» Τα τελευταία χρόνια! Πόσο παλιό μπορεί να είναι;

-Ίσως εκατό ετών. Χρησιμοποιεί άλλωστε το παλιό όνομα των Ξωτικών του Λύκαιου: Φύλακες των Βουνών.

-«Το Πέρασμα οδηγεί σε έναν Κόσμο που μοιάζει εξαιρετικά με τον δικό μας σε μορφολογία και στον οποίο ζουν άνθρωποι και Ξωτικά που αυτοαποκαλούνται Οντού. Το Πέρασμα συνδέει το δάσος των Φυλάκων των Βουνών με το αντίστοιχο δάσος των Οντού και εξαιτίας αυτού του γεγονότος, φαίνεται ότι το μοναδικό ενδιαφέρον που παρουσιάζει αφορά τα Ξωτικά του Λύκαιου. Δύο φορές μέχρι σήμερα κάποια από αυτά έχουν μεταβεί στην Κίλε -Οντούρ και έχουν συνάψει σχέσεις με τους Οντού. Οι Φύλακες των Βουνών έχουν αναλάβει να το διαφυλάσσουν και να το διατηρούν κλειστό. Ένας αντιπρόσωπός τους γνωρίζει το ξόρκι που ανοίγει και κλείνει το Πέρασμα και διατηρεί την γνώση για περιπτώσεις ανάγκης.

Άλλοι τρόποι για τη μετάβαση στην Κίλε –Οντούρ: για να ανοίξει κάποιος μάγος μία Πύλη προς τον προαναφερθέντα Κόσμο, είναι απαραίτητα τα εξής: σκήπτρο, μαγικός κύκλος στον οποίο να συμμετέχει τουλάχιστον ένα Ξωτικό, το ξόρκι από το αντίστοιχο κεφάλαιο του Γριμόριου 32. Καλύτερα αποτελέσματα παρατηρούνται όταν η σελήνη βρίσκεται στην γέμισή της. Η Πύλη ανοίγει ευκολότερα λίγο μετά τα μεσάνυχτα.»

-Μάλιστα, έκανε ο Μάρκος σκεφτικά. Φαίνεται ότι η διαδικασία για να ανοίξεις μία Πύλη είναι λίγο πολύ η ίδια σε όλες τις περιπτώσεις. Σε τι φάση είναι η Σελήνη;

-Γιατί; Σκέφτεσαι να τους στείλεις εκεί μέσα απόψε κιόλας; ρώτησε ο Άρης.

-Ναι, αν είναι δυνατόν. Νομίζω ότι και οι ίδιοι αυτό θα θέλουν. Ο Μάρκος έδειξε να αγχώθηκε με την ιδέα. -Πώς θα το κάνω; Όλα αυτά τα βιβλία λένε όσο δυνατόν λιγότερα μπορούν. Λες και το κάνουν επίτηδες.

-Είναι φυσικό, του είπε η Μαρίνα. Τα βιβλία για τους παλιούς μάγους ήταν απλά κάποιες σημειώσεις, η μαγεία δεν μαθαίνεται από τα βιβλία. Άλλωστε εμένα μου φαίνεται ότι λέει όλα όσα μας χρειάζονται. Καλύτερα να πάρεις μαζί σου από το Γριμόριο μόνο το φύλλο που μας ενδιαφέρει. Όταν είναι χωριστά, τα φύλλα έχουν λιγότερη δύναμη, νομίζω γι' αυτό δεν είναι δεμένα. Πάντως η πανσέληνος είναι αύριο το βράδυ. Καλύτερα να περιμένεις μέχρι τότε.

-Εντάξει. Κάτσε να δούμε τι θα πει και ο Νέδιστος.

Ο Νέδιστος εμφανίστηκε ξανά μαζί με την Φιδάλμα όταν πια είχε νυχτώσει. Έδειχνε ανυπόμονος, αλλά συμφώνησε αμέσως ότι θα ήταν καλύτερα να περιμένουν το επόμενο βράδυ για να δοκιμάσουν το ξόρκι. Τα Ξωτικά ήξεραν καλά πόσο

σημαντικός ήταν ο κύκλος του φεγγαριού και δεν αμφισβητούσαν ποτέ τη δύναμη της φύσης. Επίσης δεν αγαπούσαν τα πολλά λόγια και ο Νέδιστος δεν κάθισε να κάνει σχέδια μαζί τους. Είπε μόνο ότι θα ήταν καλό να πήγαιναν το επόμενο πρωί στο δάσος για να διαλέξουν ένα μέρος που θα ήταν κατάλληλο για να γίνει σωστά το ξόρκι. «Ένα μέρος με ενέργεια» είπε και φάνηκε να συμφωνεί με τον Άρη ότι το δάσος πέρα από το σπίτι του Μάρκου ήταν ιδιαίτερα ενεργό. Μετά από αυτό, εκείνος και η Φιδάλμα επέστρεψαν στο κελάρι και ο Μάρκος προσπάθησε να αποκοιμηθεί. Ήταν κάτι που τον δυσκόλευε κάθε μέρα και περισσότερο και, όσο και να έλεγε ότι αντέχει, κάθε μέρα που περνούσε έδειχνε όλο και πιο κουρασμένος. Στριφογύριζε συνεχώς ενοχλώντας τον Άρη που προσπαθούσε να κοιμηθεί στο ίδιο δωμάτιο, μέχρι που εκείνος απηύδησε και μεταφέρθηκε στον καναπέ της κουζίνας.

7.

Το πρωί ξημέρωσε συννεφιασμένο. Αυτό τους έριξε λιγάκι το ηθικό, αλλά έφαγαν γρήγορα το πρωινό τους και ξεκίνησαν για το δάσος για να συναντήσουν τα Ξωτικά. Τα βρήκαν στο συνηθισμένο ξέφωτο, να μελετούν τον χώρο γύρω τους προσεχτικά.

-Το καλύτερο μέρος φαίνεται να είναι το κομμάτι με τα κίτρινα δέντρα, αλλά είναι πολύ κοντά στην κατοικημένη περιοχή και δε θα ήθελα να διακινδυνεύσουμε να μας δουν οι άνθρωποι, είπε ο Νέδιστος. Ας προχωρήσουμε, αυτό το δάσος είναι αρκετά ενεργό, σίγουρα θα βρούμε κι άλλα μέρη που να ταιριάζουν στον σκοπό μας.

Πήραν την κατεύθυνση που πήγαινε αντίθετα από τα σπίτια. Ο Μάρκος ήξερε αρκετά καλά την περιοχή, μικρός είχε κάνει χιλιάδες εξερευνήσεις στο δάσος και στα γύρω βουνά με τα παιδιά του χωριού, πριν αποχτήσει μηχανάκι και αρχίσει να εξερευνάει τα γύρω χωριά και τη Σπάρτη. Ο περίπατος ήταν ευχάριστος και ο Μάρκος περπατούσε μπροστά μαζί με τον Νέδιστο, προσπαθώντας να ανακαλέσει στη μνήμη του τα διάφορα μονοπάτια.

-Αυτό είναι το δάσος που μεγάλωσα, τον πληροφόρησε νοσταλγικά.

-Και γιατί δε ζεις πια εδώ; Είναι ένα ωραίο μέρος και είναι το σπίτι των προγόνων σου.

Ο Μάρκος χαμογέλασε.

-Είναι ένα πολύ μικρό μέρος, είπε στο Ξωτικό, σίγουρος ότι δε θα μπορούσε να τον καταλάβει. -Οι άνθρωποι κουτσομπολεύουν πολύ και δεν υπάρχουν και πολλά

πράγματα να κάνει κανείς. Οι μάγοι ξέρεις, δε χαίρουν μεγάλης εκτίμησης στους ανθρώπους.

-Αυτό το έχω καταλάβει, οι άνθρωποι σήμερα είναι τόσο στενόμυαλοι... δεν εκτιμούν ιδιαίτερα ούτε και τα Ξωτικά.

-Νέδιστε, είπες μια μέρα ότι είχατε επαφή με τους προγόνους μου, τους μάγους.

-Είναι αλήθεια. Η οικογένειά σου ήταν μία από τις μαγικές οικογένειες με τις οποίες είχαμε καλές σχέσεις στο παρελθόν. Βέβαια τα Ξωτικά και οι μάγοι δεν είχαν ποτέ πολλά πολλά, αλλά όλο και τύχαινε κάποια υπόθεση που χρειαζόταν τις γνώσεις και των δύο για να λυθεί.

-Αυτοί οι μάγοι… πριν τη γιαγιά μου εννοώ, ήταν άντρες;

-Ναι, ήταν μία καθαρά αντρική γενιά μάγων. Το χάρισμα περνούσε από πατέρα σε γιο, μέχρι που γεννήθηκε η Δέσποινα. Δε λεγόταν Γούναρη τότε, μετά άλλαξε όνομα, δεν ξέρω γιατί.

-Γιατί παντρεύτηκε τον παππού μου, υποθέτω. Γνώριζες και τον πατέρα μου;

-Όχι, τότε δεν είχαμε πια σχέσεις με μάγους, ακόμα και τη γιαγιά σου δεν την είχαμε δει ποτέ, αλλά είχαμε ακούσει γι' αυτήν. Γιατί με ρωτάς;

-Χωρίς λόγο… από περιέργεια. Η Μαρίνα έχει δίκιο: δεν ξέρω και πολλά για τους προγόνους μου.

-Παράξενο αυτό. Εσείς οι άνθρωποι είσαστε τόσο παράξενοι ορισμένες φορές… Δεν ξέρει κανείς πώς να συμπεριφερθεί μαζί σας.

Ο Μάρκος χαμογέλασε.

-Το ίδιο ισχύει και για τα Ξωτικά, φταίει που έχουμε τραβήξει διαφορετικούς δρόμους εδώ και πολλά χρόνια.

-Ναι, έτσι πρέπει να είναι. Αυτό ήθελες να μου πεις;

-Είναι και κάτι άλλο, είπε ο Μάρκος που ξαφνικά θυμήθηκε τον πλαγίαυλο.

-Τι άλλο;

-Ο Πλαγίαυλος της Γλυκιάς Μελωδίας. Τον έχω ακόμα εγώ και τον έχω μαζί μου, εδώ στην Τριανταφυλλιά. Όταν ξεκίνησα σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να σας τον φέρω στη Νέδα, είχα κατά κάποιο τρόπο την εντύπωση ότι θα σας συναντήσω.

-Μην ανησυχείς για τον Πλαγίαυλο, είναι ένα αντικείμενο των μάγων. Τον φυλούσαμε στη Σπηλιά, αλλά μπορείς το ίδιο καλά να τον φυλάξεις κι εσύ. Αρκεί φυσικά να μην τον δώσεις αλλού και, βέβαια, να μην τον πουλήσεις.

Ο Μάρκος γέλασε σιγανά.

-Δεν πουλάω μαγικά αντικείμενα, ξέρω ότι απαγορεύεται. Όμως δε νομίζω ότι θα χρησιμοποιήσω ξανά τον Πλαγίαυλο, θα είναι καλύτερα μαζί σας.

-Μα είναι το όργανό σου, έτσι δεν είναι; Δεν είσαι μουσικός;

-Είμαι.

-Δεν ξέρεις ποτέ σε ποια περίπτωση θα χρειαστείς ένα αντικείμενο σαν αυτό και δείχνει να σου ταιριάζει απόλυτα. Κράτησέ τον, όπως σου είπα ανήκει στους μάγους. Χρησιμοποίησε τον με σύνεση. Η Μιρτίνδη δε θα έχει αντίρρηση, ποτέ δεν πίστεψε στ' αλήθεια ότι θα τον επιστρέψεις.

-Ευχαριστώ Νέδιστε, αν και…

-Και τίποτα. Και έχω και κάτι άλλο για σένα: θα σου το δώσω τώρα γιατί το βράδυ μπορεί να μην έχουμε καιρό.

Εντελώς απρόσμενα το Ξωτικό σταμάτησε και άνοιξε τον πάνινο σάκο που κουβαλούσε συνεχώς μαζί του. Έψαξε για λίγο και τελικά τράβηξε έξω κάτι από τα περιεχόμενά του: έμοιαζε με κέρατο, ένα χοντρό, καφετί κέρατο βοδιού, που το στόμιο και το τελείωμά του ήταν φινιρισμένα με ασήμι.

-Ξέρεις τι είναι αυτό;

-Μοιάζει να είναι ένα βούκινο, είπε παραξενεμένος ο Μάρκος.

-Ναι, φυσικά. Λέγεται «Βούκινο των Ξωτικών». Θα έχεις ακούσει βέβαια ιστορίες στις οποίες τα Ξωτικά δίνουν ένα τέτοιο όργανο στους ανθρώπους που συμπαθούν για να μπορούν να τα καλέσουν όταν τα έχουν ανάγκη.

-Ε… ναι, ίσως.

-Λοιπόν αυτό το στέλνει η βασίλισσα με την εντολή να σου το δώσω σαν ένδειξη ευγνωμοσύνης, στην περίπτωση που δεν απογοητεύσεις τις προσδοκίες της και δεχτείς αφιλοκερδώς να μας βοηθήσεις.

Ο Μάρκος χαμογέλασε κάπως πικρά.

-Δεν είναι ακόμα σίγουρο ότι θα καταφέρω να σας βοηθήσω. Το ότι βρήκα ένα βιβλίο δεν σημαίνει ότι άνοιξα και την Πύλη.

-Όμως έχεις την πρόθεση να το κάνεις, έτσι δεν είναι;

-Ναι, βέβαια, αλλά η πρόθεση δεν αρκεί.

Χαμογέλασε και ο Νέδιστος.

-Αρκεί για να σου δώσω το Βούκινο, είπε. Το είχαμε δώσει και άλλοτε σε μάγο, το να το έχει κάποιος είναι για μας ένα επισφράγισμα της φιλίας μας. Πάρ' το και μη

διστάσεις να το χρησιμοποιήσεις αν βρεθείς σε ανάγκη. Θα έρθουμε να σε βρούμε, αν αυτό μας είναι δυνατό.

-Ευχαριστώ. Να είσαι σίγουρος ότι δε θα κάνω κατάχρηση.

-Ένα σάλπισμα αρκεί, θα σε ακούσουμε ή θα σε αντιληφθούμε όπου και να βρισκόμαστε και αν μπορούμε θα έρθουμε. Δε μπορώ να σου υποσχεθώ περισσότερα.

Αρκετά μέτρα πίσω τους, η Μαρίνα περπατούσε μαζί με τον Άρη και τη Φιδάλμα. Ο Νέδιστος κοντοστάθηκε για να μπορέσουν να τους φτάσουν. Η δική τους συζήτηση είχε πάρει διαφορετικό δρόμο.

-Δεν εμπιστεύομαι τους Οντού, έλεγε η Φιδάλμα στη Μαρίνα. Δεν έχω ξαναπάει στον τόπο τους και υποτίθεται ότι δεν είμαστε εχθροί, αλλά άρπαξαν την Άρπα μόλις τους δόθηκε η ευκαιρία. Και το ότι δεν έχουμε σχέσεις μεταξύ μας και έχουμε σφραγίσει το Πέρασμα εδώ και χρόνια, δε μου φαίνεται και πολύ καλό σημάδι. Η αλήθεια είναι ότι η ιστορία μας δεν αναφέρει πουθενά κάποια μάχη με τους Οντού στο παρελθόν, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν είναι πονηροί: τα παλιότερα Ξωτικά λένε ότι αγαπούν πολύ τη μαγεία και το γεγονός ότι δεν την έχουν στον Κόσμο τους τούς κάνει ζηλιάρηδες. Προσπαθούν με πονηριές να κρατήσουν οποιοδήποτε πλάσμα τους φανεί μαγικό και να το αναγκάσουν να τους αποκαλύψει το μυστικά του.

-Αυτά είναι μύθοι, παρατήρησε ο Νέδιστος που την άκουσε. Οι Οντού δεν έχουν καμία δύναμη και σίγουρα δε θέλουν μάγους στον Κόσμο τους. Όμως έχεις δίκιο να μην τους εμπιστεύεσαι. Είναι άγριοι και αγαπούν τα όπλα, ποτέ δεν ξέρεις πώς θα αντιδράσουν.

-Κρίμα να μην έχετε σκήπτρα, είπε η Μαρίνα. Τι μπορεί να τα νικήσει σε έναν κόσμο χωρίς μαγεία;

-Τι ακριβώς νομίζεις ότι θα κάναμε με τα σκήπτρα; έκανε η Φιδάλμα.

-Οποιοδήποτε λογικό ον, θα υποχωρήσει και μόνο που θα τα δει στραμμένα εναντίον του!

-Μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου! της είπε ο Μάρκος που άκουσε το τελευταίο κομμάτι της συνομιλίας.

-Αλήθεια; έκανε η κοπέλα με έπαρση. Θέλεις να δεις τι μπορώ να κάνω με το σκήπτρο μου;

-Όχι τώρα, άλλωστε έχω δει αρκετά.

-Δεν έχεις δει τίποτα. Σταματήστε λίγο.

Ο Άρης σταμάτησε με περιέργεια. Ο Μάρκος έκανε το ίδιο και τα δύο Ξωτικά τους μιμήθηκαν υποχωρητικά.

-Κοιτάχτε, βλέπετε εκείνο το θάμνο εκεί κάτω; ρώτησε η κοπέλα. Πίσω του έχει ένα ζώο.

Πράγματι ο θάμνος κουνιόταν ύποπτα σαν κάτι να σκάλιζε επίμονα πίσω του. Η Μαρίνα έστρεψε το Άστραπλον κατά κει.

-Τώρα, θέλω να σας θυμίσω ότι το Άστραπλον είναι ένα φιλειρηνικό σκήπτρο, όχι και πολύ κατάλληλο για μάχη. Καμία σχέση με τον φίλο μας εκεί πέρα, είπε δείχνοντας προς το Σκήπτρο του Μάρκου. Μετά δεν τους μίλησε άλλο και ήταν φανερό πως συγκεντρωνόταν. Μία λεπτή κλωστή γαλακτερού φωτός βγήκε από το Άστραπλον και έπεσε επάνω στον ξερό θάμνο. Ο θάμνος τσουρουφλίστηκε, αν έκριναν από τον καπνό που άρχισε να σηκώνεται απ' αυτόν κι ένα μικρό ζώο, ένας λαγός πετάχτηκε έξω. Τους κοίταξε για μια στιγμή έκπληκτο και μετά στράφηκε με εκπληκτική ταχύτητα και έκανε να φύγει προς την αντίθετη κατεύθυνση. Η Μαρίνα έστρεψε το σκήπτρο επάνω του.

-Μην το σκοτώσεις! φώναξε τρομαγμένα η Φιδάλμα.

Η Μαρίνα δε μίλησε, αλλά το ζώο σταμάτησε απότομα και γύρισε προς το μέρος τους. Αργά άρχισε να προχωράει προς αυτούς μπερδεμένο και σύντομα έφτασε δίπλα της. Άπλωσε το χέρι της και το χάιδεψε. Ο λαγός έδειξε να αισθάνεται άνετα στο άγγιγμά της και σύντομα βρισκόταν στην αγκαλιά της, παραδομένος στα χάδια της σα μικρό γατί.

-Είναι ένα άγριο ζώο, η μαγεία μου είναι αυτή που το κάνει να θέλει να κάθεται στην αγκαλιά μου, δήλωσε. Θέλεις να δεις; ρώτησε τον Άρη.

Εκείνος άπλωσε τα χέρια του απορημένος και η κοπέλα του έδωσε τον λαγό. Μόλις η επαφή με τα χέρια της χάθηκε, το ζώο αντέδρασε άσχημα, γρατζούνισε τον Άρη, ξεγλίστρησε από τα χέρια του και εξαφανίστηκε στο δάσος. Η Μαρίνα γέλασε.

-Άου! διαμαρτυρήθηκε εκείνος, καθώς από το δάχτυλό του άρχισε να τρέχει λίγο αίμα. -Ελπίζω να μην πάθω κάποιου είδους άγνωστη λύσσα!

Η Μαρίνα πήρε το χέρι του μέσα στα δικά της. Έκλεισε τα μάτια και το κράτησε μέσα στις παλάμες της για λίγο. Για καλύτερα αποτελέσματα το έφερε κοντά στο στόμα της και φύσηξε επάνω του τη ζεστή ανάσα της. Όταν το άφησε, ο δάχτυλο του Άρη δεν είχε κανένα σημάδι, σα να μην είχε συμβεί τίποτα. Το κοινό της την κοιτούσε εντυπωσιασμένο.

-Η μητέρα σου είπε ότι δεν μπορείς να θεραπεύσεις, είπε μόνο ο Μάρκος.

-Η μητέρα μου δεν ξέρει τα πάντα για μένα, έκανε η Μαρίνα περήφανα. Είναι ένα καινούριο πράγμα που κάνω, όχι τίποτα φοβερό προς το παρόν, αλλά έχω αρχίσει και τα καταφέρνω με τα μικρά τραύματα.

-Εντυπωσιακό! σχολίασε ο Άρης.

-Και τώρα η σειρά σου, είπε η Μαρίνα γυρίζοντας στον Μάρκο.

-Τι εννοείς;

-Είδες πώς γίνεται, καιρός να δοκιμάσεις κι εσύ. Λίγη ελεγχόμενη μαγεία θα σε βοηθήσει να αποχτήσεις μεγαλύτερη πίστη στο Σκήπτρο σου και στον εαυτό σου. Να κοίτα εκεί: έχει ένα πουρνάρι και μέσα του κρύβεται ένα πουλί.

Οι υπόλοιποι τον κοιτούσαν προσδοκώντας επιπλέον θέαμα. Ο Μάρκος στραβοκοίταξε την Μαρίνα και στη συνέχεια έπιασε το Σκήπτρο και το έστρεψε προς τον μικρό θάμνο που του είχε υποδείξει. Μία αστραπή πετάχτηκε απότομα από το Σκήπτρο και έκαψε ολοσχερώς το πουρνάρι. Το πουλί πετάχτηκε έξω με καψαλισμένα τα φτερά, δείχνοντας ιδιαίτερα εκνευρισμένο και άρχισε να κράζει τον Μάρκο. Η Μαρίνα γέλασε, το ίδιο και οι υπόλοιποι.

-Μη βάλεις φωτιά στο δάσος και μη ψήσεις το πουλί! τον κορόιδεψε το κορίτσι.

Ο Μάρκος δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από το στόχο του για να την αγριοκοιτάξει.

-Τώρα φέρ' το εδώ! πρόσταξε η Μαρίνα. Ο Μάρκος συγκέντρωσε τη σκέψη του στο πουλί. Ήταν ένα χοντρό πουλί, χρωματιστό, μάλλον ένας φασιανός. Προφανώς δεν ήταν ένα πουλί που πετούσε πολύ. Ξεκίνησε προς το μέρος τους με αστείο περπάτημα. Έφτασε μπροστά στον Μάρκο, τον κοίταξε απορημένα και έκρωξε ξανά ερωτηματικά. Εκείνος άπλωσε δισταχτικά το χέρι του.

-Μη διστάζεις, δείξε σιγουριά, του σφύριξε η μάγισσα.

Ο Μάρκος το άρπαξε ήρεμα στα χέρια του. Εκείνο αντέδρασε μόνο λίγο, ίσως ενοχλήθηκε από τη λαβή. Το χάιδεψε ανακουφισμένος: τα είχε καταφέρει.

-Να το βάλω τώρα να τσιμπήσει τον Άρη; κορόιδεψε.

-Μην τολμήσεις, φώναξε εκείνος και τραβήχτηκε. Ο Μάρκος άφησε το πουλί να φύγει κι εκείνο έκανε έναν διερευνητικό κύκλο γύρα από τα πόδια του.

-Φύγε, του έκανε, είσαι ελεύθερο, μπορείς να φύγεις.

Το πουλί έβγαλε άλλη μία αντιπαθητική κραυγή και του τσίμπησε χαϊδευτικά το μπατζάκι, κάνοντας τους άλλους να γελάσουν ξανά. Ο Μάρκος μάζεψε το σάκο του

και τον έβαλε ξανά στην πλάτη. Έκανε μερικά βήματα με το πουλί να τον ακολουθεί καταπόδας.

-Ορίστε, απέχτησες έναν θαυμαστή! του είπε η Μαρίνα ενθουσιασμένη. Είσαι πολύ καλός.

Ξεκίνησαν να περπατούν ξανά. -Και τι καταλάβαμε από όλα αυτά; ρώτησε ο Μάρκος.

-Ότι μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις με το Σκήπτρο σου και ότι μπορείς να επηρεάσεις ζωντανά και άψυχα πράγματα.

-Και να κάψεις τα πάντα, πρόσθεσε ο Άρης.

-Ακριβώς, γιατί το Σκήπτρο σου λειτουργεί με τη μαγεία της Φωτιάς, κατέληξε η Μαρίνα. Τα μάτια της Φιδάλμας άστραψαν σ' αυτή την αποκάλυψη.

Περπάτησαν αρκετά, με το πουλί να ακολουθεί τον Μάρκο, απτόητο στις συνεχείς παραινέσεις του να απομακρυνθεί. Ο ίδιος έδειχνε να το διασκεδάζει κάπως, αλλά ο Άρης είχε αρχίσει να εκνευρίζεται με τα συνεχή κρωξίματα. Ο Νέδιστος δεν έδειχνε να ικανοποιείται με κανένα από τα μέρη που συναντούσαν και τελικά κατάληξε ότι το ξέφωτο στο οποίο είχαν συναντηθεί τους έκανε όσο και οποιοδήποτε άλλο σημείο του δάσους. Το μεσημέρι πήραν το δρόμο της επιστροφής και σύντομα οι άνθρωποι τους αποχαιρέτησαν και γύρισαν στο σπίτι.

-Θα χρειαστεί να περάσουμε το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας στο δάσος και έχω την εντύπωση πως όπου να 'ναι θα ξεσπάσει μπόρα, είπε ο Άρης ανήσυχα την ώρα που περνούσαν το ρυάκι.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του σκυθρωπά.

-Όπως και να 'χει το άνοιγμα της Πύλης πρέπει να γίνει απόψε. Θα έχει πανσέληνο και δε θέλω να χάσω άλλο χρόνο.

-Ναι, μιας και έχουμε ένα σωρό ιδέες για την συνεχεία! ειρωνεύτηκε η Μαρίνα.

-Και τι προτείνεις να κάνουμε; Να συνεχίσουμε να βολτάρουμε με τα Ξωτικά ολόκληρο το καλοκαίρι;

-Όχι, μόνο που σκεφτόμουν πως όταν τελειώσουμε αυτή την αποστολή θα ξαναβρεθούμε στο ίδιο σημείο με πριν: δε θα ξέρουμε πώς να προχωρήσουμε.

-Αλλά τώρα έχουμε το βιβλίο. Θα μπορούσαμε να το μελετήσουμε.

-Πολύ μελέτη και καθόλου δράση, σχολίασε το κορίτσι κακότροπα. Ο Μάρκος δεν απάντησε.

Το απόγευμα τον βρήκαν στην αυλή να προσπαθεί να ταΐσει το πουλί ένα μπισκότο.

-Ακόμα εδώ είναι αυτός; γκρίνιαξε ο Άρης.

-Λίγα λίγα για τον Λούι!

-Α, μάλιστα, ώστε απέχτησε και όνομα. Δε βλέπω να τον ξεφορτωνόμαστε σύντομα.

-Και γιατί θα έπρεπε; Είμαστε στην εξοχή και ο Λούι δείχνει πολύ ευχαριστημένος μαζί μου!

-Ο Λούι έχει υποστεί μία γητεία, είπε η Μαρίνα. Δεν ξέρω πώς κατάφερες να το κάνεις αυτό και υποψιάζομαι ότι δεν ξέρεις ούτε κι εσύ.

-Δεν με παρατάς! έκανε ο Μάρκος που τώρα έπαιζε κυνηγητό με το πουλί γύρω από το τραπέζι.

-Και τι θα κάνεις όταν φύγουμε; ρώτησε ο Άρης. Πώς θα τον πείσεις να μην έρθει μαζί μας στο αυτοκίνητο;

-Άκου, δεν έχω ιδέα. Η αλήθεια είναι ότι προσπάθησα να λύσω το ξόρκι και να τον κάνω να φύγει, αλλά δεν πτοείται με τίποτα. Μήπως θα ήθελες να δοκιμάσεις κι εσύ;

-Ναι, αμέ! Ξξξουτ, ξξξουττ! έκανε ο Άρης κουνώντας απότομα τα χέρια του. Το πουλί έκρωξε απειλητικά και έτρεξε να κρυφτεί πίσω από τα πόδια του Μάρκου.

-Δεν μπορείς να λύσεις τα μάγια και να το στείλεις στους δικούς του; ρώτησε ο Άρης τη Μαρίνα.

-Σου είπα, δεν είναι μάγια. Αν είναι γητεία, όπως πιστεύω, τότε το πουλί είναι απλά ερωτευμένο με τον Μάρκο. Είναι σαν ένας σκύλος με το αφεντικό του.

-Πάντα ήθελα να έχω έναν σκύλο, παρατήρησε ο Μάρκος.

-Σε φαντάζομαι να το βγάζεις βόλτα στη Μεσογείων με το λουρί!

-Θα δούμε. Μπορώ να μάθω τι έχεις πάθει μαζί του;

-Τίποτα. Απλά δε μου αρέσει η ιδέα να κρατάμε ένα άγριο πουλί εδώ μαζί μας σα να ήταν κότα. Ή μήπως σκέφτεσαι να το βάλεις στο κοτέτσι;

-Η μητέρα μου έχει ένα, απάντησε ο Μάρκος σκεφτικά.

-Σοβαρά τώρα; Σκέφτεσαι να βάλεις αυτό το όμορφο και ελεύθερο πουλί στο κοτέτσι; διαμαρτυρήθηκε ο Άρης.

-Όχι, δεν το σκέφτομαι. Απλά δε βρίσκω τρόπο να το κάνω να φύγει. Ελπίζω αργά ή γρήγορα να βαρεθεί από μόνο του.

-Τέλος πάντων, ας αφήσουμε τον Λούι και ας σκεφτούμε λίγο τι θα κάνουμε, τους έκοψε η Μαρίνα ανυπόμονα. Το βράδυ θα πρέπει να ανοίξουμε μία Πύλη, δε θέλεις να προετοιμαστείς λίγο γι' αυτό;

-Σαν τι προετοιμασία θα έπρεπε να κάνω; Μου έχεις ήδη απαγορεύσει να διαβάσω το ξόρκι και όλα τα υπόλοιπα θα γίνουν επιτόπου. Έχουμε μάγους, σκήπτρα και Ξωτικά. Αν η Πύλη μπορεί να ανοίξει θα ανοίξει. Οτιδήποτε άλλο θα καταφέρει μονάχα να μας αγχώσει.

Η Μαρίνα μουρμούρισε κάτι και ξαναμπήκε στο σπίτι. Ήταν φανερό ότι εκείνη ήταν αρκετά αγχωμένη ήδη.

Κεφάλαιο 4: Στην Κίλε- Οντούρ

1.

-Τη στιγμή που η Φιδάλμα κι εγώ θα περάσουμε την Πύλη, η δουλειά σου τελειώνει, ανακεφαλαίωσε ο Νέδιστος. Μετά είσαι ελεύθερος να ακολουθήσεις τη δική σου αποστολή. Μπορείς να χρησιμοποιήσεις το βιβλίο για να βρεις τη Διάσταση που ψάχνεις, αλλά να θυμάσαι ότι αυτό θέλει προσοχή: δεν είναι καλό να ανοίγουμε Πύλες και η κατάστασή τους είναι ήδη αρκετά ασταθής.

Τα Ξωτικά είχαν έρθει μέχρι το ρέμα για να τους βοηθήσουν να βρουν τον δρόμο τους μέσα στη νύχτα. Ήταν σκοτεινά, τα σύννεφα έκρυβαν εντελώς το φεγγάρι και φυσούσε ένας αέρας που προμήνυε καταιγίδα. Οι τρεις άνθρωποι ήταν τυλιγμένοι στις ζακέτες τους. Ο Άρης και ο Μάρκος είχαν μαζί δύο μικρά σακίδιά με διάφορα μικροπράγματα που κουβαλούσαν συνεχώς μαζί τους, νερό, έναν φακό, το φύλλο από το Γριμόριο και μερικά από τα μαγικά αντικείμενα.

-Κι εσείς; ρώτησε ο Μάρκος ανήσυχα.

-Θα προχωρήσουμε στην Κίλε –Οντούρ και θα βρούμε την Άρπα. Μόλις την πάρουμε θα ανοίξουμε το Πέρασμα από μέσα και θα βρεθούμε πίσω στη Νέδα. Αυτή είναι η αποστολή που μας έχει ανατεθεί Μάγε, η εκτέλεσή της είναι δική μας δουλειά.

-Ναι, το ξέρω, έκανε ο Μάρκος συνοφρυωμένος. Αμφέβαλε αν τα πράγματα θα ήταν τόσο απλά.

-Είσαι σίγουρος ότι θα μπορέσετε να ανοίξετε το Πέρασμα από μέσα; Εσύ ο ίδιος είπες ότι τα Περάσματα έχουν μπλοκάρει, τι σε κάνει να πιστεύεις ότι αυτή τη φορά θα τα καταφέρεις;

-Η Άρπα. Η Άρπα θα μας βοηθήσει. Έχει ισχυρή μαγεία για μας τα Ξωτικά. Το ότι θα είμαστε σε έναν άλλο Κόσμο θα παίξει επίσης τον ρόλο του, δε νομίζω το πρόβλημα που υπάρχει εδώ να επηρεάζει το Πέρασμα από την πλευρά της Κίλε - Οντούρ. Θα τα καταφέρουμε με κάποιον τρόπο. Κι αν όχι θα περιμένουμε. Αργά ή γρήγορα θα καταφέρεις να λύσεις το πρόβλημα με τις Πύλες και τότε το Πέρασμα θα ανοίγει πάλι κανονικά. Αυτός δεν είναι ο σκοπός σου;

-Ε… ναι, βέβαια, συμφώνησε ο Μάρκος.

Ο Άρης σκέφτηκε ότι ακόμα κι αν δεν ήταν αυτός ο σκοπός του μέχρι εκείνη τη στιγμή, τώρα είχε γίνει. Προχώρησαν λίγο ακόμα μέσα στο δάσος.

-Είσαι σίγουρος; ξαναδοκίμασε ο Μάρκος. Είσαι σίγουρος ότι θέλεις να πας σε ένα μέρος με πιθανώς εχθρικούς κατοίκους χωρίς να ξέρεις αν και πότε θα μπορέσεις να ξαναγυρίσεις;

-Θα μπορέσω, είπε ο Νέδιστος με πεποίθηση. Θα μπορέσω ό,τι και να γίνει. Αν είχα ανοίξει το Πέρασμα από το δικό μας δάσος, δε θα ήξερες καν ότι πηγαίνουμε εκεί. Σε βγάλαμε από τον δρόμο σου για να μας βοηθήσεις. Μην ανησυχείς.

Όμως ο Μάρκος ανησυχούσε και αυτό ήταν φανερό. Ο Λούι έκρωξε και χώθηκε ανάμεσα στα μπατζάκια του. Ό,τι και αν είχε κάνει δεν είχε καταφέρει να τον εμποδίσει να τους ακολουθήσει στο δάσος και τώρα έδειχνε μάλλον ανήσυχος. Σε κανονικές συνθήκες θα είχε χωθεί στη φωλιά του και θα κοιμόταν από ώρες. Ο Μάρκος δεν αισθανόταν και πολύ καλά που τον είχε πάρει μαζί του, αλλά δεν έβρισκε τρόπο να τον κάνει να γυρίσει στη φωλιά του.

-Χωρίς εσάς δε θα είχαμε καταφέρει να βρούμε τα βιβλία. Πιθανώς δε θα είχαμε ψάξει καν, είπε η Μαρίνα. Κι εσείς μας βοηθήσατε πολύ.

-Ωραία. Βοηθήσαμε ο ένας τον άλλο. Η συμμαχία μας επικυρώθηκε. Είμαι ικανοποιημένος γι’ αυτό.

-Δε σας έχουμε βοηθήσει ακόμα, παρατήρησε ο Μάρκος. Περιμένετε πρώτα να καταφέρουμε να ανοίξουμε την Πύλη!

Στο ξέφωτο σταμάτησαν. Ο Μάρκος ανυπομονούσε. Το βιβλίο έλεγε να προσπαθήσουν τα μεσάνυχτα και δεν ήθελε να διακινδυνεύσει να αποτύχει. Όμως ο

Ξωτικός άντρας δεν έδειχνε να βιάζεται ακόμα. Πλησίασε τον Άρη και του μίλησε σιγανά.

-Πρόκειται να τους ακολουθήσεις εκεί που θα πάνε, έτσι δεν είναι; τον ρώτησε.

-Ναι, γι' αυτό είμαι εδώ.

Ο Νέδιστος τον κοίταξε σκεφτικά για μερικές στιγμές και μετά ο Άρης αισθάνθηκε να του γλιστράει στο χέρι ένα μικροσκοπικό πουγκί. Μέσα του ψηλάφισε μία πετρούλα με ακανόνιστες, αιχμηρές άκρες.

-Δυστυχώς είναι το μόνο που μπορώ να κάνω για σένα. Λέγεται «Φυλαχτό των Αδυνάτων», κράτα το πάντα επάνω σου, του ψιθύρισε και του έσφιξε τον ώμο για αποχαιρετισμό, ενώ ο Μάρκος κοιτούσε το ρολόι του τηλεφώνου του.

-Νομίζω ότι εδώ είμαστε καλά. Και η ώρα δείχνει κατάλληλη. Κοντεύουν μεσάνυχτα, ό,τι είναι να γίνει πρέπει να γίνει τώρα, αναστέναξε. -Εμπρός! Κάντε κύκλο.

Άνθρωποι και Ξωτικά στάθηκαν γύρω του, σχηματίζοντας έναν υποτυπώδη κύκλο. Ο Λούι φτεροκοπούσε γύρω τους ανήσυχος. Ο Μάρκος προσπάθησε να αυτοσυγκεντρωθεί.

-Δε βοηθάς κι εσύ; ζήτησε από τον Νέδιστο. Ξέρεις να ανοίγεις το Πέρασμα για την Κίλε - Οντούρ, πράγμα που σε κάνει πιο ειδικό από εμένα. Η συντονισμένη προσπάθεια, θα βοηθήσει να κάνουμε πιο γρήγορα. Έλα.

Ο Μάρκος έπιασε το Σκήπτρο σφιχτά και ο Νέδιστος ένιωσε τη νευρικότητά του και ανέλαβε να τον βοηθήσει:

-Επανέλαβε τα λόγια μου και μεταβίβασε την δική σου ενέργεια. Πες μου όταν είσαι έτοιμος, του είπε.

Προσπάθησε ξανά να συγκεντρωθεί. Σκέφτηκε ότι ήταν όπως όταν έπρεπε να παίξει φλάουτο μπροστά σε κόσμο, έπρεπε να απομονωθεί από ό,τι τον περιέβαλλε. Σε λίγο τα κατάφερε, ο κόσμος γύρω του έπαψε να έχει σημασία, μόνο αυτό που έπρεπε να κάνει. Έκλεισε τα μάτια και αισθάνθηκε την ενθάρρυνση του Νέδιστου. Ήταν καλύτερα από τις άλλες φορές: τώρα είχε βοήθεια, σαν να έπαιζε ντουέτο. Αυτή η σύγκριση τον ηρέμησε.

-Εγώ ο Νέδιστος, Ξωτικό της Πρώτης Τάξης από το βουνό του Λύκαιου, επιθυμώ με το ξόρκι αυτού του μάγου να ανοίξω μία Πύλη. Ο σκοπός μου είναι καλός: πρέπει να περάσω στην Κίλε - Οντούρ μαζί με την Φιδάλμα και να φέρουμε πίσω την Άρπα

που κλάπηκε από την φυλή μας, και ίσως χρησιμοποιείται από τους Οντού για σκοπούς που δεν είναι θεμιτοί.

Ο Νέδιστος σταμάτησε και ο Μάρκος κατάλαβε πως είχε έρθει η σειρά του. Θυμήθηκε τα λόγια που είχε πει ο ίδιος την προηγούμενη φορά που είχε καταφέρει να ανοίξει μία Πύλη.

-Ονομάζομαι Μάρκος Γούναρης και είμαι μάγος. Επιθυμώ να ανοίξει μία Πύλη για να περάσουν στην Κίλε –Οντούρ τα Ξωτικά Νέδιστος και Φιδάλμα για να πάρουν πίσω την Άρπα των Ξωτικών.

Αισθάνθηκε δίπλα του τον Νέδιστο να του σφίγγει το χέρι επιδοκιμαστικά, αλλά δεν τον άκουσε να λέει τίποτα άλλο και έτσι συνέχισε αυτοσχεδιάζοντας:

-Μόλις γίνει αυτό, η Πύλη θα κλείσει ξανά και δεν θα ξανανοίξει, τουλάχιστον από το δικό μου χέρι.

-ΠΥΛΗ ΑΝΟΙΞΕ, είπε το Ξωτικό με βροντερή φωνή, Εγώ, ο Νέδιστος των Ξωτικών του Λύκαιου αναλαμβάνω την ευθύνη, έχοντας πλήρη επίγνωση των συνεπειών.

Ο Άρης είδε το Σκήπτρο να λάμπει και οι γνωστές μικρές σπίθες άρχισαν να εκπέμπονται προς ένα σημείο κάπου πίσω του. Το περίγραμμα μίας πόρτας άρχισε να αχνοφαίνεται. Ο Μάρκος έβαλε το χέρι του στην τσέπη του σακιδίου του και έβγαλε το χαρτί. Αν και το σκοτάδι ήταν σχεδόν απόλυτο, έβλεπε το χαρτί να λαμπυρίζει καθώς προσπαθούσε να διαβάσει τις λέξεις που ήταν γραμμένες χειρόγραφα στη σελίδα. Έμοιαζαν λατινικά, όπως την άλλη φορά. Άρχισε να τις προφέρει μία μία με αργή και βαθιά φωνή.

Πίσω από το περίγραμμα το σκηνικό άλλαζε. Δε φαινόταν πια η συνέχεια του δάσους, αλλά κάτι ασαφές. Ένιωσε το κύμα ενέργειας που έβγαινε και θυμήθηκε εκείνο το βράδυ στον Παρνασσό, που οι Αθάνατοι ήταν σαν να είχαν τρελαθεί καθώς η ενέργεια ενεργοποιούσε στο έπακρο τις ικανότητές τους. Είδε το Άστραπλον να φεγγοβολάει και τη Μαρίνα να το κρατάει σφιχτά λες και δυσκολευόταν να το ελέγξει.

-Εμπρός, πάμε, είπε ο Νέδιστος και τράβηξε την Φιδάλμα μέσα από το άνοιγμα.

Μετά κάτι παράξενο άρχισε να συμβαίνει. Η ενέργεια τους παρέσυρε και σε λίγο κανένας δεν μπορούσε να αντισταθεί. Η Πύλη ήταν σαν να μεγάλωνε και να τους ρουφούσε. Κανένας δεν αισθάνθηκε να κουνιέται από τη θέση του, αλλά σχεδόν αμέσως τους τύλιξε σκοτάδι και ο κόσμος χάθηκε κάτω από τα πόδια τους. Το δάσος

άρχισε να στροβιλίζεται. Η Μαρίνα έπιασε το χέρι του Άρη και το έσφιξε τρομαγμένη. Οι ήχοι εξαφανίστηκαν. Ο Μάρκος ένιωσε να πέφτει και το στομάχι του να ανεβαίνει στον λαιμό του. Άκουσε το πουλί να κρώζει.

Άνοιξε τα μάτια του στο σκοτάδι. Βρισκόταν και πάλι σε σταθερό έδαφος, αλλά δεν έβλεπε και πολλά.

-Άρη! Φώναξε.

2.

-Περάσαμε την Πύλη! κραύγασε η Μαρίνα. Για άλλη μία φορά, περάσαμε μία Πύλη. Γρήγορα πίσω!

Στράφηκαν πράγματι προς τα πίσω, αναζητώντας το μέρος από το οποίο είχαν έρθει με τα ψηλά δέντρα και τα ξερά αγκάθια, αλλά τίποτα από αυτά δεν υπήρχε. Έψαξαν μέσα στο σκοτάδι για αρκετή ώρα, με μοναδικό φως έναν φακό που είχε φέρει μαζί του ο Άρης, χωρίς να βρουν τίποτα γνωστό.

-Η Πύλη έκλεισε, θρήνησε το κορίτσι, αυτή τη φορά δε σταθήκαμε τόσο τυχεροί!

Κανένας άλλος δεν είπε τίποτα και βάλθηκαν να προσπαθούν να καταλάβουν πού στο διάολο βρισκόντουσαν. Ήταν ένα δάσος διαφορετικό από αυτό στο οποίο στεκόντουσαν λίγο πριν. Τα δέντρα ήταν πυκνά, πανύψηλα και εντελώς γυμνά. Ίσιοι, μαύροι κορμοί υψώνονταν πάνω από το κεφάλι τους και διακλαδίζονταν σε γυμνά, μαύρα κλαδιά. Σήκωσαν το κεφάλι τους, αλλά τα δέντρα συνεχίζονταν όσο έφτανε το μάτι· δεν έβλεπαν που τελείωναν, ο ουρανός από πάνω τους δεν ξεχώριζε. Το έδαφος ήταν στεγνό, καλυμμένο με λίγα ξερά φύλλα σε κάποια σημεία. Ο αέρας ήταν ψυχρός. Δεν έκανε ακριβώς κρύο, αλλά τα καλοκαιρινά ρούχα που φορούσαν δεν τους κάλυπταν αρκετά και ένοιωθε την πλάτη τους να παγώνει. Η Μαρίνα ανατρίχιασε από την ξαφνική δροσιά.

-Δεν πρόλαβα να πάρω τηλέφωνο τη μαμά μου, είπε παιδιάστικα και ο Άρης τη λυπήθηκε και της έσφιξε το χέρι. Τα δύο Ξωτικά φάνηκαν ξαφνικά, σφιγμένα το ένα πάνω στο άλλο, μάλλον για προστασία. Έδειχναν ανήσυχα και δε μιλούσαν καθόλου. Ο Μάρκος αναρωτήθηκε μήπως επρόκειτο για κάποιου είδους παγίδα, μήπως ο Νέδιστος τους είχε κάνει να έρθουν μαζί τους για να είναι σίγουρος ότι θα μπορέσουν να επιστρέψουν αργότερα. Όμως εκείνος τον διέψευσε αμέσως.

-Γρήγορα, κάνε πάλι το ξόρκι, άνοιξε την Πύλη, πρέπει να φύγετε αμέσως από εδώ. Οι Οντού δε συμπαθούν καθόλου τους μάγους, δεν πρέπει να σας αντιληφθούν.

Ο Μάρκος άρχισε να ψάχνει τη σελίδα με τρεμάμενα χέρια. Αυτή τη φορά ήταν σκοτεινή, σαν ένα οποιοδήποτε φύλλο χαρτί. Δεν έβλεπε σχεδόν τίποτα και ήταν εξουθενωμένος.

-Κύκλο! μουρμούρισε.

Η Μαρίνα και ο Άρης στριμώχτηκαν δίπλα του. Ο Άρης έριξε το φως του φακού στη σελίδα που κρατούσε ο Μάρκος. Άρχισε να ψιθυρίζει ξανά τα λόγια, αλλά αμέσως κατάλαβε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να πιάσει. Ήταν απίστευτα κουρασμένος, δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί, δεν μπορούσε να ανακαλέσει την προηγούμενη αίσθηση. Το Σκήπτρο στεκόταν σαν μαραμένο στο χέρι του.

-Είναι η εξάντληση μετά από ένα δύσκολο ξόρκι, είπε η Μαρίνα. Φαίνεται ότι οι Πύλες αντιστέκονται πολύ, δε νομίζω να μπορέσει να κάνει κάτι σύντομα. Χαλάρωσε, δε γίνεται τίποτα.

-Λυπάμαι, είπε ο Νέδιστος. Λυπάμαι πολύ. Δεν είχα προβλέψει κάτι τέτοιο, δεν ξέρω πώς έγινε.

-Φταίνε οι Πύλες, είπε ο Μάρκος. Δε λειτουργούν σωστά. Την προηγούμενη φορά ήταν όλα ελεγχόμενα, η Πύλη δε δημιούργησε κανένα πρόβλημα, δεν έκλεισε, αν και πέρασε πολλή ώρα μέχρι να ξαναγυρίσω.

-Κι όμως, εμένα κάποτε μία Πύλη κόντεψε να με ρουφήξει, θυμήθηκε ο Άρης. Ήταν η ίδια αίσθηση, αλλά τώρα ήταν πιο δυνατό, δεν μπορούσα να αντισταθώ. Ήταν σαν η Πύλη να ερχόταν κατά πάνω μου και να με κατάπιε.

Οι άλλοι κούνησαν τα κεφάλια τους στα σκοτεινά, συμφωνώντας.

-Τι θα κάνουμε τώρα; ρώτησε η Μαρίνα ξέπνοα.

Ο Μάρκος στράφηκε προς τον Νέδιστο.

-Πρέπει να περάσετε το βράδυ εδώ, είπε εκείνος. Είναι νύχτα και είναι εντελώς σκοτεινά, δε βλέπω τι άλλο θα μπορούσε να γίνει. Το πρωί θα προσπαθήσουμε ξανά. Θα καταφέρετε οπωσδήποτε να φύγετε.

Ο Μάρκος θαύμασε την αισιοδοξία του. Ένιωσε κάτι ζεστό να σπρώχνει το δεξί του πόδι: το πουλί είχε περάσει την Πύλη μαζί τους.

-Κάνει κρύο, μουρμούρισε η Μαρίνα. Δεν έχουμε τίποτα μαζί μας να φορέσουμε ή να σκεπαστούμε, αν μείνουμε εδώ θα παγώσουμε.

-Μπορούμε να μοιραστούμε τις σκηνές μας, πρότεινε η Φιδάλμα. Έχουμε δύο και δεν τις έχουμε πραγματικά ανάγκη. Ο Άρης και ο Μάρκος κοιτάχτηκαν. Δεν τους πήγαινε να πάρουν τη σκηνή από τα Ξωτικά, αλλά πάλι έδειχνε να είναι η μόνη λύση:

χωρίς μία προφύλαξη γύρω τους θα πάθαιναν οπωσδήποτε υποθερμία, η Μαρίνα έτρεμε ήδη.

-Τις σκηνές; Μα έτσι, αν υπάρχουν όντα σε αυτό το μέρος, θα μας εντοπίσουν αμέσως, έκανε η Μαρίνα.

-Θα μας εντοπίσουν έτσι κι αλλιώς, ιδιαίτερα αν αυτά τα όντα είναι οι Οντού. Είναι Ξωτικά και αυτό είναι το δάσος τους. Είμαστε σε ένα άγνωστο μέρος, θα ένιωθα πιο ασφαλείς μέσα σε μία σκηνή. Και πιο ζεστός, είπε ο Μάρκος.

-Μπορώ να κάνω ένα ξόρκι απόκρυψης στις σκηνές, αν νομίζεις ότι αυτό θα βοηθήσει.

-Αυτό είναι καλή ιδέα, είπε ο Νέδιστος: οι Οντού δεν ξέρουν από μάγια, νομίζω ότι το ξόρκι απόκρυψης θα τους εμποδίσει να μας δουν.

-Εγώ θα έλεγα να μείνουμε ξύπνιοι με βάρδιες έξω από τις σκηνές, είπε ο Άρης.

-Γιατί αυτό;

-Έτσι γίνεται σε όλα τα βιβλία που οι ήρωες ζουν περιπέτειες σε άγνωστα δάση!

-Μάλιστα! Και τι θα μπορέσει να κάνει όποιος είναι έξω σε περίπτωση που συμβεί κάτι;

-Τίποτα, απλά δε θα μας πιάσουν στον ύπνο.

-Μαρίνα;

-Θα αισθανόμουνα πιο καλά.

-Αλλά θα κοιμηθούμε όλοι λιγότερο, παραπονέθηκε ο Μάρκος που ένιωθε πραγματικά εξαντλημένος.

-Δε χρειάζεται να κάνουμε όλοι βάρδιες, είπε ο Νέδιστος συμβιβαστικά. Τρεις από εμάς νομίζω είναι αρκετοί. Ο Μάρκος αναρωτήθηκε αν πράγματι του φάνηκε καλή ιδέα ή αν απλά αισθανόταν τύψεις απέναντί τους.

-Θα μείνω εγώ να κάνω την πρώτη σκοπιά, του είπε ο Άρης, έτσι κι αλλιώς δε νυστάζω. Όταν δε θα αντέχω άλλο θα σε ξυπνήσω.

Ξεκίνησαν αμέσως τις προετοιμασίες αν και το σκοτάδι, που ήταν πυκνό μέσα στα δέντρα, δυσκόλευε τις κινήσεις τους. Οι σκηνές των Ξωτικών ήταν δύο παλιές, τριγωνικές σκηνές με πολλά σίδερα, από αυτές που δε χρησιμοποιούνται πια, και το στήσιμό τους δεν ήταν και πολύ εύκολη υπόθεση. Όταν τελείωσαν, η Μαρίνα έκανε όπως όπως ένα ξόρκι απόκρυψης με το Άστραπλον. Οι δύο άντρες συμφώνησαν αμέσως ότι οι άνθρωποι έπρεπε να κοιμηθούν μαζί, χωριστά από τα Ξωτικά. Η Μαρίνα δεν μπόρεσε να βρει λογική εξήγηση σ' αυτό, αλλά οι άλλοι δύο φαίνονταν

σίγουροι και δε σήκωναν κουβέντα, έτσι συμφώνησε να κοιμηθεί στην μεγαλύτερη σκηνή μαζί τους. Ο Άρης απομακρύνθηκε για τουαλέτα και όταν επέστρεψε είδε τους υπόλοιπους καθισμένους στα ξερά φύλλα, αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει ίχνος από τις σκηνές μέσα στο σκοτάδι.

-Πού είναι η σκηνή; ρώτησε.

Ο Μάρκος έβλεπε την πιο κοντινή κατά κάποιο τρόπο, τουλάχιστον διέκρινε έναν όγκο, αλλά δεν μπορούσε να βρει την πόρτα. Έμεινε ικανοποιημένος με το αποτέλεσμα και έδωσε συγχαρητήρια στη Μαρίνα, που επιτέλους έσκασε ένα χαμόγελο.

-Μια χαρά τα κατάφερες, είπε και ο Άρης. Αν οι Οντού είναι όπως εγώ στο θέμα της μαγείας, δεν πρόκειται να καταλάβουν τίποτα, τουλάχιστον για απόψε. Άντε, μπείτε μέσα αν νυστάζετε, θα καθίσω στην πόρτα, αν μου δείξετε που είναι.

Το σκοτάδι ήταν τόσο απόλυτο που δεν υπήρχε κανένας λόγος να μείνουν έξω στο κρύο. Έβγαλαν τα παπούτσια τους και μπήκαν στη μεγάλη, αφιλόξενη σκηνή, όπου παραδόξως επικρατούσε κάπως περισσότερη ζέστη. Τουλάχιστον ήταν στεγνά. Ο Άρης βολεύτηκε μπροστά στην πόρτα αγκαλιά με τον Λούι, ο οποίος κούρνιασε επάνω του καταφέρνοντας να τον ζεστάνει κάπως. Ο Μάρκος ήξερε ότι είχε πολλά να οργανώσει, αλλά ένιωθε ότι δε θα προλάβαινε να κάνει την παραμικρή σκέψη. Πραγματικά, ο ύπνος τον πήρε μόλις ακούμπησε το κεφάλι του στο σκληρό έδαφος.

Ξημέρωσε με τη Μαρίνα να κάθεται μπροστά στην πόρτα της σκηνής. Ο Νέδιστος την είχε ξυπνήσει λίγο πριν το ξημέρωμα, έχοντας κάνει τις περισσότερες ώρες τις βάρδιας ο ίδιος, αλλά δεν ήταν καθόλου σίγουρος ότι την άφησε ξύπνια όταν επέστρεψε στη σκηνή του. Πάντως τίποτα δε συνέβη. Το πρωί, το δάσος γύρω τους φαινόταν ακριβώς το ίδιο όπως το προηγούμενο βράδυ. Βέβαια ο ήλιος δε διακρινόταν πάνω από τα πανύψηλα δέντρα, αλλά πάντως ήταν φωτεινά. Δεν είχαν καφέ κι αυτό αποδείχτηκε πρόβλημα, ιδιαίτερα για τον Άρη. Στο μουντό πρωινό μοιράστηκαν τις πίτες των Ξωτικών και μερικά μπισκότα που είχε μαζί του ο Άρης, χωρίς να λένε πολλά. Κανένας δεν είχε όρεξη για λόγια. Μόλις έφαγαν, η Μαρίνα έλυσε το ξόρκι που έκρυβε τις σκηνές για να μπορέσουν να τις μαζέψουν και ο Μάρκος κοίταξε τον Νέδιστο ερωτηματικά.

-Νομίζεις ότι είναι ώρα να δοκιμάσω; ρώτησε. Δεν έδειχνε και πολύ σίγουρος, αλλά ο Νέδιστος δε θέλησε να τον αποθαρρύνει.

-Ίσως να είναι καλύτερα με τη δύση του ηλίου, είπε, αλλά πάλι αν νομίζεις…

-Δε θέλουμε να μείνουμε όλη τη μέρα εδώ. Και άλλωστε εσείς οι δυο θα πρέπει να φύγετε σύντομα για να κάνετε τη δουλειά σας. Δεν έχετε και πολλές μέρες μπροστά σας.

Ο Νέδιστος έγνεψε καταφατικά και στήθηκε δίπλα του, περισσότερο για να τον εμψυχώσει. Οι υπόλοιποι προσπάθησαν να φτιάξουν κύκλο. Ο Μάρκος προσπάθησε. Προσπάθησε ειλικρινά. Κατάφερε να συγκεντρωθεί, να «επικοινωνήσει» με το περιβάλλον, όπως έλεγε η Μαρίνα. Κατάφερε ακόμα και να κάνει την Πύλη να εμφανιστεί με τη βοήθεια του Σκήπτρου. Όταν όμως έβγαλε το χαρτί από την τσέπη του, αυτό δεν είχε καμία δραστηριότητα, αντίθετα με το προηγούμενο βράδυ. Η Πύλη δεν άνοιξε, και οι πέντε ταξιδιώτες έμειναν στον γελοίο σχηματισμό τους να κοιτάζονται απογοητευμένοι.

-Ίσως με το σούρουπο να ανοίξει, επανέλαβε ο Νέδιστος, όχι και τόσο σίγουρος αυτή τη φορά.

-Ναι, ίσως, συμφώνησε απρόθυμα ο Μάρκος.

-Στο μεταξύ εμείς πρέπει να προχωρήσουμε. Η περιοχή των Οντού είναι μακριά από δω, θα μας πάρει ίσως μία μέρα να φτάσουμε στα λημέρια τους. Θα μείνετε εδώ;

-Έχει κανένα νόημα; έκανε ο Μάρκος. Δεν έχει σημασία που θα βρισκόμαστε όταν θα ξαναδοκιμάσουμε να ανοίξουμε την Πύλη, έτσι δεν είναι;

-Πράγματι.

-Μπορούμε λοιπόν να περπατήσουμε λίγο μαζί σας.

-Καλή ιδέα.

-Πώς και ξέρεις πού είμαστε και πού βρίσκονται οι Οντού; ρώτησε ο Μάρκος.

-Σου είπα, αυτό το μέρος είναι σαν το δάσος μας. Δεν αναγνωρίζετε τίποτα;

-Όχι. Εμένα μου φαίνεται εντελώς διαφορετικό.

-Τα δέντρα είναι διαφορετικά, αλλά το μέρος είναι το ίδιο.

Κανένας δεν είχε κέφι να συνεχίσει αυτή την κουβέντα, έτσι κι αλλιώς, ακόμα και να βρίσκονταν στο πραγματικό δάσος των Ξωτικών δεν είχαν και πολλές ελπίδες να προσανατολιστούν μετά από τόσα χρόνια. Ακολούθησαν τα Ξωτικά χωρίς διάθεση.

Περπάτησαν πάντα προς την ίδια κατεύθυνση μέχρι το μεσημέρι. Το χοντρό πουλί τους ακολουθούσε χοροπηδώντας ή φτεροκοπώντας όταν δεν τους προλάβαινε. Γύρω

στο μεσημέρι άνθρωποι και Ξωτικά μοιράστηκαν μερικές πίτες καθισμένοι σε ένα ξέφωτο, πάνω στο ξερό, κρύο χώμα.

-Δε σου θυμίζει τίποτα αυτό το μέρος; ξαναρώτησε ο Νέδιστος τον Μάρκο.

Εκείνος κοίταξε με αμφιβολία γύρω του.

-Μην προσπαθείς να καταλάβεις από τη χλωρίδα του. Το είπαμε, τα δέντρα είναι εντελώς διαφορετικά. Κοίτα τη μορφολογία του χώρου.

Καθώς ο Μάρκος δεν ανταποκρινόταν και πάλι, ο Νέδιστος σηκώθηκε:

-Έλα μαζί μου, πρότεινε. Τον οδήγησε στην όχθη από ένα ρυάκι. Ο Μάρκος παρατήρησε το νερό που έρεε: είχε ένα διαυγές μαύρο χρώμα.

-Το νερό είναι μαύρο, παρατήρησε.

-Το νερό δεν είναι μαύρο, ο βυθός του ποταμού είναι μαύρος και γι' αυτό δίνει αυτή την εντύπωση. Συμβαίνει σε πολλά νερά αυτού του τόπου, είπε ο Νέδιστος και για να του το αποδείξει βύθισε τις χούφτες του στο ρυάκι και τις σήκωσε γεμάτες νερό. Ήταν διαυγές, όπως έπρεπε. Ο Νέδιστος έσκυψε στις χούφτες του και ήπιε.

-Ξέχνα το νερό. Το μέρος δε σου θυμίζει τίποτα;

-Όχι.

-Μα είναι το δίδυμο από το ξέφωτο που είχατε κατασκηνώσει όταν είχατε έρθει στο δάσος μας.

Ο Μάρκος κοίταξε γύρω του και το μέρος άρχισε αμυδρά να του θυμίζει το ρυάκι δίπλα στο γνωστό του ξέφωτο.

-Έχεις δίκιο, μουρμούρισε με αμφιβολία.

-Πρέπει να συνηθίσεις να βλέπεις πέρα από τα εντελώς φανερά για να μπορέσεις να προσανατολιστείς εδώ.

-Δεν προσανατολίζομαι καλά ούτε στο κανονικό σας δάσος, του θύμισε ο Μάρκος. Από το ξέφωτο ακούστηκαν φωνές. Οι υπόλοιπη ομάδα ερχόταν να τους βρει με θόρυβο.

-Αδύνατο να μη μας έχουν ανακαλύψει μέχρι τώρα, έτσι δεν είναι; έκανε ο Μάρκος. Ο Νέδιστος κούνησε το κεφάλι του συμφωνώντας.

-Είμαστε στην περιοχή των Οντού, ανακοίνωσε. Το σπίτι τους είναι περίπου τρεις ώρες περπάτημα από εδώ, στην αντίστοιχη θέση που βρίσκεται η Σπηλιά στον δικό μας Κόσμο. Οι Οντού δε χρησιμοποιούν τη σπηλιά, έχουν τα σπίτια τους επάνω στα μαύρα δέντρα στο πιο πυκνό σημείο αυτού του δάσους. Όπως και να έχει, δε νομίζω ότι πρέπει να προχωρήσετε άλλο. Η Φιδάλμα κι εγώ θα πάμε να ρίξουμε μία ματιά,

όμως εσείς καλύτερα να μείνετε εδώ. Αν δεν επιστρέψουμε μέχρι τη δύση του ηλίου, δοκιμάστε ξανά με την Πύλη.

-Εννοείς ότι οι δρόμοι μας χωρίζουν; ρώτησε ο Άρης με ξαφνική απογοήτευση.

-Νομίζω ναι, ελπίζω δηλαδή να είναι έτσι. Αν ξαναβρεθούμε, σημαίνει πως δεν καταφέρατε να φύγετε και αυτό δε θα είναι καλό για κανέναν μας. Αν το Σκήπτρο και το ξόρκι δεν μπορούν να ανοίξουν την πόρτα προς τον Κόσμο μας, πώς να περιμένω ότι η Άρπα θα τα καταφέρει καλύτερα;

-Μπορεί όμως να το κάνει, είπε ο Μάρκος.

-Ναι, αυτή θα είναι η τελευταία μας ελπίδα. Όμως δεν ξέρω πόσο χρόνο θα μας πάρει να βρούμε και να πάρουμε την Άρπα και δε θα ήθελα να είσαστε εδώ όλον αυτό τον καιρό. Καλό θα ήταν να φύγετε πριν σας ανακαλύψουν οι Οντού, ή έστω πριν αποφασίσουν να κάνουν κάτι. Το μέρος δεν είναι ασφαλές για κανέναν μας, αλλά κυρίως για σας. Οι μάγοι…

-Καταλάβαμε, δεν είναι ευπρόσδεκτοι εδώ ή αν τους καταλάβουν θέλουν να τους κρατήσουν για πάντα.

-Ναι, αλλά σαν αιχμάλωτους. Ακόμα και η δική μας θέση θα είναι πολύ πιο δύσκολη αν σας βρουν. Κρυφτείτε όσο μπορείτε, μένουν μερικές ώρες ακόμα μέχρι το σούρουπο.

Κανένας δε μιλούσε, η απογοήτευση ήταν έντονη στα πρόσωπα όλων. Κανένας δεν πίστευε ότι θα είχαν μεγαλύτερη επιτυχία το βράδυ, αλλά δεν τολμούσε να το πει.

-Τι θα γίνει αν δεν καταφέρουμε να φύγουμε; ρώτησε ο Μάρκος.

-Θα σας ξαναβρούμε, μην ανησυχείς γι' αυτό. Μάρκο, θα τα καταφέρεις, είμαι σίγουρος. Αυτή τη φορά θα τα καταφέρεις, είπε ο Νέδιστος, ίσως για να τον παρηγορήσει.

-Ναι, μπορεί, απάντησε ο Μάρκος. Αισθανόταν εντελώς αποθαρρυμένος. Πάνω που προσπαθούσε να αποκτήσει εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του, αποτύγχανε τόσο οριστικά να κάνει το μοναδικό ξόρκι η επιτυχία του οποίου ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου.

Αποχαιρέτησαν τα Ξωτικά με κρύα καρδιά. Η παρουσία τους, και κυρίως του Νέδιστου, τους έδινε ένα αίσθημα ασφάλειας.

Έμειναν μόνοι τους, παρέα με το χρωματιστό πουλί, μπροστά στο μαύρο ρυάκι.

-Χωρίς αυτούς δεν έχουμε ούτε φαγητό, ούτε προστασία για το βράδυ, παρατήρησε ο Άρης. Αναρωτιέμαι αν αυτό το νερό πίνεται.

3.

Πέρασαν μερικές ώρες, κατά τις οποίες κάθονταν ήσυχα στην όχθη, προσπαθώντας να περνάνε απαρατήρητοι. Η δύση πρέπει να πλησίαζε, αν και εδώ τα ψηλά δέντρα έκρυβαν τη θέα του ουρανού και δεν μπορούσαν να είναι σίγουροι. Όταν το φως άρχισε να χαμηλώνει αισθητά, ο Μάρκος, που μέχρι εκείνη τη στιγμή έπαιζε με τον Λούι, τους ρώτησε αν ήταν έτοιμοι να δοκιμάσουν. Έδειχνε ψύχραιμος και αυτό τους ενθάρρυνε.

Σηκώθηκαν όρθιοι, παγωμένοι από την αγωνία και ο Μάρκος έκλεισε τα μάτια του καθώς έστρεφε το Σκήπτρο προς ένα ανοιχτό σημείο. Η ανάσα του έβγαινε αργή και ρυθμική καθώς συγκεντρωνόταν.

-Βοήθησε με, ψιθύρισε.

Η Μαρίνα υπέθεσε ότι απευθυνόταν σ' εκείνη και σήκωσε το Άστραπλον προς την ίδια κατεύθυνση. Προσπάθησε να συγκεντρωθεί κι αυτή στον στόχο τους, αλλά η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή και αμφέβαλε αν θα τα καταφέρει. Έμειναν έτσι για ατελείωτη ώρα μουρμουρίζοντας. Τελικά το περίγραμμα μίας πόρτας φάνηκε στην άκρη του ξέφωτου.

-Τώρα! πρόσταξε η Μαρίνα.

Ο Μάρκος δε χρειαζόταν το χαρτί, είχε μάθει πια τα λόγια απ' έξω. Άρχισε να τα προφέρει αργά. Η Μαρίνα νόμιζε πως οι χτύποι της καρδιάς της ακουγόταν μέχρι το βάθος του δάσους.

Την ίδια στιγμή ο Λούι έκρωξε υστερικά και άρχισε να φτερουγίζει και να χοροπηδάει μπροστά τους. Ο Μάρκος άπλωσε τα χέρια του να τον πιάσει αλλά πριν προλάβει να καταλάβει τι συνέβαινε, το πουλί έπεσε νεκρό, με ένα βέλος να το έχει διαπεράσει από τη μία άκρη στην άλλη. Ο Μάρκος έπνιξε μία κραυγή. Αυτόματα έπεσαν και οι τρεις κάτω. Ένα βέλος σφύριξε πάνω από τα κεφάλια τους και καρφώθηκε στο έδαφος δίπλα στον Άρη. Το περίγραμμα εξαφανίστηκε.

-Είναι οι Οντού, είπε η Μαρίνα. Μας βρήκαν. Ή ίσως να μας έχουν βρει εδώ και ώρα και να μας παρακολουθούσαν.

-Δεν είναι ώρα για λόγια. Πρέπει να περάσουμε την Πύλη, είπε ο Άρης.

-Σσς! έκανε ο Μάρκος αν και φυσικά ήταν αδύνατο να ακούσεις τους Οντού. Κοίταξαν γύρω τους, αλλά δεν κατάφερναν να δουν τίποτα.

-Τι να έγιναν τα Ξωτικά; ρώτησε ο Άρης.

Κανένας δε διακινδύνευσε μία απάντηση. Μια ντουζίνα βέλη σφύριξε πάνω από τα κεφάλια τους και καρφώθηκε στο έδαφος γύρω τους.

-Πρέπει να εντοπίσουμε τη θέση τους, είπε ο Μάρκος. Και να είσαι έτοιμη για επίθεση.

-Τι επίθεση θέλεις να κάνω;

-Ό,τι μπορείς, αλλά να έχεις υπόψη σου ότι δεν ωφελεί να κάψουμε το δάσος, η επίθεση πρέπει να γίνει στα άτομα.

-Μόνο εσύ μπορείς να κάψεις το δάσος, έτσι κι αλλιώς, αναστέναξε η Μαρίνα.

Τίποτα δεν κουνήθηκε για λίγο και αποτόλμησαν να σηκώσουν τα κεφάλια τους: ήταν περικυκλωμένοι από καμιά δεκαριά ψηλά Ξωτικά. Ήταν εντυπωσιακά όμορφα, λεπτά, με σουβλερά πρόσωπα και μεγάλα, μυτερά αφτιά. Τα αρσενικά είχαν ανοιχτόχρωμο δέρμα χωρίς χρωματισμούς και τα θηλυκά δεν είχαν χρωματιστά μαλλιά σαν της Φιδάλμας. Το άσχημο ήταν ότι τους σημάδευαν με τόξα ή με μακριά μαχαίρια.

-Σηκωθείτε και τα σκήπτρα στο έδαφος! πρόσταξε ο πιο ψηλός, που έδειχνε να είναι ο αρχηγός τους.

Ο Μάρκος τον κοίταξε στα μάτια και ξαφνικά άρχισε να γελάει. Το γέλιο του ήταν υστερικό και τραχύ και έφερε τους πάντες, ανθρώπους και Οντού, σε αμηχανία.

-Δεν έχω σκοτώσει κανέναν στη ζωή μου, είπε όταν συνήλθε κάπως, και ούτε φανταζόμουν ότι θα έρθει η στιγμή να το κάνω και μάλιστα εδώ, σε έναν Κόσμο που δεν είχα καμία όρεξη να επισκεφτώ. Αλλά το να μου ζητάς να αφήσω το Σκήπτρο, ε αυτό είναι εξωφρενικό από κάθε άποψη.

-Αλήθεια; Ένας από τους ψηλούς Οντού, έσπρωξε μπροστά μία αδύνατη, μικροκαμωμένη σε σχέση με τους υπόλοιπους, φιγούρα που τους κοιτούσε με τρομαγμένο, έντονο, μαύρο βλέμμα.

Ο Μάρκος άφησε το Σκήπτρο στο έδαφος και σηκώθηκε χωρίς δεύτερη κουβέντα και η Μαρίνα έκανε το ίδιο αμέσως.

-Ωραία. Τώρα λοιπόν και αφού συμφωνούμε όλοι ότι δε μας αρέσουν οι σκοτωμοί, θέλω να απομακρυνθείτε από τα σκήπτρα σας, να πάρετε το μικρό Ξωτικό σας και να φύγετε από την Πόρτα σας. Το μόνο που θέλουμε είναι η Άρπα. Πρέπει να κλείσετε την έξοδο για τον Κόσμο σας και να μη μας ενοχλήσετε ξανά. Δε θέλουμε άλλους σκοτωμούς, συμφωνούμε όλοι;

Στον Άρη αυτό το «άλλους σκοτωμούς» ήχησε πολύ δυσοίωνα.

-Πού είναι ο Νέδιστος; ρώτησε.

-Άνθρωπε, δε θα έπρεπε καν να βρίσκεσαι εδώ. Το να έρχεσαι και να μηχανορραφείς μέσα στο ίδιο μας το δάσος είναι ανόσιο, γι' αυτό να είσαι ευχαριστημένος που σε αφήνουμε να φύγεις ζωντανός. Φύγε, χωρίς άλλες ερωτήσεις.

Ο Μάρκος και η Μαρίνα απομακρύνθηκαν από το σημείο που βρίσκονταν τα σκήπτρα και ο Άρης τους ακολούθησε. Η Φιδάλμα έπεσε με θόρυβο στην αγκαλιά του Μάρκου κλαίγοντας με αναφιλητά και για μία ατελείωτη στιγμή πανικού κανένας δεν μπορούσε να καταλάβει τι τους έλεγε.

-Γιατί είσαι εδώ; Γιατί δε φύγατε; ρώτησε ο Μάρκος για πολλοστή φορά ταρακουνώντας το Ξωτικό.

-Μας επιτέθηκαν. Φτάσαμε το απόγευμα και όλα ήταν καλά και τότε μας όρμησαν. Ο Νέδιστος…

Ο Άρης την κοίταξε τρομοκρατημένος.

-Τι; έκανε.

-Τον έχασα όταν μας επιτέθηκαν.

-Πού είναι;

Η Φιδάλμα δεν πρόλαβε να απαντήσει σ' αυτή την ερώτηση. Οι Οντού έκλειναν τον κλοιό γύρω τους προσπαθώντας να τους αποκλείσουν εντελώς από τα σκήπτρα. Ο Μάρκος έσπρωξε τη Φιδάλμα στην αγκαλιά του Άρη: ήθελε να έχει τα χέρια του ελεύθερα. Οπισθοχωρούσαν αργά προς την άκρη του ξέφωτου, με τους Οντού να τους ακολουθούν. Η Μαρίνα καταλάβαινε ότι ο Μάρκος ετοιμαζόταν να κάνει κάτι και προσπαθούσε να μη χάνει την οπτική επαφή με το Άστραπλον. Σε λίγο θα έφταναν στα μαύρα δέντρα και θα έπρεπε να σταματήσουν ή να χωθούν μέσα σ' αυτά.

Ο Μάρκος στράφηκε αργά προς τον ψηλότερο Οντού. Σήκωσε τις παλάμες του και έδωσε μία ώθηση στον αέρα. Ο Οντού ξαφνιασμένος τινάχτηκε πίσω. Ο Μάρκος απώθησε με τον ίδιο τρόπο άλλους δύο πριν οι υπόλοιποι πέσουν επάνω τους. Για μερικές στιγμές ήταν αδύνατο να πεις ποιος έκανε τι. Λάμες άστραψαν γύρω τους, ο Άρης προσπαθούσε να μοιράσει κλωτσιές και ο Μάρκος να αποχτήσει τον απαραίτητο χώρο για να μπορέσει να δράσει και πάλι. Η Μαρίνα πέταξε στο έδαφος ένα μικροσκοπικό πραγματάκι που έσκασε με θόρυβο σε πολλά κομματάκια τραυματίζοντας τους πάντες στο πρόσωπο. Αυτή η εξέλιξη δημιούργησε ένα άνοιγμα που τον βοήθησε να πάρει μία απόσταση δύο βημάτων.

Το να πετάει μακριά τους Οντού βοηθούσε για λίγο, αλλά μακροπρόθεσμα δεν ήταν καθόλου αποτελεσματικό, καθώς αυτοί σηκώνονταν στη στιγμή και επιτίθονταν ξανά. Είδε τον Άρη να ματώνει λίγο από μπροστά αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει την έκταση της ζημιάς. Πάντως δεν έδειχνε να υποφέρει. Ένας μαύρος καρπός εκτοξεύτηκε προς το μέρος του Μάρκου και τον χτύπησε στον ώμο. Κοίταξε προς την κατεύθυνση της βολής: ο Νέδιστος στεκόταν μισοκρυμμένος ανάμεσα στα δέντρα. Όταν ήρθε ο δεύτερος καρπός, ήταν έτοιμος. Τον έκανε να εκραγεί στον αέρα. Φλεγόμενα κομματάκια έπεσαν επάνω στους παρευρισκόμενους που πάλευαν μεταξύ τους, διαλύοντας τους για λίγο. Ο Άρης, συνειδητοποιώντας τι θα επακολουθούσε έσπρωξε την Φιδάλμα προς το δάσος, κι εκείνη του ξέφυγε και άρχισε να τρέχει. Σύντομα είχε εξαφανιστεί.

Ο Νέδιστος πέταξε μία πέτρα. Ο Μάρκος την έσπασε στον αέρα με μία κίνηση του χεριού, χτυπώντας δύο Οντού στο κεφάλι. Μέσα στον πανικό, η Μαρίνα ξεγλίστρησε σ' ένα σημείο που να έχει ανοιχτό ορίζοντα προς το Άστραπλον. Σήκωσε το χέρι της και το κάλεσε. Το σκήπτρο της ανασηκώθηκε στον αέρα και προσγειώθηκε με χάρη στην ανοιχτή της παλάμη. Το έστρεψε στους πιο κοντινούς της και χωρίς κανένα δισταγμό τους έκαψε με τη ροή του άσπρου φωτός. Οι δύο Οντού έπεσαν στο έδαφος ουρλιάζοντας. Παίρνοντας θάρρος από αυτή την επιτυχία, η Μαρίνα σήκωσε ξανά το Άστραπλον και κάλεσε το Σκήπτρο του Μάρκου. Κάπως πιο διστακτικά, το βαρύτερο σκήπτρο σηκώθηκε κι εκείνο στον αέρα. Όταν έφτασε αρκετά κοντά της, η Μαρίνα έστρεψε απότομα το χέρι της και το Σκήπτρο εκσφενδονίστηκε προς την πλευρά του Μάρκου. Τον χτύπησε στο κεφάλι και τον έριξε στο έδαφος. Ξαπλωμένος κάτω και βλέποντας αστράκια να γυρίζουν γύρω από το κεφάλι του, ο Μάρκος έπιασε το Σκήπτρο και το γύρισε προς τους επιτιθέμενους. Κεραυνοί και φωτιές πετάχτηκαν προς όλες τις κατευθύνσεις: μέσα σε λίγες στιγμές, η μάχη είχε κριθεί. Οι εναπομείναντες Οντού απομακρύνθηκαν κουβαλώντας τους τραυματίες τους και χάθηκαν από το οπτικό τους πεδίο. Το Σκήπτρο πετούσε κεραυνούς, μάλλον από κεκτημένη ταχύτητα, γιατί δεν υπήρχε πλέον άλλος εχθρός να καταβάλλει.

-Κάντε πίσω, είπε ο Μάρκος για άλλη μία φορά, κουρασμένα.

Σήκωσε το Σκήπτρο και το έστρεψε προς το σημείο που πριν λίγο λαμπύριζε η πόρτα. Συγκεντρώθηκε όπως – όπως, το τελευταίο πλήγμα τον είχε ταράξει

περισσότερο από τα προηγούμενα, δυσκολεύοντας τη συγκέντρωσή του. Προσπάθησε να καλέσει την Πύλη, αλλά αυτή δεν ανταποκρίθηκε.

-Βοήθησέ με, πρόσταξε τη Μαρίνα, χωρίς να ξέρει τι ακριβώς ζητούσε απ' αυτήν.

Η Μαρίνα ανασκουμπώθηκε και τον πλησίασε με το Άστραπλον στο χέρι έτοιμο.

-Κάντε γρήγορα, έρχονται ξανά! φώναξε ο Άρης, πετώντας πέτρες προς όλες τις κατευθύνσεις.

Οι δύο μάγοι προσπάθησαν να συντονιστούν. Μια Πύλη φάνηκε να τρεμοφέγγει για λίγο αλλά αμέσως εξαφανίστηκε ξανά.

-Πάλι! φώναξε ο Μάρκος.

Η Πύλη εμφανίστηκε, πιο καθαρά αυτή τη φορά. Ο Μάρκος άρχισε να μουρμουρίζει τα γνωστά λόγια ιδρώνοντας, ενώ η Μαρίνα προσπαθούσε και αυτή από πλευράς της να κάνει ό,τι μπορούσε για να κρατάει το περίγραμμα ζωντανό.

Οι Οντού έκαναν την εμφάνισή τους πίσω τους, αλλά έδειχναν δισταχτικοί και λιγότερο επιθετικοί αυτή τη φορά. Ωστόσο κάποια βέλη σφύριξαν γύρω τους.

-Γρήγορα, έκανε ανυπόμονα ο Άρης.

Η Πύλη άνοιξε ξαφνικά. Δεν έβλεπαν τι είχε από πίσω, αλλά τουλάχιστον δεν ήταν το δάσος των Οντού.

-Μέσα, μέσα, φώναξε ο Μάρκος.

Ένα χέρι εμφανίστηκε από το πουθενά και τον άρπαξε από την μπλούζα. Ο Μάρκος έπεσε κυριολεκτικά μέσα από την πόρτα με τον Άρη και την Μαρίνα να κατρακυλάνε πίσω του.

Βρέθηκαν σε χορταριασμένο έδαφος που έσταζε υγρασία. Η Μαρίνα στεκόταν ακόμα όρθια, με το Άστραπλον στο χέρι και ετοιμοπόλεμο ύφος, ο Άρης ήταν πεσμένος στο έδαφος και αιμορραγούσε. Ο Μάρκος γύρισε προς την Πύλη και σήκωσε το Σκήπτρο. Συγκέντρωσε την σκέψη του σε μία και μόνη επιθυμία: ήθελε να κλείσει, να χαθεί η επαφή με τους Οντού μία και καλή και να γίνουν τα πάντα φυσιολογικά.

-ΚΛΕΙΣΕ, ΚΛΕΙΣΕ, ήταν το μόνο που μουρμούρισε με μεγάλη ένταση.

Η Πύλη εξαφανίστηκε στη στιγμή.

ΜΕΡΟΣ IV

Κεφάλαιο 1: Το Νησί

1.

Πέρασαν μερικές μέρες. Το πρωινό που βρέθηκε στο λοφάκι φάνταζε πια κάπως μακρινό. Στην αρχή, και πέρα από κάθε λογική, η Άννα είχε ελπίσει ότι σύντομα θα αποδεικνυόταν πως είχε γίνει λάθος, ότι κάποιος θα ανακάλυπτε πως δεν έπρεπε να είναι εκεί και θα την έστελνε πίσω στο Ναύπλιο, ή ότι θα έβρισκε τέλος πάντων μόνη της έναν τρόπο να επιστρέψει. Πίστευε ότι θα έφευγε γρήγορα, ίσως την ίδια μέρα ή την επόμενη, αλλά τελικά αποδείχτηκε ότι αυτό δεν ήταν και τόσο εύκολο. Κάθε μέρα και περισσότερο, η Άννα συνειδητοποιούσε ότι ήταν αποκλεισμένη σ' αυτό το Νησί.

Καταρχήν υπήρχε το πρόβλημα ότι οι ένοικοι της Βίλας δεν της έδιναν ιδιαίτερη σημασία. Της μιλούσαν ευγενικά, της είχαν παραχωρήσει το δωμάτιο και μερικά ρούχα όταν διαπίστωσαν ότι είχε φτάσει εκεί χωρίς καθόλου αποσκευές και στη συνέχεια την είχαν αφήσει στην τύχη της. Θα περίμενε κανείς να πληροφορηθεί σύντομα τον λόγο για τον οποίο είχε βρεθεί στο Νησί. Αν για παράδειγμα είχε κάποια σχέση με τον Μάρκο ή τους Αθάνατους ή αν ήθελαν κάτι από εκείνη λόγω της ικανότητάς της να πετάει, κάποιος θα έπρεπε αργά ή γρήγορα να της κάνει μία κουβέντα, έστω μία απειλή ή έναν εκβιασμό. Αν και από το μυαλό της περνούσαν δεκάδες σενάρια, στην πραγματικότητα κανένας δεν ασχολήθηκε μαζί της και οι λέξεις *Μάγοι* ή *Αθάνατοι* δεν της απευθύνθηκαν ούτε μία φορά. Κανείς δε φαινόταν να ξέρει για το άτομό της κάτι παραπάνω από αυτά που αποκάλυπτε η ίδια όποτε τη ρωτούσαν, περισσότερο από περιέργεια παρά με κάποιο σκοπό.

Σύντομα είχε ρωτήσει τους πάντες με ποιον τρόπο έφευγε κανείς από τον Νησί, αλλά κανένας δε φαινόταν να έχει κάποια συγκεκριμένη ιδέα. Αν και όλοι έδειχναν πολύ σίγουροι για το πώς να γυρίσουν οι ίδιοι στον δικό τους τόπο, δεν ήξεραν τον δρόμο για το σπίτι της Άννας, δε γνώριζαν το Ναύπλιο, την Αθήνα ή την Ευρώπη και η λέξη *Γη* αντιπροσώπευε γι' αυτούς πολλούς διαφορετικούς Κόσμους, με αποτέλεσμα να μη σημαίνει ουσιαστικά τίποτα. Ο Κόσμος από τον οποίο προερχόταν τους ήταν άγνωστος, ή έτσι υποστήριζαν, και δεν μπορούσαν να της πουν με ποιον τρόπο θα κατάφερνε να τον ξαναβρεί. Κανείς δεν μπορούσε να τη βοηθήσει να φύγει.

Και είχε ρωτήσει κυριολεκτικά τους πάντες: τους ανθρώπους που συναντούσε καθημερινά, τον άντρα που την είχε συνοδέψει την πρώτη μέρα και που έδειχνε αρκετά καταρτισμένος στα πράγματα της Βίλας, τους μάγους, τους οποίους κατάφερε να εντοπίσει με δυσκολία, τις καθαρίστριες, τις μαγείρισσες, τους κηπουρούς… Η ίδια είχε γυρίσει αρκετές φορές στο λοφάκι και είχε ψάξει εξονυχιστικά τη γύρω περιοχή, χωρίς να ανακαλύψει τίποτα. Οι μέρες περνούσαν και η Άννα αισθανόταν όλο και περισσότερο εγκλωβισμένη, ως που συνήθισε το να βρίσκεται εκεί, κάπως πιο γρήγορα και εύκολα απ' ό,τι θα περίμενε κανείς.

Μετά την πρώτη εκείνη μέρα, είχε πάρει το συνήθειο να πίνει τον πρωινό καφέ της στη δυτική βεράντα, παρέα με τη Μυρτώ και τη Θάλεια, που αγαπούσαν επίσης το μέρος τόσο ώστε να ανέχονται η μία την άλλη παρά τους τόσο διαφορετικούς χαρακτήρες τους. Η Θάλεια συνέχιζε να κάθεται αθόρυβη στην καρέκλα της, και καταβρόχθιζε περιοδικά και βιβλία τσέπης ανενόχλητη από το περιβάλλον και τίποτα δεν την τάραζε. Η Άννα είχε ορισμένες φορές την εντύπωση πως έμενε όλη την ημέρα εκεί, καθώς δεν την είχε δει ποτέ να περιφέρεται στον κήπο ή κάπου αλλού, παρά μόνο να κάνει καμιά φορά μπάνιο στη λίμνη τα απογεύματα. Αλλά τι ανάγκη είχε η Θάλεια από σωματική άσκηση; Η δική της δύναμη βρισκόταν στο μυαλό της και αυτό φαίνεται πως μπορούσε να το ασκεί μια χαρά καθισμένη στην καρέκλα της. Η Μυρτώ αντίθετα ήταν πολύ δραστήρια. Πληθωρική και φασαριόζα, ήταν εγκατεστημένη σε ένα δωμάτιο μπροστά στη δυτική βεράντα, είχε απλώσει παντού κρέμες, ρούχα, μπλοκ και τέμπερες, γιατί εκτός από όλα τα άλλα που έκανε, συνήθιζε επίσης να ζωγραφίζει. Το γέλιο της, καθώς και η δυνατή, βραχνή φωνή της αντηχούσαν στη Βίλα, οι ξαφνικές ιδέες της ταλαιπωρούσαν τους κατοίκους της και οι εκκεντρικές εμφανίσεις της τους κατέπλησσαν.

Κάποια μέρα είχε αποκαλύψει στην Άννα ότι η Θάλεια ήταν κουνιάδα της. Είχε παντρευτεί τον αδερφό της όταν ήταν σχεδόν κορίτσι ακόμα. Ναι, ακόμα και η Θάλεια ήταν κάποτε κορίτσι, πριν ανακαλύψει την ικανότητά της. Θυμόταν μάλιστα ότι την είχαν πάρει για διακοπές μαζί τους κάποια φορά εκείνη τη μακρινή εποχή, αλλά δεν μπορούσε να ανασύρει από τη μνήμη της τίποτα από εκείνες τις διακοπές. Ήταν η κουνιάδα της ζωηρή; Ήταν ήσυχη και ανέκφραστη όπως τώρα; Άγνωστο. Το θέμα ήταν πως σχεδόν αμέσως είχε εμφανιστεί στην οικογένεια ο γιος της Θάλειας και του αδερφού της και σύντομα ακολούθησαν οι δύο κόρες τους. Η Θάλεια είχε

θαφτεί για χρόνια ανάμεσα σε πάνες, σχολεία, μαθήματα, παιδικές αρρώστιες, καυγάδες, δύσκολους έφηβους και άλλα τέτοια. Από τότε είχαν περάσει είκοσι πέντε χρόνια. Το πώς τα πέρασε η Θάλεια, κανείς δεν ήξερε ακριβώς, πιθανότατα βυθισμένη στην απόλυτη απάθεια όπως τώρα. Ή ίσως στην απάθεια βυθίστηκε με τον καιρό, μετά από είκοσι πέντε χρόνια έντονης οικογενειακής ζωής, ελπίζοντας με αυτό τον τρόπο να μπορέσει να ξεκουραστεί επιτέλους από όλα αυτά. Η ικανότητά της, η τηλεκινησία, φαινόταν να ταιριάζει με την στάση της για τη ζωή: ήταν σαν να μην ήθελε πια να σηκώνεται από την καρέκλα και έτσι ανάγκαζε τα πράγματα να πηγαίνουν προς αυτήν!

Μέσα απ' αυτές τις σκόρπιες διηγήσεις, η Άννα κατάφερε να πάρει μία ιδέα για τον Κόσμο από το οποίο προέρχονταν οι δύο κουνιάδες: έμοιαζε ένας Κόσμος περίεργος, στον οποίο οι μάγοι έδειχναν να είναι η άρχουσα τάξη και οι άνθρωποι που είχαν ικανότητες τις επιδείκνυαν ελεύθερα.

Ανάμεσα στην ηρεμία της Θάλειας και την υπερκινητικότητα της Μυρτώς, προσπαθούσε να καταλάβει τι ακριβώς ήταν αυτό που συνέβαινε στην Βίλα. Οι δύο γυναίκες συμπεριφέρονταν σα να βρίσκονταν σε διακοπές. Αυτό που διαπίστωσε σχεδόν αμέσως ήταν ότι αυτοί οι άνθρωποι, που δεν ήταν Αθάνατοι, δεν προέρχονταν όλοι από το ίδιο Σύμπαν. Η Μυρτώ δεν είχε καταφέρει να της το εξηγήσει ικανοποιητικά, αλλά η Άννα καταλάβαινε πως αυτό εννοούσε. Διαφορετικοί Κόσμοι, παράλληλα Σύμπαντα, Διαστάσεις, όπως και να το ονόμαζε ο καθένας, αναφερόταν στο ίδιο πράγμα. Όλοι είχαν περάσει κάποια Πύλη, το μέρος αυτό φαίνεται ότι συνδεόταν με πολλούς Κόσμους. Δεν ήταν καν ένας κανονικός Κόσμος, δεν είχε δικούς του κατοίκους, πόλεις και χωριά. Ήταν ένα μέρος όπου συγκεντρώνονταν άνθρωποι που έρχονταν από αλλού ειδικά για να βρουν αυτή τη Βίλα. Της περνούσε από το μυαλό μήπως το ίδιο το Νησί είχε τραβήξει και την ίδια εκεί όταν είχε αρχίσει να πετάει ξανά, μήπως ήταν ένα μέρος όπου κατέληγαν μοιραία αργά ή γρήγορα οι άνθρωποι που είχαν κάποια ικανότητα. Αυτή η σκέψη δεν της άρεσε καθόλου.

Το παράξενο όμως ήταν ότι κανένας άλλος δεν είχε βρεθεί στο Νησί τυχαία. Όλοι είχαν με κάποιο τρόπο ακούσει γι' αυτό και είχαν επιδιώξει να βρεθούν εκεί. Και σε όλες τις περιπτώσεις κάποιος τρίτος τους είχε βοηθήσει να περάσουν την Πύλη. Πολλά δεν εξηγούνταν και η Άννα δεν μπορούσε να κάνει πολλές ερωτήσεις. Δεν ήξερε ποιον θα μπορούσε να εμπιστευτεί σ' εκείνο τον παράξενο Κόσμο, όπου η δική της περίπτωση έδειχνε μοναδική, διαφορετική από όλες τις άλλες. Μιλούσε λίγο και

με ασάφεια για τον εαυτό της με τους υπόλοιπους ενοίκους και προσπαθούσε να μάθει και να βγάλει τα συμπεράσματά της μέσα από τις δικές τους ιστορίες. Ωστόσο κανένας δεν έδειχνε να ανησυχεί για την τύχη του ή να φοβάται· όλοι αισθάνονταν άνετα στη Βίλα και αυτό της προκαλούσε μία επιπλέον αμηχανία.

Επικεφαλής στο Νησί ήταν κάποιος Άιζακ και σύντομα η Άννα έμαθε πως ήταν μάγος. Χωρίς να ξέρει το γιατί, αυτό την έκανε να θορυβηθεί ακόμα περισσότερο. Οι υπόλοιποι μάγοι που έμεναν το Νησί ήταν πέντε και τους αποκαλούσαν «οι μαθητευόμενοι». Ήταν νεαροί μάγοι, κάτι σαν δεύτερης κατηγορίας και εκπαιδεύονταν από τον Άιζακ. Η ύπαρξή τους της προκαλούσε μία συνεχή ανησυχία, φοβόταν μήπως είχαν τον τρόπο να μαντέψουν τη δική της σχέση με κάποιον του είδους τους. Δεν ήξερε γιατί τη φόβιζε αυτό, αλλά πήρε αμέσως τη συνήθεια να αποφεύγει όχι μόνο να μιλάει, αλλά και να σκέφτεται το σπίτι της και τον Μάρκο, καθώς υπήρχαν τριγύρω κάποιοι που μπορούσαν να διαβάσουν τη σκέψη.

Η Άννα θα ήθελε να συναντήσει τον Άιζακ και να τον ρωτήσει για την περίπτωσή της, αλλά κάτι τέτοιο δεν έδειχνε και τόσο εύκολο. Ο αρχι - μάγος δεν εμφανιζόταν συχνά και ήταν συνέχεια απασχολημένος με τις δουλειές του, όποιες και αν ήταν αυτές, και κυρίως με την εκπαίδευση των μαθητευομένων του.

Έτσι περνούσε τις μέρες της σε μία κατάσταση αναμονής, περιμένοντας να δει τι θα γίνει και πότε θα βρισκόταν τρόπος να φύγει.

Θα ήταν περίπου μία βδομάδα εκεί όταν, ένα απόγευμα, γνώρισε έναν άνθρωπο με μία ικανότητα περίεργη. Σουλατσάριζε στην όχθη της λίμνης σκεφτική: το μέρος ήταν ωραίο, το τοπίο δίπλα στη λίμνη ειδυλλιακό, μπορούσε να περιφέρεται όπου ήθελε, να τρώει και να πίνει ό,τι ήθελε χωρίς να ρωτάει κανέναν και επιπλέον μπορούσε να πετάει όπου και όποτε της έκανε κέφι. Όμως η Άννα δεν ήταν άνθρωπος που ευχαριστιόταν να κάθεται ήσυχη σε ένα μέρος χωρίς να κάνει τίποτα και να χαίρεται το τοπίο. Σκεφτόταν συνεχώς το τελευταίο άρθρο της που το είχε αφήσει στη μέση, τον Άρη που τον είχε καλέσει στο Ναύπλιο, τη μητέρα της που θα είχε μέρες να πάρει τηλεφώνημά της και θα αναρωτιόταν τι να είχε γίνει. Αλλά πάνω απ' όλα φοβόταν. Φοβόταν το Νησί, τον δυσθεώρητο μάγο που το διοικούσε και που δεν ήξερε τις προθέσεις του. Στα πιο ακραία σενάρια που έφτιαχνε στο μυαλό της, φοβόταν ότι δε θα έβρισκε ποτέ τον τρόπο να φύγει από κει. Όλοι θα επέστρεφαν

κάποτε στα σπίτια τους, οι ένοικοι θα άλλαζαν, αλλά η Άννα θα ζούσε σ' αυτό τον τόπο μέχρι τα βαθιά γεράματά της, μην έχοντας τίποτα να κάνει!

Πάνω σ' αυτή την φάση της απόλυτης απαισιοδοξίας, έπεσε πάνω στον «Βοριά». Αυτό ήταν το παρατσούκλι του, είχε ακούσει να τον αποκαλούν έτσι, χωρίς να έχει καταλάβει ακριβώς για ποιο λόγο. Ήταν ένας μεσόκοπος άντρας με ευγενικό παρουσιαστικό και στεκόταν στην άκρη της λίμνης απορροφημένος από κάτι δικό του.

-Καλησπέρα, του είπε έτοιμη να τον προσπεράσει.

-Καλησπέρα, της απάντησε. Είσαι η καινούρια, έ;

-Ναι, εγώ είμαι…

-Πώς σε λένε;

-Άννα…

-Εμένα με φωνάζουν Βοριά, τουλάχιστον σ' αυτό το μέρος.

-Ναι, το έχω ακουστά.

-Δε μου φαίνεσαι και πολύ στα καλά σου…

Η Άννα χαμογέλασε κάπως βεβιασμένα.

-Δεν έχω και πολλά πράγματα να κάνω εδώ πέρα, δικαιολογήθηκε.

-Έχεις δίκιο… γιατί δεν εξασκείς την ικανότητά σου όπως κάνουν οι υπόλοιποι; Εδώ μπορείς να πετάς όποτε θέλεις και υπάρχουν άνθρωποι να σου δώσουν συμβουλές αν χρειαστείς.

-Και σε τι θα μου χρησίμευε αυτό; Όταν γυρίσω στον τόπο μου η ικανότητά μου θα είναι και πάλι άχρηστη. Δε θα μπορώ να πετάω παρά μόνο κρυφά και μόνο για να διασκεδάζω πού και πού.

Ο Βοριάς χαμογέλασε ευγενικά.

-Δεν έχεις άδικο, της είπε. Μερικοί από εμάς βέβαια έχουν κάποιο λόγο να θέλουν να εξασκήσουν την ικανότητά τους.

-Μπα; Και ποιος είναι αυτός;

-Για να την ελέγξουν φυσικά. Είναι μερικές ικανότητες που αν δεν τις ελέγξεις μπορεί να προκαλέσεις ένα σωρό καταστροφές.

Η Άννα δεν το είχε σκεφτεί αυτό.

-Είναι για παράδειγμα ένας νεαρός που έχει έρθει πρόσφατα εδώ, ο Έντυ, τον γνώρισες;

-Όχι… δε νομίζω.

-Θα τον γνωρίσεις σύντομα, δεν είμαστε και τόσο πολλοί στη Βίλα. Η ικανότητά του Έντυ, αν μπορούμε να την πούμε έτσι, είναι ένα είδος άναρχης τηλεκινησίας που εκδηλώνεται με την αιφνίδια κίνηση αντικειμένων. Αν αυτό συμβεί μέσα σε ένα δωμάτιο είναι σκέτη καταστροφή, σα να έχει περάσει ανεμοστρόβιλος. Κάδρα πέφτουν από τους τοίχους, έπιπλα μετακινούνται, συσκευές ανάβουν και σβήνουν, ό,τι υπάρχει εκεί γύρω τρελαίνεται.

Η Άννα τον κοιτούσε ξαφνιασμένη.

-Σαν το Poltergeist! είπε.

-Το ποιο;

-Δεν έχει σημασία. Αλήθεια υπάρχει άνθρωπος που το προκαλεί αυτό με το μυαλό του;

-Ναι, αλλά δυστυχώς χωρίς να το θέλει. Όταν έφτασε στο Νησί, ουσιαστικά διωγμένος από τον Κόσμο του, δεν μπορούσε να το ελέγξει καθόλου. Τώρα έχει αρχίσει να βελτιώνεται κάπως, ο Άιζακ ασχολείται προσωπικά μαζί του, αν και συνεχίζει να είναι σκέτη καταστροφή.

Ο Βοριάς γέλασε σιγανά, αλλά η Άννα δε βρήκε τίποτα αστείο σε μία τέτοια «ικανότητα».

-Κι εσύ; τον ρώτησε.

-Ναι, κι εγώ χρειάστηκα τον χρόνο μου για να ελέγξω την δική μου ικανότητα. Είναι μία άλλη καταστροφική ικανότητα που μου δημιούργησε πολλά προβλήματα στο παρελθόν.

-Τι κάνεις;

-Έχεις ακούσει για την «κρυοκίνηση»;

-Όχι.

-Φυσικά. Δεν έχεις ακούσει για τίποτα, έτσι δεν είναι;

-Δε συνηθίζονται οι ικανότητες στον τόπο μου.

-Ναι… στους περισσότερους τόπους δε συνηθίζονται και αυτό είναι το κακό. Οι άνθρωποι όχι μόνο δεν μπορούν να σε βοηθήσουν, αλλά σε βλέπουν σαν κάτι αλλόκοτο. Σε φοβούνται και με το δίκιο τους.

Η Άννα κούνησε το κεφάλι της με κατανόηση.

-Τι είναι η κρυοκίνηση; ρώτησε.

-Μπορώ να παγώνω πράγματα, κυρίως αν είναι υγρά ή αν έχουν έστω μία μικρή υγρασία. Όσο τη μαθαίνω, μπορώ να προκαλέσω όλο και περισσότερο πάγο, σύντομα θα προκαλώ και θα μετακινώ ολόκληρα παγόβουνα!

Ο Βοριάς γέλασε με τον εαυτό του.

-Θέλεις να δεις; τη ρώτησε.

-Γιατί όχι, έχω δει τόσα από τη μέρα που ήρθα…

Τον είδε να σηκώνει μία λεκάνη, που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε προσέξει ότι υπήρχε ακουμπισμένη στο έδαφος κοντά στα πόδια του. Τη γέμισε νερό από τη λίμνη και στη συνέχεια, μπροστά στα έκπληκτα μάτια της, την άδειασε με ορμή πάνω σε έναν θάμνο που στεκόταν αμέριμνος στην όχθη. Μετά συγκεντρώθηκε. Με όλο και αυξανόμενη ταχύτητα είδε τις σταγόνες του νερού να παγώνουν. Σύντομα σχημάτισαν πολλά μικρά κρυσταλλάκια που κρέμονταν από τα φύλλα και τα κλαδάκια του θάμνου. Ο ήλιος που έδυε αντανακλώταν στα κρυσταλλάκια κάνοντάς τα να λαμπιρίζουν σε διάφορες αποχρώσεις. Ήταν ένα ωραίο θέαμα.

-Ωραία! έκανε η Άννα εντυπωσιασμένη.

-Ωραίο δεν είναι; συμφώνησε και ο Βοριάς και της χαμογέλασε. Δεν είναι όλα τόσο άσχημα όσο νομίζεις. Σύντομα τα πράγματα θα φτιάξουν, πάντα φτιάχνουν, κατέληξε κοιτάζοντάς την στα μάτια.

Η Άννα χαμογέλασε με τη σειρά της.

-Ευχαριστώ, του είπε.

2.

Η Άννα επέστρεψε από την πρωινή της βόλτα, που συνίστατο στην εξερεύνηση του δάσους κυρίως περπατώντας αλλά και πετώντας σε κάποια σημεία που η πρόσβαση από το έδαφος ήταν δύσκολη. Τις πρώτες μέρες που ήταν εδώ, είχε εξερευνήσει φυσικά την «Άκρη», τη σημαντικότερη ατραξιόν του Νησιού, όπως έκαναν οι περισσότεροι επισκέπτες όταν πρωτοέρχονταν σ’ αυτό: ήταν το σημείο όπου το έδαφος τελείωνε απότομα στο πουθενά. Η Άκρη περιέβαλε το Νησί, αν και σε λίγα σημεία ήταν προσβάσιμη από το δάσος. Αν έφτανες σε ένα απ’ αυτά τα σημεία, μπορούσες να παρατηρήσεις ότι ο πευκώνας διακοπτόταν απότομα από βράχια. Τα βράχια δεν ήταν πολλά, έπιαναν το πολύ ένα-δύο μέτρα και πέρα από αυτά απλωνόταν το κενό. Βέβαια πυκνά σύννεφα κάλυπταν πολλά μέτρα απ’ αυτό το

κενό, δίνοντας κατά κάποιο τρόπο την ψευδαίσθηση ότι κάπου κάτω υπήρχε η θάλασσα.

Η Άννα είχε σκαρφαλώσει στα βράχια κρατώντας ένα μακρύ κλαρί, όπως είχαν κάνει και άλλοι περίεργοι πριν από αυτήν. Το είχε βυθίσει μέσα στα σύννεφα, το είχε σπρώξει προσπαθώντας να νιώσει αν ο γκρεμός κατέληγε κάπου, είχε πετάξει πέτρες, είχε και η ίδια σκύψει μέσα στα σύννεφα όσο εκτιμούσε ότι την έπαιρνε, αλλά το κενό ήταν δύσκολο να το αντιληφθείς με τις αισθήσεις σου. Ένα ισχυρό ξόρκι που προστάτευε την Άκρη του Νησιού, εμπόδιζε τα στερεά σώματα να την ξεπεράσουν και να πέσουν στο οτιδήποτε υπήρχε από κάτω. Δεν μπορούσες να πέσεις σ' αυτόν τον γκρεμό, τον κρυμμένο στα σύννεφα. Βέβαια κανείς δεν το είχε επιβεβαιώσει αυτό με προσωπική εμπειρία, αλλά ούτε και είχε κανένας λόγο να το αμφισβητεί.

Μετά τις πρώτες εξερευνήσεις στο παράξενο αυτό μέρος, το ενδιαφέρον της για την Άκρη είχε ατονήσει και οι βόλτες της είχαν επεκταθεί στο εσωτερικό του Νησιού. Η συναναστροφή με τους ανθρώπους που έμεναν στη Βίλα της ήταν κάπως ενοχλητική, καθώς επέβαλε στον εαυτό της να μετράει συνεχώς τα λόγια της όταν μιλούσε μαζί τους κι έτσι πήρε σύντομα το συνήθειο να φεύγει κάθε πρωί και να κάνει μεγάλες πεζοπορίες μέσα στο δάσος. Διέσχιζε τον πευκώνα προς διάφορες κατευθύνσεις χαράζοντας μονοπάτια ανάμεσα στους αγκαθωτούς θάμνους, βάζοντας σημάδια και ανακαλύπτοντας κρυψώνες ανάμεσα στα πεύκα. Ξεκουραζόταν σε μικρά καταφύγια που σχημάτιζαν τα δέντρα, συχνά άναβε μικρές φωτιές όταν ο αέρας ήταν λίγο ψυχρός, ξάπλωνε πάνω στις μαλακές πευκοβελόνες και μερικές φορές κοιμόταν λιγάκι. Εκεί έξω, αισθανόταν κατά κάποιο τρόπο πιο ασφαλής, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα και τις αδιάκριτες ερωτήσεις.

Το Νησί ήταν πολύ μεγάλο και ανεκμετάλλευτο. Για να το γυρίσεις ολόκληρο ίσως να χρειαζόσουνα δύο – τρεις μέρες, η Άννα δεν μπορούσε να υπολογίσει ακριβώς, και εκτός από την περιοχή της Βίλας όλο το υπόλοιπο ήταν σε άγρια κατάσταση. Κανένας δεν πατούσε εκεί, εκτός από τα τζιτζίκια και τα πουλιά που ήταν οι φυσικοί κάτοικοί του. Οι φιλοξενούμενοι και το προσωπικό της Βίλας σπάνια εξέφραζαν την επιθυμία να κάνουν βόλτα στο πευκόδασος. Ουσιαστικά δεν υπήρχε λόγος για κάτι τέτοιο: η Βίλα πρόσφερε τα πάντα, ο κήπος έμοιαζε περισσότερο με ένα τεράστιο πάρκο και προσφερόταν για περιπάτους, η λίμνη διέθετε τη δυνατότητα να κάνεις βαρκάδα και να κολυμπήσεις, υπήρχε γήπεδο του τένις, του μπάσκετ και του βόλεϊ και οι ένοικοι ενθαρρύνονταν, έως και υποχρεώνονταν να ασχολούνται

καθημερινά με φυσικές δραστηριότητες για να βελτιώνουν την φυσική τους κατάσταση. Ακόμα και οι περιπλανήσεις της Άννας είχαν γίνει δεκτές χωρίς σχόλια, καθώς ήταν μέσα στα πλαίσια της καθημερινής άσκησης.

Όταν κατάλαβε πως ουσιαστικά κανένας δεν ασχολούταν μαζί της και κανένας δεν την ενοχλούσε όταν ήταν στο δάσος, η Άννα άρχισε δειλά δειλά να πετάει. Την πρώτη φορά το έκανε από ανάγκη: είχε περπατήσει αρκετές ώρες και είχε πια χαθεί για τα καλά. Το δάσος ήταν παντού το ίδιο και δεν είχε ακόμα βάλει αρκετά σημάδια για να μπορεί να προσανατολιστεί. Κόντευε να νυχτώσει και είχε αρχίσει να απελπίζεται. Δεν ήθελε να περάσει τη νύχτα στο δάσος χωρίς καθόλου εξοπλισμό και χωρίς φαγητό. Έτσι σηκώθηκε στον αέρα και άρχισε να κάνει γύρους στον ουρανό, μέχρι που τελικά εντόπισε τη Βίλα. Από την επόμενη μέρα άρχισε να παίρνει φαγητό μαζί της και να βάζει σημάδια στα μονοπάτια που περνούσε. Ωστόσο το ότι εδώ ήταν ελεύθερη να πετάει όπου και όσο ήθελε της άρεσε και αποφάσισε πως δεν υπήρχε λόγος να χάσει την ευκαιρία. Στο κάτω κάτω όλοι το ήξεραν, ήταν πια αργά για να το κρύψει.

Όταν επέστρεψε από τη βόλτα ήταν μεσημέρι. Εκείνη τη μέρα γύρισε νωρίς, κατακυριευμένη από μία έντονη πείνα. Οι ένοικοι της Βίλα έτρωγαν όλοι μαζί στη μικρή τραπεζαρία στο πίσω μέρος της Βίλας, στην πτέρυγα με τις κουζίνες. Ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο με μακρόστενα τραπέζια- πάγκους από σκούρο ξύλο χωρίς τραπεζομάντιλα, περιστοιχισμένα από καρέκλες με ψηλές πλάτες. Το ξύλινο πάτωμα και οι πολυέλεοι που κρέμονταν από το ταβάνι, καθώς και ένα μεγάλο τζάκι που έστεκε στον ένα τοίχο, συνήθως σβηστό δεδομένου του πάντα γλυκού καιρού, δημιουργούσαν ένα σκηνικό που γοήτευε την Άννα. Οι άνθρωποι κάθονταν σε παρέες, έτρωγαν και συζητούσαν. Αυτός ήταν κυρίως ο λόγος που απέφευγε να τρώει μαζί τους, η ώρα του φαγητού ήταν και η ώρα των συζητήσεων και για να τις αποφύγει, φρόντιζε να λείπει τα μεσημέρια. Πάντως τα φαγητά που σερβίρονταν στην τραπεζαρία ήταν εκλεκτά και πάντα καλό-μαγειρεμένα και πού και πού αισθανόταν την ανάγκη να φάει κάτι μαγειρευτό, που να μην είναι σάντουιτς και φρούτα. Αναρωτιόταν πάντα ποιος πλήρωνε για όλα αυτά και γιατί το έκανε. Εκτός από τα φαγητά, υπήρχαν οι μαγείρισσες, οι κηπουροί και οι καθαρίστριες που πρέπει να ήταν πολλές, δεδομένης της έκτασης της Βίλας.

Στην πόρτα κοίταξε γύρω της και αναρωτήθηκε πού να καθίσει. Η Μυρτώ καθόταν στην άκρη ενός τραπεζιού παρέα με δύο άντρες και φαινόταν απορροφημένη από τη συζήτησή της και ακόμα και η Θάλεια κουβέντιαζε ήσυχα με μία ηλικιωμένη γυναίκα. Η Άννα δε θα είχε κανένα πρόβλημα να καθίσει μόνη της, αλλά κάτι της έλεγε πως αυτό θα ήταν αγενές, ειδικά που εμφανιζόταν εκεί μέσα σπάνια. Είδε την κοπέλα που είχε συναντήσει την πρώτη μέρα στο περίπτερο να κοιτάει προς το μέρος της και χωρίς να το σκεφτεί διπλά, προχώρησε προς το μέρος της.

-Μπορώ να καθίσω; ρώτησε.

-Βέβαια, κάτσε. Ήρθες πάνω στην ώρα, σε λίγο θα σερβίρουν το φαγητό.

-Ωραία…

-Δεν σου πολύ-αρέσει εδώ ε;

-Τι εννοείς;

-Εδώ στην τραπεζαρία. Δεν έρχεσαι συχνά.

-Όχι, το φαγητό είναι πολύ καλό. Απλά συνήθως δε βρίσκομαι στη Βίλα τα μεσημέρια. Συνήθως κάνω μεγάλες βόλτες στο δάσος και σπάνια επιστρέφω πριν το απόγευμα. Η Άννα χαμήλωσε τη φωνή της: -Λες να υπάρχει πρόβλημα μ’ αυτό;

-Τι πρόβλημα να υπάρχει;

-Το λέω επειδή κανένας άλλος δε φαίνεται να κάνει βόλτες στο Νησί. Αυτό είναι κάπως περίεργο, έξω από τον κήπο της Βίλας έχει ένα πολύ ωραίο δάσος. Και όχι ιδιαίτερα άγριο. Το έδαφος είναι ομαλό και κατάλληλο για πεζοπορία και η φύση πανέμορφη.

Η Τζιο, έτσι λεγόταν η κοπέλα, γέλασε.

-Είσαι η μοναδική που μπορεί να κάνει βόλτες στο δάσος, της είπε. Είσαι πολύ τυχερή. Όχι ότι δεν είναι ωραία η Βίλα, και το πάρκο είναι τεράστιο, αλλά πολλοί θα ήθελαν να περπατήσουν και λίγο μέσα στα πεύκα, έτσι για αλλαγή.

Η Άννα ξαφνιάστηκε.

-Και γιατί δεν το κάνουν; ρώτησε.

-Δεν έχεις καταλάβει τίποτα, έτσι δεν είναι;

-Τι θα έπρεπε να έχω καταλάβει;

-Το δάσος, σου φαίνεται απολύτως φυσιολογικό;

-Εεε… εκτός από την Άκρη ναι, το υπόλοιπο δάσος θα έλεγα ότι είναι αρκετά φυσιολογικό, χωρίς να είμαι κανένας ειδήμονας στα δάση βέβαια.

-Δεν έχεις χαθεί ποτέ;

-Ναι, φυσικά. Η αλήθεια είναι ότι χάνομαι σχεδόν καθημερινά. Έχω αρχίσει να βάζω σημάδια όμως και πιστεύω πως σιγά σιγά θα καταφέρω να προσανατολίζομαι πολύ καλύτερα. Μην ξεχνάς ότι είναι ένα δάσος χωρίς μονοπάτια. Είναι φυσιολογικό να χάνεται κανείς.

Η Τζιο γέλασε ξανά.

-Πλάκα έχεις, της είπε. Αυτό το δάσος δεν είναι καθόλου φυσιολογικό, για τον απλούστατο λόγο ότι το έδαφός του έχει την ιδιότητα να αναδιπλώνεται.

-Τι εννοείς;

-Πώς να σου το εξηγήσω… μερικές φορές το δάσος επιμηκύνεται. Κάποια σημεία του άλλοτε υπάρχουν και άλλοτε όχι. Το Νησί δεν έχει ένα συγκεκριμένο μέγεθος. Μεγαλώνει ή μικραίνει από τη μία μέρα στην άλλη, ή από την μία ώρα στην άλλη. Εμφανίζονται νέα μονοπάτια που την προηγούμενη δεν υπήρχαν και το αντίστροφο. Το χειρότερο είναι πως, καθώς το δάσος είναι παντού παρόμοιο χωρίς διακριτικά σημάδια όπως είπες κι εσύ, δεν μπορείς καν να το καταλάβεις ότι συνέβη κάτι τέτοιο.

Η Άννα ανησύχησε κάπως. Όλες αυτές τις μέρες που γύριζε στο Νησί, κανένας δεν της είχε πει τίποτα.

-Και τι μπορεί να σου συμβεί; ρώτησε με κομμένη την ανάσα.

-Μην ανησυχείς, τίποτα δεν μπορεί να σου συμβεί, εκτός από το να χαθείς για τα καλά. Μπορεί βέβαια τελικά να ξαναβρείς την Βίλα τυχαία ή να καταφέρεις να επιστρέψεις μετά από πολλές γύρες, αλλά μπορεί να δυσκολευτείς πολύ και να χρειαστεί να γυρνάς ώρες ή και μέρες μέχρι να ξανατύχεις σε κάποιο γνωστό σημείο. Μπορεί ακόμα να μην τα καταφέρεις και τότε να αναγκαστούν οι μάγοι να βγουν να σε ψάξουν. Και, πίστεψέ με, αυτό δεν τους αρέσει καθόλου.

-Κι εγώ; Γιατί κανένας δεν με προειδοποίησε για αυτό;

-Εσύ όπως είπαμε είσαι τυχερή. Μπορείς να πετάς, οπότε δεν έχεις κανένα πρόβλημα. Ο αέρας πάνω από το Νησί, βλέπεις, δεν αναδιπλώνεται! Όσο και να χαθείς, θα σηκωθείς στον αέρα, θα κάνεις μερικές βόλτες και τελικά θα δεις την Βίλα και θα μπορέσεις να ξαναγυρίσεις.

Η Άννα είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό μ’ αυτή την αποκάλυψη. Φυσικά, τώρα που το σκεφτόταν, είχε χαθεί πάμπολλες φορές και ορισμένες μέρες έδειχνε σχεδόν αδύνατο να ακολουθήσει τη συνηθισμένη πορεία που ακολουθούσε τις άλλες μέρες, αλλά δεν την είχε παραξενέψει ιδιαίτερα. Η Άννα είχε γενικά την ικανότητα να χάνεται με απίστευτη ευκολία. Ώστε το ότι μπορούσε να πετάει τη βοηθούσε στο

δάσος, ε; Αυτό δεν ήταν κακό, αν μη τι άλλο σήμαινε ότι κανείς δε θα την έψαχνε ποτέ εκεί.

-Και τώρα που γνωριστήκαμε, θα μπορούσες να με πάρεις καμία φορά μαζί σου, της είπε χαρούμενα η Τζιο. -Αν θέλεις φυσικά. Θα μου άρεσε να κάνω καμία βόλτα στο δάσος αν ήξερα ότι θα ξαναβρώ σίγουρα τον δρόμο μου για τη Βίλα.

Η Άννα δε βρήκε λόγο να αρνηθεί. Η Τζιο δεν την ενοχλούσε, ποτέ δεν της είχε κάνει ερωτήσεις και σίγουρα λίγη παρέα δεν θα της έκανε κακό.

3.

Τα πρωινά στο πάρκο της Βίλας επικρατούσε έντονη δραστηριότητα. Η Μυρτώ εξασκούταν καθημερινά στα βεγγαλικά της, βελτιώνοντας συνεχώς την τεχνική της και το σημάδι της, στο μέρος που οι ένοικοι αποκαλούσαν «το Γήπεδο». Έμοιαζε πράγματι με γήπεδο, αλλά το να μπεις εκεί μέσα ήταν μάλλον επικίνδυνο, καθώς φωτιές διέσχιζαν τον αέρα όλες τις ώρες, άνθρωποι εκτελούσαν απίθανα κόλπα, μετακινούσαν πράγματα με τη σκέψη και ένας τύπος, ο Απόρτο, εμφάνιζε μη υπαρκτά αντικείμενα! Μπορούσες να συναντήσεις εκεί μέσα ζώα που υλοποιούνταν από το πουθενά και έτρεχαν τρελαμένα προσπαθώντας να βρουν τρόπο διαφυγής και διαφόρων ειδών ογκώδη πράγματα που σχηματίζονταν ξαφνικά μπροστά σου για να εξαφανιστούν μετά από λίγο το ίδιο ξαφνικά. Τα περισσότερα από αυτά ήταν ατελή γιατί, όπως της είχε εξηγήσει η Μυρτώ, χρειαζόταν πολλή εξάσκηση και φαντασία για να μπορέσεις να απεικονίσεις στο μυαλό σου σωστά το αντικείμενο που ήθελες να υλοποιήσεις. Πάντως, όσο υπήρχαν ήταν απολύτως στερεά και βαριά, μπορούσες να τα πιάσεις ή να χτυπήσεις επάνω τους.

Πάνω σε πολλά από αυτά τα αντικείμενα προπονούταν και η Ναντίν, στην ικανότητα της αιώρησης. Με τη δύναμη του μυαλού τα έκανε να σηκώνονται αρκετά εκατοστά από το έδαφος και τα μετακινούσε λίγο παραπέρα. Αυτή και ο Απόρτο προπονούνταν συχνά μαζί, η Άννα είχε σχηματίσει την εντύπωση ότι ήταν ζευγάρι. Ωστόσο η Νατίν δεν ήταν ακόμα αρκετά καλή, συχνά πανικοβαλλόταν, συνειδητοποιούσε πως το αντικείμενο ήταν πολύ μεγάλο, έχανε την αυτοπεποίθησή της και τότε οποιοσδήποτε ήταν κοντά κινδύνευε να χτυπήσει.

Στη σκεπή προπονούταν ο Φραντσέσκο, στο να ελέγχει τις καταιγίδες. Μπορούσε να φέρει βροχή, καταιγίδα, αστραπές και χαλάζι και οι προπονήσεις του ήταν ένα τεράστιο πρόβλημα για όλους. Γι’ αυτό είχε υποχρεωθεί να αναρτά κάθε βδομάδα ένα

πρόγραμμα στην τραπεζαρία της Βίλας με τα καιρικά φαινόμενα που σκόπευε να προκαλέσει και τις ώρες που θα το έκανε, ώστε να μπορούν οι υπόλοιποι να προφυλαχτούν απ' αυτά και να ρυθμίσουν ανάλογα το πρόγραμμά τους.

Ανάμεσα σε αυτό το παράξενο τσίρκο περνούσε τις μέρες της εντελώς μπερδεμένη. Σίγουρα υπήρχαν κι άλλα που η Άννα δεν είχε ανακαλύψει ακόμα, καθώς δεν ήταν πολύ καιρό εκεί και επιπλέον περνούσε τις περισσότερες ώρες μόνη της στα δάση. Εκείνη δεν την ενδιέφεραν και πολύ οι ικανότητες αυτών των ανθρώπων, δεν τις έβρισκε και τόσο σημαντικές και δεν καταλάβαινε ποιος ο λόγος που ασχολούταν τόσο πολύ μαζί τους. Φυσικά κι εκείνης της άρεσε που πετούσε, ήταν υπέροχο και συχνά χρήσιμο, αλλά το να κάθεται σε ένα νησί και να ασχολείται με το να βελτιώσει την τεχνική της το θεωρούσε απίστευτο χάσιμο χρόνου.

Εκείνο το απόγευμα, συνέβη ένα από τα παράξενα γεγονότα που ήταν στο καθημερινό πρόγραμμα της Βίλας. Η Θάλεια έχασε το δαχτυλίδι της κάτω από μία μεγάλη, βαριά, μακρόστενη γλάστρα που στόλιζε την άκρη της βεράντας. Κανένας δεν μπορούσε να την μετακινήσει κι εκείνη γκρίνιαζε συνεχώς ότι ήταν ένα δαχτυλίδι πολύ σημαντικό που δεν έπρεπε να το χάσει, ως που τελικά η Μυρτώ σηκώθηκε και πήγε να φέρει τη Ναντίν. Η γυναίκα κατάφερε να ανασηκώσει την γλάστρα μερικά εκατοστά πάνω από το έδαφος, αλλά κανένας δεν τολμούσε να βάλει το χέρι του από κάτω. Η Ναντίν παρεξηγήθηκε κάπως, η γλάστρα προσγειώθηκε απότομα στη βεράντα και επικράτησε μία ένταση για λίγο. Τελικά την έπεισαν να το ξαναδοκιμάσει και η Θάλεια έσκυψε στα πλακάκια. Το θέαμα ήταν αστείο, με τη μία να συγκεντρώνεται μουτρωμένη για να κρατήσει τη γλάστρα στον αέρα και την άλλη, μία αξιοπρεπή και καλοβαλμένη κυρία, να σέρνεται στο πάτωμα κάτω από το χλευαστικό βλέμμα της κουνιάδας της, αλλά τελικά κατάφερε να δει το δαχτυλίδι και να το καλέσει με το μυαλό της προς το μέρος της. Η γλάστρα έπεσε με δύναμη και έσπασε σε πολλά σημεία γεμίζοντας τη βεράντα με χώματα. Η Μυρτώ γελούσε για πολλή ώρα και η ιστορία έκανε τον γύρο της Βίλας προκαλώντας ειρωνικά σχόλια για τις επόμενες δύο μέρες. Η Άννα προτίμησε να περάσει αυτό τον χρόνο στο δάσος προσπαθώντας να επαληθεύσει τις πληροφορίες που είχε πάρει από τη Τζιο.

4.

Τα βράδια στη Βίλα ήταν μάλλον βαρετά, καθώς δεν υπήρχε τηλεόραση ή Ίντερντετ ή κάτι σχετικό για να απασχοληθεί κανείς πριν πέσει για ύπνο. Η Άννα καταλάβαινε ότι η ανία της ήταν ένα κατάλοιπο του πολιτισμού του Κόσμου της, όπου οι άνθρωποι ήταν συνηθισμένοι να τους κρατάει πάντα απασχολημένους κάποια οθόνη, αλλιώς βαριόνταν, ωστόσο το βράδυ συνέχιζε να είναι ένα πρόβλημα που κάπως έπρεπε να λύσει. Σύντομα ανακάλυψε τα σαλονάκια που υπήρχαν στις άκρες των ορόφων, εκεί που τελείωναν τα υπνοδωμάτια. Για την ακρίβεια, ανακάλυψε ότι αυτοί οι χώροι χρησιμοποιούνταν ανελλιπώς από τους ενοίκους. Το πιο κοντινό στο δωμάτιό της ήταν ένα συμπαθητικό, ήσυχο δωμάτιο που διέθετε καναπέδες, πολυθρόνες, δύο τραπέζια μέτριου μεγέθους, και μία διακριτική διακόσμηση. Η Άννα, που είχε βαρεθεί πια να μένει κλεισμένη στο δωμάτιό της όταν έπεφτε η νύχτα, άρχισε να το επισκέπτεται όλο και πιο συχνά. Εκεί μπορούσε να κάνει ό,τι ουσιαστικά έκανε και στο δωμάτιό της, δηλαδή να διαβάζει ή αν ακούει μουσική, αλλά υπήρχε και το πλεονέκτημα ότι μπορούσε παράλληλα να χαζεύει και τον κόσμο που πηγαινοερχόταν! Η Άννα ήταν ένας σπεσιαλίστας στο να χαζεύει τον κόσμο και το παράθυρο του δωματίου της δεν πρόσφερε κανένα ιδιαίτερο θέαμα, ιδίως όταν έπεφτε η νύχτα, που δεν κυκλοφορούσε πια κανένας στον κήπο. Όσο και αν είχε προσπαθήσει τις πρώτες μέρες να περιορίσει τις σχέσεις της με τους άλλους, καθώς ο καιρός περνούσε και η παραμονή της εκεί γινόταν μακρύτερη, οι επαφές με τους ανθρώπους της Βίλας κατέληξαν αναπόφευκτες .

Στο σαλονάκι σύχναζαν δύο άντρες, ο Βοριάς και ο Κίος που, όπως αποδείχτηκε, έπαιζαν μανιωδώς σκάκι και σπάνια της έδιναν σημασία. Συχνά, όταν ο Βοριάς έχανε, τα πιόνια πάγωναν και τότε ο Κίος θύμωνε και άρχιζαν να καυγαδίζουν. Αυτό τη διασκέδαζε ιδιαίτερα. Καμιά φορά ερχόταν και η Θάλεια, που συνέχιζε να κάνει κι εκεί αυτό που έκανε και όλη την υπόλοιπη ημέρα στη βεράντα της Βίλας: διάβαζε βιβλία τσέπης, αστυνομικά ή κατασκοπικά, πίνοντας τσάι και σχολιάζοντας πού και πού την παρτίδα των δύο αντρών. Διάφοροι άλλοι άνθρωποι μπαινόβγαιναν συχνά και αντάλλασσαν μερικές κουβέντες με αυτούς που βρίσκονταν ήδη στο δωμάτιο και όλο αυτό το πήγαινε- έλα ήταν ευχάριστο τις περισσότερες φορές και χρήσιμο για την κατανίκηση του αισθήματος μοναξιάς που εισέβαλλε προδοτικά το βράδυ στις καρδιές των ανθρώπων.

Από τους λίγους ανθρώπους που η Άννα είχε αφήσει τον εαυτό της να συμπαθήσει στο Νησί, ήταν η Τζιο. Εκείνη δεν ερχόταν ποτέ στη δυτική βεράντα τα πρωινά, ίσως εξαιτίας μίας σιωπηλής αντιπάθειας που είχε με τη Μυρτώ και οι σχέσεις τους έγιναν πιο στενές μόνο όταν η Άννα άρχισε να συχνάζει στο σαλονάκι. Ήταν μία νέα γυναίκα που μιλούσε λίγο και η Άννα δεν μπορούσε να καταλάβει ποια ήταν η γνώμη της για τα όσα συνέβαιναν εκεί πέρα. Βρισκόταν στο Νησί εδώ και οχτώ μήνες και κοιμόταν σε ένα δωμάτιο κοντά στο δικό της. Έδειχνε πάνω κάτω στην ηλικία της, περνούσε τον περισσότερο καιρό μόνη της και δε φαινόταν να έχει φίλους, ίσως εξαιτίας μια έμφυτης ντροπαλοσύνης ή αντικοινωνικότητας. Ωστόσο η Άννα την έβρισκε συμπαθητική και μάλλον άξια εμπιστοσύνης και εκτιμούσε το γεγονός ότι η κοπέλα μιλούσε για ένα σωρό άσχετα θέματα και σπάνια σχολίαζε τις ικανότητές τους ή τις προόδους που έκαναν στο Νησί. Επίσης, απέφευγε επιμελώς να της κάνει ερωτήσεις για τον Κόσμο της και την κατάστασή της, πράγμα που έβρισκε ευγενικό. Πέρα από τα κουτσομπολιά της Μυρτώς, η Τζιο ήταν η μοναδική πηγή πληροφοριών που είχε, δεδομένου ότι οι περισσότεροι ένοικοι έδειχναν πολυάσχολοι και ευγενικά απρόθυμοι να απαντήσουν στις ερωτήσεις της. Από τα πρώτα πράγματα που καταλάβαινε όποιος είχε μία στοιχειώδη νοημοσύνη ήταν ότι όλοι είχαν λίγο πολύ τα μυστικά τους που φρόντιζαν να τα κρύβουν, αλλά ήταν περισσότερο από πρόθυμοι να ανακαλύψουν τα μυστικά των άλλων!

-Όλοι αυτοί οι άνθρωποι προέρχονται από διαφορετικούς Κόσμους, είναι φυσικό να έχει ο καθένας κάποια πράγματα που να θέλει να τα κρατήσει για τον εαυτό του, είχε πει αδιάφορα η Τζιο κάποιο βράδυ που κάθονταν μόνες οι δυο τους στο σαλονάκι και έπαιζαν ένα παιχνίδι στα χαρτιά. Το παιχνίδι ήταν σκέτη αποτυχία, καθώς η Τζιο δεν είχε ιδέα από χαρτιά και η Άννα αδυνατούσε να θυμηθεί με ακρίβεια τους κανόνες.

-Αλλά ξέρατε γι' αυτό εδώ το μέρος, θέλατε να έρθετε εδώ... έκανε η Άννα κατεβάζοντας μία τρίτη, πράγμα που έκανε την άλλη να κοιτάξει με απορία το μάτσο που κρατούσε για αρκετή ώρα.

-Ναι, φυσικά. Όταν είσαι ένας άνθρωπος σαν εμάς, αργά ή γρήγορα μαθαίνεις γι' αυτό το μέρος. Όταν είσαι όπως εμείς, τότε, από όποιον Κόσμο και να προέρχεσαι, όσο ανεκτικός και να είναι σε όλα αυτά, είσαι διαφορετικός. Το να υπάρχει ένα μέρος όπου μπορεί να γνωρίσεις τους ομοίους σου είναι κάπως παρήγορο.

-Ένας άνθρωπος σαν εμάς… επανέλαβε η Άννα σκεφτικά. Αλήθεια αισθάνεσαι να έχεις κάτι κοινό με τους άλλους ανθρώπους που μένουν εδώ;

Η Τζιο έδειξε να έρχεται σε δύσκολη θέση. Ωστόσο η Άννα την κέντριζε επίτηδες, μήπως και καταλάβει επιτέλους τις απόψεις της.

-Έχουμε κοινές τις ικανότητες, της απάντησε διπλωματικά. Αυτό είναι κάτι ασυνήθιστο σε όλους τους Κόσμους, εκτός από αυτόν εδώ!

Η κοπέλα δεν ήταν καθόλου χαζή.

-Στον δικό μου Κόσμο δεν είναι γνωστό το Νησί, είπε η Άννα σκεφτικά. Και οι άνθρωποι με ικανότητες σπανίζουν.

-Είσαι σίγουρη γι' αυτό; Μπορεί απλά να μην εμφανίζονται δημοσίως. Ποια είναι η επικρατούσα άποψη γι' αυτούς τους ανθρώπους στον Κόσμο σου;

-Ω! Πολλοί πιστεύουν στην ύπαρξή των ικανοτήτων. Είναι σημαντικό κομμάτι των ιστοριών μας, των έργων… Από μία προηγούμενη συζήτηση, η Άννα ήξερε ότι στον Κόσμο της Τζιο δεν υπήρχαν έργα, ούτε καν θεατρικά κι έτσι σταμάτησε πριν βρεθεί αντιμέτωπη με έναν καταιγισμό ερωτήσεων. Είχαν συζητήσει και άλλοτε γι' αυτό και είχε προκύψει αρκετά δύσκολο να εξηγήσει σε κάποιον που δεν είχε τέτοια εμπειρία τι είναι να αναπαριστάς μία ιστορία μπροστά σε κοινό. Ωστόσο η Τζιο φαίνεται πως εκείνη τη μέρα δεν είχε όρεξη να μιλήσει για τις «παραξενιές των Άλλων Κόσμων», όπως τις ονόμαζε.

-Ούτε και σε μας είναι πολύ διαδεδομένη η ύπαρξη αυτού του μέρους. Όταν όμως κάποιος εκδηλώσει την ικανότητά του, συνήθως έρχονται και του προτείνουν αν θέλει να έρθει για κάποιο διάστημα εδώ.

-Έρχονται... ποιοι;

-Άλλοι με ικανότητες που έχουν βρεθεί εδώ, απάντησε η Τζιο αδιάφορα και τράβηξε ένα φύλλο που νόμισε ότι της έκανε.

Η Άννα προσπαθούσε να καταλάβει ποια ήταν η αλήθεια πίσω από όλα αυτά τα μισόλογα. Προσπαθούσε να καταλάβει αν η ασάφεια που χαρακτήριζε όλες τις απαντήσεις οφειλόταν σε αφέλεια ή πονηριά. Όλοι έδειχναν να αισθάνονται ελεύθεροι και χαρούμενοι και κανένας δεν εξέφραζε την επιθυμία να φύγει από εκεί, παρ' όλα αυτά η Άννα αναρωτιόταν αν πραγματικά είχε φύγει ποτέ κανένας από το Νησί. Η χλιδή και η καθημερινή προπόνηση κρατούσε τους πάντες απασχολημένους και τους έκανε να ξεχνούν τους τόπους τους, αυτή ήταν η γνώμη της. Ίσως αυτό είχε να κάνει και με τη μαγεία του τόπου, η οποία ήταν έντονη. Δεν ήξερε για τους

άλλους, πάντως η ίδια ήταν ικανή να αναγνωρίζει μία τόσο έντονη μαγεία όταν τη συναντούσε. Και είχε αρχίσει πολύ σύντομα να αισθάνεται και η ίδια άνετα στο Νησί, πράγμα που όταν το σκεφτόταν της φαινόταν παράξενο. Η Τζιο πάντως είχε άλλη γνώμη και όταν η Άννα της ανέφερε τον προβληματισμό της γέλασε.

-Ξέρω πολλούς που έχουν γυρίσει πίσω. Φυσικά υπάρχουν κάποιοι που αποφασίζουν να περάσουν την υπόλοιπη ζωή τους εδώ, όπως η Θάλεια, αλλά οι περισσότεροι επιστρέφουν κάποια στιγμή στα σπίτια τους.

-Κι εσύ δε σκέφτεσαι να γυρίσεις;

-Ναι… κάποια στιγμή. Δεν το έχω σκεφτεί σοβαρά. Θα γυρίσω, βέβαια, αλλά δε βιάζομαι και τόσο.

Η Άννα υποψιαζόταν ότι η Τζιο είχε πίσω της μία ερωτική απογοήτευση και γι' αυτό δε βιαζόταν και τόσο να επιστρέψει. Και κάποιοι από τους άλλους άλλωστε, από κάποιες σκόρπιες συζητήσεις που είχε ακούσει, φαίνεται ότι δεν είχαν και πολλά να τους τραβάνε πίσω στα σπίτια τους. Το να βρίσκονται εδώ τους φαινόταν κάπως φυσικό, σαν να ήταν εδώ το φυσικό τους περιβάλλον. «Ανάμεσα στους ομοίους τους». Αυτά τα λόγια στριφογύριζαν στο μυαλό της για ώρα μετά. Αυτό φαίνεται πως ήταν το μοτίβο που επικρατούσε σε αυτό τον τόπο: «Εδώ είμαστε ανάμεσα στους ομοίους μας». Αυτό, χωρίς να μπορεί να εξηγήσει το γιατί, ακουγόταν επικίνδυνο.

Ξαφνικά αισθάνθηκε την στάση της συμπαίχτριάς της ν' αλλάζει. Έκοψε απότομα τη συζήτηση και αφοσιώθηκε στο παιχνίδι με μια ασυνήθιστη θέρμη. Η Άννα κατάλαβε αμέσως ότι κάποιος ερχόταν. Η ικανότητα της Τζιο ήταν να αντιλαμβάνεται ότι κάποιος πλησίαζε στο μέρος που βρισκόταν εκείνη, είτε αυτό ήταν ένα δωμάτιο, είτε το ίδιο το Νησί. Τα φώτα στο σαλονάκι άναψαν απότομα και οι δύο κοπέλες συνειδητοποίησαν ότι εδώ και αρκετή ώρα κάθονταν στο σκοτάδι, με εξαίρεση ένα πορτατίφ δαπέδου που φώτιζε το τραπέζι τους.

-Καλησπέρα, είπε κάποιος από την πόρτα. Συγνώμη για την ξαφνική φωταψία δεν είχα καταλάβει ότι ήταν κάποιος εδώ…

Γύρισαν τα κεφάλια τους και είδαν τον άντρα που λεγόταν Κίος, να τις κοιτάει από την είσοδο. Κάποιος της είχε πει ότι μπορούσε να ελέγχει την ηλεκτρική ενέργεια, αλλά με την εξάσκηση είχε αρχίσει να καταφέρνει και να την παράγει. Συνήθιζε να ανάβει τα φώτα του δωματίου χωρίς να αγγίζει τους διακόπτες και να αλλάζει μουσική χωρίς να πλησιάζει το CD player. Ωστόσο ήταν ένας συμπαθητικός τύπος και σίγουρα είχε ραντεβού με τον Βοριά για μια παρτίδα σκάκι.

Η Άννα του χαμογέλασε, στράφηκε στα χαρτιά και σύντομα κέρδισε την παρτίδα, αφήνοντας τη σύντροφό της απορημένη, να προσπαθεί να διευκρινίσει για άλλη μία φορά τους κανόνες του παιχνιδιού.

Κάπως έτσι περνούσαν οι μέρες στο Νησί. Σύντομα η καινούρια ρουτίνα την έκανε να χάσει τον λογαριασμό και να νιώθει πως ό,τι συνέβαινε εκεί ήταν μέρος της κανονικής της ζωής. Το βασικό θέμα με το οποίο απασχολούσε το μυαλό της, κυρίως για να αποφεύγει να σκέφτεται το σπίτι της, ήταν η μελέτη του δάσους. Το γεγονός ότι αναδιπλωνόταν της φαινόταν ενδιαφέρον και το ότι ήταν η μόνη που μπορούσε να το διασχίσει το καθιστούσε κατά κάποιο τρόπο δική της αρμοδιότητα. Σκεφτόταν ότι θα έπρεπε να υπήρχε ένα σύστημα στον τρόπο αναδίπλωσης, το δάσος, όπως και ολόκληρο το Νησί ήταν δημιούργημα μάγων και άρα έπρεπε να στηρίζεται σε κάποια λογική.

Δεν άργησε να βρει την ευκαιρία να επαναφέρει το θέμα σε μία συζήτηση που είχε με τη Τζιο στην τραπεζαρία.

-Υπάρχουν κάποια κεντρικά μονοπάτια που είναι πάντα τα ίδια, είπε. Με τα σημάδια που έχω βάλει, μπορώ πλέον να τα ξεχωρίσω. Το ένα είναι εκείνο που αρχίζει εκεί που τελειώνει ο κήπος. Είναι πάντα στη θέση του, από αυτό ξεκινάω πάντα τη βόλτα μου. Μετά από κανά – δυο χιλιόμετρα συναντάει κάθετα ένα άλλο, το οποίο είναι επίσης πάντα εκεί. Όταν ακολουθώ αυτά τα δύο δε χάνομαι ποτέ. Από κει και πέρα το τοπίο αλλάζει, αν και όχι όλες τις φορές. Κάποιες μέρες βρίσκω τα σημάδια που έχω βάλει, κάποιες άλλες βρίσκομαι σε μέρη που δε μου λένε τίποτα. Και τα άγνωστα μέρη στα οποία καταλήγω είναι πάντα πιο άγρια, πιο δύσβατα.

-Όπως και ο δρόμος που οδηγεί στο λοφάκι, παρατήρησε η Τζιο. Είναι πάντα ο ίδιος, όποιος θέλει να φτάσει εκεί δε χάνεται ποτέ.

-Τις τελευταίες μέρες έχω κάνει την εξής παρατήρηση: δε χάνομαι όταν είμαι ήρεμη και συγκεντρωμένη. Έχω αρχίσει να πιστεύω πως χάνομαι όταν είμαι αφηρημένη ή βυθισμένη στις σκέψεις μου, όταν «χάνω» την επαφή με το δάσος. Τι λες γι’ αυτό;

Η Τζιο το σκέφτηκε για λίγο. Η Άννα είχε δίκιο, κάποιο σύστημα έπρεπε να υπήρχε στον τρόπο που το δάσος άλλαζε. Αλλά η ιδέα πως συνδεόταν με το πόσο συγκεντρωμένος ήταν ο περιπατητής δεν την έπειθε ιδιαίτερα και δοκίμασε μία άλλη προσέγγιση:

-Πώς αισθανόσουν τις μέρες που δεν έβρισκες τα μονοπάτια; τη ρώτησε.

-Τι εννοείς;

-Μήπως ήταν οι μέρες που ήσουν απελπισμένη; Που σου έλειπε το σπίτι σου και οι δικοί σου; Μήπως ήταν αυτές οι μέρες που ξεκινούσες την πεζοπορία με άσχημη διάθεση;

-Ναι, μπορεί, τώρα που το λες… Προχτές, ας πούμε, ήμουν απελπισμένη και δεν μπορούσα να βγάλω από το μυαλό μου την επιστροφή μου. Χάθηκα αμέσως μόλις άφησα το κεντρικό μονοπάτι και βρέθηκα σ' ένα σημείο ιδιαίτερα δύσκολο. Τελικά χρειάστηκε να πετάξω.

-Τότε ίσως το δάσος να αλλάζει ανάλογα με την ψυχολογική κατάσταση αυτού που το διασχίζει. Αυτό μου φαίνεται πιο πιθανό.

Η Άννα κούνησε το κεφάλι της.

-Αναρωτιέμαι τι θα γίνει όταν έρθεις κι εσύ εκεί, είπε. Τα συναισθήματα θα είναι διαφορετικά αν είμαστε δύο. Λογικά θα πρέπει να βγούμε αλλού από κει που βγαίνω όταν είμαι μόνη μου.

Ωστόσο η Τζιο δεν ήρθε ποτέ μαζί της στο δάσος. Ίσως τελικά να φοβόταν περισσότερο απ' ό,τι ήθελε να παραδεχτεί και η Άννα δεν της έριχνε άδικο. Εκείνη πετούσε, αλλά η Τζιο πώς θα μπορούσε να επιστρέψει στη Βίλα; Σίγουρα δε θα μπορούσε να πετάξει μαζί της.

Αυτή που επιβεβαίωσε τις υποψίες τους ήταν τελικά η Μυρτώ: ήταν ένα πρωί στη δυτική βεράντα όταν η Άννα τη ρώτησε για το δάσος κι αμέσως μετάνιωσε που δεν το είχε κάνει νωρίτερα. Η Μυρτώ έδειχνε να είναι καταρτισμένη σε όλα τα θέματα.

-Ναι, φυσικά έχει σχέση με τη διάθεσή σου, ευτυχώς που το κατάλαβες, της είπε. Κανείς δε κάνει βόλτες εκεί αν δεν έχει καλή διάθεση, ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να κρύβει το επόμενο μονοπάτι. Αλλά εσύ δεν έχεις πρόβλημα φυσικά, εσύ πετάς. Θα σε συμβούλευα να το διασχίζεις περισσότερο από τον αέρα, σίγουρα θα είσαι πιο ασφαλής! κατέληξε αποστομωτικά.

5.

Το βράδυ, όταν η Άννα επέστρεφε στην ησυχία του δωματίου της μακριά από τη φασαριόζικη παρέα της Βίλας, το μυαλό της, χωρίς να το θέλει, γύριζε στον Μάρκο. Εκείνος υποστήριζε πάντα ότι ήθελε να ζουν ήσυχα και εντελώς φυσιολογικά. Πώς θα του φαινόταν αν ήξερε πού είναι; Θα είχε καταλάβει τώρα πια ότι έλειπε; Θα είχε

γίνει αντιληπτή η απουσία της στον Κόσμο που ζούσαν ο Μάρκος και ο Άρης; Άραγε ο χρόνος περνούσε με τον ίδιο τρόπο εκεί όπως κι εδώ; Θα σκεφτόταν ποτέ να την ψάξει;

Η παρουσία του Μάρκου γινόταν όλο και πιο μακρινή. Ζούσαν σε διαφορετικές πόλεις σχεδόν έναν χρόνο και τους τελευταίους έξι μήνες ήταν ουσιαστικά χωρισμένοι, αλλά τώρα ήταν η πρώτη φορά που η Άννα αισθανόταν πως είχαν χωρίσει πραγματικά. Δεν ήταν μόνο ότι αυτός ο μάγος που τύχαινε να είναι άντρας της βρισκόταν σε έναν άλλο Κόσμο με τον οποίο δεν μπορούσε να έχει καμία επαφή. Ήταν που πράγματα όπως το Νησί τού ήταν φοβερά ενοχλητικά και σε κανονικές συνθήκες θα έκανε τα πάντα για να τα αποφύγει. Αυτό την ανησυχούσε ιδιαίτερα. Μέσα της, καθώς όλες οι άλλες ελπίδες της εξανεμίζονταν, σχηματιζόταν όλο και πιο ξεκάθαρα η πεποίθηση ότι ο μοναδικός τρόπος για να γυρίσει κάποτε πίσω ήταν να ασχοληθεί μαζί της ο Μάρκος.

Ξάπλωσε ανάσκελα, όπως ήταν με τα ρούχα και τα παπούτσια και αναστέναξε. Πριν φύγει του είχε στείλει ένα e-mail, στο οποίο του είχε ανακοινώσει ότι πετούσε και πάλι. Αυτό πρέπει να τον είχε βάλει σε σκέψεις, τουλάχιστον θα του είχε δώσει ένα στοιχείο προς τα ποια κατεύθυνση να την ψάξει - αν είχε σκοπό να κάνει κάτι τέτοιο. Σε στιγμές απελπισίας σκεφτόταν ότι δε θα κατάφερνε ποτέ να φύγει αν δεν την αναζητούσε εκείνος, όμως δεν ήταν καθόλου σίγουρη ότι θα ήθελε να ξέρει το παραμικρό γι' αυτήν. Ίσως να μην ενδιαφερόταν για την τύχη της ή να της κρατούσε κακία για τον τρόπο με τον οποίο είχαν χωρίσει. Παρόλο που δεν ήταν μόνο δική της απόφαση, ο Μάρκος στους μήνες που ακολούθησαν τον χωρισμό τους είχε δείξει μία φοβερή απροθυμία να έχει οποιαδήποτε σχέση μαζί της. Και αυτό, όσο και να μην το παραδεχόταν, την είχε πληγώσει.

…Δεν ήταν ο ίδιος από τότε που είχαν μετακομίσει. Ή ίσως από τότε που είχε τσακωθεί με τον Άρη. Ή ίσως να μην έφταιγε τίποτα από αυτά, απλά, όπως συνέβαινε σε όλους, καθώς μεγάλωνε, να μεγάλωναν και τα ελαττώματά του. Η Άννα δεν μπορούσε να χωνέψει πώς ήταν δυνατό κάποιος να μην προσπαθεί για τίποτα. Ο Μάρκος, αν και κόντευε τα σαράντα, συνέχιζε να πίνει και να κάνει δουλειές του ποδαριού, να παραμελεί τον εαυτό του και να αδιαφορεί για τους άλλους ανθρώπους. Τίποτα δεν ήταν αρκετά σημαντικό ώστε να αξίζει την προσοχή του. Δεν είχε σημασία γι' αυτόν το ότι αντί να συνθέτει μουσική που του άρεσε ή να παίζει φλάουτο σε κάποια κανονική ορχήστρα όπως ο Άρης, αναγκαζόταν να ξενυχτάει

παίζοντας όπου έβρισκε μεροκάματα και το απόγευμα να διδάσκει σε κακομαθημένα παιδιά στα ωδεία, πράγμα που αντιπαθούσε. Δεν ήταν διατεθειμένος να κάνει την παραμικρή προσπάθεια για να το αλλάξει αυτό. Δεν είχε σημασία που έπινε μόνος του στο σπίτι αντί να προσπαθήσει να τα ξαναβρεί με τον Άρη ή να διατηρήσει επαφές με τους παλιούς του φίλους. Η Άννα αμφέβαλε ακόμα κι αν είχε κάποια σημασία γι' αυτόν το ότι εκείνη κάποια στιγμή είχε δεχτεί τη δουλειά στο περιοδικό και είχε φύγει εκτός Αθήνας αφήνοντας τον μόνο του.

Αλλά τη μέρα – ή μάλλον τη νύχτα - που ήρθε στο Ναύπλιο (εντελώς μεθυσμένος) και της ανακοίνωσε ότι του είχαν προτείνει να γράψει τη μουσική για την παράσταση του *Ονείρου Θερινής Νύχτας*, ιδέα που του άρεσε αλλά σκόπευε να αρνηθεί, η Άννα επαναστάτησε. Εκείνη τη νύχτα είχαν τσακωθεί για τα καλά, σε έναν καυγά που κράτησε πολλές ώρες και ήταν εφ' όλης της ύλης, και την επόμενη ο Μάρκος της πρότεινε να χωρίσουν για λίγο, μιας και στην προκειμένη φάση είχε ο καθένας να ακολουθήσει έναν δικό του δρόμο και να δει λίγο τη δική του ζωή μόνος του. Αυτό την είχε πληγώσει, αλλά της είχε φανεί λογικό. Έτσι κι αλλιώς ζούσαν ήδη χωριστά. Και πίστευε από καιρό ότι ο Μάρκος χρειαζόταν να κόψει και τον τελευταίο σύνδεσμο με τα προηγούμενα, μήπως και μπορέσει να προχωρήσει επιτέλους κάπως τη ζωή του. Και η αλήθεια, που ποτέ δεν παραδέχτηκε, ήταν ότι τελευταία την είχε κουράσει αρκετά και χρειαζόταν και η ίδια μία ανάπαυλα. Γι' αυτό, όταν εκείνος ξαναγύρισε μετά από λίγες μέρες και της είπε πως είχε αλλάξει γνώμη, η Άννα είχε επιμείνει στην προηγούμενη απόφασή τους. Ίσως να το είχε κάνει μόνο από πείσμα. Ίσως για να τον αναγκάσει να κάνει κάτι, να αλλάξει τη ζωή του. Το αποτέλεσμα πάντως ήταν ότι εκείνος δεν ξαναεμφανίστηκε και φρόντιζε να λείπει από το σπίτι όταν η Άννα γύριζε στην Αθήνα. Αλλά τουλάχιστον δέχτηκε τη δουλειά και σε λίγο έφυγε για το Λονδίνο. Μεσολάβησαν κάποια αραιά τηλεφωνήματα στα οποία σχημάτισε την εντύπωση ότι τα πήγαινε πολύ καλά. Ποτέ δεν πίστεψε ότι είχαν χωρίσει οριστικά. Σιγά σιγά όμως άρχισε να αμφιβάλει αν πίστευε το ίδιο κι εκείνος.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και άναψε νευρικά ένα τσιγάρο. Γιατί τα σκεφτόταν όλα αυτά; Ήταν εγωιστικό εκ μέρους της να τον σκέφτεται ξανά τώρα; Αν είχε καταφέρει να δείξει λίγη περισσότερη υπομονή θα ήταν ακόμα μαζί, ο Μάρκος θα την έψαχνε, αποκλείεται να την άφηνε στην τύχη της αν όλα πήγαιναν καλά μεταξύ τους. Τώρα όμως ήταν πιθανό να μην είχε πάρει καν χαμπάρι ότι έλειπε… Από την άλλη, υπήρχε κι εκείνο το μέρος του εαυτού της που δεν ήθελε να ξέρει κανένας εκεί

μέσα πως είχε σχέσεις με έναν μάγο, δεν ήξερε τι κινδύνους θα μπορούσε να κρύβει αυτό για τον Μάρκο και για την ίδια. Προσπαθούσε συνεχώς να διώχνει τη σκέψη του όταν ήταν άλλοι μπροστά, αλλά ακόμα και όταν ήταν μόνη της στο δωμάτιο, προσπαθούσε συνήθως να σκέφτεται τις βόλτες της στο Νησί, έκανε ανασκόπηση των διαδρομών που είχε ακολουθήσει, ανασχημάτιζε τα μονοπάτια και τα σημάδια που είχε βάλει. Δεν την ενοχλούσε αν κάποιος παρακολουθούσε αυτές τις σκέψεις της, ήταν κάτι που δεν έβρισκε τον λόγο να το κρατήσει κρυφό.

Και στο μεταξύ ο καιρός περνούσε και τίποτα δεν άλλαζε. Η ζωή τους ήταν μονότονη και οι μέρες ακολουθούσαν παρόμοιες η μία την άλλη, κάνοντας την να χάνει την αίσθηση του χρόνου. Ακόμα και ο καιρός ήταν πάντα ο ίδιος με εξαίρεση τα ελεγχόμενα καιρικά φαινόμενα που προκαλούσε ο Φραντσέσκο. Οι μάγοι ήταν δυσθεώρητοι και υπερόπτες, πάντα απασχολημένοι με την εκπαίδευσή τους και τον Άιζακ τον είχε συναντήσει μόνο μία φορά που δίδασκε τους μάγους του στον κήπο της Βίλας.

Εκείνη τη μέρα η Άννα είχε μάθει κάτι πολύ χρήσιμο: ήταν από τις λίγες φορές που είχε πάει να κολυμπήσει στη λίμνη και όταν διαπίστωσε ότι οι μάγοι είχαν μαζευτεί στην όχθη ήταν πια αργά για να φύγει απαρατήρητη. Έτσι είχε κρυφτεί πίσω από τις καλαμιές και τους παρακολουθούσε, προσπαθώντας να δει τον Άιζακ και να καταλάβει τι τύπος ήταν, όταν συνειδητοποίησε τι δίδασκε στους μαθητευόμενους: τους μάθαινε πώς να κλείνουν το μυαλό τους στις εξωτερικές επιθέσεις, στο διάβασμα της σκέψης και στη μετάδοση των νοητικών διαταγών. Είχε παρακολουθήσει με μεγάλη προσοχή το μάθημα και είχε αφιερώσει τις επόμενες μέρες στο να εξασκηθεί στο καινούριο κόλπο. Σύντομα άρχισε να καταφέρνει να κλείνει το μυαλό της στους άλλους και να κρύβει τις σκέψεις και τις επιθυμίες της. Έκανε εξάσκηση όταν πετούσε ελεύθερα έξω στο δάσος, αλλά και όταν μιλούσε με τους κατοίκους της Βίλας. Ο τρόπος ήταν απλός: όταν σου έρχονταν σκέψεις που δεν ήθελες να γίνουν φανερές, έφερνες αμέσως στο νου σου κάτι άλλο για να τις καλύψεις. Συνήθως τοπία ή πρόσωπα. Η Άννα έφερνε το δάσος, ή άλλα μέρη που είχε κάποτε επισκεφτεί, πράσινα λιβάδια και δέντρα. Φαίνεται πως είχε ταλέντο σ' αυτό και σιγά σιγά η απεικόνιση γινόταν όλο και πιο εύκολη.

Πάντως, μετά από εκείνη την ημέρα δεν κατάφερε να ξαναδεί τον Άιζακ και για να μιλήσει μαζί του ούτε λόγος.

Κεφάλαιο 2: Μάγοι

1.

Η Μαρίνα είδε τον Μάρκο και τον Άρη να εξαφανίζονται μέσα από την Πύλη και τους ακολούθησε. Το δάσος χάθηκε πίσω της, άκουσε κάποιον να φωνάζει κάτι που δεν μπόρεσε να καταλάβει και απότομα αισθάνθηκε ζάλη. Το στομάχι της ανακατεύτηκε επικίνδυνα και έκλεισε τα μάτια. Ήταν σαν κάτι να τη ρουφούσε, δεν μπορούσε να αντισταθεί, όμως την πήγαινε τουλάχιστον προς την κατεύθυνση που ήθελε: πίσω από τους δύο συντρόφους της. Την επόμενη στιγμή έπεσε με βρόντο στο έδαφος και χτύπησε το μέτωπό της σε κάτι αιχμηρό. Ένιωσε τα μάτια της να δακρύζουν. Περίμενε για λίγο ακίνητη γιατί της ήρθε μια σκοτοδίνη, που δεν ήξερε αν προερχόταν από το χτύπημα ή από το πέρασμα της Πύλης. Τα αφτιά της βούιζαν.

Ήταν νύχτα και πάλι, αλλά είχε έντονο φεγγαρόφωτο και αυτό τη βοήθησε να διακρίνει τις μορφές των βράχων γύρω της. Ο Άρης ήταν πεσμένος στα γόνατα και δεν κουνιόταν, αλλά τουλάχιστον ήταν εκεί. Η Μαρίνα τον πλησίασε και έσκυψε πάνω του λερώνοντας τον με αίματα.

-Άρη;

-Μαρίνα;

-Πού είμαστε;

-Είσαι χτυπημένη;

Η Μαρίνα έψαξε νευρικά το μέτωπό της.

-Χτύπησα το κεφάλι μου, παρατήρησε, δε νομίζω ότι είναι σοβαρό, αλλά ματώνει πολύ. Για δες.

Ο Άρης άναψε τον φακό και τον έστρεψε στο μέτωπό της. Τα μάτια της πόνεσαν από την ξαφνική επαφή με το φως.

-Δε μου φαίνεται μεγάλη πληγή, περισσότερο μία βαθιά γρατζουνιά, είπε ο Άρης εξετάζοντάς το προσεχτικά. Ίσως να θέλει ράμματα: τα χτυπήματα στο κεφάλι ματώνουν πολύ καμιά φορά. Μπορείς να το θεραπεύσεις;

-Όχι, απάντησε η Μαρίνα χωρίς να το σκεφτεί. Δεν είχε δοκιμάσει ποτέ την καινούρια της ικανότητα στον εαυτό της. Ο Άρης συνέχιζε να την κοιτάει με τον φακό. Έβγαλε ένα μαντήλι από το σάκο του και το έβρεξε με το νερό από ένα μπουκαλάκι που είχε μαζί του. Της το πίεσε στο μέτωπο.

-Άου! διαμαρτυρήθηκε η Μαρίνα καθώς νερά άρχισαν να τρέχουν στα μάτια της και να ανακατεύονται με τα αίματα.

-Κράτα το επάνω, σου είπα δεν είναι τίποτα.

-Κι εσύ; Έχεις κι εσύ αίματα.

Ο Άρης κοιτάχτηκε ξαφνιασμένος. Πραγματικά, είχε έναν μεγάλο λεκέ από αίμα στη μπλούζα του, στο ύψος του στήθους.

-Τι είναι αυτό; έκανε φρικάροντας κάπως. Σήκωσε τη μπλούζα και προσπάθησε να δει.

Ήταν η σειρά της να στρέψει το φως του φακού επάνω του, τυφλώνοντάς τον.

-Δε δείχνει σοβαρό, είπε με τη σειρά της.

-Πώς το ξέρεις; ρώτησε αγχωμένος. Τόσο αίμα… νομίζω ότι με μαχαίρωσε κάποιος.

Η Μαρίνα κοίταξε καλύτερα και μετά ακούμπησε την παλάμη της στην πληγή. Έκλεισε τα μάτια και μουρμούρισε για μερικές στιγμές. Η πληγή έπαψε να ματώνει και έκλεισε κάπως, αν και όχι τελείως.

-Δεν είναι βαθιά, μην ανησυχείς, του είπε. Θα τη φροντίσουμε αργότερα.

Ο Άρης έδειχνε να ανησυχεί ακόμα αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο εκείνη τη στιγμή και αρκέστηκε να κουμπώσει τη ζακέτα του για να καλύψει τον λεκέ.

-Πονάς; ρώτησε η Μαρίνα.

-Τσούζει κάπως.

-Θα το φροντίσουμε, μην ανησυχείς, δεν είναι βαθύ.

-Πού είναι ο Μάρκος;

-Κάπου εδώ. Ήταν μπροστά μας όταν περάσαμε την Πύλη. Ο Άρης σηκώθηκε και τίναξε τα χώματα από το παντελόνι του. Κοίταξε γύρω του. Βρίσκονταν και πάλι στην εξοχή, σε ένα μέρος που έμοιαζε με βραχώδη λόφο. Γύρω τους υπήρχε θάλασσα. Σηκώθηκε και η Μαρίνα κρατώντας το μαντήλι, ένα βρεγμένο κουβάρι, στο κεφάλι της. Κοίταξαν τριγύρω συγχυσμένοι. Στο βάθος διέκριναν δύο φιγούρες που ήταν πεσμένες κάτω και έδειχναν να παλεύουν σιωπηλά στο φεγγαρόφωτο.

Μερικά λεπτά νωρίτερα, ένα χέρι είχε τραβήξει τον Μάρκο απότομα από την μπλούζα, κάνοντάς τον να περάσει την Πύλη. Είχε πέσει με φόρα επάνω στον άντρα που τον τραβούσε και είχαν κατρακυλήσει στο έδαφος, πριν προλάβει να δει πώς τα πήγαιναν οι σύντροφοί του. Ο Μάρκος είχε ανακαθίσει μπερδεμένος και,

παρασυρμένος ακόμα από τη μάχη, είχε αναχαιτίσει χωρίς σκέψη τον άλλο στο έδαφος. Τώρα, στο φως του φεγγαριού, προσπαθούσε να διακρίνει το πρόσωπο που τον είχε φέρει πίσω.

Η Μαρίνα και ο Άρης τους πλησίασαν προσεχτικά.

-Ποιοι είσαστε; ακούστηκε η φωνή του άγνωστου άντρα. -Και από πού ήρθατε;

-Εσύ ποιος είσαι και πώς μας έφερες εδώ; πέρασε στην αντεπίθεση ο Μάρκος.

-Εγώ είμαι… Ο άντρας έκοψε τη φράση στη μέση. -Πού ήσασταν πριν έρθετε εδώ;

Σταμάτησε να μιλάει και πάλεψε για λίγο τον Μάρκο που τον κρατούσε ακινητοποιημένο ανάσκελα. Εκείνος έδειξε να κλονίζεται και άπλωσε στα τυφλά για να πιάσει το Σκήπτρο.

-Εϊ, σιγά φίλε! Δεν είμαι εχθρός σου, μη μου κάνεις κακό! έκανε ο άντρας θορυβημένος μόλις είδε το Σκήπτρο στο χέρι του. Η Μαρίνα το παρατήρησε αυτό με περιέργεια. Ώστε αυτός ο άγνωστος μπορούσε να αναγνωρίσει ένα σκήπτρο!

-Ποιος είσαι; τον ρώτησε κι εκείνη πλησιάζοντας και γονατίζοντας δίπλα του. Παρατήρησε ότι το κεφάλι της πονούσε στις απότομες κινήσεις. Ο Άρης γονάτισε κι εκείνος και βοήθησε τον Μάρκο να κρατήσει τον άγνωστο κάτω, μπλοκάροντας τα πόδια του.

-Μου επιτίθεστε, ενώ έχω την εντύπωση ότι μόλις σας γλίτωσα από μία πολύ δυσάρεστη θέση, παρατήρησε εκείνος ψυχρά. Στο φως του φεγγαριού έδειχνε αρκετά νέος. Φορούσε βερμούδα και κοντομάνικη μπλούζα και είχε ένα μικρό γενάκι στην άκρη του πιγουνιού του. Ο Μάρκος χαλάρωσε κάπως τη λαβή και ο νεαρός κατάφερε να ανακαθίσει.

-Έχετε σκήπτρα! διαπίστωσε.

-Πού είμαστε; ρώτησε ο Μάρκος που η υπομονή του έδειχνε να εξαντλείται.

-Ηρέμησε φίλε. Είσαστε στο λόφο της αρχαίας Ασίνης, στο μέρος που το λένε Καστράκι.

-Πού είναι αυτό;

-Είναι στην Αργολίδα, κοντά στο Τολό. Ναύπλιο, πλανήτης Γη, you know!

-Και πώς βρεθήκαμε εδώ;

-Εμένα ρωτάς;

Ο Μάρκος τον έσπρωξε ξανά στο έδαφος και σήκωσε απειλητικά το Σκήπτρο από πάνω του.

Ο νεαρός πήρε μία κοφτή ανάσα:

-Προσπαθούσα να ανοίξω ένα Πέρασμα, είπε βιαστικά. Προσπαθώ εδώ και μέρες αλλά δεν έχω καταφέρει τίποτα. Ξαφνικά η Πύλη ανοίγει και τι βλέπω; Τρεις ανθρώπους να στέκονται από την άλλη πλευρά με δύο σκήπτρα στα χέρια και γύρω τους να γίνεται ένας χαμός από βέλη και φωτιές. Μου φάνηκε ότι βρέθηκα στη μέση μιας μάχης, τα λέω σωστά; Και δείχνατε να χάνετε. Μου δώσατε την εντύπωση ότι προσπαθούσατε κι εσείς να ανοίξετε κάποια Πύλη από εκεί που ήσασταν. Έπιασα τον πιο κοντινό και τον τράβηξα προς το μέρος μου. Οι υπόλοιποι ακολουθήσατε.

-Προσπαθούσες να ανοίξεις Πέρασμα προς την Κίλε- Οντούρ;

-Την ποια;

-Πού θα οδηγούσε το Πέρασμα που θα άνοιγες; επενέβη η Μαρίνα.

-Θα άνοιγα! Κοπελιά, σου λέω ότι είμαι μέρες εδώ και προσπαθώ να ανοίξω έστω και ένα μικρό παραθυράκι χωρίς να καταφέρνω τίποτα. Μάλλον εσείς ανοίξατε την Πύλη από μέσα, ή ίσως οι προσπάθειές μας ενώθηκαν.

-Πού ήθελες να πας;

Ο νεαρός πήρε αμυντική στάση και έκλεισε ερμητικά το στόμα του. Ο Μάρκος πλησίασε απειλητικά τη μύτη του Σκήπτρου στο πρόσωπό του.

-Λοιπόν;

-Στο Νησί! Ήθελα να πάω στο Νησί. Εσείς από πού ήρθατε;

-Από την Κίλε –Οντούρ.

-Τι είναι η Κίλε –Οντρούρ;

-Τι είναι το Νησί;

Ο Άρης κατάλαβε ότι έφταναν σε αδιέξοδο! Ο νεαρός είχε εξίσου πολλές απορίες με τους ίδιους και στο κάτω κάτω πόσο επικίνδυνος μπορεί να ήταν, ένας εναντίων τριών; Άφησε ελεύθερα τα πόδια που κρατούσε και προσπάθησε να μιλήσει λογικά.

-Παιδιά, ας ηρεμήσουμε για να μπορέσουμε να συνεννοηθούμε. Στράφηκε στον νεαρό, αποφασισμένος να κάνει μία προσπάθεια: -Ήμασταν σε ένα μέρος που λέγεται Κίλε- Οντούρ και προσπαθούσαμε να γυρίσουμε πίσω, αν και όχι ακριβώς εδώ, ο Μάρκος μάλλον είχε στο μυαλό του ότι θα βγαίναμε στην Τριανταφυλλιά. Εσύ, τώρα, ταυτόχρονα προφανώς, ήθελες να ανοίξεις μία Πύλη για να πας σε ένα άλλο μέρος, οι προσπάθειές σας συνδυάστηκαν και η Πύλη άνοιξε. Βέβαια κανένας από τους δυο σας δεν κατάφερε ακριβώς αυτό που ήθελε, αλλά πάντως κάτι έγινε. Αυτό δε συνέβη;

Ο νεαρός μούγκρισε κάτι μέσα από τα δόντια του.

-Όλα αυτά θέλουν μερικές εξηγήσεις, συμπλήρωσε ο Άρης ξερά. -Δε σηκώνεστε; Είναι γελοίο να πλακώνεστε στο έδαφος σαν παιδάκια. Με λένε Άρη, πρόσθεσε όταν ο νεαρός είχε σταθεί πια στα πόδια του και ήταν σε θέση να συστηθεί με κάποια αξιοπρέπεια.

-Εγώ είμαι ο Ζαφείρης, είπε εκείνος κατσούφικα και του έδωσε το χέρι. Οι αγκώνες του είχαν γρατζουνιστεί από την πρόσκρουση με το έδαφος.

-Και φαντάζομαι ότι πρέπει να σε ευχαριστήσουμε που μας έφερες εδώ Ζαφείρη, τόνισε ο Άρης κοιτώντας τον Μάρκο προειδοποιητικά. -Πραγματικά η θέση μας ήταν δύσκολη εκεί πέρα…

-Ναι, επιτέλους κάποιος το αναγνωρίζει, μουρμούρισε ο Ζαφείρης ενώ ξεσκονιζόταν. -Λοιπόν, χάρηκα για τη γνωριμία, αν και όχι για τις φάπες που έφαγα, και σας αφήνω να συνεχίσετε να κάνετε ό,τι είναι αυτό που κάνατε μέχρι τώρα.

-Ε, μια στιγμή νεαρέ! τον έκοψε ο Μάρκος απότομα. -Δεν πιστεύεις φυσικά ότι θα σε αφήσουμε να φύγεις έτσι, χωρίς καμία εξήγηση;

Ο Ζαφείρης έκανε μία ανυπόμονη κίνηση.

-Τι εξηγήσεις πρέπει να σας δώσω; Θέλατε να έρθετε εδώ, έτσι δεν είναι; Προσπαθούσατε να ανοίξετε μία Πύλη γι' αυτόν εδώ τον Κόσμο, αλλιώς δε θα συναντιόμασταν ποτέ. Μάλλον εσείς θα έπρεπε να μου δώσετε κάποιες εξηγήσεις. Αλλά ειλικρινά δεν έχω καμία όρεξη να τις ακούσω. Έχω ένα σωρό δικά μου προβλήματα.

-Εμείς όμως είμαστε παραπάνω από πρόθυμοι να ακούσουμε τη δική σου ιστορία, είπε ο Μάρκος. Ποιος είσαι εσύ που προσπαθείς να ανοίξεις Πύλες; Γιατί το κάνεις; Και - βασικά- τι ξέρεις για τις Πύλες και για όλα αυτά;

Ήταν φανερό ότι δε θα τον άφηνε να φύγει έτσι εύκολα. Και ο Ζαφείρης όμως, παρ' όλες τις δηλώσεις του, δίσταζε όρθιος μπροστά τους χωρίς να κάνει καμία κίνηση αποχώρησης. Ίσως υπολόγιζε μέσα του πόσο χρήσιμοι θα μπορούσαν να του φανούν αυτοί οι καινούριοι με τα δύο σκήπτρα.

-Αν εξηγήσω εγώ, θα πρέπει να εξηγήσετε κι εσείς, παρατήρησε ήρεμα. Ίσως τότε να μπορέσουμε να φανούμε χρήσιμοι ο ένας στον άλλο.

Ο Μάρκος ετοιμαζόταν να ξεκινήσει μία νέα σειρά διαπραγματεύσεων, όταν ο Άρης τον διέκοψε με μία πνιχτή κραυγή.

-Τι; ρώτησε ενοχλημένα γυρίζοντας πίσω του.

-Η Μαρίνα!

Κάθισε στο έδαφος υποβαστάζοντάς την, η κοπέλα είχε χάσει τις αισθήσεις της.

-Πρέπει να πάμε στο νοσοκομείο, είπε ο Άρης, δεν είναι ώρα για εξηγήσεις τώρα, η Μαρίνα δεν είναι καλά, έχει χτυπήσει στο κεφάλι.

Ο Μάρκος την κοίταξε ανήσυχος, καθώς συνερχόταν αργά μέσα στα χέρια του Άρη. Αισθανόταν τώρα όλο της το κορμί λουσμένο σ' έναν κρύο ιδρώτα και αυτό την έκανε να τρέμει. Ο Μάρκος υποχώρησε.

-Εντάξει, είπε, θα πάμε στο νοσοκομείο, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν θα δοθούν οι σχετικές εξηγήσεις αργότερα.

Ο Ζαφείρης συγκατάνευσε.

-Αυτό πρέπει να κάνετε, είπε. Αν με χρειαστείτε κάτι άλλο, μένω προσωρινά στο Ναύπλιο, τα βράδια συχνάζω στα μπαράκια του κέντρου. Όπως τώρα ας πούμε: κοίταξε το ρολόι του. -Καλή ώρα. Μερικά ποτά θα με βοηθήσουν να συνέλθω κάπως. Έριξε μία πλάγια ματιά στην Μαρίνα εξετάζοντάς την μέσα στο σκοτάδι.

-Κοπελιά, θα χρειαστείς ράμματα, παρατήρησε. Μετά γύρισε την πλάτη του και προχώρησε προς το μονοπάτι που κατέβαινε το λοφάκι.

-Και παρ' όλα αυτά σκοπεύεις να μας αφήσεις εδώ στην ερημιά; Ωραία βοήθεια! Πρώτα μας φέρνεις πίσω και μετά φεύγεις σα να μην τρέχει τίποτα, σχολίασε η Μαρίνα αλλά, αν και τα λόγια της ήταν δηκτικά, το ύφος της είχε μία χροιά ναζιού.

-Πρώτα σας σώζω και μετά με δέρνετε και με απειλείτε θέλεις να πεις, έκανε ο Ζαφείρης, αλλά έδειχνε λιγότερο αποφασισμένος να φύγει τώρα. -Δεν έχετε αυτοκίνητο;

-Μας είδες να βγαίνουμε με κανένα αυτοκίνητο από εκεί μέσα; μούγκρισε ο Μάρκος.

-Όχι, αλλά σκέφτηκα ότι μπορεί να είχατε μπει σε αυτή την Κίλ-Οντρού, πώς τη λέτε, από το Καστράκι και να έχετε αφήσει το αυτοκίνητό σας κάπου εδώ τριγύρω… Τέλος πάντων, πού σκοπεύετε να πάτε;

-Στο νοσοκομείο του Ναυπλίου, αν εφημερεύει, είπε ο Άρης.

Ο Ζαφείρης αναστέναξε.

-Μήπως θέλετε να σας πετάξω; πρότεινε κάπως απρόθυμα.

-Αν δεν σου κάνει κόπο, απάντησε ο Άρης ειρωνικά. Δε νομίζω να μπορούμε να πάμε με τα πόδια, έ;

-Ε… όχι, μάλλον όχι. Και τι θα κάνετε μετά το νοσοκομείο; Δε φαντάζομαι να είναι κάπου εδώ το σπίτι σας;

-Μετά το νοσοκομείο θα μείνουμε στο Ναύπλιο, είπε αποφασιστικά ο Μάρκος.

-Και τι θα κάνετε εκεί;

-Αυτό να μη σε νοιάζει!

Οι δυο τους κοιτάχτηκαν σαν να ήταν έτοιμοι να αρπαχτούν ξανά.

-Υπάρχει ένα σπίτι στο Ναύπλιο που μπορούμε να μείνουμε, μεσολάβησε ο Άρης. Δε θα χρειαστεί να ασχοληθείς άλλο μαζί μας για σήμερα, αλλά τώρα είναι ανάγκη να μας πάρεις από εδώ και να μας πας πίσω στον πολιτισμό. Εντάξει;

-Εντάξει, έκανε ο Ζαφείρης απρόθυμα. Για το χατίρι της, διευκρίνισε δείχνοντας τη Μαρίνα και ξεκίνησε πρώτος. Οι τρεις φίλοι τον ακολούθησαν.

2.

Τις επόμενες δύο ώρες οι ταλαιπωρημένοι ταξιδιώτες είχαν επισκεφτεί το νοσοκομείο, όπου είχε χρειαστεί να περιμένουν αρκετή ώρα μέχρι η Μαρίνα να γίνει δεχτή από τους γιατρούς και να κάνει τρία ράμματα, είχαν γυρίσει στο σπίτι της Άννας όπου είχαν κάνει μπάνιο και είχαν φροντίσει την πληγή του Άρη, και τώρα βρίσκονταν στην κουζίνα, με τη Μαρίνα ξαπλωμένη στον καναπέ. Είχε μόλις πιει ένα παυσίπονο και γκρίνιαζε ότι την πονούσε το κεφάλι της. Ο Μάρκος έψαχνε στη ντουλάπα της γυναίκας του για να της βρει ρούχα. Ο ίδιος είχε αφήσει κάποια πράγματα εκεί από το προηγούμενο καλοκαίρι και παρατήρησε ότι η Άννα δεν τα είχε πετάξει, ούτε καν τα είχε μαζέψει: το συρτάρι του ήταν ακόμα εκεί και περιείχε μερικές μπλούζες και φόρμες. Μοιράστηκε τα ρούχα με τον Άρη: αυτά που φορούσαν ήταν βρώμικα και σε κακή κατάσταση μετά τις τελευταίες τους περιπέτειες. Κάθισαν στον καναπέ δίπλα στη Μαρίνα που βογκούσε και έσφιγγε το κεφάλι της στο μαξιλάρι. Αντί να σκέφτεται τι είχε συμβεί, ο Μάρκος προσπαθούσε να ερμηνεύσει το ότι η Άννα είχε ακόμα τα ρούχα του στη ντουλάπα της. Μέσα σε όλα τα γεγονότα που εναλλάσσονταν με μεγάλη ταχύτητα τις τελευταίες μέρες, αυτό ήταν το μοναδικό που του φαινόταν κάπως καθησυχαστικό και παρήγορο. Το μυαλό του ήταν πολύ κουρασμένο για να μπορεί να σκεφτεί κάτι άλλο.

Αλλά και οι άλλοι δύο μιλούσαν μεταξύ τους για άσχετα πράγματα. Σχολίασαν το νοσοκομείο του Ναυπλίου, τον γιατρό που είχε φροντίσει τη Μαρίνα και το κατά πόσο τα ράμματα θα της άφηναν σημάδι ή όχι. Ο γιατρός την είχε καθησυχάσει, αλλά εκείνη δεν έδειχνε καθόλου σίγουρη. Κανένας δεν είχε όρεξη να συζητήσει τα γεγονότα των τελευταίων ωρών. Ήταν κατάκοποι και πιασμένοι. Πεινούσαν, αλλά το

ψυγείο ήταν σχεδόν άδειο και τα λίγα περιεχόμενά του είχαν χαλάσει εδώ και καιρό. Έτσι κι αλλιώς κανένας δεν είχε το κουράγιο να μαγειρέψει.

Όταν επιτέλους εξάντλησαν το θέμα του νοσοκομείου, αποφάσισαν να πέσουν για ύπνο. Είχαν γίνει πολλά για μία μέρα και χρειάζονταν λίγο κανονικό ύπνο σε κανονικά κρεβάτια. Η Μαρίνα είχε ήδη καταλάβει τον καναπέ και ο Μάρκος μοιράστηκε με τον Άρη το διπλό κρεβάτι της Άννας, όπως την προηγούμενη φορά. Μετά από πέντε λεπτά, οι δύο στους τρεις ροχάλιζαν. Η ώρα ήταν πολύ προχωρημένη, αλλά ο Μάρκος δεν μπορούσε να κοιμηθεί, όπως συνήθως. Μετά από πολλά στριφογυρίσματα το πήρε πια απόφαση και κάθισε οκλαδόν στο κρεβάτι δίπλα στον κοιμισμένο φίλο του. Στο φως του πορτατίφ άνοιξε το βιβλίο που συνόδευε το Γριμόριο 32. Έψαξε μία μία τις σελίδες του: *Πέρασμα στην Αρχαία Ασίνη*, έγραφε ο τίτλος του κεφαλαίου που τον ενδιέφερε και ακολουθούσε το αντίγραφο μίας γκραβούρας που απεικόνιζε το ακρωτήριο στον οποίο είχαν βρεθεί νωρίτερα. Τουλάχιστον έμοιαζε να είναι αυτό.

«Το Πέρασμα βρίσκεται πάνω στην Ακρόπολη της Αρχαίας Ασίνης, ένα μέρος με ιδιαίτερα δυνατή ενέργεια, γνωστό από την αρχαιότητα. Το να βρει κάποιος τη θέση της Πόρτας είναι αρκετά εύκολο, όταν ανοίγει εμφανίζεται κοντά στην μύτη του ακρωτηρίου, εκεί όπου το έδαφος σχηματίζει ένα πλάτωμα. Ένα καλό σκήπτρο ή ένα ειδικό ραβδί μπορούν να βοηθήσουν στον εντοπισμό και στο φανέρωμα του Περάσματος. Δεν υπάρχουν επιβεβαιωμένες μαρτυρίες για το άνοιγμα του, όμως στο αντίστοιχο λίμα του Γριμόριου 32 υπάρχει το ξόρκι που το ελέγχει. Εξαιτίας της ύπαρξης του ξορκιού, εικάζεται ότι στο παρελθόν η χρήση του συγκεκριμένου Περάσματος ήταν πιο διαδεδομένη. Προσοχή: το ξόρκι είναι ισχυρό και μπορεί να προκαλέσει πρόβλημα σε έναν αδύναμο μάγο. Η παρουσία ενός μαγικού κύκλου ανθρώπων ή μάγων και ενός ισχυρού σκήπτρου ενδείκνυνται για ένα καλό αποτέλεσμα.

»Πού οδηγεί το Πέρασμα: Πολλά έχουν ειπωθεί στο παρελθόν για το Πέρασμα αυτό, του οποίου η σύνδεση είναι αρκετά αμφιλεγόμενη. Είναι άγνωστο αν κάποιος ή κάποιοι το έχουν πραγματικά διασχίσει και έχουν περάσει στον Κόσμο που βρίσκεται πίσω του. Η επικρατέστερη άποψη είναι ότι οδηγεί στο θρυλικό Νησί, ένα μέρος που είχε συζητηθεί πολύ στο παρελθόν και υποτίθεται ότι βρισκόταν τοποθετημένο σε σημείο έξω από τον χώρο, κάπου ανάμεσα στους Κόσμους, χωρίς να ανήκει σε κανέναν από αυτούς. (Περισσότερες πληροφορίες για το Νησί αναγράφονται στα

απομνημονεύματα ενός ανώνυμου Μάγου του 16ου αιώνα, αλλά η γνησιότητα του συγκεκριμένου συγγράμματος, όπως και όλες οι μαρτυρίες για την ύπαρξή του Νησιού, αμφισβητούνται.)»

3.

Ξημέρωσε μία ζεστή μέρα στο Ναύπλιο. Το προηγούμενο βράδυ ο Μάρκος είχε καταφέρει επιτέλους να κοιμηθεί αφού διάβασε το απόσπασμα από το βιβλίο και το πρωί ξύπνησε τελευταίος, πράγμα ασυνήθιστο. Οι δύο σύντροφοί του έπιναν καφέ στην κουζίνα ήσυχα για να μην τον ενοχλήσουν, αλλά φαίνεται πως είχαν καταστρώσει ήδη σχέδια για το επόμενο βήμα τους.

-Πώς πάει το κεφάλι; ρώτησε τη Μαρίνα.

-Πονάει ελαφρά, ιδιαίτερα όταν το γυρίζω απότομα. Αλλά τώρα που ο Άρης θα πάει να μας πάρει τυρόπιττες, θα καταφέρω να πιω ένα ντεπόν και θα είμαι καλύτερα. Πριν έρθεις, κόντευα να τον πείσω!

Ο Μάρκος έριξε μία πλάγια ματιά στον Άρη ανασηκώνοντας το ένα φρύδι. Η αλήθεια ήταν ότι κόντευε να ξεχάσει από πότε είχαν να φάνε.

-Εσύ πώς τα πας; τον ρώτησε.

-Η πληγή έχει κλείσει, αλλά γύρω της υπάρχει μία τεράστια μελανιά. Θέλεις να δεις;

Ο Άρης σήκωσε την μπλούζα του και του επέδειξε το τραύμα του.

Ο Μάρκος ανατρίχιασε με το θέαμα.

-Πονάει; ρώτησε.

-Μόνο αν το αγγίζω ή όταν κάνω καμία απότομη κίνηση. Επίσης όταν ακουμπάει επάνω η μπλούζα ή όταν αναπνέω. Μην ανησυχείτε όμως, δεν έχω τίποτα, στείλτε με για τις τυρόπιττες, το πολύ να λιποθυμήσω στον δρόμο!

-Αν αργήσεις να γυρίσεις θα έρθουμε να σε σηκώσουμε, του είπε ο Μάρκος.

-Θα σου κάνω το θεραπευτικό ξόρκι μόλις γυρίσεις, του υποσχέθηκε η Μαρίνα χαμογελώντας του γλυκά. -Θα σε ανακουφίσει αρκετά.

-Εντάξει, μόνο και μόνο επειδή πεινάω σα λύκος, γκρίνιαξε ο Άρης και βγήκε χτυπώντας λιγάκι την πόρτα.

-Τον κατάφερες, σχολίασε ο Μάρκος.

-Με δυσκολία, παρατήρησε η Μαρίνα.

-Μπορείς να καταφέρεις τους πάντες, έτσι δεν είναι;

-Σχεδόν.

-Χρήσιμο αυτό.

-Πράγματι…

-Θα καταφέρεις και τον Ζαφείρη να μας πει ποιος είναι;

Η Μαρίνα ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους. -Είναι μάγος, είπε.

Ο Μάρκος την κοίταξε ξαφνιασμένος.

-Αλήθεια; Μάγος;

-Ναι, τι άλλο;

-Θέλεις να πεις ότι τον αναγνώρισες;

-Όχι, πρώτη φορά ακούω γι' αυτόν, αλλά ήταν τόσο φανερό… και δεν προσπάθησε καθόλου να το κρύψει. Άνοιξε μία Πύλη, μας έφερε πίσω από την Κίλε-Οντούρ, αναγνώρισε το Σκήπτρο και παραδέχτηκε ότι προσπαθεί να ανοίξει ένα Πέρασμα. Τι άλλο θέλεις;

-Πολύ θα ήθελα να τον ανακρίνω, απάντησε ο Μάρκος σκεφτικά.

-Συμφωνώ, αν και στο φως της ημέρας δε θα είναι εύκολο να τον απειλήσεις με το Σκήπτρο.

-Δε σου έδωσε το τηλέφωνό του εχτές το βράδυ; ρώτησε ο Μάρκος, που είχε αντιληφθεί μία τέτοια κίνηση ενώ περίμεναν στο νοσοκομείο.

-Ναι, πράγματι.

-Αυτό ίσως σημαίνει ότι θα θέλει κι εκείνος να μας μιλήσει, προφανώς ήταν και γι' αυτόν παράξενη η γνωριμία μας.

Ο Άρης, που άνοιξε εκείνη τη στιγμή την πόρτα, άκουσε το τελευταίο κομμάτι της συνομιλίας.

-Κάποιος που ξέρει από σκήπτρα και που προσπαθεί να ανοίξει ένα Πέρασμα. Αυτό φαίνεται πολύ ενδιαφέρον, δεδομένου ότι μέχρι τώρα δεν έχουμε γνωρίσει κανέναν που να ξέρει τέτοια πράγματα, σχολίασε. Νομίζω πως είναι κατάλληλη η ώρα να τον πάρεις τηλέφωνο, πρόσθεσε κοιτώντας το ρολόι του. -Κοντεύει μεσημέρι. Το πολύ πολύ να τον ξυπνήσεις, αν και δε μου φάνηκε ότι θα συνέχιζε τη βραδιά του στα μπαρ όπως είχε δηλώσει στην αρχή.

Η Μαρίνα έδειξε μία απροσδόκητη προθυμία να κάνει αυτό που της ζητούσαν.

Ο Ζαφείρης τους περίμενε καθισμένος σε ένα από τα καφέ της πλατείας. Στο φως της ημέρας έδειχνε πιο συμπαθητικός και πιο αθώος απ' ό,τι το προηγούμενο βράδυ.

Ο Μάρκος δυσκολεύτηκε κάπως να τον αναγνωρίσει από μακριά, αλλά δε συνέβη το ίδιο και με τη Μαρίνα. Ο Άρης από την άλλη, βρήκε τον χρόνο να τον παρατηρήσει καθώς διέσχιζαν την πλατεία προς το μέρος του: δεν ήταν παρά ένα ψηλό, νέο παιδί με μουσάκι, βερμούδα και πέδιλα, με έξυπνο πρόσωπο. Ήταν όμορφος με τον δικό του τρόπο, είχε κάτι που σίγουρα θα γοήτευε τις γυναίκες και το ύφος του, γεμάτο αυτοπεποίθηση, έδειχνε πως το γνώριζε καλά. Πριν τον φτάσουν, ο Μάρκος τους άφησε για λίγο, για να πάρει τσιγάρα.

-Σου αρέσει; ψιθύρισε ο Άρης στη Μαρίνα καθώς του κουνούσαν το χέρι από μακριά. Εκείνη αιφνιδιάστηκε κάπως.

-Δε μου αρέσουν οι γόηδες, απάντησε υπεροπτικά.

-Αλήθεια;

-Εννοώ αυτοί που το ξέρουν ότι είναι γόηδες και ο Ζαφείρης δείχνει να έχει μεγάλη αυτοπεποίθηση.

-Περίεργο. Αυτό ακριβώς σκεφτόμουν κι εγώ πριν λίγο.

-Τα βλέπεις;

-Παρ' όλα αυτά, έχω την εντύπωση ότι δε θα σου κακόπεφτε μία δόση φλερτ.

Η Μαρίνα συνοφρυώθηκε.

-Δεν ξέρω τι λες. Νομίζεις ότι είναι κατάλληλη περίοδος για φλερτ;

-Γιατί όχι; Κάθε περίοδος είναι κατάλληλη για φλερτ!

Η κοπέλα αναστέναξε καρτερικά. -Πρέπει να μάθουμε τι ρόλο παίζει. Ο Μάρκος ανησυχεί και δεν έχει άδικο. Η ξαφνική εμφάνιση του τύπου είναι περίεργη και χτες το βράδυ δεν καταφέραμε να μάθουμε και πολλά.

Ο Άρης χαμογέλασε. -Α, μάλιστα! Το καθήκον σε καλεί. Νομίζω ότι η πολλή παρέα με τον Μάρκο σε έχει επηρεάσει. Θα μάθουμε σήμερα, γι' αυτό βρισκόμαστε εδώ.

-Είναι που έχουν γίνει τόσο πολλά τελευταία… κάθε μέρα γίνεται και κάτι παράξενο. Καταλαβαίνω γιατί ο Μάρκος ανησυχεί…

-Ενώ εσύ όχι;

-Ναι… φυσικά, αν και όχι τόσο για τον Ζαφείρη. Πάω στοίχημα ότι είναι μάγος. Ή κάποιος από μαγική οικογένεια, δεδομένου ότι δεν έχει σκήπτρο. Ελπίζω σήμερα να μας πει τα υπόλοιπα. Το ότι προσπαθούσε να ανοίξει ένα Πέρασμα είναι παράξενο, αλλά θα έχει μία καλή δικαιολογία φαντάζομαι. Ή τουλάχιστον, από χτες θα είχε τον χρόνο να ετοιμάσει μία.

-Αυτό είναι αλήθεια. Αν δε θέλει να μας αποκαλύψει τι ακριβώς κάνει, τότε θα έχει ετοιμάσει κάποιο ψέμα κι εμείς δε θα είμαστε σε θέση να τον ξεσκεπάσουμε. Αναρωτιέμαι τι θα μας πει.

-Να τον ρωτήσω; πρότεινε η Μαρίνα δείχνοντας προς το μέρος του.

-Δεν αφήνεις τον Μάρκο να κάνει τις ερωτήσεις; Ο Άρης δεν είχε όρεξη να παρευρεθεί σε άλλον έναν καυγά για την αρχηγία.

Είχαν φτάσει στο τραπέζι του νεαρού και κάθισαν μαζί του. Εκείνος ήταν όλο χαμόγελα, κυρίως για τη Μαρίνα.

-Πώς πάει το κεφάλι κοπελιά; ρώτησε, δείχνοντας τη γάζα που είχε κολλημένη στο μέτωπό της.

Η Μαρίνα στραβομουτσούνιασε. -Πονάει λίγο, αλλά θα περάσει σύντομα. Δεν ήταν σοβαρό. Εσύ πώς πέρασες το πρωινό σου; Δεν πιστεύω να ήσουν πάλι στο Καστράκι;

Απρόσμενα, ο Ζαφείρης άρχισε να τους εξιστορεί πώς πέρασε το πρωινό του στην αρχαία Τίρυνθα, σα να ήταν κάποιος που έκανε τουρισμό και περνούσε τον χρόνο του με επισκέψεις στα μνημεία. Δεν έδειχνε διατεθειμένος να κάνει καμιά αναφορά στα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας, τουλάχιστον δε σκόπευε να αναφερθεί σε αυτά με δική του πρωτοβουλία. Μάλλον προσπαθούσε να διατηρήσει μία υπεροχή, περιμένοντας να δει πρώτα τι θα τον ρωτούσαν. Ο Άρης και η Μαρίνα δεν έλεγαν τίποτα.

Ο Μάρκος έφτασε σύντομα και κάθισε δίπλα στον Άρη. Παρήγγειλε καφέ, ενώ ο Ζαφείρης συνέχιζε να μιλάει για διάφορα θέματα, προσπαθώντας να εμπλέξει και τους υπόλοιπους. Πριν περάσει πολλή ώρα, τους είχε ενημερώσει ότι είχε τελειώσει το πανεπιστήμιο τον Ιανουάριο και το φθινόπωρο θα έφευγε για μεταπτυχιακό στην Αγγλία. Μέχρι την προηγούμενη βδομάδα δούλευε στο μαγαζί του θείου του και είχε αποφασίσει να εκμεταλλευτεί το καλοκαίρι για να γυρίσει την Πελοπόννησο.

-Ο θείος μου δε χάρηκε και τόσο που του ανακοίνωσα ότι θα φύγω από το μαγαζί. Περίμενε ότι θα καθίσω μέχρι την τελευταία στιγμή, μέχρι τον Αύγουστο, αλλά εγώ είχα άλλα σχέδια.

Ο Μάρκος παρακολουθούσε υπομονετικά τη φλυαρία του χωρίς να επεμβαίνει. Ήθελε κι εκείνος να κερδίσει χρόνο και προσπαθούσε να καταλάβει τι είδους τύπος ήταν πριν περάσει σε ερωτήσεις. Παραδόξως, ο Άρης βρήκε ενδιαφέρουσα την ιστορία του, ίσως επειδή είχε σπουδάσει κι εκείνος στο Λονδίνο κάποτε, και άρχισε

να μιλάει με ενθουσιασμό για τη φοιτητική ζωή εκεί, ενώ σύντομα μπήκε και η Μαρίνα στην κουβέντα και ρωτούσε λεπτομέρειες για τα σχέδιά του για το ταξίδι.

-Δεν έχω επισκεφτεί σχεδόν καθόλου την Πελοπόννησο, παραπονέθηκε. Μπορεί να ζω στην Αθήνα τα τελευταία εφτά χρόνια, αλλά έχω μεγαλώσει στην Κρήτη.

-Και πώς σου φαίνεται;

-Ποιο πράγμα;

-Η Αθήνα.

-Μου αρέσει. Όλοι μου λένε ότι αυτό συμβαίνει μόνο γιατί είμαι φοιτήτρια εκεί, αλλά δεν μπορώ να δω τα αρνητικά που μου απαριθμούν.

Ο Ζαφείρης δήλωσε ότι είχε βαρεθεί την Αθήνα και ότι θα έφευγε ευχαρίστως για μία άλλη πόλη και είπε πως ζηλεύει τη Μαρίνα που είχε μεγαλώσει στο Ρέθυμνο. Ο Άρης διαφώνησε και ξεκίνησε μία συζήτηση για τις ομορφιές που κρύβει η πρωτεύουσα, ενώ η Μαρίνα έλεγε πόσο τον ζήλευε που θα πήγαινε στο Λονδίνο και πως σκεφτόταν πολύ σοβαρά να βρει έναν τρόπο να πάει κι εκείνη για ένα διάστημα εκεί.

Ο Μάρκος πάλι δε μιλούσε και προσπαθούσε να καταλάβει πού το πήγαινε και ποιος ο λόγος όλης αυτής της φλυαρίας. Καταλάβαινε ότι οι άνθρωποι χρειάζονταν χρόνο για να γνωριστούν κάπως πριν περάσουν σε αποκαλύψεις, αλλά αυτός ήταν ένας τύπος που πριν μερικές ώρες είχε ανοίξει μία Πύλη και τους είχε σώσει από την Κίλε -Οντούρ. Πώς μπορούσαν να μιλάνε περί ανέμων και υδάτων όταν είχε συμβεί κάτι τόσο σημαντικό μεταξύ τους; Όπως και να είχε, όφειλε να παραδεχτεί πως ο Ζαφείρης ήταν ικανότατος στο να παρασέρνει τους άλλους στην κουβέντα που ήθελε εκείνος και είχε καταφέρει να τους γοητέψει με την πολυλογία του.

Καθώς όλα αυτά έδειχναν ότι θα συνεχίζονταν επ' άπειρον, άρχισε να δείχνει σημάδια ανυπομονησίας. Είχε έρθει η ώρα να μπουν στο ψητό. Όταν επιτέλους έδειξαν να έχουν εξαντλήσει το θέμα των ταξιδιών, διέκοψε απότομα την ψιλοκουβέντα και ρώτησε χωρίς προλόγους:

-Μπορείς να μου πεις επιτέλους ποιος είσαι; Εχτές το βράδυ ήσουν ταραγμένος όπως κι εμείς, και είχαμε άλλα θέματα να φροντίσουμε. Τώρα όμως πρέπει να μας πεις ποιος είσαι και τι ακριβώς κάνεις. Για πόσο ακόμα νομίζεις ότι θα μπορείς να το αποφεύγεις;

Ο Ζαφείρης κοίταξε τον Μάρκο κατάματα. Οι δυο τους αναμετρήθηκαν για λίγο με το βλέμμα και τελικά ο νεαρός πέρασε στην αντεπίθεση:

-Εσύ από πού είσαι Μάρκο;

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε.

-Από την Τριανταφυλλιά Λακωνίας, ένα χωριό μεταξύ Τρίπολης και Σπάρτης.

-Τριανταφυλλιά;

-Την ξέρεις;

-Κάτι μου λέει το όνομα. Ο παππούς μου είχε κάποιους γνωστούς εκεί και μιλούσε καμιά φορά γι' αυτούς.

-Ώστε έτσι!

-Ναι, τα τελευταία χρόνια βέβαια οι γνωστοί σα να χαθήκανε, αλλά τον θυμάμαι να αναφέρει μερικές φορές την Τριανταφυλλιά. Ήμουν μικρός και το όνομα του χωριού μου έκανε εντύπωση.

-Περίεργο αυτό. Θα στοιχημάτιζα ότι ο παππούς σου γνώριζε τη Δέσποινα Γούναρη, έχω δίκιο;

Ο Ζαφείρης κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

-Ναι, πράγματι…

-Και πριν λίγο μάντεψες ότι η Μαρίνα είναι από το Ρέθυμνο, έτσι δεν είναι;

-Το μάντεψα; Νόμιζα ότι εκείνη μου το είπε.

-Όχι, δεν ανέφερε πόλη, είπε μόνο πως είναι από την Κρήτη. Αυτό σε έκανε να υποθέσεις ότι ανήκει σε κάποια γνωστή σου οικογένεια από το Ρέθυμνο, τα λέω καλά;

-Ε, ναι, υπέθεσα ότι…

-Ότι λέγεται Μαρίνα Καπουράκη;

-Μάλλον…

-Ωραία. Είναι λοιπόν φανερό ότι ξέρεις για μας πολύ περισσότερα απ' όσα ξέρουμε εμείς για σένα. Δε μας λες λοιπόν ποιος πραγματικά είσαι;

-Το όνομά μου είναι Ζαφείρης Στρεγκόγιαννης, σου λέει κάτι;

Ο Μάρκος κοίταξε διερευνητικά την Μαρίνα, που ανασήκωσε τους ώμους της.

-Δε με έχετε ακουστά, ε; Ο Ζαφείρης ακούστηκε κάπως απογοητευμένος. -Ο πατέρας μου είναι ο Αριστείδης, μήπως αυτόν τον γνωρίζετε;

Ο Μάρκος σκέφτηκε ότι θα έπρεπε για άλλη μία φορά να τηλεφωνήσει στη Νατάσσα, αλλά ξαφνικά η Μαρίνα είχε μία αναλαμπή:

-Γιάννης Στρεγκόγιαννης! Μήπως έτσι λεγόταν ο παππούς σου;

-Ναι.

-Έχεις καταγωγή από τα Γιάννενα!

-Πράγματι.

-Τον έχω ακουστά, συνέχισε η Μαρίνα, η γιαγιά μου μιλούσε γι' αυτόν μερικές φορές. Νόμιζα ότι η οικογένεια χάθηκε μετά από τον Γιάννη. Το… ιδιαίτερο κομμάτι της εννοώ.

Ο Άρης σκέφτηκε ότι με το «ιδιαίτερο» η Μαρίνα εννοούσε μαγικό. Είχε τύχει κι άλλες φορές σε τέτοιες κουβέντες: οι μάγοι, όπως και οι Αθάνατοι, είχαν την τάση να μην αποκαλύπτονται αμέσως με τα λόγια, ήταν άλλωστε η μέθοδος που ακολουθούσε και ο Μάρκος, ίσως ήταν μία ενστικτώδης προφύλαξη.

-Αναγνώρισες λοιπόν την οικογένεια Καπουράκη και την Τριανταφυλλιά, είπε ήσυχα ο Μάρκος. Εμένα όμως; Δεν μπορεί να ήξερες κι εμένα.

-Δε σε ήξερα, στο λέω αλήθεια. Δεν είχα ιδέα ότι είσαι από την Τριανταφυλλιά, αν και εχτές άκουσα τον φίλο σου να την αναφέρει, είδα μόνο ότι έχεις ένα σκήπτρο. Κι άλλωστε τι δουλειά έχεις εσύ με τη Δέσποινα Γούναρη;

-Ήταν η γιαγιά μου.

-Γιαγιά; Ο Ζαφείρης γέλασε κάπως υποτιμητικά.

-Γιατί γελάς; ρώτησε η Μαρίνα.

-Προς στιγμήν νόμισα ότι ο Μάρκος ήταν κι αυτός… καταλαβαίνεις, ό,τι είμαστε εσύ κι εγώ.

-Τι είμαστε εσύ κι εγώ;

-Ξέρεις...

-Φοιτητές;

-Ε.. ναι, και αυτό.

Η Μαρίνα χαμήλωσε τη φωνή της και τον λοξοκοίταξε.

-Μάγοι;

-Ναι, κάτι τέτοιο.

-Και η γιαγιά του σε τι σε χαλάει;

-Γιαγιά, εγγονός… δεν κολλάει και πολύ. Ίσως η αδερφή του να είναι αυτό που λες, αλλά ο ίδιος…

Ο Μάρκος ξέσπασε με τη σειρά του σ' ένα τραχύ γέλιο.

-Δεν έχω αδερφή. Ο πατέρας μου είχε μία, αλλά ό,τι είχε η γιαγιά μου κληροδοτήθηκε σ' εκείνον και στη συνέχεια σε μένα.

-Τι εννοείς; Μάγος από πατέρα και γιαγιά; Δε γίνονται πια αυτά τα πράγματα.

-Γίνονται, απ' ό,τι βλέπεις.

-Γίνονται, επιβεβαίωσε και η Μαρίνα.

-Τι, μιλάς σοβαρά; Είσαι απόγονος μάγου αντίθετου φύλου και μάλιστα δεύτερης γενιάς;

-Έτσι φαίνεται, αναστέναξε ο Μάρκος που αυτά τα πράγματα δεν τον εντυπωσίαζαν, καθώς μόλις πρόσφατα είχε μάθει ότι σήμαιναν κάτι.

Ο Άρης κοιτούσε μία τον ένα μία τον άλλο απορημένος.

-Θα σου εξηγήσω μετά, του ψιθύρισε η Μαρίνα.

-Θα μας πεις τώρα τι είναι αυτό που ψάχνεις; ρώτησε ο Μάρκος. Και καταρχήν τι είναι το Νησί και γιατί πρέπει να ανοίξεις ένα Πέρασμα που να οδηγεί εκεί; Ή μήπως καθώς γυρίζεις την Πελοπόννησο σκέφτηκες να ανοίξεις και τα Περάσματα που βρέθηκαν στον δρόμο σου;

-Βλέπω ότι με πρόσεχες όση ώρα μιλούσα, έκανε ο Ζαφείρης κάπως ειρωνικά.

-Ναι φυσικά. Γιατί να μη σε προσέχω;

-Δεν είπες ούτε μία κουβέντα. Ξέρεις καλά να καλύπτεις τον εαυτό σου Μάρκο Γούναρη από την Τριανταφυλλιά!

-Πες μου τι ψάχνεις στο Νησί!

-Δε μου λέτε πρώτα εσείς τι κάνατε στην Κιλεντούρ;

-Μην αρχίσουμε πάλι τα ίδια, για όνομα του Θεού! επενέβη η Μαρίνα. Θα σου πω με δύο λόγια τι κάναμε στην Κίλε –Οντούρ, δεν είναι και κανένα φοβερό μυστικό άλλωστε: προσπαθούσαμε να βοηθήσουμε δύο Ξωτικά να περάσουν εκεί για να πάρουν πίσω μία μαγική Άρπα. Κανονικά υπάρχει ένα Πέρασμα που χρησιμοποιούσαν παραδοσιακά για τυχόν επαφές τους μ' εκείνον τον Κόσμο, αλλά τώρα έκλεισε και δεν ξανανοίγει. Τα Ξωτικά υποστηρίζουν ότι όλα τα Περάσματα έχουν κλείσει για τα καλά. Ανοίξαμε λοιπόν μία Πύλη για να περάσουν και πάνω σε αυτή την προσπάθεια παγιδευτήκαμε και βρεθήκαμε και εμείς εκεί μέσα. Οι Οντού, τα Ξωτικά εκείνου του Κόσμου, δεν ενθουσιάστηκαν καθόλου με την παρουσία μας στον τόπο τους και προσπαθούσαμε να ξανανοίξουμε την Πύλη για να γυρίσουμε πίσω. Αυτό είναι όλο.

-Ώστε τα Περάσματα έχουν κλείσει! Αυτό εξηγεί πολλά.

-Σειρά σου τώρα, είπε ο Μάρκος.

-Η αλήθεια είναι πως ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα δεν περίμενα να σας συναντήσω! Δύο μάγοι! Ούτε που ήξερα πως υπάρχουν τόσοι πολλοί και μάλιστα ότι γνωρίζονται μεταξύ τους.

-Βλέπω η κοινότητα των μάγων δεν είναι και πολύ κοινωνική, σχολίασε ο Άρης.

-Όμως ήξερες για τη δική μου οικογένεια, επεσήμανε η Μαρίνα.

-Ε ναι, όμως η οικογένεια του Μάρκου νομίζαμε ότι έχει χαθεί εδώ και δύο γενιές τουλάχιστον.

-Ναι… ακόμα και εγώ ο ίδιος αυτό νόμιζα, μουρμούρισε ο Μάρκος.

-Και μπορείτε να ανοίγετε Πύλες! Αυτό είναι φοβερό! Πρέπει να με βοηθήσετε, σας παρακαλώ, πείτε ότι θα το κάνετε! Μόνος μου δεν καταφέρνω τίποτα και δεν ήξερα πού να αποτανθώ. Δεν ήξερα πού να βρω άλλους μάγους που να μπορούν να κάνουν κάτι τέτοιο. Βέβαια γνωρίζουμε ότι υπάρχει κάποιος που πριν από εφτά χρόνια κατάφερε να ανοίξει μία δύσκολη Πύλη, για την οποία χρησιμοποίησε ισχυρή μαγεία. Δυστυχώς τίποτα άλλο δεν είναι γνωστό γι' αυτόν. Δεν έδωσε κανένα άλλο σημείο ζωής όλα αυτά τα χρόνια. Ίσως αυτός να μπορούσε να φέρει πίσω τον πατέρα μου.

-Αυτή η Πύλη που λες ήταν κάπου στον Παρνασσό; κρυφογέλασε ο Άρης.

-Ναι, έτσι μου έχουν πει, δεν ξέρω και πολλά για εκείνη την υπόθεση.

Ο Άρης χαμογέλασε συνωμοτικά στον Μάρκο, αλλά εκείνος του έκανε νόημα να σωπάσει. Σκεφτόταν ότι ο Ζαφείρης θα μπορούσε να έχει επικοινωνήσει με τη Νατάσσα Καπουράκη, αφού έψαχνε έναν μάγο, αλλά δεν έδωσε συνέχεια στο θέμα.

-Σε τι πρέπει να σε βοηθήσουμε; ρώτησε.

Ο άλλος υποχώρησε.

-Ο πατέρας μου, είπε. Χάθηκε και προσπαθώ να βρω έναν τρόπο να τον φέρω πίσω.

Ο Μάρκος ανακάθισε.

-Χάθηκε; Τι εννοείς;

-Στην Ασίνη υπάρχει αυτό το Πέρασμα…

-Ναι;

-Όπως σας είπα κι εχτές οδηγεί στο Νησί. Εκεί μέσα βρέθηκε ο πατέρας μου και μετά το Πέρασμα έκλεισε και δεν ξανανοίγει, ό,τι και να κάνω.

-Τι προσπαθείς να κάνεις δηλαδή; ρώτησε η Μαρίνα σκεπτόμενη ότι ο Ζαφείρης δεν είχε καν σκήπτρο.

-Ε να… προσπάθησα με διάφορους τρόπους, αλλά δεν έγινε τίποτα.

-Με τι τρόπους;

Ο Ζαφείρης έκανε μία κίνηση δυσαρέσκειας.

-Υπάρχουν κάποιοι τρόποι να ανοίξεις τα Περάσματα… κανένας δεν πιάνει όμως σ' αυτή την περίπτωση. Φοβάμαι ότι το πράγμα δεν είναι απλό, χρειάζεται σκήπτρο και εγώ δεν έχω ακόμα.

-Παρ' όλα αυτά προσπάθησες να το ανοίξεις. Πώς το έκανες αυτό;

-Ε να… έχω ένα κλειδί..

-Κλειδί;

-Ένα μαγικό κλειδί, εννοείται. Λέγεται «Διαμαντένιο Κλειδί» ή απλά Πασπαρτού. Λειτουργεί μερικές φορές στα Περάσματα, αν ξέρεις πού ακριβώς βρίσκονται.

-Ο πατέρας σου έχει το σκήπτρο μαζί του; τον έκοψε ο Μάρκος.

-Ναι, αλλά φαίνεται ότι δεν μπορεί να κάνει τίποτα από μέσα και εγώ δεν είμαι αρκετά δυνατός.

-Τι είναι το Νησί; ρώτησε το κορίτσι.

-Δεν έχετε ακούσει για το Νησί;

-Το μέρος ανάμεσα στις Διαστάσεις; έκανε ειρωνικά ο Μάρκος.

Η Μαρίνα και ο Άρης τον κοίταξαν έκπληκτοι.

-Ναι, το ξέρεις! Ο Ζαφείρης έδειξε ανακουφισμένος. -Θα με βοηθήσεις;

-Πώς και ο πατέρας σου βρέθηκε από την άλλη πλευρά του Περάσματος; επέμεινε η Μαρίνα.

Ο Ζαφείρης δίστασε.

-Η κατάσταση είναι λίγο παράξενη αυτή την εποχή. Τέλος πάντων, μπήκε και τώρα δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να τον βοηθήσω.

-Και τι ακριβώς υπάρχει στο Νησί; ρώτησε ο Μάρκος.

-Δεν ξέρω, όταν γυρίσει μπορεί να μας πει ο ίδιος!

Ο Μάρκος δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος με τις απαντήσεις του. Ήταν φανερό ότι ο νεαρός έκρυβε πράγματα αλλά δεν έβρισκε τρόπο να εκμαιεύσει ποια ήταν αυτά.

-Ξέρεις αν υπάρχουν κι άλλα Περάσματα στην περιοχή; άλλαξε θέμα.

-Νομίζω πως δεν υπάρχουν. Αυτό δεν αποκλείει ωστόσο την πιθανότητα να ανοίγουν Πύλες, τον τελευταίο καιρό συμβαίνει συχνά. Λοιπόν; Θα με βοηθήσετε με τον πατέρα μου;

-Ζητάς τη βοήθειά μας, χωρίς καλά καλά να μας ξέρεις… έκανε ο Μάρκος σκεφτικά. Τι περιμένεις να κάνουμε αφού συμφωνούμε όλοι πως τα Περάσματα δεν ανοίγουν πια;

-Μα, να ανοίξετε μία Πύλη για το Νησί, φυσικά, τι άλλο;

-Αλήθεια; Και τι σκοπεύεις να κάνεις αν τα καταφέρουμε; Θα πας στο Νησί να τον βρεις; Και μετά; Αν ο ίδιος δεν καταφέρνει να ανοίξει την Πύλη από μέσα, τι διαφορά θα έχει αν πας κι εσύ εκεί;

-Θα τον καλέσω να βγει, έχω έναν καθρέφτη. Σίγουρα θα προσπαθεί κι εκείνος να έρθει πίσω. Ή θα μπω μέσα να τον βρω. Δεν ξέρω τι θα κάνω, πρέπει να το προσπαθήσω όμως.

Ο νεαρός έδειχνε απελπισμένος.

-Και είσαι σίγουρος ότι…

-Ότι τι;

-Ότι είναι ζωντανός εκεί που βρίσκεται; ρώτησε ο Μάρκος με μία αγωνία που ακούστηκε κάπως παράταιρη, δεδομένου ότι ρωτούσε για κάποιον άγνωστο. Ο Ζαφείρης ξαφνιάστηκε.

-Ναι, γιατί να μην είναι ζωντανός; Ξέρεις κάτι που μου διαφεύγει;

-Όχι, δεν είναι κάτι που ξέρω, τον καθησύχασε. Παράλληλα αισθάνθηκε και ο ίδιος καθησυχασμένος.

-Άκου, εγώ δεν πρόκειται να τα βάλω κάτω, είπε ο Ζαφείρης. Αν θέλεις βοήθησέ με, τι θα σου κοστίσει εσένα κάτι τέτοιο; Θα σου χρωστάω χάρη…

-Δε μου λες όλη την αλήθεια και δεν ξέρω αν μπορώ να σε εμπιστευτώ, απάντησε ο Μάρκος με ειλικρίνεια. -Πρέπει να το σκεφτώ και άλλωστε δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι εμείς θα καταφέρουμε κάτι περισσότερο από εσένα… Άσε να το σκεφτούμε λίγο, εντάξει; Δεν είμαστε και τίποτα ειδήμονες στις Πύλες, το θέμα θέλει κάποια μελέτη.

4.

Ο Μάρκος βημάτιζε πάνω κάτω στον περιορισμένο χώρο του σπιτιού της Άννας, ενώ ένας καινούριος πονοκέφαλος έκανε τα μάτια του να τσούζουν. Η ξαφνική εμφάνιση ενός καινούριου μάγου δεν ήταν και μικρή υπόθεση. Και να τώρα που τους ζητούσε κι εκείνος να του ανοίξουν μία Πύλη. Μόνο που το Γριμόριο 32 είχε μείνει στην Τριανταφυλλιά, εκτός από τη σελίδα με το ξόρκι της Κίλε –Οντούρ. Κανείς δεν

είχε αναφέρει το Γριμόριο στον Ζαφείρη, όμως ο Μάρκος ήξερε καλά πως χωρίς αυτό δε θα κατάφερνε τίποτα.

-Πολλά φούμαρα μας πούλησε αυτός ο Ζαφείρης, είπε στους άλλους δύο που κάθονταν στον καναπέ και τον κοιτούσαν στωικά. -Ξεκινάει λέγοντας πως κάνει τουρισμό και τελικά αποκαλύπτεται πως ψάχνει τον πατέρα του σ' έναν άλλο Κόσμο.

-Δεν μπορούσε φυσικά να μας το πει από την αρχή αυτό, παρατήρησε η Μαρίνα

-Υποστηρίζει πως δεν ξέρει άλλους μάγους, μόνο που γνωρίζει καλά τις οικογένειες και των δυο μας!

-Ναι, αυτό τώρα…

-Και προσπαθεί να ανοίξει το Πέρασμα μ' ένα κλειδί! Χωρίς σκήπτρο και χωρίς ξόρκι, μόνο μ' ένα κλειδί! Και θα τον καλέσει, λέει, με έναν καθρέφτη!

-Είναι απελπισμένος, επεσήμανε ο Άρης. Το ίδιο θα έκανες κι εσύ αν ήξερες πού είναι η Άννα, απλά θα προσπαθούσες να πας. Θα σκεφτόσουν το πώς θα γύριζες πίσω;

-Εγώ μπορεί όχι, αλλά θα το σκεφτόταν η Μαρίνα. Δε μας αφήνει να μπούμε σε μέρη που δεν ελέγχουμε και όπως αποδείχτηκε έχει δίκιο. Και έπειτα, το γιατί ο πατέρας του άνοιξε το Πέρασμα και βρέθηκε σ' έναν άλλο Κόσμο παραμένει μυστήριο.

-Οι Πύλες επηρεάζουν τα μαγικά ενεργά άτομα, το να συνέβη αυτό το πράγμα στον πατέρα του δεν είναι παράλογο. Νομίζω πως όπου υπάρχουν μάγοι ή μαγικά όντα στην περιοχή μας, αυτή τη στιγμή ασχολούνται με το ίδιο ζήτημα. Αν το καλοσκεφτείς, η υπόθεσή του δε διαφέρει και πολύ από τη δική μας, παρατήρησε η Μαρίνα.

Ο Μάρκος έσφιξε την παλάμη του στο αριστερό του μάτι μορφάζοντας.

-Εκεί θα είναι και η Άννα, έτσι δεν είναι; ξέσπασε. Υπάρχει ένα Πέρασμα μόλις μερικά χιλιόμετρα από το σπίτι της. Και πετάει. Σίγουρα βρέθηκε για κάποιο λόγο εκεί και το Πέρασμα την τράβηξε.

-Μόνο που τα Περάσματα δεν ανοίγουν, επεσήμανε η Μαρίνα.

-Δεν ξέρουμε από πότε συμβαίνει αυτό. Μπορεί να χάλασαν αφότου πέρασε η Άννα, όπως έγινε και μ' εκείνον τον… Αριστείδη.

-Όχι. Εννοώ ότι δεν ανοίγουν τυχαία, δεν είναι σαν τις Πύλες. Χρειάζεται μάγος με σκήπτρο και το ειδικό ξόρκι, κανείς δεν τα περνάει κατά λάθος.

-Κανείς, εκτός από τον πατέρα του Ζαφείρη, μουρμούρισε σκεφτικά ο Άρης.

-Μήπως η Άννα γνώρισε τον Αριστείδη και πήγε μαζί του; αναρωτήθηκε ο Μάρκος. Μήπως εκείνος την πήρε παρά τη θέλησή της για κάποιο λόγο;

-Δεν υπάρχουν απαντήσεις σ' αυτά τα «μήπως», είπε ο Άρης.

-Όμως τελικά, θα πρέπει να πάμε σ' αυτό το Νησί, έκανε ο Μάρκος ανυπόμονα. Δεν το βλέπετε κι εσείς; Πρέπει να μάθουμε αν είναι εκεί!

-Βλέπεις που έρχεσαι στα λόγια μου;

-Μη βιάζεσαι, τον έκοψε η Μαρίνα. Το θέμα είναι επικίνδυνο και χρειάζεται μελέτη.

Ο Μάρκος αναστέναξε παραιτημένος.

-Όσο και να βιάζομαι, δεν μπορώ να κάνω τίποτα προσωρινά. Το Γριμόριο 32 είναι στην Τριανταφυλλιά κι έπειτα… μπορεί να είναι παγίδα, έτσι δεν είναι;

Σταμάτησε να πηγαινοέρχεται και στράφηκε απότομα στην κοπέλα:

-Μίλησες με τη Νατάσσα;

-Ναι, τη ρώτησα για την οικογένεια Στρεγκόγιαννη. Μου είπε ότι τα ίχνη τους εξαφανίστηκαν με ύποπτο τρόπο τα τελευταία χρόνια. Ο Γιάννης Στρεγκόγιαννης ήταν ένας ευυπόληπτος μάγος στην εποχή του, δεν τον είχε γνωρίσει όμως από κοντά. Είχε ακουστά ότι είχε έναν γιο-μάγο, αλλά η δράση του είναι λίγο αμφιλεγόμενη. Και για τον εγγονό δεν είχε ακούσει κουβέντα. Νόμιζε ότι ο Αριστείδης είχε εγκαταλείψει τη μαγεία, όπως είχες κάνει κι εσύ. Ξαφνιάστηκε όταν της είπα πως τον συναντήσαμε και τι προσπαθεί να κάνει.

-Και τι προτείνει;

-Της φάνηκε πολύ παράξενο αυτό με το Νησί. Είναι ένα μέρος του οποίου η ύπαρξη αμφισβητείται, πολλοί λένε ότι είναι ένας ακόμα μύθος από αυτούς που κυκλοφορούν ανάμεσά μας. Υπάρχουν πολλοί θρύλοι για μαγικά μέρη, αλλά ούτε οι μισοί από αυτούς δεν είναι αληθινοί. Η μητέρα μου λέει ότι ίσως όταν ο Ζαφείρης λέει «το Νησί», να εννοεί κάτι άλλο, δεν πιστεύει πως αυτό το μέρος υπάρχει στ' αλήθεια. Τουλάχιστον όχι πια.

Ο Μάρκος δεν ικανοποιήθηκε από την απάντηση.

-Να ρωτήσω και εγώ κάτι; μπήκε τη μέση ο Άρης. Πώς είναι δυνατόν εσείς οι μάγοι να μη γνωρίζετε ο ένας την ύπαρξη του άλλου;

-Εμείς οι μάγοι, όπως λες, δεν ήμαστε και πολύ ενεργοί εδώ και πολλά χρόνια, πολλές γενιές για την ακρίβεια. Οι γιαγιάδες μας ήδη, δρούσαν μόνο σε τοπικό επίπεδο, βοηθούσαν κάπου κάπου τους συγχωριανούς τους, έκαναν κανένα απλό

ξόρκι, κανένα φίλτρο, τέτοια πράγματα. Η μόνη σοβαρή υπόθεση που έχει εμφανιστεί εδώ και χρόνια ήταν εκείνη με τα Δαιμόνια και, όπως άκουσες, την έλυσε ένας άγνωστος μάγος που από τότε χάθηκαν τα ίχνη του. Κατά τ' άλλα η μαγεία έχει σχεδόν εγκαταλειφθεί, αφού κανένας δεν την πιστεύει. Δεν είναι καλές εποχές για μάγους. Βέβαια όλο και κάτι συμβαίνει, συνήθως κάτι απλό, που ο καθένας το λύνει μόνος του.

-Μάλιστα.

-Τι περίμενες, να κάνουμε μυστικά συμβούλια και να οργανώνουμε μαγικές τελετές;

-Γιατί όχι; Οι Αθάνατοι είχαν μία ροπή προς τα συμβούλια, θα μπορούσατε να έχετε κι εσείς.

-Οι Αθάνατοι είναι απλά ανόητοι!

Μέχρι το βράδυ, ο Μάρκος είχε αναγκαστεί να πιει δύο ασπιρίνες για να κάνει το κεφάλι του να ηρεμίσει λιγάκι και δεν είχε ακόμα αποφασίσει τι θα έλεγε στον Ζαφείρη. Διάβαζε ξανά και ξανά το βιβλίο *Πύλες και Περάσματα*, αλλά δεν έβρισκε τίποτα διαφωτιστικό. Όλα τα υπόλοιπα βιβλία του είχαν μείνει στην Τριανταφυλλιά και έπρεπε να αποφασίσουν γρήγορα τι θα κάνουν, γιατί σύντομα θα έπρεπε να ξαναγυρίσουν εκεί για να τα πάρουν. Στο μεταξύ η Μαρίνα είχε μιλήσει ξανά με τον νεαρό στο τηλέφωνο και μετά από τη συνδιάλεξη είχε βαλθεί να τους πείσει να βγουν για ποτό.

-Χρειαζόμαστε ένα ποτό, δε νομίζετε; Μετά από τόσες μέρες είμαστε και πάλι στον πολιτισμό. Θα ήθελα να δω κόσμο να διασκεδάζει και να πιω. Θα ήθελα να νιώσω λίγο φυσιολογικά.

-Κοντεύει 11.00, παρατήρησε ο Μάρκος, που κατά βάθος δεν είχε καμία όρεξη να πάει σε μπαρ · από τότε που είχε πάψει να πίνει, το μπαρ δεν του έλεγε πια τίποτα και επιπλέον αποτελούσε έναν πειρασμό που δεν ήθελε να αντιμετωπίσει σε αυτή τη φάση της ζωής του. Όμως η Μαρίνα επέμενε και παρέσυρε και τον Άρη. Τελικά αποφάσισε να μην τους χαλάσει το χατίρι. Άλλωστε η ιδέα να συναντήσουν και πάλι τον Ζαφείρη του φαινόταν καλή, ήταν πολλά ακόμα που ήθελε να ρωτήσει αυτόν τον παράξενο νεαρό, έπρεπε να τον δει ξανά πριν αποφασίσει να δοκιμάσει μία καινούρια Πύλη. Και επιπλέον είχε μία ιδέα.

-Μαρίνα, θυμάσαι τη σφαίρα που σου είχα δώσει στο Ρέθυμνο όταν είχαμε πρώτο-συναντηθεί;

-Τη *Σφαίρα της Αληθινής Πρόθεσης*; Η Μαρίνα χαμογέλασε. -Φυσικά τη θυμάμαι. Ήταν το πρώτο μαγικό αντικείμενο που απέχτησα, το αγαπημένο μου για πάρα πολλά χρόνια.

-Ωραία. Και μήπως αυτό το αντικείμενο βρίσκεται κατά τύχη αυτή τη στιγμή στην τσάντα σου;

Το χαμόγελό της έγινε ντροπαλό. -Ναι, βρίσκεται πάντα στην τσάντα μου, παραδέχτηκε.

-Όπως το είχα φανταστεί! έκανε ο Μάρκος. Νομίζεις πως θα μπορούσες να το χρησιμοποιήσεις απόψε στον Ζαφείρη;

Τον κοίταξε στεναχωρημένα.

-Να τη χρησιμοποιήσω σ' έναν μάγο;

-Μη μου πεις ότι δεν την έχεις χρησιμοποιήσει ξανά!

-Ω, την έχω χρησιμοποιήσει αρκετές φορές σε διάφορους ανθρώπους, αλλά ποτέ σε μάγο. Ο Ζαφείρης θα καταλάβει αμέσως τι προσπαθώ να κάνω. Θα πρέπει να στρέψω τη Σφαίρα στο πρόσωπό του και να την κρατήσω εκεί για τουλάχιστον δέκα δευτερόλεπτα. Θα καταλάβει αμέσως ότι είναι ένα μαγικό αντικείμενο, ακόμα και αν δεν ξέρει τι κάνει.

-Όμως μπορεί να μην έχει αντίρρηση, υποτίθεται ότι οι προθέσεις του είναι ειλικρινείς, θα είναι μία ένδειξη καλής θέλησης εκ μέρους του.

-Πιστεύεις δηλαδή ότι πρέπει να το κάνω φανερά; Με τη συγκατάθεσή του;

-Γιατί όχι; Υπάρχει τρόπος να κρυφτεί από τη Σφαίρα;

-Δε νομίζω, όχι αν τον αιφνιδιάσουμε. Ωστόσο ντρέπομαι να κάνω κάτι τέτοιο, μου φαίνεται μεγάλη αγένεια.

-Δε σου είχε φανεί αγένεια τότε, όταν το είχες κάνει σ' εμένα. Άλλωστε δεν είναι ώρα για ευγένειες, διακυβεύονται πολλά και θα είναι χρήσιμο να ξέρουμε τουλάχιστον ότι ο φίλος μας δε μας στήνει κάποια παγίδα. Άλλωστε μπορείς να τον μεθύσεις πρώτα, αν αυτό σε κάνει να αισθάνεσαι καλύτερα.

Η Μαρίνα υποχώρησε κάπως απρόθυμα.

-Εντάξει, θα την πάρω μαζί μου, αν αυτό σε πείσει να βγούμε για ένα ποτό, είπε.

Η ιδέα της εξόδου δεν ήταν τελικά και τόσο κακή. Ήταν Σάββατο βράδυ, ήταν καλοκαίρι και οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κόσμο, η μουσική έπαιζε δυνατά και υπήρχε αρκετό κέφι. Οι δύο σύντροφοί του είχαν όρεξη, κάπως παράδοξη αν σκεφτόταν κανείς τι είχαν περάσει τις τελευταίες μέρες. Η έξοδος εξελίχθηκε σε μπαρότσαρκα, κατά την οποία ο Άρης και η Μαρίνα κατανάλωσαν μεγάλες ποσότητες αλκοόλ και ακόμα και ο Μάρκος επέτρεψε στον εαυτό του να πιει δύο μπύρες. Κατάφερε πάντως να χαλαρώσει κάπως.

-Πάει αυτή, τη χάσαμε, είπε γελώντας ο Άρης.

-Κοίτα μην τη χάσουμε στ' αλήθεια, η Νατάσσα θα μας σκοτώσει.

-Η Νατάσσα θα έπρεπε να μας είχε σκοτώσει εδώ και πολλά χρόνια, με τόσα που έχει κάνει η μικρή μαζί μας.

-Η μικρή που στο μεταξύ μεγάλωσε! απάντησε ο Μάρκος χαμογελώντας επιτέλους.

-Ο νεαρός είναι ωραίος! σχολίασε ο Άρης κρυφοκοιτώντας μέσα από την τζαμαρία του μαγαζιού.

-Αλήθεια; έκανε ο Μάρκος και προσπάθησε να κοιτάξει κι εκείνος.

Η Μαρίνα χόρευε με τον Ζαφείρη μπροστά στην μπάρα με ένα ποτό στο χέρι, ενώ οι δυο τους κάθονταν σε ένα τραπεζάκι στον δρόμο. Τώρα που δεν τους έβλεπε, μπορούσαν επιτέλους να τον παρατηρήσουν με όση αδιακρισία ήθελαν: «Κλασσικός Καζανόβας» σκέφτηκε ο Μάρκος, αλλά δεν ανησύχησε και πολύ. Είχε δει τη Μαρίνα σε πολλές παρόμοιες φάσεις και ήξερε ότι τα έβγαζε θαυμάσια πέρα όταν κάποιος κατάφερνε να γίνει ενοχλητικός. Ο νεαρός όμως δεν έδειχνε τέτοιος τύπος.

-Δεν είναι εντελώς τρελά όλα αυτά; έκανε ο Άρης που βρισκόταν στην κατάσταση ευθυμίας που φέρνουν δύο τουλάχιστον ποτά και μερικά σφηνάκια. Τη μία είμαστε εδώ, την άλλη εκεί, κοντεύω να ξεχάσω πώς ήμουν πριν ένα μήνα, ξέρεις, τότε που ήμουν ένας φυσιολογικός άνθρωπος.

Ο Μάρκος κάγχασε.

-Σε μένα το λες αυτό; Πριν μερικές μέρες με κατηγορούσες που ήθελα να είμαι κανονικός άνθρωπος. Μη μου πεις ότι το διασκεδάζεις!

Ο Άρης αναστέναξε.

-Δεν είναι αστεία όλα αυτά, συνέχισε ο Μάρκος. Άνθρωποι χάνονται χωρίς να μπορούν να γυρίσουν πίσω, εμείς οι ίδιοι κινδυνέψαμε να σκοτωθούμε πριν μερικές μόνο ώρες. Και ο Νέδιστος με τη Φιδάλμα…

-Ο Νέδιστος με τη Φιδάλμα νομίζω ότι κατάφεραν να ξεφύγουν από τους Οντού την ώρα που εκείνοι ήταν απασχολημένοι μαζί μας. Τουλάχιστον τώρα έχουν μία ελπίδα να πετύχουν την αποστολή τους. Και εμείς κάνουμε ό,τι μπορούμε. Χαλάρωσε, αξίζουμε ένα διάλειμμα.

Ευτυχώς ο Άρης δεν ήταν τόσο μεθυσμένος ώστε να πει αυτό που πραγματικά σκεφτόταν, ότι δηλαδή η αποχή από το αλκοόλ είχε κάνει τον φίλο του πολύ πιο αγχωτικό από παλιά. Ή μάλλον τώρα δεν είχε κανένα τρόπο να χαλαρώσει το άγχος του. Από τότε που συναναστρεφόταν έναν Μάρκο που δεν έπινε, είχε αρχίσει να καταλαβαίνει καλύτερα για ποιο λόγο το έκανε στο παρελθόν!

-Πριν ένα μήνα ήμασταν στο κενό· τουλάχιστον τώρα ξέρουμε ότι δεν είμαστε οι μοναδικοί που ασχολούνται με τις Πύλες. Χαλάρωσε Μάρκο, έχουμε βγει για να ξεχαστούμε. Δε γίνεται να μη χαλαρώνεις ποτέ!

Ο Μάρκος δεν απάντησε, γιατί εκείνη τη στιγμή η Μαρίνα και ο Ζαφείρης βγήκαν από το μπαρ και κάθισαν μαζί τους. Ήταν και οι δυο αρκετά μεθυσμένοι και αναψοκοκκινισμένοι από τον χορό. Οι δύο άντρες άφησαν τον νεαρό να οδηγήσει την κουβέντα όπως ήθελε. Είχε πραγματικά το χάρισμα του λόγου: ακόμα και πιωμένος ήταν ευγενικός και πνευματώδης, δεν έλεγε βλακώδη αστεία και μιλούσε μαζί τους με μεγάλη άνεση. Όμως δε φαινόταν να έχει καμία όρεξη να επιστρέψει στη συζήτηση του πρωινού. Κάθε φορά που προσπαθούσαν να αναφέρουν ξανά κάτι σχετικό με το Πέρασμα, εκείνος άλλαζε συνεχώς κουβέντα.

Η βραδιά κύλισε έτσι, χωρίς σοβαρές συζητήσεις. Χώρισαν μετά από μερικά σφηνάκια χωρίς να έχουν πει ουσιαστικά τίποτα άλλο και ο Ζαφείρης τους είπε ότι θα τηλεφωνούσε την επόμενη για να μιλήσουν ξανά. «Ξεμέθυστοι ελπίζω» σκέφτηκε ο Μάρκος και ήταν μία περίεργη σκέψη γι' αυτόν. Επέστρεψαν στο σπίτι εν πλήρη ευθυμία, με τη Μαρίνα και τον Άρη να συζητούν για την καινούρια τους γνωριμία. Ο Μάρκος σκεφτόταν ότι τα δύο Ξωτικά που είχαν περάσει μαζί τους τις τελευταίες μέρες ίσως να κινδύνευαν ενώ αυτοί τα έπιναν στο Ναύπλιο, αλλά αποφάσισε να μην τους χαλάσει το κέφι. Στο κάτω κάτω ίσως να χρειάζονταν πραγματικά ένα διάλειμμα.

-Λοιπόν; ρώτησε τη Μαρίνα μόλις μπήκαν στο σπίτι.

-Τι λοιπόν;

-Τι έγινε με τη Σφαίρα;

-Α, αυτό… Ο Ζαφείρης έχει βλέψεις απέναντί μου! Το είχες φανταστεί αυτό; Φαίνεται ότι θέλει να με ρίξει στο κρεβάτι του!

-Ωραία. Κατά τ' άλλα;

-Κατά τ' άλλα φαίνεται ότι έχει πραγματικά αγωνία να βρει τον πατέρα του και θέλει απεγνωσμένα να τον βοηθήσουμε. Δε λέει όλη την αλήθεια, αλλά δεν έχει σκοπό να μας βλάψει ή να μας βάλει σε κίνδυνο.

-Εντάξει, κάτι είναι κι αυτό. Όσο για το πρώτο, το αφήνω στα χέρια σου. Πάντως να ξέρεις ότι δεν είναι ώρα για έρωτες, ούτε για απογοητεύσεις.

5.

Η Μαρίνα και ο Μάρκος κάθονταν στο μπαλκονάκι σοβαροί. Έπρεπε να παρθεί μία απόφαση και ο καθένας τους ήξερε πως μέσα του είχε αποφασίσει ήδη. Παρ' όλες τις νουθεσίες της Νατάσσας, παρ' όλη την απουσία του Γριμορίου, ήξεραν κατά βάθος πως αφού βρίσκονταν εκεί δε θα απόφευγαν να δοκιμάσουν το άνοιγμα μίας Πύλης, έστω και μόνο για να αποκτήσουν μία προσωπική άποψη γι' αυτό. Άλλωστε είχαν τα σκήπτρα τους και το Κλειδί, ο Ζαφείρης υποστήριζε πως αυτό το τελευταίο μπορούσε να λειτουργήσει ακόμα και χωρίς ξόρκι και υπήρχε μία πιθανότητα να έχει δίκιο.

Επιπλέον η Μαρίνα πίστευε ότι το να παρατήσουν στην τύχη του κάποιον που ζητούσε ανοιχτά τη βοήθειά τους ήταν ανήθικο και αντιτιθόταν κατά κάποιον τρόπο στη δεοντολογία των Μάγων. Βέβαια η Μαρίνα ήταν ένα άτομο που είχε μάθει απ' έξω το *Μαγικά Μονοπάτια*, αλλά ο Μάρκος δεν έκανε το ειρωνικό σχόλιο που του ήρθε στο μυαλό. Εκείνος από την άλλη, σκεφτόταν πως ίσως άξιζε τον κόπο να εμπιστευτεί τη μοίρα: συνέχιζαν να μην έχουν κανένα σχέδιο και ο μόνος δρόμος που ανοιγόταν μπροστά τους φαινόταν να είναι συνδεδεμένος με τον νεαρό μάγο.

-Είναι βέβαια αμφίβολο αν η Πύλη θα ανοίξει χωρίς το ξόρκι, είπε για άλλη μια φορά.

-Αν η προσπάθεια αποτύχει θα πρέπει να του αποκαλύψουμε την ύπαρξή του, είπε η Μαρίνα. Και να πάμε στην Τριανταφυλλιά να το φέρουμε. Τουλάχιστον τώρα έχουμε κάποια πείρα και θα προσπαθήσουμε να κρατηθούμε μακριά από το Άνοιγμα, στην απίθανη περίπτωση που εμφανιστεί.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του. Αμφέβαλε σοβαρά αν η πείρα τους θα χρησίμευε σε κάτι.

Ήταν αργά όταν έφτασαν στο λοφάκι και περίμεναν αρκετή ώρα στο αυτοκίνητο του Ζαφείρη, μέχρι να φύγει και ο τελευταίος θαμώνας της ταβέρνας που υπήρχε εκεί δίπλα και να σβήσουν τα φώτα. Είδαν τους ιδιοκτήτες να μπαίνουν σ' ένα αγροτικό και να απομακρύνονται και μόνο τότε βγήκαν από το αυτοκίνητο και προχώρησαν προς το ύψωμα. Ο Άρης προχωρούσε πρώτος στο απότομο μονοπάτι κρατώντας τον φακό. Η Μαρίνα περπατούσε πίσω του κρατώντας το Άστραπλον. Ο Μάρκος κρατούσε το Σκήπτρο. Ο Ζαφείρης ακολουθούσε τελευταίος. Όταν η μικρή πομπή έφτασε στην κορυφή, τους οδήγησε στο μονοπάτι που είχαν διασχίσει την προηγούμενη φορά, το οποίο έφτανε ως τη νότια άκρη του ακρωτηρίου. Πριν καταλήξει εκεί συναντούσε ένα άνοιγμα, κι εκεί ο Ζαφείρης σταμάτησε. Ήταν το μέρος στο οποίο είχαν βγει πριν δύο βράδια, ο Άρης αναγνώρισε ξαφνικά το σημείο που ο Μάρκος είχε αναχαιτίσει τον Ζαφείρη.

-Εδώ είμαστε, τους είπε ο νεαρός.

-Εδώ; απόρησε η Μαρίνα. Το μέρος δεν της θύμιζε και πολλά.

-Ναι. Το Πέρασμα έπρεπε να ανοίγει ακριβώς εδώ, τους έδειξε.

Υπήρχαν κάποια υπολείμματα από τείχη, μέσα στο σκοτάδι δεν έβλεπαν καλά. Ο Ζαφείρης στάθηκε δίπλα τους κοιτώντας προς την μεγάλη παραλία της Ασίνης. Ήταν ένα μέρος ήσυχο και ερημικό, απ' όπου δε φαίνονταν τα φώτα του πολυσύχναστου Τολό. Άπλωσε τα χέρια του:

-Εδώ ανοίγει κάποιες φορές μία πόρτα, ανακεφαλαίωσε. Από αυτή την πόρτα πέρασε ο πατέρας μου πριν πέντε μέρες.

Στράφηκε στον Μάρκο. -Λοιπόν, τι λες; Μπορείς να τα καταφέρεις;

-Αν έχεις το Κλειδί, μπορώ να δοκιμάσω.

Δεν υπήρχε τίποτα άλλο να πουν, είχε έρθει η ώρα της δράσης. Ο Μάρκος πήρε θέση στο σημείο που του υπέδειξε ο Ζαφείρης, δύο βήματα μπροστά από το υποτιθέμενο άνοιγμα. Οι υπόλοιποι στάθηκαν γύρω, σε ένα είδος κύκλου, όπως είχαν κάνει αρκετές φορές τις τελευταίες μέρες. Σήκωσε το Σκήπτρο και πήρε μία βαθιά ανάσα. Συγκεντρώθηκε. Σε στιγμές σαν κι αυτή, το μόνο που του ερχόταν στο μυαλό ήταν οι συμβουλές που του είχαν δώσει κάποτε οι Αθάνατοι. Βέβαια από τότε του είχαν πει πολλές φορές ότι οι Αθάνατοι ήταν άσχετοι με τη μαγεία, αλλά ήταν οι πρώτες συμβουλές που είχε ακούσει, ό,τι και να έκανε, δεν μπορούσε να τις βγάλει από το μυαλό του. Ηρεμία, διαφραγματικές αναπνοές, χαλάρωση και συγκέντρωση.

Τι ήθελε να κάνει; Να ανοίξει μία Πύλη. Έπρεπε να συνεννοηθεί με το Σύμπαν γι' αυτό, χωρίς να έχει βοήθεια από κάποιο ξόρκι. Σκέφτηκε για μία στιγμή ότι χωρίς ξόρκι δεν είχε μπορέσει να συνεννοηθεί ούτε με ένα απλό ραδιόφωνο αυτοκινήτου, υποψιαζόταν μάλιστα ότι εκείνη η προσπάθειά του τους είχε περάσει σε μία άλλη Διάσταση. Ηρέμησε. Δεν ήταν ώρα για ηττοπάθειες. Η Μαρίνα έλεγε ότι τα μάγια γίνονται και χωρίς βοήθεια από έτοιμα λόγια. Ίσως να ήταν δυνατό. Έκλεισε τα μάτια του και σήκωσε το Σκήπτρο. Ξέχασε του υπόλοιπους τρεις ανθρώπους γύρω του.

«Ξέρω ότι το σημείο αυτό συνδέεται με έναν άλλο Κόσμο» σκέφτηκε. «Θέλω τώρα να ανοίξει μία Πύλη για τον Κόσμο αυτό. Ξέρω ότι αυτό είναι δυνατό και θέλω να γίνει.» Μετά άλλαξε γνώμη και είπε με λόγια:

-Ονομάζομαι Μάρκος Γούναρης και είμαι μάγος. Θέλω να ανοίξει μία Πύλη που θα οδηγεί στο Νησί. Εκεί ο Ζαφείρης Στρεγκόγιαννης θα αναζητήσει τον μάγο πατέρα του που ανήκει στον Κόσμο μας και πρέπει να βρει έναν τρόπο να επιστρέψει. Άνοιξε, ξέρω πως αυτό το σημείο συνδέεται με το Νησί, υπάκουσε στη θέλησή μου και άνοιξε εδώ μπροστά μου, πρέπει να δω τι υπάρχει από την άλλη μεριά…

Δεν έγινε τίποτα, αλλά αυτό ήταν αναμενόμενο. Παρ' όλα αυτά εκνευρίστηκε: τελευταία, όποτε προσπαθούσε να κάνει μάγια δε γινόταν τίποτα απολύτως! Κατέβασε τα χέρια του και ανασυγκρότησε τη σκέψη του. «Αν δεν το πιστεύεις εσύ, πώς περιμένεις να το πιστέψει ο κόσμος γύρω σου;» είχε πει η Νατάσσα. Δεν ήταν θέμα γοήτρου, δεν είχε σημασία που τον παρακολουθούσαν άλλοι δύο μάγοι. Ήταν θέμα πρακτικό. Η Πύλη έπρεπε να ανοίξει γιατί εκεί μέσα ίσως να βρισκόταν η Άννα. Συγκέντρωσε τη σκέψη του σ' αυτήν. Ήθελε να τη βρει, αυτό ήταν κάτι για το οποίο ήταν βέβαιος. Ήταν διατεθειμένος να κάνει τα πάντα για να το πετύχει, είχε ήδη θυσιάσει πολλά για να το προσπαθήσει. Αναπτερωμένος από αυτή τη συνειδητοποίηση σήκωσε ξανά τα χέρια του.

-ΑΝΟΙΞΕ! είπε αυστηρά. Ήξερε ξαφνικά ότι δε θα επέτρεπε σε καμία Πύλη να του αντισταθεί. Δε θα επέτρεπε σε τίποτα να του αντισταθεί, είτε προερχόταν από αυτό τον Κόσμο είτε από οποιονδήποτε άλλο. Από το Σκήπτρο άρχισε να βγαίνει μία μικρή λάμψη. Εκτοξεύτηκε δύο μέτρα μπροστά του και σχημάτισε το περίγραμμα μιας πόρτας. Ήταν ξεκάθαρο, όλοι μπορούσαν να το δουν, ήταν μία πόρτα όχι πολύ μεγάλη, αλλά υπήρχε. Ήταν σαν εσωτερική πόρτα σπιτιού. Μέσα από αυτήν έβλεπες τη συνέχεια του τοπίου, πέτρες, ξερά χόρτα, γκρεμό και θάλασσα. Σ' αυτό το σημείο θα έπρεπε κανονικά να προφέρει το ξόρκι. Έμειναν όλοι μετέωροι για μερικές

στιγμές. Μετά, ο Ζαφείρης σηκώθηκε σβέλτα και πέρασε από μέσα. Βρέθηκε απλά μερικά βήματα πιο κει.

-Τίποτα, ανακοίνωσε. Ο Μάρκος κατέβασε τα χέρια του και κατέρρευσε. Το περίγραμμα έσβησε στη στιγμή. Αισθάνθηκε ότι τα πόδια του δεν τον κρατούσαν και άφησε τα γόνατα να λυγίσουν. Ο Άρης τον έπιασε από πίσω και τον οδήγησε να καθίσει σ' έναν βράχο. Μέσα στη θολούρα του, θυμήθηκε τη φράση που είχε διαβάσει στο βιβλίο που περιέγραφε το συγκεκριμένο Άνοιγμα: «το ξόρκι μπορεί να προκαλέσει προβλήματα σε έναν αδύναμο μάγο». Όμως αυτός δεν είχε κάνει το ξόρκι.

-Τι ήταν αυτό; ρώτησε η Μαρίνα.

-Με τη βοήθεια ενός σκήπτρου μπορείς καμιά φορά να κάνεις το Πέρασμα να φανερωθεί, αλλά όχι και να το ανοίξεις.

-Κι εσύ πώς προσπάθησες, αφού δεν το έβλεπες;

-Εδώ είναι το θέμα. Αν είχα ένα σκήπτρο θα μπορούσα να τα κάνω να φανερωθεί, όπως τώρα. Μετά δοκιμάζεις με το Κλειδί και κάπου το καταλαβαίνεις ότι "πιάνει". Έτσι ανοίγεις το Πέρασμα. Δε γίνεται πάντα φυσικά, αλλά καμιά φορά πετυχαίνει. Βέβαια ένας μάγος με ένα δυνατό σκήπτρο και το κατάλληλο ξόρκι μπορεί να το ανοίξει χωρίς τη βοήθεια του Κλειδιού. Το Κλειδί είναι κάπως, ξέρεις, μαγεία της πλάκας.

-Ναι, ξέρω από μαγεία της πλάκας, απάντησε η Μαρίνα σκυθρωπά.

-Και γιατί δε χρησιμοποίησες το περιβόητο Κλειδί; ρώτησε αγριεμένος ο Άρης. Περίμενες πρώτα να τον σκοτώσεις για να το βγάλεις από την τσέπη σου;

-Ω, δεν έπαθε τίποτα, σε λίγο θα είναι όπως πριν. Είναι μόνο η εξάντληση από την αντίσταση του Περάσματος. Δεν πρέπει να είναι και πολύ εξασκημένος.

Ο Άρης τον αγριοκοίταξε. -Για να δω πώς θα καταφέρεις να χρησιμοποιήσεις το Κλειδί σου τώρα που δε βλέπεις την πόρτα! Ή μήπως περιμένεις ότι θα το κάνει ξανά;

Ο Μάρκος έδειχνε ανίκανος να κάνει οτιδήποτε και είχε γύρει απλά το κεφάλι μέσα στα χέρια του σα να είχε πονοκέφαλο.

Ο Ζαφείρης έδειξε προβληματισμένος.

-Δεν το περίμενα ότι θα τον έριχνε τόσο πολύ. Για να πω την αλήθεια έλπιζα ότι μπορεί και να κατάφερνε να το ανοίξει με το Σκήπτρο του, μου φάνηκε πολύ δυνατό… τέλος πάντων. Φαίνεται ότι η επαφή με αυτό το Άνοιγμα είναι ζόρικο

πράγμα. Όμως υπάρχει κι άλλο ένα σκήπτρο εδώ και επίσης ένας μάγος που το χειρίζεται.

Η Μαρίνα έσφιξε το Άστραπλον τρομοκρατημένη.

-Εγώ… ψιθύρισε. Έριξε μία ματιά στον Μάρκο. Δε φαινόταν να ακούει τι έλεγαν. -Τι λες; ρώτησε τον Άρη.

-Εγώ τι να πω; Εσύ ξέρεις.

Η Μαρίνα δίσταζε. Δεν αισθανόταν να έχει ακόμα μεγάλη ευχέρεια με το σκήπτρο της και οι προηγούμενες απόπειρες με τις Πύλες την είχαν φοβίσει. Ούτε είχε όρεξη να τα ακούσει πάλι από τον Μάρκο. Ωστόσο η μητέρα της τής το είχε δώσει για να το χρησιμοποιήσει, την είχε εμπιστευτεί με αυτό και η ίδια πίστευε ότι ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

-Το Άστραπλον δεν είναι τόσο δυνατό όσο το Σκήπτρο του Μάρκου, είπε. Αφού αυτό δεν τα κατάφερε…

-Θέλω μόνο να καλέσεις την πόρτα για να μπορέσω να χρησιμοποιήσω το Κλειδί, της είπε ο Ζαφείρης.

«Τι διάολο, είμαστε εδώ για μια δουλειά» σκέφτηκε η Μαρίνα «και ο Μάρκος δε φαίνεται ότι πρόκειται να συνέλθει σύντομα». Πήρε την απόφαση γρήγορα. Έλαβε θέση εκεί που στεκόταν πριν ο Μάρκος και σήκωσε δοκιμαστικά τα χέρια της. Ο Ζαφείρης γονάτισε μπροστά της, έτσι ώστε να είναι έξω από την εμβέλεια του σκήπτρου της και κοντά στην Πύλη, σε περίπτωση που αυτή εμφανιζόταν. Με τον Μάρκο καθισμένο στα δεξιά της και τον Άρη να στέκεται στα αριστερά, θα μπορούσε να πει κανείς ότι σχηματιζόταν ένας υποτυπώδης κύκλος. Η Μαρίνα πήρε βαθιά αναπνοή και συγκεντρώθηκε. Άρχισε να μουρμουρίζει κι αυτή με τη σειρά της. Σύντομα από το Άστραπλον άρχισε να ρέει ένα γαλακτώδες φως. Η Μαρίνα αισθάνθηκε ωραία μ’ αυτό, της δημιουργούσε ένα συναίσθημα αρμονίας και ευφορίας. Στο μυαλό της ήρθαν θετικά συναισθήματα, μία ανάγκη να βοηθήσει τον Ζαφείρη, να βοηθήσει την Άννα, να βοηθήσει όλον τον κόσμο. Έστρεψε σταθερά τη ροή του φωτός προς τα μπρος και αργά σχηματίστηκε πάλι το περίγραμμα της Πύλης. Δεν ήταν τόσο έντονο όσο πριν, αλλά αχνόφεγγε χαρωπά δύο βήματα μπροστά της. Ενθουσιασμένη ενέτεινε την προσπάθεια. Ο Ζαφείρης τινάχτηκε μπροστά και άρχισε να δοκιμάζει το Κλειδί του σε διάφορα σημεία. Όμως κάτι δεν πήγαινε καλά. Η Μαρίνα άρχισε να λαχανιάζει. Κάτι την τραβούσε πάλι προς το περίγραμμα, κάτι ρουφούσε το φως του Άστραπλον και μαζί με αυτό την ενέργειά της. Πανικοβλήθηκε.

-Δεν μπορώ! φώναξε.

-Λίγο ακόμα, φώναξε ο Ζαφείρης.

Η Μαρίνα αγκομαχούσε σαν να πονούσε. Το φως τρεμόσβησε και το κορίτσι έκανε ένα βήμα μπροστά και έπεσε στα γόνατα. Δεν μπορούσε να αφήσει το Άστραπλον από τα χέρια της και να σταματήσει αυτό που έκανε, και δεν μπορούσε ούτε να κρατηθεί όρθια. Είχε ήδη φτάσει πολύ κοντά στο περίγραμμα, ήξερε ότι αν η Πύλη άνοιγε θα τη ρουφούσε αμέσως, αλλά δεν μπορούσε να κάνει πίσω.. Για μία ατελείωτη στιγμή νόμιζε ότι χανόταν. Κάτι κινήθηκε πίσω της. Πετάχτηκε μία αστραπή και το περίγραμμα της Πύλης έλαμψε ξανά, αυτή τη φορά ήταν ένα περίγραμμα φωτιάς. Η Μαρίνα αισθάνθηκε να απελευθερώνεται από την δύναμη που τη ρουφούσε και άφησε το Άστραπλον να πέσει. Ο Μάρκος στεκόταν όρθιος πίσω της με το Σκήπτρο στο χέρι και το βλέμμα τρελό. Ο Ζαφείρης δοκίμασε για λίγο ακόμα κάνοντας κάτι ακατανόητες κινήσεις με το Κλειδί και τελικά εγκατέλειψε.

-Δεν μπορώ να τα καταφέρω, δήλωσε. Η Πύλη φαίνεται, αλλά δεν υπάρχει στ' αλήθεια.

Ο Μάρκος κατέβασε τα χέρια του και αυτή τη φορά έπεσε βαριά στο έδαφος. Το Σκήπτρο κατρακύλησε μερικά μέτρα πιο πέρα.

Ο Άρης τον βοήθησε να κατέβει το κακοτράχαλο μονοπάτι, ενώ ο Ζαφείρης κουβάλησε τη Μαρίνα σχεδόν στα χέρια. Τους έβαλαν και τους δύο στο αυτοκίνητο και τους άφησαν να κοιμούνται στο πίσω κάθισμα.

-Ωραία τα κατάφερες, τον επέπληξε ο Άρης, ενώ αναρωτιόταν μήπως ήταν αυτή η παγίδα που φοβόταν ο Μάρκος και τι θα είχε συμβεί αν δεν ήταν εκείνος μπροστά.

-Έβγαλες νοκ άουτ δύο μάγους και δεν έγινε τίποτα!

-Δε φταίω εγώ, απολογήθηκε ο άλλος. Φαινόταν ειλικρινά στεναχωρημένος. -Δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει, συνήθως το πράγμα είναι πολύ απλό, μία απλή ρουτίνα, ο πατέρας μου ανοίγει αυτό το Πέρασμα πανεύκολα, ούτε καν χρησιμοποιεί το σκήπτρο του τις περισσότερες φορές. Έπρεπε να το περιμένω. Αν το Πέρασμα μπορούσε να ανοίξει θα το είχα καταφέρει νωρίτερα με το Κλειδί. Δοκίμασα αμέτρητες φορές.

-Τι ακριβώς εννοείς ότι ο πατέρας σου ανοίγει *συνήθως* το Πέρασμα; Είχα την εντύπωση ότι έπεσε μέσα επειδή άνοιξε τυχαία ή κάτι τέτοιο. Ποιο λόγο είχε ο πατέρας σου να ανοίγει το Πέρασμα και μάλιστα συχνά;

Ο Ζαφείρης δαγκώθηκε.

-Δεν εννοούσα αυτό. Εννοούσα ότι ο πατέρας μου κάνει με ευκολία τέτοιου είδους ξόρκια και το Κλειδί συνήθως είναι πολύ αποτελεσματικό με τις Πύλες και με ορισμένα Περάσματα. Κάποια ανοίγουν πολύ πρόθυμα αν το έχεις, αυτό είναι όλο. Δεν ξέρω γιατί δεν πιάνει τώρα.

-Παρ' όλα αυτά θα ήθελα να μάθω σε τι σας χρησιμεύει αυτό το Κλειδί. Νόμιζα ότι δεν μπορεί ο καθένας να ανοίγει Περάσματα και Πύλες όποτε του κάνει κέφι, νόμιζα ότι αυτό είναι αθέμιτο. Γιατί να έχεις το Κλειδί και γιατί το χρησιμοποιείς;

Ο Ζαφείρης θίχτηκε.

-Δεν είσαι μάγος, είπε. Δεν ξέρεις τίποτα και δεν έχεις το δικαίωμα να με ανακρίνεις.

-Καλά λοιπόν. Δεν είμαι μάγος και δε θέλεις να μου απαντήσεις. Θα αναγκαστείς όμως να απαντήσεις στον Μάρκο αύριο. Είμαι περίεργος να δω τι θα του πεις.

6.

Στο μικρό μπαλκόνι της Άννας, ο Άρης και ο Μάρκος έπιναν τον πρωινό καφέ. Έκανε ζέστη και η ύπαρξη του μπαλκονιού δε βελτίωνε και πολύ την κατάσταση. Το ότι κάθονταν μαζί ήταν μία απλή συνύπαρξη στον χώρο, στις δύο άκρες του μικρού τραπεζιού οι δύο φίλοι ήταν βυθισμένοι στις σκέψεις τους και δεν είχαν ανταλλάξει πολλές κουβέντες μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ο Μάρκος σκεφτόταν ότι θα έπρεπε να πάνε σύντομα πίσω στο χωριό του για να πάρουν τα πράγματά τους και αναρωτιόταν αν ήταν συνετό να ενημερώσουν τον Ζαφείρη γι' αυτό. Ο Άρης προσπαθούσε απλά να ξυπνήσει. Από μέσα ακούστηκαν θόρυβοι που μαρτυρούσαν ότι η Μαρίνα είχε σηκωθεί. Ο Μάρκος ανασήκωσε το κεφάλι του όταν η κοπέλα ξεπρόβαλε στην μπαλκονόπορτα αναμαλλιασμένη.

-Ο Ζαφείρης δεν είναι πια στο ξενοδοχείο του, έφυγε σήμερα πρωί πρωί. Δεν απαντάει στο κινητό, εξαφανίστηκε, δήλωσε εκείνη αντί για καλημέρα.

-Πώς τα ξέρεις όλα αυτά;

-Έχω ξυπνήσει εδώ και μισή ώρα και τον παίρνω τηλέφωνο. Δεν απαντάει και δεν εμφανίζεται πουθενά: εξαφανίστηκε!

-Δεν αντέχω να ξανακούσω αυτή τη λέξη. Όλοι εξαφανίζονται, ας το πάρουμε απόφαση, θα μείνουμε οι τελευταίοι άνθρωποι στη γη, μουρμούρισε ο Άρης.

-Τι λέει; ρώτησε η Μαρίνα.

-Ούτε κι αυτός ξέρει, αφού στο έχω πει: δε λειτουργεί το πρωί. Όμως ο Ζαφείρης μπορεί να κοιμάται.

-Δε νομίζω. Πήρα στο ξενοδοχείο που έμενε και μου είπαν ότι άφησε το δωμάτιο πρωί πρωί και έφυγε.

-Παράξενο. Γιατί να το κάνει αυτό; Νόμιζα ότι δεν είχαμε τελειώσει ακόμα. Λες να άλλαξε κάτι από χτες το βράδυ;

-Ξέρω 'γω; Ίσως να κατάφερε ο πατέρας του να γυρίσει πίσω και να έφυγαν μαζί. Όμως γιατί έτσι ξαφνικά; Και γιατί δεν έμεινε να μας χαιρετήσει;

Ο Άρης μούγκρισε.

-Είπε κάτι; ρώτησε η Μαρίνα τον Μάρκο.

-Μη δίνεις σημασία, δεν έχει ανακτήσει ακόμα την ικανότητα του λόγου. Νομίζεις ότι συνέβη κάτι έκτακτο που τον έκανε να φύγει;

-Ε, ναι, αλλιώς γιατί να μην πει τίποτα;

-Μήπως ήταν αυτό το σχέδιό του από την αρχή;

-Δεν το καταλαβαίνω αυτό το σχέδιο, δεδομένου ότι δεν καταφέραμε να κάνουμε αυτό που ήθελε.

Ο Άρης άναψε ένα τσιγάρο και αποφάσισε ότι είχε έρθει η ώρα να επέμβει.

-Τόση ώρα σας ακούω να μιλάτε και να μην αναφέρετε το πιο προφανές: ο Ζαφείρης, αφού κατάλαβε ότι δεν πρόκειται να του χρησιμεύσετε σε τίποτα, το έσκασε για να αποφύγει να σας πει την αλήθεια.

-Την αλήθεια; απόρησε η Μαρίνα.

-Ακριβώς.

-Και ποια είναι αυτή;

-Δεν ξέρω, αλλά εχτές το βράδυ τον ρώτησα σε τι ακριβώς τους χρησίμευε εκείνο το περιβόητο Κλειδί του. Μου είπε, του ξέφυγε νομίζω, ότι ο πατέρας του ανοίγει συχνά Πύλες ή Περάσματα και ότι συνήθως δε δυσκολεύεται σχεδόν καθόλου. Δεν ξέρω τι λέτε εσείς, αλλά εμένα μου φάνηκε παράξενο που κάποιος ανοίγει Πύλες και μάλιστα συχνά. Επιτρέπεται κάτι τέτοιο;

-Όχι, φυσικά και όχι, έκανε η Μαρίνα αναστατωμένη. Η παραβίαση των Πυλών δεν είναι αστείο πράγμα. Κάθε φορά που μία Πύλη ανοίγει βίαια, είτε από τη μία είτε από την άλλη πλευρά, η πραγματικότητα παραμορφώνεται κάπως. Δημιουργείται ένα χάσμα που χρειάζεται καιρό για να επουλωθεί. Στα μεμονωμένα περιστατικά βέβαια το χάσμα είναι μικρό και δεν επηρεάζει τη δομή του Σύμπαντος. Αλλά κάποιος να

ανοίγει Πύλες συνεχώς; Κάτι τέτοιο είναι απαράδεκτο. Θα μπορούσε να προκαλέσει…

-Τι; ρώτησε ο Μάρκος.

-Κάτι φοβερό, δεν ξέρω.

-Μήπως προκάλεσε ήδη κάτι φοβερό; Μήπως αυτό το μπλοκάρισμα των Περασμάτων, μήπως το ότι οι Πύλες ανοιγοκλείνουν συνέχεια, οφείλεται στο ότι κάποιος έπαιζε εδώ και καιρό μαζί τους;

Κοιτάχτηκαν για λίγο χωρίς να μιλούν, έκπληκτοι από αυτήν τη διαπίστωση.

-Και τι απάντησε ο Ζαφείρης; ρώτησε τελικά ο Μάρκος τον Άρη.

-Τίποτα. Στο τέλος θύμωσε, μου είπε ότι εγώ δεν είμαι μάγος και δεν έχω δικαίωμα να ρωτάω και σταμάτησε τη συζήτηση. Εγώ τότε…

-Ναι;

-Ε να… Του είπα ότι θα χρειαζόταν να λογοδοτήσει σε εσένα σήμερα… Δεν ξέρω τι μ' έπιασε, δεν έπρεπε να ανακατευτώ, αλλά…

Ο Μάρκος δεν απάντησε.

-Νομίζω ότι θα το σκεφτόταν από μόνος του έτσι κι αλλιώς, είπε τελικά η Μαρίνα και ο Μάρκος συμφώνησε. Έμειναν και οι τρεις σκεφτικοί για λίγο.

-Να σας πω κάτι; Μπορούμε να τον ξεχάσουμε προσωρινώς. Κάτι μου λέει ότι δεν πρόκειται να τον ξαναδούμε σύντομα, κατέληξε ο Μάρκος.

-Αλλά αυτό είναι παράλογο από πλευράς του. Είμαστε η μοναδική του ελπίδα να βρει τον πατέρα του, αργά ή γρήγορα θα αναγκαστεί να στραφεί πάλι σε εμάς, είπε η Μαρίνα.

-Εγώ νομίζω ότι αποδειχτήκαμε άχρηστοι γι' αυτή τη δουλειά και ο Ζαφείρης δεν ξέρει ότι έχουμε κρυμμένο ένα Γριμόριο που θα μπορούσε να του είναι εξαιρετικά χρήσιμο. Μάλλον θα σκέφτεται να ψάξει άλλους τρόπους, μόνος του.

-Παρ' όλα αυτά φαντάζομαι ότι θα συνεχίσει να τριγυρίζει εδώ στην περιοχή. Θα μπορούσαμε να τον ξαναβρούμε αν προσπαθούσαμε.

-Δεν ξέρω, ίσως έχεις δίκιο. Αλλά…

-Αλλά τι;

-Θέλουμε πράγματι να ασχοληθούμε κι άλλο με τον Ζαφείρη; Αφού πήρε την απόφαση ότι δε μας χρειάζεται άλλο, είμαστε ελεύθεροι να ασχοληθούμε με τα δικά μας. Τώρα τουλάχιστον έχουμε σχηματίσει κάποια ιδέα για το τι συμβαίνει. Και πρέπει να επιστρέψουμε στο χωριό για να πάρουμε το Γριμόριο.

-Και το αυτοκίνητο, τους θύμισε ο Άρης. Αν μη τι άλλο, πρέπει να γυρίσω για να πάρω το αυτοκίνητό μου.

-Έχεις δίκιο. Ακούστε: λέω να φύγουμε σήμερα για την Τριανταφυλλιά. Δε θα είναι και τόσο εύκολο να φτάσουμε εκεί χωρίς αυτοκίνητο, η συγκοινωνία είναι δύσκολη, οπότε το μόνο που μας μένει είναι να πάρουμε το αυτοκίνητο της Άννας. Ελπίζω να μην έχει αντίρρηση.

Κεφάλαιο 3: Το περιδέραιο της Αντιπαλότητας.

1.

Τα σχέδια του Μάρκου ήταν γραφτό να μην πραγματοποιηθούν. Μέχρι να αποτελειώσουν το πρωινό τους και να μαζέψουν τα πράγματα, τα δεδομένα είχαν αλλάξει για άλλη μία φορά. Το κινητό του χτύπησε γύρω στις έντεκα, πάνω που ήταν σχεδόν έτοιμοι να ξεκινήσουν. Και δεν ήταν η πρώτη φορά, απ' ότι φάνηκε. Είχε τρεις αναπάντητες κλήσεις, όλες από τον ίδιο αριθμό: Νίκος Πατρινός.

-Α, βέβαια, και αναρωτιόμουν πότε θα παρουσιάζονταν ξανά στο προσκήνιο αυτοί οι άνθρωποι! σχολίασε.

-Τρεις κλίσεις! Περίεργο, τι να σε θέλει; απόρησε η Μαρίνα.

-Ίσως να ανακάλυψε ότι η Μαγδαληνή μου έστειλε εκείνο το βιβλίο και θέλει να το ζητήσει πίσω. Και πού είναι αλήθεια; Έμεινε κι εκείνο στην Τριανταφυλλιά; Κοίταξε την ώρα: ήταν 11.10 και αισθανόταν ήδη υπερβολικά κουρασμένος. Αποφάσισε ότι δεν άντεχε να μιλήσει με τον Νίκο, έτσι κι αλλιώς έπρεπε να φύγουν, ο Άρης φόρτωνε ήδη τα λιγοστά πράγματά τους στο αυτοκίνητο.

Αλλά πάλι, γιατί τον έψαχνε έτσι επίμονα; Μήπως ήταν κάτι επείγον και μήπως σχετιζόταν με την Άννα; Ο Νίκος συχνά έδειχνε να ξέρει περισσότερα γι' αυτήν απ' ό,τι ο Μάρκος. Κάλεσε το νούμερο.

-Παρακαλώ;

-Καλημέρα Νίκο, Μάρκος Γούναρης.

-Μάρκο, επιτέλους. Σε ψάχνω ολόκληρο το πρωί.

-Ναι το ξέρω, όλοι με ψάχνουν συνέχεια, αναστέναξε ο Μάρκος.

-Τι εννοείς;

-Τίποτα. Τι τρέχει και με ψάχνεις λοιπόν;

-Έγινε κάτι… έχω να σου πω κάτι σημαντικό, Μάρκο, πότε μπορούμε να βρεθούμε;

-Έχει σχέση με την Άννα;

-Με την Άννα; Πώς σου ήρθε;

-Θα σου πω, αλλά εσύ τι με θέλεις;

-Πρέπει να σου μιλήσω από κοντά, μπορείς να έρθεις τώρα;

-Τώρα; Βρίσκομαι στο Ναύπλιο και ετοιμάζομαι να φύγω για το χωριό μου. Δεν μπορείς να μου το πεις από το τηλέφωνο;

-Από το τηλέφωνο; Όχι, αυτό που έχω να σου πω είναι πολύ σοβαρό. Και επείγον. Τι διάολο κάνεις στο Ναύπλιο και στο χωριό σου; Δεν μπορείς να επιστρέψεις αμέσως στην Αθήνα;

Στον Μάρκο δεν άρεσε να του μιλάνε μ' αυτόν τον τρόπο και ιδιαίτερα ο Νίκος. Φούντωσε αμέσως και δεν προσπάθησε καθόλου να το κρύψει.

-Σημαντικό και επείγον για μένα ή μήπως για 'σένα;

-Για 'σένα, για 'σένα φυσικά. Μάρκο, άκου… αν οι δουλειές που έχεις εκεί κάτω μπορούν να αναβληθούν για λίγο, σε παρακαλώ, έλα στην Αθήνα. Έλα σήμερα και μετά ξαναγυρίζεις. Αυτό που έγινε… πρέπει να το μάθεις αμέσως!

Ο Μάρκος κοίταξε τη Μαρίνα που στεκόταν απέναντι του και του έκανε ερωτηματικά νοήματα. Αναστέναξε.

-Εντάξει, είπε. Άκου, δεν έχω όχημα, θα πάρω το λεωφορείο, νομίζω έχει ένα τώρα στις 11.30. Θα είμαι εκεί το μεσημέρι. Να έρθω κατευθείαν στο σπίτι σου;

-Ναι, αν μπορείς. Θα σε περιμένουμε.

-Τι ήθελε; ρώτησε η Μαρίνα.

-Κάτι σοβαρό και επείγον! Άκου: τα σχέδια αλλάζουν, πρέπει να φύγω για την Αθήνα. Κάτι έγινε λέει και πρέπει να είμαι εκεί σήμερα.

Ο Άρης ήρθε από τον δρόμο και κοίταξε μέσα από την ανοιχτή πόρτα.

-Άντε, τι χαζεύετε; Δε θα φύγουμε;

-Ο Μάρκος πρέπει να πάει στην Αθήνα.

-Τι; Έτσι ξαφνικά;

-Ναι, μόλις τηλεφώνησε ο Νίκος, είναι λέει κάτι επείγον και δεν μπορεί να μου το πει από το τηλέφωνο. Ακούστε, πάρτε το αυτοκίνητο της Άννας και πηγαίνετε στην Τριανταφυλλιά. Θα είναι εκεί και η μητέρα μου τώρα και ξέρεις πόσο θα χαρεί να

σας δει. Μείνετε εκεί να με περιμένετε ή γυρίστε εδώ, κάντε ό,τι νομίζετε, δεν ξέρω τι θα ήταν καλύτερο στην προκειμένη φάση. Αν πάντως φύγετε από το χωριό, μην ξεχάσετε το Γριμόριο. Και ό,τι άλλα βιβλία και πράγματα μπορεί να μας φανούν χρήσιμα, η Μαρίνα μπορεί να κρίνει.

-Αλήθεια το λες; Δε θέλεις να πάμε όλοι στην Αθήνα; Πώς θα πας;

-Με το λεωφορείο, δεν υπάρχει λόγος να πάμε όλοι και μετά να ξανακάνουμε τον δρόμο μέχρι την Τριανταφυλλιά. Εντάξει; Κι αν έχετε κανένα νέο από τα Ξωτικά…

-Θέλεις να φέρουμε και τον Πλαγίαυλο;

-Θα έλεγα καλύτερα να μείνει εκεί. Βάλτε τον στην αποθηκούλα…

-Μην ανησυχείς. Θα τακτοποιήσω όλα όσα αφήσουμε πίσω και θα κάνω ένα ξόρκι απόκρυψης στην αποθηκούλα. Τίποτα άλλο;

-Δεν ξέρω, θα μιλήσουμε όταν θα έχουμε φτάσει... Αλλά το Σκήπτρο; Δεν μπορώ να μπω στο λεωφορείο με ένα σκήπτρο στο χέρι! Τι να το κάνω; Να το αφήσω εδώ;

-Να το πάρουμε καλύτερα μαζί μας ο Άρης κι εγώ;

-Γιατί νομίζεις ότι είναι καλύτερα;

-Ξέρω ’γω; με όλα αυτά που συμβαίνουν θα ένιωθα καλύτερα να μη μείνει μόνο του σε ένα κλειστό σπίτι.

-Έχεις δίκιο, πάρτε το μαζί σας. Πρέπει να φύγω αν θέλω να προλάβω το λεωφορείο. Πού είναι ο σάκος μου;

2.

Έτσι απρόσμενα και χωρίς να το έχει υπολογίσει καθόλου, ο Μάρκος βρέθηκε για δεύτερη φορά στην οδό Παλαιολόγου. Φορούσε το ίδιο τζιν που είχε βάλει όταν έφυγε εκείνο το βράδυ από την Τριανταφυλλιά και που ο Άρης είχε πλύνει στο πλυντήριο της Άννας. Ήταν σκισμένο στα μπατζάκια και είχε μερικούς λεκέδες που δεν έφευγαν πια – έπρεπε να το πετάξει μόλις έβρισκε κάτι καλύτερο να βάλει. Από πάνω είχε μία παλιά, ξεχειλωμένη μπλούζα που είχε βρει στο συρτάρι της γυναίκας του. Ήταν αξύριστος τουλάχιστον πέντε μέρες και το πιγούνι του τον έτρωγε ενοχλητικά. Κρατούσε τον ταλαιπωρημένο σάκο του που περιείχε το πορτοφόλι του, ένα μπουκαλάκι νερό και μία σελίδα με ένα άχρηστο πλέον ξόρκι. Και ένα βούκινο! Πρέπει να παρουσίαζε ένα θέαμα κάπως τρομαχτικό, τουλάχιστον για κάποιους που κάθονταν ήρεμα στο σπίτι τους και τον περίμεναν. Σκέφτηκε ότι η Μαγδαληνή θα

ανησυχούσε μόλις τον έβλεπε και ότι ίσως είχε έρθει η ώρα να της δώσει μερικές εξηγήσεις.

Αυτή τη φορά δεν καθυστέρησε να χαζέψει τον δρόμο. Η αλήθεια είναι ότι φοβήθηκε κάπως μήπως τον δει η κυρία Ειρήνη από το απέναντι σπίτι· δεν ήξερε γιατί το σκέφτηκε αυτό, η κυρία Ειρήνη τον είχε δει σε πολύ χειρότερες φάσεις, αλλά και πάλι... Ο Μάρκος δεν ανησυχούσε σχεδόν ποτέ για την εμφάνισή του, ωστόσο τώρα του φαινόταν ότι μαρτυρούσε καταφανώς τις περιπέτειες που είχε περάσει τις τελευταίες μέρες. Δεν είχε άδικο.

Όπως και την προηγούμενη φορά, η Μαγδαληνή του άνοιξε την πόρτα φρέσκια και χαμογελαστή.

-Γεια σου Μαγδαληνή.

-Μάρκο!

-Ήρθα όσο πιο γρήγορα μπόρεσα.

-Από τον πόλεμο, φαντάζομαι!

-Μπορείς να το πεις κι έτσι. Να περάσω;

-Ναι, βέβαια. Ο Νίκος έχει πεταχτεί στην αποθήκη να φέρει κρασί. Θα φας μαζί μας, έτσι δεν είναι; Μαγείρεψε ο ίδιος για το χατίρι σου.

Ο Μάρκος σκέφτηκε στραβωμένα ότι δεν ήθελε χατίρια από τον Νίκο, πόσο μάλλον που τον είχε φέρει άρον άρον στην Αθήνα, αλλά αντί για αυτό είπε:

-Ναι, θα φάω, η αλήθεια είναι ότι η ώρα πέρασε και πεινάω. Και… ευχαριστώ για το βιβλίο.

Η Μαγδαληνή χαμογέλασε ικανοποιημένη: -Ώστε το έλαβες! Ελπίζω να βρήκες κάποιο ενδιαφέρον εκεί μέσα! του είπε διφορούμενα.

Ο Μάρκος δεν ήξερε τι να απαντήσει. -Θα σου το επιστρέψω στην πρώτη ευκαιρία, της είπε. Προσωρινώς έχει μείνει στην Τριανταφυλλιά.

-Έμαθες κάτι σχετικά με τους Κόσμους;

-Έμαθα ορισμένα πράγματα, αν και όχι από το βιβλίο. Τι τρέχει με σας; Γιατί όλη αυτή η αγωνία να έρθω αμέσως;

-Θα σου τα πει ο Νίκος, σε μερικά λεπτά θα είναι πίσω. Κάθισε. Δείχνεις να έχεις ανάγκη από κάτι να πιεις.

-Ναι... ήρθα κατευθείαν από τον σταθμό.

-Φαίνεται. Μάλιστα φαίνεται σα να κοιμόσουν στον σταθμό τις τελευταίες μέρες! Πορτοκαλάδα;

Ο Μάρκος γέλασε.

-Ναι, είπε και την ακολούθησε στο καθιστικό.

Ο Νίκος μπήκε στο σπίτι κρατώντας δύο μπουκάλια κόκκινο κρασί. Έδειξε ενθουσιασμένος όταν τον είδε και κινήθηκε με μεγάλα βήματα προς το μέρος του. Ο Μάρκος κατέπνιξε τη μόνιμη απέχθειά του για τον Αθάνατο και σηκώθηκε να του σφίξει το χέρι. Το να αισθάνεται έτσι για τον Νίκο ήταν παράλογο, εδώ και χρόνια δεν είχε κανένα νόημα. Έπρεπε να φερθεί σαν ενήλικας, σκέφτηκε, και του χαμογέλασε σε χαιρετισμό. Όταν όμως ο άλλος τον τράβηξε για ένα σύντομο αγκάλιασμα, ο Μάρκος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τον εαυτό του από το να τραβηχτεί.

Ο οικοδεσπότης τούς κάλεσε να καθίσουν αμέσως στο τραπέζι.

-Το φαγητό είναι έτοιμο από ώρα, τους είπε.

Ήταν πάντα πολύ περιποιητικός με τους καλεσμένους του, του άρεσε να τους μαγειρεύει και να μην τους αφήνει να κάνουν τίποτα για να τον βοηθήσουν. Η Μαγδαληνή και ο Μάρκος, που ήξεραν αυτή του τη συνήθεια, τον ακολούθησαν στο βάθος του αχανούς χώρου, εκεί που, υποτυπωδώς χωρισμένα από δύο κολώνες, βρισκόταν η κουζίνα και το τραπέζι του φαγητού. Τον άφησαν να τους σερβίρει και να τους βάλει κρασί. Ο Νίκος μαγείρευε εξαίσια και αυτό για τον Μάρκο ήταν μια παρηγοριά, καθώς τις τελευταίες μέρες τρεφόταν κυρίως με σάντουιτς και τυρόπιτες. Δεν έφερε αντίρρηση όταν ο Νίκος του γέμισε το ποτήρι με κρασί, αλλά φρόντισε να μην το ακουμπήσει καθόλου, παρόλο που είχε πεθυμήσει τη γεύση του. Κατά τη διάρκεια του φαγητού η συζήτηση περιστράφηκε σε ανούσια θέματα. Ο Νίκος μιλούσε για τους άλλους Αθάνατους και κυρίως για τον Γρηγόρη και την Αναστασία.

-Το παιδί τους, ο Ηλίας είναι τώρα περίπου έξι χρονών. Συνεχίζει να μεγαλώνει με εξαιρετικά αργούς ρυθμούς, έχει λίγους μόνο μήνες που άρχισε να κάνει μερικά βήματα και να αρθρώνει συλλαβές. Είναι το πρώτο παιδί που γεννήθηκε από γονείς Αθάνατους, κανένας άλλος που να γνωρίζουμε δε γεννήθηκε έτσι· σε όλους μας, το να σταματήσει η βιολογική τους γήρανση συνέβη μετά από κάποια ηλικία. Η Αναστασία καταγράφει την πορεία του και τη συγκρίνει με τις διάφορες ηλικίες των άλλων παιδιών, σύντομα θα έχουμε πιο ολοκληρωμένα συμπεράσματα για ένα ζήτημα που μας απασχολεί εδώ και αιώνες, τον ρυθμό γήρανσης στο είδος μας.

Μέχρι τώρα πάντως φαίνεται ότι στη βρεφική ηλικία η εξέλιξή μας είναι πιο ραγδαία από ότι στους ενήλικες.

-Μένουν ακόμα στο Σπίτι των Αθανάτων;

-Ναι, μένουν ακόμα εκεί, μαζί με τον Αλέξανδρο τον Γέρο.

Ο πιο ηλικιωμένος άνθρωπος του κόσμου είχε λοιπόν για άλλη μία φορά στη ζωή του την ευκαιρία να γίνει παππούς, αυτή τη φορά όμως σε κάποιον του είδους του, σε κάποιον που, όπως και ο ίδιος, δε βιαζόταν καθόλου να μεγαλώσει. Πρέπει να ήταν ενδιαφέρουσα εμπειρία γι' αυτόν.

-Χωρίς τηλεόραση, κινητά και Ίντερνετ… σχολίασε ο Μάρκος.

-Τι να το κάνεις, έτσι δεν ήμασταν άλλωστε μέχρι πριν μερικά χρόνια; Δε χρειάζεται να είμαστε τόσο καλομαθημένοι.

-Δεν είδα να πηγαίνεις εσύ να μείνεις εκεί όμως, παρατήρησε η Μαγδαληνή που είχε ζήσει στο Σπίτι για πολλά χρόνια και σίγουρα καταλάβαινε κάτι παραπάνω για το πώς είναι να ζεις μέσα στο δάσος στη μέση του πουθενά. Ο Μάρκος σχεδόν αισθάνθηκε τύψεις που τους είχε αποκόψει ακόμα περισσότερο από τον κόσμο, στο κάτω κάτω ζούσε ένας γέρος και ένα παιδί εκεί, κάποτε θα χρειάζονταν έναν γιατρό, σε κάποιες στιγμές η κατάσταση θα γινόταν πραγματικά δύσκολη γι' αυτούς.

Ωστόσο σύντομα φάνηκε ότι το θέμα είχε πια εξαντληθεί. Αναρωτήθηκε πότε θα έμπαιναν επιτέλους στο ψητό. Τελείωσε το φαγητό του χωρίς να πει πολλά, ενώ ο Νίκος συνέχιζε να μιλάει για τον έναν και τον άλλο. Τουλάχιστον δεν τον ρωτούσε για τα δικά του και αυτό του έφτανε για την ώρα.

-Θα μου πεις τι με ήθελες; ρώτησε όταν άδειασαν επιτέλους τα πιάτα τους.

Ο Νίκος σηκώθηκε απότομα και πήγε το δικό του στον νεροχύτη. Ξαφνικά έγινε νευρικός. Επέστρεψε στο τραπέζι και κάθισε στητός στην καρεκλά του. Κοίταξε το ποτήρι του και μετά τον Μάρκο, σα να μην ήξερε πώς να αρχίσει.

-Τι έχει γίνει; ρώτησε καχύποπτα εκείνος. Σκέφτηκε πως ό,τι και να του έλεγε δε θα μπορούσε να τον εκπλήξει μετά από όλα όσα είχε ακούσει και δει τις τελευταίες μέρες.

Ο Νίκος έδειξε να παίρνει μία απόφαση.

-Πρόκειται για ένα μαγικό αντικείμενο.

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε.

-Είναι κάτι που είχες δώσει εσύ ο ίδιος κάποτε στον παλαιοπώλη, τον κύριο Βασίλη, τον θυμάσαι φυσικά.

-Φυσικά.

Ήταν το τελευταίο πράγμα που περίμενε να ακούσει και περίμενε σαστισμένος τη συνέχεια.

-Ο κύριος Βασίλης μετακόμισε το παλαιοπωλείο του στο κέντρο, στην οδό Περικλέους.

-Το ξέρω.

-Λέει ότι είναι καλύτερα εκεί, ότι μπαίνει πιο πολύς κόσμος… Αυτό ίσως είναι και η αιτία του προβλήματος.

Ο Μάρκος τον κοιτούσε υπομονετικά περιμένοντας να δει που θα κατέληγε. Ο Νίκος άδειασε το ποτήρι του και αμέσως το ξαναγέμισε. Πρόσθεσε κρασί και στη Μαγδαληνή και κοίταξε με απορία το γεμάτο ποτήρι του Μάρκου, χωρίς όμως να σχολιάσει.

-Κάποτε είχες πουλήσει στον κύριο Βασίλη έναντι ενός εξευτελιστικού αντιτίμου κάποια μαγικά αντικείμενα, μεταξύ των οποίων ένα μαγικό περιδέραιο, το θυμάσαι;

Ο Μάρκος το θυμόταν, αλλά δεν μπόρεσε να μην προσέξει τον επιπληκτικό τόνο του Νίκου.

-Ναι, έκανε αμυντικά, με ύφος που δήλωνε ότι θα έκανε καυγά αν το θέμα έπαιρνε διάσταση.

Ο Νίκος δεν πτοήθηκε.

-Η αγοραπωλησία μαγικών αντικειμένων από τους μάγους είναι…

-Ανήθικη, ξέρω. Λοιπόν;

-Πάνω από ανήθικη, είναι απαγορευμένη, είναι… παράνομη. Βέβαια ο κύριος Βασίλης είναι Φύλακας οπότε δικαιούται να έχει στην κατοχή του μαγικά αντικείμενα, αλλά και πάλι…

Ο Μάρκος τον κοίταξε προκλητικά.

-Νίκο, τι δουλειά ακριβώς είπαμε ότι κάνεις;

-Εμπορεύομαι αντίκες και παλιά βιβλία.

-Και πώς το κάνεις αυτό;

-Τα ψάχνω, τα βρίσκω και τα πουλάω σε συλλέκτες ή σε δημοπρασίες. Η πολύχρονη ζωή μου με έχει βοηθήσει σ’ αυτή τη δουλειά.

-Αλλά έχεις μαζέψει και μαγικά αντικείμενα.

Ο Νίκος θορυβήθηκε.

-Αυτό είναι διαφορετικό, είπε ταραγμένος. Δεν πουλάω τα μαγικά αντικείμενα, αντίθετα κάνω τεράστιο κόπο να τα εντοπίσω, να τα αποκτήσω, να τα μελετήσω και να διαπιστώσω τις ιδιότητές τους. Μετά τα καταγράφω και τα φυλάω, ποτέ δεν έχω πουλήσει κανένα.

-Αλλά έχεις αγοράσει.

-Ναι, αλλά όχι από μάγους. Από απλούς ανθρώπους που δεν ήξεραν τι ακριβώς είχαν στα χέρια τους και που δε θα μπορούσαν να τα χρησιμοποιήσουν έτσι κι αλλιώς, ούτε και θα έπρεπε. Με αυτόν τον τρόπο τα διασώζω. Δεν το κάνω για τα λεφτά, αντίθετα έχω ξοδέψει περιουσίες για να γλιτώσω ένα μαγικό αντικείμενο.

Η Μαγδαληνή κούνησε το κεφάλι της έτοιμη να επιβεβαιώσει τα λόγια του. Ο Μάρκος το άφησε.

-Τέλος πάντων…

-Παρ' όλα αυτά, δεν είναι και τόσο πολλά αυτά που θα βρεις εδώ μέσα.

-Και τι έγινε τελικά μ' εκείνο το περιδέραιο;

-Ξέρεις δηλαδή για τι πράγμα σου μιλάω;

-Κάτι θυμάμαι.

-Λέγεται *Περιδέραιο της Αντιπαλότητας*. Το μάγεψε κάποτε ένας πολύ ισχυρός μάγος, στον οποίο αποδίδονται πολλά επικίνδυνα αντικείμενα μεγάλης δύναμης.

-Ναι… και λοιπόν; Ο Μάρκος είχε ακούσει πολλά στο παρελθόν για τον μάγο Ρομέσταμο. Αναρωτήθηκε αν ο Νίκος ήξερε ότι το Σκήπτρο του ήταν μαγεμένο από τον ίδιο μάγο και ότι υποτίθεται πως κι εκείνος άνηκε στην Τάξη του και ίσως ήταν απόγονός του.

-Το περιδέραιο αυτό το μάγεψε, ή καλύτερα το καταράστηκε, και μετά το δώρισε σε έναν άλλο μάγο – αντίπαλό του. Ήταν μία παγίδα, μία θανατηφόρα παγίδα πρέπει να πω, γιατί λίγο αργότερα ο δεύτερος μάγος πέθανε.

-Ξέρω… μουρμούρισε ο Μάρκος που σιγά σιγά γύριζαν στο μυαλό του όλες οι λεπτομέρειες για το περιδέραιο, ή μάλλον για την αλυσίδα στην οποία κρεμόταν: όταν ένας μάγος την περνούσε στον λαιμό του, δεν μπορούσε να την ξαναβγάλει ποτέ πια. Έμενε για πάντα δεμένος με αυτή την καταραμένη αλυσίδα και όλα τα μάγια που επιχειρούσε να κάνει από κει κι ύστερα δε λειτουργούσαν σωστά ή, ανάλογα με το είδος τους, στρέφονταν εναντίον του. Ήταν σχεδόν αναπόφευκτο ότι η χρήση μαγείας από κάποιον που φορούσε το Περιδέραιο της Αντιπαλότητας θα τον οδηγούσε αργά ή γρήγορα στον θάνατο.

-Τι τρέχει με αυτό το περιδέραιο; ρώτησε ανήσυχα.

-Κάποιος μπήκε στο παλαιοπωλείο και το έκλεψε!

-Τι;

-Ο Βασίλης το είχε σε ένα πίσω δωμάτιο. Θα το είχες δει κι εσύ το πίσω δωμάτιο που είχε στο παλιό του μαγαζί, εκεί φυλούσε τα μαγικά αντικείμενα. Το ίδιο δωμάτιο έχει και στο καινούριο. Το είχε κλειδωμένο με πόρτα ασφαλείας και εξάλλου τα πράγματα μπροστά είναι διανεμημένα με τέτοιο τρόπο που είναι δύσκολο να αντιληφθείς την ύπαρξή του.

Ο Μάρκος θυμήθηκε το παλιό μαγαζί του παλαιοπώλη, που βρισκόταν ακριβώς κάτω από το παλιό του σπίτι. Πραγματικά δεν είχε καταλάβει ότι υπήρχε ένα πίσω δωμάτιο μέχρι που τον είδε να ανοίγει την πόρτα και να τον προσκαλεί να τον ακολουθήσει μέσα. Ωστόσο αυτή η προφύλαξη δεν του φαινόταν τώρα αρκετή και το είπε στον Νίκο.

-Ναι και γι' αυτό έχει και το «παραπέτασμα» όπως το αποκαλεί. Στην πραγματικότητα είναι μία κουρτίνα με χάντρες από αυτές που κρεμάνε μπροστά στις πόρτες, μόνο που η συγκεκριμένη είναι δεμένη με ξόρκι απόκρυψης που εμποδίζει έναν κοινό κλέφτη να αντιληφθεί την ύπαρξη της πίσω πόρτας.

-Τότε πώς…. ξεκίνησε να λέει ο Μάρκος.

-Μάρκο, δεν καταλαβαίνεις; επενέβη ανυπόμονα η Μαγδαληνή. -Δεν ήταν ένας κοινός κλέφτης αυτός που μπήκε στο παλαιοπωλείο. Άλλωστε δεν έκλεψε τίποτα άλλο, ούτε από το μπροστινό δωμάτιο όπου ο Βασίλης έχει ορισμένα πράγματα που αξίζουν κάτι, ούτε από το πίσω με τα μαγικά αντικείμενα. Ο κλέφτης πήγε κατευθείαν για το περιδέραιο και αν δεν είχε παραβιάσει τις κλειδαριές ασφαλείας, μπορεί να μην το είχαμε πάρει ακόμα χαμπάρι.

-Μα ποιος; Γιατί;….

-Δεν κατάλαβες ακόμα; Μόνο ένας μάγος θα μπορούσε να «δει» το ξόρκι απόκρυψης και θα είχε λόγο να θέλει το Περιδέραιο της Αντιπαλότητας. Αντικείμενα σαν αυτό μόνο από μάγο μπορούν να χρησιμοποιηθούν, του απάντησε ο Νίκος.

-Κι άλλος μάγος; έκανε ο Μάρκος εκνευρισμένα. Εσείς κάποτε μου είχατε πει πως οι μοναδικοί μάγοι είμαστε εγώ και η οικογένεια Καπουράκη. Αν θυμάμαι καλά μάλιστα, ήσασταν πολύ απόλυτοι σ' αυτό, τότε που εγώ ήθελα διακαώς να βρω έναν άλλο μάγο για να με βοηθήσει. Από πού ξεφυτρώνουν τώρα όλοι αυτοί οι μάγοι που εμφανίζονται μπροστά μου;

Ο Νίκος ξερόβηξε.

-Δεν μπορεί να σου τα είχαμε πει ακριβώς έτσι. Η αλήθεια είναι βέβαια ότι έχουμε χάσει την επαφή με τις περισσότερες οικογένειες των μάγων και ξέρουμε ότι πολλές από αυτές έχουν χαθεί πια ή έχουν αφήσει να χαθεί το μαγικό χάρισμα, όμως αποκλείεται να είχαμε υποστηρίξει πως δεν υπάρχει κανένας άλλος.

Ο Μάρκος χαμήλωσε το κεφάλι του και προσπάθησε να συγκρατηθεί για άλλη μία φορά. Αισθανόταν να έχει σιχαθεί τους Αθάνατους, τα ατελείωτα ψέματά τους και την κρυψίνοια τους. Απότομα σήκωσε το ποτήρι του και κατέβασε μονορούφι το περιεχόμενό του.

-Κάποιος άλλος μάγος, πρόφερε με συγκρατημένη ένταση. Κάποιος μάγος που όταν τον χρειαζόμουν πίστευα ότι δεν υπήρχε και που τώρα εμφανίζεται ξαφνικά και κλέβει το περιδέραιο, ένα αντικείμενο με το οποίο μπορεί να με παγιδεύσει και να με σκοτώσει. Και όχι μόνο εμένα, αλλά και τη Νατάσσα και τη Μαρίνα, που δεν έχουν φταίξει σε τίποτα. Και όλα αυτά επειδή εσείς, ΕΣΥ θεώρησες κάποτε καλύτερο να μου κρύψεις ότι υπάρχουν κι άλλοι μάγοι σ' αυτόν τον κόσμο!

-Δεν είναι ότι σου το κρύψαμε, πραγματικά δε γνωρίζαμε άλλες οικογένειες μάγων, είπε στεναχωρημένα η Μαγδαληνή. Και η αλήθεια είναι ότι ούτε τώρα γνωρίζουμε καμία. Απλά υποθέτουμε ότι πρέπει να το έκανε κάποιος μάγος, αυτό είναι όλο.

-Κατηγορείς εμάς, όταν εσύ ο ίδιος το είχες στα χέρια σου, ήταν *δικό σου* και είναι φανερό πως ήξερες τη χρήση του και πήγες και το πούλησες για 300 ευρώ!

-Τα πούλησα, αν θυμάσαι, γιατί χρειαζόμουν λεφτά για να βρω τον Πλαγίαυλο, το μαγικό μουσικό όργανο που ήταν απαραίτητο για να διώξω τα Δαιμόνια. Δεν είδα κανέναν από σας να προσφέρθηκε να με βοηθήσει οικονομικά, στην τελική δική σας δουλειά έκανα. Και δε θα το έδινα ποτέ αν δε με είχες διαβεβαιώσει πως άλλοι μάγοι δεν υπάρχουν!

Τώρα έδειχνε και ο Νίκος να του έχει ανέβει το αίμα στο κεφάλι.

-Και στο κάτω κάτω γιατί όλος αυτός ο πανικός; ρώτησε με ύφος που δεν άρεσε καθόλου στον Μάρκο. -Εσύ δε χρησιμοποιείς μαγεία άρα δεν κινδυνεύεις από το περιδέραιο. Πάντα έψαχνες μία καλή δικαιολογία για να μην κάνεις μάγια και τώρα την έχεις!

Ο Μάρκος έσφιξε με τα χέρια του την κόχη του τραπεζιού, τόσο που οι κλειδώσεις του άσπρισαν. Πήρε μερικές ανάσες: η παρουσία της Μαγδαληνής δεν επέτρεπε φασαρίες. Σηκώθηκε.

-Σας ευχαριστώ για το γεύμα, είπε, και για την προειδοποίηση. Τουλάχιστον τώρα ξέρω ότι πρέπει να φυλάγομαι και θα πω και στη Μαρίνα και στη Νατάσσα να φυλάγονται κι αυτές. Επιβεβαίωσα επίσης για άλλη μία φορά ότι δεν πρέπει να σας εμπιστεύομαι στο παραμικρό. Αν δεν έχετε τίποτα άλλο να μου πείτε, καλύτερα να φεύγω.

Δίστασε για λίγο μπροστά στην πόρτα τους, βέβαιος ότι θα έλεγαν κάτι για την ενέργεια, ή για τις ικανότητές τους που σίγουρα ήταν αυξημένες, ίσως κάτι για τις Πύλες, αλλά οι δύο Αθάνατοι δεν είπαν κουβέντα. Ο Μάρκος δεν ήταν σίγουρος για τίποτα όταν είχε να κάνει μαζί τους, μπορεί να μην ήξεραν τίποτα, ή μπορεί απλά να μην ήθελαν να του το πουν για κάποιον δικό τους λόγο. Εκείνη τη στιγμή ήταν πολύ φορτωμένος για να βρει τρόπο να τους ρωτήσει. Χαιρέτησε κάπως βεβιασμένα τη Μαγδαληνή και βγήκε στον δρόμο αναστατωμένος.

3.

Στον δρόμο κοντοστάθηκε για λίγο μέχρι να στρίψει ένα τσιγάρο και να το ανάψει. Τράβηξε τις πρώτες τζούρες με το βλέμμα στραμμένο στα παράθυρα του σπιτιού του Νίκου, προσπαθώντας να ηρεμήσει. Αυτός ο άνθρωπος είχε τη φοβερή ικανότητα να τον εκνευρίζει. Με όσο καλές προθέσεις και να ξεκινούσε, στο τέλος κατάφερνε πάντα να τον βγάζει από τα ρούχα του. Πάντα έβρισκε κάποιον τρόπο. Όχι ότι και ο ίδιος δεν ήταν προκατειλημμένος απέναντί του, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα ο Νίκος για τον Μάρκο ήταν σαν το κόκκινο πανί, αλλά από τότε είχε περάσει καιρός και τα πάθη είχαν καταλαγιάσει. Προσπάθησε να κατατάξει κάπως αυτή την καινούρια πληροφορία, να συνειδητοποιήσει σε τι βαθμό ήταν επικίνδυνο αυτό που είχε συμβεί και πόσο άμεσα έπρεπε να ασχοληθεί μαζί του. Όμως ήταν αδύνατο να συγκεντρωθεί.

Στην πραγματικότητα, η υπόθεση με το περιδέραιο λίγο τον απασχολούσε τη συγκεκριμένη στιγμή. Ο Νίκος ήταν το θέμα που επικρατούσε στο μυαλό του καθώς άρχισε να περπατάει προς τον κεντρικό δρόμο. Για άλλη μία φορά είχε καταφέρει να τον εξοργίσει και συνειδητοποίησε ότι εδώ και λίγη ώρα έφευγε μακριά από την οδό

Παλαιολόγου για να αποφύγει τον πειρασμό να ξαναμπεί μέσα στο σπίτι του και να ξεσπάσει, κάνοντας μεγάλη φασαρία..

Δύο ώρες αργότερα βρισκόταν στην οδό Περικλέους, μπροστά στο παλαιοπωλείο. Έσπρωξε την πόρτα και το γνωστό καμπανάκι κουδούνισε χαρωπά. Βρέθηκε στο εσωτερικό του καινούριου μαγαζιού, το οποίο δε διέφερε σχεδόν σε τίποτα από το προηγούμενο: μπροστά του, το σπίτι του Νίκου έδειχνε άδειο. Αντικείμενα κρέμονταν από τους τοίχους, ισορροπούσαν σε ράφια, βιβλιοθήκες και έπιπλα, στέκονταν στο πάτωμα, ήταν τόσο πολλά και τόσο ακατάστατα που έπρεπε να κάνεις ελιγμούς για να μη ρίξεις κάποιο. Κιτρινισμένες φωτογραφίες πόζαραν δίπλα σε παλιές φωτογραφικές μηχανές, σερβίτσια του τσαγιού δίπλα σε ασημένια κοσμήματα, ακριβά ρολόγια κρέμονταν στον τοίχο δίπλα σε άθλιες προσωπογραφίες. Πολύτιμα και ευτελή αντικείμενα βρίσκονταν δημοκρατικά πλάι πλάι. Ο παλαιοπώλης μιλούσε με ένα ζευγάρι κάπου στο βάθος. Ξεπρόβαλλε πίσω από μία βιβλιοθήκη και του χαμογέλασε.

-Αγαπητέ Μάρκο, χαίρομαι που σε ξαναβλέπω. Θα μου δώσεις μερικά λεπτά να τελειώσω με τους κυρίους, ε;

Ο Μάρκος έγνεψε καταφατικά και βάλθηκε να χαζεύει τριγύρω. Τις τελευταίες ώρες προσπαθούσε να καταλάβει αν η κλοπή του περιδέραιου μπορούσε να συσχετίζεται με την εξαφάνιση της Άννας, το άνοιγμα των Πυλών και όλα αυτά που τους είχαν συμβεί τελευταία. Η Νατάσσα Καπουράκη είχε πει να μην πιστεύει στο τυχαίο, και το «τάιμινγκ» ήταν πολύ ύποπτο, αλλά δεν είχε καταφέρει να βρει κάποια προφανή σύνδεση ανάμεσα στα γεγονότα. Το πρώτο που είχε κάνει φυσικά ήταν να τηλεφωνήσει στη Μαρίνα, να τη βάλει να ψάξει το βιβλίο *Μαγικά Αντικείμενα* και να βρει το λήμμα για το Περιδέραιο της Αντιπαλότητας. Η Άννα του είχε διαβάσει κάποτε τι έκανε, αλλά δεν ήταν σίγουρος ότι θυμόταν όλες τις λεπτομέρειες. Το βιβλίο δεν τον διαφώτισε και πολύ, δεν έλεγε τίποτα περισσότερο από αυτά που ήξερε ήδη. «Αντικείμενο μεγάλης μαγικής δύναμης» είχε καταλήξει η Μαρίνα, αλλά αυτό ήταν ευνόητο.

Το ζευγάρι που απασχολούσε τον παλαιοπώλη βγήκε από το μαγαζί αποσπώντας τον από τις σκέψεις του. Ο κύριος Βασίλης στράφηκε προς το μέρος του με ένα πλατύ, υποκριτικό, όπως του φάνηκε, χαμόγελο.

-Τι μου κάνεις αγαπητέ Μάρκο; Καιρό έχω να σε δω. Πώς τα πάει το υπέροχο Σκήπτρο σου; Ελπίζω να το έχεις ακόμα και να μην προσπάθησες να το ξεφορτωθείς ξανά.

Ήταν πράγματι μία εποχή που ο Μάρκος προσπαθούσε να ξεφορτωθεί το Σκήπτρο, θεωρώντας ότι ήταν το αντικείμενο που τον συνέδεε με τις φήμες για μαγικές πρακτικές που συνόδευαν την οικογένειά του. Ο παλαιοπώλης το είχε βρει τελικά και τον είχε αναγκάσει, κατά κάποιον τρόπο, να το κρατήσει. Αυτή η ανάμνηση του έφερε κάποιες τύψεις, αλλά τις παραμέρισε και πέρασε στο προκείμενο:

-Κι εγώ και το Σκήπτρο μου είμαστε πολύ καλά, ευχαριστώ. Το ίδιο κι εσύ φαντάζομαι.

-Ε, όπως και να το πεις…

-Και τώρα που ξεκαθαρίσαμε ότι χαίρουμε όλοι άκρας υγείας, μπορώ να μάθω τι έγινε με το περιδέραιο;

Ο παλαιοπώλης γέλασε εύθυμα.

-Πάντα ο ίδιος Μάρκος, πάντα βιαστικός και απότομος. Πάντα μπαίνεις στο ψητό χωρίς προλόγους.

Ο Μάρκος αναστέναξε. Αναρωτήθηκε αν θα συνέχιζε να παίζει μαζί του για πολύ ακόμα.

-Ναι, έτσι είναι, παραδέχτηκε. Λοιπόν;

-Λοιπόν, αποδείχτηκε ότι δεν έπρεπε να έχεις αποχωριστεί εκείνο το περιδέραιο, αν και πολύ φοβάμαι ότι θα τα έκλεβαν και από σένα, το ίδιο εύκολα όπως τα έκλεψαν και από μένα.

Ο Μάρκος δεν είχε καμία αμφιβολία γι’ αυτό, αλλά προτίμησε να μην το παραδεχτεί ανοιχτά.

-Πώς έγινε; ρώτησε. Και πότε έγινε; Και ποιος μπορεί να ήταν;

-Ένα ένα αγαπητέ μου, το δικό σου μυαλό τρέχει, αλλά το δικό μου γέρασε πια και θέλει τον χρόνο του. Έλα να σου δείξω το πίσω δωμάτιο, θα βρεις εκεί κάποια πράγματα που ίσως σου φανούν ενδιαφέροντα.

Ο κύριος Βασίλης κλείδωσε την γυάλινη εξωτερική πόρτα του μαγαζιού, γύρισε την ταμπέλα στο «κλειστό» και προχώρησε πίσω από τον πάγκο με την ταμειακή μηχανή. Ο Μάρκος τον ακολούθησε αν και, φυσικά, δεν έβλεπε τίποτα που να του θύμιζε πόρτα ή άνοιγμα, μόνο την κουρτίνα με τις χάντρες που του είχε περιγράψει ο

Νίκος. Ο παλαιοπώλης την παραμέρισε με τρόπο, και ξαφνικά πίσω της εμφανίστηκε μία πόρτα ασφαλείας αν και, όπως του εξήγησε ενώ ξεκλείδωνε τις κλειδαριές, ήταν μία άσκοπη προφύλαξη: όποιος κατάφερνε να τραβήξει την κουρτίνα και να δει την πόρτα, θα ήταν σίγουρα ικανός και να την ανοίξει.

-Ήταν δηλαδή πράγματι ένας μάγος; ρώτησε ο Μάρκος.

-Ναι, οπωσδήποτε ένας μάγος ή κάποιος που ήξερε πώς λειτουργεί το ξόρκι απόκρυψης και που μπορούσε να αναγνωρίσει ότι υπάρχει ένα εδώ, απάντησε εκείνος σοβαρά.

Ο Μάρκος σκέφτηκε πως ο ίδιος, για άλλη μία φορά, δεν είχε αναγνωρίσει κανένα ξόρκι απόκρυψης και ακολούθησε τον άντρα στο πίσω δωμάτιο. Ήταν ένα σκοτεινό, μικρό δωμάτιο, πολύ πιο στενάχωρο από το αντίστοιχο του προηγούμενου μαγαζιού, περισσότερο κάτι σαν αποθήκη χωρίς παράθυρα (έτσι βέβαια αποκλειόταν και η πιθανότητα να έχει μπει κάποιος από έναν φεγγίτη). Υπήρχε ο κλασσικός καναπές και μία παλιά πολυθρόνα, καθώς και λιγοστά πράγματα τοποθετημένα με προσοχή σε δύο βιβλιοθήκες. Ο Μάρκος, που φοβήθηκε μήπως ο παλαιοπώλης άρχιζε να φλυαρεί για το ένα και το άλλο αντικείμενο, ρώτησε αμέσως για να μην του δώσει την ευκαιρία:

-Πού ήταν το περιδέραιο;

-Εδώ, απάντησε ο παλαιοπώλης υποδεικνύοντας ένα συρτάρι που έκλεινε με κλειδαριά. Έβγαλε μία αρμαθιά κλειδιά και το άνοιξε. Το συρτάρι ήταν άδειο.

-Ήταν εδώ, κλειδωμένο σ' αυτό το συρτάρι, ανάμεσα σε άλλα ασήμαντα μικροαντικείμενα που είχα βάλει για αντιπερισπασμό. Βλέπεις θυμόμουνα πολύ καλά την κουβέντα που είχαμε κάνει όταν μου το έδωσες και την υπόσχεση που σου είχα δώσει ότι θα το προσέχω σαν κόρη οφθαλμού και ότι δε θα το αφήσω να περάσει σε άλλα χέρια. Όποιος ήρθε εδώ, ήξερε για το περιδέραιο και ήρθε κατευθείαν γι' αυτό. Κι εγώ δεν έκανα κουβέντα σε κανέναν όλα αυτά τα χρόνια, σου το ορκίζομαι.

Έδειχνε στεναχωρημένος, αν και ο Μάρκος δεν ήξερε αν έπρεπε να τον πιστέψει ή όχι.

-Όμως ο Νίκος ήξερε, δοκίμασε.

-Ο Νίκος το έμαθε εχτές, όταν κατάλαβα κι εγώ ότι έλειπε. Έπρεπε κάποιος να σε ειδοποιήσει και εγώ δεν είχα ιδέα πού να σε βρω.

-Αλλά ποιος μπορεί να ήταν; ρώτησε με έκδηλη απελπισία. -Κάποιος το ήξερε, δεν μπορεί, σε κάποιον, κάποτε το είχες πει. Άκου, δε θα κάνω φασαρία, δε θα πω κουβέντα. Δέχομαι τη δική μου ευθύνη στο όλο ζήτημα, αλλά τώρα αυτό που προέχει

είναι να το ξαναβρούμε. Αν ξέρεις κάτι, οτιδήποτε που να μπορεί να βοηθήσει πρέπει να μου το πεις, το περιδέραιο δεν είναι ένα οποιοδήποτε αντικείμενο.

Ο παλαιοπώλης τον κοίταξε σοβαρά και του έγνεψε να καθίσει.

-Τι ακριβώς θέλεις να μάθεις;

-Ό,τι ξέρεις. Και καταρχήν αν υπάρχουν άλλοι γνωστοί μάγοι. Οι Αθάνατοι υποστηρίζουν πως δεν έχουν ιδέα, αν και δεν τους πολύ-πιστεύω. Εσύ είσαι Φύλακας, άρα διαπραγματεύεσαι με μάγους, σωστά;

-Όχι ακριβώς. Για να είμαι ειλικρινής οι μόνοι μάγοι με τους οποίους έχω διαπραγματευτεί είσαι εσύ και η μακαρίτισσα Μαρίνα Καπουράκη, η γιαγιά. Ξέρω ότι υπήρξαν κι άλλες οικογένειες φυσικά, κάποια από τα άτομα που μου έδωσαν αντικείμενα κατά καιρούς πρέπει να ήταν απόγονοί τους, αλλά κανένας από αυτούς που συνάντησα στις αναζητήσεις μου δεν ήταν μάγος, μπορώ να σου εγγυηθώ γι' αυτό. Όσο για το αν φλυάρησα πουθενά για το περιδέραιο, μπορώ να σε διαβεβαιώσω ότι υπήρξα πάντα πολύ προσεχτικός. Ό,τι γνώμη και να έχεις σχηματίσει για μένα, δεν είμαι βλάκας, ούτε ανεύθυνος. Ξέρω τον κίνδυνο που διατρέχουν οι υπάρχοντες μάγοι απ' αυτό, δε θα γινόμουν ποτέ αιτία να παγιδευτεί με τέτοιον ελεεινό τρόπο κάποιος από σας.

-Γνωρίζεις μήπως την οικογένεια Στρεγκόγιαννη; Είχες ποτέ πάρε- δώσε μαζί τους; ρώτησε απρόσμενα ο Μάρκος.

Ο παλαιοπώλης ξαφνίστηκε. -Πού έμαθες για αυτούς;

-Τους ξέρεις;

-Όχι προσωπικά, αλλά είναι ακουστοί στον κύκλο μας. Ο παππούς ήταν ένας ήσυχος μάγος τοπικής εμβέλειας, αν με καταλαβαίνεις, αλλά ο γιος του πρέπει να είναι βίος και πολιτεία.

Ήταν φανερό πως είχε τραβήξει το ενδιαφέρον του.

-Το όνομά του, μετά τον θάνατο του πατέρα του, συνδέθηκε με φοβερές φήμες. Δεν ξέρουμε τι από όλα αυτά αληθεύει βέβαια, αλλά αν ακόμα και τα μισά από όσα λέγονται για αυτόν είναι αλήθεια... ε τότε πρέπει να αποτελεί το σκάνδαλο του αιώνα στην ιστορία των μάγων!

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του αποδοκιμαστικά: σιχαινόταν τη λέξη φήμες.

-Τι εικάζεται ότι έχει κάνει ο υιός Στραγκόγιαννης;

-Διάφορες απατεωνιές, ατελείωτες, οι περισσότερες από τις οποίες σχετίζονται με το εμπόριο των μαγικών αντικειμένων. Βλέπεις αγαπητέ Μάρκο, ό,τι γνώμη κι αν

έχεις για μας τους Φύλακες, υπάρχουν κάποιοι κανόνες ηθικής και κάποια δεοντολογία στη δουλειά που κάνουμε. Δεν μπορούμε να δεχτούμε τα πάντα και κατακρίνουμε όποιον τους παραβιάζει. Βέβαια πάντα βρίσκονται κάποιοι που κάνουν απατεωνιές με τα μαγικά αντικείμενα, το κέρδος είναι μεγάλο βλέπεις. Εμείς οι υπόλοιποι προσπαθούμε να διατηρούμε κάποιον έλεγχο σε αυτά τα πάρε δώσε, αλλά δεν είναι πάντα εύκολο. Όταν όμως αυτός που κάνει τις παρανομίες είναι μάγος, ε, τότε ο άνθρωπος είναι εγκληματίας κι εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Σε αυτές τις περιπτώσεις παραβιάζονται κανόνες που οι ίδιοι οι μάγοι έδωσαν κάποτε μάχες για να τους επιβάλλουν.

Ο Μάρκος προσπαθούσε να καταλάβει.

-Ώστε μιλάμε για αγοραπωλησία αντικειμένων… έκανε σκεφτικά.

-Ναι, ακριβώς. Ο Αριστείδης Στρεγκόγιαννης λένε ότι έχει κάνει μεγάλες μπίζνες σε αυτό τον τομέα. Έχει πουλήσει και έχει αγοράσει δεκάδες αντικείμενα και έχει βγάλει λεφτά με τη σέσουλα. Τίποτα βέβαια δεν είναι αποδεδειγμένο, και είναι και δύσκολο να αποδείξεις κάτι τέτοιο όταν έχεις να κάνεις με έναν μάγο. Πάντως εδώ και χρόνια, οι περισσότεροι Φύλακες αποφεύγουν να κάνουν δουλειές μαζί του, τουλάχιστον οι πιο τίμιοι. Η αλήθεια είναι βέβαια, ότι το όνομά του έχει να αναφερθεί αρκετά χρόνια, ίσως πλέον να έχει αποσυρθεί ή να έχει βάλει μυαλό. Εσύ που άκουσες γι' αυτόν;

Ο Μάρκος σκέφτηκε αν έπρεπε να απαντήσει. Τελικά δε βρήκε λόγο να μην το κάνει.

-Πριν μερικές μέρες γνώρισα τον γιό του, ένα νεαρό μάγο με το όνομα Ζαφείρης.

-Ώστε έτσι; Παράξενο αυτό. Πήγε να σου πουλήσει τίποτα;

Ο Μάρκος γέλασε. -Όχι, καθόλου. Ανέφερε πάντως τον πατέρα του.

-Τώρα που σε γνώρισε, περίμενε να σου κάνει κάποια πρόταση σύντομα. Όλο και κάτι θα έχει που θα θεωρεί ότι μπορεί να σε ενδιαφέρει.

-Αλλά πού βρίσκουν μαγικά αντικείμενα; Και πού βρίσκουν μάγους να τα πουλάνε; Ο Ζαφείρης είπε πως δε γνώριζαν κανέναν άλλο.

-Αυτό είναι σίγουρα ψέμα, αν υπάρχουν μάγοι στην ευρύτερη περιοχή, οι Στρεγκογιανναίοι είναι εκείνοι που σίγουρα τους γνωρίζουν.

Ο παλαιοπώλης βολεύτηκε καλύτερα στην πολυθρόνα του. Έδειχνε ότι είχε να του πει κι άλλα και, αν και είχαν ξεφύγει εντελώς από το θέμα, ο Μάρκος ήθελε να τα ακούσει. Έγειρε κι εκείνος πίσω στον καναπέ και περίμενε.

-Τα μαγικά αντικείμενα απαγορεύεται να πωλούνται και να αγοράζονται εδώ και αιώνες, πράγμα που συνέβαινε και συμβαίνει ακόμα φυσικά κατά κόρον! Το εμπόριό τους είναι κερδοφόρα επιχείρηση, και σήμερα έχει γίνει πιο εύκολο να τα βρεις –αν ξέρεις πού να ψάξεις- καθώς οι περισσότερες οικογένειες δεν έχουν ενεργούς μάγους και δεν ξέρουν καν σε τι χρησιμεύουν τα αντικείμενα που έχουν στην κατοχή τους. Ωστόσο τα περισσότερα από αυτά έχουν αλλάξει τόσο πολλές φορές χέρια, που έχουν χάσει πια ένα μέρος από το αγοραστικό ενδιαφέρον τους. Άλλωστε, όπως ξέρεις ήδη, οι μαγικές οικογένειες σπανίζουν στις μέρες μας... όχι, δεν είναι οι μάγοι οι πιο συχνοί αγοραστές. Υπάρχουν οι συλλέκτες, αυτοί είναι οι πιο επικίνδυνοι, καθώς δεν είναι μάγοι και δεν μπορούν να τα χρησιμοποιήσουν. Συχνά είναι πλούσιοι απόγονοι μαγικών οικογενειών που δεν κληρονόμησαν το χάρισμα. Η συλλογή μαγικών αντικειμένων είναι ένα χόμπι πολύ διαδεδομένο ανάμεσά τους. Μετά είναι τα άτομα που γνωρίζουν τη μαγική τέχνη χωρίς να είναι αληθινοί μάγοι, και έχουν την ικανότητα να χρησιμοποιούν κάποια αντικείμενα περιορισμένης μαγικής δύναμης. Αυτοί κάνουν σαν τρελοί να τα αποχτήσουν, γιατί μόνο μέσω των αντικειμένων μπορούν να κάνουν κάποια κόλπα.

Ο Μάρκος τον κοιτούσε σοκαρισμένος. Ξαφνικά συνειδητοποιούσε ότι πίσω από τους ελάχιστους μάγους που γνώριζε, υπήρχε ένας ολόκληρος κόσμος που ασχολούταν με τη μαγεία και που ήξερε γι’ αυτήν.

-Εμείς οι Φύλακες είμαστε οι πιο παρεξηγημένοι σε αυτή την αλυσίδα, αν και όχι οι πιο αθώοι. Αρχικά οριστήκαμε με σκοπό να διαφυλάξουμε τα αντικείμενα και να αποτραπεί το εμπόριο. Τελικά πολλοί από εμάς κατέληξαν να κάνουν εμπόριο οι ίδιο. Σε όλους τους τομείς υπάρχουν ανήθικοι άνθρωποι. Γι’ αυτό οι Αθάνατοι και τα Ξωτικά δε μας συμπαθούν και προσπαθούν να πάρουν τη θέση μας στη συλλογή των αντικειμένων. Μαζεύουν όσα πέφτουν στα χέρια τους και τα κρύβουν ζηλόφθονα.

-Μα υπάρχουν τόσο πολλά μαγικά αντικείμενα;

-Πολλά. Κατασκευάζονταν σωρηδόν επί πολλούς αιώνες. Αλλά το χειρότερο δε σου το έχω πει ακόμα: λέγεται ότι τα τελευταία χρόνια, η αγοραπωλησία έχει επεκταθεί σε άλλους Κόσμους.

-Τι;!

-Ναι, σε σοκάρει, ε; Άρα ξέρεις τι είναι οι άλλοι Κόσμοι.

-Φυσικά. Υπάρχουν μάγοι εκεί;

-Σε μερικούς ναι. Μαγικά αντικείμενα που εδώ είναι ευτελή, σε άλλους Κόσμους μπορεί να είναι σπάνια ή πιο δυνατά και έτσι περιζήτητα. Ανταλλάσσονται με χρυσό ή με άλλα αντικείμενα που στη συνέχεια έρχονται και πωλούνται εδώ.

-Μα αυτό που λες είναι… σοβαρό.

-Ναι, το ξέρω.

-Και τρομερά επικίνδυνο.

-Δυστυχώς ναι.

-Και όλα αυτά γίνονται φανερά;

-Όχι βέβαια και δεν υπάρχουν αποδείξεις για τίποτα. Όποιοι κάνουν αυτή τη δουλειά φροντίζουν να είναι ιδιαίτερα διακριτικοί. Βλέπω ότι σε σόκαρα αγαπητέ Μάρκο. Έχεις πολλά ακόμα να μάθεις σχετικά με τον κόσμο των μάγων.

-Και ο Αριστείδης Στρεγκόγιαννης…

-Κοίτα, όπως σου είπα και στην αρχή, όλα στηρίζονται σε φήμες και ο Αριστείδης έχει χρόνια να δώσει κάποια αφορμή. Όπως καταλαβαίνεις δε θα ήθελα να ακουστεί ότι κατηγόρησα έναν μάγο για κάτι τόσο σοβαρό, που άλλωστε μπορεί να μην είναι αλήθεια. Δεν πιστεύω να με μπλέξεις, ε;

Το ύφος του παλαιοπώλη είχε γίνει ξαφνικά τρομαγμένο.

-Δε σκοπεύω να κάνω κάτι τέτοιο.

-Στηρίζομαι στην μακροχρόνια γνωριμία μας, θα μπορούσα να βρω άσχημα τον μπελά μου.

Ο κύριος Βασίλης έδειχνε να έχει μετανιώσει που είπε τόσο πολλά. Μάλλον δεν περίμενε από τον Μάρκο αυτή τη σοκαρισμένη αντίδραση. Κι εκείνος το κατάλαβε και προσπάθησε να αμβλύνει κάπως τις εντυπώσεις.

-Φυσικά, όλα αυτά είναι φήμες, το καταλαβαίνω. Δε θα πω τίποτα σε κανέναν, μην ανησυχείς. Άλλωστε ξέρεις πόσο λίγο με ενδιαφέρουν όσα έχουν να κάνουν με τη μαγεία…

-Ναι; Δε μου φαίνεται να σε ενδιαφέρουν τόσο λίγο όσο παλιότερα. Τέλος πάντων, για να γυρίσουμε στο θέμα μας, το περιδέραιο κατά τη γνώμη μου είναι ένα άθλιο αντικείμενο που δεν έπρεπε να έχει κατασκευαστεί ποτέ. Ένας λόγος που έδειξα τόσο πρόθυμος να τα πάρω στην κατοχή μου τότε, ήταν ότι πίστευα πως έτσι θα είναι πιο ασφαλές, συγνώμη κιόλας που το λέω, αλλά δεν είχα και μεγάλη εμπιστοσύνη στο ότι εσύ θα το έκρυβες με αποτελεσματικό τρόπο.

-Ίσως τελικά να ήταν πιο ασφαλές στην αποθήκη της μάνας μου στο χωριό, ανάμεσα στις άλλες παλιατζούρες που έχει κρατήσει από τον πατέρα μου.

-Μπορεί, αν και κάποιος που ήξερε την ύπαρξή του και που το ήθελε θα έψαχνε σίγουρα εκεί, είναι ένα σπίτι μάγου, έτσι δεν είναι;

-Δηλαδή λες ότι αποκλείεται κάποιος που έψαχνε για μαγικά αντικείμενα να έπεσε επάνω του τυχαία;

-Μάρκο παιδί μου, πότε θα πάψεις να πιστεύεις στο τυχαίο; Στη μαγεία δεν υπάρχουν πράγματα που γίνονται στην τύχη. Και άλλωστε κανένας δεν έψαξε τα μαγικά αντικείμενα του Νίκου, ή τα δικά σου, έτσι δεν είναι; Αυτός που μπήκε εδώ, μπήκε συστημένος για το περιδέραιο, αυτό είναι σίγουρο. Εμένα άλλο είναι το θέμα που με απασχολεί: τι το θέλει και εναντία σε ποιον θέλει να το χρησιμοποιήσει.

-Έλα ντε!

-Φυσικά, αν δεχτούμε ότι υπάρχει ένας άγνωστος σε εμάς μάγος, τίποτα δεν μας εμποδίζει να υποθέσουμε ότι υπάρχει και δεύτερος. Μπορεί μία έχθρα μεταξύ τους να εξηγεί όλη αυτή την υπόθεση και να ανησυχείς άδικα, αν και μία έχθρα μεταξύ μάγων δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητο γεγονός.

-Έχεις δίκιο, αυτό δεν το είχα σκεφτεί…

-Αλήθεια, ξέρεις πώς βρέθηκε το περιδέραιο στην κατοχή του πατέρα σου; Τα ίχνη του ήταν χαμένα από χρόνια.

Ο Μάρκος σκέφτηκε πάλι τον Ρομέσταμο και την πιθανή σχέση της οικογένειάς του με αυτόν, αλλά προτίμησε να μην το αποκαλύψει στον παλαιοπώλη. Κι εκείνος, αν ήξερε κάτι για το θέμα, είχε την διακριτικότητα να μην το αναφέρει. Δε ρώτησε άλλα. Σκέφτηκε για μία στιγμή ότι θα μπορούσε να μάθει ποιους θεωρούσε ο παλαιοπώλης απόγονους μάγων και να κάνει μία έρευνα σ’ αυτούς, αλλά το εγχείρημα του φαινόταν μεγάλο και χρονοβόρο, και πιθανώς άχρηστο, και είχε πολύ πιο σημαντικά θέματα να τον απασχολούν. Άλλωστε ο κύριος Βασίλης θα ήταν πάντα εδώ, θα μπορούσε στο μέλλον να τον ρωτήσει, αν αποφάσιζε ότι άξιζε τον κόπο κάτι τέτοιο. Οι δύο άντρες χαιρετηθήκαν με περισσότερο σεβασμό απ’ ό,τι τις άλλες φορές και χώρισαν με την υπόσχεση να ειδοποιήσουν ο ένας τον άλλο αν μάθαιναν τίποτα νεότερο.

4.

Ο Μάρκος βρέθηκε έξω, στους δρόμους της Αθήνας, εντελώς μπερδεμένος για άλλη μία φορά. Τα πράγματα μπλέκονταν όλο και περισσότερο και χρειαζόταν χρόνο για να χωνέψει αυτά που είχε μόλις μάθει. Αισθάνθηκε την ανάγκη να μιλήσει με κάποιον, το ζήτημα ήταν τόσο περίπλοκο που καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε να το χειριστεί μόνος του. Ο Μάρκος ήταν ένας άνθρωπος που ποτέ του δε ζητούσε συμβουλές από κανέναν και δεν είχε φανταστεί ότι θα ερχόταν μία στιγμή που θα επιθυμούσε τόσο πολύ τη γνώμη κάποιου άλλου. Δεν ήξερε τι ήταν αυτό που τον τρόμαζε περισσότερο: η αποκάλυψη όλων αυτών που συνέβαιναν ή η δική του άγνοια.

Μπήκε στο σπίτι του στην Αγία Παρασκευή και τηλεφώνησε αμέσως στη Νατάσσα Καπουράκη. Ήξερε ότι συνέβαιναν τόσο τρομερά πράγματα με τα μαγικά αντικείμενα; Η Νατάσσα έδειξε πιο ψύχραιμη απ' ό,τι περίμενε. Ναι, ήξερε φυσικά για τις αγοραπωλησίες, όλοι το ήξεραν και ο καθένας με τον τρόπο του προσπαθούσε να τις αποτρέψει, συνήθως κρύβοντας τα αντικείμενά του. Όσο για τον Αριστείδη Στρεγκόγιαννη, ναι, είχαν ακουστεί πολλά στο παρελθόν, ήταν ένας αδίσταχτος έμπορος, αλλά αυτό δεν τον έκανε επικίνδυνο μάγο. Ό,τι και να έκανε, είχε μία δική του ηθική που εξισορροπούσε κάπως τα πράγματα.

-Συνέβη και κάτι άλλο… κάτι που μάλλον είναι σοβαρό, είπε ο Μάρκος. Το έμαθα σήμερα από τον Νίκο Πατρινό.

-Τι έγινε; ρώτησε βλοσυρά η μάγισσα.

-Έχετε ακουστά για το Περιδέραιο της Αντιπαλότητας;

-Υπάρχει στ' αλήθεια αυτό το πράγμα; Νόμιζα ότι ήταν θρύλος ή ότι είχε χαθεί εδώ και αιώνες.

Ο Μάρκος μόλις συνειδητοποίησε ότι είχε μπλέξει άσχημα. Πώς θα ομολογούσε τι είχε κάνει με το περιδέραιο;

-Υπάρχει. Για την ακρίβεια ήταν στην κατοχή της οικογένειάς μου, μάλλον εδώ και πολλά χρόνια. Το βρήκα σ' ένα κουτί με πράγματα του πατέρα μου. Δεν ξέρω καν αν ο ίδιος είχε ιδέα περί τίνος επρόκειτο.

-Σίγουρα ήξερε, τον έκοψε η Νατάσσα. Οι μάγοι γνωρίζουν τα αντικείμενα που έχουν στην κατοχή τους ακόμα κι αν δεν μπορούν να τα χρησιμοποιήσουν. Και άλλωστε δεν έχετε κι εσείς εκείνο το βιβλίο που μιλάει για τα μαγικά αντικείμενα;

Όλες οι οικογένειες έχουν ένα αντίτυπο. Και όχι μόνο οι οικογένειες, και οι Φύλακες έχουν αυτό το βιβλίο ή κάποιο άλλο παρόμοιο. Λοιπόν; Τι συνέβη;

Είχε έρθει η ώρα της αλήθειας. Ο Μάρκος ήπιε λίγο νερό. Το στόμα του είχε ξεραθεί.

-Το περιδέραιο κλάπηκε, είπε και άρχισε να εξιστορεί τα γεγονότα, χωρίς να βρει τρόπο να παραλείψει το σημείο της πώλησής τους από τον ίδιο, οχτώ χρόνια νωρίτερα. Περιέγραψε το πίσω δωμάτιο του παλαιοπωλείου, το ξόρκι απόκρυψης και πώς είχε πάει ο ίδιος να ελέγξει το μαγαζί από κοντά.

-Δεν υπήρχε τρόπος να μπει κανένας σ' εκείνο το δωμάτιο από άλλο μέρος εκτός από την πόρτα, κατέληξε. Δεν έχει ούτε παράθυρο, ούτε φεγγίτη. Όποιος μπήκε, πέρασε από το ξόρκι απόκρυψης. Και επίσης ήξερε ότι το περιδέραιο φυλασσόταν εκεί. Δεν πείραξε τίποτε άλλο, ούτε ανακάτεψε τα πράγματα. Ο κύριος Βασίλης ορκίζεται ότι δε μίλησε ποτέ σε κανέναν γι' αυτό, ούτε εμείς το αναφέραμε ποτέ.

-Εσείς;

-Εγώ, ο Άρης και η Άννα, μόνο εμείς το ξέραμε.

-Πολλά άτομα για ένα μυστικό, σχολίασε η Νατάσσα.

Ο Μάρκος δεν απάντησε.

-Αυτός που μπήκε ήταν ένας μάγος; ρώτησε η Νατάσσα.

-Έτσι φαίνεται, ποιος άλλος θα μπορούσε να μπει;

-Ένα σωρό κόσμος. Ποιος σου είπε ότι μόνο οι μάγοι μπορούν να περάσουν ένα ξόρκι απόκρυψης;

-Το είπε ο Νίκος και ο κύριος Βασίλης συμφώνησε κι εκείνος.

-Αν μπορούσαν να περάσουν μόνο μάγοι, τότε οι Αθάνατοι δε θα μπορούσαν να βρούνε το ίδιο τους το Σπίτι! Άκουσα ότι το ξόρκι που το προφυλάσσει είναι ιδιαίτερα ισχυρό, είπε η Νατάσσα Καπουράκη πονηρά.

-Ναι, έτσι λένε.

-Όμως αυτοί που σου το είπαν έχουν δίκιο σε ένα σημείο: μόνο ένας μάγος μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτό το περιδέραιο.

-Ναι, φορώντας το σε έναν άλλο μάγο. Γιατί αλήθεια να μην μπορεί να το κάνει ένας απλός άνθρωπος αυτό;

-Γιατί το να το δώσεις σε αυτόν που θέλεις να παγιδέψεις δεν αρκεί. Πρέπει να συνοδέψεις την πράξη σου με το κατάλληλο ξόρκι και με μία μεγάλη δόση μαγείας. Τέτοια επικίνδυνα αντικείμενα συνήθως έχουν διπλή και τριπλή προστασία. Δεν είναι

ότι κάποιος τα μάγεψε κάποτε για να μπορεί να τα χρησιμοποιεί ο καθένας. Πάντως αυτό περιπλέκει ακόμα περισσότερο τα πράγματα. Γιατί να θέλουν αυτό το περιδέραιο ειδικά τώρα; Σίγουρα το γεγονός δεν είναι άσχετο με τις Πύλες και την ενέργεια.

-Αυτό σκέφτηκα κι εγώ, απάντησε σοβαρά ο Μάρκος.

Η Νατάσσα φάνηκε να συλλογίζεται για λίγο.

-Δεν μπορώ να βρω κάποια λογική σύνδεση, πρέπει να το μελετήσουμε, αν και δε νομίζω να βγάλουμε άκρη. Κάτι συμβαίνει που δεν μπορούμε να το φανταστούμε. Στο μεταξύ ας προσέχουμε. Ίσως αυτός που τα έκλεψε να θέλει να παγιδεύσει κάποιον από εμάς. Ίσως εσένα Μάρκο.

-Αλλά γιατί;

-Για να μας εμποδίσει να κάνουμε κάτι.

-Κάτι που δεν ξέρουμε ούτε οι ίδιοι!

-Ωστόσο έχετε κάνει ήδη πολλά πράγματα και ίσως κάποιο από αυτά να ανησύχησε κάποιον μάγο. Να προσέχετε. Και ειδικά στον ύπνο. Από τη στιγμή που ξέρετε για το περιδέραιο είναι μάλλον απίθανο να προσπαθήσει κάποιος να σας το προσφέρει σα δώρο. Θα θελήσει να δράσει ύπουλα στον ύπνο. Εγώ τουλάχιστον αυτό θα έκανα! είπε η Νατάσσα.

5.

Δεν μπορούσε να σκεφτεί άλλο! Η σκέψη τον είχε κουράσει, συνειδητοποίησε πως προτιμούσε τη δράση, όπως τις προηγούμενες μέρες. Όταν έτρεχαν εδώ κι εκεί, τα πράγματα έδειχναν πιο εύκολα. Το περιδέραιο κλέβεται πάνω που ανακαλύπτουν έναν ακόμη μάγο. Ο Ζαφείρης προσπαθεί να ανοίξει ένα Πέρασμα και μετά εξαφανίζεται. Τα Περάσματα κλειδώνουν και οι Πύλες ανοιγοκλείνουν από μόνες τους. Τα Ξωτικά χάνουν την Άρπα τους. Και η Άννα; Κανένα νέο από την Άννα ακόμα.

Ο Μάρκος στεκόταν όρθιος στη μέση του σαλονιού και έπαιζε φλάουτο. Του είχε λείψει απίστευτα, ήταν ένα πράγμα που έλεγχε, που γνώριζε, που μπορούσε να τιθασεύσει. Ήταν μόνος, χωρίς τους φίλους του και χωρίς το Σκήπτρο, ήταν χαμένος σε μία υπόθεση που μπλεκόταν όλο και περισσότερο και που όλα του τα βήματα έδειχναν να μην οδηγούν πουθενά. Δεν έπρεπε να αφήσει αυτό το συναίσθημα να

πάρει το πάνω χέρι, γιατί τότε θα ήταν χαμένος. Ήξερε τον εαυτό του: αν έπεφτε τώρα δε θα μπορούσε να ξανασηκωθεί.

Υπήρχε όμως και μία άλλη πλευρά: ήταν μόνος στην Αθήνα, σε μία μικρή παύση από όλα, σε μία φάση που κανένας δεν περίμενε τίποτα απ' αυτόν. Η Μαρίνα είχε τηλεφωνήσει νωρίτερα: σκέφτονταν να μείνουν στην Τριανταφυλλιά και να τον περιμένουν εκεί. Θα πήγαινε να τους βρει το πρωί. Το μυαλό του χρειαζόταν ένα διάλειμμα πριν ξαναρχίσουν όλα. Ένα διάλειμμα…

Έλυσε το φλάουτο και το άφησε στη θήκη του. Ήταν ώρα, ήξερε πως αργά ή γρήγορα θα γινόταν και τώρα φαινόταν η κατάλληλη στιγμή. Χρειαζόταν ένα διάλειμμα….

Ένα μπουκάλι ουίσκι! Όπως τον παλιό, καλό καιρό. Κανένας δε χρειαζόταν να το μάθει. Ούτε και θα το επαναλάμβανε. Το ερώτημα ήταν ένα: στο σπίτι ή σε κάποιο μπαρ; Η ιδέα του μπαρ του φαινόταν πιο ελκυστική, αν και ήξερε από πείρα ότι δεν ήταν καλή. Μετά το μπαρ χρειαζόταν κάποιος να τον πάει στο σπίτι και αυτή τη στιγμή δεν είχε κανέναν.

Στον δρόμο αγόρασε ένα μπουκάλι και το έχωσε στον σάκο του. Δύο – τρία ποτηράκια στο μπαρ και μετά θα συνέχιζε μόνος του στο σαλόνι του. Δεν ήταν ανάγκη να γίνει εντελώς χάλια, το πρωί έπρεπε να είναι σε θέση να σηκωθεί και να ταξιδέψει.

Σε λιγότερο από τρεις ώρες, ο Μάρκος ήταν εντελώς χάλια και όλες οι κακές σκέψεις είχαν πετάξει.

ΜΕΡΟΣ V

Κεφάλαιο 1: Στη Βίλα

1.

Όσο και να προτιμούσε τις βόλτες στο δάσος, ήταν αδύνατο για την Άννα να μείνει ασυγκίνητη από την ίδια τη Βίλα. Οι εντυπωσιακοί κήποι, η λίμνη, η Άκρη και όλα τα θαυμαστά πράγματα που υπήρχαν σ' εκείνο το μέρος δεν μπορούσαν, κατά τη γνώμη της, να συγκριθούν μαζί της. Άλλωστε έμοιαζε με μεσαιωνικό κάστρο, απ' αυτά που υπάρχουν διάσπαρτα στην Ευρώπη και, όπως και να το κάνουμε, τα κάστρα ήταν η αδυναμία της. Το γεγονός αυτό πάντως, την έκανε να αναρωτηθεί πολλές φορές αν ο εμπνευστής της ήταν δυνατό να έχει επισκεφτεί ποτέ τον Κόσμο της ή έστω κάποιον Κόσμο παραπλήσιο με τον δικό της.

Το εσωτερικό της Βίλας αποτελούταν από μεγάλες, ψηλοτάβανες αίθουσες, δαιδαλώδεις διαδρόμους και ξύλινες σκάλες, με σκαλιά που έτριζαν ευχάριστα όταν πατούσες επάνω τους. Στα δωμάτια υπήρχαν ξύλινα πατώματα ή μαρμάρινα δάπεδα με χρωματιστά σχέδια, τοιχογραφίες, γύψινα διακοσμητικά στις οροφές, τεράστια τζάκια με ξύλινες κορνίζες που σπάνια άναβαν καθώς η θερμοκρασία του Νησιού ήταν συνήθως ανοιξιάτικη. Ακόμα και τα έπιπλα θύμιζαν αντίκες περασμένων εποχών, ενώ έργα τέχνης, πίνακες, γλυπτά και βάζα δέσποζαν στους διαδρόμους και στους κοινόχρηστους χώρους. Μερικοί από αυτούς έμοιαζαν με σκηνικό θεάτρου, με παχιά χαλιά, αναπαυτικούς καναπέδες και πολυθρόνες με χρωματιστά μαξιλάρια, βαριά, σκαλιστά τραπέζια και κηροπήγια, αν και η έπαυλη φωτιζόταν με λάμπες. Η Άννα αναρωτιόταν πώς ερχόταν εκεί η ηλεκτρική ενέργεια, αν και το πιο πιθανό ήταν ότι οι λάμπες λειτουργούσαν με καθαρή μαγεία.

Ακόμα και οι κουζίνες, που βρίσκονταν στο πίσω μέρος του ισογείου, αποτελούσαν ένα θαυμαστό μέρος, αν και μόνο δύο φορές κατάφερε να ξεγλιστρήσει μέχρι εκεί. Και τις δύο φορές βρέθηκε σχεδόν αμέσως κάποιος να τη ρωτήσει τι ήθελε και αν είχε χαθεί. Το περίεργο ήταν ότι οι κάτοικοι δεν προτιμούσαν τον εσωτερικό χώρο και περνούσαν το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας τους έξω, στη λίμνη, στον κήπο ή στη βεράντα που περιέβαλλε τον χαμηλότερο όροφο.

Η Άννα είχε μία ακατανίκητη διάθεση να εξερευνήσει την έπαυλη. Δεν ήξερε αν αυτό επιτρεπόταν γιατί, αν και ποτέ κανένας δεν της είχε πει ότι υπήρχαν δωμάτια

στα οποία δεν έπρεπε να μπαίνει, έβλεπε πως υπήρχαν μέρη όπου δεν πήγαινε ποτέ κανείς. Άλλωστε η μαγεία ήταν έντονη στον εσωτερικό χώρο, τόσο έντονη που ακόμα και κάποιος ανίδεος σαν την Άννα μπορούσε εύκολα να την αντιληφθεί. Αυτό δεν την εμπόδισε για πολύ. Σύντομα άρχισε να περιπλανιέται στη Βίλα όπως έκανε και στο δάσος, βιώνοντας το σκηνικό μίας άλλης εποχής που τη γοήτευε.

Στη νότια πλευρά του κάστρου υψωνόταν ένας πυργίσκος, στρογγυλός και αρκετά φαρδύς σε διάμετρο, πιο ψηλός από το υπόλοιπο κτίσμα που μέχρι στιγμής είχε καταφέρει να τον δει μόνο απ' έξω. Στον ψηλότερο όροφο αυτού του πυργίσκου έλεγαν ότι βρισκόταν το εργαστήριο του Άιζακ, το οποίο κανένας από τους ενοίκους δεν είχε επισκεφτεί. Έλεγαν ότι η μεγάλη ποσότητα μαγικής ενέργειας καθιστούσε εκείνο το μέρος επικίνδυνο και μόνο αν κάποιος ήταν μάγος μπορούσε να ανέβει εκεί πάνω χωρίς να κινδυνεύσει. Η Άννα δεν το πίστευε αυτό και πολλές φορές έμπαινε στον πειρασμό να ανέβει εκεί πάνω και να αναζητήσει τον Άιζακ για να του εκθέσει το πρόβλημά της και να απαιτήσει μία άμεση λύση. Δε φοβόταν τους μάγους και δεν άργησε να ανακαλύψει την εξωτερική πόρτα από την οποία ξεκινούσε η σκάλα που οδηγούσε στον πυργίσκο. Ωστόσο όποτε πλησίαζε προς τα εκεί βρισκόταν πάντα κάποιος να τη σταματήσει, να τη ρωτήσει με ευγενικό τρόπο τι έψαχνε και να βρει έναν τρόπο να τη γυρίσει πίσω. Ο Άιζακ πότε έλειπε και πότε ήταν απασχολημένος με κάτι πολύ σοβαρό από το οποίο δεν μπορούσε κανένας να τον διακόψει. Από ένστικτο δεν ήθελε να επιμείνει. Η Άννα ήταν από τη φύση της επιφυλακτική και προτιμούσε να περνάει όσο το δυνατόν πιο απαρατήρητη, παρατηρούσε και κατασκόπευε χωρίς να φαίνεται, και περίμενε. Δεν ήξερε τι περίμενε, αλλά κάτι μέσα της τής έλεγε ότι ήταν το πιο συνετό πράγμα που μπορούσε να κάνει.

2.

Εκείνο το απόγευμα δεν είχε όρεξη για εξερευνήσεις. Έκανε ένα σύντομο μπάνιο στη λίμνη παρακολουθώντας από μακριά μία γυναίκα να αναφλέγει στον αέρα μερικά μπαλάκια του τένις, μερικά από τα οποία έπεφταν ενοχλητικά κοντά της, ώσπου τελικά εκνευρίστηκε και βρέθηκε να πετάει με ένταση κάνοντας γύρους πάνω από το πάρκο. Κατέληξε στη σκεπή, πάνω σε έναν από τους μικρότερους πυργίσκους που υψωνόταν στη δυτική πλευρά. Στάθηκε να αγναντέψει από κει, είδε μακριά το λοφάκι στο οποίο είχε βρεθεί την πρώτη φορά και στη συνέχεια έκλεισε όσο πιο ερμητικά μπορούσε το μυαλό της καθώς στη σκέψη της ήρθε ξαφνικά ο Μάρκος. Παρατήρησε

με ικανοποίηση ότι τα κατάφερνε αρκετά καλά πλέον στο κλείσιμο του μυαλού και αναρωτήθηκε πώς να τα πήγαιναν οι μάγοι που είχαν παρακολουθήσει μαζί της το μάθημα.

Οι μάγοι που έμεναν στην Βίλα ήταν όλοι νεαρής ηλικίας και εκπαιδεύονταν συστηματικά, σε αντίθεση με την ελεύθερη εξάσκηση που έκαναν οι υπόλοιποι. Δεν κυκλοφορούσαν πολύ ανάμεσα στον κόσμο. Τις περισσότερες μέρες τις περνούσαν στην ανατολική πτέρυγα, διάβαζαν στη βιβλιοθήκη, έπαιρναν μαθήματα από τον Άιζακ και έκαναν ποιος ξέρει τι στα «εργαστήρια» που υπήρχαν στα υπόγεια της Βίλας. Ακριβώς επειδή δεν εμφανίζονταν πολύ, ένα σωρό φήμες είχαν ήδη κυκλοφορήσει για την εκπαίδευσή τους. Από το ότι μάθαιναν όλων των ειδών τα ξόρκια, πράγμα που πρέπει να ήταν αλήθεια άλλωστε, μέχρι το ότι έκαναν ένα σωρό επικίνδυνα και σκοτεινά πειράματα. Κανένας δεν μπορούσε να μπει στα εργαστήρια των μάγων και ούτε είχε κανένας τέτοια πρόθεση, καθώς ένας ακαθόριστος φόβος, που πιθανώς καλλιεργούταν επίτηδες, τους κρατούσε όλους μακριά.

Καθώς αγνάντευε από ψηλά τη Βίλα, διέκρινε στον διπλανό πυργίσκο μία άλλη φιγούρα όρθια, απόλυτα απορροφημένη και με τα χέρια ανοιχτά προς τον ορίζοντα. Η Άννα θυμήθηκε ξαφνικά ότι εκείνο το απόγευμα ήταν στο πρόγραμμα η εξάσκηση του Φραντσέσκο και μόνο τότε πρόσεξε πως όλοι οι υπόλοιποι είχαν εξαφανιστεί από τους εξωτερικούς χώρους. Αναρωτήθηκε τι θα έπρεπε να κάνει: το μπαλκόνι στο οποίο στεκόταν ήταν διακοσμητικό και δεν είχε πόρτα που να το συνδέει με το εσωτερικό του πύργου. Το να πετάξει κάτω φαινόταν επικίνδυνο, αν ξέσπαγε καμία ξαφνική καταιγίδα μπορεί να την παράσερνε στην άλλη άκρη του Νησιού, ή να την πετούσε πάνω στους ψηλούς τοίχους της Βίλας και να τη σκότωνε. Προσπάθησε να φωνάξει στον Φραντσέσκο να περιμένει μέχρι να κατέβει, αλλά εκείνος δεν την άκουγε. Έμεινε να τον κοιτάζει μουδιασμένη, ελπίζοντας εκείνο που είχε στο μυαλό του να ήταν μία απλή βροχή ή έστω λίγο χαλάζι. Ήδη από το βάθος φαινόταν ένα τεράστιο μαύρο σύννεφο που ερχόταν με ταχύτητα προς το μέρος τους. Η Άννα δεν ήθελε ούτε να φανταστεί τι μπορούσε να κρύβει αυτό το σύννεφο μέσα του. Ένας δυνατός αέρας σηκώθηκε. Το μόνο που μπόρεσε να σκεφτεί ήταν να καθίσει στο δάπεδο και να λουφάξει όσο μπορούσε πίσω από το τοιχίο. Η καταιγίδα δεν άργησε να φτάσει. Βροχή και αέρας ξέσπασαν μουσκεύοντάς τη στη στιγμή. Ο άνεμος λυσσομανούσε κολλώντας την στον τοίχο, αλλά τουλάχιστον δεν τη σήκωσε από το έδαφος. Σε λίγο δεν έβλεπε μπροστά της. Η βροχή μετατράπηκε σ' ένα δυνατό χαλάζι

που τη σφυροκοπούσε αλύπητα πονώντας την. Προσπάθησε να προστατέψει το κεφάλι της, αλλά αυτό ήταν αδύνατο καθώς δεν υπήρχε πουθενά κάτι για να μπει από κάτω. Ενστικτωδώς κόλλησε στον τοίχο και έσκυψε το κεφάλι ανάμεσα στα πόδια, εκθέτοντας την πλάτη της στην μανία της φύσης. Έμεινε σ' αυτή τη στάση για ώρα τρέμοντας από το κρύο, ενώ το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να εύχεται να τελειώσει σύντομα.

Κάποτε η καταιγίδα πέρασε. Ανασήκωσε το κεφάλι της δειλά και είδε το σύννεφο να λυσσομανάει στο άλλο άκρο του Νησιού, ενώ πάνω από την Βίλα έπεφταν μονάχα λίγες τελευταίες ψιχάλες κάτω από τον απογευματινό ήλιο. Σηκώθηκε όρθια τρεκλίζοντας και κούνησε τα χέρια της στον αυτουργό όλης εκείνης της καταστροφής. Επιτέλους την είδε. Έδειξε τρομαγμένος και τη φώναξε. Ο αέρας έφερε την φωνή του από μακριά:

-Είσαι καλά;

Η Άννα σηκώθηκε στον αέρα και πέταξε προς το μέρος του. Προσγειώθηκε ακριβώς μπροστά του με αγανακτισμένο ύφος.

-Συγχαρητήρια, του είπε. Ήταν μία καταιγίδα με τα όλα της!

Ο Φραντσέσκο στάθηκε μπροστά της ταραγμένος, στρίβοντας νευρικά τα χέρια του.

-Συγνώμη, δε σε είδα. Τι δουλειά είχες εκεί πάνω; Αυτό ήταν… πολύ επικίνδυνο, θα μπορούσες να σκοτωθείς. Δεν είδες το πρόγραμμα;

Η Άννα βρήκε κάπως διασκεδαστικό το αγχωμένο ύφος του και ο θυμός της εξανεμίστηκε.

-Το είδα. Και το ξέχασα αμέσως. Δε φταις εσύ, θα έπρεπε να το παίρνω πιο σοβαρά, δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο καλός είσαι σ' αυτό…

Ο Φραντσέσκο κοκκίνισε κάπως. Στην Άννα άρεσε αυτό. Δε θυμόταν να έχει μιλήσει άλλη φορά στον «Βροχοποιό», όπως τον αποκαλούσαν κάποιοι κοροϊδευτικά, και τώρα αναρωτιόταν γιατί. Ήταν ένας ωραίος άντρας με ευγενικά χαρακτηριστικά, λίγο κάτω από τα τριάντα (ή ίσως απλά μικρόδειχνε) με παιδιάστικο ύφος και βρεγμένος μέχρι το κόκαλο, όπως και η ίδια. Κοιτάχτηκαν για λίγο και ξέσπασαν σε γέλια ο ένας με την κατάντια του άλλου.

-Συγνώμη, είπε ο Φραντσέσκο όταν μπόρεσε να μιλήσει ξανά.

-Εγώ έφταιγα, στο είπα. Καθόμουν εκεί και αγνάντευα το Νησί και ούτε που μου πέρασε από το μυαλό ότι μπορεί να βρέξει!

-Εσύ είσαι η Άννα, έτσι δεν είναι; Που πετάς και χάνεσαι με τις ώρες στο δάσος.

Η Άννα γέλασε εύθυμα.

-Αυτή είμαι. Και εσύ είσαι ο Φραντσέσκο που κανονίζει πότε θα κλειστούμε στα δωμάτιά μας! Χαίρομαι που σε γνωρίζω από κοντά. Η ικανότητά σου είναι… ενδιαφέρουσα.

-Ευχαριστώ. Και η δικιά σου δεν πάει πίσω.

-Από πότε είσαι εδώ;

-Έχω οχτώ μήνες περίπου. Και επιτέλους καταφέρνω να την ελέγχω. Πριν ήμουνα σκέτη καταστροφή. Όταν ήμουν μικρός τα πράγματα ήταν σχεδόν φυσιολογικά, καμιά φορά έβρεχε όταν στεναχωριόμουνα αλλά τίποτα σοβαρό · όσο μεγάλωνα όμως το πράγμα χειροτέρευε, μέχρι που στο τέλος βγήκε εκτός ελέγχου. Τα τελευταία χρόνια έφερνα καταιγίδες όποτε θύμωνα ή τρόμαζα, ήταν… τρομερό.

Η Άννα κούνησε το κεφάλι της με κατανόηση.

-Και πώς κατάφερες να το ελέγξεις; ρώτησε με περιέργεια.

-Αρχικά μου έδειξε ο Άιζακ, απάντησε ο Φραντσέσκο, και στη συνέχεια με την προπόνηση. Διάβασα και μερικά βιβλία που βρήκα στη βιβλιοθήκη…

Η Άννα τον κοίταξε έκπληκτη.

-Πήγες στη βιβλιοθήκη της Βίλας; Σε άφησαν;

-Ναι, γιατί όχι;

-Εννοείς ότι μπορούμε να πάμε κι εμείς στη βιβλιοθήκη και να διαβάσουμε βιβλία; Σχετικά με… όλα αυτά;

-Φυσικά. Δεν το ήξερες;

-Νόμιζα ότι οι βιβλιοθήκες ήταν μόνο για τους μάγους.

-Όχι, είναι για όλους. Υπάρχει βέβαια ένα τμήμα που είναι μόνο για τους μάγους, εκεί δε νομίζω να έχουμε πρόσβαση αν και δεν δοκίμασα ποτέ…

-Τέλεια! Πρέπει να μου δείξεις πού είναι!

-Τώρα;

-Ναι… νομίζω ότι ο κήπος ποτίστηκε αρκετά για σήμερα. Αν φέρεις κι άλλη καταιγίδα τα μισά φυτά δε θα αντέξουν, πρόσθεσε κοιτώντας τα εύθραυστα λουλούδια του κήπου προβληματισμένη.

-Έχεις δίκιο, έκανε ο Φραντσέσκο ακολουθώντας το βλέμμα της. -Βέβαια αύριο οι μάγοι θα τα αποκαταστήσουν, αλλά όπως και να το πεις είναι κρίμα.

-Αυτοί οι μάγοι… άρχισε η Άννα καθώς περνούσαν μαζί την πόρτα που οδηγούσε στο εσωτερικό του πυργίσκου και άρχισαν να κατεβαίνουν την εσωτερική σκάλα.

-Ναι;

-Εκπαιδεύονται εδώ, έτσι δεν είναι;

-Ναι.

-Εκπαιδεύονται για να κάνουν τι;

Ο Φραντσέσκο ξαφνιάστηκε από την ερώτηση και κοίταξε καχύποπτα γύρω του. Αν και τα πρώτα μέτρα της σκάλας κατέβαιναν στριφογυριστά μέσα στον στενό χώρο για αρκετούς ορόφους, έδειχνε να αισθάνεται άβολα, σα να υπήρχε περίπτωση να συναντήσουν κάποιον.

-Αυτό το ξέρουν μόνο οι ίδιοι, είπε μέσα από τα δόντια του και τάχυνε το βήμα.

3.

Η Άννα μπήκε φουριόζα στη βιβλιοθήκη, όπως έκανε τακτικά τις τελευταίες μέρες. Από τότε που είχε ανακαλύψει ότι της δινόταν αυτή η δυνατότητα, είχε πάψει να χάνει την ώρα της σε εξερευνήσεις και περνούσε σχεδόν ολόκληρη τη μέρα ψάχνοντας ανάμεσα στους βαριούς τόμους. Την προηγούμενη, μετά από εξονυχιστικές έρευνες, είχε ανακαλύψει ένα τμήμα που είχε βιβλία σχετικά με τους παράλληλους Κόσμους και τις Πύλες και είχε χωθεί μέσα στις σελίδες τους με ανανεωμένες ελπίδες. Εκείνη τη μέρα όμως έκανε μία διαφορετική ανακάλυψη. Στο τμήμα των «Κόσμων», όπως το αποκαλούσε μέσα της, δεν ήταν μόνη. Ένας ηλικιωμένος άντρας με άσπρα, σγουρά μαλλιά, σχετικά μακριά και ανάκατα και γυαλιά με συρμάτινο σκελετό, καθόταν στο τραπέζι και είχε ανοιχτά μπροστά του τρία χοντρά βιβλία, ένα από τα οποία ήταν εκείνο που η Άννα είχε εντοπίσει την προηγούμενη και ερχόταν με σκοπό να το ξεκοκαλίσει.

-Καλησπέρα, της είπε ήρεμα, παρατηρώντας το απογοητευμένο βλέμμα που έριξε στο βιβλίο.

Καθώς τον κοιτούσε με περιέργεια και αναρωτιόταν ποιος να ήταν αυτός ο τύπος, παρατήρησε κάτι άλλο που την κλόνισε: έμεινε να το κοιτάει αποσβολωμένη, μην ξέροντας τι να υποθέσει. Όρθιο στον τοίχο του δωματίου ανάμεσα στις βιβλιοθήκες, στεκόταν ένα γνωστό της αντικείμενο. Αισθάνθηκε στη στιγμή το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι της. Σαν υπνωτισμένη το πλησίασε για να το εξετάσει από κοντά.

-Εϊ! διαμαρτυρήθηκε ο άντρας. Τι κάνεις εκεί;

-Πού το βρήκες αυτό; ρώτησε άγρια η Άννα.

Ο άντρας την κοίταξε με περιέργεια. -Αναγνωρίζεις τι είναι;

-Φυσικά. Είναι το Σκήπτρο, και δεν ανήκει σε εσένα.

-Φυσικά και μου ανήκει. Ο άντρας σηκώθηκε για να προστατέψει το σκήπτρο του από τον ξαφνικό εισβολέα. Την προσπέρασε βιαστικά και μπήκε ανάμεσα για να της κόψει την πρόσβαση προς αυτό.

-Πού το βρήκες; ξαναρώτησε η Άννα με το ίδιο άγριο ύφος.

-Το κληρονόμησα από τον πατέρα μου φυσικά. Λέγεται Ανεμόστροφος, σημαίνει αυτός που περιστρέφεται με τη δύναμη του αέρα.

Η Άννα προσπάθησε να δει καλύτερα το σκήπτρο που ο άντρας κάλυπτε με το σώμα του. Κατάφερε να ρίξει μία ματιά πάνω από τον ώμο του: ήταν διαφορετικό. Όχι ότι θυμόταν και πολύ καλά το Σκήπτρο του Μάρκου, είχε χρόνια να το δει, αλλά αυτό, αν μη τι άλλο, είχε διαφορετικό χρώμα. Άρχισε να υποψιάζεται ότι δεν ήταν το ίδιο και συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι μπορεί το Σκήπτρο να μην ήταν το μοναδικό στον κόσμο.

-Δεν ήξερα πως ένα σκήπτρο μπορεί να έχει όνομα, σχολίασε.

-Όλα τα σκήπτρα έχουν, είχε ο άντρας σοβαρά. Αλλά εσύ τι ξέρεις από σκήπτρα; Δεν είσαι μάγος, αυτό είναι φανερό. Και για να έχουμε καλό ρώτημα, από πού είσαι εσύ κοπελιά;

Ήταν η πρώτη φορά στο Νησί που κάποιος της έκανε αυτή την ερώτηση και η Άννα το θεώρησε καλό σημάδι. Ωστόσο δεν υποχώρησε ακόμα.

-Είμαι από ένα Σύμπαν που αγνοείται εδώ πέρα, είπε επιθετικά. Κανείς δεν ξέρει πώς ήρθα, ούτε πώς μπορώ να ξαναγυρίσω πίσω.

Είδε τον άντρα να την κοιτάει εξεταστικά.

-Χμ... έκανε. Ξαφνικά σήκωσε τον Ανεμόστροφο και τον έστρεψε προς το μέρος της.

-Ε, τι κάνεις εκεί; φώναξε ξαφνιασμένη. Ήταν η δεύτερη φορά από τότε που ήρθε στο Νησί που κάποιος προσπαθούσε να της κάνει μάγια.

-Στάσου ακίνητη μία στιγμή, είναι κάτι που θέλω να δω. Μη φοβάσαι, δε σου κάνω κάποιο ξόρκι.

Η Άννα κινήθηκε δεξιά - αριστερά νευρικά. Εκείνη την στιγμή, από το βάθος του διαδρόμου ακούστηκαν βήματα και πίσω από μία από τις βιβλιοθήκες εμφανίστηκε ο Φραντσέσκο. Από τη μέρα που η Άννα είχε αρχίσει να συχνάζει στη βιβλιοθήκη, ο

Φραντσέσκο ερχόταν τακτικά να τη συναντήσει και περνούσε λίγο χρόνο μαζί της. Είδε κι εκείνος τη σκηνή και ενοχλήθηκε εξίσου, δεν ήταν συνηθισμένο οι μάγοι να στρέφουν τα ξόρκια τους στους ενοίκους της Βίλας. Εκνευρισμένος, κινήθηκε γρήγορα και μπήκε ανάμεσά τους.

-Τι κάνεις εκεί; ρώτησε κι αυτός άγρια τον ηλικιωμένο άντρα. -Και ποιος είσαι;

-Κάνε στην άκρη παλικάρι μου, θέλω μόνο να διαπιστώσω κάτι, έκανε ο άντρας και μετακινήθηκε λίγο προς τα δεξιά ώστε να έχει και πάλι οπτική επαφή με την Άννα.

-Είναι εντάξει νομίζω, θέλει απλά να δει από πού προέρχομαι, είπε η Άννα καθησυχαστικά, συγκινημένη κατά βάθος από την επέμβαση του Φραντσέσκο.

Ο ηλικιωμένος άντρας θαύμασε την διορατικότητα της πριν συγκεντρωθεί στο έργο του. Ο έλεγχος κράτησε λίγα δευτερόλεπτα, κατά τα οποία κανένας δε μίλησε. Στο τέλος ο άντρας άφησε στο πλάι το σκήπτρο του και της άπλωσε το χέρι:

-Ονομάζομαι Αριστείδης Στρεγκόγιαννης, είπε επίσημα, και κανονικά η συνάντησή μας θα έπρεπε να σε χαροποιεί!

Η Άννα ένοιωσε πραγματικά μία ευχαρίστηση, που προερχόταν κυρίως από το γεγονός ότι κάποιος επιτέλους συστηνόταν με το ονοματεπώνυμό του.

-Άννα Καποδιστρία, είπε σφίγγοντας μάλλον ένθερμα το χέρι που της απλωνόταν.

Ο Φραντσέσκο τους κοίταξε έκπληκτος.

-Και αυτός είναι ο Φραντσέσκο, τον σύστησε η Άννα πριν προλάβει να συνέλθει από την έκπληξή του. -Είναι ο Βροχοποιός, της ξέφυγε.

-Γιατί έχετε δύο ονόματα ο καθένας; ρώτησε ο Φραντσέσκο κοιτώντας μία τον ένα και μία την άλλη.

-Γιατί φίλε μου, έτσι συνηθίζεται στον τόπο μας, απάντησε ο Αριστείδης και η Άννα ένιωσε μία τεράστια ευγνωμοσύνη για αυτόν τον παράξενο, ηλικιωμένο μάγο.

4.

Στο περίπτερο συνάντησε την Τζιο. Ήξερε πως η κοπέλα πήγαινε συχνά εκεί, πιθανώς για να αυτοσυγκεντρωθεί. Εκείνη την υποδέχτηκε με ευχαρίστηση. Γνώριζε πάντα ότι ερχόταν, καθώς μπορούσε πια να αντιληφθεί την παρουσία ενός προσώπου από μεγάλη απόσταση. Ήξερε ακόμα και ποιες ήταν οι προθέσεις αυτού που πλησίαζε και, αν γνώριζε το πρόσωπο αυτό, μπορούσε να πει και ποιος ήταν.

-Κοίτα! της είπε χωρίς άλλη εισαγωγή μόλις την είδε να καταφτάνει. Η Άννα ακολούθησε το βλέμμα της.

-Ένας σκίουρος, είπε αδιάφορα.

-Ναι, ένα κόκκινο, χνουδωτό πλάσμα. Δεν είναι περίεργο;

-Τι το περίεργο έχει ένας σκίουρος;

-Στο μέρος από το οποίο έρχομαι, τα ζώα είναι πολύ μεγαλύτερα και δεν κυκλοφορούν έτσι ανάμεσα στους ανθρώπους.

-Δεν υπάρχουν εξημερωμένα ζώα;

-Τι είναι αυτό;

-Ζώα που ζουν με τους ανθρώπους εδώ και πολλές γενιές, που δουλεύουν για αυτούς ή που ζουν στα σπίτια τους. Οι άνθρωποι τα ταΐζουν και τα φροντίζουν.

-Αλήθεια;

-Ναι. Δεν έχετε τέτοια ζώα στον Κόσμο σου;

-Όχι φυσικά. Αυτό είναι παράλογο. Τα ζώα ζουν στα δάση, μακριά από τα σπίτια των ανθρώπων. Αυτό που λες είναι… κάπως αηδιαστικό!

Η Άννα γέλασε έκπληκτη. Δεν της είχε περάσει από το μυαλό ότι στους άλλους Κόσμους μπορούσαν να υπάρχουν τέτοιες διαφορές, όμως γιατί όχι; Σκέφτηκε πάντως ότι το Νησί, εκτός από τις μαγικές παραξενιές του, έμοιαζε πολύ με το δικό της Σύμπαν και, για άλλη μία φορά, αναρωτήθηκε πού να οφειλόταν αυτό.

-Κι όμως, ορισμένα ζώα είναι όμορφα, όπως αυτό εδώ. Και φιλικά. Και ορισμένοι τα αγαπούν πολύ, ο άντρας μου, ας πούμε.

-Έχεις άντρα; ρώτησε η Τζιο ξαφνιασμένη.

Η Άννα δαγκώθηκε. -Έχω, αλλά θα το εκτιμούσα αν δεν το ανέφερες, της είπε.

Η Τζιο αντιλήφθηκε την αμηχανία της και δεν της έκανε περισσότερες ερωτήσεις, κερδίζοντας με αυτό τον τρόπο μερικούς ακόμα πόντους στην εκτίμησή της. Αντίθετα άλλαξε κουβέντα.

-Παρατήρησα ότι επέστρεψε ο μάγος.

-Ποιος μάγος;

-Αυτός ο γέρος που ερχόταν εδώ συνήθως με τον γιο του. Αυτή τη φορά ήρθε μόνος του και αναρωτιέμαι γιατί.

-Ερχόταν; Εννοείς ότι τον έχεις δει κι άλλες φορές στο Νησί;

-Όσο είμαι εγώ εδώ τον έχω δει τουλάχιστον τρεις φορές. Έρχεται, μένει μερικές μέρες και μετά φεύγει. Τον γνώρισες;

-Τον γνώρισα χτες. Γιατί νομίζεις ότι έρχεται εδώ;

-Έχει κάποιες δουλειές με τον Άιζακ, δεν ξέρω τι ακριβώς. Οι μάγοι, όπως θα έχεις παρατηρήσει, είναι πολύ μυστηριώδεις. Δε δίνουν αναφορά για τις δουλειές τους και σίγουρα όχι σε μας. Ο γιος του πάντως είναι πολύ συμπαθητικός. Κάναμε αρκετή παρέα μερικές από τις φορές που ήταν εδώ, νόμιζα ότι υπήρχε μία ιδιαίτερη συμπάθεια μεταξύ μας. Μετά όμως έφυγε ξαφνικά και από τότε δεν ξαναήρθε.

Ώστε ο Αριστείδης ήξερε τον τρόπο να πηγαινοέρχεται στο Νησί και μάλιστα έφερνε μαζί και τον γιό του!

-Τον λένε Ζαφείρη. Παράξενο όνομα, ίσως όμως στον τόπο του να συνηθίζεται.

Η Άννα κατάλαβε ότι θα ήθελε να μιλήσει περισσότερο για το θέμα, αλλά εκείνη είχε άλλα στο νου της. Αναρωτιόταν ποιος θα ήξερε περισσότερα πράγματα για τον Αριστείδη και τον Ζαφείρη και έπαψε να προσέχει τα λόγια της Τζιο. Σύντομα τη χαιρέτησε, λέγοντας ότι θα την έβλεπε το βράδυ στο σαλονάκι.

Δεν άργησε να σκεφτεί ποιος θα της έλεγε περισσότερα για την υπόθεση. Τα καλύτερα κουτσομπολιά του Νησιού περνούσαν από τη δυτική βεράντα και το επόμενο πρωί έφερε σχεδόν αμέσως τη συζήτηση στον καινουριοφερμένο. Η Μυρτώ δε δίστασε καθόλου να της αποκαλύψει όσες πληροφορίες ήξερε.

-Α, ο Αριστείδης, έκανε περιφρονητικά. Φυσικά και τον ξέρω, όλοι όσοι είναι κάποιο εύλογο χρονικό διάστημα στη Βίλα τον γνωρίζουν. Έρχεται και φεύγει σε τακτά χρονικά διαστήματα. Συνήθως φέρνει μαζί και τον γιο του, αν και αυτή τη φορά έμαθα ότι είναι μόνος. Μικροαπατεώνας, αν θέλεις τη γνώμη μου, κανείς δεν ξέρει για ποιον ακριβώς λόγο έρχεται εδώ, αν και έχουμε τις υποψίες μας.

-Μυρτώ! την επέπληξε η Θάλεια, βγαίνοντας για λίγο από τη σιωπή της.

-Ναι, γιατί; Νομίζεις ότι είναι κρυφό; Ο Αριστείδης είναι ο χαρακτηριστικός τύπος του μικροαπατεώνα.

-Τι κάνει; ρώτησε η Άννα προσποιούμενη ότι διασκέδαζε όπως πάντα με την κουτσομπολίστικη διάθεση της Μυρτώς.

-Λοιπόν θα σου πω, έκανε εκείνη κοιτώντας τη Θάλεια προκλητικά: εμπόριο, αυτό κάνει. Τουλάχιστον αυτό λένε όσοι ξέρουν καλύτερα. Ο Αριστείδης προμηθεύει το Νησί και τους μάγους με μαγικά αντικείμενα. Δεν ξέρουμε πού τα βρίσκει, πιθανώς στον τόπο του τα αντικείμενα να περισσεύουν. Λένε πάντως ότι έχει βρει τρόπο να γυρνάει και σε άλλους Κόσμους. Προμηθεύεται αντικείμενα από παντού. Ο

Άιζακ είναι ο καλύτερος πελάτης του, μιας και του αρέσει να συλλέγει αντικείμενα οποιασδήποτε αξίας. Αγοράζει ακόμα και τα πιο ευτελή, αυτά που κανένας μάγος δε θα σκοτιζόταν να αποκτήσει. Ανάμεσά τους ψαρεύει και μερικά σπάνια, μερικά που η αξία τους είναι ανεκτίμητη.

-Μαγικά αντικείμενα από άλλα Σύμπαντα; έκανε έκπληκτη η Άννα. -Πού τα βρίσκει;

-Δεν ξέρω. Τα αγοράζει από τους κατόχους τους φαντάζομαι.

-Και σε τι νόμισμα μπορεί να γίνεται μία τέτοια συναλλαγή;

-Σε χρυσό, φυσικά. Το χρυσό είναι το κοινό σημείο όλων των Κόσμων.

-Μυρτώ!

-Τι;

-Όλα αυτά είναι απλώς φήμες, δεν ξέρουμε τι κάνει στ' αλήθεια ο Αριστείδης εδώ, μπορεί απλά να παραδίδει σεμινάρια στους μαθητευόμενους μάγους, όπως άλλωστε υποστηρίζει ο ίδιος. Δεν μπορείς να εξαπολύεις κατηγόριες χωρίς να έχεις στοιχεία, είπε η Θάλεια αγανακτισμένη.

-Γιατί είναι κατηγόρια να εμπορεύεται αντικείμενα; ρώτησε η Άννα.

Η Θάλεια έδειξε θυμωμένη. -Σσστ, έκανε. Δεν τα λένε έτσι αυτά τα πράγματα, στους μάγους δεν αρέσει να μπερδεύονται στις υποθέσεις τους.

-Και ποιος θέλει να μπερδευτεί στις υποθέσεις τους! έκανε η Μυρτώ με τον ίδιο περιφρονητικό τόνο. -Σκοτίστηκα για τις υποθέσεις των μάγων. Το θέμα είναι, γύρισε στην Άννα, ότι το εμπόριο μαγικών αντικειμένων απαγορεύεται σε όλα τα Σύμπαντα. Και βέβαια το Σύμπαν του Αριστείδη δεν μπορεί να αποτελεί εξαίρεση, αν και έχω την εντύπωση ότι εκεί αυτός ο κανόνας δεν τηρείται και πολύ αυστηρά.

-Γιατί αυτό;

-Λένε ότι δεν έχουν μείνει και πολλοί μάγοι για να ασχοληθούν μ' αυτά τα θέματα. Πάντως όπως και να 'χει τα αντικείμενα έχουν ξεκληριστεί κανονικά, έχουν ταξιδέψει προς όλες τις κατευθύνσεις προς μεγάλη χαρά άλλων μάγων που οι αποθήκες τους ήταν φτωχές σε υλικό.

-Ώστε έτσι, έκανε η Άννα προβληματισμένη.

-Βέβαια δεν είναι ο μοναδικός που κάνει αυτή τη δουλειά. Σ' αυτό το εμπόριο εμπλέκονται όχι μόνο μάγοι αλλά και διάφοροι άλλοι που γνωρίζουν από αυτά τα πράγματα. Σε κάποια Σύμπαντα, οι μάγοι είναι πιο ενεργοί απ' ό,τι σε άλλα και είναι έτοιμοι να πληρώσουν όσο όσο για ένα έξυπνο αντικείμενο που δεν είναι γνωστό

στους αντιπάλους τους. Σε άλλα πάλι, τα πράγματα είναι χλιαρά και τα αντικείμενα περνάνε μάλλον απαρατήρητα. Από ένα τέτοιο Σύμπαν πρέπει να προέρχεται ο Αριστείδης.

-Με εκπλήσσεις κάθε μέρα και περισσότερο! έκανε η Άννα γελώντας με θαυμασμό. Πώς γίνεται να ξέρεις τόσο πολλά πράγματα για τα πάντα;

Η Μυρτώ αποκρίθηκε μ' ένα καγχασμό.

-Α, σε ότι αφορά τους μάγους είμαι εξπέρ! Το έχω μελετήσει καλά το θέμα τους!

-Μην αρχίσεις, την προειδοποίησε η Θάλεια.

-Γιατί όχι; Μήπως έχω κάποιον να ντραπώ; Έχω ξεπεράσει εδώ και πολλά χρόνια το στάδιο των ντροπών, δήλωσε, και η Άννα παρατήρησε ότι είχε αρχίσει να φουντώνει για τα καλά. Χαμογέλασε κάπως αμήχανα. Ήθελε να την ενθαρρύνει να της πει κι άλλα, αν και υποψιαζόταν ότι έμπαινε σε επικίνδυνα μονοπάτια.

-Ο πρώην άντρας μου, έκανε η Μυρτώ που είχε πάρει φόρα πλέον, ήταν μάγος.

Η Θάλεια επέστρεψε απαυδισμένη στο βιβλίο της.

-Άσχημη φάρα, πίστεψέ με. Υπερόπτες και δύστροποι, εγωιστές όσο δε φαντάζεσαι. Μόνο ο εαυτούλης τους έχει σημασία, εσύ δεν είσαι παρά μία ασήμαντη ύπαρξη προορισμένη να ανέχεσαι τις παραξενιές τους.

Η Άννα ήπιε μία γουλιά καφέ για να κρύψει την απότομη ταραχή της και να κλείσει ερμητικά το μυαλό της.

-Σε εμπλέκουν στα προβλήματά τους και αφού χάσεις τη μισή ζωή σου με το να ασχολείσαι μαζί τους, τελικά σε παρατάνε χωρίς καμία σοβαρή εξήγηση.

-Υπερβολές, σχολίασε η Θάλεια ρίχνοντας μία ματιά πάνω από τα γυαλιά της.

-Είναι βέβαια γοητευτικοί. Περιβάλλονται διαρκώς από ένα μυστήριο και αυτό τους κάνει ακαταμάχητους.

Στην Άννα δεν άρεσε καθόλου η τροπή που είχε πάρει η συζήτηση και άρχισε να δείχνει σημάδια ανυπομονησίας.

-Γιατί σκοτίζεις το κορίτσι με αυτές τις κουβέντες; την υπερασπίστηκε η Θάλεια. Το μεγαλύτερο μέρος των χωρισμένων γυναικών λέει ακριβώς τα ίδια για τους πρώην συζύγους τους.

«Σε όλους τους Κόσμους» συμφώνησε η Άννα μέσα της.

-Ο δικός μου ήταν πολύ ωραίος στα νιάτα του, συνέχισε απτόητη η Μυρτώ. Εγώ δε, δεν μπορούσα να πιστέψω στη φοβερή τύχη μου. Τον ερωτεύτηκα τρελά.

Η Άννα ήταν απασχολημένη να απεικονίζει στο μυαλό της πράσινα λιβάδια.

-Και τι θέλεις να πεις; Μήπως πέρασες άσχημα μαζί του όλα αυτά τα χρόνια; ρώτησε ερεθισμένη η Θάλεια.

-Όχι. Όμως θα μπορούσα να έχω κάνει περισσότερα πράγματα για τον εαυτό μου, αν μου είχε δώσει την ευκαιρία.

-Μυρτώ, δεν είναι ανάγκη να μου λες τα προσωπικά σου, έκανε η Άννα που δεν μπορούσε πια να ελέγξει την ταραχή της. -Όλοι έχουμε περάσει από άδικες σχέσεις, τουλάχιστον τώρα είσαι εδώ και κάνεις αυτό που σου αρέσει.

-Ναι, έκανε η Μυρτώ σκυθρωπά. -Αφού χρειάστηκα μερικά χρόνια για να ξεπεράσω την προδοσία του…

Η Άννα κοίταξε τη Θάλεια για βοήθεια, αλλά η Μυρτώ φαίνεται ότι δεν είχε όρεξη να πει άλλα. Η έκφρασή της άλλαξε και έγινε ξανά εύθυμη και παιχνιδιάρα όπως πάντα.

-Πάντως η συμβουλή μου είναι να μην μπλέξεις ποτέ με μάγο! κατέληξε ανάλαφρα και στράφηκε με αμείωτη όρεξη στο πρωινό της.

5.

Η Άννα και ο Αριστείδης Στρεγκόγιαννης κάθονταν σ’ ένα παγκάκι στον κήπο, απομονωμένοι από τα αδιάκριτα βλέμματα, ανάμεσα σε μία συστάδα δέντρων. Είχαν συναντηθεί στη βιβλιοθήκη πριν μερικές ώρες: ο Αριστείδης ήταν βυθισμένος στην ανάγνωση όταν η Άννα μπήκε, πήρε ένα βιβλίο από ένα ράφι και κάθισε απέναντι του κοιτώντας τον επίμονα. Αυτός ο μάγος που είχε εμφανιστεί τόσο απροσδόκητα, ήταν η μοναδική της ευκαιρία να μάθει κάποια πράγματα και, ίσως, να καταφέρει επιτέλους να βρει τον τρόπο να γυρίσει πίσω. Είχε σκεφτεί διάφορα επιχειρήματα για να καταφέρει να του αποσπάσει μερικές εξηγήσεις, αλλά τελικά δε χρειάστηκε. Ο Αριστείδης ήταν περισσότερο από πρόθυμος να μιλήσει μαζί της και δεν το έκρυψε καθόλου. Εκείνος μάλιστα ήταν που της έδωσε ραντεβού στον κήπο το μεσημέρι μετά το φαγητό, μία ώρα που δεν κυκλοφορούσε σχεδόν κανένας.

-Λοιπόν κοπελιά, θα μου πεις τώρα πώς βρέθηκες εδώ; τη ρώτησε αμέσως μόλις εκείνη κάθισε δίπλα του.

-Δεν έχω ιδέα. Πάει κοντά ενάμισι μήνας τώρα, αν μπορώ να υπολογίσω σωστά τον χρόνο: ήμουν στο Ναύπλιο, περπατούσα στον δρόμο και ξαφνικά βρέθηκα στο λοφάκι που υπάρχει μέσα στο δάσος. Δεν ξέρω πώς έγινε. Υποψιάζομαι βέβαια ότι πέρασα μία Πύλη, αλλά δεν είχα καμία τέτοια πρόθεση.

-Και πού ξέρεις εσύ για τις Πύλες;

Η Άννα δαγκώθηκε. Αυτόματα έκλεισε το μυαλό της, στο οποίο χωρίς να το θέλει ήρθε η εικόνα του Μάρκου με το Σκήπτρο στο χέρι, μία σκοτεινή νύχτα γεμάτη κεραυνούς.

Ο Αριστείδης κούνησε το κεφάλι του επιδοκιμαστικά. -Όχι κι άσχημα για μία μη μάγο, της είπε.

-Τι εννοείτε;

-Το σφράγισμα του μυαλού φυσικά. Αναρωτιέμαι πού να έμαθες εσύ αυτό το κόλπο.

-Το έμαθα εδώ στο Νησί, μία μέρα που παρακολουθούσα το μάθημα των μάγων.

-Αυτό νομίζω ότι απαγορεύεται.

-Δε φταίω εγώ. Το έκαναν έξω, στην όχθη της λίμνης κι εγώ κολυμπούσα εκεί κοντά.

-Μάλιστα. Λοιπόν; Δε μου απάντησες, πού ξέρεις για τις Πύλες;

-Εδώ μιλάνε όλοι γι' αυτά. Και να μην ήξερα τίποτα πριν, εδώ μου μίλησαν για τις Πύλες σχεδόν αμέσως.

-Ωστόσο εσύ ήξερες και από πριν, έτσι δεν είναι;

-Ναι…

-Ξέρεις πολλά για μία που προέρχεται από το δικό μας Σύμπαν, επέμεινε ο Αριστείδης. -Οι άνθρωποι εκεί δεν είναι ενήμεροι συνήθως γι' αυτά τα πράγματα.

Η Άννα είχε μία ξαφνική αναλαμπή για το πώς να εξηγήσει τα ανεξήγητα χωρίς να μιλήσει για τον Μάρκο και χωρίς να πει ψέματα.

-Γνωρίζω κάποιους ανθρώπους που μου έμαθαν για την ικανότητά μου και μου εξήγησαν και μερικά πράματα για τους μάγους, είπε διπλωματικά.

-Μπα; Και τι άνθρωποι είναι αυτοί; ρώτησε ο Αριστείδης καχύποπτα.

-Έχετε ακουστά τους Αθάνατους;

Ο Αριστείδης ταράχτηκε. -Τι δουλειά έχεις μ' αυτούς; έκανε με ιδιαίτερα χαμηλωμένη φωνή.

-Ένας από αυτούς, ή μάλλον δύο, ήταν γείτονες μου και φίλοι μου για πολλά χρόνια. Ο άντρας έχει την ίδια ικανότητα μ' εμένα και έτσι κάποτε μου μίλησε γι' αυτήν.

-Χμ... ώστε έτσι! Αυτοί οι Αθάνατοι έχουν γίνει πολύ απερίσκεπτοι τον τελευταίο καιρό. Κι αναρωτιόμουν πώς ήταν δυνατό να ανακαλύψεις ότι έχεις μια τέτοια ασυνήθιστη ικανότητα… Έμαθα ότι πετάς, σωστά;

-Άρχισα να την αντιλαμβάνομαι πριν μερικά χρόνια. Ο Νίκος… ο Αθάνατος φίλος μου, μού είχε πει τότε ότι κάτι είχε γίνει και υπήρχε στη γη πολύ μεγάλη ενέργεια. Έτσι είχα βρεθεί να πετάω χωρίς καλά καλά να το καταλάβω. Αυτό μετά σταμάτησε ξαφνικά, δεν πετούσα για πολύ καιρό, ώσπου ξανάρχισα πριν δύο μήνες περίπου.

-Μάλιστα… Ήξερες από πού προερχόταν η ενέργεια;

-Από το άνοιγμα μία Πύλης.

-Σωστά.

-Και τώρα θα μου πείτε επιτέλους τι συμβαίνει; Πώς βρέθηκα εδώ; Όλοι λένε ότι ήρθαν στο Νησί με τη θέλησή τους. Εγώ όμως ούτε που είχα ακούσει γι' αυτό το μέρος. Και δεν είχα βέβαια καμία πρόθεση να βρεθώ μαζί με τους «ομοίους μου».

-Σε ενοχλεί κι εσένα αυτή η λέξη, ε; μουρμούρισε ο Αριστείδης.

-Άδικο έχω;

-Καθόλου, δυστυχώς.

-Θα με βοηθήσετε να γυρίσω πίσω;

Ο ηλικιωμένος άντρας αναστέναξε.

-Μακάρι να μπορούσα. Είμαι κι εγώ παγιδευμένος εδώ. Η Πύλη για τον δικό μας κόσμο έχει κλείσει και μου είναι αδύνατο να την ανοίξω.

-Αλήθεια; Όμως είχα την εντύπωση ότι ήρθατε εδώ πριν μερικές μέρες, άρα η Πύλη άνοιξε ξανά.

-Έχεις δίκιο, μετά όμως εξαφανίστηκε και τώρα ξέμεινα κι εγώ εδώ πέρα, όπως κι εσύ.

-Αλλά αυτό σημαίνει ότι υπάρχει και κάποια στιγμή θα ξανανοίξει! είπε η Άννα.

-Ναι, έτσι ελπίζω. Προσπαθώ καθημερινά, αυτός είναι και ο λόγος που με βρίσκεις να μελετάω στη βιβλιοθήκη, προσπαθώ να βρω έναν τρόπο να την ξεμπλοκάρω.

Η Άννα δεν επέμεινε άλλο. Σκέφτηκε ότι αν η Πύλη είχε μπλοκάρει, τουλάχιστον αυτός θα προσπαθούσε όντως να την ανοίξει, τον ενδιέφερε προσωπικά.

-Αλλά τι είναι αυτό το μέρος; Το Νησί; ρώτησε.

-Δεν έχεις καταλάβει τι είναι; Ο Αριστείδης χαμήλωσε τη φωνή του τόσο, που δυσκολευόταν να τον ακούσει. -Είναι το άντρο ενός μεγάλου μάγου. Ένα μέρος ανάμεσα στους Κόσμους.

-Τι θα πει αυτό;

-Το Νησί βρίσκεται στα όρια των Διαστάσεων. Δεν ανήκει σε καμία απ' αυτές. Είναι... ανάμεσά τους κατά κάποιο τρόπο και συνδέεται με όλες.

Η Άννα σάστισε.

-Δηλαδή;

-Ας πούμε πως οι Διαστάσεις είναι τα δωμάτια ενός σπιτιού. Ξεκάθαρα χωρισμένα μεταξύ τους, το καθένα στη γωνία του. Βέβαια μερικές φορές ανοίγουν πόρτες απευθείας από το ένα δωμάτιο στο άλλο, αλλά αυτό είναι άλλη υπόθεση. Το Νησί είναι κάτι σαν τον διάδρομο του σπιτιού: δεν ανήκει σε κανένα δωμάτιο, αλλά έχει πόρτες για όλα.

-Πώς είναι δυνατόν αυτό;

-Όλα είναι δυνατά όταν μπλέκουν στη μέση οι μάγοι, είπε ψιθυριστά ο άντρας.

-Μα πώς;

-Τι σημασία έχει τώρα αυτό κοπελιά;

-Δεν ξέρω. Όλα έχουν σημασία κι εγώ θέλω να μάθω επιτέλους τι είναι αυτό στο οποίο έμπλεξα .

-Το Νησί βρίσκεται εδώ από πολλές εκατοντάδες χρόνια. Όχι πολύ μετά από την εποχή των Μεγάλων Μάγων, λένε.

-Ποιοι είναι αυτοί;

-Οι Μεγάλοι Μάγοι είναι πρόσωπα σχεδόν μυθικά στον Κόσμο μας. Έζησαν στον Σκοτεινό Μεσαίωνα. Υποτίθεται ότι ήταν πανίσχυροι, έκαναν φοβερά ξόρκια και μάγευαν αντικείμενα. Υποτίθεται ότι η μαγεία όπως την ξέρουμε σήμερα ξεκίνησε από αυτούς και ότι όλοι εμείς είμαστε απόγονοί τους.

-Μάλιστα. Και να υποθέσω πως κάποιος απ' αυτούς δημιούργησε το Νησί;

-Κάποιος απόγονος ενός απ' αυτούς, του Ρομέσταμου. Και ναι, απάντησε στο απορημένο βλέμμα της, το Νησί είναι έργο ενός μάγου του δικού μας Κόσμου, που άνηκε σ' ένα παρακλάδι μιας οικογένειας τόσο ισχυρής που μπορούσε να κάνει φοβερά πράγματα. Έτσι ήταν οι μάγοι τότε, πρόσθεσε ο Αριστείδης σχεδόν νοσταλγικά.

-Τόσο φοβερά όσο ένα Νησί; έκανε η Άννα δύσπιστα.

Ο Αριστείδης συνέχισε χωρίς να δώσει σημασία στη διακοπή.

-Η ιστορία του Νησιού είναι ένας από τους πιο φοβερούς θρύλους που κυκλοφορούν ανάμεσα στους μάγους του Κόσμου μας. Λέγεται ότι η οικογένεια αυτή, μετά από μία αιματηρή διαμάχη με άλλες αντίστοιχες οικογένειες μάγων, κατάφερε να πάρει ένα υπαρκτό νησί και να το μεταφέρει σε μία περιοχή ανάμεσα στις διαστάσεις. Εκεί έχτισαν ένα κάστρο και μετέφεραν τις βιβλιοθήκες τους και τα μαγικά τους αντικείμενα. Στην αρχή δεν ενοχλούσαν κανέναν. Οι ίδιοι, και αργότερα οι απόγονοί τους, αποσύρονταν εδώ για να διαλογιστούν, να εκπαιδεύσουν τους γιούς και τους μαθητές τους, αλλά – σε πιο ειρηνικές εποχές - και τους απογόνους άλλων οικογενειών. Το κάστρο κράτησε αρκετές γενιές, περίπου διακόσια χρόνια λένε, και αποτέλεσε καταφύγιο για τους μάγους. Χρησίμευσε και για αυτούς που ήθελαν κατά καιρούς να κρυφτούν, συνήθως από την Ιερά Εξέταση. Εδώ δημιουργήθηκαν πολλά μεγάλα ξόρκια, μαγεύτηκαν πολλά ισχυρά αντικείμενα και εκπαιδευτήκαν πολλοί καλοί μάγοι.

»Γύρω στο 1300 ωστόσο, το κάστρο και ολόκληρο το Νησί κάηκαν από μαγική φωτιά. Δεν είναι γνωστό από πού προήλθε, πιθανώς από μία καινούρια διαμάχη που ξέσπασε μεταξύ των οικογενειών. Πολλοί από τους ενοίκους σκοτώθηκαν, οι βιβλιοθήκες και τα αντικείμενα καταστράφηκαν και το Νησί εγκαταλείφθηκε. Η οικογένεια που το είχε δημιουργήσει μάλιστα, λένε ότι εξασθένησε, η δύναμή της ατόνησε και μετά από κάποιες γενιές έχασε εντελώς τις μαγικές της ικανότητες. Οι απόγονοι γεννιόνταν πλέον χωρίς το χάρισμα. Το Νησί ξεχάστηκε. Κανένας δεν το βρήκε ξανά και έμεινε σαν θρύλος στα βιβλία της ιστορίας της μαγείας.

-Αλλά τότε πώς είναι τώρα όλα εδώ;

-Μη βιάζεσαι. Πολλά χρόνια αργότερα, ένας απόγονος από κάποιο παρακλάδι της ίδιας αυτής οικογένειας γεννήθηκε ξανά μάγος – συμβαίνει καμιά φορά – είναι ένα από τα παράξενα της κληρονομικότητας. Λένε μάλιστα ότι το χάρισμά του είναι πολύ ισχυρό, αλλά δεν έχω ιδέα αν αυτό αληθεύει.

Ο Αριστείδης μιλούσε τόσο σιγανά που η φωνή του ήταν ένας αχνός ψίθυρος και η Άννα χρειαζόταν να καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια για να μπορέσει να ακούσει αυτά που της έλεγε.

-Και αυτός ο απόγονος αναβίωσε το Νησί;

-Ναι, κάπως έτσι. Στον Κόσμο μας δε μαθεύτηκε ποτέ αυτό, το Νησί συνεχίζει να θεωρείται θρύλος, αλλά σε άλλους Κόσμους είναι γνωστό και, όπως βλέπεις, πολλοί είναι αυτοί που εκμεταλλεύονται την ύπαρξή του.

«Μεταξύ των οποίων κι εσύ» σκέφτηκε η Άννα, αλλά δεν είπε τίποτα. Καταλάβαινε πολύ καλά πως έπρεπε να διατηρήσει καλές σχέσεις με τον Αριστείδη.

-Κι εγώ πώς βρέθηκα εδώ; ρώτησε για άλλη μία φορά.

Ο Αριστείδης έδειξε να βρίσκεται σε αμηχανία και η Άννα το παρατήρησε αυτό με έκπληξη.

-Τυχαία νομίζω, της είπε τελικά. Δεν μπορώ να φανταστώ κάποιον τρόπο που θα μπορούσαν να σε καλέσουν εδώ παρά τη θέλησή σου. Άλλωστε, όπως παρατήρησες και η ίδια, όλοι είναι εδώ επειδή το θέλουν. Εσύ... μάλλον βρέθηκες εδώ χωρίς να σε έχουν υπολογίσει.

-Δηλαδή η ενέργεια που με έκανε να πετάω έχει σχέση με το Νησί; Άνοιξαν Πύλες απ' αυτό προς τον Κόσμο μας; Έτσι έγινε;

-Εε... κάπως έτσι, απάντησε ο Αριστείδης και η Άννα σκέφτηκε ότι ήταν πολύ κακός ψεύτης.

-Και πώς θα φύγουμε; ρώτησε ξανά αφού, στο κάτω κάτω, μόνο αυτό είχε σημασία.

-Σου είπα, αυτό δεν το ξέρω ακόμα. Ωστόσο ο γιος μου βρίσκεται πίσω στον Κόσμο μας και πιστεύω ότι θα κάνει ό,τι είναι δυνατό για να μας πάρει από δω.

Η Άννα διάκρινε μία μεγάλη αμφιβολία πίσω από τα καθησυχαστικά του λόγια. Σκέφτηκε τον νεαρό που είχε γοητεύσει την Τζιο.

-Αυτός πώς μπόρεσε να φύγει; της ξέφυγε.

Ο Αριστείδης την κοίταξε διερευνητικά.

-Ώστε ξέρεις ήδη πως ήμασταν ξανά εδώ, μαζί…

-Το Νησί είναι μικρό και οι ένοικοι κουτσομπολεύουν!

Ο μάγος αναστέναξε.

-Τότε ήταν ακόμα δυνατό κάτι τέτοιο, το Πέρασμα άνοιγε εύκολα. Φύγαμε μαζί, αλλά μετά εγώ ξαναγύρισα και από τότε…

Η Άννα δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί αυτή τη φορά.

-Και γιατί ξαναγύρισες; Και αλήθεια τι πάρε-δώσε έχεις εσύ με τον Άιζακ;

Κάποιος θόρυβος ακούστηκε λίγο μακρύτερα από το παγκάκι τους και ο άντρας κινήθηκε στη θέση του νευρικά. Η Άννα σκέφτηκε πως θα ήταν πολύ χρήσιμη η ικανότητα της Τζιο εκείνη τη στιγμή. Ο Αριστείδης φάνηκε να θέλει να σηκωθεί.

-Αυτό δεν έχει σημασία τώρα, της είπε βιαστικά. Να ξέρεις πάντως ότι δεν είμαι με το μέρος του. Σηκώθηκε και τίναξε αφηρημένα το παντελόνι του. -Και… κοπελιά: οι υπόλοιποι δε χρειάζεται να ξέρουν τίποτα απ' όλα αυτά. Δεν ξέρεις ποιοι είναι σπιούνοι εδώ μέσα, σωστά; Ούτε τον φιλαράκο σου να εμπιστεύεσαι.

Η Άννα αναρωτήθηκε ποιος ήταν ο «φιλαράκος» της και μετά θυμήθηκε την παραλίγο διάσωσή της από τον Φραντσέσκο στη βιβλιοθήκη. Χαμογέλασε.

-Μην ανησυχείς, δε θα μιλήσω σε κανέναν. Όμως πρέπει να μου υποσχεθείς κάτι: δε θα με αφήσεις πίσω όταν βρεις τον τρόπο να φύγεις, εντάξει;

-Στο λόγο μου. Αν βρω τον τρόπο, δε θα σε ξεχάσω.

Η Άννα δεν πείστηκε εντελώς από αυτή την υπόσχεση και την ίδια στιγμή αποφάσισε να έχει στο εξής τον Αριστείδη από κοντά.

Κεφάλαιο 2: Τα μυστικά των μάγων

1.

Το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ο Μάρκος όταν το λεωφορείο έφτασε στον σταθμό της Σπάρτης, ήταν το κόκκινο τζιπ της μητέρας του να περιμένει απ' έξω. Βόγκηξε καθώς σηκωνόταν από τη θέση του. Όταν είχε πάρει τηλέφωνο τον Άρη από τον δρόμο, του είχε πει: «έλα να με πάρεις από τη Σπάρτη» · και μόνο που του είχε ζητήσει να έρθει να τον πάρει, έπρεπε να καταλάβει πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Εκείνος όμως δεν κατάλαβε τίποτα και κουβάλησε μαζί του τη μητέρα του και τη Μαρίνα! Έσκυψε στην μπαγκαζιέρα του λεωφορείου για να πάρει την τσάντα του και το στομάχι του ανέβηκε στο λαιμό. Δεν ήξερε να πει αν ήταν χειρότερο το κήρυγμα της μητέρας του ή του Άρη, το μόνο που ήξερε ήταν ότι δεν είχε όρεξη για κανένα από τα δύο εκείνη τη στιγμή. Όταν πήρε την τσάντα και στράφηκε προς το μέρος τους ήταν κάτασπρος, τα μάτια του ήταν χωμένα μέσα σε δύο κατάμαυρους κύκλους και ήταν λουσμένος σε κρύο ιδρώτα. Είχε πάρει δύο αντιεμετικά το πρωί για να μπορέσει να αντέξει το ταξίδι, αλλά φαίνεται πως η επίδρασή τους είχε περάσει. Τους κοίταξε που τον περίμεναν όλοι έξω στον δρόμο και απελπίστηκε.

-Είσαι άρρωστος αγόρι μου; ρώτησε η μητέρα του ανήσυχη.

-Ναι, το στομάχι μου δεν είναι και πολύ καλά, είπε ο Μάρκος και έτρεξε στην τουαλέτα του σταθμού για να κάνει εμετό.

-Αυτή η αρρώστια… σα να μου φαίνεται γνωστή, παρατήρησε δηκτικά ο Άρης που κατάφερε να τον ξεμοναχιάσει την ώρα που η μητέρα του και η Μαρίνα είχαν μπει στο αυτοκίνητο και τους περίμεναν.

«Μη χάσεις ευκαιρία!» σκέφτηκε μουτρωμένα ο Μάρκος. -Έχω κοιμηθεί μόνο τρεις ώρες, είπε δυνατά.

-Ναι, καλά! Από τη μέρα που ξανασυναντηθήκαμε κάθε βράδυ τόσο κοιμάσαι. Δε μου φαίνεται να σε επηρεάζει τόσο η έλλειψη ύπνου.

-Γιατί ήρθατε να με πάρετε όλοι μαζί συνοδεία; πέρασε στην αντεπίθεση.

-Για βόλτα, πού να το φανταστούμε ότι η όψη σου θα είναι τόσο... ακατάλληλη.

Ο Άρης του κουβάλησε την τσάντα μέχρι το αυτοκίνητο και την πέταξε στο πορτμπαγκάζ. -Τι θα κάνουμε τώρα; ρώτησε κοιτώντας κρυφά προς το μέρος των γυναικών.

-Μπορείς να με πάρεις από δω και να με πας στο σπίτι της γιαγιάς; Δε θέλω να μιλήσω, δε θέλω να φάω, δε θέλω να εξηγήσω, θέλω μόνο να κοιμηθώ μέχρι το βράδυ για να συνέλθω.

Ο Άρης τον λυπήθηκε επιτέλους και φρόντισε να πραγματοποιηθεί η επιθυμία του.

Όταν άνοιξε τα μάτια του βρισκόταν στο κρεβάτι και δεν ακουγόταν κανένας ήχος που να μαρτυράει άλλη ανθρώπινη παρουσία στο σπίτι της γιαγιάς. Τεντώθηκε τεμπέλικα και ανακάθισε. Επικέντρωσε την προσοχή του στο στομάχι του, αλλά τα συμπτώματα του μεθυσιού έδειχναν να έχουν περάσει, εκτός από έναν ελαφρύ πονοκέφαλο που αντιμετώπισε αμέσως με μία ασπιρίνη. Έξω είχε ήδη σκοτεινιάσει και συνειδητοποίησε ότι πεινούσε. Μπροστά στην αυλή βρήκε παρκαρισμένο το αυτοκίνητο της Άννας να τον περιμένει, ο Άρης είχε φροντίσει για όλα για άλλη μία φορά και ο Μάρκος σκέφτηκε με ευγνωμοσύνη ότι ο φίλος του ήταν πολύ χρήσιμος – και πολύ έμπειρος στο να τον φροντίζει σε παρόμοιες περιπτώσεις. Μπήκε στο αυτοκίνητο και διέσχισε το χωριό μέχρι το σπίτι της μητέρας του, ενώ αναρωτιόταν αν θα χρειαζόταν να δικαιολογηθεί για την πρωινή του εμφάνιση. Παλιότερα μία τέτοια εμφάνιση δε θα ήταν και πολύ ασυνήθιστη, αλλά τώρα, για κάποιο λόγο που

δεν μπορούσε να διευκρινίσει, τον έκανε να αισθάνεται άσχημα. Η μητέρα του μαζί με τον Άρη και τη Μαρίνα έτρωγαν σουβλάκια στη βεράντα σα να μη συνέβαινε τίποτα. Ο Μάρκος τους καλησπέρισε, πήρε θέση στο τραπέζι και σερβιρίστηκε αμέσως. Πεινούσε τρομερά.

-Είχα ένα πρόβλημα με το στομάχι μου, δικαιολογήθηκε μετά από λίγο, αν και κανένας δεν είχε σχολιάσει το γεγονός.

-Αλήθεια; έκανε η μητέρα του. Ξαφνικά γύρισε και τον κοίταξε διεισδυτικά μέσα στα μάτια. -Πρόσεξε μόνο μήπως αυτό το πρόβλημα με το στομάχι γίνει αργότερα έλκος ή, ακόμα χειρότερα, πρόβλημα με το συκώτι, γιατί τότε τα πράγματα θα είναι σοβαρά.

Ο Μάρκος την κοίταξε κι εκείνος σοβαρά στα μάτια. Σιχαινόταν να στεναχωρεί τη μητέρα του, ιδιαίτερα όταν δεν υπήρχε κανένας λόγος.

-Μην ανησυχείς, αυτό το πρόβλημα δεν υπάρχει πια, ήταν μόνο ένα τυχαίο περιστατικό, είπε.

-Μακάρι.

Για λίγο κανένας δε μίλησε, η Μαρίνα είχε καταπιεί τη γλώσσα της και ο Άρης σκεφτόταν εντατικά κάτι να πει για να αλλάξει το θέμα. Τελικά το έκανε ο Μάρκος:

-Λοιπόν; Δε θα μου πεις πώς πέρασες στην Ιταλία;

Και η μητέρα φαίνεται πως είχε διάθεση να αλλάξει θέμα και άρχισε πρόθυμα να περιγράφει το ταξίδι της για άλλη μία φορά (το είχε ήδη διηγηθεί με κάθε λεπτομέρεια στους δύο φίλους του γιου της). Η συζήτηση περιστράφηκε το υπόλοιπο βράδυ γύρω από τα ταξίδια, αν και ο Μάρκος υποπτευόταν πως η υπόθεση δεν είχε λήξει ακόμα. Η μητέρα του φρόντιζε να είναι διακριτική, αλλά είχε την εντύπωση πως ούτε εκείνη ούτε ο Άρης θα άφηναν το θέμα να περάσει έτσι ανώδυνα. Όχι ότι θα τολμούσαν να του το αναφέρουν ανοιχτά αλλά ήξερε από πείρα ότι ήταν και οι δύο πολύ καλοί στα υπονοούμενα!

2.

Επέστρεψαν στο σπίτι αργά και η Μαρίνα, που ήταν ασυνήθιστα ήσυχη όλο το βράδυ, δήλωσε πως ήταν κουρασμένη και πήγε κατευθείαν για ύπνο.

-Είναι καλά; ρώτησε ο Μάρκος τον Άρη.

-Μάλλον. Έτσι είναι από χτες που ήρθαμε, δεν μπορώ να καταλάβω αν της συμβαίνει κάτι ή αν είναι όντως κουρασμένη όπως λέει η ίδια. Η αλήθεια είναι πάντως ότι έκανε ένα σωρό δουλειές εδώ.

-Σαν τι;

-Πολλά και διάφορα. Καταρχήν ξανά-εξετάσαμε όλα τα αντικείμενα και τα βιβλία και η Μαρίνα ταχτοποίησε μερικά απ' αυτά στην αποθήκη. Ήθελε να κάνει ένα ξόρκι απόκρυψης, αλλά τελικά αποφάσισε να σε περιμένει. Σκέφτηκε ότι θα είναι καλύτερα να είσαι κι εσύ εδώ για να σου δείξει αυτό το ξόρκι ώστε να μπορείς να ανοιγοκλείνεις την πόρτα χωρίς να το χαλάς κάθε φορά.

-Σωστά. Αν και ίσως να έχω κι εγώ κάποιο τέτοιο ξόρκι στα δικά μου μαγικά βιβλία, θα πρέπει να τα κοιτάξω.

Ο Μάρκος κάθισε στο τραπέζι της αυλής και ο Άρης τον ακολούθησε. Άναψε ένα τσιγάρο και τον κοίταξε με προσοχή.

-Εσύ είσαι καλά; τον ρώτησε, και αυτή τη φορά ακούστηκε ανήσυχος.

-Ναι, γιατί ρωτάς;

-Δεν ξέρω… έδειχνες εντελώς χάλια το πρωί.

Ο Μάρκος χαμογέλασε:

-Φταίει η ηλικία! Όσο μεγαλώνω τόσο λιγότερο αντέχω το ποτό την επόμενη μέρα. Αυτός ήταν και ένας από τους λόγους που το σταμάτησα.

Ο Άρης κούνησε το κεφάλι του χωρίς να πει τίποτα. Σκεφτόταν πως κανένας δε μπορούσε να ξέρει αν ο Μάρκος είχε σταματήσει πραγματικά το ποτό, αν δεν περνούσε πρώτα πολύς καιρός, όμως δεν ήθελε να ανοίξει μία τέτοια συζήτηση. Αντίθετα ανυπομονούσε να μιλήσουν για όσα τους είχε αναφέρει ο φίλος του στα σύντομα τηλεφωνήματά του.

-Θέλεις να συζητήσουμε για τις τελευταίες εξελίξεις; πρότεινε.

-Ναι, θα το ήθελα, απάντησε ο Μάρκος ανακουφισμένος. -Έγιναν πολλά ξαφνικά και δεν έχω προλάβει να τα βάλω σε μια σειρά.

Ο Άρης πήγε να κάνει ένα σχόλιο για το τι ήταν αυτό που κράτησε θολωμένο το μυαλό του, αλλά συγκρατήθηκε.

-Εγώ αντίθετα έκανα κάποιες σκέψεις, είπε, συνδυάζοντας ορισμένες από τις πληροφορίες που έμαθες στην Αθήνα.

-Τουλάχιστον κάποιος έκανε κάποιες σκέψεις! μουρμούρισε ο Μάρκος.

-Αυτό που με προβλημάτιζε από την πρώτη στιγμή ήταν το γιατί ο Ζαφείρης και ο πατέρας του άνοιγαν Πύλες. Είναι παράξενο και δεν μπορούσα να το βγάλω από το μυαλό μου.

-Είναι όντως παράξενο, συμφώνησε ο Μάρκος.

-Αν όμως το συνδυάσεις με αυτά που σου είπε ο παλαιοπώλης, και που τα επιβεβαίωσε και η Νατάσσα, το μυστήριο λύνεται αυτομάτως: ο Αριστείδης είναι ένας γνωστός έμπορος παράνομων μαγικών αντικειμένων και είπες ότι κάποιοι από εκείνους που δραστηριοποιούνται σ' αυτόν τον τομέα έχουν επεκτείνει τις επιχειρήσεις τους και σε άλλους Κόσμους. Επιπλέον ο Αριστείδης έχει ένα Κλειδί και ανοίγει Περάσματα.

Ο Μάρκος τον κοίταξε με θαυμασμό.

-Ένα κι ένα κάνουν δύο, κατέληξε ο Άρης θριαμβευτικά, και το ένα σκέλος του προβλήματός μας λύνεται: ο Αριστείδης πηγαινοέρχεται μέσα από τα Περάσματα για τις «επιχειρήσεις» του και η μεγάλη δραστηριότητα σχετικά με τις Πύλες χαλάει τελικά το όλο σύστημα! Ο Ζαφείρης και ο πατέρας του είναι υπαίτιοι γι' αυτό!

-Όμως είναι μάγοι, είπε σκεφτικά ο Μάρκος. -Θα έπρεπε να ξέρουν πολύ καλά ότι τελικά θα δημιουργηθεί πρόβλημα αν μπαινοβγαίνουν στις Διαστάσεις.

-Αλλά το χρήμα είναι ένα πολύ καλό κίνητρο για να γίνει κανείς ριψοκίνδυνος!

Ο Μάρκος ένευσε επιδοκιμαστικά:

-Είσαι καλός για μη – μάγος!

Ο Άρης τον χτύπησε περιπαιχτικά στο μπράτσο.

-Κι εσύ μεγάλο ψώνιο για κάποιον που έγινε μάγος μόλις εδώ και έναν μήνα!

-Και τελικά τα Περάσματα μπλόκαραν και ο Αριστείδης αποκλείστηκε στο Νησί και ίσως το ίδιο και η Άννα. Το Νησί είναι το πρώτο πράγμα με το οποίο πρέπει να ασχοληθούμε, μακάρι να μπορούσαμε να μάθουμε περισσότερα γι' αυτό.

-Όμως τίποτα απ' όλα αυτά δεν εξηγεί το γιατί κλάπηκε το περιδέραιο, παρατήρησε ο Άρης.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του μελαγχολικά.

-Κανείς δεν μπορεί να βγάλει συμπέρασμα σχετικά μ' αυτό. Το πρώτο μυστήριο είναι ποιος γνώριζε την παρουσία του. Ο παλαιοπώλης λέει ότι δεν το ανέφερε ποτέ σε κανέναν και δείχνει ειλικρινής. Αλλά ποιος άλλος το ήξερε; Μόνο εγώ, εσύ και η Άννα. Κι εγώ, όπως ξέρεις, όλα αυτά τα χρόνια δε μίλησα ποτέ για τέτοια θέματα.

-Ούτε εγώ. Η αλήθεια είναι πως το είχα ξεχάσει τελείως, το θυμήθηκα ξανά μόνο όταν μου το ανέφερε η Μαρίνα χτες. Ο Νίκος;

-Ο κύριος Βασίλης δεν του είχε μιλήσει για την ύπαρξη του περιδέραιου, άλλωστε αν το ήξερε δε θα είχε παραλείψει να μου κάνει τη ζωή δύσκολη για την απερισκεψία μου να το πουλήσω.

-Η Άννα τότε;

Ο Μάρκος το σκέφτηκε. -Αποκλείεται, είπε τελικά. Γιατί να το κάνει; Όλα αυτά τα χρόνια δεν έκανε ποτέ λόγο για το περιστατικό, αμφιβάλλω ακόμα κι αν το θυμόταν. Και άλλωστε αυτή ήταν που φώναζε ότι έκανα τεράστια βλακεία να το αφήσω να φύγει από τα χέρια μου.

Ο Άρης τον κοίταξε σκεφτικά.

-Ωστόσο είναι η μοναδική που δεν μπορούμε να ρωτήσουμε αυτή τη στιγμή κι έτσι δεν μπορούμε να αποκλείσουμε την πιθανότητα να το είπε κάποτε σε κάποιον.

Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους του.

-Τέλος πάντων, έκανε, το θέμα είναι ότι η ύπαρξή του μαθεύτηκε και τώρα το έχει κάποιος άγνωστος που δεν ξέρουμε ενάντια σε ποιον θέλει να το χρησιμοποιήσει.

-Μήπως όμως είναι κι αυτό μέρος του εμπορίου που λέγαμε πριν; Μήπως αυτός που το έκλεψε θέλει απλά να το πουλήσει; Ακόμα και εσύ, οχτώ χρόνια νωρίτερα, κατάλαβες ότι θα αξίζει περισσότερο από τα υπόλοιπα αντικείμενα που είχες στην κατοχή σου και το πούλησες στον παλαιοπώλη.

-Αυτή η προοπτική είναι ακόμα χειρότερη! αγχώθηκε ο Μάρκος. Αν πουληθεί, σημαίνει ότι μπορεί να πέσει στα χέρια οποιουδήποτε!

-Ηρέμισε. Έτσι κι αλλιώς βρίσκεται στα χέρια οποιουδήποτε και, όπως και να έχει, αυτό δεν είναι καθόλου καλό.

-Ωραία, με υποχρέωσες!

-Όμως αυτή είναι η πραγματικότητα. Μπορεί να το πήρε κάποιος που να θέλει να το χρησιμοποιήσει άμεσα, ή κάποιος που θέλει να το έχει για να το χρησιμοποιήσει σε κάποια ευκαιρία. Έτσι κι αλλιώς αυτό με το περιδέραιο είναι πρόβλημα. Και, προσωρινά τουλάχιστον, δε βλέπω καμία λύση.

-Δεν έχεις άδικο.

-Και τι λες να κάνουμε τώρα; Ποια θα είναι η επόμενη κίνησή μας;

-Νομίζω ότι ο Ζαφείρης είναι το κλειδί στην υπόθεση, πρέπει να τον ξαναβρούμε. Να επιστρέψουμε στο Ναύπλιο και να προσπαθήσουμε ξανά να ανοίξουμε το

Πέρασμα, να βρούμε τον Αριστείδη και να μάθουμε αν συνάντησε την Άννα στο Νησί, στην ανάγκη να πάμε στο Νησί κι εμείς οι ίδιοι… Τέλος πάντων. Πριν γίνουν όλα αυτά θα ήθελα να μάθω μερικά πράγματα για τα μαγικά μου βιβλία με τα ξόρκια. Ελπίζω η Μαρίνα να με βοηθήσει σ' αυτό αύριο.

-Δεν είμαι και τόσο σίγουρος, είπε ο Άρης σκεφτικά. Η Μαρίνα αρνήθηκε κατηγορηματικά ακόμα και να ακουμπήσει τα βιβλία σου με τα ξόρκια, παρόλο που τακτοποίησε όλα τα υπόλοιπα πράγματα. Αυτά τα άφησε στο τραπέζι της κουζίνας, αν και ήταν φανερό πως θα προτιμούσε να τα έχει κρύψει κάπου.

-Και γιατί δεν το έκανε;

-Είπε πως δε θέλει να νομίσεις ότι τα διάβασε τώρα που έλειπες. Δηλαδή, για να καταλάβω, ο κάθε μάγος κάνει τα δικά του ξόρκια; Τι, υπάρχει copyright;

Ο Μάρκος γέλασε.

-Έτσι φαίνεται. Πάντως για να σου πω την αλήθεια, εγώ νομίζω ότι τα ξόρκια είναι ακριβώς τα ίδια, απλά η κάθε οικογένεια έχει έναν διαφορετικό τρόπο να τα εκτελεί.

-Και τότε γιατί τόση μυστικότητα;

-Έχω μία θεωρία πάνω σ' αυτό: τελευταία έχω ακούσει πολλά για τις Τάξεις των Μάγων, τις οικογένειες, τις μεταξύ τους διαμάχες… Νομίζω ότι παλιά το πράγμα είχε πάρει υπερβολικές διαστάσεις. Υπήρχαν ένα σωρό μάγοι και ο καθένας έψαχνε να βρει έναν τρόπο να γίνει πιο δυνατός από τους υπόλοιπους. Έκαναν ό,τι μπορούσαν, και όταν πια δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα άλλο, έφτασαν στο σημείο να κρύβουν τα ξόρκια τους, να τα περνάνε μόνο στους μάγους της δικής τους Τάξης. Θυμάσαι τι μας είπε η Μαρίνα για τα Γριμόρια; Κατέγραφαν τα ξόρκια των προγόνων τους και μετά τα έκρυβαν. Έχω την εντύπωση πως όλα αυτά γίνονταν σε μία φάση παρακμής της μαγείας. Δεν υπήρχαν πια σπουδαίοι μάγοι για να δημιουργούν καινούρια ξόρκια, δεν υπήρχαν σκήπτρα για όλους, και από την άλλη εκπαίδευαν μαθητευόμενους από μη μαγικές οικογένειες. Υπήρχε πληθώρα αντικειμένων, πληθώρα ξορκιών, πληθώρα μάγων… Και μάλλον τίποτα από όλα αυτά δεν ήταν αρκετά αξιόλογο, ίσως μετά από αυτή τη φάση η μαγεία άρχισε να φθίνει, περιορίστηκε σε μερικές οικογένειες και τελικά κατέληξε όπως σήμερα.

Ήταν η σειρά του Άρη να τον κοιτάξει με θαυμασμό.

-Όλα αυτά τα έβγαλες από το μυαλό σου;

Ο Μάρκος γέλασε ξανά.

-Βασικά ναι, αλλά συνδύασα κι εγώ διάφορες πληροφορίες. Δε σου φαίνονται λογικά;

-Ναι. Είναι αυτό που συμβαίνει σε όλα τα πράγματα όταν παρακμάζουν: αρχικά εμφανίζεται μία πληθώρα ασήμαντων εκπροσώπων του είδους και τελικά μπαίνουν σε μία φάση ύφεσης.

-Αυτό είναι, μου αρέσει να έχω κουλτουριάρηδες φίλους! Ωστόσο είναι έτσι όπως τα είπες: όταν δεν έχεις πραγματική δύναμη, την ψάχνεις σε ασήμαντα πράγματα. Θα έλεγα ότι η συνήθεια του να κρατάμε τις ανακαλύψεις μας για τον εαυτό μας για να μη δώσουμε στον άλλον το πλεονέκτημα, έμεινε στους μάγους μέχρι τις μέρες μας. Αυτό είναι παράξενο, αλλά εξηγεί ορισμένα πράγματα. Ας πούμε γιατί κάθε φορά που ρωτούσα τη Νατάσσα ή τη Μαρίνα πώς γίνεται ένα ξόρκι, εκείνες μου απαντούσαν με μισόλογα, μου έλεγαν να συγκεντρωθώ, να «επικοινωνήσω» με το αντικείμενο που θέλω να μαγέψω, αλλά δε μου έλεγαν τι ακριβώς έπρεπε να πω ή να κάνω. Ίσως γιατί αυτές είχαν τα δικά τους λόγια και δεν μπορούσαν να τα αποκαλύψουν σε έναν μάγο από άλλη οικογένεια.

-Λες δηλαδή ότι επίτηδες δεν ήθελαν να σου εξηγήσουν πώς να κάνεις μάγια;

-Όχι, η αλήθεια είναι ότι συνέβαινε μάλλον το αντίθετο. Μου εξηγούσαν, αυτά που μου έλεγαν είναι αυτά που πρέπει να γίνουν στην ουσία. Η Νατάσσα είναι πολύ έξυπνη, κατά τη γνώμη μου. Έχει καταλάβει πολύ καλά το νόημα της μαγείας, αν και δυσκολεύεται να απαλλαγεί από τις επικρατούσες προλήψεις. Αυτό που ήθελε να καταλάβω είναι ότι δεν πρέπει να στηρίζομαι στα λόγια, αλλά στην ουσία. Νομίζω ότι τα λόγια είναι κάπως δευτερεύοντα, γι' αυτό άλλωστε η κάθε οικογένεια μπορεί να έχει διαφορετικά, δεν είναι αυτά που κάνουν το ξόρκι, καταλαβαίνεις; Είναι απλά βοηθητικά.

-Αλλά τώρα έχεις τα δικά σου λόγια!

-Ναι, έτσι φαίνεται και ίσως πράγματι τα έτοιμα λόγια να μου κάνουν τη ζωή πιο εύκολη. Πρέπει να μελετήσω τα βιβλία πριν φύγουμε. Ίσως να μου χρειαστούν κάποια απ' αυτά, να τα πάρω μαζί μου ή να τα αποστηθίσω. Θα ρωτήσω τη Μαρίνα αύριο.

3.

Η Μαρίνα έτριψε τα μάτια της για να διώξει τον ύπνο. Ο Μάρκος καθόταν στο τραπέζι της αυλής, σα να μην είχε φύγει καθόλου από κει όλο το βράδυ.

-Καλημέρα, του είπε.

-Καλώς την. Πώς είσαι; Εχτές κοιμόσουν από τις έντεκα. Αναρωτήθηκα μήπως ήσουν άρρωστη ή κάτι τέτοιο.

-Ήμουν απλώς κουρασμένη. Και άκεφη. Εσύ πώς τα πας;

-Καλά, καλύτερα από πριν, νομίζω. Εχτές το βράδυ συζητήσαμε με τον Άρη ορισμένα πράγματα.

Ο Μάρκος της ανέλυσε σε γενικές γραμμές τα συμπεράσματά τους, όσο εκείνη βουτούσε ανόρεχτα μερικά κουλούρια στον καφέ της.

-Και λες τώρα να προσπαθήσουμε ξανά να ανοίξουμε το Πέρασμα;

-Ναι, αν και θα ήταν καλό να μαθαίναμε πρώτα μερικά πράματα σχετικά με το Νησί.

-Και πώς θα γίνει αυτό;

Ο Μάρκος έτριψε το μέτωπό του με την παλάμη του. Έδειχνε ακόμα καταβεβλημένος. -Δεν ξέρω Μαρίνα, πρέπει να σκεφτείς κι εσύ κάτι, να με βοηθήσεις. Και πρώτα απ' όλα να με βοηθήσεις με τα μαγικά μου βιβλία. Θέλω να βρω τα ξόρκια που μπορεί να μου φανούν χρήσιμα, άμεσα εννοώ, και να τα πάρω μαζί μου ή να τα μάθω.

Η Μαρίνα έκανε αυθόρμητα μία αρνητική κίνηση.

-Αυτό δε γίνεται, είπε. Τα βιβλία είναι της οικογένειάς σου, μόνο εσύ μπορείς να διαβάσεις τα ξόρκια, δε συνηθίζεται ένας μάγος να ανακατεύεται με τα ξόρκια ενός άλλου.

-Αυτό μπορεί να αλλάξει, είπε ο Μάρκος.

-Τι εννοείς;

-Ποιος λέει ότι δεν μπορώ να σου δείξω τα ξόρκια μου αν θέλω; Μπορεί να υπάρξουν επιπτώσεις απ' αυτό;

-Δεν ξέρω… έκανε δειλά η κοπέλα.

-Εγώ νομίζω ότι είναι μόνο η ματαιοδοξία των μάγων του παρελθόντος που υποβάλλει αυτή τη συνήθεια. Κι εμένα δε με πειράζει καθόλου να μοιραστώ την κληρονομιά μου· δεν πρόκειται να σου ζητήσω να κάνεις κι εσύ το ίδιο με τη δική σου. Έλα: θέλω να μελετήσουμε τα βιβλία μαζί.

-Τώρα;

-Ναι, τώρα αμέσως!

-Αυτό δε γίνεται Μάρκο…

-Γιατί;

-Γιατί απλά δε γίνεται!

-Γίνεται, γιατί το λέω εγώ!

-Μα ακόμα κι έτσι, δεν μπορούμε να αρχίσουμε να απαγγέλουμε ξόρκια χωρίς λόγο. Αυτό είναι σίγουρα επικίνδυνο.

Ο Μάρκος δεν της έδωσε άλλη σημασία και προχώρησε στο κελάρι. Η Μαρίνα τον ακολούθησε με βαριά βήματα. Θα ήθελε να ρωτήσει τη μητέρα της, αλλά δεν της άφηνε περιθώρια.

Κάτω στο κελάρι, κάτι είχε αλλάξει: ο Μάρκος είχε μεταφέρει το γραφείο και την πολυθρόνα της γιαγιάς από την αποθηκούλα, καθώς και μία δεύτερη πολυθρόνα από το σπίτι. Πάνω στο γραφείο φιγουράριζαν τα μαγικά βιβλία και τα όσα Συνοδευτικά είχαν καταφέρει να βρουν (για δύο από τα Γριμόρια τα συνοδευτικά βιβλία ήταν άφαντα.)

-Γιατί είναι αυτά τα πράγματα εδώ; ρώτησε καχύποπτα η κοπέλα.

-Σκέφτηκα ότι εδώ είναι καλύτερα. Έχει περισσότερο χώρο και εσύ η ίδια είπες την άλλη φορά ότι η αποθηκούλα «μυρίζει» από την συσσωρευμένη μαγεία. Δε θέλω να μας πιάσει πονοκέφαλος. Αργότερα, όταν τελειώσουμε, μπορούμε να κρύψουμε τα βιβλία εκεί μέσα, αλλά το κελάρι μοιάζει πιο κατάλληλο για μαγικό εργαστήριο.

-Θέλεις να φτιάξεις μαγικό εργαστήριο; τον ρώτησε με περιέργεια.

-Είμαι μάγος, έτσι δεν είναι;

Η Μαρίνα ανασήκωσε τα φρύδια αποστομωμένη.

-Και τι θέλεις να μάθεις;

-Μερικά απλά ξόρκια θα ήταν καλά για αρχή. Κάποτε είχε πέσει στα χέρια μου ένα που άνοιγε τα κλειδωμένα κουτιά. Ήταν πολύ εύκολο και το χρησιμοποίησα με μεγάλη επιτυχία. Θα μπορούσαμε να μελετήσουμε μερικά τέτοια, σίγουρα τα βιβλία μου θα τα περιέχουν, έτσι δεν είναι;

-Υποθέτω πως ναι.

-Και μερικά ξόρκια απόκρυψης. Απλά εννοώ, που να μην αποκλείουν όλη την περιοχή από το σήμα της κινητής τηλεφωνίας και το Ίντερνετ. Και… ας πούμε τότε

που μετέτρεψες τα νομίσματα: ήταν πολύ χρήσιμο και δεν παιδεύτηκες καθόλου. Γιατί να πρέπει εγώ να παιδεύομαι για το οτιδήποτε;

-Σωστά…

-Και παρατήρησα κάποτε ότι μπορείς να καλείς αντικείμενα. Εγώ πάλι όχι, και δεν είναι ότι δεν έχω καταλάβει το σκεπτικό του πώς γίνεται, απλά μου λείπει η τεχνική. Καταλαβαίνεις το γενικό πλαίσιο;

-Ναι, πάνω-κάτω. Όμως δεν είναι αυτός ο σκοπός ενός μάγου. Δεν είναι να μάθει να κάνει μερικά κόλπα για να διευκολύνει τη ζωή του.

-Το ξέρω. Ο Μάρκος αντιλαμβανόταν τον δισταγμό της. Αισθανόταν ότι δεν μπορούσε να βρει τα κατάλληλα επιχειρήματα για να την πείσει, αλλά ήξερε ότι η Μαρίνα θα έκανε τελικά αυτό που της ζητούσε. Θα προτιμούσε να είχε συμφωνήσει μαζί του, να μη χρειαζόταν να χρησιμοποιήσει την εξουσία του, την εξουσία που είχε επειδή κάποτε της είχε φερθεί σαν μεγαλύτερος αδερφός. Όμως εκείνος ήξερε πως είχε δίκιο και έλπιζε πως θα το καταλάβαινε και η Μαρίνα κάποια μέρα. Αν τα ξόρκια της γιαγιάς μπορούσαν να φανούν χρήσιμα σ’ εκείνη ή στον ίδιο, ήταν κρίμα να μένουν κρυμμένα στην αποθήκη μέχρι να βρει χρόνο να τα μελετήσει μόνος του.

-Δεν έχω εκπαιδευτεί σαν μάγος… έκανε μία τελευταία απόπειρα να τη συγκινήσει.

-Δεν είμαι δάσκαλος Μάρκο Γούναρη, απάντησε η Μαρίνα εκνευρισμένα. -Είμαι μία άπειρη μάγισσα που μόλις βγήκε στην αγορά! Δεν ξέρω αν μου επιτρέπεται να κάνω αυτό που μου ζητάς και το καλό που σου θέλω, φρόντισε να μην το μάθει κανένας έξω από αυτό το κελάρι!

Κλείστηκαν εκεί μέσα ολόκληρη τη μέρα, καθώς και την επόμενη. Ο Άρης έμεινε απ’ έξω, η πρόσβαση δεν επιτρεπόταν στους μη μάγους! Επισκέφτηκε τη μητέρα του Μάρκου, έκανε βόλτα στο δάσος, συμμάζεψε το σπίτι και είδε τηλεόραση. Μίλησε αρκετή ώρα στο τηλέφωνο με τον Οδυσσέα και μετάνιωσε που δεν είχε φέρει μαζί του το βιολοντσέλο. Τις δύο μοναδικές φορές που πλησίασε την αποθήκη για να δει τι κάνουν, ο αέρας μύριζε θειάφι και μέσα από την κλειστή πόρτα ακούγονταν παράξενοι θόρυβοι. Τη δεύτερη φορά, μία μπάλα από μπλε φωτιά εκτοξεύτηκε προς τη σκάλα και τον έκανε να οπισθοχωρήσει. Το δεύτερο βράδυ, οι δύο μάγοι βγήκαν από το κελάρι κατάκοποι και κατσουφιασμένοι, όπως και το πρώτο.

-Τι έγινε; ρώτησε ο Άρης τον Μάρκο. -Έμαθες τίποτα χρήσιμο;

-Και ναι και όχι, απάντησε εκείνος, όπως απαντούσε συχνά σ' αυτή την ερώτηση. Έκανα μόνος μου το ξόρκι απόκρυψης στην πόρτα της αποθήκης και πήρα μερικές σελίδες με ξόρκια μαζί μου στον σάκο μου. Αν τον ανοίξεις μπορεί να κάψεις τα χέρια σου, γι' αυτό θα σε συμβούλευα να τον αποφύγεις.

-Και τι αποφασίσατε για τον Ζαφείρη;

-Η Μαρίνα του έστειλε ένα μήνυμα, αφού δεν απαντάει στις κλήσεις της. Σημειώνω εδώ ότι τα κινητά λειτουργούν θαυμάσια, ακόμα και μετά το ξόρκι απόκρυψης.

-Μπα; Και τι του έγραψε;

-Κάτι ελκυστικό: «Έχουμε περισσότερες πληροφορίες και τώρα μπορούμε να ανοίξουμε το Πέρασμα. Αν θέλεις να συμμετάσχεις σ' αυτό έλα αύριο στο Ναύπλιο και επικοινώνησε μαζί μας». Κάτι τέτοιο, τέλος πάντων.

-Δηλαδή επιστρέφουμε στο Ναύπλιο;

-Αύριο. Αφού περάσω κάποιο χρόνο με τη μάνα μου. Δεν θα μου συγχωρήσει ποτέ αυτό μου το ταξίδι στην Τριανταφυλλιά.

-Η μάνα σου καταλαβαίνει περισσότερα απ' ό,τι παραδέχεται.

-Αυτό είναι αλήθεια, αλλά δεν παύει να είναι μάνα. Ανησυχεί και αισθάνεται ότι δε με βλέπει και πολύ συχνά. Πρέπει να περάσω λίγο χρόνο μαζί της και να την καθησυχάσω.

4.

Ο Μάρκος και η μητέρα του κάθονταν στο τραπέζι της βεράντας, ο ένας απέναντι από τον άλλο και κοιτούσαν ο καθένας το τσιγάρο του που καιγόταν αργά.

-Λοιπόν; έκανε η μητέρα. Σου είπα για το ταξίδι μου, σου είπα για τα χωράφια μου, για τη σύνταξή μου, για τις εργασίες που σκέφτομαι να κάνω στο σπίτι… Εσύ δε θα μου πεις τίποτα;

-Σαν τι να σου πω;

-Ό,τι νομίζεις. Το ξέρεις ότι αποφεύγω να ανακατεύομαι στη ζωή σου, αλλά αυτή τη φορά είναι δύσκολο να παραβλέψω την κατάσταση… Έρχεσαι εδώ ξαφνικά με τον Άρη και τη Μαρίνα και μη μου πεις ότι κάνετε διακοπές. Μετά φεύγετε, αλλά το αυτοκίνητο του Άρη μένει εδώ, τελικά ξαναγυρίζουν χωρίς εσένα, μόλις εμφανίζεσαι κλείνεστε στο σπίτι με τη Μαρίνα δύο μέρες και η περιοχή μυρίζει θειάφι. Επιπλέον,

το αυτοκίνητο της Άννας είναι εδώ αλλά όχι η ίδια… Αλήθεια ακόμα δεν τα ξαναβρήκατε;

-Σου είπα, χρειαζόμαστε λίγο χρόνο χωριστά. Φαίνεται πως δεν είμαστε ακόμα έτοιμοι να τα ξαναβρούμε. Πάντως εσύ δε χρειάζεται να ανησυχείς.

-Όχι; Ωστόσο συνέβη κάτι προχτές που δε με καθησύχασε καθόλου: με πήρε τηλέφωνο η μητέρα της Άννας.

-Τι;

-Η μητέρα της, από το Παρίσι. Ακουγόταν ανήσυχη. Μου είπε ότι έχει να μιλήσει με την κόρη της πάνω από ενάμισι μήνα και, όσο κι αν η Άννα είναι αμελής στην επικοινωνία τον τελευταίο καιρό, κάτι τέτοιο δεν έχει ξανασυμβεί. Η αδερφή της βέβαια προσπάθησε να την καθησυχάσει, αλλά όπως και να το πεις ενάμισι μήνας χωρίς ούτε ένα τηλεφώνημα είναι πολύ.

-Και τι ήθελε από σένα;

-Με ρωτούσε αν την έχω δει καθόλου τελευταία.

-Και;

-Τι και; Δεν την έχω δει και αυτό της είπα.

-Αλλά θα μπορούσες να της πεις ένα ψέμα, να πεις ότι περάσαμε από ’δω μαζί κάποια μέρα ή ότι της έχεις μιλήσει στο τηλέφωνο.

-Γιατί να το κάνω αυτό;

-Για να μην ανησυχεί.

-Αλήθεια; Δε χρειάζεται να ανησυχεί λες;

Ο Μάρκος βρέθηκε σε δύσκολη θέση.

-Δεν… απλά δεν μπορεί να βοηθήσει.

-Αλλά αν της πω ένα ψέμα όπως λες και τελικά αποδειχτεί ότι κάτι έχει συμβεί στην Άννα, η θέση μου θα είναι τρομερά άσχημη.

-Το ξέρω.

-Μάρκο, γιατί η Άννα δεν έχει πάρει τηλέφωνο την μητέρα της εδώ και ενάμισι μήνα;

-Μαμά είναι περίπλοκο, δεν μπορώ να σου εξηγήσω.

-Είναι καλά;

-Έτσι ελπίζω.

-Αλλά... ξέρεις που είναι;

-Ε… κάτι υποψιάζομαι.

Η μητέρα αναστέναξε. -Δεν κατάφερες να μείνεις αμέτοχος, έτσι δεν είναι;

-Αμέτοχος σε τι;

-Στη μαγεία. Την κληρονομιά της οικογένειάς σου!

-Ποια κληρονομιά;

-Καταλαβαίνεις τι εννοώ. Για κάποιο διάστημα έλπιζα ότι εσύ είχες ξεφύγει. Αλλά ήταν αδύνατον φυσικά. Είναι το γονίδιο!

-Επίσης κάποτε μου είχες πει ότι κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει από τη φύση του.

-Έτσι είναι, απλά είχα μία μικρή ελπίδα. Τέλος πάντων. Πιστεύεις ότι τα έχεις όλα υπό έλεγχο;

-Το παλεύω.

-Αλλά η Άννα; Μήπως κινδυνεύει;

-Ελπίζω όχι.

-Πρέπει ωστόσο να κάνεις κάτι γρήγορα. Απ' ό,τι κατάλαβα η μητέρα της ετοιμάζεται να έρθει στην Ελλάδα για να διερευνήσει αυτοπροσώπως το θέμα.

Ο Μάρκος αγχώθηκε. Αυτό ήταν κάτι που δεν το είχε υπολογίσει.

-Δε θα μπορούσες να πεις ένα ψέμα για χάρη μου; Να την ηρεμήσεις για λίγο μέχρι να δω τι θα γίνει;

Η μητέρα πήρε ένα συνοφρυωμένο ύφος που θύμιζε πολύ τον γιό της σε αντίστοιχες περιπτώσεις.

-Αποκλείεται! έκανε. Και κοίτα μην κάνεις καμία βλακεία και της πεις κάτι που δε θα μπορέσεις μετά να πραγματοποιήσεις! Είναι η μάνα της!

-Λες να μη θέλω το καλό της Άννας; Λες να μην πασχίζω να τη βοηθήσω; ξέσπασε ο Μάρκος εκνευρισμένος.

-Το θέμα δεν είναι αν πασχίζεις, αλλά αν θα τα καταφέρεις τελικά. Ποιο είναι το πρόβλημα; Δεν ξέρεις που είναι;

-Ακριβώς.

-Και αυτό έχει σχέση με τις μαγικές σου δραστηριότητες;

-Όχι! Αντίθετα, οι μαγικές μου δραστηριότητες έχουν σχέση μ' αυτό! Θα τη βρω όμως τελικά, έκανε πεισμωμένος.

-Ωραία, σε πιστεύω. Αλλά στο μεταξύ πρέπει να μιλήσεις με την μητέρα της.

Κεφάλαιο 3: Το Πέρασμα στην Ασίνη

1.

Ο Μάρκος σταμάτησε το αυτοκίνητο στο πλάτωμα κάτω από τον τριγωνικό λοφάκο που υψωνόταν πάνω από τη θάλασσα. Αν και το πρωί το μέρος ήταν μάλλον πολυσύχναστο, εκείνη την ώρα δεν κυκλοφορούσε ψυχή και ακόμα και η ταβέρνα που ήταν εκεί κοντά είχε σχεδόν αδειάσει. Το φεγγάρι βρισκόταν στη χάση του και ο ουρανός ήταν καλυμμένος με σύννεφα, η βραδιά ήταν ζεστή και ήσυχη. Ο Μάρκος, η Μαρίνα και ο Άρης ανηφόρισαν το απότομο μονοπάτι και έφτασαν στην πεπλατυσμένη κορυφή του λόφου. Κάθισαν εκεί, στη συνηθισμένη τους θέση πάνω στις πέτρες, στο σημείο όπου υποτίθεται ότι βρισκόταν το Πέρασμα. Ήταν το τρίτο βράδυ που έρχονταν εδώ, με τα σκήπτρα τους και τη σελίδα από το Γριμόριο 32, που περιείχε το ξόρκι που άνοιγε το Πέρασμα για το Νησί, και περίμεναν. Κάθε βράδυ έκαναν το ίδιο: έρχονταν μέχρι εδώ, κάθονταν στα βράχια και μιλούσαν ήσυχα γι' αυτά που είχαν γίνει τις τελευταίες μέρες και για άλλα, για τη μαγεία και για τη ζωή τους τα τελευταία χρόνια.

Ούτε μία φορά δεν είχαν προσπαθήσει να ανοίξουν το Πέρασμα ή κάποια Πύλη. Είχαν συμφωνήσει ότι δεν ήθελαν να διακινδυνεύσουν να βρεθούν σε κάποιο άγνωστο, απειλητικό μέρος εντελώς απροετοίμαστοι. Δεν είχε νόημα να ανοίξουν καμία Πύλη αν πρώτα δεν ερχόταν ο Ζαφείρης. Αυτός ίσως μπορούσε να καλέσει τον πατέρα του με τον καθρέφτη όπως είχε υποστηρίξει και να τους δώσει πληροφορίες για το Νησί. Έτσι περίμεναν.

Ο Μάρκος ήταν σίγουρος ότι θα ερχόταν να τους βρει τελικά και έδειχνε μία πρωτοφανή υπομονή. Ο Άρης από την άλλη αναρωτιόταν μήπως έχαναν τον καιρό τους. Είχε βαρεθεί να μένει άπραχτος τόσες μέρες και η Μαρίνα έδειχνε απογοητευμένη και μιλούσε όλο και λιγότερο κάθε βράδυ. Κι ο Ζαφείρης δε φαινόταν, ούτε έδινε σημεία ζωής. Δεν είχε απαντήσει στο μήνυμα της, ούτε είχε πάρει τηλέφωνο. Στην πραγματικότητα δεν είχαν ιδέα πού ήταν ή αν θα επέστρεφε· ήταν πιθανό ακόμα και να είχε καταφέρει να περάσει στο Νησί και να μην ενδιαφερόταν για τα σχέδιά τους. Αλλά ο Μάρκος συνέχιζε να ελπίζει.

-Θα έρθει, τι άλλο μπορεί να κάνει; Μας χρειάζεται, είμαστε η μοναδική του ελπίδα. Εκτός αν ο Αριστείδης κατάφερε με κάποιο τρόπο να βγει, πράγμα που μου φαίνεται αδύνατο δεδομένων των συνθηκών.

Ο Άρης και η Μαρίνα δεν καταλάβαιναν ποιες ήταν αυτές οι συνθήκες που έκαναν τον φίλο τους τόσο σίγουρο, αλλά περίμεναν κι αυτοί υπομονετικά μαζί του κάτω από τον καλοκαιρινό ουρανό. Ως εκείνο το βράδυ. Είχε περάσει μία ώρα περίπου, όταν άκουσαν σφύριγμα από το μονοπάτι. Η Μαρίνα χαμογέλασε, τους φάνηκε πως είχαν πολύ καιρό να δουν το χαμόγελό της, και σήκωσε το κεφάλι. Ο Ζαφείρης εμφανίστηκε μέσα από τα δέντρα.

-Καλησπέρα, είπε δειλά. Έδειχνε κάπως σαν βρεγμένη γάτα.

-Καλησπέρα, απάντησε ο Μάρκος.

-Πήρα το μήνυμά σας…

-Εδώ και τρεις μέρες.

-Ναι, πράγματι.

-Αλλά έλπιζες ακόμα ότι θα βρεις κάποιον τρόπο να τα καταφέρεις χωρίς τη βοήθειά μας;

-Η αλήθεια είναι ότι είχα κάποιες άλλες δουλειές…

-Καλά, τέλος πάντων. Κάθισε.

-Δε θα δοκιμάσουμε την Πύλη;

-Ναι, αλλά πρώτα θα συζητήσουμε.

-Τι θέλετε να μάθετε;

-Για το Νησί καταρχήν, είπε ο Μάρκος χωρίς περιστροφές. -Τι είναι το Νησί;

Ο Ζαφείρης κάθισε απέναντί τους μαγκωμένος και αναστέναξε.

-Ξέρω πώς είναι, τον παρηγόρησε η Μαρίνα. Δεν είσαι σίγουρος για το τι θα ήθελε ο πατέρας σου να πεις, φοβάσαι μήπως κάνεις κάτι με το οποίο δε συμφωνεί και μετά τα ακούσεις. Είσαι μάγος χωρίς σκήπτρο και δεν μπορείς να παίρνεις πρωτοβουλίες ακόμα.

-Δεν έχεις άδικο, ο πατέρας μου δεν ξέρει για σας.

-Δεν έχεις επικοινωνήσει μαζί του; Απ’ όσο ξέρω ο καθρέφτης λειτουργεί ακόμα και σε διαφορετικά Σύμπαντα.

-Όχι πάντα. Η αλήθεια είναι ότι λειτουργούσε στην αρχή. Μπόρεσα να του μιλήσω μία- δύο φορές, αλλά τώρα η επικοινωνία κόπηκε εντελώς. Ο καθρέφτης δε λειτουργεί, όπως δε λειτουργεί και το Κλειδί.

-Οπότε τώρα είσαι μόνος σου. Από σένα εξαρτάται το πώς θα εξελιχθεί η υπόθεση και άρα εσύ παίρνεις τις αποφάσεις. Είναι λίγο δύσκολο στην αρχή, αλλά τελικά ο καθένας πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες του, είπε η Μαρίνα.

Ο Ζαφείρης κούνησε το κεφάλι του άκεφα.

-Είναι δύσκολο να αναλάβεις την ευθύνη, συμφώνησε απρόσμενα και ο Μάρκος. Όμως είσαι μόνος σου όπως είπε και η Μαρίνα και είμαστε η μοναδική σου ελπίδα. Πες μας για το Νησί και θα σε βοηθήσουμε να φτάσεις σ' αυτό.

-Το Νησί είναι ένα μαγικό μέρος…

-Ένας θρύλος, συμπλήρωσε η κοπέλα.

-Ναι, ένας θρύλος που όμως είναι αληθινός. Κάποιοι μάγοι το μετέφεραν κάποτε σε μία περιοχή που δεν ανήκει σε κανέναν Κόσμο. Η μαγεία που χρησιμοποιήθηκε για να γίνει αυτό ήταν ασύλληπτη, κανένας σήμερα δεν είναι σε θέση ούτε να διανοηθεί πώς μπορεί να έγινε κάτι τέτοιο. Γι' αυτόν τον λόγο διαδόθηκε ότι οι μάγοι άνηκαν στην Τάξη του Ρομέσταμου, ήταν η πιο ισχυρή Τάξη μάγων επί πολλές γενιές.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του. Είχαν ήδη ακούσει αυτή την ιστορία από τη Νατάσσα. Αυτός ήταν ο θρύλος του Νησιού και κανένας σήμερα δεν έδειχνε να πιστεύει ότι ήταν αλήθεια · κανένας, εκτός από τον Ζαφείρη.

-Τι είναι σήμερα εκεί; ρώτησε.

-Θα έχετε ακούσει ότι το Νησί καταστράφηκε κάποτε, τουλάχιστον το κάστρο που ήταν χτισμένο σ' αυτό καθώς και οι βιβλιοθήκες και το μαγικά αντικείμενα που είχαν συγκεντρωθεί εκεί. Πολλά χρόνια αργότερα ένας απόγονος από ένα παρακλάδι της ίδιας οικογένειας, ένας μάγος χωρίς σκήπτρο, κατάφερε να το βρει και προσπάθησε να το αναβιώσει, έχτισε ξανά το κάστρο και συγκέντρωσε αντικείμενα, βιβλία και κατώτερους μάγους από διάφορους Κόσμους.

-Και τώρα; Ποιος έχει τώρα το Νησί;

-Αυτός. Ο μάγος που σας έλεγα.

-Εννοείς ότι αυτή η… αναβίωση έγινε τώρα; Στις μέρες μας;

Ο Ζαφείρης φάνηκε να διστάζει.

-Όχι, είπε στο τέλος σταθερά. Ξεκίνησε πριν διακόσια χρόνια περίπου.

-Δηλαδή τώρα το διατηρούν οι απόγονοί του;

-Ε… όχι ακριβώς.

-Τι εννοείς;

-Ο Άιζακ είναι μάγος- Αθάνατος!

Η Μαρίνα στραβομουτσούνιασε:

-Αυτό το πράγμα δεν υπάρχει, είπε.

-Ακριβώς: κάτι τέτοιο δε θα έπρεπε να υπάρχει, κι όμως είναι εκεί! Ένας Αθάνατος, που κάποτε ανακάλυψε πως είναι και μάγος! Εκπαιδεύτηκε από άλλη οικογένεια μάγων, κάτι που δεν ήταν και πολύ ασυνήθιστο στην εποχή του. Γνωρίζοντας τον θρύλο του Νησιού και πιστεύοντας ότι ήταν συνδεδεμένο με τους προγόνους του, άρχισε να το ψάχνει. Δεν ξέρουμε πόσο καιρό του πήρε, μερικούς αιώνες υποθέτω, πολλά έξοδα και εξαιρετικά υψηλή μαγεία, ίσως και συνεργασίες με άλλους μάγους αλλά, εκτός από απόγονος μίας σβησμένης μαγικής γενιάς, ο άνθρωπος αυτός ήταν και πάμπλουτος στην εποχή του. Πάντως τελικά κατάφερε να το ανακαλύψει. Εκεί, στα ερείπια του κάστρου έχτισε μία έπαυλη που ο κόσμος ονομάζει Βίλα και άρχισε να συγκεντρώνει πάλι βιβλία και αντικείμενα – φαντάζεστε ίσως πόσο πολλά αντικείμενα καταφέρνουν να συγκεντρώσουν οι Αθάνατοι στην τόσο μακριά ζωή τους - ελπίζοντας ότι θα ξαναζωντανέψει τον θρύλο του Νησιού.

-Ω ρε φίλε! Η Μαρίνα άσπρισε και ο Μάρκος ανακάθισε στη θέση του ταραγμένος.

-Τρομερό ε; Ξέρω πόσο τρομερό ακούγεται, και εμείς όταν το πρωτοακούσαμε αντιδράσαμε με τον ίδιο τρόπο. Οι Αθάνατοι ζουν τόσα χρόνια που καταφέρνουν να αναπτύξουν ακόμα και ικανότητες που δεν είχαν αρχικά. Σκέψου τώρα πόσο καταφέρνει να αναπτύξει τις ικανότητές του ένας μάγος. Ο Άιζακ είναι τρομαχτικός από όλες τις απόψεις.

-Και τι δουλειά έχετε ο πατέρας σου κι εσύ μαζί του; ρώτησε ο Μάρκος, αν και υποψιαζόταν ήδη την απάντηση.

-Δεν ξέρω. Γι’ αυτό ρωτήστε τον πατέρα μου, έκανε ο Ζαφείρης ταραγμένος χωρίς φανερό λόγο.

-Εγώ νομίζω ότι ξέρω! Ο Μάρκος σηκώθηκε απότομα και έδειχνε θυμωμένος:

-Η επιχείρηση αναβάλλεται. Πρέπει να ενημερώσω το Συμβούλιο. Ίσως αύριο να δοκιμάσουμε να ανοίξουμε την Πύλη, αλλά πρώτα πρέπει να τους ενημερώσω.

-Ποιο Συμβούλιο; Και γιατί να περιμένουμε μέχρι αύριο; Ήρθα επειδή μου είπατε ότι βρήκατε τον τρόπο να την ανοίξετε και ότι είστε πρόθυμοι να το κάνετε.

-Το Συμβούλιο των Αθανάτων. Μου φαίνεται ότι είναι οι πιο αρμόδιοι να γνωρίζουν για τον Άιζακ, αν είναι όντως ένας απ’ αυτούς και είναι και μάγος. Όμως για πες μου κάτι: τι γίνεται τώρα στο Νησί; Πώς είναι η κατάσταση εκεί; Ζουν άνθρωποι; Μάγοι;

-Ζει ο Άιζακ με μερικούς μάγους που προσπαθεί να εκπαιδεύσει. Ζουν και μερικοί άνθρωποι…

-Κόσμος; Έχει κατοίκους;

Ο Ζαφείρης έκανε μία κίνηση ανυπομονησίας. -Όχι, τι φαντάζεσαι; Το Νησί αποτελείται από ένα δάσος, στο κέντρο του οποίου υψώνεται ένα πολυτελές κάστρο. Εκεί ο Άιζακ φιλοξενεί ανθρώπους με ικανότητες που προέρχονται από διάφορους Κόσμους.

-Ικανότητες; Ο Μάρκος χλόμιασε, αν και αυτό δεν έγινε αντιληπτό μέσα στο σκοτάδι.

-Ναι, όπως των Αθανάτων. Δεν ξέρεις ότι υπάρχουν και απλοί άνθρωποι που έχουν ικανότητες; Τηλεπαθητικοί, τηλεκινητικοί, τέτοια πράγματα.

Ο Μάρκος έτριψε το μέτωπό του για να κρύψει την αναστάτωσή του.

-Πώς τους φέρνει εκεί; Τους απαγάγει;

-Ω, όχι! Ο Ζαφείρης γέλασε. -Στέλνει κάποιον, έναν από τους μάγους του ας πούμε, να τους πλησιάσει και τους προτείνει να έρθουν στο Νησί. Όλοι πάνε πολύ πρόθυμα. Εξασκούν τις ικανότητες τους και τεμπελιάζουν στη Βίλα: είναι πολύ ευχαριστημένοι που βρίσκονται εκεί. Ηλίθιοι όλοι τους. Νομίζουν ότι είναι εκλεκτοί και ότι επιτέλους βρήκαν ένα μέρος στο οποίο εκτιμούν τις δυνάμεις τους. Δεν καταλαβαίνουν…

-Δεν καταλαβαίνουν τι; Ο Μάρκος φώναξε σχεδόν, άθελά του.

-Ο πατέρας μου τους φοβάται. Λέει ότι ο Άιζακ εκπαιδεύει έναν ισχυρό στρατό από προικισμένους ηλίθιους. Επειδή έρχονται και φεύγουν όποτε τους αρέσει, νομίζουν ότι είναι ελεύθεροι. Όμως όποιος έχει περάσει ένα σεβαστό διάστημα στο Νησί, δεν μπορεί να προσαρμοστεί ξανά στον Κόσμο του, όπου πρέπει να κρύβει τις ικανότητές του και να προσποιείται ότι είναι ένας άνθρωπος όπως όλοι οι άλλοι. Αυτή την ιδέα φροντίζει να τους καλλιεργεί ο Άιζακ: ότι δεν είναι όπως όλοι οι άλλοι. Αυτοί που φεύγουν, τελικά αργά ή γρήγορα ξαναγυρνάνε στη Βίλα. Έτσι τους έχει με το μέρος του και πάντα έτοιμους.

-Έτοιμους για τι πράγμα;

-Κανείς δεν ξέρει ακριβώς. Ο πατέρας μου φοβάται ότι ο Άιζακ απλά περιμένει και στο μεταξύ αυξάνει τη δύναμή του, καθώς και τα πλούτη του. Δεν έχει πρόβλημα χρόνου. Όταν θα είναι έτοιμος…

-Τι θα κάνει;

-Δεν ξέρουμε. Αλλά μπορείς να φανταστείς, έτσι δεν είναι; Οι μάγοι της εποχής από την οποία κρατάει, ένα πράγμα αποζητούν: δύναμη.

Ο Μάρκος είχε ήδη σηκωθεί και βημάτιζε πάνω –κάτω, μην μπορώντας να συγκρατήσει άλλο την υπερένταση που τον είχε καταλάβει. Ο Ζαφείρης τον κοιτούσε έκπληκτος.

-Πόσο καιρό ξέρετε για όλα αυτά; ρώτησε ο Μάρκος.

Ο Ζαφείρης ανασήκωσε τους ώμους του. -Πολύ καιρό, είπε.

-Και τι κάνατε γι' αυτό;

-Η αλήθεια είναι ότι δεν ανησυχήσαμε περισσότερο απ' όσο χρειαζόταν. Όλα αυτά είναι θεωρητικά και ο Άιζακ απέχει ακόμα πολύ από το να έχει τη δύναμη που ελπίζει. Στην πραγματικότητα το Νησί είναι ένα μέρος όπου μερικοί άχρηστοι μάγοι και μερικά ψώνια περνάνε την ώρα τους παίζοντας με τις ικανότητές τους. Ίσως τίποτα να μη γίνει ποτέ. Σκέψου μόνο ότι τα τελευταία διακόσια χρόνια ο Άιζακ προσπαθεί και ελπίζει, αλλά δεν έχει φτάσει και πολύ μακριά. Η δύναμή του δεν έχει απλωθεί πέρα από τα όρια ενός μικρού Νησιού στα σύνορα των Κόσμων και πιθανώς να μείνει για πάντα εκεί.

Ο Μάρκος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την επόμενη ερώτηση, αν και αρχικά δεν είχε σκοπό να την ξεστομίσει:

-Και σκεφτήκατε ότι δεν πειράζει να τον προμηθεύσετε και μερικά μαγικά αντικείμενα, ε;

Ο Ζαφείρης τον κοίταξε έντρομος.

-Εμείς; Ποιος τα λέει αυτά;

-Κανείς. Οι φήμες. Σκληρό πράγμα οι φήμες, αλλά συχνά αποδεικνύονται αληθινές. Πολύ συχνά. Λένε ότι πουλάτε μαγικά αντικείμενα και αυτό εξηγεί το γιατί βρίσκεστε τόσο συχνά στο Νησί.

Ο Ζαφείρης δεν απάντησε, αλλά έδειξε θιγμένος.

-Εξηγεί επίσης το γιατί δημιουργήθηκε όλο αυτό το πρόβλημα με τις Πύλες και τα υπόλοιπα. Ξέρετε φυσικά ότι οι Πύλες απαγορεύεται να ανοίγουν, ή κάνω λάθος;

Ο Ζαφείρης τον κοίταξε μουτρωμένος.

-Γι' αυτό με έφερες εδώ; ρώτησε. Με παγίδευσες ότι θα με βοηθήσεις με τον πατέρα μου για να με φέρεις εδώ και να μου απαγγείλεις κατηγορητήριο;

Ο Μάρκος αναστέναξε. -Όχι, είπε. Αύριο το βράδυ θα δοκιμάσουμε στ' αλήθεια να ανοίξουμε την Πύλη, αλλά επειδή δεν ξέρω τι θα γίνει όταν θα συμβεί αυτό, θέλω να προετοιμαστώ λίγο ακόμα. Μην εξαφανιστείς πάλι, εντάξει;

-Δεν μπορώ να κάνω κι αλλιώς, μουρμούρισε ο Ζαφείρης. Εξαρτώμαι από εσάς δυστυχώς. Ελπίζω να ξέρεις τι κάνεις.

Ο Μάρκος ξεφύσηξε. Πολύς κόσμος του το είχε πει αυτό κατά καιρούς. Έλπιζε και ο ίδιος να ήξερε πραγματικά τι έκανε.

Μετά από αυτή τη συζήτηση και καθώς κατηφόριζαν όλοι μαζί το μονοπάτι, ο Ζαφείρης είχε το θράσος να προτείνει στη Μαρίνα να βγουν για ένα ποτό. Το πιο παράξενο ήταν ότι εκείνη δέχτηκε πρόθυμα. Ο Μάρκος και ο Άρης επέστρεψαν στο σπίτι της Άννας ξαφνιασμένοι από αυτή την εξέλιξη, αλλά χωρίς να μπορούν να κάνουν τίποτα. Ο Μάρκος άλλωστε δεν είχε το μυαλό του στην Μαρίνα· ήταν ταραγμένος, στριφογύριζε μέσα στο μικροσκοπικό σπίτι χωρίς να βρίσκει ησυχία και άναβε τσιγάρα που ξεχνούσε να καπνίσει.

-Θέλεις να το συζητήσουμε; ρώτησε υπομονετικά ο Άρης.

-Πιστεύεις ότι η Άννα είναι εκεί; φώναξε ο Μάρκος.

Ο Άρης ξαφνιάστηκε. Μετά από όλα όσα είχαν ακούσει εκείνο το βράδυ, το να επαναλαμβάνει την ίδια υπόθεση που έκαναν εδώ και πολλές μέρες του φαινόταν παράταιρο.

-Έτσι δείχνουν τα πράγματα, απάντησε μαζεμένα.

-Και νομίζεις ότι ισχύουν και γι' αυτήν όσα είπε ο Ζαφείρης; Ότι πήγε εκεί με τη θέλησή της και ότι αισθάνεται πως σ' εκείνο τον τόπο αναγνωρίζονται επιτέλους οι ικανότητές της;

Ο Άρης κατάλαβε πού το πήγαινε.

-Δε νομίζω Μάρκο. Η Άννα δεν είναι ηλίθια και τέτοιου είδους καταστάσεις δεν της ταιριάζουν. Δε θα άφηνε ποτέ τη δουλειά της και τη ζωή της έτσι ξαφνικά, έδειχνε ενθουσιασμένη μ' αυτά που της συνέβαιναν εδώ στο Ναύπλιο.

Ο Μάρκος τον κοίταξε καχύποπτα.

-Τι της συνέβαινε δηλαδή;

-Τίποτα, εννοώ με τα κάστρα της και όλα αυτά. Γιατί να θέλει να πάει να ζήσει σ' ένα Νησί;

-Μήπως το να πετάει ήταν πιο σημαντικό για αυτήν απ' ό,τι είχαμε φανταστεί;

-Αμφιβάλλω, και άλλωστε μπορούσε να πετάει κι εδώ. Αποκλείεται να ήθελε να αφιερώσει την ικανότητά της σε κάποιον ανώτερο σκοπό!

-Μπορεί. Αναρωτιέμαι πόσο καλά την ξέρουμε στ' αλήθεια, πόσο καλά μπορείς να ξέρεις οποιονδήποτε άνθρωπο κατά βάθος. Αν τα πράγματα είναι έτσι όπως τα λέει ο Ζαφείρης, μπορεί να μη θέλει να ξαναγυρίσει και όλα όσα κάνουμε, τα κάνουμε άδικα.

Ο Άρης κούνησε το κεφάλι του. -Είσαι με την Άννα εδώ και οχτώ χρόνια. Πιστεύεις πραγματικά πως δεν την ξέρεις ακόμα αρκετά καλά; Αυτό μου κάνει μεγάλη εντύπωση. Και άλλωστε νόμιζα ότι έχουμε ξεπεράσει το στάδιο που ό,τι κάνουμε το κάνουμε μόνο για την Άννα. Εδώ τα πράγματα είναι σοβαρά, πιο σοβαρά απ' ό,τι είχαμε φανταστεί.

-Η μητέρα της τηλεφώνησε στη δικιά μου. Ανησυχεί, ό,τι και να της είπε η αδερφή της. Ετοιμάζεται να επιστρέψει. Πρέπει να την εμποδίσουμε ή να βρούμε την Άννα γρήγορα. Τι θα γίνει αν η μητέρα της μάθει ότι την έχουμε δηλώσει εξαφανισμένη εδώ και τόσο καιρό χωρίς να της πούμε τίποτα;

Ο Άρης δεν απάντησε. Η αλήθεια είναι πως δεν είχαν υπολογίσει ότι η αναζήτηση θα κρατούσε τόσο πολύ. -Πρέπει να ξαναμιλήσεις με την αδερφή της, παρατήρησε.

-Ναι. Και πρέπει να μιλήσω και με τους Αθάνατους, είπε ο Μάρκος σαν να θυμήθηκε ξαφνικά αυτή τη λεπτομέρεια. Όχι τώρα όμως, είναι πολύ αργά.

-Σκέφτεσαι να ειδοποιήσεις την Μαγδαληνή;

-Όχι, θα ήθελα να ειδοποιήσω κάποιον που να μην έχει σχέση με τις ψευτιές του Νίκου. Θα ειδοποιούσα τον ίδιο τον Γέρο ή τον Γρηγόρη, αλλά απ' ό,τι μου είπαν αυτό είναι αδύνατο.

-Γιατί να είναι αδύνατο;

-Μεγάλη ιστορία, και φαίνεται ότι και γι' αυτό φταίω εγώ. Θυμάσαι τον Κωνσταντίνο Κόντογλου; Τον Πόντιο Αθάνατο;

-Όχι, για να είμαι ειλικρινής.

-Τέλος πάντων, είναι κάποιος που εμπιστεύομαι και είναι αρκετά σοβαρός. Ζει στη Θεσσαλονίκη και ελπίζω ότι το τηλέφωνό του έχει μείνει το ίδιο. Θα του τηλεφωνήσω το πρωί.

2.

-Καλημέρα, είπε ο Μάρκος δισταχτικά. Είμαι ο Μάρκος Γούναρης, ελπίζω να με θυμάστε.

-Ο Μάρκος Γούναρης! Φυσικά και σε θυμάμαι. Δε θα μπορούσα να ξεχάσω κάποιον που κάποτε τον ετάισα σούπα στο κρεβάτι του πόνου! Τι κάνεις αγόρι;

Ο Μάρκος χαμογέλασε αχνά. Το να υπάρχει ακόμα κάποιος που τον αποκαλούσε «αγόρι» ήταν μία ευχάριστη νότα.

-Είμαι καλά προσωρινώς, εσείς;

-Καλά μπορώ να πω, δεδομένης της ηλικίας μου, αστειεύτηκε ο Κωνσταντίνος. Μαθαίνω πού και πού νέα σου από τον Νίκο.

-Κι εγώ το ίδιο. Είστε πάντα στη Θεσσαλονίκη;

-Ναι, εδώ είμαι. Πώς και με θυμήθηκες;

-Ήθελα να σας κάνω μία ερώτηση.

-Φυσικά. Δε θα μου τηλεφωνούσες ποτέ χωρίς λόγο, έτσι δεν είναι;

-Λυπάμαι γι' αυτό. Δεν είμαι και πολύ ταχτικός στην επικοινωνία μου, ακόμα και με τους ανθρώπους που εκτιμώ.

-Μάλιστα. Δέχομαι το κομπλιμέντο. Ποια είναι η ερώτηση; Υποψιάζομαι ότι έχει σχέση με την αυξημένη ενέργεια. Τον τελευταίο καιρό το πράγμα έχει παραγίνει.

-Η υπόθεση ξεκίνησε πράγματι από αυτό, αλλά η ερώτηση είναι άλλη.

-Δηλαδή;

-Γνωρίζετε κάποιον Άιζακ;

-Άιζακ;

-Είναι Αθάνατος.

-Τον Άιζακ, έκανε ο Κωνσταντίνος επίπεδα. Ναι τον γνωρίζω, ή μάλλον τον γνώριζα παλιότερα.

-Τι ξέρετε γι' αυτόν;

-Όχι πολλά πράγματα. Είναι ένας Αθάνατος του 1600 περίπου. Για ένα σύντομο χρονικό διάστημα ήταν στο Συμβούλιό μας, αλλά δεν έμεινε για πολύ. Διαφωνούσε μαζί μας σε πολλά πράγματα και τελικά έφυγε. Για ένα διάστημα μαθαίναμε νέα του πού και πού. Μετά εξαφανίστηκε εντελώς. Έχω σχεδόν διακόσια χρόνια να ακούσω γι' αυτόν. Νόμιζα ότι είχε πεθάνει ή ότι είχε αλλάξει ήπειρο. Τον συνάντησες κάπου;

-Όχι ακριβώς. Γνώρισα όμως κάποιον που τον έχει συναντήσει. Ξέρετε αν είχε κάποια ικανότητα;

-Εκείνη την εποχή δεν ασχολούμασταν με τις ικανότητες όπως τώρα. Δεν είχαμε ανακαλύψει ακόμα τον τρόπο να τις καλλιεργούμε. Όχι, δε θυμάμαι ο Άιζακ να είχε κάτι ιδιαίτερο. Γιατί; Σου δημιούργησε κάποιο πρόβλημα;

-Ναι και όχι. Δεν ξέρω ακόμα. Έμαθα γι' αυτόν κάτι που δε μου άρεσε καθόλου. Είναι, λένε, μάγος.

-Τι; Ο Κωνσταντίνος σιώπησε για λίγο και μετά, αναπάντεχα, ξέσπασε σε ένα μακρόσυρτο γέλιο. Ο Μάρκος περίμενε να ησυχάσει.

-Αυτό που λες δεν υπάρχει, αγόρι, ηρέμησε. Δεν υπάρχουν μάγοι –Αθάνατοι.

-Είστε βέβαιος γι' αυτό;

-Βεβαιότατος. Τουλάχιστον μέχρι τώρα δεν έχει εμφανιστεί ποτέ κανένας. Ξαφνικά σοβάρεψε: -Δε μιλάς σοβαρά, ε;

-Σοβαρότατα.

-Και είσαι σίγουρος;

-Σας είπα, δεν τον έχω συναντήσει ο ίδιος, αλλά αυτός που μου το είπε φαίνεται να τον γνωρίζει καλά και δε νομίζω ότι είχε λόγους να μου πει ψέματα.

-Μάγος –Αθάνατος; επανέλαβε ο Κωνσταντίνος και ξαφνικά ακούστηκε πολύ θορυβημένος.

-Ναι.

-Αυτό είναι τρομερό. Φαντάζεσαι πόση δύναμη θα συγκέντρωνε ένα τέτοιο άτομο; Κανένας δε θα μπορούσε να τον συγκρατήσει. Πώς είναι δυνατόν κάτι τέτοιο;

-Προέρχεται από γενιά μάγων, έτσι λένε. Δε γνωρίζατε την καταγωγή του;

-Όχι, πρώτη φορά το ακούω. Και πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή;

-Αυτό είναι ένα άλλο πρόβλημα. Έχετε ακούσει για το Νησί;

-Το Νησί;

-Ναι.

-Το μαγικό Νησί;

-Μάλλον, αν το αποκαλούν κι έτσι.

-Λίγα πράγματα. Είναι ένας θρύλος που στην εποχή μου είχε σβήσει πια, κανένας δεν πίστευε στην ύπαρξή του. Άλλωστε δεν ήταν στα άμεσα ενδιαφέροντα μας, αυτά είναι δουλειές των μάγων. Απ' ότι θυμάμαι πάντως ήταν ένα μέρος όπου κατέφευγαν κατά καιρούς μάγοι, κυρίως από τη Δυτική Ευρώπη, που ήθελαν να γλιτώσουν από τις διώξεις που γίνονταν εναντίων τους. Λέγεται ότι και κάποιοι Αθάνατοι είχαν καταφύγει κάποιες εποχές εκεί, αλλά εγώ δεν έχω γνωρίσει κανέναν που να το έχει

κάνει. Μετά το Νησί καταστράφηκε ή εγκαταλείφθηκε και δεν ξανακούστηκε τίποτα γι' αυτό. Κάποιοι υποστηρίζουν ότι ήταν ένας μύθος που δημιουργήθηκε στα χρόνια του Μεσαίωνα για να δώσει λίγο κουράγιο σε αυτούς που διώκονταν από τους παπάδες. Αυτά ξέρω. Έχουν κάποια σχέση με τον Άιζακ;

-Έτσι φαίνεται. Σύμφωνα με τις πηγές μου, κατάφερε να αναβιώσει το Νησί και τώρα βρίσκεται εκεί και κάνει κάποια πράγματα όχι και τόσο αθώα.

-Αυτό δεν μου κάνει εντύπωση. Ο Άιζακ δεν ήταν ποτέ ακριβώς αθώος. Είσαι σίγουρος για όλα αυτά;

-Όχι ακόμα. Όμως σύντομα θα προσπαθήσω να φέρω πίσω έναν μάγο που έχει παγιδευτεί εκεί και υπάρχει η περίπτωση να αναγκαστώ να επισκεφτώ το Νησί και ο ίδιος. Πριν γίνουν όλα αυτά ήθελα να σας ενημερώσω. Αν μη τι άλλο, θα ήθελα να ξέρει κάποιος πού βρίσκομαι.

Ο Κωνσταντίνος έμεινε και πάλι αμίλητος για λίγο.

-Ώστε τελικά ασχολείσαι με την μαγεία… είπε στο τέλος.

Ήταν η σειρά του Μάρκου να μείνει αμίλητος.

-Όμως ξέρεις ότι εμείς οι Αθάνατοι δε θα μπορέσουμε να σε βοηθήσουμε αν βρεθείς στο Νησί, συνέχισε ο Κωνσταντίνος Κόντογλου.

-Ωστόσο έπρεπε να ενημερωθείτε για τον Άιζακ, έτσι δεν είναι;

-Ναι, έπρεπε. Θα συγκαλέσω αμέσως ένα Συμβούλιο. Πρέπει να πάρουμε μέτρα, αν όντως αυτός ο άνθρωπος υπάρχει. Αλλά το να κάνουμε κάτι προϋποθέτει να βρίσκεται στον δικό μας Κόσμο. Αναστέναξε. -Έκανες καλά που με ειδοποίησες. Λυπάμαι αν οι απαντήσεις μου δε σε βοήθησαν.

-Εσείς οι Αθάνατοι έχετε τον τρόπο σας να βρίσκετε λύσεις για τα προβλήματα που σας αφορούν. Πιστεύω ότι θα βρείτε κάποιον τρόπο να δράσετε.

-Να προσέχεις αγόρι.

-Θα προσπαθήσω.

3.

Οι τέσσερις άνθρωποι στέκονταν σε κύκλο μπροστά στο σημείο όπου παλιότερα άνοιγε το Πέρασμα. Μαύρα σύννεφα είχαν μαζευτεί στον ουρανό αυτή τη νύχτα και κάπου μακριά άστραφτε.

«Ιδανική βραδιά για μάγια» σκέφτηκε ο Μάρκος κακόκεφα. Έκλεισε τα μάτια για να συγκεντρωθεί και η Μαρίνα δίπλα του έκανε το ίδιο. Τα σκήπτρα τους έλαμψαν

συγχρονισμένα και εξέπεμψαν το καθένα το είδος της λάμψης που συνήθιζε. Το περίγραμμα της πόρτας εμφανίστηκε εύκολα λίγα μέτρα έξω από τον κύκλο τους. Ο Μάρκος έβγαλε το χαρτί και άρχισε να προφέρει αργά τα λόγια που ήταν γραμμένα σ' αυτό, συνοδεύοντάς τα με τις αντίστοιχες κινήσεις. Παρ' όλη την ύπαρξη άλλων δύο μάγων στον κύκλο, τα πρόφερε δυνατά και καθαρά, αδιαφορώντας για το ότι τον άκουγαν και για το ότι τον κοιτούσαν με ορθάνοιχτα μάτια. Αρνιόταν να παραδεχτεί ότι ο κάθε μάγος έπρεπε να κρατάει το ξόρκια του για τον εαυτό του. Άλλωστε πίσω στην Τριανταφυλλιά, στο κελάρι, την είχε αφήσει να δει και να προβάρει μαζί του πολλά απ' αυτά, χωρίς να ζητήσει κανένα αντάλλαγμα.

Το περίγραμμα έλαμψε απότομα. Κλονίστηκε και για μια στιγμή το τοπίο πίσω του σα να άλλαξε. Αμέσως μετά ξανάγινε όπως πριν.

-Πάλι, πρόσταξε ο Μάρκος. Πρόφερε τα λόγια ξανά. Το ορθογώνιο εσωτερικό του περιγράμματος άλλαξε: φάνηκε σα να ήταν μία μεμβράνη που κάποιος την ταρακουνούσε. Ταλαντεύτηκε για λίγο, ενώ οι τρεις μάγοι ίδρωναν και κρατούσαν την ανάσα τους και ο Μάρκος επαναλάμβανε το ξόρκι με βαθιά φωνή. Πάλι δεν έγινε τίποτα. Η Μαρίνα έδειξε κάποια σημάδια κούρασης και το περίγραμμα έσβησε. Ο Μάρκος κάθισε στο έδαφος, καθώς αισθάνθηκε ξαφνικά μία σκοτοδίνη. Η Μαρίνα και ο Ζαφείρης έδειχναν ζαλισμένοι.

-Δε γίνεται, είπε ο Μάρκος όταν συνήλθε κάπως.

-Και τι θα κάνουμε; ρώτησε η Μαρίνα.

-Να δοκιμάσω με το Κλειδί; πρότεινε ο Ζαφείρης.

-Υπάρχει και δεύτερο ξόρκι για το Νησί, που ανοίγει Πύλη, είπε ο Μάρκος. Όταν ξαναβρώ τις δυνάμεις μου θα το δοκιμάσω. Το Κλειδί ανοίγει Πύλες;

-Θεωρητικά ανοίγει τα πάντα. Γι' αυτό λέγεται Πασπαρτού.

-Λοιπόν: θα κάνουμε το ξόρκι για την Πύλη και αν δεν ανοίξει πάλι, θα δοκιμάσεις με το Κλειδί. Να το έχεις έτοιμο, δε νομίζω να αντέξουμε για πολλή ώρα να κρατήσουμε το περίγραμμα. Είμαστε ήδη εξαντλημένοι.

Κάθισαν όλοι στο έδαφος χωρίς να μιλάνε. Αισθάνονταν απογοητευμένοι, αν και γνώριζαν από την αρχή ότι το Πέρασμα θα άνοιγε δύσκολα.

-Έπρεπε να δοκιμάσουμε κατευθείαν την Πύλη, γκρίνιαξε ο Ζαφείρης. -Εσύ ο ίδιος είπες ότι τα Περάσματα έχουν μπλοκάρει.

Ο Μάρκος δεν του έδωσε σημασία. -Όταν είστε έτοιμοι ξεκινάμε, είπε μόνο.

Χοντρές ψιχάλες άρχισαν να πέφτουν από τον ουρανό.

-Θα ρίξει μεγάλη μπόρα, παρατήρησε ο Άρης ήσυχα.

-Καλύτερα. Είμαι συνηθισμένος να δουλεύω με μπόρα, είπε ο Μάρκος.

-Τι εννοείς; παραξενεύτηκε ο Ζαφείρης.

-Τότε με τα Δαιμόνια έβρεχε με το παραμικρό. Το βράδυ που ανοίξαμε την Πύλη, έριχνε βροχή με το τουλούμι.

-Τα Δαιμόνια; Εννοείς εκείνη την ιστορία;

-Ναι.

-Εσύ ήσουν εκείνος ο μάγος; Άνοιξες την Πύλη για να φύγουν τα Δαιμόνια;

-Ναι, το έκανα.

Ο Άρης αναρωτήθηκε τι τον είχε πιάσει τώρα και αποκάλυπτε στον Ζαφείρη την ταυτότητά του. Ίσως να το έκανε από έπαρση, για να μετριάσει την τωρινή του αποτυχία. Ίσως πάλι να είχε κάτι στο μυαλό του. Ο Μάρκος είχε αποδειχτεί πονηρός όταν επρόκειτο για μαγεία. Όπως και να ήταν, κάτι είχε αλλάξει στον φίλο του τις τελευταίες μέρες.

Δοκίμασαν ξανά. Με το Κλειδί ή χωρίς το Κλειδί, η Πύλη αρνιόταν να ανοίξει, παρ' όλες τις συντονισμένες προσπάθειες. Όλο κάτι πήγαινε να γίνει και όλο σταματούσε την τελευταία στιγμή, σα να χάλαγε. Ήταν εξαντλημένοι και μουσκεμένοι πια, καθώς έβρεχε από ώρα. Ο Μάρκος είχε πεισμώσει και δοκίμαζε ξανά και ξανά, ωθώντας τους στα όριά τους. Κάθε νέα προσπάθεια έφερνε όλο και πιο ασθενικό αποτέλεσμα. Στο τέλος ο Άρης αποφάσισε να τους σταματήσει.

-Πάμε, είπε. Δεν αντέχετε άλλο και η Πύλη δεν πρόκειται να ανοίξει. Ίσως το φεγγάρι να μην είναι στη σωστή φάση απόψε.

-Δεν είναι θέμα φεγγαριού, είπε ο Μάρκος. Κάτι μπλοκάρει την Πύλη, κάτι μας αντιστέκεται. Το αισθάνεστε κι εσείς;

Οι άλλοι δύο έγνεψαν κουρασμένα. Το μόνο που ήθελαν ήταν να επιστρέψουν σε ένα ζεστό μέρος και να αλλάξουν ρούχα.

-Ίσως το πρόβλημα να μεγάλωσε στο μεταξύ, είπε η Μαρίνα. Ίσως οι Πύλες να μπλόκαραν εντελώς τώρα.

-Όμως ο Ζαφείρης είναι εδώ και έχει να παίξει μαζί τους πολύ καιρό, παρατήρησε ο Μάρκος. Τι μπορεί να τις αποτελείωσε;

Ο Ζαφείρης παρεξηγήθηκε, αλλά δεν είχε το κουράγιο να φέρει αντιρρήσεις.

-Πάμε; είπε μόνο. Δεν γίνεται τίποτα σήμερα, ο Άρης έχει δίκιο.

Κεφάλαιο 4: Αριστείδης

1.

Με πρόσκληση του Άιζακ, όλοι οι φιλοξενούμενοι της Βίλας εκτός από τους μάγους, συγκεντρώθηκαν εκείνο το πρωί στη μεγάλη αίθουσα του ισογείου. Θύμιζε αίθουσα δεξιώσεων, ικανή να φιλοξενήσει εκατονταπλάσιους ανθρώπους από όσους στεκόταν αμήχανοι στο κέντρο της και ήταν στολισμένη με πίνακες και γλυπτά, στρωμένη με ακριβά χαλιά, είχε ψηλά παράθυρα με παραστάσεις βιτρό, χοντρές κουρτίνες και ξυλόγλυπτα έπιπλα.

Η Άννα μπήκε από την κεντρική είσοδο δισταχτικά και έριξε μία ματιά στα πρόσωπα γύρω της: όλοι όσοι είχε συναντήσει κατά την παραμονή της στη Βίλα βρίσκονταν ήδη εκεί. Ο Φραντσέσκο την πλησίασε και τη χαιρέτησε φιλοφρονητικά όπως πάντα.

-Πώς σου φαίνεται; τη ρώτησε.

-Μεγαλειώδης! σχολίασε η Άννα στρέφοντας το βλέμμα γύρω στην αίθουσα.

Ο Φραντσέσκο συμφώνησε.

-Υποθέτω πως αυτός είναι άλλος ένας λόγος για να θέλει να μείνει κανείς εδώ.

Πρόφερε τα τελευταία λόγια με σκοτεινή φωνή και η Άννα αναρωτήθηκε ποια να ήταν η πραγματική του γνώμη για το Νησί και την παραμονή τους σ' αυτό.

-Αυτοί είμαστε όλοι κι όλοι; ρώτησε.

-Ναι, σου φαίνονται λίγοι;

-Δείχνουν ελάχιστοι μέσα σ' αυτόν τον αχανή χώρο.

-Πράγματι. Δεν είμαστε πάνω από είκοσι πέντε άτομα μαζί με τους μάγους.

-Και είναι πάντα τόσοι εδώ;

-Περίπου. Άλλοι φεύγουν, άλλοι έρχονται, αλλά ο αριθμός μένει πάνω - κάτω ο ίδιος.

-Ώστε μπορεί όποιος θέλει να φύγει; ρώτησε η Άννα για άλλη μία φορά. Ποτέ δεν είχε καταφέρει να πειστεί εντελώς από την απάντηση.

-Ναι, βέβαια. Και να ξαναέρθει αργότερα, όπως συνηθίζεται.

-Εκτός από εμένα.

-Ναι… έκανε ο Φραντσέσκο με συμπόνια. Η ιστορία της Άννας και το γεγονός ότι δεν έβρισκε τον τρόπο να φύγει από το Νησί ήταν γνωστή σε όλους.

-Το Πέρασμα για τον τόπο σου θα ανοίξει αργά ή γρήγορα, έμαθα ότι ο Άιζακ ασχολείται προσωπικά με την περίπτωσή σου.

-Αλήθεια; έκανε η Άννα μελαγχολικά. Εμένα δε με έχει ενημερώσει κανένας γι' αυτό. Τέλος πάντων, τι μας θέλει σήμερα εδώ;

-Είναι ένα από τα καθιερωμένα μαθήματα, γίνονται μία φορά στο τόσο.

-Μπα; Ο Άιζακ διδάσκει τους ανθρώπους της Βίλας ομαδικά; Και τι τους λέει;

-Μιλάμε για τις ικανότητές μας, για την εξάσκηση που κάνουμε και για τις προόδους που έχουμε πετύχει τον καιρό που είμαστε εδώ. Οι καινούριοι μαθαίνουν τι είναι οι ικανότητες και παίρνουν συμβουλές για το πώς μπορούν να τις εξελίξουν. Βασικά έχουμε καιρό να το κάνουμε γιατί πάνε μήνες που δεν ήρθε κάποιος καινούριος.

-Εκτός από μένα…

-Εσύ υποθέτω ότι δε μετράς. Δεν ήρθες εδώ με την θέλησή σου και δεν εκδήλωσες ενδιαφέρον να μάθεις περισσότερα για την ικανότητά σου.

Αυθόρμητα, η Άννα θέλησε να υπερασπιστεί τον εαυτό της και να του πει πόσο καλύτερα έλεγχε τώρα το πέταγμα και πόσα καινούρια κόλπα είχε μάθει μόνη της από τότε που είχε έρθει εδώ, μόνο και μόνο με το να πετάει κάθε μέρα. Την τελευταία στιγμή συγκρατήθηκε. Τι έκανε; Ήταν έτοιμη να εκθειάσει τα οφέλη του να βρίσκεται στο Νησί; Αντί γι' αυτό σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει τον Φραντσέσκο για να κάνει λίγη κατασκοπία.

-Λοιπόν, μέχρι να αρχίσουμε, θα με βοηθήσεις λίγο με τα ονόματα; Είμαι σχεδόν δύο μήνες εδώ και ακόμα δεν ξέρω όλους τους συγκατοίκους. Μερικές φορές θέλω να μιλήσω σε κάποιον και βρίσκομαι σε πολύ δυσάρεστη θέση, καθώς πρέπει να αποφύγω να πω το όνομά του.

Ο Φραντσέσκο γέλασε. -Το ίδιο μου συνέβαινε κι εμένα στην αρχή. Είδα και έπαθα να συνδυάσω πρόσωπα, ονόματα και ικανότητες. Αυτά έχει η μοναχική εξάσκηση! Λοιπόν, για ν' αρχίσω από τα πιο εύκολα, εγώ είμαι ο Φραντσέσκο και όλοι με φωνάζουν Βροχοποιό πίσω από την πλάτη μου, αν και ποτέ δεν κατάλαβα γιατί υποτίθεται ότι θα έπρεπε να με ενοχλεί αυτό. Είμαι διάσημος γιατί κάθε Δευτέρα τοιχοκολλώ στον πίνακα ανακοινώσεων ένα χαρτί που αναφέρει τις μέρες και τις ώρες που σκοπεύω να φέρω βροχές και καταιγίδες κατά τη διάρκεια της εβδομάδας. Κατά τ' άλλα κανένας δεν ενδιαφέρεται] να μάθει περισσότερα για μένα. Έχω την εντύπωση πως κι εδώ, όπως και στον Κόσμο από τον οποίο προέρχομαι, με φοβούνται!

Η Άννα ανασήκωσε τα φρύδια εντυπωσιασμένη από τον σύντομο λόγο. Αυτός ο ντροπαλός άντρας ήταν έξυπνος. Αποφάσισε να απαντήσει στο ίδιο μοτίβο.

-Κι εγώ είμαι η Άννα Καποδίστρια. Ήρθα εδώ κατά λάθος και πετάω πάνω κάτω στο Νησί. Κανένας δε φαίνεται να ενοχλείται με την παρουσία μου εδώ και ίσως και να είχα κάνει περισσότερους φίλους αν δεν ήμουν αντικοινωνική!

Ο Φραντσέσκο γέλασε.

-Τι άλλο θέλεις να μάθεις, τότε; ρώτησε πονηρά. Αφού είσαι αντικοινωνική δε σου χρειάζεται τίποτα παραπάνω!

-Γνωρίζω την Τζιο φυσικά, συνέχισε η Άννα, είναι κατά κάποιο τρόπο φίλη μου, και τη Θάλεια και τη Μυρτώ. Παίρνουμε κάθε μέρα μαζί πρωινό στη δυτική βεράντα.

-Ναι, όλοι το ξέρουν αυτό.

«Όλοι ξέρουν τα πάντα για όλους σ' αυτό το μέρος» σκέφτηκε η Άννα.

-Κι εκείνος είναι ο άντρας στον οποίο είχα πρωτομιλήσει την πρώτη μέρα που βρέθηκα στο Νησί, έκανε νεύοντας προς το μέρος του με το κεφάλι. Αλέκο τον λένε, σωστά; Δεν πολύ- κυκλοφορεί ανάμεσα στον κόσμο, τον έχω δει ελάχιστες φορές από τότε.

-Ναι, ίσως έχεις δίκιο. Είναι από το ίδιο Σύμπαν με τη Θάλεια και τη Μυρτώ και μεταδίδει τη σκέψη.

-Παράξενο, πολύς κόσμος δείχνει να είναι από εκείνο το Σύμπαν.

-Α, αυτό είναι ένα θέμα. Πρόκειται για ένα μέρος εξαιρετικά μαγικό, υπάρχουν ολόκληρες οικογένειες με ικανότητες και πολλοί μάγοι και, απ' ό,τι έχω καταλάβει, συνηθίζουν να παντρεύονται μεταξύ τους. Έχουν δημιουργήσει κάτι σαν άρχουσα τάξη προικισμένων ατόμων.

-Θέλεις να πεις ότι στον Κόσμο τους όλα αυτά γίνονται φανερά;

-Ναι, βέβαια. Σε πολλούς Κόσμους η μαγεία είναι γνωστή. Σε άλλους εκτιμάται και σε άλλους διώκεται.

-Και στον δικό σου;

-Α, όχι, στον δικό μου Κόσμο δεν υπάρχουν μάγοι και τα άτομα σαν εμένα θεωρούνται παράξενα, πολύ επιεικώς μιλώντας.

-Και στον δικό μου το ίδιο, έκανε η Άννα. Για την ακρίβεια δεν είμαι καν σίγουρη αν υπάρχουν άλλα άτομα με ικανότητες.

-Α, σίγουρα υπάρχουν, αν υπάρχει ένας σημαίνει ότι υπάρχουν κι άλλοι. Ίσως όμως οι ικανότητες σαν τις δικές μας να έχουν ατονήσει, καθώς ο εγκέφαλος έχει εξασκηθεί να αναπτύσσει άλλες, πιο πρακτικές.

Η Άννα συμφώνησε. Δεν ήταν η πρώτη φορά που άκουγε αυτή τη θεωρία. Στο μυαλό της ήρθε πάλι ο Νίκος και βιάστηκε να σκεφτεί δάση και λιβάδια.

-Αν είναι έτσι πώς έμαθες γι' αυτό το μέρος; τον ρώτησε.

-Αυτό έγινε εντελώς απροσδόκητα. Μία μέρα με βρήκε ο Νικόλα, τον ξέρεις;

-Ποιος είναι;

-Εκείνος ο ψηλός που μιλάει με τη γυναίκα εκεί κάτω, τη Ναντίν.

-Τον ξέρω. Τι κάνει αυτός; Η Άννα συνειδητοποίησε ότι είχε καταλήξει κι εκείνη να ρωτάει για τους άλλους «τι κάνουν» σα σημείο αναγνώρισης.

-Διαβάζει τη σκέψη και λένε ότι από τότε που ήρθε στο Νησί η ικανότητά του έχει αυξηθεί σε τρομερά επίπεδα. Είναι πολύ ισχυρός. Ίσως μ' αυτόν τον τρόπο να με βρήκε, ποτέ δεν έμαθα ακριβώς πώς έγινε. Τότε το θεώρησα μοναδική σανίδα σωτηρίας το να έρθω εδώ και να μάθω επιτέλους να ελέγχω αυτό που μου συνέβαινε…

-Και τώρα;

Ο Φραντσέσκο συνοφρυώθηκε. -Τι εννοείς;

-Το θεωρείς ακόμα μοναδική σωτηρία το ότι είσαι εδώ;

Η Άννα είχε την εντύπωση ότι τώρα ήταν ο Φραντσέσκο που απεικόνιζε στο μυαλό του δάση και λιβάδια ή ό,τι ήταν αυτό που τον βοηθούσε να κρύβει τις αληθινές σκέψεις του.

-Όπως και να το πεις, τώρα δεν είμαι και τόσο επικίνδυνος. Είναι σπάνιο να προκαλέσω καταιγίδα χωρίς να το θελήσω, απάντησε συμβιβαστικά. -Το πρόβλημα είναι πως αυτό δε θα με βοηθήσει όταν επιστρέψω στον τόπο μου. Οι δικοί μου θα συνεχίζουν να με φοβούνται.

-Όμως θα μπορούσες να πας σε κάποια άλλη πόλη και να αρχίσεις μία καινούρια ζωή εκεί, παρατήρησε η Άννα.

-Ναι, θα μπορούσα, απάντησε ο Φραντσέσκο. Ίσως και να το κάνω όταν θα είμαι έτοιμος.

Η Άννα κούνησε το κεφάλι της με αμφιβολία.

-Η Ναντίν κάνει μεγάλα αντικείμενα να αιωρούνται, άλλαξε απότομα το θέμα εκείνος. -Δεν τα καταφέρνει ακόμα πολύ καλά, αλλά βελτιώνεται μέρα με την ημέρα.

Όταν δε θα κινδυνεύει να την πλακώσει κάποιο από τα αντικείμενα που σηκώνει, θα είναι έτοιμη.

Η Άννα γέλασε σιγανά.

-Ο Απόρτος εμφανίζει αντικείμενα μη υπαρκτά. Δεν είναι ακριβώς ψευδαισθήσεις όπως νομίζουν ορισμένοι, είναι αντικείμενα πολύ… πραγματικά και εντελώς στερεά, αλλά εξαφανίζονται μετά από λίγο.

-Τους έχω δει να εξασκούνται μαζί. Είναι ζευγάρι;

-Έτσι νομίζω. Τα έφτιαξαν εδώ στη Βίλα, δεν ξέρω περισσότερα γι' αυτούς. Αυτός που πραγματικά δημιουργεί παραισθήσεις είναι ο Πάρης, τον γνώρισες;

Η Άννα κοίταξε έναν κοντό, μεσόκοπο άνθρωπο με κάπως αστείο παρουσιαστικό. Δε θυμόταν να τον έχει προσέξει πριν.

-Όχι, δε νομίζω ότι μου έχει συστηθεί.

-Ούτε αυτός πολύ- κυκλοφορεί. Περνάει αρκετό χρόνο με τους μάγους, ίσως λόγω της ικανότητάς του.

-Τι είδους παραισθήσεις προκαλεί;

-Α, όλων των ειδών. Μπορεί, για παράδειγμα, να σε κάνει να πιστέψεις ότι η λίμνη είναι παγωμένη και να πέσεις μέσα νομίζοντας ότι μπορείς να τη διασχίσεις με τα πόδια. Τον είδα να το κάνει μία φορά σε κάποιον, για πλάκα νομίζω, αν και κανείς δεν το βρήκε ιδιαίτερα αστείο.

-Μάλιστα, έκανε η Άννα εξετάζοντας τον άντρα με περιέργεια.

-Εκεί κάτω είναι ο Βοριάς και ο Κίος. Είναι φίλοι κατά κάποιο τρόπο, αν και τσακώνονται συχνά.

Η Άννα χαμογέλασε.

-Ναι, έρχονται στο σαλονάκι κοντά στο δωμάτιό μου, εκεί που περνάω τα περισσότερα βράδια μου, και παίζουν σκάκι. Τους έχω δει πολλές φορές να καυγαδίζουν.

Ο Φραντσέσκο της μίλησε για τη Βερόνικα, τη γυναίκα που μπορούσε να κάνει ένα αντικείμενο να αναφλεγεί όταν το κοιτούσε έντονα για αρκετή ώρα. Της είπε για κάποιαν που λύγιζε κουτάλια με το βλέμμα– ικανότητα κλασσική και ουσιαστικά άχρηστη, για έναν τηλεκινητικό που δεν κινούσε, αλλά παραμόρφωνε αντικείμενα, για κάποιον διορατικό που έβλεπε κρυμμένα πράγματα, για έναν τηλεπαθητικό ακόμα… ήταν εντυπωσιακό που υπήρχαν ακόμα άνθρωποι με τους οποίους η Άννα δεν είχε ανταλλάξει ούτε μία κουβέντα. Στο μεταξύ, όμως, εκείνη είχε χάσει το

ενδιαφέρον της και είχε βαλθεί να μετράει τα άτομα. Ήταν δεκαεννέα μαζί μ' εκείνη και τον Φραντσέσκο.

-…Και η Τέρη σταματάει το χρόνο! κατέληξε ο σύντροφός της.

-Τι; Η Άννα ακολούθησε το βλέμμα του και είδε μία ηλικιωμένη γυναίκα που μελετούσε αμέριμνη έναν από τους πίνακες στον τοίχο. -Τι κάνει δηλαδή;

-Μπορεί να σταματήσει τον χρόνο για δύο- τρία λεπτά, κατά τα οποία μόνο αυτή μπορεί να κινηθεί, ενώ όλα τα υπόλοιπα μένουν ακίνητα.

-Και εξασκείται σ' αυτό εδώ στο Νησί;

-Φυσικά, όπως όλοι.

-Δηλαδή το έχει κάνει; Όσο βρισκόμαστε εμείς εδώ; Μπορεί να μας έχει «σταματήσει» χωρίς να το καταλάβουμε;

Ο άντρας γέλασε με την έκπληξή της.

-Σίγουρα το κάνει καθημερινά. Ο σκοπός της είναι να καταφέρει να σταματάει τον χρόνο για μεγαλύτερα χρονικά διαστήματα, αλλά δε φαίνεται να τα καταφέρνει. Μάλλον φταίει η προχωρημένη της ηλικία. Αν είχε αρχίσει να εξασκείται νωρίτερα…

-Με σταματάει όταν πετάω;

-Πιθανώς.

-Και δεν πέφτω;

-Όχι, αφού σταματάει ο χρόνος, ο καθένας μένει μετέωρος σε αυτό που έκανε εκείνη τη στιγμή. Το ίδιο συμβαίνει και με τα μόρια του αέρα κι έτσι δεν πέφτεις, τίποτα δεν αλλάζει ουσιαστικά για εσένα.

Η Άννα την κοιτούσε ακόμα εντυπωσιασμένη, όταν ο Άιζακ πρόβαλλε από μία πόρτα στο βάθος της αίθουσας και οι συζητήσεις σταμάτησαν. Ήταν ένας άντρας ψηλός και αδύνατος, όχι πάνω από 50 -55 χρονών. Έμοιαζε πράγματι με μάγος και η εντύπωση εντείνονταν από τον μπλε μανδύα που φορούσε πάνω από τα ρούχα του. Η Άννα βρήκε γελοίο το θέμα. «Το μόνο που του λείπει είναι ένα τριγωνικό καπέλο με ένα φεγγάρι ζωγραφισμένο επάνω» σκέφτηκε. Όμως δεν ήταν αυτό το μόνο που του έλειπε. Σύντομα παρατήρησε την έλλειψη σκήπτρου, που ξαφνικά της φάνηκε παράταιρη, λες και ήταν συνηθισμένη να βλέπει μάγους με σκήπτρα σε όλη της τη ζωή. Μάλλον την είχε επηρεάσει η συναναστροφή της με τον Αριστείδη, ο οποίος δεν αποχωριζόταν ποτέ το δικό του.

Ο άντρας άρχισε να μιλάει και συνέχισε για αρκετή ώρα. Ήταν ένας βαρετός λόγος κατά τον οποίο η Άννα χάζευε συστηματικά. Σε κάποια φάση παρατήρησε ότι

μιλούσε για «προικισμένα» άτομα που κατά καιρούς είχαν περάσει από το Νησί, αργότερα για τις προόδους κάποιων στην αίθουσα, για τη διαφορετικότητα του καθενός και πάει λέγοντας. Στο τέλος διάφοροι από τους συγκατοίκους πήραν τον λόγο για να μιλήσουν για την εμπειρία τους ή να κάνουν ερωτήσεις για κάποια σημεία στα οποία δεν τα κατάφερναν καλά. Ο Φραντσέσκο έδειχνε να πλήττει το ίδιο μ' εκείνη και την περισσότερη ώρα κοιτούσε τους πίνακες και τα γλυπτά.

Η Άννα περίμενε. Είχε σχεδιάσει, όταν τελείωναν όλα αυτά, να πλησιάσει τον Άιζακ και να του μιλήσει για την περίπτωσή της. Ήθελε να τον ρωτήσει αν είχε ανακαλύψει για ποιο λόγο ο Κόσμος της ήταν απρόσιτος και αν προσπαθούσαν πραγματικά να κάνουν κάτι γι' αυτό. Όταν τελείωσε η συζήτηση, ο Άιζακ τους παρότρυνε να κάνουν μαζί του μερικές ασκήσεις αναπνοών και αυτοσυγκέντρωσης και οι παριστάμενοι δεχτήκαν πρόθυμα. Σύντομα βρέθηκαν όλοι σε κύκλο με κλειστά μάτια. Η φωνή του Άιζακ ακουγόταν υποβλητική στην αίθουσα, καθώς τους έδινε παραγγέλματα για να χαλαρώσουν το σώμα τους και να συγκεντρώσουν τη σκέψη τους στην ενέργειά τους. Η Άννα παρασύρθηκε κι εκείνη από το κλίμα και συγκεντρώθηκε στο «εσωτερικό της» όπως έλεγε η φωνή.

-Νιώθετε την ενέργειά σας; τους ρώτησε.

Την ένιωθε; Ήταν μία παράξενη εμπειρία που την παρέσυρε και την έκανε να ξεχάσει για λίγο το κλείσιμο του μυαλού. Η φωνή ακουγόταν μονότονη και καθησυχαστική, αισθανόταν τους υπόλοιπους ανθρώπους γύρω της και γινόταν κατά κάποιο τρόπο ένα μαζί τους, άνηκε σε ένα σύνολο, αλλά είχε παράλληλα και συναίσθηση του εαυτού της. Αφέθηκε, ίσως για πρώτη φορά από τη μέρα που ήρθε.

Ξαφνικά ένιωσε μία εισβολή: ήταν ευγενική και δεν την ενόχλησε αρχικά, γι' αυτό και άργησε να συνειδητοποιήσει πως κάποιος προσπαθούσε να μπει στο μυαλό της. Άνοιξε τα μάτια πανικοβλημένη και προσπάθησε να σκεφτεί τα γνωστά λιβάδια, αλλά η άσκηση είχε πλέον τελειώσει. Ενώ όλοι άνοιγαν τα μάτια τους προσπαθώντας να συνέλθουν, αισθάνθηκε κάποιον να την αγγίζει απαλά στον ώμο. Στράφηκε αλαφιασμένη.

-Γιατί είσαι εδώ; τη ρώτησε ψιθυριστά ο Αριστείδης.

-Για τη συγκέντρωση. Ο Άιζακ είπε να έρθουμε όλοι.

-Όλοι εκτός από εσένα. Γιατί εκτίθεσαι στη μαγεία; Και γιατί εμφανίζεσαι δημόσια; Όσο λιγότερο σε θυμούνται εδώ πέρα, τόσο το καλύτερο για μας.

-Τρελάθηκες; Όλοι ξέρουν ότι είμαι εδώ και θέλω να με θυμούνται. Θέλω να κάνουν κάτι για να ανοίξουν τον δρόμο για το σπίτι μου.

-Αυτό αποκλείεται να γίνει με δική τους πρωτοβουλία, πίστεψέ με. Πέρνα όσο πιο απαρατήρητη μπορείς. Μη μιλήσεις και μην ξαναεμφανιστείς δημοσίως.

Ο Άιζακ από την κορυφή της αίθουσας είδε ξαφνικά τον Αριστείδη και στράφηκε προς το μέρος τους.

-Αγαπητέ μου, ήρθες κι εσύ στη συγκέντρωσή μας; Η πρόσκληση δεν ήταν για τους μάγους, αλλά είσαι ευπρόσδεκτος. Γιατί δεν έρχεστε κοντά μου να μιλήσεις κι εσύ σε αυτούς τους κυρίους –και τις κυρίες φυσικά- για τις ικανότητές τους; Μπορεί να τους δώσεις καινούριες ιδέες βασιζόμενος στη δική σου εμπειρία ως μάγος. Και για να μην το ξεχάσω: όταν τελειώσουμε με αυτή τη χαριτωμένη συνάντηση, θα σε παρακαλούσα να με επισκεφτείς στο εργαστήριό μου. Είναι κάποια πρακτικά θέματα που θα ήθελα να σκεφτούμε μαζί.

Η Άννα κοίταξε τον Αριστείδη απορημένη, αλλά εκείνος είχε ένα απροσδιόριστο ύφος και δεν κοιτούσε προς το μέρος της.

2.

Όχι πολλή ώρα αργότερα, ο Αριστείδης μπήκε στο εργαστήριο του Άιζακ. Τίποτα δεν είχε αλλάξει από την τελευταία φορά. Η χύτρα κόχλαζε ακόμα στο κέντρο χωρίς φανερό λόγο, εκτός ίσως για εντυπωσιασμό, και αναρωτήθηκε για άλλη μία φορά τι να ήθελε τόσο πολλά ραβδιά. Ίσως για να αναπληρώνει την έλλειψη του σκήπτρου, συλλογίστηκε. Στάθηκε μπροστά του ατρόμητα και τον κοίταξε ίσια στα μάτια.

-Λοιπόν; είπε.

-Καλώς τον Αριστείδη Στρεγκόγιαννη από τα Γιάννενα, έκανε ο Άιζακ ειρωνικά.

-Το ότι μου απηύθυνες τον λόγο κάτω στην αίθουσα δεξιώσεων ήταν μία έκπληξη για μένα. Όπως και το ότι είμαι τόσες μέρες εδώ και δε δέχτηκες να με δεις. Να υποθέσω ότι το σφράγισμα του Περάσματος είναι δική σου δουλειά; Ξέρεις βέβαια ότι ένας μάγος δεν έχει το δικαίωμα να κρατάει έναν άλλο μάγο χωρίς τη θέλησή του.

-Αλήθεια; Είχα την εντύπωση ότι σ’ αυτό το Νησί ο νόμος είναι αυτό που λέω εγώ, ή μήπως κάνω λάθος;

-Έχεις μεγάλη ιδέα για τον εαυτό σου, Άιζακ. Οι νόμοι των μάγων δεν είναι απλές συμφωνίες μεταξύ τους όπως είναι οι νόμοι των ανθρώπων. Υπάρχουν συνέπειες αν τους παραβείς και εσύ φυσικά δεν εξαιρείσαι απ’ αυτές.

-Μάλιστα! Συμπεραίνω ότι είσαι θυμωμένος επειδή δεν μπορείς να φύγεις. Ωστόσο θα ξέρεις βέβαια, ότι το μπλοκάρισμα των Περασμάτων στον Κόσμο σου είναι δικό σου έργο. Εσύ και ο γιος σου το παρακάνατε λιγάκι με το πηγαινέλα και οι Πύλες προστατεύονται κι αυτές από νόμους, απ' ό,τι θυμάμαι.

Ο Αριστείδης στριφογύρισε λίγο άβολα στη θέση του, αλλά δεν έχασε το τουπέ του.

-Έχετε προκαλέσει μεγάλο πρόβλημα στον Κόσμο σας με όλα αυτά, συνέχισε ο Άιζακ. Οι Πύλες έχουν τρελαθεί και ανοιγοκλείνουν στα καλά καθούμενα. Η ενέργεια που έχει εκλυθεί είναι τεράστια και κανείς δεν ξέρει πού μπορεί να οδηγήσουν όλα αυτά.

-Παρ' όλα αυτά υποψιάζομαι ότι εσύ θα μπορούσες να ανοίξεις μία Πύλη και να με στείλεις πίσω. Απ' ό,τι ξέρω έχεις απόλυτο έλεγχο στα Ανοίγματα του Νησιού και θα μπορούσες να την ανοίξεις από αυτήν την πλευρά.

-Ίσως θα μπορούσα, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι σε κρατάω. Είσαι ελεύθερος να φύγεις όποτε καταφέρεις να ανοίξεις το Πέρασμα. Κανένας δε θα σε εμποδίσει.

-Γιατί παίζουμε με τις λέξεις και δε μου λες απλά τι θέλεις από μένα;

-Δε βρήκες ακόμα αυτό που σου ζήτησα την τελευταία φορά.

-Είχες πει ότι ο χρόνος δεν είναι πρόβλημα.

-Όμως κάτι μου λέει ότι δεν είχες ποτέ σκοπό να το βρεις, ούτε καν να το αναζητήσεις. Έτσι φρόντισα μόνος μου να κάνω τις έρευνές μου.

Ο Αριστείδης ξαφνιάστηκε.

-Χωρίς να κουνηθείς από το Νησί; ρώτησε.

-Έλα τώρα Αριστείδη! Ξέρεις πολύ καλά ότι μπορώ να κάνω μερικά πράγματα τόσο απλά όσο μία μικρή έρευνα, ακόμα και χωρίς να κουνηθώ από το εργαστήριό μου! Δε θέλεις να μάθεις τι ανακάλυψα;

-Τι; έκανε ο Αριστείδης απρόθυμα.

-Υπάρχει ένας μάγος στον Κόσμο σου, που έχει ακριβώς το σκήπτρο που με ενδιαφέρει!

-Πώς… το ανακάλυψες αυτό;

-Θα πρόσεξες ότι διαθέτω έναν Μαύρο Καθρέφτη…

Ο Αριστείδης έστρεψε το βλέμμα του στον καθρέφτη δαπέδου που στεκόταν στη γωνία. Δεν ήταν ένα αντικείμενο που του είχε προμηθεύσει εκείνος, ο καθρέφτης βρισκόταν εδώ από πολλά χρόνια, ποιος ξέρει πώς είχε φτάσει το Νησί. Ένας τέτοιος

καθρέφτης, αυτού του μεγέθους, ήταν ένα αντικείμενο εξαιρετικά σπάνιο. Πιθανώς η δύναμή του ήταν αντίστοιχη με το μέγεθός του.

-Δεν είναι φοβερή τύχη; συνέχισε ο Άιζακ. Θέλω να αποκτήσω ένα σκήπτρο και ανακαλύπτω ότι στον κόσμο υπάρχει ακόμα το σκήπτρο του Μεγάλου Μάγου Ρομέσταμου! Μπορείς να διανοηθείς τι σημαίνει μία τέτοια σύμπτωση για μένα; Ξέρεις φυσικά ότι οι πρόγονοί μου άνηκαν στην Τάξη του. Το σκήπτρο του, κατά κάποιο τρόπο, ανήκει και σε μένα. Θα μπορούσε να είναι δικό μου αν είχαν έρθει αλλιώς το πράγματα. Αυτό μου φαίνεται ότι θα διευκολύνει την σχέση μας, τι λες;

-Αποκλείεται! Αποκλείεται να υπάρχει το σκήπτρο του Ρομέσταμου! αντέδρασε ο Αριστείδης.

-Γιατί όχι; Η οικογένεια δεν έχει εξαλειφθεί, αυτό έπρεπε να το ξέρεις. Είναι άλλωστε από τον τόπο σου... από τον τόπο μας.

-Ποιοι είναι; ρώτησε ο Αριστείδης ταραγμένος.

-Νόμιζα ότι ένας έμπορος θα ήξερε περισσότερα για τους μάγους, τον ειρωνεύτηκε ο Άιζακ. Ωστόσο φαίνεται πως ο τύπος που το έχει τώρα είναι πολύ διακριτικός. Νομίζω μάλιστα πως δεν ασχολείται με την μαγεία, αν και δεν μπορεί κανείς να στηριχτεί σ' αυτό.

-Αλήθεια;

-Ναι, γι' αυτό κι εγώ πέρασα στη δράση!

-Τι έκανες; ρώτησε ο Αριστείδης φανερά ταραγμένος.

-Η κοπέλα.

-Ποια κοπέλα;

-Αυτή η κοπέλα που είναι από το Σύμπαν που γεννήθηκες εσύ, εγώ, ο Ρομέσταμος και ο αδιάφορος απόγονός του. Θα τη γνώρισες βέβαια, σου έδωσα όλον τον χρόνο. Άλλωστε την «έσωσες» πριν λίγο, όταν προσπάθησα να δω τι κρύβει στο χαριτωμένο μυαλουδάκι της.

-Η Άννα;

-Ναι, δεν είναι μεγάλη τύχη που είναι μία *Γυναίκα που Θυμάται*, όπως τις λένε οι Αθάνατοι στα μέρη μας; Η έκλυση ενέργειας που προκαλέσατε εσύ και ο γιος σου με τις Πύλες μού φάνηκε πολύ χρήσιμη, πρέπει να ομολογήσω. Αν δεν υπήρχε αυτή, δε θα την ανακάλυπτα ποτέ. Όμως με την ενέργεια άρχισε ξαφνικά να πετάει και οι σφαίρες μου την εντόπισαν σχεδόν αμέσως. Δεν ήταν δύσκολο να ανακαλύψω τη σχέση της με τον μάγο.

-Τι σχέση έχει με τον μάγο;

-Μία σχέση πολύ χρήσιμη. Αυτός ο μάγος μπορεί να δείχνει αδιάφορος για όλα, αλλά φαίνεται ότι έχει μία ιδιαίτερη αδυναμία στην κοπέλα. Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι προκειμένου να την ξαναβρεί θα είναι διατεθειμένος να παραδώσει το σκήπτρο του και πάρα πολλά ακόμα.

-Πώς την έφερες εδώ;

-Έλα τώρα Αριστείδη, μη με υποτιμάς τόσο. Έχω κάποιους ανθρώπους που μπορούν να ανοίξουν μία Πύλη για το Νησί μπροστά σου, ακριβώς την ώρα που περνάς. Είναι κάτι πανεύκολο.

-Οι μαθητευόμενοί σου!

-Ναι, δε φαίνεται να τους έχεις σε μεγάλη υπόληψη. Ίσως έχεις δίκιο, είναι πολύ αδύναμοι για μάγοι, αλλά μερικά πράγματα είναι σε θέση να τα καταφέρουν. Από τη στιγμή που έφερα την κοπέλα εδώ, υπέθεσα ότι ήταν θέμα χρόνου να κάνει την εμφάνιση του και ο μάγος που λέγαμε πριν.

-Ώστε έτσι! Και εκτός από την κοπέλα που, εδώ που τα λέμε, δεν την έχει αναζητήσει κανένας όσο καιρό είναι εδώ, βρήκες και τον μάγο;

-Αυτό δεν ήταν και τόσο εύκολο, πρέπει να ομολογήσω, ο μάγος δε φαινόταν πουθενά στην αρχή, αλλά τελευταία εμφανίστηκε μόνος του.

-Πώς έγινε αυτό;

-Θα σου πω: εσύ ο ίδιος παραδέχτηκες ότι έχω απόλυτο έλεγχο στα Περάσματα του Νησιού. Ένα από τα πράγματα που συνεπάγεται αυτό είναι ότι κανένας δεν μπορεί να αποπειραθεί να τα ανοίξει χωρίς να γίνει αντιληπτός από μένα ή από κάποιον από τους μάγους μου. Λοιπόν εδώ και μερικές μέρες παρατηρήσαμε ότι κάποιος προσπαθεί να έρθει στο Νησί. Και μάντεψε τι ανακάλυψα!

-Τι; έκανε ο Αριστείδης με μισή φωνή.

-Ο επίδοξος επισκέπτης μας είναι ένας μάγος! Είναι και ο γιος σου βέβαια, που πιθανότατα ψάχνει να σε βρει, αλλά μαζί του είναι και ένας άλλος μάγος, που όλες οι ενδείξεις λένε ότι κρατάει το ωραιότατο σκήπτρο για το οποίο σου μίλησα προηγουμένως. Για ένα διάστημα τον είχα χάσει, είχε εγκαταλείψει την προσπάθεια να ανοίξει το Πέρασμα και ο καθρέφτης μου δεν τον έβλεπε πουθενά. Όμως εχτές τον εντόπισα ξανά. Φαίνεται ότι βρήκαν ένα μέσο πιο ισχυρό για να ανοίξουν μία πόρτα προς το Νησί, οι Πύλες τραντάχτηκαν για τα καλά και χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να τους κρατήσω έξω· η αλήθεια είναι ότι παραλίγο να τα

καταφέρουν. Τώρα όμως το πρόβλημα αποκαταστάθηκε, τώρα ξέρω τη μέθοδο που χρησιμοποιούν και είμαι πιο προετοιμασμένος για να αντιμετωπίσω την προσπάθεια εισβολής στο Νησί μου.

Ο Αριστείδης προσπάθησε να κρύψει την ταραχή του και να κρατήσει τη φωνή του σταθερή:

-Και τώρα; ρώτησε.

-Τώρα δεν έχεις παρά να βρεις αυτό τον μάγο, να του εξηγήσεις την κατάσταση και να του προτείνεις το μοναδικό λογικό πράγμα που μπορεί να κάνει: να ανταλλάξει το σκήπτρο με την κοπέλα. Δε θα είναι δύσκολο να τον βρεις. Όπως σου είπα άλλωστε, ο γιος σου τον έχει βρει ήδη, καθώς και οι δύο ψάχνουν το ίδιο πράγμα: μία δίοδο για το Νησί.

-Αποκλείεται να δεχτεί κάτι τέτοιο.

-Μπορεί να εκπλαγείς: σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, το σκήπτρο και η μαγεία του δεν τον έχουν απασχολήσει ιδιαίτερα στη ζωή του, ίσως μάλιστα να ανακουφιστεί που θα του δοθεί η ευκαιρία να ξεφορτωθεί μία και καλή όλα αυτά.

-Αυτό είναι αδύνατο. Δεν ξέρεις το δέσιμο που έχει ένας μάγος με το σκήπτρο του!

-Όχι, δεν το ξέρω, αλλά δεν αργεί ο καιρός που θα το μάθω, πίστεψέ με. Όπως και να ’χει, η κοπέλα έχει μεγαλύτερη αξία από το σκήπτρο.

Ο Αριστείδης έκανε μία γκριμάτσα που δήλωνε αμφιβολία.

-Δε θα αντάλλασσες πρόθυμα το σκήπτρο σου με τον Ζαφείρη; ρώτησε πονηρά ο Άιζακ.

Ο Αριστείδης τινάχτηκε.

-Τι δουλειά έχει ο γιος μου;

-Καμία, ηρέμησε. Το είπα απλώς για να δώσω ένα παράδειγμα.

-Ώστε αυτός είναι ο λόγος που κρατάς κλειστό το Πέρασμα… Και τι θέλεις από μένα;

-Αυτό που σου είπα: να πας πίσω, να βρεις τον μάγο και να τον πείσεις να κάνει την ανταλλαγή. Το Πέρασμα θα ανοίξει μία φορά για να βγεις και μία για να μπει ο μάγος. Μετά θα κανονίσω μαζί του πώς θα φύγει μαζί με την κοπέλα, εκτός αν θέλουν να μείνουν εδώ μαζί μου.

-Σκοπεύεις να τους κρατήσεις;

-Ηρέμησε, αστειεύομαι. Ποτέ δε θα κρατούσα έναν μάγο τόσο κοντά με το σκήπτρο του. Δε θα ήταν παρά μία αστείρευτη πηγή μπελάδων. Οι δυο τους θα επιστρέψουν στο σπίτι τους και η υπόθεση θα τελειώσει εκεί. Έχεις το λόγο μου, αν αυτό σου χρειάζεται.

Ο Αριστείδης τον κοιτούσε παγωμένος. Δεν τον απασχολούσε εκείνη την στιγμή ο ριγμένος μάγος, αλλά αν ο Άιζακ αποχτούσε σκήπτρο… ε, αυτό θα ήταν μία σοβαρή εξέλιξη.

3.

Οι τρεις μάγοι και ο Άρης κάθονταν σε μία παραθαλάσσια ταβέρνα λίγο έξω από το Ναύπλιο και περίμεναν άκεφα να τους σερβίρουν. Κανένας δεν πολυμιλούσε, τι άλλο να πουν; Ο Μάρκος ήταν τσαντισμένος. Αυτή η συνεχόμενη αποτυχία είχε αρχίσει να του δίνει στα νεύρα. Ήταν βέβαια τσαντισμένος και για έναν άλλο λόγο: από τη στιγμή που είχαν καθίσει στο τραπέζι, δεν είχαν πάψει να χτυπάνε τα κινητά. Πρώτα η Μαρίνα μίλησε δέκα λεπτά με τη μητέρα της και στη συνέχεια ο Άρης μίλησε ένα τέταρτο με τον Οδυσσέα. Τώρα ήταν η σειρά του Ζαφείρη: το κινητό του άρχισε να χτυπάει πάνω που ήρθαν επιτέλους τα πιάτα. Το έβγαλε από την τσέπη του και το ύφος του άλλαξε στη στιγμή.

-Είναι… έκανε και αμέσως απάντησε στην κλίση. Σηκώθηκε μάλιστα από το τραπέζι και για μερικά λεπτά τον έβλεπαν να βηματίζει νευρικά στην παραλία κάτω από την ταβέρνα.

Επέστρεψε εντελώς αναστατωμένος και στάθηκε αναποφάσιστος από πάνω τους.

-Τι έγινε; ρώτησε ο Άρης, ενοχλημένος από τη συμπεριφορά του.

-Ήταν ο πατέρας μου.

Όλοι στράφηκαν προς το μέρος του.

-Ο πατέρας μου. Μόλις έφτασε στην Ασίνη. Θέλω να πω… κατάφερε να περάσει την Πύλη από το Νησί και επέστρεψε.

Οι υπόλοιποι τον κοιτούσαν άναυδοι.

-Πρέπει να πάω να τον πάρω, είναι στο Καστράκι…

-Πώς τα κατάφερε; ρώτησε ο Μάρκος.

-Δεν έχω ιδέα. Πάω.

-Θα έρθω μαζί σου. Ο Μάρκος σηκώθηκε.

-Δε χρειάζεται, θα τον φέρω εδώ.

-Όχι, θα έρθω μαζί σου.

Ήταν φανερό ότι δεν είχε σκοπό να αφήσει τον Αριστείδη να εξαφανιστεί πριν απαντήσει στις ερωτήσεις του.

-Εμείς τι θα κάνουμε; ρώτησε ανήσυχα ο Άρης.

-Καθίστε εδώ και φάτε. Θα σας τηλεφωνήσω όταν δω τι πρόκειται να γίνει.

Το αυτοκίνητο του Ζαφείρη σταμάτησε στη συνηθισμένη του θέση, κάτω από το λοφάκι. Ο Μάρκος τον είδε πριν ακόμα βγει έξω: ήταν ένας άντρας μάλλον ηλικιωμένος, αδύνατος, με άσπρα, ακατάστατα μαλλιά που θύμιζαν τις φωτογραφίες του Αϊνστάιν, και κάτι γυαλιά με συρμάτινο σκελετό. Τον παρατήρησε με όλο και αυξανόμενο ενδιαφέρον μέσα από το παρμπρίζ του αυτοκινήτου: δεν μπορεί να έκανε λάθος, ήταν αυτός. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα χοντρό σκήπτρο, ανέμελα, σα να ήταν ένα απλό μπαστούνι. Τον κοίταξε για μερικές στιγμές ανέκφραστος. Τι δουλειά είχε αυτός ο άνθρωπος εδώ; Ο Μάρκος βγήκε αργά από το αυτοκίνητο και είδε τον Ζαφείρη, που είχε πεταχτεί έξω πρώτος, να τον πλησιάζει και να τον αγκαλιάζει. Ο άντρας τον είχε εντοπίσει με τη σειρά του και τον κοιτούσε εξίσου ξαφνιασμένος.

-Εσύ; έκανε ο Μάρκος μην ξέροντας τι να υποθέσει. -Εσύ δεν είσαι που…

-Κι εσύ! Σε θυμάμαι, εσύ ήσουν!

-Γνωρίζεστε; απόρησε ο Ζαφείρης.

-Κατά κάποιο τρόπο… απάντησε ο Αριστείδης χωρίς να πάρει τα μάτια του από τον Μάρκο.

-Ναι, είναι ένα πρόσωπο που δύσκολα το ξεχνάει κανείς, είπε εκείνος.

Ο Αριστείδης προχώρησε προς το μέρος του, για να τον εξετάσει καλύτερα μέσα από τα απερίγραπτα γυαλιά του. Έβαλε το σκήπτρο και την μεγάλη τσάντα του στο πορτμπαγκάζ και στάθηκε μπροστά του.

-Καλή σου μέρα, είπε δίνοντάς του φιλικά το χέρι. Είμαι ο Αριστείδης Στρεγκόγιαννης.

Μπροστά στο απορημένο ύφος του Ζαφείρη, ο Αριστείδης θεώρησε σωστό να δώσει μερικές εξηγήσεις:

-Μία μέρα, πριν δύο μήνες περίπου, είδα αυτόν τον άντρα μέσα από έναν καθρέφτη.

-Αυτόν τον άντρα; Μα δε μου είπες τίποτα.

-Ναι, είχαμε πιο σημαντικά πράγματα να συζητήσουμε τότε.

-Έτσι είναι, κοίταξα στον καθρέφτη του μπάνιου και είδα το πρόσωπό σου να με περιεργάζεται, συμφώνησε ο Μάρκος. Πώς είναι δυνατόν να έγινε αυτό; Δε σε γνωρίζω, ούτε είχα ξανακούσει ποτέ στη ζωή μου για σένα.

-Ναι… ήταν δικό μου το φταίξιμο. Κοιτούσα μέσα από έναν Μαύρο Καθρέφτη, βλέπεις. Εκεί που βρισκόμουνα εκείνες τις μέρες, ο μάγος είχε έναν τεράστιο Μαύρο Καθρέφτη. Κάποτε που βρέθηκα για δύο λεπτά μόνος μου στο δωμάτιο, θέλησα να του ρίξω μια ματιά και αμέσως είδα εσένα. Ούτε εγώ σε γνώριζα, ούτε και τώρα σε γνωρίζω φυσικά.

-Μα πώς έγινε; επέμεινε ο Μάρκος. -Ο καθρέφτης στον οποίο κοιτούσα εγώ ήταν στο Λονδίνο, στο μπάνιο μίας απλής πανσιόν. Αποκλείεται να ήταν μαγικός και άλλωστε ήταν χιλιόμετρα μακριά από εδώ.

-Αυτά που λες δεν έχουν σημασία όταν πρόκειται για έναν Μαύρο Καθρέφτη. Είσαι μάγος, έτσι δεν είναι;

-Ναι, έτσι φαίνεται.

-Γι’ αυτό σε είδα.

-Αυτόν τον καθρέφτη τον έχει ο Άιζακ; ρώτησε ο Μάρκος.

-Τον ξέρεις βλέπω, υποψιάζομαι ότι ο γιος μου σε ενημέρωσε για όλα. Ναι, αυτός τον έχει και αναρωτιέμαι αν η επαφή που είχαμε εκείνη τη μέρα ήταν τυχαία. Γνωρίζεις προσωπικά τον Άιζακ;

-Όχι, έμαθα το όνομά του πριν μερικές μέρες.

-Περίεργο, πολύ περίεργο. Φαίνεται ότι είχε ζητήσει από τον καθρέφτη του να σε εντοπίσει. Θα μπορούσε να σε ψάχνει για κάποιο λόγο; Και ποιος είσαι, αλήθεια;

-Είμαι ο Μάρκος Γούναρης, μάλλον δε με γνωρίζεις, αλλά είμαι μάγος και προσπαθώ εδώ και μερικές μέρες να σε φέρω πίσω.

-Ευχαριστώ, έκανε ο Αριστείδης αφηρημένα. Ώστε εσύ είσαι λοιπόν… Τον κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω, σαν να τον περνούσε από κάποιου είδους εξέταση. -Και βέβαια σε γνωρίζω. Για σένα γύρισα πίσω, για να σε βρω.

Ο Μάρκος και ο Ζαφείρης έμειναν για άλλη μία φορά εμβρόντητοι μπροστά σ’ αυτή την αποκάλυψη και κοιτάχτηκαν έκπληκτοι μεταξύ τους.

-Να με βρεις;

-Ναι, έτσι φαίνεται.

Ο Αριστείδης έδειχνε αφηρημένος σα να τον βασάνιζε κάποια σκέψη.

-Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Μόλις είπες ότι δε με ξέρεις, από πού κι ως πού έψαχνες να με βρεις;

-Δεν καταλαβαίνεις, ε; Δεν έχεις κι άδικο. Είναι πολλά που πρέπει να σου πω για να καταλάβεις, αν και μία ιδέα πρέπει να την έχεις σχηματίσει ήδη. Κι εσύ άλλωστε είπες ότι προσπαθούσες να με φέρεις πίσω…

-Ο Ζαφείρης μου το ζήτησε.

-Πεινάω, δήλωσε ο Αριστείδης ατάραχα. Θέλετε να φάμε κάπου; Μπορούμε να συζητήσουμε καλύτερα γύρω από ένα τραπέζι.

Αυτή η πρόταση ήταν πιο εντυπωσιακή ακόμα και από την απρόσμενη εμφάνισή του και ο Μάρκος δε βρήκε τίποτα να πει. Οι υπόλοιποι θα βρίσκονταν ακόμα στην ταβέρνα και άλλωστε ο Μάρκος και ο Ζαφείρης δεν είχαν προλάβει να φάνε. Μπήκαν στο αυτοκίνητο για να γυρίσουν πίσω στον Άρη και την Μαρίνα.

4.

Ο Αριστείδης χαιρέτησε κάπως καχύποπτα τη Μαρίνα και περισσότερο καχύποπτα τον Άρη. Ο Ζαφείρης βέβαια τον διαβεβαίωσε πως ό,τι και να έλεγαν στον Μάρκο, εκείνος στη συνέχεια θα τους το διαβίβαζε, οπότε δεν υπήρχε λόγος να μη μιλήσουν μπροστά τους. Μετά από αυτές τις συστάσεις, ο Αριστείδης έπεσε με τα μούτρα στο φαγητό και δε σταμάτησε να παραγγέλνει και να τρώει για το επόμενο μισάωρο, σε βαθμό που ο Άρης άρχισε να αναρωτιέται αν στο Νησί τους άφηναν νηστικούς. Εκείνος και η Μαρίνα περίμεναν αμήχανοι να τελειώσει και έπιναν κρασί για να κάνουν κάτι. Δεν ήξεραν τι να πουν μπροστά σε αυτόν τον άγνωστο άντρα που έδειχνε να μην πτοείται από την παρουσία τους. Κάποτε σταμάτησε και έγειρε πίσω στην καρέκλα του ευχαριστημένος. Η υπομονή των υπολοίπων κόντευε να εξαντληθεί και μόνο η τεράστια περιέργειά τους τούς κρατούσαν ήρεμους στις καρέκλες του.

-Δεν ξέρω πώς να αρχίσω, έκανε ο Αριστείδης αδειάζοντας το ποτήρι με το κρασί του, η υπόθεση είναι κάπως περίπλοκη. Καταρχήν το όνομά μου είναι Αριστείδης Στεγκόγιαννης, ανήκω σε μία παλιά οικογένεια μάγων και η καταγωγή μου είναι από τα Γιάννενα.

-Αυτά το γνωρίζουμε, είπε σοβαρά ο Μάρκος. Γνωρίσαμε τον Ζαφείρη πριν αρκετές μέρες και από τότε είχαμε όλο τον καιρό να συστηθούμε και να

επανασυστηθούμε, να πάρουμε τις πληροφορίες μας και να μάθουμε πολλά πράγματα που πριν μας διέφευγαν.

-Όπως;

-Ποιοι είστε, τι κάνετε και ποιος μπλόκαρε τα Περάσματα για τους άλλους Κόσμους.

-Εγώ δεν είπα τίποτα τέτοιο, διαμαρτυρήθηκε ο Ζαφείρης.

-Είπες το όνομά σου και αυτό αρκούσε για να πάρουμε ορισμένες πληροφορίες για σας. Μετά ήταν θέμα λογικής να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας.

Ο Αριστείδης έδειξε κάπως στεναχωρημένος, αλλά ήταν αποφασισμένος να πει την αλήθεια. Το θέμα απαιτούσε ομαδική δράση και δεν υπήρχαν περιθώρια για υπεκφυγές. Το είπε στον Μάρκο.

-Η κατάσταση είναι σοβαρή. Δε σε γνωρίζω προσωπικά, ούτε εσένα ούτε τη Μαρίνα Καπουράκη, αλλά φαίνεται ότι είμαστε οι μόνοι μάγοι που ασχολούνται με αυτή την υπόθεση και για να την φέρουμε σε πέρας χρειάζεται να συνεργαστούμε. Είναι ανάγκη να με ακούσετε και να πιστέψετε αυτά που έχω να σας πω. Ήμουν σε αυτό το Νησί… ξέρετε κάποια πράγματα για αυτό;

-Ξέρουμε λίγα πράγματα, απάντησε ο Μάρκος. Πήραμε και γι' αυτό κάποιες πληροφορίες, αλλά εσύ σίγουρα τα ξέρεις καλύτερα. Μαθαίνω ότι πηγαίνεις συχνά εκεί.

Ο Αριστείδης έσκυψε μπροστά και κοίταξε τον Μάρκο στα μάτια πάνω από το τραπέζι με τα αποφάγια:

-Άκου Μάρκο, δεν είναι ώρα για κατηγορίες άμεσες ή έμμεσες, ούτε για καταμερισμό ευθυνών. Ό,τι και να έχεις ακούσει για μένα μπορεί να είναι αλήθεια και μπορεί και όχι, αλλά τώρα πρέπει να πιστέψεις πως οι προθέσεις μου είναι οι αγαθότερες που υπάρχουν. Είμαστε στην ίδια πλευρά και ο εχθρός σου δεν είμαι εγώ, πρέπει να το καταλάβεις. Αντίθετα υπάρχει ένας άλλος εχθρός πολύ πιο σημαντικός και πολύ πιο επικίνδυνος και είναι εχθρός όλων. Και όχι μόνο των μάγων. Μπορεί σύντομα να αποδειχτεί επικίνδυνος για όλους τους ανθρώπους, για όλους τους Κόσμους.

Ο Μάρκος δεν έδειξε να υποχωρεί.

-Ναι, κι άλλοι το υποστηρίζουν αυτό, είπε. Ένας μάγος –Αθάνατος λένε ότι είναι άτομο πολύ επικίνδυνο.

-Α, ώστε το ξέρεις κι αυτό. Λοιπόν ναι, η ύπαρξη του και μόνο είναι ήδη επικίνδυνη, αν και όλα τα χρόνια της ζωής του, ο Άιζακ δεν έχει κάνει τίποτα που να βλάπτει κανέναν. Μη με παρεξηγήσεις, δεν έχω πρόθεση να τον υποστηρίξω. Έχει κάνει σπουδαία πράγματα. Ανακάλυψε το Νησί, έφτιαξε τη Βίλα - κανείς δεν ξέρει με τι τρόπο ακριβώς, αλλά σίγουρα δε μετέφερε εργάτες και οικοδομικά υλικά από άλλους Κόσμους - βρήκε μάγους, κατάφερε να ψαρέψει Ανθρώπους που Θυμούνται από διάφορες Διαστάσεις… Αλλά όλα αυτά μέχρι τώρα δεν έβλαψαν κανέναν.

Ο Μάρκος τον διέκοψε.

-Πες μου κάτι: βρίσκεται στο Νησί μία γυναίκα που πετάει; Είναι από τον Κόσμο μας.

-Άννα Καποδίστρια. Αυτή δεν είναι;

Ο Μάρκος νόμισε ότι η καρδιά του σταμάτησε για μία στιγμή. Πήρε μία βαθιά ανάσα για να ελέγξει τη φωνή του πριν απαντήσει.

-Αυτή, είπε σιγανά.

-Ναι, είναι στο Νησί, δυστυχώς. Και είναι το μοναδικό άτομο που δε θα έπρεπε να βρίσκεται εκεί.

-Είναι καλά;

-Πολύ καλά, αν και λίγο μπερδεμένη. Δεν μπορεί να καταλάβει ακόμα πώς βρέθηκε εκεί και γιατί δεν μπορεί να φύγει.

-Δηλαδή δεν πήγε με την θέλησή της;

-Όχι. Πέρασε μία Πύλη κάποια μέρα, χωρίς να το θέλει. Δεν είχε ιδέα για την ύπαρξη αυτού του μέρους. Ο Άιζακ έχει φροντίσει να μη φέρει καθόλου ανθρώπους από τον δικό μας Κόσμο στο Νησί. Δε θέλει να γίνει γνωστή η ύπαρξή του εδώ, γιατί εδώ είναι το μόνο μέρος που τον γνωρίζουν. Εδώ υπάρχουν πολλοί που ξέρουν ποιος είναι και πόσο επικίνδυνος μπορεί να γίνει.

-Γιατί ειδικά εδώ; ρώτησε η Μαρίνα.

-Γιατί εδώ καλό μου παιδί, είναι ο τόπος που γεννήθηκε. Και γιατί εδώ υπάρχουν κάτι άνθρωποι που λέγονται Αθάνατοι και που τον έχουν γνωρίσει σε προηγούμενες εποχές. Εύκολα θα μπορούσαν να συνδυάσουν τα πράγματα και να δουν ότι δύο και δύο κάνουν τέσσερα. Και είναι οι μόνοι που ξέρουν τι θα σήμαινε ένας μάγος – Αθάνατος.

-Εννοείς ότι οι Αθάνατοι υπάρχουν μόνο εδώ; Στα άλλα Σύμπαντα δεν έχει; ρώτησε η Μαρίνα εντυπωσιασμένη.

-Ακριβώς αυτό εννοώ. Οι Αθάνατοι είναι ένα φρούτο που ευδοκιμεί μόνο στον Κόσμο μας, αυτόν τον Κόσμο που οι κάτοικοί του τον νομίζουν τόσο απλό και τόσο απαλλαγμένο από κάθε τι μαγικό!

Κανένας δε σχολίασε, αλλά ο Μάρκος ήθελε να μάθει περισσότερα για την Άννα και δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί σε άλλου είδους πληροφορίες.

-Ώστε η Άννα δεν μπορεί να γυρίσει… και τι κάνει εκεί; Είναι αιχμάλωτη;

-Ναι, κατά κάποιο τρόπο. Η ίδια δεν το ξέρει βέβαια. Μην ανησυχείς, δε βρίσκεται σε κανένα σκοτεινό μπουντρούμι. Απολαμβάνει κι αυτή τις ανέσεις τις Βίλας.

-Πετάει;

-Καθημερινά. Θα ήταν ανόητη αν έχανε αυτή την ευκαιρία, είναι ίσως το μοναδικό μέρος στο οποίο μπορεί να το κάνει τόσο άνετα. Πιστεύω ότι θα έχει τελειοποιήσει την τεχνική της τώρα πια.

-Όμως θέλει να γυρίσει;

-Ναι, φυσικά. Δεν περνάει ούτε μία μέρα που να μην αναζητάει τον τρόπο.

Είδε το ανακουφισμένο ύφος που πήρε ο Μάρκος χωρίς να το θέλει και πρόσθεσε σκεφτικά:

-Έχει τελειοποιήσει και μία άλλη τεχνική, και μόλις τώρα καταλαβαίνω σε τι βαθμό: έχει μάθει να κλείνει το μυαλό της στις εξωτερικές επεμβάσεις πολύ καλά.

-Δηλαδή; ρώτησε ο Άρης.

-Κανένας δεν μπορεί να διαβάσει σκέψεις της που δε θέλει να φανερώσει. Την συναναστράφηκα αρκετά τις τελευταίες μέρες και ούτε που μου πέρασε από το μυαλό ότι γνωρίζει μάγους από τον Κόσμο μας. Αναγνώρισε βέβαια το σκήπτρο μου, αλλά το δικαιολόγησε λέγοντας ότι ξέρει κάποιους Αθάνατους και ότι τότε, σ’ εκείνη την ιστορία με τα Δαιμόνια είχε πετάξει για πρώτη φορά.

-Αυτό είναι αλήθεια, είπε ο Άρης.

-Ωστόσο είπες ότι είναι το μοναδικό άτομο που δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί, επέμεινε ο Μάρκος. Γιατί αυτό; Κινδυνεύει;

-Η Άννα όχι. Εμείς κινδυνεύουμε από την παρουσία της εκεί. Εσύ πρώτα απ’ όλα, οι μάγοι γενικότερα και στη συνέχεια ολόκληρος ο κόσμος. Η Άννα είναι το μέσο που θα χρησιμοποιήσει ο Άιζακ για να γίνει επικίνδυνος. Ήταν πολύ τυχερός που τη βρήκε.

-Πώς τη βρήκε;

-Αρχικά βρήκε εσένα. Σε εντόπισε με τον Μαύρο Καθρέφτη.

-Ένας Μαύρος Καθρέφτης! έκανε εντυπωσιασμένη η Μαρίνα. Και λειτουργεί;

-Αν λειτουργεί, λέει! Είναι μοναδικός στο είδος του.

Ο Μάρκος ξερόβηξε. -Γιατί με έψαχνε; ρώτησε.

-Η αλήθεια είναι ότι δεν έψαχνε ούτε εσένα προσωπικά.

-Δεν έψαχνε την Άννα, δεν έψαχνε εμένα, τότε γιατί μπερδευτήκαμε σ' αυτή την ιστορία;

-Εξαιτίας ενός πράγματος που δε βλέπω τώρα εδώ, αλλά που υποθέτω ότι βρίσκεται στην κατοχή σου. Εξαιτίας του σκήπτρου του Μεγάλου Μάγου Ρομέσταμου.

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε.

-Το Σκήπτρο μου; ρώτησε και ξαφνικά το ύφος του έγινε αμυντικό. Τι δουλειά έχει αυτό;

-Βλέπεις; Είναι δύσκολο πράγμα και μόνο να μιλάνε τρίτα πρόσωπα για το σκήπτρο σου, έκανε ο Αριστείδης με συμπόνια, σα να μιλούσε στον εαυτό του.

-Γιατί δεν μας λέτε όλη την ιστορία; επενέβη ο Άρης.

-Ναι, έχεις δίκιο, ξεστράτισα και πάλι. Το θέμα είναι ότι ο Άιζακ ανήκει σε ένα παρακλάδι μίας οικογένειας μάγων που από αιώνες είχε χάσει τη μαγική δύναμη. Ο ίδιος υποστηρίζει ότι είναι παρακλάδι της Τάξης του ίδιου του Ρομέσταμου, αλλά αυτό κανένας δεν μπορεί να το πει με σιγουριά. Τώρα, πώς έγινε και ξαφνικά, μετά από τόσα χρόνια, εμφανίστηκε και πάλι κάποιος με το χάρισμα, αυτό είναι άγνωστο, αλλά όχι και απίθανο. Σκεφτείτε μόνο ότι τα παλιά χρόνια εμφανίζονταν μάγοι ακόμα και από οικογένειες που δεν είχαν κανένα χάρισμα και άλλωστε ο Άιζακ είναι ένας άνθρωπος που γεννήθηκε πριν τετρακόσια χρόνια.

Παρατήρησε το ανυπόμονο βλέμμα του Μάρκου και σταμάτησε.

-Πάλι ξεφεύγω από το θέμα, ε; Είναι για να μπείτε στο κλίμα. Ο φίλος μας λοιπόν, κατάφερε όλα αυτά τα χρόνια να καλλιεργήσει τις μαγικές του δυνάμεις, αρχικά μπαίνοντας μαθητευόμενος σε κάποιον άλλο μάγο και στη συνέχεια μόνος του, συλλέγοντας βιβλία και αντικείμενα, ραβδιά, μαγικές σφαίρες, κατασκευάζοντας φίλτρα και όλα όσα κάνει κάποιος που θέλει να αναπτύξει τη μαγική τέχνη. Έγινε στην αρχή ένα είδος συλλέκτης, είχε άφθονα χρήματα, καθώς άνηκε σε μία πολύ πλούσια οικογένεια, και έκανε στον καιρό του κάποιες καλές επενδύσεις και ο ίδιος. Έφυγε για τη Βρετανία κάποιο μεγάλο χρονικό διάστημα, ξέρετε τώρα, βιομηχανική

επανάσταση και όλα τα σχετικά. Τέλος πάντων, κάποτε έπεσε πάνω σε κάποια συγγράμματα που μιλούσαν για το Νησί. Άρχισε να τα μελετάει επίμονα ως που τελικά το θέμα του έγινε έμμονη ιδέα και για τον επόμενο αιώνα έψαχνε μανιωδώς να το βρει. Τελικά το ανακάλυψε, σε μία εποχή που ακόμα και ο θρύλος του είχε σβήσει σχεδόν. Κατάφερε να δημιουργήσει μία έπαυλη στα ερείπια του κάστρου και την έκανε κατά κάποιο τρόπο άντρο του.

»Μέχρι σήμερα ο Άιζακ έχει καταφέρει να αποκτήσει σχεδόν τα πάντα, όλα όσα θα ήθελε ένας μάγος: έχει συγκεντρώσει αντικείμενα από όλους τους Κόσμους, έχει ένα φοβερό εργαστήριο, ένα μέρος έντονα μαγικό, έχει μαθητευόμενους… Το μόνο που του λείπει για να γίνει πραγματικά ισχυρός είναι ένα σκήπτρο. Τα σκήπτρα, όπως ξέρετε, ανήκουν σε συγκεκριμένα πρόσωπα και ο καθένας φυλάει το δικό του πολύ προσεχτικά.

Ο Άρης έριξε μία ματιά στον Μάρκο και τον είδε να κοιτάει έντονα τα χέρια του χωρίς να αντιδρά.

-Και ξαφνικά ο Άιζακ αποφάσισε ότι έχει έρθει ο καιρός να αποκτήσει ένα σκήπτρο! Φυσικά σήμερα είναι αδύνατο να βάλει να του φτιάξουν ένα καινούριο, κανένας δεν κατέχει πια αυτή τη δύναμη. Έτσι, το μόνο που του μένει είναι να πάρει το σκήπτρο κάποιου άλλου.

Η Μαρίνα ήπιε μονορούφι ένα ποτήρι κρασί.

-Μου ζήτησε να του βρω ένα, πριν λίγο καιρό… μουρμούρισε ο Αριστείδης με χαμηλωμένο το κεφάλι. -Φυσικά δεν είχα σκοπό να κάνω κάτι τέτοιο, αντίθετα ανησύχησα, κατάλαβα ότι είχε αρχίσει να γίνεται πραγματικά επικίνδυνος και άρχισα να σκέφτομαι τρόπους να τον εξουδετερώσω. Αν αποκτήσει σκήπτρο αυτός ο άνθρωπος… καταλαβαίνετε τι θα σημαίνει αυτό;

Οι υπόλοιποι καταλάβαιναν μια χαρά, αλλά κανένας δε μίλησε.

-Μάλλον υποψιάστηκε ότι δεν είχα σκοπό να τον βοηθήσω – ή δεν πίστευε στην ικανότητά μου να τα καταφέρω - και άρχισε να κάνει και ο ίδιος τις έρευνές του. Το ενδιαφέρον του επικεντρώθηκε στο σκήπτρο του Ρομέσταμου όταν συνειδητοποίησε ότι αυτό υπάρχει. Τώρα, όπως σας είπα, ο Άιζακ έχει έναν Μαύρο Καθρέφτη δαπέδου, τεράστιο, πολύ εντυπωσιακό κομμάτι, που όμως δεν ήμουν σίγουρος αν κάνει και πολλά πράγματα. Βλέπεις ο Μαύρος Καθρέφτης είναι μυστήριο αντικείμενο…

-Μπορώ να μάθω για τι ακριβώς μιλάμε; ρώτησε ο Μάρκος νευρικά.

-Δεν ξέρεις τι είναι οι Μαύροι Καθρέφτες;

-Όχι.

-Είναι καθρέφτες που έχουν οι μάγοι.

-Είναι οι Διπλοί Καθρέφτες; Αυτοί που υπάρχουν για επικοινωνία;

-Όχι, αυτοί που λες είναι πολύ απλά μαγικά αντικείμενα που λειτουργούν σε ζεύγη και ο ένας μπορεί να δει το άτομο που έχει τον άλλο. Ο Μαύρος Καθρέφτης είναι κάτι διαφορετικό, κάτι πολύ πιο μαγικό. Είναι ένα αντικείμενο μεγάλης μαγικής δύναμης που χρησιμοποιείται μόνο από μάγους. Είναι ένας καθρέφτης κατασκευασμένος από μαύρο γυαλί…

Ο Μάρκος συνέχιζε να τον κοιτάει με απορία και ο Αριστείδης κατάλαβε ότι δεν είχε γίνει ακόμα σαφής. Βρέθηκε στη θέση του ανθρώπου που προσπαθεί να εξηγήσει με απλά λόγια κάτι περίπλοκο.

-Υποτίθεται ότι μπορεί να εντοπίζει μάγους και μαγικά αντικείμενα, όπου και αν βρίσκονται αυτά. Μια απλή χρήση του είναι να βλέπεις αν κάποιος μάγος μπαίνει στον χώρο δράσης σου. Μπορείς όμως και να του ζητήσεις να εντοπίσει κάποιον μάγο που βρίσκεται μακριά ή κάποιο αντικείμενο που σου χρειάζεται, κάποιον που κάνει ένα συγκεκριμένο ξόρκι ή που είναι δεμένος με συγκεκριμένα μάγια. Από την άλλη, μπορεί κάποια στιγμή να εντοπίσει και να δείξει αυτό που του έχεις ζητήσει, αλλά εσύ να μην τυχαίνει να είσαι μπροστά και να το χάσεις. Ή να φανερώσει εσένα, τον χρήστη του, σε αυτόν που ψάχνει. Αυτό μάλλον συνέβη εκείνη την ημέρα που με είδες στον καθρέφτη του μπάνιου σου. Βλέπεις εκείνη την ημέρα ήμουν στο εργαστήριο του Άιζακ και κοιτούσα τον καθρέφτη του. Μπορεί βέβαια να κάνει και άλλα που εγώ δεν τα ξέρω, ανάλογα με την ποιότητα και την κατασκευή του. Εμείς έχουμε μόνο έναν μικρό μαύρο καθρέφτη που δεν έχει δείξει ποτέ του τίποτα.

Ο Ζαφείρης κούνησε το κεφάλι του επιβεβαιώνοντας το λόγια του πατέρα του.

-Προφανώς ο Άιζακ ζήτησε κάποια στιγμή από τον καθρέφτη του να εντοπίσει το σκήπτρο του Μεγάλου Μάγου και κάπως έτσι εκείνος εντόπισε τον ιδιοκτήτη του. Μετά ήταν εύκολο γι’ αυτόν να πάρει τις πληροφορίες που του χρειάζονταν, έτσι έμαθε για σένα και για την κοπέλα.

Ο Μάρκος δε μιλούσε, αλλά αισθανόταν τα ψαρικά που μόλις είχαν μπει στο στομάχι του να κάνουν τούμπες. Στο μυαλό του ήρθε ένα κομματάκι χαρτί που βρισκόταν μέσα σ’ ένα βιβλίο, στην αποθηκούλα του στην Τριανταφυλλιά.

-Μπορεί να κλέψει το Σκήπτρο; ρώτησε με μισή φωνή.

-Α, όχι, αυτό είναι αδύνατον, διαφορετικά θα το είχε κάνει ήδη. Τα σκήπτρα δεν αλλάζουν χέρια έτσι εύκολα. Αν κλέψεις κάποιο, εκείνο αποκλείεται να σε υπακούσει και το πιο πιθανό είναι να σου κάψει το σπίτι ή να σε σκοτώσει. Πρέπει να σου το δώσει ο ίδιος ο μάγος του με τη θέλησή του. Πρέπει να σου το δώσει στα χέρια.

Ο Μάρκος θυμήθηκε μία σκηνή στο σπίτι του στην Αθήνα, που η Μαρίνα, για να καταφέρει να κρατήσει το Σκήπτρο, του είχε ζητήσει πράγματι να της το δώσει στα χέρια. Στο μυαλό του άρχισε να σχηματίζεται μία υποψία που δεν του άρεσε καθόλου.

-Μετά… έγινε αυτή η ανωμαλία με τις Πύλες, συνέχισε ο Αριστείδης. Τεράστια μαγική ενέργεια απελευθερώθηκε στον Κόσμο μας και η φίλη σου άρχισε να πετάει. Ήταν μία φοβερή τύχη για τον Άιζακ. Οι μαγικές του σφαίρες δεν άργησαν να την εντοπίσουν. Ξέρεις, οι Άνθρωποι που Θυμούνται, όπως τους λέμε εδώ, είναι μαγικά ανενεργοί όσο δεν εκδηλώνουν τις ικανότητές τους. Οι μαγικές σφαίρες που έχει ο Άιζακ πιάνουν μόνο μαγικά ενεργά άτομα. Τα υπόλοιπα ήταν εύκολα. Άνοιξε μία Πύλη μπροστά στην Άννα κι εκείνη πέρασε ανυποψίαστη από μέσα και βρέθηκε στο Νησί.

Η σιγή στο τραπέζι ήταν απόλυτη. Ο Άρης, και ίσως ο Μάρκος, θα ήθελαν να κατηγορήσουν τον Αριστείδη ότι ήταν δικό του το φταίξιμο που ο Άιζακ εντόπισε την Άννα, αλλά δεν έβρισκαν το νόημα στην προκειμένη φάση.

-Πρέπει να σου πω ότι ο Άιζακ ελέγχει απόλυτα τα Περάσματα του Νησιού, αν δε θελήσει ο ίδιος, κανένας δεν μπαίνει και δε βγαίνει από κει. Και τώρα τα έχει σφραγίσει. Νομίζω πως κανένας από τους ενοίκους δεν μπορεί να γυρίσει στο σπίτι του αυτή τη στιγμή, παρά μόνο υπό την επίβλεψή του. Η φίλη σου δε θα μπορέσει να επιστρέψει…

-Εσύ πώς γύρισες; ρώτησε ο Ζαφείρης ανοίγοντας για πρώτη φορά το στόμα του.

-Με έστειλε πίσω για να βρω τον Μάρκο. Το ότι προσπαθούσατε να ανοίξετε την Πύλη τον βοήθησε να τον εντοπίσει.

-Γιατί πρέπει να βρεις τον Μάρκο; ψέλλισε ο Άρης.

-Δεν καταλαβαίνετε; Ελπίζει ότι ο Μάρκος θα του δώσει το Σκήπτρο σε αντάλλαγμα για το κορίτσι.

Ο Μάρκος άσπρισε τόσο, που η Μαρίνα που καθόταν δίπλα του ανησύχησε.

-Αυτό είναι αδύνατο, είπε η κοπέλα.

-Ναι, αδύνατο, αυτό είπα κι εγώ. Ο Αριστείδης ακούστηκε ανακουφισμένος.

-Αλλά είπες ότι έψαχνες τρόπο για να τον εξουδετερώσεις, έκανε ο Μάρκος.

-Πράγματι.

-Έχεις κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό σου;

Ο Αριστείδης δίστασε. Όσο περισσότερα έλεγε, τόσο περισσότερο ενοχοποιούσε τον εαυτό του. Αναρωτήθηκε σε ποιο σημείο έπρεπε να σταματήσει. Τελικά πήρε μία απόφαση.

-Υπάρχει ένα μαγικό αντικείμενο που μπορεί να εξουδετερώσει έναν μάγο, είπε διερευνητικά. Όχι μόνο ένα δηλαδή, αλλά αυτή τη στιγμή μόνο ένα μου είναι γνωστό. Τα ίχνη του είχαν χαθεί από καιρό και οι Καθρέφτες που κυκλοφορούν εδώ δεν είναι αρκετά ισχυροί για να εντοπίζουν τέτοια πράγματα. Είναι πρακτικά άχρηστοι, όλοι οι Μαύροι Καθρέφτες που έχουν περάσει από τα χέρια μου όλα αυτά τα χρόνια, ήταν εντελώς άχρηστοι, συμπλήρωσε θυμωμένα.

Ο Άρης σκέφτηκε ότι αυτή η φράση τον ενοχοποιούσε για το εμπόριο μαγικών αντικειμένων, αλλά δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να λογομαχήσει μαζί του.

-Στο Νησί όμως, υπήρχε ο Καθρέφτης του Άιζακ. Βρήκα την ευκαιρία, όταν με άφησε μόνο μου για δύο λεπτά στο εργαστήριό του, να ρωτήσω τον Καθρέφτη για το αντικείμενο που επιθυμούσα. Μου το έδειξε αμέσως. Ήταν εκείνη η ημέρα που με είδες να σε κοιτάω: δεν έψαχνα εσένα φυσικά, τότε δε γνώριζα καν την ύπαρξή σου. Προφανώς όμως, ο ίδιος ο Άιζακ είχε ήδη παραγγείλει από τον Καθρέφτη του να αναζητήσει εσένα και το Σκήπτρο σου κι εκείνος έτυχε να σε βρει την στιγμή που ήμουν εγώ μπροστά. Ήταν μία επικίνδυνη πράξη. Όπως σας είπα, ο Μαύρος Καθρέφτης είναι παράξενο πράμα. Θα μπορούσε να ξαναδείξει το αντικείμενο που του ζήτησα μετά από πέντε λεπτά, πράμα που θα με ενοχοποιούσε αμέσως, και αυτή τη φορά να είναι και ο Άιζακ μέσα στο δωμάτιο. Φαίνεται πως δεν έγινε τίποτα τέτοιο, αν είχε γίνει θα είχα υποστεί ήδη τις συνέπειες.

-Συγχαρητήρια για την τόλμη σου, τον ειρωνεύτηκε ο Μάρκος.

-Τι εννοείς τις συνέπειες; ρώτησε η Μαρίνα. -Ο Άιζακ μπορεί να σε νικήσει σε μία μάχη;

-Σε μία άμεση μάχη μάλλον όχι, όσο δεν έχει σκήπτρο. Αλλά θα έβρισκε άλλα πράγματα να κάνει, και σίγουρα θα είχε βρει τρόπο να με ανακρίνει.

-Και τι είναι αυτό το αντικείμενο; Αυτό που έψαχνες; ρώτησε ο Άρης.

-Ένα ασημένιο μενταγιόν που κρέμεται από μία αλυσίδα, μουρμούρισε ο Μάρκος μελαγχολικά.

-Πράγματι! Πώς είναι δυνατόν να μην έχεις ακούσει για τον Μαύρο Καθρέφτη, αλλά να ξέρεις γι' αυτό;

-Άσε, είναι μεγάλη ιστορία. Εσείς κλέψατε λοιπόν το περιδέραιο;

-Έστειλα τον Ζαφείρη να το πάρει. Ήταν εύκολο γι' αυτόν, έστω και χωρίς σκήπτρο. Είναι πολύ καλός σ' αυτού του είδους τις δουλειές. Ήταν στο πίσω δωμάτιο ενός παλαιοπωλείου, πίσω από μία πόρτα που φυλασσόταν από ένα απλό ξόρκι απόκρυψης και μερικές κλειδαριές. Δεν πάει πολύς καιρός που ήρθε στην κατοχή μας. Μετά τον άφησα πίσω να το φυλάει και επέστρεψα στο Νησί, διερευνητικά αυτή τη φορά, με τη δικαιολογία ότι ο Άιζακ μου χρωστούσε κάποια χρήματα. Τότε ήταν που παγιδεύτηκα. Τότε γνώρισα και την Άννα. Κανείς μας δεν μπορούσε να βρει τρόπο να φύγει, μέχρι εχτές το απόγευμα: ο Άιζακ με κάλεσε και μου μίλησε για σένα και για την ανταλλαγή που είχε σκοπό να σου ζητήσει. Μου άνοιξε το Πέρασμα για να έρθω να σε βρω και να 'μαι. Θα το ξανανοίξει όταν τον ειδοποιήσω ότι δέχεσαι την ανταλλαγή και ότι πηγαίνεις εκεί να του δώσεις το Σκήπτρο και να πάρεις το κορίτσι.

-Αλλά αυτό δεν πρόκειται να γίνει. Πρέπει να βρούμε έναν άλλο τρόπο, είπε η Μαρίνα.

-Ναι, αυτό λέω και εγώ, αναστέναξε ο Αριστείδης. Μόνο που δεν μπορώ να σκεφτώ κανέναν άλλο τρόπο. Δε θα αφήσει κανέναν άλλο να μπει στο Νησί, ούτε καν εμένα. Το είπε καθαρά: ο μάγος θα φέρει το Σκήπτρο και θα πάρει την κοπέλα. Σε αυτή τη φάση, οποιαδήποτε ιδέα είναι ευπρόσδεκτη.

-Υπάρχει μήπως περίπτωση να καταφέρει ο Μάρκος να του φορέσει το περιδέραιο; ρώτησε η Μαρίνα.

-Δεν ξέρω κοπελιά, εμένα μου φάνηκε αδύνατο. Εγώ προσωπικά δεν τόλμησα καν να το φέρω μαζί μου στο Νησί. Το εργαστήριο του Άιζακ φυλάσσεται από ισχυρά μάγια και ο ίδιος κρύβεται τον περισσότερο καιρό εκεί. Όσο ο Μάρκος έχει το Σκήπτρο ίσως έχει κάποια ελπίδα, αλλά δε θα τον αφήσει να τον πλησιάσει αρκετά για να του φορέσει το περιδέραιο και σίγουρα δε θα του δώσει την κοπέλα αν δεν πάρει το Σκήπτρο. Ακόμα και αν τον σκοτώσει, δεν ξέρω αν θα μπορέσουν ποτέ να γυρίσουν πίσω. Αυτή τη στιγμή μόνο ο Άιζακ ανοίγει τις Πύλες από το Νησί. Όπως το βλέπω εγώ, το να μπει αυτή τη στιγμή μόνος του εκεί μέσα και να δοκιμάσει να κάνει κάποιο κόλπο θα είναι η θανατική του καταδίκη. Υπάρχουν πέντε ακόμα μάγοι

και δεκαεννέα άτομα με ικανότητες που υποστηρίζουν τον Άιζακ – καθώς δεν ξέρουν τίποτα από τα τεκταινόμενα.

-Και τότε τι μπορεί να γίνει;

-Όσο νόμιζα ότι ο Άιζακ απλά κάθεται και περιμένει από μένα να του βρω ένα σκήπτρο, ότι συνεχίζει να μου έχει εμπιστοσύνη, πίστευα ότι είχα κάποια ελπίδα να τον παγιδεύσω. Τώρα όμως είδα ότι είναι προετοιμασμένος για όλα και έτοιμος για μάχη. Πραγματικά δεν ξέρω τι μπορεί να γίνει. Πρέπει να περιμένουμε…

-Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα, θα πάω αύριο, είπε ο Μάρκος. Ειδοποίησε τον να ανοίξει το Πέρασμα.

-Τι εννοείς θα πας αύριο; ρώτησε η Μαρίνα.

-Να παραδώσω το Σκήπτρο και να πάρω την Άννα.

-Πλάκα κάνεις.

-Αλήθεια; Σου φαίνομαι να κάνω πλάκα;

-Και το περιδέραιο;

-Χωρίς περιδέραιο.

-Τρελάθηκες; Δεν άκουσες τίποτα από όσα είπε ο άνθρωπος; Το ότι θα χάσεις το Σκήπτρο σου είναι το μικρότερο από τα κακά που μπορούν να συμβούν.

-Θα πάω αύριο, ξανάπε ο Μάρκος αποφασιστικά. Μετά βλέπουμε.

Τέσσερα άτομα τον κοιτούσαν με βλέμματα γεμάτα έκπληξη και απογοήτευση. Μικρό το κακό. Ποτέ δεν τον είχε απασχολήσει η γνώμη των άλλων όταν έπαιρνε μια απόφαση.

5.

Ο Άρης και η Μαρίνα σιγοκουβέντιαζαν στην κρεβατοκάμαρα της Άννας. Ο Μάρκος, που εδώ και ώρα κάπνιζε στο μπαλκόνι, μπήκε στο δωμάτιο και κάθισε ανάμεσά τους αμίλητος. Ο Άρης συλλογίστηκε πως θα είχε ανάγκη από παρηγοριά, αλλά ήταν όλοι τους πολύ αναστατωμένοι και ανίκανοι να του προσφέρουν συμπόνια.

Ο Μάρκος ήξερε τι σκεφτόντουσαν: πίστευαν ότι φερόταν απερίσκεπτα και εγωιστικά, δεν είχε την υποστήριξή τους κι αυτό ήταν το πιο τρομακτικό απ’ όλα. Σίγουρα τόση ώρα μιλούσαν γι’ αυτόν και ήταν βέβαιος ότι δε θα του άρεσαν αυτά που έλεγαν. Θα έπρεπε να προσπαθήσει να τους εξηγήσει, χρειαζόταν τη συμπαράστασή τους, χωρίς αυτούς ήταν μόνος. Πραγματικά μόνος αυτή τη φορά και

κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να το αντέξει. Όμως πώς να βρει λόγια να τους εξηγήσει γιατί είχε πάρει αυτή την απόφαση; Κάθισε ανάμεσά τους και κοιτούσε τον τοίχο μουτρωμένος. Οι συζητήσεις είχαν πάψει άλλωστε από τη στιγμή που μπήκε στο δωμάτιο.

-Γιατί το κάνεις; ρώτησε τελικά η Μαρίνα, που όπως πάντα δεν μπορούσε να κρατήσει το στόμα της κλειστό για πολλή ώρα. -Γιατί να πάρεις μία βιαστική απόφαση για κάτι τόσο σοβαρό; Θα βρούμε έναν άλλο τρόπο, τώρα ξέρουμε πού είναι η Άννα, ξέρουμε ότι είναι καλά και ο Άιζακ δεν έχει κανένα λόγο να την πειράξει. Μπορεί να περιμένει για λίγο ακόμα στο Νησί. Ξέρουμε πολλά πράγματα τώρα. Θα προσπαθήσουμε όλοι μαζί, δεν μπορεί να μην υπάρχει τρόπος να ανοίγουν αυτές οι Πύλες ποτέ! Θα πάμε μέσω ενός άλλου Κόσμου, θα ζητήσουμε βοήθεια από όλους, θα…

-Μαρίνα, αύριο θα πάω στο Νησί και θα φέρω την Άννα, αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα κάναμε όλα αυτά. Είναι η λύση στο πρόβλημά μας, γιατί δεν το καταλαβαίνεις;

-Όχι, δεν είναι αυτή η λύση στο πρόβλημά μας. Και άλλωστε δεν είσαι μόνο εσύ. Δεν είναι μόνο ότι θα χάσεις το Σκήπτρο, ίσως αυτό να μη σε ενδιαφέρει και πολύ, αν και αμφιβάλω. Όλους τους μάγους τους ενδιαφέρει το σκήπτρο τους.

-Με ενδιαφέρει το Σκήπτρο φυσικά.

-Δεν άκουσες λέξη από όσα είπε ο Αριστείδης; Ένας μάγος –Αθάνατος! Αν αποχτήσει σκήπτρο αυτός ο άνθρωπος Μάρκο, θα γίνει πανίσχυρος. Αυτό δε συμφέρει κανέναν μας. Ποιος θα τον αντιμετωπίσει μετά; Ποιος θα τα βάλει μαζί του;

-Αυτό είναι που με φοβίζει εμένα περισσότερο απ’ όλα, μουρμούρισε ο Άρης.

-Ποιο; έκανε η Μαρίνα ενοχλημένη από τη διακοπή.

-Το ποιος θα τα βάλει μαζί του αργότερα.

Η Μαρίνα τον αγνόησε.

-Δεν έχεις το δικαίωμα να του δώσεις το Σκήπτρο. Κανένας μάγος δε θα συμφωνήσει σ’ αυτό.

-Οι μάγοι ας φροντίσουν για τα δικά τους ζητήματα. Και ας κάνουν λιγότερες βλακείες στο μέλλον.

-Οι μάγοι δεν έχουν το δικαίωμα να δώσουν το σκήπτρο τους. Και το ποίημα; Ξεχνάς το ποίημα;

-Αλλά το σκήπτρο γυρίζει πάντα στον μάγο του, είπε ο Μάρκος υπομονετικά.

-Όχι όταν το έχει δώσει.

-Αλήθεια; Έτσι νομίζεις; Και πού το ξέρεις αυτό αφού κανένας δεν έδωσε ποτέ το δικό του;

-Παίζεις με τις λέξεις. Αν το δώσεις με τη θέλησή σου, δε θα βρει τον λόγο να σε αμφισβητήσει. Δε θα μπορεί να γυρίσει.

-Κι όμως αυτό το σκήπτρο γυρίζει πάντα, ακόμα και όταν το έχεις δώσει. Είναι το πιο πεισματάρικο πράγμα που έχω συναντήσει στη ζωή μου. Χειρότερο ακόμα και από εσένα, πρόσθεσε προσπαθώντας να αστειευτεί.

Η Μαρίνα δεν το βρήκε καθόλου αστείο.

-Πώς μπορείς να το ξέρεις αυτό; Εσύ το είχες κρυμμένο στη ντουλάπα, πώς μπορείς να ξέρεις τι μπορεί να κάνει; ρώτησε προκλητικά.

Ο Μάρκος αναστέναξε. -Ξέρω, είπε. Δεν το είχα πάντα κρυμμένο στη ντουλάπα. Κάποτε… Κάποτε έκανα τα πάντα για να το ξεφορτωθώ.

-Τι σημαίνει αυτό; Πώς έκανες το πάντα για να ξεφορτωθείς το Σκήπτρο;

-Α, δοκίμασα πολλούς τρόπους: το πέταξα στη χωματερή, το άφησα στο δάσος, το πούλησα…

-Δεν μπορεί να μιλάς σοβαρά.

-Ο Άρης μπορεί να στο επιβεβαιώσει. Με ήξερε καλά εκείνη την ηρωική περίοδο της ζωής μου!

-Αλήθεια είναι, μουρμούρισε ο Άρης.

-Δεν είναι δυνατόν να έκανες κάτι τέτοιο!

-Αλλά το έκανα. Το Σκήπτρο γύρισε σε μένα με τους πιο παράδοξους τρόπους. Το ίδιο θα κάνει και τώρα.

-Πώς μπορείς να είσαι σίγουρος γι’ αυτό;

-Είμαι!

Ο Μάρκος θα ήθελε πολύ να ήταν πραγματικά σίγουρος γι’ αυτό, αλλά δεν μπορούσε να ομολογήσει τις αμφιβολίες του στην Μαρίνα.

-Πρέπει να πάρω πίσω την Άννα, είπε σταθερά. Αυτή είναι η αποστολή μου, όπως ο Νέδιστος έπρεπε να πάρει πίσω την Άρπα του. Τα υπόλοιπα θα λυθούν μετά. Πρέπει να μένουμε πιστοί στην αποστολή μας Μαρίνα, έτσι δεν είναι;

Η Μαρίνα έδειξε κάποια σημάδια υποχώρησης.

-Αλλά… Γιατί δεν παίρνεις τουλάχιστον μαζί σου το περιδέραιο;

-Όχι. Άλλος πρέπει να κρατάει το περιδέραιο. Μην ξεχνάς ότι είναι η μοναδική μας ελπίδα. Δεν πρέπει να διακινδυνεύσουμε να χαθεί.

-Δε θα μπορέσεις να αντιμετωπίσεις τον Άιζακ χωρίς σκήπτρο, παρατήρησε ο Άρης.

-Σκοπεύεις να αντιμετωπίσεις τον Άιζακ; ρώτησε η Μαρίνα που επιτέλους πρόσεξε αυτό που έλεγε ο Άρης.

Ο Μάρκος δεν απάντησε.

-Χρειάζομαι τη συμπαράστασή σου. Πρέπει να είσαι με το μέρος μου, της είπε. Θα ήθελα να σε πείσω ότι ξέρω τι κάνω αυτή τη φορά, αλλά δεν μπορώ, γιατί η αλήθεια είναι ότι δεν έχω ιδέα, όπως πάντα.

-Πρέπει να το σκεφτούμε ακόμα. Πρέπει να οργανώσουμε ένα σχέδιο, να μιλήσουμε και με άλλους.

-Πρέπει να πάω αύριο στο Νησί και να πάρω την Άννα, είπε σταθερά ο Μάρκος. Το ξέρω ότι αυτό πρέπει να γίνει. Μετά υπόσχομαι ότι θα αντιμετωπίσω τις συνέπειες. Θα με υποστηρίξεις;

-Το υποσχέθηκα στον Άρη, έκανε η Μαρίνα παραδομένη.

-Ποιο;

-Ότι θα σε υποστηρίξω ό,τι και να γίνει. Είναι παράλογο αυτό που κάνεις, αλλά αν δε σε υποστηρίξω ούτε εγώ, τότε θα είσαι μόνος σου όταν θα χρειαστεί να λογοδοτήσεις.

Ο Μάρκος έτριψε τους κροτάφους του με τις παλάμες του.

-Σε ποιον θα λογοδοτήσω;

-Σε όλους όσους γνωρίζεις και σε αυτούς που δε γνωρίζεις ακόμα. Στην Νατάσσα Καπουράκη, στα Ξωτικά και στους Αθάνατους. Σε όλους τους μάγους που υπάρχουν σε αυτόν τον Κόσμο και στους άλλους Κόσμους. Στην κυρία Ειρήνη, στον Νίκο, στη Μαγδαληνή, στον παλαιοπώλη, ακόμα και στην ίδια την Άννα. Όλοι θα υποστούν τις συνέπειες και όλοι θα κατηγορήσουν εσένα. Θα είσαι αυτός που έδωσε στον μάγο – Αθάνατο τη δύναμη να κάνει ό,τι θέλει. Και σίγουρα θέλει να κάνει πολλά, αλλιώς δε θα αναζητούσε σκήπτρο με τόση μανία.

6.

Η στρογγυλή σκάλα ανέβαινε απότομη στο εσωτερικό του πυργίσκου. Ένας νεαρός μάγος τον είχε οδηγήσει από τον κήπο σε μία πόρτα που έβγαζε στη βάση της

και μετά τον είχε αφήσει να συνεχίσει μόνος του. Ο χώρος της σκάλας ήταν στενός, αποπνικτικός σε κάποια σημεία και φωτιζόταν μόνο από μικρά παράθυρα σαν φεγγίτες, ένα σε κάθε όροφο. Ο Μάρκος ανέβαινε ήδη αρκετή ώρα και η κορυφή της δε φαινόταν πουθενά. Από ένα σημείο και μετά όλα του φαίνονταν ίδια καθώς στριφογύριζε μέσα στον περιορισμένο χώρο και έχασε τον προσανατολισμό του. Μόνο από τα μικρά παράθυρα, όταν κάποιο από αυτά ήταν στο κατάλληλο ύψος και κατάφερνε να το φτάσει, έβλεπε τον κήπο κάτω, όλο και πιο μακριά.

Κάποτε η ανάβαση τελείωσε και στο τέλος της σκάλας βρέθηκε μπροστά σε μία πόρτα. Ήταν μισάνοιχτη και την έσπρωξε με την άκρη του Σκήπτρου. Στάθηκε εκεί, μπροστά στην πόρτα του εργαστηρίου του Άιζακ και, όπως είχε κάνει πολλές φορές στο παρελθόν ο Αριστείδης, έμεινε να κοιτάζει το εσωτερικό εντυπωσιασμένος.

Το δωμάτιο ήταν κυκλικό. Οι τοίχοι αποτελούνταν από στενά και ψηλά παράθυρα που έφταναν από το πάτωμα ως το ταβάνι και χωρίζονταν μεταξύ τους με στενές κολώνες. Απ' αυτό το ύψος, τα παράθυρα πρόσφεραν μία καταπληκτική θέα του πάρκου, της λίμνης και, πιο πέρα, του πευκοδάσους. Η οροφή σχημάτιζε έναν τρούλο. Ο Μάρκος πρόσεξε τη χύτρα που έβραζε στο κέντρο του δωματίου. Στεκόταν πάνω σε τρία μικρά ποδαράκια και άχνιζε, ενώ το μωσαϊκό από κάτω της είχε ένα περίπλοκο σχέδιο, παρόμοιο με αυτό που είχε η γιαγιά στην αποθηκούλα της. Παρατήρησε πως κανενός είδους φωτιά δεν έκαιγε από κάτω της. Το βλέμμα του τράβηξε ο Μαύρος Καθρέφτης. Στεκόταν απέναντι από την πόρτα και έμοιαζε σαν ένας απλός καθρέφτης δαπέδου, μόνο που ήταν μαύρος και δυσκολευόταν να ξεχωρίσει αυτό που καθρεφτιζόταν μέσα του. Είχε πάντως την υποψία ότι αυτό που καθρεφτιζόταν, δε βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο.

Η εμφάνιση του Άιζακ τον διέκοψε από την παρατήρηση του χώρου. Εμφανίστηκε ξαφνικά σαν από το πουθενά, βγήκε πιθανώς πίσω από μία ντουλάπα, και ο Μάρκος υποψιάστηκε ότι μετά την κλειστοφοβική σκάλα και το απίστευτο κυκλικό δωμάτιο, ήταν από μέρους του άλλη μία κίνηση εντυπωσιασμού.

-Καλωσήρθες Μάρκο Γούναρη, απόγονε της Δέσποινας Γούναρη από την Τριανταφυλλιά!

-Εσύ λοιπόν είσαι ο Άιζακ; ρώτησε ο Μάρκος χωρίς να ταραχτεί. Δε σκόπευε να του δώσει την ικανοποίηση ότι τον είχε εντυπωσιάσει. -Υποθέτω ότι θα έχεις κι εσύ προγόνους και τόπο καταγωγής, αλλά δεν τα γνωρίζω για να σε προσφωνήσω κατάλληλα και αμφιβάλλω αν θα μπεις στον κόπο να μου τα αναφέρεις.

-Κάνεις λάθος, απάντησε ο Άιζακ παραβλέποντας την ειρωνεία. Η καταγωγή μου είναι από την Αρκαδία. Ένας πρόγονός μας ήταν κοινός και, όπως πιθανώς θα έχεις ακούσει, ήταν ο μάγος Ρομέσταμος! Είμαστε κατά κάποιο τρόπο μακρινοί συγγενείς. Εσύ ανήκεις σε ένα παρακλάδι της οικογένειας που στάθηκε πιο τυχερό και διατήρησε σε όλους τους αιώνες που μεσολάβησαν τη μαγική φλόγα, περνώντας την από τη μία γενιά στην άλλη. Εγώ πάλι, είμαι κάποιος που γεννήθηκε με το χάρισμα χωρίς να έχει μάγους συγγενείς και χρειάστηκε να ψάχνω χρόνια ολόκληρα για να βρω από πού κατάγομαι στ' αλήθεια και ποιο είναι το γενεαλογικό μου δέντρο.

-Μάλιστα.

-Το σκήπτρο που κρατάς θα μπορούσε, όπως καταλαβαίνεις, να ανήκει σε μένα, αν είχαν έρθει αλλιώς τα πράγματα.

Ο Μάρκος έσφιξε μηχανικά το Σκήπτρο του, αλλά αμέσως χαλάρωσε. Είχε έρθει εδώ για να το παραδώσει σ' αυτόν τον παράξενο άντρα.

-Δε χρειάζονται εξηγήσεις, του είπε, δεν πιστεύεις φυσικά στ' αλήθεια ότι θα με πείσεις πως δικαιούσαι να έχεις αυτό το σκήπτρο;

-Ίσως να το δικαιούμαι όσο κι εσύ.

Ο Μάρκος αισθάνθηκε να φουντώνει, αλλά συγκρατήθηκε. Δεν είχε κάνει αυτό το ταξίδι για να τσακωθεί με τον Άιζακ. Δεν είχε κανένα λόγο να το συζητήσει μαζί του, έπρεπε απλά να του παραδώσει το Σκήπτρο.

-Ήρθα για να σου δώσω το Σκήπτρο όπως ζήτησες, όχι για να διορθώσω μία ανύπαρκτη αδικία αλλά για να αφήσεις την Άννα να γυρίσει πίσω. Αυτό είναι το μοναδικό πράγμα που πρέπει να συζητήσουμε οι δυο μας. Η καταγωγή σου και τα βάσανά σου με αφήνουν αδιάφορο!

-Ώστε δε σε ενδιαφέρει σε τι χέρια θα καταλήξει το Σκήπτρο σου! έκανε ο Άιζακ υποκριτικά.

-Το Σκήπτρο μου θα τα βγάλει πέρα μόνο του, σε ό,τι χέρια και να καταλήξει, απάντησε ο Μάρκος αδιάφορα. -Ας πούμε καλύτερα πώς θα γίνει η ανταλλαγή.

-Απλά: μου αφήνεις τώρα εδώ το Σκήπτρο και φεύγεις αμέσως από τη Βίλα. Προχωράς μέχρι το λοφάκι που υπάρχει το Νησί, να, αν κοιτάξεις από αυτό το παράθυρο μπορείς να το δεις. Εκεί ανοίγει συνήθως ένα Πέρασμα για τον Κόσμο σου. Όταν φτάσεις θα το βρεις ανοιχτό. Εκεί θα περιμένεις και την κοπέλα. Μόλις έρθει μπορείς να την πάρεις και να φύγετε. Μετά το Πέρασμα θα κλείσει και δε θα ξανανοίξει. Αυτό είναι όλο. Ο μοναδικός όρος από πλευράς μου είναι ότι δεν πρέπει

να προσπαθήσεις να επιστρέψεις στο Νησί, ούτε να αναζητήσεις πια το Σκήπτρο. Η συμφωνία μεταξύ μας θα έχει σφραγιστεί όταν πάρεις την κοπέλα και επιστρέψεις στον τόπο σου. Κανένας μας δε θα μπορεί να την ακυρώσει. Είναι μία τίμια συμφωνία, χωρίς παγίδες.

-Η μεταξύ μας συμφωνία δεν έχει τίποτα τίμιο: στηρίζεται σε έναν εκβιασμό από μέρους σου, παρατήρησε ο Μάρκος. Σε μία απαγωγή. Το Σκήπτρο ουσιαστικά είναι τα λύτρα για να πάρω πίσω την Άννα.

Αυτή η δήλωση έκανε τον Άιζακ να αντιδράσει.

-Αλήθεια; Μήπως εγώ τα προκάλεσα όλα αυτά; Μήπως χάλασα τις Πύλες και αύξησα την έκλυση ενέργειας; Μήπως έκανα τη φίλη σου να πετάει; Εγώ απλά εκμεταλλεύτηκα μία ευκαιρία, θα ήμουν ηλίθιος αν δεν το έκανα!

-Μάλιστα. Μία ευκαιρία λοιπόν… Αλλά τι θα γίνει με τις Πύλες, αλήθεια; Στον Κόσμο μου υπάρχει μεγάλο πρόβλημα, πρέπει να με βοηθήσεις να το αποκαταστήσουμε;

-Αυτό δεν ήταν μέσα στη συμφωνία.

-Ναι, αλλά το Σκήπτρο αξίζει κάτι παραπάνω από την Άννα, νομίζω. Θα έλεγα μάλιστα ότι για σένα αξίζει τα πάντα.

-Ας μη υπερτιμούμε την αξία ενός αντικειμένου, φίλε Μάρκο.

Ο Μάρκος ενοχλήθηκε. Ένιωσε πως δεν μπορούσε να ακούει άλλες σαχλαμάρες.

-Δεν είμαι φίλος σου και ξέρω πολύ καλά τι είναι ένας μάγος χωρίς σκήπτρο · μην προσπαθείς να υποκριθείς ότι δεν είναι κάτι σπουδαίο. Είμαι σίγουρος ότι η πιο τρελή σου επιθυμία αυτή τη στιγμή είναι να έρθει στα χέρια σου. Αυτό βέβαια μπορεί να αυξήσει την τιμή. Μην ξεχνάς ότι την αρχική συμφωνία την έκανες με τον Αριστείδη, εγώ όμως είμαι αυτός που θα πει την τελευταία λέξη. Λοιπόν: ξέρεις κάποιον τρόπο να διορθωθεί το θέμα με τις Πύλες και τα Περάσματα στον τόπο μου; Δεν πιστεύεις βέβαια ότι ένα τέτοιο πρόβλημα μπορεί να μείνει άλυτο για πολύ ακόμα.

-Δεν έχω σχέση με τις Πύλες στον Κόσμο σου…

-Το ξέρω, αλλά ο υπαίτιος δεν μπορεί δυστυχώς να αναστρέψει την κατάσταση. Λοιπόν;

-Μήπως τώρα εσύ είσαι αυτός που υποκρίνεται ότι η κοπέλα δεν είναι αρκετά σημαντική ώστε αυτή από μόνη της να αξίζει το Σκήπτρο;

-Άιζακ, τι σου κοστίζει να μου πεις τον τρόπο να διορθώσω το πρόβλημα, αν τον ξέρεις; Εσύ δεν έχεις πια σχέση με τον Κόσμο μου και δε βρίσκω σε τι σε ωφελεί να

χάνονται ανυποψίαστοι άνθρωποι σε άλλα Σύμπαντα. Μία φίλη μου μάγισσα λέει ότι αυτό είναι το μικρότερο από τα κακά που μπορεί να συμβούν. Η έκλυση ενέργειας σε έναν Κόσμο άσχετο με τη μαγεία δεν μπορεί να είναι καλό πράγμα… Ίσως μάλιστα τελικά αυτό να σου δημιουργούσε κι εσένα προβλήματα.

-Τώρα προσπαθείς εσύ να με πείσεις για κάτι που δεν είναι αλήθεια. Ο Κόσμος σου μου είναι πραγματικά αδιάφορος. Και οι άνθρωποι που χάνονται ή η ενέργειά του, δεν μπορούν να μου δημιουργήσουν κανένα πρόβλημα. Αντίθετα θα είναι προς όφελος όλων μας αν ο Αριστείδης και ο Ζαφείρης σταματήσουν τα σούρτα φέρτα για κάποιο διάστημα.

-Όσο για αυτό, συμφωνώ κι εγώ. Λοιπόν;

-Λοιπόν, επειδή δεν είμαι κακός άνθρωπος όπως σίγουρα νομίζεις, θα σου δώσω αυτό που ζητάς: το ανακάλυψα πριν από χρόνια και αναρωτιόμουνα γιατί μπορεί κάποιος να έφτιαξε κάτι τέτοιο. Ένα παρόμοιο πρόβλημα δεν έχει αναφερθεί ποτέ πριν σε κανέναν από τους Κόσμους που γνωρίζω. Ωστόσο, κάποιος μάγος πριν εκατοντάδες χρόνια, έφτιαξε ένα περίπλοκο ξόρκι που επαναφέρει την κατάσταση του Κόσμου εκεί που ήταν πριν δημιουργηθεί η βλάβη. Την ενεργειακή κατάσταση εννοώ, καταλαβαίνεις. Δεν το έχω δοκιμάσει ποτέ, φυσικά, αλλά όταν πληροφορήθηκα το πρόβλημα το μελέτησα, και έχω κάθε λόγο να πιστεύω ότι θα καταφέρει να διορθώσει τις Πύλες, να τις σταθεροποιήσει εννοώ, να τις κάνει να πάψουν να ανοιγοκλείνουν και να επαναφέρει τα Περάσματα.

-Ωραία! Άρα είναι ακριβώς αυτό που μου χρειάζεται.

-Ναι, μόνο που… καταλαβαίνεις βέβαια ότι δε θα μπορέσεις να το εκτελέσεις εσύ προσωπικά.

-Και γιατί όχι;

-Γιατί τέτοιου είδους ξόρκια είναι ισχυρά και χρειάζονται σκήπτρο, φυσικά!

Ο Μάρκος άρχισε ξαφνικά να συνειδητοποιεί τι σήμαινε για έναν μάγο να μην έχει σκήπτρο!

-Αλλά εσύ, αν δεν κάνω λάθος, εκτελούσες ισχυρά ξόρκια όλον αυτό τον καιρό! Μη μου πεις όχι, αλλιώς το κάστρο, το εργαστήριο, τίποτα απ’ όλα αυτά δε θα υπήρχαν εδώ.

-Έχεις δίκιο. Η αλήθεια είναι ότι με το πέρασμα των χρόνων έχω συσσωρεύσει μεγάλη μαγική δύναμη, καθώς και πολλά μαγικά αντικείμενα και ραβδιά. Τα ραβδιά

βλέπεις, μπορούν να αντικαθιστούν το σκήπτρο εν μέρει και για ορισμένα ξόρκια. Ελπίζω να έχεις μερικά, αν αποφασίσεις να εξακολουθήσεις να εξασκείς τη μαγεία.

-Δεν εξασκώ μαγεία! έκανε ο Μάρκος απότομα. -Θα μου δώσεις το ξόρκι; Θα βάλω τον Αριστείδη να το εκτελέσει, ελπίζω να τα καταφέρει.

-Α, ο Αριστείδης είναι καλός και έμπειρος μάγος, και η δική σου παρουσία θα βοηθήσει φυσικά. Χρειάζεται προσοχή όμως: το ξόρκι όπως σου είπα είναι περίπλοκο και επικίνδυνο. Χρειάζεται προετοιμασία… αλλά γιατί σου τα λέω όλα αυτά; Είμαι σίγουρος ότι ο Αριστείδης θα ξέρει καλύτερα από μένα τι χρειάζεται να γίνει.

Απότομα, ο Άιζακ γύρισε την πλάτη στον Μάρκο και βάλθηκε να ψαχουλεύει στη βιβλιοθήκη που βρισκόταν δίπλα στο σημείο που στεκόταν, καθώς και στα σκόρπια χαρτιά που υπήρχαν γύρω από αυτήν. Ο Μάρκος συνειδητοποίησε ότι όλη αυτή την ώρα δεν είχε κάνει ούτε βήμα μέσα στο δωμάτιο και ούτε ο Άιζακ του είχε προτείνει να περάσει μέσα. Ένοιωσε ότι αυτό ήταν κάπως προσβλητικό και έκανε μερικά βήματα. Καθώς κοιτούσε την πλάτη του άλλου, σκέφτηκε ότι θα ήταν πολύ εύκολο να τον σκοτώσει επιτόπου, με ένα απλό τίναγμα του Σκήπτρου που κρατούσε ακόμα στα χέρια του και για λίγες στιγμές, μπήκε πράγματι στον πειρασμό να το κάνει. Ο Άιζακ δεν έδειχνε να τον φοβάται. Δεν έδωσε σημασία στις μετακινήσεις του και συνέχισε την έρευνά του χωρίς να γυρίσει καν να τον κοιτάξει. Τώρα είχε στρέψει την προσοχή του σε μερικά χαρτιά που ήταν τυλιγμένα σε ρολό σ’ ένα ράφι. Ξετύλιγε μερικά από αυτά, μουρμούριζε μόνος του και στην συνέχεια τα ξανατύλιγε απογοητευμένος. Κάποια στιγμή τον φώναξε:

-Το βρήκα, ανακοίνωσε. Πιστεύω πως είναι το σωστό.

Πλησίασε τον Μάρκο στην απέναντι μεριά του δωματίου.

-Ορίστε. Ελπίζω να σε βοηθήσει, απ’ ό,τι φαίνεται οι Πύλες είναι πολύ σημαντικές για σένα.

Ο Μάρκος πήρε το ρολό χαρτί και το έβαλε στον σάκο του.

-Ελπίζω κι εγώ να με βοηθήσει, είπε.

Ο Άιζακ στεκόταν πολύ κοντά του. Ασυναίσθητα τράβηξε το Σκήπτρο πάνω στο στήθος του. Η επιθυμία να το χρησιμοποιήσει διαπέρασε το σώμα του και χρειάστηκε να συγκρατηθεί για να κρατήσει ακίνητα τα χέρια του.

-Λοιπόν; Ήρθε η ώρα να μου το δώσεις και να πούμε αντίο, έκανε ο μεγαλύτερος μάγος δείχνοντας το με το κεφάλι. Ο Μάρκος αισθανόταν λες και το Σκήπτρο είχε κολλήσει επάνω του με δική του θέληση.

-Ναι… έκανε. Αλλά ποιος θα μου εγγυηθεί ότι θα κρατήσεις το δικό σου μέρος της συμφωνίας και θα μου δώσεις την Άννα;

Ο Άιζακ γέλασε. -Κανένας εκτός από εμένα δεν μπορεί να το εγγυηθεί αυτό, είπε χαριτωμένα. Αλλά τι σε κάνει να πιστεύεις ότι θέλω να κρατήσω τη φίλη σου εδώ; Μου είναι εντελώς άχρηστη και έχω τη στοιχειώδη λογική ώστε να καταλαβαίνω πως αν δεν την πάρεις δε θα φύγεις ούτε κι εσύ. Θα μείνεις στο Νησί και θα μου δημιουργείς συνεχώς προβλήματα, μέχρι να πετύχεις το δικό σου. Μην ανησυχείς λοιπόν, δώσε μου το Σκήπτρο και η κοπέλα, καθώς και η Πύλη θα είναι στην διάθεσή σου.

Ο Μάρκος καταλάβαινε πως είχε δίκιο. Ήταν η απροθυμία του να αποχωριστεί το Σκήπτρο που τον έκανε απλά να καθυστερεί: έπρεπε να το δώσει αμέσως και να φύγει από εκείνο το μέρος, πριν αλλάξει γνώμη. Κι όμως αρκούσε μία προσταγή από μέρους του, μία απλά κίνηση… είχε δει τι μπορούσε να κάνει το Σκήπτρο… Αντίθετα το έτεινε αποφασιστικά προς το μέρος του Άιζακ.

-Τώρα θα σε αφήσω στα χέρια αυτού του μάγου, μουρμούρισε. Θα μείνεις μαζί του και θα κάνεις αυτό που έκανες πάντα.

Ο Άιζακ τον κοίταξε καχύποπτα. Δεν μπορούσε να ακούσει τι έλεγε στο Σκήπτρο, αλλά κατανοούσε πως έπρεπε να του μιλήσει για να το πείσει να τον αποχωριστεί και να γίνει δικό του. Το σκήπτρο υπηρετούσε μόνο έναν μάγο, δεν ήταν δυνατόν να του στήσει κάποια παγίδα. Το γεγονός είναι, ότι μετά από αυτή τη συζήτηση, το Σκήπτρο πέρασε στα χέρια του αφήνοντας μία μεγάλη, άσπρη σπίθα.

Κεφάλαιο 5: Επιστροφή

1.

Η Άννα έτρεχε προς το λοφάκι, χωρίς να ξέρει τι ακριβώς πήγαινε να συναντήσει εκεί. Τελευταία τα πράγματα είχαν περιπλακεί. Προχτές για παράδειγμα, ο Αριστείδης είχε εξαφανιστεί και πάλι μετά από τη συγκέντρωση στη μεγάλη αίθουσα και είχε φοβηθεί ότι βρήκε τον τρόπο να φύγει και την εγκατάλειψε. Σήμερα, εντελώς ξαφνικά, ένας από τους νεότερους μάγους την πλησίασε την ώρα που επέστρεφε από την πρωινή της βόλτα στο δάσος. Έδειχνε αναστατωμένος.

-Σε ψάχνουμε ολόκληρο το πρωί, της είπε με ύφος που έκρυβε κάποιου είδους μομφής.

Αυτό ήταν αδιανόητο. Μετά από δύο μήνες στο Νησί, ήταν η πρώτη φορά που την έψαχνε κάποιος και μάλιστα ένας μάγος!

-Εμένα; Γιατί; Ήταν το μόνο που πρόλαβε να ρωτήσει. Ο νεαρός την ανάγκασε να τρέξει στο δωμάτιό της και της παράγγειλε να μαζέψει τα πράγματα που της άνηκαν, χωρίς να της δώσει εξηγήσεις. Ήταν βιαστικός, την ακολούθησε μέσα στο δωμάτιο και την πίεζε συνέχεια να κάνει γρήγορα, δεν της άφησε καν το περιθώριο να ελέγξει αν είχε αφήσει τίποτα πίσω, ούτε απάντησε σε καμία από τις ερωτήσεις της. Μετά την οδήγησε μέχρι την απέναντι όχθη της λίμνης και την πρόσταξε να πάει γρήγορα στο λοφάκι.

-Στο λοφάκι; τραύλισε η Άννα.

-Ναι, και γρήγορα. Καλή τύχη!

Έτσι απλά ξεκίνησε, κρατώντας στο χέρι την τσάντα με την οποία είχε φτάσει την πρώτη μέρα στο Νησί και με την καρδιά να χτυπάει από αγωνία, καθώς υποψιαζόταν πως είχε φτάσει η στιγμή που θα έφευγε, χωρίς να μπορέσει να αποχαιρετήσει την Τζιο ή τον Φραντσέσκο. Όπως είχε κάνει και τότε, κάλυψε πετώντας το μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής αλλά προσγειώθηκε όταν πλησίασε στους πρόποδες. Δεν ήξερε γιατί το έκανε αυτό, αλλά της φάνηκε σωστότερο κατά κάποιον τρόπο. Έτρεξε τα τελευταία μέτρα που τη χώριζαν από το ύψωμα ανυπόμονη, χωρίς να μπορεί να σκεφτεί, χωρίς να ξέρει τι την περίμενε εκεί που θα έφτανε.

Καθώς ζύγωνε, στην κορυφή του λόφου διέκρινε μία πόρτα, ή μάλλον το περίγραμμα μιας πόρτας, που διαγραφόταν φωτεινό κάτω από το μοναδικό δέντρο. Κατάλαβε αμέσως τι ήταν: μία Πύλη! Ίσως ο Αριστείδης να τα είχε καταφέρει τελικά, ή ίσως να ήταν αλήθεια αυτά που της έλεγαν τόσο καιρό, ότι έψαχναν τρόπο για την κάνουν να γυρίσει πίσω. Η Άννα ανέβαινε λαχανιάζοντας, χωρίς να μπορεί να πάρει τα μάτια της από το φωτεινό περίγραμμα. Επιτέλους!

Αλλά, κάτσε, τι γινόταν εκεί; Μπροστά στο Άνοιγμα στεκόταν ένας άνθρωπος. Από την απόσταση που βρισκόταν, η Άννα δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν άντρας ή γυναίκα, αλλά η παρουσία ενός ανθρώπου μπροστά στο σημείο διαφυγής της την έκανε να ανησυχήσει. Μπορεί βέβαια να ήταν ο Αριστείδης που την περίμενε για να γυρίσουν πίσω μαζί, αυτή η ιδέα της φάνηκε καθησυχαστική και την έκανε να

ταχύνει το βήμα της. Ο άνθρωπος την εντόπισε κι εκείνος και έκανε μερικά ανυπόμονα βήματα προς το μέρος της. Ήταν ένας άντρας και της έκανε νοήματα με τα χέρια του να βιαστεί… Είχε λαχανιάσει από το τρέξιμο και η ανηφόρα την έκανε να κόψει τη φόρα της, όμως τώρα τον έβλεπε πιο καθαρά… και δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της! Σταμάτησε απότομα και έμεινε να τον κοιτάει χάσκοντας. Έβλεπε καλά; Ήταν ο Μάρκος που της έκανε νοήματα από εκεί πάνω; Για κάποιον ανεξήγητο λόγο, η παρουσία του δεν τη χαροποίησε.

«Τι δουλειά έχει εδώ ο Μάρκος;» αναρωτήθηκε σχεδόν με τρόμο.

-Έλα λοιπόν, την παρότρυνε ανυπόμονα.

Η Άννα έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του σαστισμένη.

-Τι κάνεις εσύ εδώ;

-Ήρθα για να σε πάρω.

-Εσύ; Πώς; Γιατί;

-Τι θα πει γιατί; Για να με βοηθήσεις να μαζέψουμε τα χαλιά!

Έδειχνε σοβαρός και η Άννα δεν καταλάβαινε τι της έλεγε ούτε τι έκανε εκεί, δεν ήταν καν σίγουρη αν ήταν αληθινός. Κι αυτό που είπε για τα χαλιά ήταν παράλογο. Εκείνος είδε τον δισταγμό της και κατάλαβε ότι η ατάκα για τα χαλιά ήταν αποτυχημένη. Δεν είχε όμως χρόνο να της εξηγήσει, την πλησίασε και την έπιασε από το μπράτσο.

-Άννα, είμαι εδώ χωρίς σκήπτρο και δεν ξέρω τι μπορεί να μας συμβεί · είμαι το ίδιο ευάλωτος όπως κι εσύ. Έχει περάσει πολλή ώρα που σε περιμένω, δεν ξέρω για πόσο ακόμα θα είναι ανοιχτή η Πύλη. Πάψε να χαζεύεις και πάμε.

-Σκήπτρο;

Ο Μάρκος την τράβηξε προς την πόρτα κι εκείνη τον ακολούθησε μηχανικά.

Πέρασε με δύο δρασκελιές τραβώντας την πίσω του. Βρέθηκαν σ' έναν χώρο που έκανε ψύχρα και το φως από την Πύλη έκανε τα μάτια της να δακρύζουν. Ακριβώς απέναντι φαινόταν μία άλλη, ίδια, φωτεινή πόρτα και για μία στιγμή τους είδε: μέσα σε μία φωτεινή δέσμη, σ' ένα μπερδεμένο τοπίο όπου τα μάτια της δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν τις λεπτομέρειες με ακρίβεια, στέκονταν ο Άρης, η Μαρίνα, ο Αριστείδης και ένας ακόμη άντρας. Έδειχναν ταραγμένοι και φώναζαν κάτι ακατάληπτα λόγια που απευθύνονταν σ' αυτούς. Χέρια απλώνονταν προς το μέρος τους, προσπαθώντας να τους πιάσουν. Η Άννα δεν καταλάβαινε τίποτα, μία δίνη φωτός τους παράσερνε

μακριά από τους φίλους τους, καθιστώντας την ανίκανη να ελέγξει τα βήματά της. Ο Μάρκος έσφιγγε το χέρι της με δύναμη, κατάλαβε ότι είχε αρχίσει να πετάει πάνω από το έδαφος και αισθάνθηκε ευγνωμοσύνη που την κρατούσε τόσο δυνατά. Σαν οπτασία, ο Άρης προσπάθησε κι εκείνος να την πιάσει, αλλά απέτυχε. Το χέρι του σα να πέρασε μέσα από το δικό της και γλίστρησε μακριά. Η Μαρίνα τους πλησίασε και φώναξε κάτι στον Μάρκο τείνοντας ένα σκήπτρο προς το μέρος του. Ένας κεραυνός έπεσε ανάμεσά τους και τίναξε την Άννα και τον Μάρκο προς τα πίσω. Έπεφταν ανεξέλεγκτα προς τα κάπου, δεν μπορούσε να πει αν ήταν προς τα κάτω, προς τα πάνω ή προς το πλάι. Στροβιλίζονταν με όλο και αυξανόμενη ταχύτητα. Τελικά έκλεισε σφιχτά τα μάτια και κρατήθηκε από το χέρι του, το μοναδικό σταθερό πράγμα που υπήρχε μέσα σε όλο αυτό το ανακάτεμα από φωνές, φώτα και εικόνες.

Μετά όλα ησύχασαν ξαφνικά. Κατρακύλησαν σε μαλακό έδαφος χωρίς να αφήσουν τα χέρια. Το επόμενο πράγμα που είδε η Άννα ήταν το λιβάδι. Η Πύλη δεν υπήρχε πια, μόνο το λοφάκι και το μαλακό, υγρό χορτάρι από κάτω τους. Επικρατούσε ησυχία, μία γνώριμη ησυχία γεμάτη από τους ήχους από τα πουλιά και τα τζιτζίκια. Κοίταξε τον Μάρκο: ήταν πεσμένος μπρούμυτα δίπλα της ακίνητος, και δίπλα του βρισκόταν το σκήπτρο που του είχε πασάρει με κάποιον ανεξήγητο τρόπο η Μαρίνα. Σύρθηκε πάνω του ανήσυχη. Τον γύρισε ανάσκελα για να δει το πρόσωπό του: έδειχνε ανήμπορος να αντιδράσει, όμως ανάπνεε. Δε φαινόταν πληγωμένος, απλά λιπόθυμος. Τον ταρακούνησε ελαφρά και φώναξε τι όνομά του. Όταν εκείνος δεν αντέδρασε και πάλι, άρχισε να ανησυχεί. Ανησυχούσε κυρίως γιατί καταλάβαινε ότι έπρεπε να φύγουν αμέσως από κει. Γνώριζε πια καλά το Νησί και τις συνήθειες των κατοίκων του. Αν έμεναν σε ανοιχτό χώρο για πολλή ώρα, κάποιος θα τους εντόπιζε και σύντομα θα κατέληγαν στην έπαυλη. Αυτό δεν έπρεπε να συμβεί.

Ωστόσο ο Μάρκος δεν έδειχνε καθόλου έτοιμος να ξυπνήσει. Ό,τι και να έκανε, εκείνος δεν αντιδρούσε καθόλου. Κατάλαβε ότι έπρεπε να τον σύρει. Τον έπιασε από τις μασχάλες, αλλά ήταν βαρύς, δεν μπόρεσε να τον τραβήξει πάνω από ένα – δύο μέτρα, όμως το ταρακούνημά της τον έκανε να παίξει κάπως τα βλέφαρά του.

-Το Άστραπλον, μουρμούρισε.

Η Άννα δεν κατάλαβε τίποτα, αλλά τουλάχιστον είχε πει κάτι. Αυτό ήταν καλό σημάδι.

-Σύνελθε, του είπε. Ξύπνα, σε παρακαλώ, πρέπει να φύγουμε αμέσως από δω. Κουνήσου λίγο, βοήθησε με να σε τραβήξω κάτω από το λόφο. Πονάς πουθενά;

-Το Άστραπλον…

-Δεν καταλαβαίνω τι μου λες. Άνοιξε τα μάτια σου Μάρκο! είπε επιτακτικά.

Ο Μάρκος μισάνοιξε τα μάτια του.

-Το Άστραπλον.

-Τι είναι το Άστραπλον;

-Το σκήπτρο της Μαρίνας.

Η Άννα κατάλαβε επιτέλους. Άφησε τον Μάρκο και έπιασε το σκήπτρο. Ένα γνωστό μυρμήγκιασμα διαπέρασε το χέρι της, ενοχλητικό αλλά ανεκτό. Ήξερε ότι μπορούσε να το κρατήσει για μερικά λεπτά πριν η ενόχληση γίνει ανυπόφορη. Το έφερε στον ξαπλωμένο άντρα και το έβαλε στο χέρι του. Εκείνος το έσφιξε μηχανικά. Σαν να άντλησε δύναμη απ' αυτό, κατάφερε σε λίγο να ανασηκωθεί στηριζόμενος στον αγκώνα του και κοίταξε την Άννα με βλέμμα λιγότερο απλανές.

-Πρέπει να φύγουμε, της είπε.

-Αυτό λέω κι εγώ. Πρέπει να απομακρυνθούμε αμέσως από τον λόφο. Το σημείο δεν είναι ασφαλές, εκτός αν θέλουμε να βρεθούμε στο έλεος του Άιζακ.

-Όχι, εννοώ να φύγουμε από εδώ, απ' αυτό το Νησί, πριν καταλάβει ότι έχω άλλο σκήπτρο.

Το να μιλάει τον κούραζε ακόμα και γι' αυτό σταμάτησε.

-Μπορείς να ανοίξεις ξανά την Πύλη; ρώτησε η Άννα με αμφιβολία.

-Σε λίγο.

Στηριζόμενος στο Άστραπλον σηκώθηκε αργά στα πόδια του καταβάλλοντας προσπάθεια. Η Άννα τον υποβάσταξε και μαζί βάλθηκαν να κατεβαίνουν τον λόφο με αργά βήματα. Σε κάθε βήμα ο άντρας έδειχνε πιο δυνατός και όταν είχαν διανύσει μερικά μέτρα, είχε ανακτήσει πια την ικανότητα να περπατάει μόνος του. Η Άννα τον οδήγησε όσο πιο γρήγορα επέτρεπε η κατάστασή του μέσα στο δάσος. Καλυμμένοι από τα πεύκα ήταν πιο ασφαλείς. Ακολούθησε ένα μονοπάτι που της φάνηκε κάπως γνωστό, αν και δεν είχε βρεθεί πολλές φορές σ' εκείνη την περιοχή. Καθώς ο Μάρκος συνερχόταν με εξαιρετική ταχύτητα, το εγχείρημα έγινε πιο εύκολο και σύντομα βρέθηκαν να τρέχουν κάτω από τον εκκωφαντικό θόρυβο των τζιτζικιών. Κάποτε έφτασαν σ' ένα σημείο που η Άννα αναγνώρισε με σιγουριά. Ήταν ένα άνοιγμα που σχηματιζόταν κάτω από ένα πεύκο με χαμηλά κλαδιά, σ' ένα σημείο με πυκνή βλάστηση, είχε βρει καταφύγιο πολλές φορές εκεί. Λαχανιασμένη κάθισε πάνω στο

μαλακό στρώμα από πευκοβελόνες και τράβηξε τον άντρα δίπλα της. Κάθισε κι εκείνος κοντανασαίνοντας.

-Είσαι καλά; τον ρώτησε.

-Ναι, εντάξει.

-Πώς βρέθηκες εδώ;

-Είναι μεγάλη ιστορία Άννα και δεν έχουμε χρόνο.

-Γιατί δεν καταφέραμε να περάσουμε την Πύλη;

-Δεν ξέρω ακριβώς, αν και έχω μία υποψία.

-Θα ήθελες να τη μοιραστείς μαζί μου;

-Δεν ξέρω. Θέλω να το σκεφτώ άλλο λίγο. Γνωρίζεις καλά αυτό το μέρος;

-Πέρασα δύο μήνες εδώ, ή τουλάχιστον έτσι νομίζω. Δεν ξέρω πώς μετράει ο χρόνος εδώ σε σχέση με αλλού.

-Δύο μήνες, επιβεβαίωσε ο Μάρκος.

-Έχω γυρίσει αυτό το δάσος γύρω στις εκατό χιλιάδες φορές και όχι μόνο από το έδαφος.

-Τι εννοείς;

-Εννοώ όχι μόνο περπατώντας· πετάω ξέρεις, ιδιαίτερα εδώ. Μόνο που… το ότι το έχω εξερευνήσει δε σημαίνει και πολλά πράγματα.

-Τι θέλεις να πεις;

-Το δάσος δεν είναι πάντα το ίδιο. Δηλαδή δεν είναι σχεδόν ποτέ το ίδιο. Αναδιπλώνεται.

-Τι;

-Αναδιπλώνεται, έτσι το λένε, πώς να σου το εξηγήσω; Αλλάζει. Μεγαλώνει και μικραίνει. Τα μονοπάτια δεν οδηγούν πάντα στο ίδιο σημείο. Αλλά αυτό είναι καλό. Κανένας άλλος δεν έρχεται ποτέ εδώ.

Ο Μάρκος την κοιτούσε χωρίς να καταλαβαίνει.

-Και δε χάνεσαι εδώ μέσα;

-Όλη την ώρα, αλλά δεν πειράζει. Πετάω και βρίσκω τη Βίλα από τον αέρα. Μόνο που τώρα δεν πρέπει να πετάξω. Αν έχουμε μία ελπίδα να μη μας εντοπίσουν σύντομα, θα τη διατηρήσουμε μόνο αν δεν πετάξω πάνω από το Νησί.

-Εντάξει. Το να μη μας εντοπίσουν αρκεί προς το παρόν, άλλωστε ελπίζω να φύγουμε γρήγορα. Έχουμε κάποια ελπίδα να το πετύχουμε όσο οι υπόλοιποι κρατάνε ακόμα ανοιχτή την Πύλη.

-Τότε θα χρειαστεί να επιστρέψουμε στο λοφάκι…

-Δε θα χρειαστεί.

-Αλλά η Πύλη;

-Όπως και να έχει, δεν ωφελεί να πάμε στο λοφάκι· εκεί είναι ένα Πέρασμα και ο Άιζακ ελέγχει τα Περάσματα του Νησιού. Μία τυχαία Πύλη είναι η μόνη μας ελπίδα και αυτή μπορεί να ανοίξει οπουδήποτε.

-Γιατί έχω την εντύπωση ότι καταλαβαινόμαστε όλο και λιγότερο;

-Έχουν γίνει πολλά τελευταία.

-Πώς με βρήκες; Πώς ήρθες στο Νησί;

-Ο Άιζακ με κάλεσε. Σταμάτα τώρα και άσε με να σκεφτώ. Αργότερα θα έχουμε χρόνο για εξηγήσεις.

-Τουλάχιστον θα μου πεις τι έπαθες; Γιατί λιποθύμησες; Δε χτύπησες πουθενά, έτσι δεν είναι;

-Όχι, απλά ξόδεψα πολλή μαγική ενέργεια προσπαθώντας να μας κάνω να περάσουμε το Πέρασμα χωρίς να έχω το Σκήπτρο και κυρίως για να καταφέρω να πάρω το Άστραπλον από τη Μαρίνα. Δεν ήταν καθόλου απλό. Γενικά αντέχω τη μαγική ενέργεια αρκετά καλά πλέον, αλλά, για άλλη μια φορά φαίνεται ότι ξεπέρασα τις δυνάμεις μου.

-Το ξέρεις ότι ο Μάρκος που γνώριζα εγώ δεν ασχολούταν με τη μαγεία; έκανε η Άννα με όσο πιο ψύχραιμο τόνο μπορούσε να επιστρατεύσει.

-Ναι, αυτό ήταν μέχρι πριν δύο μήνες. Αν υπάρχει ακόμα σε κάποιο Σύμπαν κάποιος Μάρκος που να μην ασχολείται με την μαγεία, τότε εκείνος σίγουρα τα έχει καταφέρει πολύ καλύτερα από εμένα.

Η Άννα χαμογέλασε αχνά.

-Έχεις ιδέα γιατί είμαστε ακόμα εδώ; Μου είπαν να έρθω στο λοφάκι, υπέθεσα πως είχε έρθει η ώρα να φύγω.

-Δεν ξέρω, κανονικά θα έπρεπε να έχουμε φύγει, ο Άιζακ δε μας θέλει πια στο Νησί, άνοιξε το Πέρασμα για να γυρίσουμε στον Κόσμο μας και να μας ξεφορτωθεί μία και καλή.

-Τι ξέρεις για τον Άιζακ; τον ρώτησε με περιέργεια.

-Μόνο όσα μου είπε ο Αριστείδης. Κι εσύ;

-Μόνο ότι είναι επικεφαλής στο Νησί και εδώ θεωρείται ένας φοβερός μάγος. Έχει πάνω από είκοσι άτομα γύρω του, τα οποία δείχνει να ελέγχει με κάποιο τρόπο.

-Ναι, ο Ζαφείρης λέει ότι είναι ο «στρατός» του. Με τη βοήθειά τους θα κατακτήσει τον κόσμο!

-Αλήθεια; Τότε τι περιμένει; Ο «στρατός» του, όπως τον λες είναι έτοιμος, δεν μπορώ να φανταστώ τι τον κρατάει.

Ο Μάρκος αναστέναξε. -Τίποτα. Φοβάμαι ότι τώρα πια δεν τον κρατάει τίποτα.

-Τι εννοείς;

-Ξέρεις τι ήταν αυτό που του έλειπε μέχρι τώρα; Ένα σκήπτρο.

-Σκήπτρο; Έχεις δίκιο τώρα που το λες. Αν και είναι μάγος, δεν τον έχω δει ποτέ να κρατάει σκήπτρο.

-Από εδώ και πέρα θα κρατάει. Ο Άιζακ δεν είχε σκήπτρο μέχρι χτες, αλλά τώρα απέκτησε!

-Απίστευτό! Ποιος μπορεί να του έδωσε κάτι τέτοιο;

Ο Μάρκος κοιτούσε το έδαφος. Ήταν φανερό ότι αυτή η ερώτηση θα ερχόταν αργά ή γρήγορα.

-Εγώ, είπε αργά.

-Εσύ; Γιατί;

-Είναι μεγάλη ιστορία, της είπε για άλλη μια φορά.

Η Άννα τον κοιτούσε άφωνη. Αυτή η αποκάλυψη ήταν το τελευταίο που περίμενε. Κάτι τον είχε κάνει να βγάλει το Σκήπτρο από την ντουλάπα και να το δώσει σε έναν μάγο –Αθάνατο που βρισκόταν σ' ένα Σύμπαν μακριά από το δικό τους! Αναρίθμητες ερωτήσεις ξεπετάγονταν αλλά δεν τολμούσε να προφέρει καμία. Δεν ήξερε από πού να αρχίσει και γνώριζε την γενική απροθυμία του Μάρκου να απαντάει σε απορίες που τον έφερναν σε δύσκολη θέση.

-Νομίζεις ότι ο Άιζακ, για κάποιο λόγο, μας εμπόδισε να φύγουμε από το Νησί;

-Όχι, η αλήθεια είναι ότι έχω μία άλλη θεωρία.

-Θα μου την πεις;

-Ναι… Νομίζω ότι μας εμποδίζει το Σκήπτρο!

-Αυτό ακούγεται παράλογο.

-Ο Άιζακ δεν έχει πλέον κανέναν λόγο να μας κρατάει εδώ. Το Σκήπτρο όμως δεν καταλαβαίνει γιατί το άφησα στα χέρια του και θέλει να γυρίσει σ' εμένα. Δεν μπορεί να με αφήσει να φύγω χωρίς να το πάρω μαζί μου.

-Μα πώς είναι δυνατόν αυτό;

-Δεν ξέρω. Δεν έχω καταλάβει πώς λειτουργούν τα σκήπτρα, είναι αντικείμενα εξαιρετικά μαγικά, δεν έχω ιδέα τι ακριβώς μπορούν να κάνουν και πώς. Το γεγονός είναι ότι αυτό το σκήπτρο έχει μία μανία μαζί μου. Με καλεί πίσω.

-Και τι θα κάνουμε;

-Τίποτα, θα το αγνοήσουμε. Θα προσπαθήσουμε να ανοίξουμε μια Πύλη και να επιστρέψουμε στον Κόσμο μας. Τουλάχιστον τώρα έχουμε ένα σκήπτρο.

-Αλήθεια αυτό το πράγμα…

-Το Άστραπλον;

-Ναι. Μπορείς να κάνεις πράγματα μ' αυτό;

-Δεν έχω ιδέα. Δεν το έχω δοκιμάσει ποτέ. Δεν είναι τόσο δυνατό όσο το δικό μου, όμως η Μαρίνα μου το έδωσε για κάποιον λόγο. Και κάποτε είχαμε «συνδεθεί», αυτό θεωρητικά σημαίνει ότι μπορώ κι εγώ να το χρησιμοποιήσω… Ελπίζω ότι ο Αριστείδης και οι υπόλοιποι συνεχίζουν να κρατάνε την Πύλη στην Ασίνη. Είναι η μόνη μας ελπίδα να βγούμε κάποτε στον Κόσμο μας.

Η Άννα κούνησε το κεφάλι της σκεφτικά.

-Ίσως κι αυτό να θέλει να επιστρέψει στη Μαρίνα και να μας παρασύρει κι εμάς μαζί του!

-Δεν είναι κακή ιδέα. Λοιπόν, είσαι έτοιμη να δοκιμάσουμε;

-Ναι, πρέπει να κάνω κάτι;

-Θα μπορούσες να σκέφτεσαι τον Κόσμο μας. Ή ακόμα καλύτερα τον Άρη, αυτό θα είναι πιο εύκολο και λιγότερο αόριστο. Σκέψου ότι θέλουμε να πάμε εκεί που είναι ο Άρης. Πόσο έλεγχο έχεις στις σκέψεις σου;

-Α, έχω πολύ καλό έλεγχο, μην ανησυχείς γι' αυτό. Εξασκήθηκα πολύ εδώ στο Νησί. Θα σκέφτομαι αυτό που θέλεις και για όση ώρα χρειαστεί.

-Και να με συγκρατήσεις αν πέσω! Δε θα ήθελα να σπάσω το κεφάλι μου.

Ο Μάρκος συγκεντρώθηκε. Το Άστραπλον το αισθανόταν ξένο στο χέρι του. Συνειδητοποίησε για πρώτη φορά πόσο καλά συνεννοούταν με το Σκήπτρο χωρίς καν να το καταλαβαίνει. Παρ' όλα αυτά το Νησί ήταν ένα έντονα μαγικό μέρος και ο Άιζακ είχε πάψει να κρατάει τα Περάσματα. Αυτό και μόνο θα έκανε τη δουλειά του πιο εύκολη. Αισθάνθηκε αμέσως τη διαφορά, η Πύλη διαγράφηκε σχεδόν αμέσως. Ο Μάρκος κατάλαβε πως δεν ήταν η δική του δύναμη που το έκανε αυτό: κάποιοι τον τραβούσαν, ή μάλλον, όπως είχε παρατηρήσει η Άννα, τραβούσαν το σκήπτρο που κρατούσε στα χέρια του. Δεν ήταν δύσκολο να το ακολουθήσει. Η καινούρια αυτή

Πύλη είχε ένα απαλό, άσπρο φως που σου δημιουργούσε μια αίσθηση ηρεμίας. Περπάτησε προσεχτικά προς το μέρος της και η Άννα τον ακολούθησε.

Σύντομα βρέθηκαν στο λοφάκι της Ασίνης. Η Άννα κοίταξε γύρω της προσπαθώντας να συνέλθει από τη ζάλη που προκαλούσε το πέρασμα από ένα Σύμπαν σε ένα άλλο. Ο Μάρκος γονάτισε, αλλά έδειχνε πολύ καλύτερα απ' ό,τι την προηγούμενη φορά.

-Πού είμαστε; ρώτησε η Άννα με τρεμάμενη φωνή. Άκουσε θόρυβο. Άνθρωποι εμφανίστηκαν μέσα από το σκοτάδι. Έκαναν θόρυβο και μιλούσαν όλοι μαζί καθώς κατευθύνονταν γρήγορα προς το μέρος τους. Η Άννα πλησίασε τον Μάρκο για να τον προστατεύσει. Κάποιος φώναζε το όνομά της και η φωνή του ακούστηκε γνώριμη. Και χαρούμενη.

-Ω Θεέ μου! Άρη!

Επιτέλους κάποιος την αγκάλιαζε. Είχε καιρό να νιώσει αυτό το συναίσθημα. Ήταν μία αγκαλιά οικεία που πρόσφερε σιγουριά και ενδιαφέρον. Η Άννα άφησε επιτέλους τον εαυτό της ελεύθερο και έβαλε τα κλάματα!

2.

Πολλά έγιναν τις επόμενες μέρες. Όλοι έμειναν για λίγο ακόμα στο Ναύπλιο, μέχρι να τακτοποιηθούν οι τελευταίες λεπτομέρειες. Ο Αριστείδης δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος με τον Μάρκο και του το έδειχνε με κάθε ευκαιρία, αλλά αυτό ήταν αμοιβαίο. Η Μαρίνα ήταν χαμένη στον κόσμο της και εξαφανιζόταν τόσο συχνά με τον Ζαφείρη, που το πράγμα είχε καταντήσει σκανδαλώδες! Οι δυο τους ήταν συνεχώς απόντες από όλα και δεν ενδιαφέρονταν ιδιαίτερα για τα πράγματα που έπρεπε ακόμα να ταχτοποιηθούν. Η Άννα χρειάστηκε να εφεύρει πολλά ψέματα για να εξηγήσει στη μητέρα της την τόσο μακριά σιωπή της.

Μία νύχτα που το φεγγάρι ήταν γεμάτο, συγκεντρώθηκαν όλοι στο λοφάκι και έκαναν μία τελετουργία που θύμισε στην Άννα εκείνη που είχε γίνει οχτώ χρόνια πριν σε κάποιο ξέφωτο στον Παρνασσό. Ο Αριστείδης, που ήταν ο επικεφαλής αυτής της τελετουργίας, εκτέλεσε θαυμάσια το περίπλοκο ξόρκι που είχε δώσει ο Άιζακ στον Μάρκο. Ήταν φανερό πως ήταν ένας έμπειρος μάγος, δε θύμιζε σε τίποτα τον Μάρκο ή τη Μαρίνα, είχε τον απόλυτο έλεγχο της κατάστασης από την αρχή μέχρι το τέλος και δεν έχασε ούτε μία στιγμή την αυτοπεποίθησή του. Ο Μάρκος δεν έδειξε καθόλου ευχαριστημένος μ' αυτό και ήταν μουτρωμένος ολόκληρη την ημέρα. Όταν

η τελετουργία έληξε, ο Αριστείδης τους διαβεβαίωσε πως οι Πύλες είχαν αποκατασταθεί και όλα ήταν όπως πρώτα. Η Μαρίνα τηλεφώνησε στην μητέρα της το επόμενο πρωί για να πάρει και τη δική της άποψη.

-Υπάρχει πράγματι κάποια διαφορά στην ενέργεια από εχτές το βράδυ, της είπε εκείνη. Δε μένει παρά να περιμένουμε. Μόνο ο χρόνος θα δείξει αν όλα είναι εντάξει.

Ο Αριστείδης έφυγε νωρίς το επόμενο πρωί, διαβεβαιώνοντάς τους ότι δεν είχε σκοπό να ταξιδέψει πια σε άλλους Κόσμους. Άλλωστε μετά από τόσα χρόνια είχε μαζέψει πλέον αρκετά χρήματα και θα μπορούσε να αφοσιωθεί σε πιο χρήσιμα πράγματα από δω και πέρα. Η Άννα ανακάλυψε ότι μπορούσε ακόμα να πετάει αλλά, όπως της εξήγησε ο Αριστείδης πριν φύγει, αυτό ήταν φυσικό. Μετά την εκπαίδευση στο Νησί, μάλλον δε θα έχανε ποτέ ξανά την ικανότητά της. Αυτή η δήλωση την ικανοποίησε αφάνταστα, αν και στην πραγματικότητα δεν μπορούσε να φανταστεί σε τι θα της χρησίμευε κάτι τέτοιο.

Μετά απ' αυτό, ο Ζαφείρης, πιστός στο αρχικό του σχέδιο, έφυγε για έναν σύντομο γύρο της Πελοποννήσου, αφήνοντας τη Μαρίνα σύξυλη.

«Τι βλάκας!» σχολίασε ο Άρης. Η Μαρίνα δεν είπε τίποτα, ούτε προσπάθησε να κρύψει την απογοήτευσή της, και πήρε το βραδινό λεωφορείο για την Αθήνα. Θα πήγαινε για μερικές μέρες στο Ρέθυμνο και μετά θα επέστρεφε στην πρωτεύουσα για να στρωθεί στο διάβασμα. Έπρεπε να βάλει τα δυνατά της για να ολοκληρώσει την πτυχιακή της.

Και ο Μάρκος έφυγε την επόμενη για την Τριανταφυλλιά. Δήλωσε στην Άννα ότι δεν είχε σκοπό να μείνει πια στην Αγία Παρασκευή και αν δε σκόπευε κι εκείνη να επιστρέψει, θα έπρεπε σύντομα να αφήσουν το σπίτι. Την τελευταία μέρα, μόνο ο Άρης είχε μείνει πια στο Ναύπλιο, καθώς περίμενε τον Οδυσσέα για λίγες καθυστερημένες διακοπές.

-Ευχαριστώ που έμεινες πίσω, του είπε η Άννα καθώς αποχαιρετούσαν τον Μάρκο στο σταθμό των λεωφορείων. Έδειχνε ιδιαίτερα μελαγχολική.

-Φαντάστηκα ότι δε θα θέλεις να μείνεις ξαφνικά εντελώς μονή σου μετά από όλα όσα συνέβησαν. Άλλωστε είναι ευκαιρία να περάσουμε δύο μέρες μαζί και να τα πούμε λιγάκι.

-Μιάμιση μέρα, τον διόρθωσε. Μεθαύριο θα έρθει ο Οδυσσέας. Τουλάχιστον θα τον γνωρίσω. Πρέπει να αξίζει πολλά για να ανεχτεί να λείπεις τόσο καιρό χωρίς να σου κάνει σκηνές.

-Ναι, ο Οδυσσέας αξίζει, παραδέχτηκε ο Άρης. Είμαστε καλά μαζί και η αλήθεια είναι ότι τον έχω πεθυμήσει.

-Είσαι ερωτευμένος μαζί του;

-Ναι, αρκετά. Μου αρέσει που έχω έναν σύντροφο, που ζούμε μαζί, που μοιραζόμαστε τη ζωή μας, ξέρεις… Δεν είναι ωραία να περνάς τη ζωή σου μόνος.

Η Άννα δεν είπε τίποτα πάνω σε αυτό· ήταν πολλά ακόμα που έπρεπε να σκεφτεί. Έφυγαν από τον σταθμό και περπάτησαν αργά στους δρόμους της πόλης. Αισθανόταν ευγνωμοσύνη για τον Άρη, που μετά από μία τόσο μακριά απουσία συνέχιζε να την καταλαβαίνει το ίδιο καλά. Η διάθεσή της ήταν πολύ άσχημη: είχε ποθήσει απελπισμένα να επιστρέψει σ' αυτόν τον Κόσμο και τώρα δεν της άρεσε καθόλου που ήταν εκεί. Το Ναύπλιο ξαφνικά την πλάκωνε και για να γυρίσει στην Αθήνα ούτε λόγος. Η μοναξιά, που τόσο είχε εκτιμήσει τον τελευταίο χρόνο, ξαφνικά της έπεφτε βαριά.

Τελικά κάθισαν σε ένα μπαρ και παράγγειλαν ένα μπουκάλι κρασί.

-Όλα αλλάξανε αυτούς τους δύο μήνες, είπε, δεν ξέρω πια τι μου γίνεται. Και όλα όσα έγιναν τις τελευταίες μέρες… ήταν τόσο απότομα. Δε μου δόθηκε καν ο χρόνος να συνειδητοποιήσω τι συνέβη. Είναι στιγμές που σχεδόν νοσταλγώ το Νησί. Είχε και τις καλές στιγμές του ξέρεις… Τελικά έκανα φίλους εκεί κάτω.

-Ο Ζαφείρης μας είχε προειδοποιήσει, παρατήρησε ο Άρης.

-Για ποιο πράγμα;

-Για το ότι κανένας από αυτούς που έχουν πάει στο Νησί δεν μπορεί μετά να ζήσει εύκολα στον τόπο του. Όλοι αργά ή γρήγορα επιστρέφουν, είχε πει. Ελπίζω να μην σου συμβαίνει αυτό, Άννα.

-Μην ανησυχείς. Δε σκοπεύω να ξαναγυρίσω στο Νησί, αν και δε θα ήταν άσχημα να μπορούσα να τους ξαναδώ κάποτε…

-Το λες αλήθεια; Θα επέστρεφες για να δεις τους φίλους σου;

Η Άννα γέλασε.

-Όχι, δεν το λέω αλήθεια. Απλά χρειάζομαι λίγο καιρό για να προσαρμοστώ. Είναι που… έφυγαν όλοι τόσο ξαφνικά κι εγώ έχω βγει εντελώς έξω από τα νερά μου. Ακόμα και όταν επιστρέφεις από ένα ταξίδι αισθάνεσαι έτσι, σκέψου πώς είναι να λείπεις δύο ολόκληρους μήνες σε έναν εντελώς διαφορετικό Κόσμο. Μεθαύριο θα φύγεις κι εσύ και θα μείνω ξανά μόνη. Δεν έχω καμία όρεξη να ασχοληθώ με τη

δουλειά μου και οι δικοί μου λείπουν. Είναι σα να πάσχιζα να γυρίσω σ' ένα μέρος όπου δεν έχω κανέναν.

-Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μας; Τον Οδυσσέα δεν θα τον πειράξει καθόλου και θα κάνουμε μαζί διακοπές. Θα περάσουμε ωραία, θα δεις.

-Όχι, αρκετά κάνατε για μένα. Απ' ό,τι μαθαίνω έχεις να τον δεις πολύ καιρό κι αυτό για χάρη μου. Μη στεναχωριέσαι, θα μου περάσει. Άλλωστε σκέφτομαι σοβαρά να πάω για καμιά βδομάδα στο Παρίσι, να δω την αδερφή μου και μετά να επιστρέψω μαζί με τη μάνα μου. Ποιος ξέρει, ίσως να την πείσω να έρθει για κάποιο διάστημα μαζί μου στο Ναύπλιο. Πρέπει να στρωθώ στη δουλειά, αν δε στείλω κάτι τον επόμενο μήνα, θα μου κόψουν τον μισθό.

-Άννα… ο Άρης δίστασε για λίγο. Η Άννα έπινε το κρασί της γρήγορα και έκανε κι αυτός το ίδιο για να την προλάβει. -Γιατί δεν πας στην Τριανταφυλλιά;

Είδε την έκφρασή της να σκληραίνει. -Τι να κάνω εκεί; ρώτησε ψυχρά.

-Να περάσεις λίγο καιρό μαζί του.

-Για ποιον λόγο; Όπως διαπίστωσες δε μου το πρότεινε.

-Ναι, αλλά αυτό δε σημαίνει και ότι δε θα το ήθελε. Βέβαια ούτε κι εσύ έκανες καμία κίνηση για να τον κρατήσεις εδώ.

Η Άννα χαμογέλασε. Έστριψε ένα τσιγάρο και άπλωσε τα πόδια της.

-Δε βαρέθηκες ακόμα να κάνεις τον μεσάζοντα μετά από τόσα χρόνια;

-Εσείς δε βαρεθήκατε ακόμα να χρειάζεστε μεσάζοντα;

Η Άννα γέλασε κάπως πιο δυνατά.

-Αλήθεια τι γίνεται με εσάς τους δυο; Με εσένα και τον Μάρκο εννοώ, του είπε. Αυτές τις μέρες ήσασταν όπως παλιά, σα να μην έχει μεσολαβήσει τίποτα.

-Ναι, η αλήθεια είναι ότι ο δικός σου εμφανίστηκε μία μέρα μπροστά μου, ακριβώς σαν να μην είχε μεσολαβήσει τίποτα και με παρέσυρε κι εμένα! Αλλά ποιος μπορεί να κρατήσει κακία στον Μάρκο;

Η Άννα δεν απάντησε.

-Είναι ο φίλος μου, πρόσθεσε ο Άρης σοβαρά και ήπιε λίγο κρασί. -Ήταν λάθος που τσακωθήκαμε και τώρα το ξέρουμε και οι δύο πολύ καλά αυτό. Δε νομίζω να το ξανακάνουμε. Δηλαδή θα τσακωνόμαστε όλη την ώρα, αλλά δε νομίζω να χωρίσουμε ξανά.

Η Άννα σκέφτηκε με ζήλια πως θα ήθελε και η ίδια να μπορούσε να το πει αυτό και γέμισε το ποτήρι της που είχε αδειάσει.

-Άρα κάτι καλό βγήκε από όλη αυτή την ιστορία.

-Μόνο που βγήκαν και πολλά κακά. Ένας μάγος –Αθάνατος έχει το Σκήπτρο. Φοβάμαι ότι αργά ή γρήγορα θα νιώσουμε τις συνέπειες απ' αυτό. Και το χειρότερο είναι ότι ο Μάρκος έχει βγει ηττημένος από αυτή την υπόθεση, ή έτσι το σκέφτεται τουλάχιστον. Δεν το είπε, αλλά αν τον ξέρω κάπως, σίγουρα έτσι θα το σκέφτεται. Ο Άρης αναστέναξε. -Κάτι μου λέει ότι αυτή η ιστορία δεν έχει τελειώσει ακόμα.

-Όμως άλλοι θα ασχοληθούν με αυτές τις συνέπειες που λες. Ο Μάρκος αποσύρθηκε και πάλι. Περιμένει, λέει, αρκετά λεφτά ακόμα από το Λονδίνο και θα τα επενδύσει για να φτιάξει το σπίτι του στην Τριανταφυλλιά. Ίσως τουλάχιστον τώρα που θα μείνει εκεί να ασχολείται με τη μουσική του και να είναι πιο ευτυχισμένος.

Ο Άρης κάγχασε. -Αν αποφασίσεις τελικά να πας στην Τριανταφυλλιά, μπορεί να αλλάξεις γνώμη. Δε νομίζω ότι πήγε εκεί για να αποσυρθεί.

-Γιατί το λες αυτό;

-Έχεις χάσει πολλά επεισόδια από τον Μάρκο. Δε νομίζω να ασχολείται με το να γράφει μουσική εκεί κάτω. Εκτός αν η μαγεία τον εμπνέει.

-Είναι αλήθεια ότι ο Μάρκος ασχολείται με τη μαγεία;

-Γιατί δεν πας να το διαπιστώσεις μόνη σου;

-Ξεκόλλα! Ο Μάρκος κι εγώ έχουμε τελειώσει, κουμπάρε!

-Να μιλήσω σαν κουμπάρος λοιπόν, αφού βλέπω ότι θυμήθηκες τον τίτλο μου;

-Τι θα μου πεις; Θα μου πεις ότι με αγαπάει ακόμα και ότι πρέπει να προσπαθήσω πάλι;

-Τι πρέπει να κάνει ένας άντρας για να πειστείτε εσείς οι γυναίκες πως σας αγαπούν; Ποτέ δεν κατάφερα να το ανακαλύψω αυτό. Τρέχετε πίσω τους, όπως κάνει τώρα η Μαρίνα με τον Ζαφείρη, αλλά στην ουσία δεν καταλαβαίνετε τίποτα πέρα από τα απολύτως προφανή. Είμαι πολύ χαρούμενος που δεν έμπλεξα ερωτικά μαζί σας!

-Το παραλήρημα ενός γκέι κατά των γυναικών! τον κορόιδεψε η Άννα. -Και, παρεμπιπτόντως, ο Ζαφείρης είναι ένας ηλίθιος, όπως είπες κι εσύ. Ελπίζω η Μαρίνα να μην τον έχει ερωτευτεί στα σοβαρά, αν και υποπτεύομαι ότι της ράγισε ήδη την καρδιά.

-Ναι, η συνηθισμένη ιστορία. Ραγίζετε ο ένας την καρδιά του άλλου γιατί δεν έχετε το θάρρος να ομολογήσετε αυτά που σκέφτεστε.

-Έλα τώρα, μη μου πεις ότι ο Ζαφείρης δεν τόλμησε να της ζητήσει να πάει μαζί του. Απλά είναι ένας γάιδαρος και ξεκίνησε μία ιστορία για να περάσει την ώρα του όσο καθυστερούσε στο Ναύπλιο. Ποτέ δεν είχε σκοπό να δώσει συνέχεια. Είμαι σίγουρη ότι πάντα έτσι κάνει: όπου και να βρίσκεται θα θέλει να φλερτάρει με μία γυναίκα για να περνάει καλύτερα. Έτσι είναι αυτοί οι τύποι. Και μία κοπέλα στο Νησί μου μίλησε μία μέρα γι' αυτόν και μου έδωσε την εντύπωση ότι την άφησε κι εκείνη κάπως απρόσμενα, εκεί που νόμιζε πως κάτι υπήρχε μεταξύ τους.

-Δε μιλάω για τον Ζαφείρη.

-Μπα; Υπάρχει κι άλλος που άφησε στη μέση μία ερωτική ιστορία και έφυγε; έκανε η Άννα ειρωνικά.

-Μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις. Και μη μου λες εμένα ότι έχετε τελειώσει! Σας ξέρω καλά και τους δυο, αν και δεν περίμενα ποτέ ότι θα έχετε φτάσει σε τέτοια επίπεδα εγωισμού!

-Άσ' τα αυτά κουμπάρε! Ας πιούμε. Τι θα έλεγες να κάνουμε ένα ωραίο μεθύσι απόψε, όπως τον παλιό καλό καιρό; Το έχω νοσταλγήσει.

ΜΕΡΟΣ VI

1. Εξάρχεια – ένας μήνας μετά

Ήταν η πρώτη φορά που η Άννα στεκόταν έξω από το καινούριο σπίτι του Άρη. Στα χέρια της κρατούσε ένα μεγάλο κουτί. Ήταν μία παλιά τους συνήθεια, μία παράδοση πολλών χρόνων να του φέρνει εκείνη την τούρτα την ημέρα των γενεθλίων του. Άραγε ποιος του έπαιρνε τούρτα και ειδοποιούσε τους φίλους του να έρθουν τα χρόνια που δεν έκαναν παρέα; Ο ίδιος ήταν ικανός να κάθεται όλη τη μέρα κλεισμένος στο σπίτι και να περιμένει να δει αν θα το θυμηθεί κάποιος! Βέβαια το πιο πιθανό ήταν ότι θα το θυμόταν ο Οδυσσέας τώρα πια. Όπως και να ’χει, αυτή ήταν η πρώτη φορά που η τούρτα θα παραδιδόταν σ’ ένα παλιό σπίτι στα Εξάρχεια και όχι στο νούμερο 8 της οδού Παλαιολόγου. Αισθάνθηκε κάπως παράξενα που στεκόταν εκεί μόνη της με ένα κουτί ζαχαροπλαστείου στα χέρια, σα να επρόκειτο να εισβάλλει παρασιτικά στην καινούρια του ζωή, αλλά χτύπησε το κουδούνι θαρραλέα. Η σιγουριά της επέστρεψε αυτομάτως όταν συνειδητοποίησε ποιος της άνοιξε την πόρτα. Δεν ήταν λοιπόν η μοναδική παρουσία από τα παλιά! Η Άννα συγκινήθηκε που τον είδε.

-Νίκο!

Ο άντρας της πήρε την τούρτα από τα χέρια χαμογελώντας και την οδήγησε κατευθείαν στην κουζίνα για να την τοποθετήσει στο ψυγείο. Την έσφιξε στην αγκαλιά του χωρίς να μπορεί ακόμα να βρει λόγια, για αρκετή ώρα, μέσα σ’ ένα ξέσπασμα συγκίνησης που κανένας τους δεν ήξερε πώς να κρύψει. Η Άννα και ο Νίκος είχαν πάντα μία ιδιαίτερη σχέση, που την πυροδοτούσε η κοινή τους ιδιότητα και το γεγονός ότι κάποτε της είχε διδάξει πώς να την αξιοποιεί.

-Έμαθα ότι πετάς και πάλι! της είπε αντί για άλλο χαιρετισμό.

-Είναι αλήθεια, πετάω πολύ καλά τώρα, θα νιώσεις περήφανος από τις επιδόσεις μου. Πότε θα πετάξουμε μαζί;

-Πότε; Αλήθεια το λες; Ποτέ δεν το έχεις κάνει αυτό μαζί μου! Άλλωστε σίγουρα με ξεπερνάς κατά πολύ τώρα πια. Εσύ είσαι ένα πηγαίο ταλέντο, ενώ σ’ εμένα είναι μία ιδιότητα επίκτητη. Κακά τα ψέματα, δεν τα καταφέρνω να απογειωθώ αν δε είναι αυξημένη η ενέργεια.

-Εντάξει, μπορώ να περιμένω την κατάλληλη στιγμή! Να έρθεις στο Ναύπλιο να με βρεις, εκεί έχει μερικά ήσυχα και ερημικά σημεία με σκοτάδι. Είναι τέλεια για νυχτερινές πτήσεις.

-Και ο άντρας σου τι λέει γι' αυτό; Απ' ό,τι θυμάμαι δεν τον ενθουσίαζε η ιδέα ότι μπορείς να βρίσκεσαι κάπου όπου δεν μπορεί να σε ακολουθήσει!

-Κακίες! Η Άννα έδειξε ανήσυχη. -Είναι εδώ; ρώτησε κοιτώντας την πόρτα της κουζίνας.

-Όχι. Δεν έχει εμφανιστεί στα γενέθλια του Άρη τα τελευταία τρία χρόνια. Ούτε κι εσύ, εδώ που τα λέμε.

-Αυτό πιστεύω ότι θα αλλάξει πια. Πάμε μέσα, θέλω να δω τον εορτάζοντα.

Στο σαλόνι είχαν ήδη μαζευτεί αρκετοί άνθρωποι. Οι φίλοι του Άρη από το συγκρότημα, δύο από αυτούς με τις γυναίκες τους, είχαν καταλάβει τον καναπέ και τις πολυθρόνες. Τη χαιρέτησαν εγκάρδια και άρχισαν να τη ρωτούν τι κάνει ο Μάρκος. Έλεγαν για τη δουλειά που είχε κάνει στο Λονδίνο, καλά, δεν το ήξερε ότι η μουσική της παράστασης είχε κυκλοφορήσει ήδη στο διαδίκτυο; Η Άννα κατάλαβε πως είχαν μετατραπεί όλοι ξαφνικά σε θαυμαστές του. Συνέχισαν να μιλούν για μουσική και σύντομα κατάφερε να ξεγλιστρήσει από την παρέα τους και πλησίασε τον Οδυσσέα που στεκόταν με τη Μαγδαληνή μπροστά στην ανοιχτή μπαλκονόπορτα. Την υποδέχτηκαν με χαμόγελα. Αυτοί μιλούσαν για τα φυτά: η Μαγδαληνή έδινε συμβουλές για την καλλιέργεια της γαρδένιας και η Άννα πρόσεξε ότι το στενό μπαλκόνι του σπιτιού ήταν γεμάτο με ανθηρές γλάστρες.

-Σίγουρα αυτό δεν είναι έργο του Άρη! παρατήρησε. Ήξερε τις επιδόσεις του στην κηπουρική: αν και στην οδό Παλαιολόγου είχαν έναν καθόλου ευκαταφρόνητο κήπο, τον είχαν πάντα παραμελημένο. Η Μαγδαληνή προσπαθούσε να τους νουθετήσει σχετικά, αλλά ποτέ δεν είχε καταφέρει τίποτα.

-Πράγματι, ο Άρης δεν ασχολείται με τα φυτά, συμφώνησε ο Οδυσσέας. Εμένα όμως μου αρέσουν. Με ξεκουράζουν.

Η Μαγδαληνή ήταν χαρούμενη που την ξαναέβλεπε. Η Άννα παρατήρησε πως ήταν ακόμα όμορφη και σκέφτηκε ότι μετά από πολλά χρόνια, όταν η ίδια θα έδειχνε πια εντελώς γριά, η Μαγδαληνή θα ήταν πάντα φρέσκια και λαμπερή. Τα καστανά μάτια της ήταν διεισδυτικά και ευγενικά.

-Καιρό είχαμε να βρεθούμε όλοι μαζί, της είπε ευχαριστημένη. Μας λείψατε κι εσύ και ο Μάρκος. Είναι κρίμα που χαθήκαμε έτσι μετά από όλα όσα ζήσαμε μαζί.

-Κρατήσατε όμως πάντα επαφή με τον Άρη, έτσι δεν είναι; Το υποψιαζόμουν. Ο Άρης δεν ξεχνάει εύκολα τους φίλους του.

-Αυτό είναι αλήθεια. Κρατήσαμε επαφή ακόμα και όταν έφυγε από τη γειτονιά μας. Το ίδιο και με τη Μαρίνα, αν και όσο μεγάλωνε ήταν όλο και πιο απασχολημένη με τα δικά της.

-Τι κάνει η οδός Παλαιολόγου;

-Είναι ίδια όπως πάντα. Πότε θα έρθεις στο σπίτι μας; Ο Μάρκος ήρθε ήδη δύο φορές και εντυπωσιάστηκε και πάλι με τα πράγματα του Νίκου!

-Ήρθε ο Μάρκος στο σπίτι σας; Δεν παύει να με εκπλήσσει!

-Πού βρίσκεται, έχεις ιδέα;

Η Άννα αισθάνθηκε κάπως παράξενα και κουμπώθηκε αμέσως.

-Όχι, είπε ξερά.

-Τον ψάχνουμε… οι Αθάνατοι τον ψάχνουν δηλαδή. Μάλλον έχει αλλάξει νούμερο τηλεφώνου όμως και δεν είναι στο σπίτι σας στην Αγία Παρασκευή.

-Η αλήθεια είναι ότι σκεφτόμαστε να το αφήσουμε. Κανένας μας δε μένει πια εκεί.

Η Μαγδαληνή την κοιτούσε με διαπεραστικό βλέμμα. Μάλλον διαισθανόταν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά ή ότι της έλεγε κάποιο ψέμα, αλλά ήταν πολύ διακριτική για να κάνει περισσότερες ερωτήσεις.

-Τι θα πιεις; τη ρώτησε ο Οδυσσέας. Έχουμε λίγο πολύ τα πάντα.

-Θα πιω κρασί. Πού είναι ο Άρης;

-Είναι κάπου μέσα και μιλάει στο τηλέφωνο. Με τους δικούς του νομίζω.

Ο Οδυσσέας απομακρύνθηκε για να της φέρει κρασί και να ανοίξει την πόρτα, καθώς εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι.

-Είναι περίεργο που δεν ξέρω να κινηθώ στο σπίτι του Άρη, είπε η Άννα στην Μαγδαληνή. -Δεν ξέρω καν πού να ψάξω να τον βρω για να τον χαιρετήσω, είναι… παράξενο.

-Δε φταίει ο Άρης γι’ αυτό, παρατήρησε εκείνη. Είχε ένα ύφος που δεν έκρυβε καμία κατηγόρια, έκανε απλά μία διαπίστωση. Η Άννα εκτιμούσε πάντα αυτό το χαρακτηριστικό στην Αθάνατη φίλη της.

Ο Οδυσσέας επέστρεψε φέρνοντας την Αιμιλία και τον γιατρό, τους μέλλοντες κουμπάρους του, όπως σύντομα την πληροφόρησαν. Ο Άρης εμφανίστηκε τελικά και προς μεγάλη της χαρά τής αφιέρωσε όλη την προσοχή του, κάνοντάς την να

αισθάνεται σαν η επίσημη προσκεκλημένη. Σύντομα το πήρε επάνω της. Πριν περάσει πολλή ώρα και τη βαρεθεί, ήρθε ένα γκέι ζευγάρι μουσικών, φίλοι του Άρη από τα παλιά, που η Άννα συμπαθούσε πολύ γιατί είχαν πλάκα και κόλλησε μαζί τους για αρκετή ώρα, μέχρι που άρχισαν να τη ρωτούν κι εκείνοι για τον Μάρκο. Παρ' όλη την αρχική συστολή που είχε νιώσει έξω από την πόρτα, αισθανόταν ωραία τώρα · η παρέα είχε μία γεύση από τις παλιές καλές μέρες και συγχρόνως έναν αέρα ανανέωσης. Το σπίτι των παιδιών ήταν ζεστό και διατηρούσε τον χαρακτήρα του φίλου της, ο Οδυσσέας ήταν άνετος και μιλούσε με όλους, οι γάτες τριγύριζαν ευτυχισμένες και τρίβονταν σε όποια πόδια έβρισκαν εύκαιρα.

Η Μαρίνα εμφανίστηκε τελευταία. Είχε μεγάλη όρεξη να κουτσομπολέψει και δεν την άφηνε στιγμή από κοντά της. Η Άννα παρατήρησε ότι η αφηρημάδα που είχε στο Ναύπλιο είχε χαθεί εντελώς τώρα και είχε ξαναβρεί τον παλιό της εαυτό. Φαίνεται πως είχε ξεπεράσει τα τελευταία γεγονότα σχετικά εύκολα.

Η βραδιά εξελίχτηκε με τον συνηθισμένο τρόπο: κάποιος ξετρύπωσε την παλιά κιθάρα του Άρη και αργότερα βγήκαν στη φόρα και διάφορα άλλα μουσικά όργανα που έκρυβε μέσα στο σπίτι. Η Άννα πληροφορήθηκε ότι είχε επιτέλους ένα δωμάτιο μουσικής, που δε χρησιμοποιούταν για αποθήκη όπως εκείνο που είχαν στην οδό Παλαιολόγου την εποχή που συγκατοικούσαν. Το ποτό έρεε άφθονο, οι περισσότεροι τραγουδούσαν ή έπαιζαν μουσική και μερικοί συζητούσαν σχετικά με γάμους! Η Αιμιλία με τον Βαγγέλη θα παντρεύονταν τον Σεπτέμβριο και η Άννα ανακάλυψε έκπληκτη πως ο Νίκος ρωτούσε να μάθει τις λεπτομέρειες με μεγάλο ενδιαφέρον.

-Προβλέπω σύντομα ένα γάμο στο Καρπενήσι, στο Σπίτι των Αθανάτων! σχολίασε στη Μαρίνα που στο μεταξύ είχε αρχίσει να βαριέται. Αυτό της κίνησε το ενδιαφέρον:

-Λες να σκέφτονται να παντρευτούν;

-Γιατί όχι; Είναι πολύ καιρό μαζί πια, αν και δε μου κάνει εντύπωση που δεν το αποφασίζουν. Ένας γάμος μεταξύ Αθανάτων πρέπει να είναι μεγάλη δέσμευση. Μπορεί να ζήσουν άλλα τρακόσια χρόνια για παράδειγμα. Πολλά για να πεις για πάντα!

-Υπάρχουν και τα διαζύγια, έκανε η Μαρίνα ατάραχα. Ελπίζω να το αποφασίσουν. Θέλω πολύ να πάω στο Σπίτι των Αθανάτων.

-Ναι, κι εμένα θα μου άρεσε. Πώς τα πέρασες αυτόν τον καιρό; Πήγες στο Ρέθυμνο;

-Ναι, κάθισα μάλιστα παραπάνω από ό,τι υπολόγιζα. Έκανα αρκετή δουλειά εκεί κάτω, κατάφερα να συγκεντρωθώ καλύτερα απ' ό,τι στην Αθήνα.

-Με την επίβλεψη της Νατάσσας, φαντάζομαι.

-Αυτό να λέγεται! Κι εσύ; Έμαθα πήγες στο Παρίσι.

-Ναι, και μετά στη Ρώμη, για να μιλήσω από κοντά με τα αφεντικά μου στο περιοδικό. Ευτυχώς δεν έδειξαν να έχουν αντιληφθεί πως έλειψα τόσον καιρό. Είχα στείλει αρκετή δουλειά την Άνοιξη και έτσι κάλυψα το κενό. Τώρα όμως δουλεύω σαν τρελή για να προλάβω το επόμενο τεύχος.

-Είσαι ακόμα στο Ναύπλιο;

-Ναι, με την μαμά μου. Χρειαζόμουν κι εγώ κάποιον να με στρώσει.

-Σωστά. Και να μας παρηγορήσει, παρατήρησε η Μαρίνα εύστροφα.

Η Άννα χαμογέλασε. -Δεν έχεις άδικο, συμφώνησε.

Η Μαρίνα χαμήλωσε τη φωνή της, αν και η μουσική και οι υπόλοιποι που το είχαν ρίξει για τα καλά στο τραγούδι, κάλυπταν τα ψιθυρίσματά τους.

-Ξέρεις, οι μάγοι έχουν αρχίσει να ανασκουμπώνονται, είπε.

Η Άννα ξαφνιάστηκε.

-Ποιοι μάγοι;

-Βασικά η μάνα μου και ο Αριστείδης.

-Α, οι συμπέθεροι!

-Κόφ' το!

Η Άννα ήπιε ένα σφηνάκι που πέρασε εκείνη τη στιγμή από μπροστά τους ο Οδυσσέας. Η Μαρίνα τη μιμήθηκε.

-Για ποιο λόγο έκαναν κόμμα αυτοί οι δυο;

-Φοβούνται. Μιλάνε συνεχώς για τον Άιζακ. Προσπαθούν να με αφήσουν απ' έξω, μάλλον το έχει επιβάλλει η μάνα μου λόγω της πτυχιακής, αλλά δε θα τα καταφέρουν για πολύ. Σύντομα θα γίνει κάτι σημαντικό και θα πρέπει να με συμπεριλάβουν. Εγώ έχω το σκήπτρο της οικογένειας τώρα.

-Τι θα κάνουν δηλαδή;

-Δεν έχω ιδέα. Όπως σου είπα δε μου λένε τίποτα. Αλλά νομίζω πως σκέφτονται και πάλι την ιστορία με το περιδέραιο. Ο Αριστείδης το έχει ακόμα ξέρεις, και δεν έχει εγκαταλείψει την ιδέα να το φορέσει με κάποιο τρόπο στον Άιζακ. Η μάνα μου είναι πυρ και μανία μαζί του, αλλά και με τον Μάρκο. Δεν μπορεί να χωνέψει ότι έδωσε το Σκήπτρο με τόση ευκολία και μετά εξαφανίστηκε.

Η Άννα αισθάνθηκε άσχημα. Ο Άρης της είχε εξηγήσει το πώς πήρε ο Μάρκος αυτή την απόφαση.

-Και αυτός τι κάνει; ρώτησε τη Μαρίνα.

-Είναι άφαντος. Βρίσκεται μάλλον στην Τριανταφυλλιά, αλλά δε σηκώνει το τηλέφωνο.

-Μάλιστα.

Η μουσική σταμάτησε ξαφνικά και στο σαλόνι δημιουργήθηκε μία αναστάτωση.

-Η ώρα της τούρτας! ανακοίνωσε ο Οδυσσέας.

Η Άννα δεν μπόρεσε να συνεχίσει την κουβέντα με τη Μαρίνα, καθώς όλοι είχαν σηκωθεί και μιλούσαν, γελούσαν και τσούγκριζαν. Ο Άρης την παρέσυρε στην άλλη άκρη του δωματίου και χόρεψαν μαζί για αρκετή ώρα.

-Μιλούσα μέσα με τον δικό σου, της είπε στο αφτί. Με πήρε για να μου πει χρόνια πολλά. Φαίνεται ότι το γλεντάει εκεί κάτω!

Η δήλωση ήταν παράδοξη, αλλά δε βρήκε την ευκαιρία να τον ρωτήσει περισσότερα.

Ήταν άλλη μία θορυβώδης γιορτή, από αυτές που συνηθίζονταν στο σπίτι του, και στο τέλος της βραδιάς όλοι ήταν μεθυσμένοι και είχαν γίνει φίλοι μεταξύ τους. Η Άννα ένοιωσε νοσταλγία. Ήταν ωραία να ζεις με τον Άρη, ποτέ δεν το είχε ξεχάσει. Αλλά τώρα πέρασε, πέρασε, θύμισε στον εαυτό της.

Έφυγε αργά, όταν η γιορτή κόντευε να διαλυθεί. Η Μαρίνα την ακολούθησε στον δρόμο για να βρουν ταξί. Δεν είχαν μπορέσει να αποτελειώσουν την κουβέντα τους και είχε κι άλλα να της πει. Η Άννα όμως ήταν κουρασμένη και μεθυσμένη.

-Θα μείνεις καθόλου στην Αθηνά; τη ρώτησε η μικρή.

-Ναι... δυο – τρεις μέρες.

-Να με πάρεις τηλέφωνο να συναντηθούμε. Θέλω να συζητήσουμε ορισμένα πράγματα. Αύριο!

Η Άννα μπήκε στο ταξί της, ενώ στο μυαλό της γυρνούσαν τα λόγια της κοπέλας: ώστε οι μάγοι μιλούσαν ακόμα για τον Άιζακ. Να είχε συμβεί άραγε κάτι καινούριο ή προσπαθούσαν να προλάβουν τις εξελίξεις; Όμως και η Μαγδαληνή είχε πει κάτι παράξενο: γιατί οι Αθάνατοι αναζητούσαν τον Μάρκο; Κάτι συνέβαινε, αυτό ήταν σίγουρο, άλλωστε ο Άρης το είχε προβλέψει: αυτή η υπόθεση δεν είχε φτάσει ακόμα στο τέλος της.

Τώρα που τα πράγματα είχαν τακτοποιηθεί κάπως, η μητέρα της είχε επιστρέψει στην Αθήνα και το επόμενο άρθρο της κόντευε να τελειώσει, η Άννα σκεφτόταν όλο και πιο σοβαρά την προοπτική να πάει στην Τριανταφυλλιά. Εκείνο το βράδυ (ίσως η συνάντηση με τους παλιούς της φίλους την είχε κάνει νοσταλγική) η απόφαση οριστικοποιήθηκε μέσα της: θα τελείωνε γρήγορα τη δουλειά και θα πήγαινε να συναντήσει τον Μάρκο. Της φάνηκε η πιο λογική απόφαση που είχε πάρει τον τελευταίο καιρό.

2. Τριανταφυλλιά

Στην είσοδο του χωριού, η Άννα έκανε μία στάση στο κατάστημα «ψιλικατζίδικο – μίνι μάρκετ – τύπος» για να προμηθευτεί καπνό. Θυμόταν ότι την τελευταία φορά που βρισκόταν εκεί, ο ιδιοκτήτης - κύριος Ηλίας έφερνε τη μάρκα της, καθώς υπήρχε και δεύτερος στο χωριό που την κάπνιζε. Έλπιζε ο δεύτερος εκείνος συνκαπνιστής της να μην είχε αλλάξει γούστα στο μεταξύ.

Στο μισοσκότεινο εσωτερικό καθόταν η αδερφή του κυρίου Ηλία, μία ηλικιωμένη γυναίκα της οποίας το όνομα δε θυμόταν, απασχολημένη με το να καθαρίζει χόρτα σε μία λεκάνη.

-Καλημέρα, είπε η Άννα.

Η γυναίκα σήκωσε το κεφάλι της και φάνηκε κάπως ταραγμένη που την αντίκριζε.

-Καλημέρα, τι κάνεις κορίτσι μου;

-Καλά, κι εσείς;

-Ε, όπως και να το πεις…

-Θα ήθελα καπνό, χαρτάκια και φιλτράκια (η Άννα ανέφερε τις αντίστοιχες μάρκες).

-Ε ναι… βέβαια… Περίμενε μία στιγμή να φωνάξω τον Ηλία, αυτός ξέρει πού τα έχει αυτά τα πράγματα...

Η γυναίκα σηκώθηκε κάπως βιαστικά και αποσύρθηκε στο πίσω δωμάτιο.

-Ποιος είναι; Άκουσε τον ιδιοκτήτη να ρωτάει βαριεστημένα.

Η γυναίκα απάντησε με χαμηλωμένη φωνή, ωστόσο η Άννα άκουσε την απάντηση αρκετά καθαρά.

-Αυτή, η γυναίκα του μάγου, ελπίζω να ήρθε για να τον συμμαζέψει.

Αυτό ήταν πέρα για πέρα παράδοξο. Αν και ο Μάρκος παραπονιόταν συχνά ότι στο παρελθόν οι συγχωριανοί του αποκαλούσαν εκείνον και τον πατέρα του μάγους πίσω από την πλάτη τους, η Άννα είχε έρθει πολλές φορές στο χωριό τα τελευταία χρόνια και δεν είχε διαπιστώσει ποτέ τέτοια συμπεριφορά. Αντίθετα, όλοι έδειχναν να συμπαθούν και τον Μάρκο και την ίδια και είχε αισθανθεί πάντα καλοδεχούμενη.

Αμέσως μετά, ο ιδιοκτήτης βγήκε να την υποδεχτεί γεμάτος χαμόγελα, τη ρώτησε πώς ήταν και αν θα έμενε καιρό και τελικά η Άννα έφυγε όχι και πολύ σίγουρη ότι είχε ακούσει καλά.

Έκανε μία δεύτερη στάση στο σπίτι της μητέρας του Μάρκου. Ήταν μία ζεστή μέρα στα τέλη του Αυγούστου, όλο το χωριό βούιζε από τα τζιτζίκια και η βεράντα της πεθεράς της ήταν πάντα δροσερή και φιλόξενη. Ήταν μία τελευταία στάση για να πάρει θάρρος, πριν προχωρήσει σε αυτό για το οποίο είχε έρθει. Ίσως μάλιστα κατά βάθος, να έλπιζε ότι θα τον έβρισκε εκεί και ότι η συνάντησή τους θα ήταν πιο εύκολη με την πεθερά της μπροστά. Η μητέρα του την είχε συμπαθήσει από την πρώτη στιγμή. Δεν ήταν εύκολο να έχεις για γιο τον Μάρκο, ένας σύμμαχος ήταν καλοδεχούμενος για να καταφέρεις να τα βγάλεις πέρα. Της έφτιαξε καφέ, την κέρασε κέικ και της έφερε σύκα από τον κήπο της. Η Άννα δεν είχε σκοπό να καθίσει πολύ αλλά, φυσικά, δεν είχε υπολογίσει σωστά. Σύντομα βρέθηκε να μιλάει με όρεξη για τα δικά της, της ανέλυσε με κάθε λεπτομέρεια τι ακριβώς έκανε με τα ενετικά κάστρα της Πελοποννήσου και μίλησαν για την Ιταλία.

-Να ξέρεις, πήγα γιατί μου είχες κινήσει το ενδιαφέρον με όλα όσα μου είχες πει, της είπε η μητέρα. Της περιέγραψε το ταξίδι της και τις πόλεις που είχε δει, καθώς και τους συνταξιδιώτες της. Της έδειξε φωτογραφίες. Η Άννα της είπε για το Παρίσι, για τη δουλειά της αδερφής της και για τη μητέρα της. Της είπε και για τη Ρώμη και βάλθηκαν να συγκρίνουν τις εμπειρίες τους εκεί.

Κάποτε όλα αυτά τελείωσαν, μαζί με τον καφέ, τα φρούτα και το κέικ. Οι δύο γυναίκες ήξεραν ότι είχε έρθει η στιγμή να μιλήσουν για κάτι πιο συγκεκριμένο, αλλά δίσταζαν και οι δυο. Ποτέ δε συζητούσαν ανοιχτά για τον Μάρκο.

-Ε… είναι εδώ; ρώτησε μόνο η Άννα.

-Στο σπίτι της γιαγιάς του. Αν δεν τον βρεις εκεί μην το βάλεις κάτω, ψάξε στο κελάρι. Εκεί περνάει τις περισσότερες ώρες του.

-Στο κελάρι; έκανε η Άννα ξαφνιασμένη. Τι κάνει εκεί;

-Αυτό, κορίτσι μου, σε αφήνω να το διαπιστώσεις μόνη σου!

-Με τρομάζετε λίγο, τι κάνει δηλαδή;

-Θα δεις, ελπίζω εσύ να μπορέσεις να καταλάβεις.

Η Άννα δεν ήθελε να υποχωρήσει, ήδη την άγχωνε το γεγονός ότι πήγαινε να συναντήσει τον Μάρκο χωρίς να τον έχει ειδοποιήσει νωρίτερα, δεν είχε όρεξη να τον διακόψει και από κάποια δραστηριότητα που ίσως να ήθελε να κρατήσει μυστική. Το είπε στην πεθερά της. Εκείνη κάγχασε.

-Μυστική, ε; Έχει βουίξει όλο το χωριό με αυτά που κάνει ο γιος μου τον τελευταίο καιρό. Κανένας δεν πλησιάζει πια το μέρος που βρίσκεται το σπίτι του. Οι άνθρωποι έχουν αρχίσει να φοβούνται στα σοβαρά. Και, λένε, ότι η πυροσβεστική που βρίσκεται στο επόμενο χωριό, δεκαπέντε χιλιόμετρα πιο κάτω, είναι σε συνεχή ετοιμότητα.

Η Άννα τα είχε χαμένα. -Η πυροσβεστική; έκανε.

-Φοβούνται μήπως βάλει φωτιά στο δάσος.

-Γιατί; Τι κάνει τέλος πάντων;

-Κανείς δεν ξέρει. Κανείς δεν πλησιάζει όπως σου είπα, ούτε καν εγώ. Όμως από τότε που ήρθε, ένας μπλε καπνός, σαν ομίχλη, περιβάλλει σχεδόν μόνιμα το σπίτι, ακούγονται διάφοροι παράξενοι θόρυβοι και η περιοχή μυρίζει θειάφι. Μερικές φορές κάποιοι είδαν εκρήξεις στο δάσος με τις λεύκες, ξέρεις, αυτό που είναι πίσω από το σπίτι του.

-Ω! έκανε η Άννα και στο μυαλό της γύρισαν τα λόγια της ηλικιωμένης γυναίκας στο μαγαζί.

-Αυτά τα πράγματα… δε συνέβαιναν ποτέ στην εποχή του πατέρα του. Όταν ζούσε η γιαγιά του όμως, είχαν συμβεί μερικές φορές, έτσι λένε οι παλιότεροι.

-Και ο Μάρκος τι λέει;

-Τίποτα. Όταν τον ρωτάω, γελάει και μου λέει να μην ανησυχώ. Αλλά αν τον δεις θα καταλάβεις πως κάτι δεν πάει καλά. Η αλήθεια είναι ότι κι εγώ δεν τον είδα πολλές φορές. Δε βγαίνει συχνά από το κελάρι!

Η μητέρα του Μάρκου δε φαινόταν καθόλου ευχαριστημένη με τα καινούρια καμώματα του γιου της! Ήταν φανερό ότι δεν είχε σκοπό να της πει περισσότερα. Δεν είχε παρά να πάει για να διαπιστώσει την κατάσταση μόνη της.

Έξω από το σπίτι της γιαγιάς ήταν αραγμένο το παλιό Σκόντα, ένα σαράβαλο που οδηγούσε η μητέρα του πριν από δεκαετίες, και που χρησιμοποιούσε τώρα ο ίδιος όταν ερχόταν για λίγες μέρες στο χωριό. Αυτό ήταν ένα στοιχείο που έδειχνε ότι ήταν στο σπίτι, εκτός αν έλειπε στο δάσος. Η Άννα διέσχισε την αυλή, έσπρωξε την πόρτα, που την άφηναν πάντα ξεκλείδωτη, και μπήκε στην κουζίνα.

-Μάρκο;

Το σπίτι ήταν καθαρό και ταχτοποιημένο. Στο κέντρο της κουζίνας ήταν στημένο ένα αναλόγιο με μία παρτιτούρα επάνω και το φλάουτο ήταν τοποθετημένο πάνω στο τραπέζι, λυμένο μέσα στην ανοιχτή θήκη του. Ό,τι και να έκανε ο Μάρκος στην Τριανταφυλλιά, το σίγουρο ήταν ότι δεν παρέλειπε να μελετάει και φλάουτο. Τριγύρισε λίγο στο σπίτι: το κρεβάτι της γιαγιάς ήταν ξέστρωτο, αφού οι άντρες ποτέ δε θεωρούν απαραίτητο να στρώσουν ένα κρεβάτι. Το σαλόνι ήταν κλειστό καθώς στο σπίτι αυτό περνούσαν πάντα τον χρόνο τους μεταξύ υπνοδωματίου και κουζίνας και η αλήθεια είναι ότι τίποτα μέχρι εκεί δεν έδειχνε αντικανονικό. Βγήκε στην αυλή και προχώρησε προς την πόρτα του κελαριού. Τη βρήκε μισάνοιχτη, την έσπρωξε και κατέβηκε μερικά σκαλιά.

-Μάρκο! φώναξε απαλά. Μία μπλε μπάλα φωτιάς εκσφενδονίστηκε προς το μέρος της και μόλις που πρόλαβε να σκύψει για να μην της κάψει τα μαλλιά.

-Τι κάνεις; τον ρώτησε έντρομη.

-Άννα, εσύ είσαι; Τι κάνεις εδώ; Πώς μπήκες;

-Η πόρτα είναι ανοιχτή. Οποιοσδήποτε θα μπορούσε να μπει, απάντησε κατεβαίνοντας μερικά σκαλιά ακόμα, δισταχτικά.

Ο Μάρκος ξεφύσηξε μπουχτισμένος: έκανε μία απότομη κίνηση με τα χέρια του, με κατεύθυνση πάνω από το κεφάλι της, και άκουσε πίσω της την πόρτα να κλείνει με θόρυβο και να κλειδώνει. Η Άννα τον κοιτούσε ταραγμένη. Ήταν ξυπόλητος, φορούσε ένα σαλβάρι και ήταν γυμνός από τη μέση και πάνω. Ήταν αναμαλλιασμένος και αξύριστος και κάπως χλωμός. Σίγουρα δεν τον είχε δει και πολύ ο ήλιος τον τελευταίο καιρό.

-Τι κάνεις εδώ; τη ρώτησε.

-Ήρθα για να συζητήσουμε ορισμένα πράγματα…

Έκανε μερικές ακόμα κινήσεις με τα δυο του χέρια και η Άννα αισθάνθηκε ένα κύμα ζεστού αέρα να την τυλίγει από τη μέση και να την τραβάει προς το μέρος του. Κατέβηκε τα υπόλοιπα σκαλιά μπερδεύοντας τα πόδια της. Σταμάτησε δύο βήματα

μπροστά του. Ο Μάρκος ήταν ιδρωμένος και μύριζε σαν να είχε περάσει τη μέρα του κάνοντας χειρονακτική εργασία.

-Σαν τι έχουμε να συζητήσουμε; τη ρώτησε εξεταστικά.

-Ε… διάφορα.

Την κοιτούσε αυστηρά, έδειχνε κάπως αλλοπαρμένος και έδινε την εντύπωση ότι είχε μέρες να μιλήσει με άνθρωπο. Η Άννα ήξερε από πριν ότι δε θα τη διευκόλυνε καθόλου να πει αυτά που ήθελε, αλλά σίγουρα δεν περίμενε μία τέτοια υποδοχή. Ούτε μία τέτοια εμφάνιση. Το ύφος του ήταν ανεξιχνίαστο. Σκέφτηκε ότι δεν είχε κάνει καλά να έρθει, ή μήπως όχι;

-Ήθελα βασικά να δω τι κάνεις… άρχισε.

-Και ήρθες τόσο δρόμο μόνο γι' αυτό;

-Όχι… όχι μόνο γι' αυτό.

Ο Μάρκος γέλασε κάπως τρομαχτικά.

-Πες την αλήθεια: σε φώναξε η μητέρα μου!

-Όχι, στ' ορκίζομαι, ήρθα από μόνη μου. Όπως σου είπα ήθελα και να συζητήσουμε.

-Για ποιο πράγμα;

-Για… για μας, νόμιζα… Ίσως δεν είναι κατάλληλη στιγμή.

-Γιατί όχι; Η στιγμή είναι κατάλληλη. Απάντησε μου όμως πρώτα σε μία ερώτηση: έχεις φέρει μαζί σου βαλίτσες;

-Ε… ναι.

-Πολλές;

-Όχι, όχι πολλές. Γιατί;

-Θέλω να πω: ήρθες για να μείνεις;

Η Άννα δεν το είχε σκεφτεί αυτό, αλλά καταλάβαινε ότι έπρεπε να απαντήσει χωρίς καθυστέρηση.

-Εσύ σκέφτεσαι να μείνεις εδώ;

-Ναι.

-Εντάξει τότε, θα μείνω κι εγώ, είπε σταθερά.

Ο Μάρκος χαλάρωσε και μόνο τότε παρατήρησε ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή την κρατούσε ακόμα με το ξόρκι που την είχε κατεβάσει από τη σκάλα. Άπλωσε τα χέρια του να πιάσει τα δικά της και την τράβηξε προς το μέρος του. Η Άννα ξερόβηξε και τραβήχτηκε προς τα πίσω ζαρώνοντας τη μύτη της.

Εκείνος έκοψε την κίνηση που έκανε για να την αγκαλιάσει, αλλά έσκυψε προς το μέρος της και της έδωσε ένα φιλί. Μετά γέλασε.

-Νόμιζα πως τουλάχιστον αυτή τη φορά θα έπεφτες στην αγκαλιά μου, μετά από τόσο καιρό! της είπε.

-Μάρκο, βρωμάς! είπε η Άννα.

Δύο ώρες αργότερα είχαν κάνει μπάνιο και βρίσκονταν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι της γιαγιάς συζητώντας το πού θα πήγαιναν για φαγητό.

-Στην Τρίπολη, επέμεινε η Άννα σταθερά. Μου αρέσει να τρώω στην Τρίπολη.

-Μα είναι μακριά, διαμαρτυρήθηκε ο Μάρκος.

-Καλύτερα. Έτσι θα μας δοθεί η ευκαιρία να συζητήσουμε στον δρόμο.

-Γιατί στον δρόμο; Σκέφτεσαι να φύγεις σύντομα, έτσι δεν είναι;

-Στον δρόμο συζητάμε πάντα καλύτερα. Και όσο για το αν σκέφτομαι να φύγω… για να πω την αλήθεια δε βιάζομαι καθόλου. Μπορώ να δουλέψω εδώ, το ίδιο όπως και στο Ναύπλιο. Δεν έχω σχέδια για το άμεσο μέλλον, το τι θα κάνω, εξαρτάται μάλλον από εσένα.

-Εγώ μένω εδώ, στο είπα. Δεν πρόκειται να γυρίσω στην Αγία Παρασκευή και δεν έχω άλλο μέρος για να μείνω. Σε λίγο θα έρθει χειμώνας και πρέπει να κάνω κάποια πράγματα στο σπίτι, να βάλω καλοριφέρ πρώτα απ' όλα. Θα το κάνω σύντομα, μόνο που…

-Ναι;

-Έχω κάποιες εκκρεμότητες που πρέπει να ταχτοποιήσω πρώτα.

Η Άννα αναστέναξε. -Θα μου πεις τι συμβαίνει εδώ; ρώτησε.

-Τι εννοείς;

-Τι κάνεις κάτω στο κελάρι;

Ο Μάρκος συνοφρυώθηκε. -Τίποτα, τι εννοείς «τι κάνω»;

-Μάρκο, είδα μερικά από τα πράγματα που κάνεις, καθώς και το ότι το κελάρι έχει αλλάξει σημαντικά από την τελευταία φορά που ήμουν εδώ.

-Ω ναι, αυτό…

-Έχει πράγματα εκεί μέσα.

-Ναι, το ταχτοποίησα λίγο, είπε κάπως περήφανα.

-Και μου πέταξες μία μπλε φωτιά.

-Ναι, το είδες αυτό; Το έκανα με γυμνά χέρια!

-Για να μην πω ότι έκλεισες την πόρτα χωρίς να την πλησιάσεις.

Ο Μάρκος έκανε μία αποδοκιμαστική κίνηση.

-Σιγά το πράγμα, είπε αδιάφορα.

-Τι εννοείς «σιγά το πράγμα»; Εμένα δε μου φάνηκε και πολύ φυσιολογικό!

Ο Μάρκος γέλασε. Σήκωσε τα χέρια του και επανέλαβε την κίνηση στον αέρα. Η πόρτα του δωματίου έκλεισε απότομα και κλείδωσε! Η Άννα ταράχτηκε. Ήταν άλλο να συμμετέχεις σε μία μαγική τελετή με μάγους, σκήπτρα και ξόρκια, ή να πίνεις ένα πικρό υγρό που να σου αλλάζει το χρώμα των μαλλιών και άλλο να βλέπεις τον ίδιο σου τον άντρα, στην ίδια σου την κρεβατοκάμαρα να κάνει έτσι για πλάκα ένα ξόρκι που κλείδωνε την πόρτα. Και μάλιστα όταν αυτός ο ίδιο άντρας, όσα χρόνια τον γνώριζες αντιπαθούσε αυτού του είδους τα πράγματα.

-Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτό, είπε δειλά.

-Να μιλήσουμε, αν πρέπει…

-Έχεις αλλάξει.

-Ναι, μάλλον.

-Δε θα πω ότι στο χωριό κυκλοφορούν ξανά οι φήμες ότι κάνεις παράξενα πράγματα…

-Το είχα φανταστεί.

-Αλλά εσύ πάντα αντιπαθούσες τη μαγεία.

-Ναι, το ξανάπαμε αυτό. Ο Μάρκος αναστέναξε. -Πρέπει να σου διευκρινίσω κάτι: είμαι μάγος!

-Το ξέρω, το ξέρω από χρόνια. Εσύ έδειχνες να μην το ξέρεις…

-Όχι, δεν το ξέρεις. Δεν ξέρεις τι σημαίνει. Αν πω ότι θα είμαι μάγος, σημαίνει ότι θα είμαι πάντα, κάθε μέρα. Όχι περιστασιακά όπως με τα Δαιμόνια. Θα πρέπει να ζεις με έναν μάγο. Δεν έχεις συνειδητοποιήσει τι σημαίνει αυτό.

-Η μητέρα σου μου μίλησε κάποτε. Αυτή ζούσε με έναν μάγο, σωστά;

-Ναι… τέλος πάντων. Ο Μάρκος το σκέφτηκε για λίγο. -Όχι, καμία σχέση, είπε τελικά. Θα είναι τελείως διαφορετικό. Ο πατέρας μου κι εγώ… δεν είμαστε το ίδιο είδος μάγου.

-Και τι; Θα ζεις συνέχεια σ' ένα κελάρι και θα τρομοκρατείς το χωριό;

Ο Μάρκος γέλασε. -Όχι, ελπίζω. Αυτό είναι για λίγο, γιατί αρχικά πρέπει να μάθω να κάνω τον μάγο. Πρέπει να εξασκηθώ σε ορισμένα πράγματα.

-Ευτυχώς!

-Όμως πρώτα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάτι άλλο: έχεις αποφασίσει ότι θέλεις να ζήσεις μαζί μου; Γιατί την τελευταία φορά είχες κάποιες αμφιβολίες.

-Έλα τώρα Μάρκο, νόμιζα ότι το ξεπεράσαμε αυτό.

-Αλήθεια; Δε με ενημέρωσες.

-Εντάξει, μπορεί να έχεις δίκιο. Αν και νόμιζα ότι εσύ ήσουν που καταπιεζόσουν παραπάνω απ' όσο άντεχες.

-Έλα τώρα Άννα, σοβαρέψου.

-Να, το βλέπεις; Το ίδιο είπα κι εγώ! Και άλλωστε έχω κι εγώ να σου ανακοινώσω κάτι: τώρα είμαι επισήμως μία «Γυναίκα που πετάει». Πάντα, όχι περιστασιακά.

-Ωραία.

-Ωραία, θα μπορώ να το κάνω, ή ωραία θα πρέπει να το κόψω;

Ο Μάρκος κατσούφιασε. -Φαντάζομαι ότι κάνεις έτσι κι αλλιώς ό,τι θέλεις, χωρίς να ρωτάς.

Η Άννα χαμογέλασε υπεροπτικά.

-Μου στρίβεις ένα τσιγάρο;

-Αρχίσαμε πάλι;

-Ναι, τι νόημα έχει να μένω μαζί σου αν δε μου στρίβεις ούτε ένα τσιγάρο;

Ο Μάρκος έστριψε ένα τσιγάρο και της το πέταξε:

-Ντύσου. Πάω να φέρω τη βαλίτσα σου από το αυτοκίνητο, δεν υπάρχει λόγος να την κάνουμε βόλτα στην Τρίπολη.

-Άσε, θα τη φέρω μόνη μου.

Εκείνος όμως είχε ήδη βγει από το δωμάτιο.

-Μάρκο, περίμενε! φώναξε η Άννα.

Δεν πρόλαβε να τον σταματήσει. Δεν της πήγαινε να πεταχτεί έξω από το σπίτι χωρίς ρούχα, αν και ήξερε πως ήταν στη μέση του πουθενά και δεν πατούσε κανένας στην περιοχή. Μέχρι να ντυθεί και να βγει στην αυλή, ο Μάρκος στεκόταν μπροστά στο ανοιχτό πορτμπαγκάζ, με την τσάντα της στο χέρι, και κοιτούσε έκπληκτος και συνοφρυωμένος το εσωτερικό του. Αυτό δεν ήταν καθόλου καλή αρχή για τη νέα τους - κοινή ζωή.

-Τι είναι αυτό; τη ρώτησε.

-Ε, να… Η Άννα δεν ήταν προετοιμασμένη να απαντήσει τόσο σύντομα σε αυτή την ερώτηση.

-Τι δουλειά έχει αυτό το πράγμα στο πορτμπαγκάζ σου;

Μπροστά στην σιωπή της ο Μάρκος βάλθηκε να κάνει υποθέσεις.

-Είναι η Μαρίνα μαζί σου;

-Όχι, μόνο αυτό!

Ξαπλωμένο διαγώνια στο πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου της βρισκόταν το Άστραπλον. Ο Μάρκος το σήκωσε προσεχτικά και το μετέφερε στο σπίτι. Το τοποθέτησε όρθιο στην κουζίνα, δίπλα στην ξυλόσομπα και μετά κάθισε στον καναπέ. Η Άννα τον ακολούθησε και κάθισε δίπλα του αμίλητη.

-Δεν το έκλεψες από τη Μαρίνα, έτσι δεν είναι;

-Όχι, εκείνη μου το έδωσε για την περίπτωση που…

Δεν έδειχνε θυμωμένος, μόνο κατάπληκτος. Όταν το συζητούσε με την Μαρίνα στην Αθήνα, της είχε φανεί καλή ιδέα, αλλά τώρα, μπροστά στην αντίδρασή του είχε χάσει τα λόγια της.

-Υπάρχει κάποιο πρόβλημα; έκανε ο Μάρκος αναζητώντας μία απάντηση.

Η Άννα πήρε βαθιά ανάσα.

-Όχι, κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα, δηλαδή τίποτα καινούριο. Μόνο που η Μαρίνα είναι αποκλεισμένη στο διαμέρισμά της μέχρι νεοτέρας διαταγής για να τελειώσει την εργασία της. Σκέφτηκε ότι το Άστραπλον θα ήταν πιο χρήσιμο σε εσένα απ’ ό,τι σ’ εκείνη. Η αλήθεια είναι ότι δεν την πίστεψα, μέχρι που ήρθα εδώ και σε βρήκα να κάνεις αυτά τα πράγματα στο κελάρι…

Ο Μάρκος κοιτούσε ακόμα απορημένος το σκήπτρο χωρίς να έχει πειστεί. Τι είχε πιάσει τη Μαρίνα να του το στείλει; Δεν πρέπει να ήταν εύκολο να του το παραχωρήσει, έστω και για λίγο. Ξαφνικά ξέσπασε σ’ ένα νευρικό γέλιο. Η Άννα δεν ήξερε πώς να αντιδράσει και τον κοιτούσε διστάζοντας ακόμα.

-Έχω περάσει τον τελευταίο μήνα προσπαθώντας να μάθω ξανά να ζω μόνος μου και να κάνω ξόρκια χωρίς σκήπτρο, της εξήγησε. Και τώρα μου τα ανατρέπετε όλα εσύ και αυτή η τρελή μικρή μάγισσα!

-Νομίζω ότι τα καταφέρνεις καλά στα ξόρκια χωρίς σκήπτρο, παρατήρησε η Άννα. Με φόβισες λιγάκι εκεί κάτω νωρίτερα.

-Λες; Μακάρι, έχω προσπαθήσει πολύ γι’ αυτό. Στο άλλο πάντως δεν τα πάω καθόλου καλά. Ξαφνικά την αγκάλιασε. -Δεν ξέρω τι λες εσύ, αλλά εγώ βαρέθηκα να είμαι μόνος μου.

-Κι εγώ βαρέθηκα, είπε η Άννα. Και μου έλειψες, πρόσθεσε κουρνιάζοντας στην αγκαλιά του.

Μετά ο Μάρκος σοβάρεψε:

-Τι νόμιζε η Μαρίνα ότι θα ήθελα να κάνω που να μου χρειάζεται το σκήπτρο της;

-Τίποτα συγκεκριμένο, απλά σκέφτηκε ότι θα σου ήταν χρήσιμο.

-Σκέφτηκε ότι θα θέλω να γυρίσω στο Νησί, έτσι δεν είναι;

-Όχι, έκανε η Άννα ταραγμένη, γιατί να το σκεφτεί αυτό;

-Γιατί είναι έξυπνη, γι' αυτό!

3. Τρίπολη

Στην Τρίπολη έτρωγαν πάντα σ' ένα συγκεκριμένο εστιατόριο. Τα φαγητά που πρόσφερε ήταν βαριά αλλά νόστιμα και είχε ωραίο κρασί. Ο Μάρκος δεν το άγγιξε καθόλου κι αυτό την ξάφνιασε. Ήταν μία λεπτομέρεια που της είχε διαφύγει και κανένας δεν είχε θεωρήσει απαραίτητο να της το αναφέρει.

-Δεν πίνεις; τον ρώτησε.

-Όχι, δεν το ήξερες;

-Δεν είχα ιδέα.

-Περίεργο που δε σε ενημέρωσε ο Άρης. Έχω την εντύπωση ότι δεν το πιστεύει, νομίζει ότι είναι μία φάση.

-Πότε έγινε αυτό; Εννοώ… την τελευταία φορά που ήμασταν μαζί πριν πας στο Λονδίνο, έπινες όπως πάντα.

-Ναι, ίσως να ήταν εκείνη η τελευταία φορά που ήπια, δε θυμάμαι ακριβώς. Μετά είχα άλλα πράγματα να κάνω, να σκεφτώ, να γράψω… δεν είχα χρόνο γι' αυτό!

Το είπε κάπως αδιάφορα, σα να μην άξιζε τον κόπο να το συζητήσουν.

-Σκέφτεσαι αλήθεια να μείνεις στην Τριανταφυλλιά; άλλαξε θέμα.

-Γιατί όχι; Έχω συμβόλαιο για δύο ακόμα τεύχη και τα τελευταία κάστρα που θα μελετήσω βρίσκονται στον νότο. Θα είναι πιο βολικά αν μένω εδώ, δε νομίζεις; απάντησε παίρνοντας κι εκείνη το ίδιο αδιάφορο ύφος και μετά πρόσθεσε: δεν είναι καιρός να αρχίσουμε πάλι να ζούμε μαζί;

-Θα είναι κάπως δύσκολα τον χειμώνα…

-Καλά θα είναι. Σκέφτεσαι να μείνουμε εδώ για πάντα;

-Ποιος μπορεί να πει «για πάντα», Άννα; Ειδικά όταν πρόκειται για εμάς;

Η Άννα χαμογέλασε.

-Έχεις δίκιο. Εδώ τα πράγματα αλλάζουν άρδην!

Της έριξε μία ειρωνική ματιά.

-Είπες όμως ότι έχεις και κάποιες εκκρεμότητες, συνέχισε εκείνη.

Ο Μάρκος δίστασε. -Ναι… έκανε. Είναι κάτι ακόμα που πρέπει να κάνω, ίσως μου πάρει λίγο καιρό. Μετά, μπορείς να εγκατασταθείς μαζί μου στην Τριανταφυλλιά.

-Σκέφτεσαι να επιστρέψεις στο Νησί, έτσι δεν είναι; Η Μαρίνα είχε δίκιο.

-Άρα η Μαρίνα πιστεύει ότι θέλω να επιστρέψω στο Νησί, γι' αυτό μου έστειλε το Άστραπλον!

-Δεν ξέρω, θέλεις;

-Είναι αρκετά περίπλοκο, έκανε ο Μάρκος στεναχωρημένα. -Η ουσία είναι ότι πρέπει να πάω στο Νησί, δεν μπορώ να κάνω αλλιώς και η Μαρίνα το ξέρει αυτό γιατί…

-Γιατί;

-Είναι κι εκείνη μάγισσα και έχει σκήπτρο. Ξέρει πώς είναι, δεν το αποχωρίζεσαι εύκολα.

-Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι σε ενδιαφέρει τόσο το Σκήπτρο. Είχες προσπαθήσει πολλές φορές να το ξεφορτωθείς, δεν το θυμάσαι;

-Ναι, το θυμάμαι, αλλά τότε ήταν διαφορετικά. Τέλος πάντων, αυτή τη φορά δεν μπορεί να έρθει να με βρει όπως έκανε παλιότερα και με καλεί να πάω εγώ πίσω σ' εκείνο.

-Πώς είναι δυνατό να σε καλεί ένα σκήπτρο;

-Δεν ξέρω πώς να σου το εξηγήσω. Είναι συνεχώς μέσα στο μυαλό μου κατά κάποιο τρόπο, το βλέπω στον ύπνο μου... Δεν είμαι σίγουρος αν θα μπορέσω να συνεχίσω κανονικά τη ζωή μου αν δεν το πάρω πίσω.

-Εσύ είσαι που δεν μπορείς να το βγάλεις από το μυαλό σου Μάρκο, το Σκήπτρο είναι μόνο ένα αντικείμενο.

-Μπορεί, αλλά μπορεί και όχι. Όπως σου έλεγα και την άλλη φορά, είναι ένα εξαιρετικά μαγικό αντικείμενο. Δεν ξέρουμε τι ακριβώς είναι ικανό να κάνει. Όπως και να 'χει είναι μία κατάσταση που θα πρέπει αργά ή γρήγορα να αντιμετωπίσω. Και έπειτα είναι και ο Άιζακ. Δεν επιτρέπεται να το έχει αυτός, όλοι το λένε. Όμως εγώ του το έδωσα και τώρα είμαι υπεύθυνος για ό,τι συμβεί από δω και πέρα. Αυτό το ήξερα από την αρχή, ήξερα την ευθύνη που έπαιρνα με αυτή μου την κίνηση, όπως

ήξερα ότι κάποια στιγμή θα έπρεπε να επανορθώσω. Και είναι και το χαρτάκι που μου έστειλε η Μαγδαληνή.

-Ποιο χαρτάκι;

-Αυτό είναι μία άλλη παράξενη ιστορία. Τον καιρό που σε ψάχναμε, είχα ζητήσει από τη Μαγδαληνή να μου βρει βιβλία από τη βιβλιοθήκη των Αθανάτων, μήπως και βγάλω κάποια άκρη. Μου έστειλε πράγματι ένα βιβλίο, αλλά ήταν ουσιαστικά άσχετο με την υπόθεση. Μέσα όμως, ανακαλύψαμε ένα κομμάτι χαρτί, ένα παλιό κομμάτι χαρτί που περιείχε ένα ποίημα!

-Ποίημα;

-Ναι, μία στροφή από ένα ποίημα, σαν δημοτικό τραγούδι.

-Και τι έλεγε αυτό το ποίημα;

-Με λίγα λόγια έλεγε πως θα συμβούν άσχημα πράγματα όταν το Σκήπτρο του Μεγάλου Μάγου, δηλαδή το δικό μου, περάσει σε άλλα χέρια. Το έχω στο σπίτι, όταν γυρίσουμε μπορώ να σου το δείξω, αν θέλεις. Η αλήθεια είναι ότι μας φάνηκε παράξενο, η Μαρίνα υπέθεσε ότι η Μαγδαληνή το βρήκε τυχαία και κατάλαβε πως αναφερόταν στο δικό μου σκήπτρο, οπότε εγώ και όσοι το κληρονομήσουν στη συνέχεια, θα έπρεπε να το ξέρουμε.

-Περίεργο αυτό. Λες δηλαδή ότι η Μαγδαληνή έβαλε το χαρτί επίτηδες μέσα στο βιβλίο;

-Αυτό δεν μπόρεσα να το αποσαφηνίσω: από τότε συνάντησα τη Μαγδαληνή άλλη μια φορά, αλλά δεν ανέφερε καθόλου το χαρτί, δε με ρώτησε αν το βρήκα, τίποτα. Όπως και να έχει είναι μία προειδοποίηση άχρηστη: είναι πασιφανές ότι θα συμβούν άσχημα πράγματα τώρα που το Σκήπτρο είναι στα χέρια του Άιζακ. Δε γίνεται να το αφήσω έτσι αυτό.

-Σε νοιάζει δηλαδή το τι μπορεί να γίνει!

-Φυσικά, πώς είναι δυνατό να μη με νοιάζει;

-Α, δεν ξέρω, αυτό σε ρωτούσα κι εγώ τόσα χρόνια. Πώς είναι δυνατό να μη σε νοιάζει, Μάρκο;

Ο Μάρκος έκανε μία ενοχλημένη κίνηση και ανακάτεψε τα μακαρόνια στο πιάτο του.

-Τέλος πάντων. Είναι δική μου ευθύνη που έγινε ό,τι έγινε. Πρέπει να προσπαθήσω να το διορθώσω. Και ναι, με νοιάζει, μη με κοιτάς έτσι!

-Ξέρεις όμως, νοιάζει και άλλους, δοκίμασε η Άννα. Η Νατάσσα και ο Αριστείδης ψάχνουν τρόπο να αντιμετωπίσουν τον Άιζακ και οι Αθάνατοι φαίνεται ότι έχουν κινητοποιηθεί, γιατί ψάχνουν να σε βρουν. Γιατί δε ζητάς τη βοήθειά τους;

-Δεν καταλαβαίνεις; Εγώ είμαι αυτός που φταίει, από την πρώτη στιγμή που πήρα την απόφαση να δώσω το Σκήπτρο ήξερα ότι μετά θα πρέπει να υποστώ τις συνέπειες. Δε ρώτησα τη γνώμη τους, ή μάλλον τη γνώμη τους την ήξερα: ήταν όλοι αντίθετοι με την απόφασή μου. Όταν αποφασίζεις κάτι τέτοιο, όταν όλοι σου λένε να μην το κάνεις και εσύ τους αψηφάς, δεν μπορείς να τρέχεις μετά να ζητάς τη βοήθειά τους.

-Μα αυτοί θέλουν να κάνουν κάτι.

-Ίσως αργότερα, όταν θα έχω πάρει πίσω το Σκήπτρο μου. Καλύτερα μόνος μου· εμένα καλεί το Σκήπτρο, γιατί να περιπλέξουμε την υπόθεση; Λέω να τους αφήσω να κάνουν ό,τι νομίζουν και να κάνω κι εγώ το δικό μου.

Η Άννα τον κοίταξε ανήσυχη. Στο μυαλό της ήρθαν ξαφνικά τα λόγια του Άρη: «Ο Μάρκος βγήκε ηττημένος από αυτή την υπόθεση». Εκτός από την ξαφνική κρίση ευσυνειδησίας, ήταν η ήττα που δεν μπορούσε να αντέξει.

-Επιμένεις δηλαδή να πας πίσω στο Νησί;

-Ναι, αυτό θα κάνω όταν θα είμαι έτοιμος.

-Ωραία. Θα έρθω μαζί σου.

-Τρελάθηκες μου φαίνεται. Δεν υπάρχει καμία περίπτωση, στο Νησί θα πάω μόνος.

-Μα γιατί; Έχω κι εγώ μέρος της ευθύνης, εξαιτίας μου έδωσες το Σκήπτρο στον Άιζακ.

-Ούτε να το σκέφτεσαι.

-Δε μου λες Μάρκο, σκοπεύεις να πας στον Άιζακ και να του ζητήσεις ευγενικά να σου επιστρέψει το Σκήπτρο σου γιατί δεν μπορείς να ζήσεις χωρίς αυτό;

Ο Μάρκος χαμογέλασε ειρωνικά.

-Νομίζεις ότι θα είχε κάποιο αποτέλεσμα αυτό;

-Βέβαια. Δεδομένου ότι σου έχει απαγορεύσει την είσοδο στο Νησί, νομίζω ότι θα είχε το αποτέλεσμα να σε βρουν απανθρακωμένο να διακοσμείς τον κήπο της Βίλας ή ότι θα εξαφανιστείς σε κάποια τρύπα ανάμεσα στις Διαστάσεις και δε θα σε ξαναβρεί ποτέ κανείς.

-Ναι, μάλλον έτσι είναι τα πράγματα.

-Και ούτε σκέφτεσαι να πας να κατακτήσεις με έφοδο τη Βίλα και να υποτάξεις τους κατοίκους της!

-Δε νομίζω, όχι.

-Άρα θα χρειαστείς κάποια στρατηγική, κάποιο κόλπο.

-Μμμ... μπορεί.

-Όμως δεν ξέρεις τίποτα για το Νησί, δεν ξέρεις τους ανθρώπους που μένουν εκεί, δεν μπορείς ούτε καν να κινηθείς σ' εκείνο το μέρος. Το μόνο που μπορείς να κάνεις αν πας μόνος σου, είναι να τριγυρνάς στο δάσος χωρίς να βρίσκεις διέξοδο. Αμφιβάλλω αν θα καταφέρεις ποτέ έστω και να φτάσεις στη Βίλα. Τώρα που το σκέφτομαι μάλιστα, νομίζω ότι το έφτιαξαν επίτηδες έτσι, ώστε αν κάποιος βρεθεί τυχαία εκεί να δυσκολευτεί να βρει το κάστρο. Είναι ένα μέτρο προφύλαξης.

-Είναι πιθανό.

-Εγώ από την άλλη, γνωρίζω έναν προς έναν αυτούς που μένουν στη Βίλα, ξέρω τι ακριβώς μπορούν να κάνουν, ξέρω τις συνήθειές τους, τα ωράριά τους, τις ασχολίες τους και, πάνω απ' όλα, έχω διασχίσει το δάσος αμέτρητες φορές. Επίσης μπορώ να πετάω, οπότε είναι αδύνατο να χαθώ και, το κυριότερο, έχω φίλους εκεί πέρα. Φίλους που είναι πιθανό να είναι με το μέρος μας αν χρειαστεί κάποια στιγμή να διαλέξουν πλευρά. Όπως καταλαβαίνεις σου είμαι απαραίτητη στο Νησί όπως και οπουδήποτε αλλού!

-Όχι.

-Μάρκο, θα σου το θέσω αλλιώς: όταν πριν λίγο μου πρότεινες να έρθω να μείνω μαζί σου, δεν εννοούσες βέβαια ότι εσύ θα φύγεις για το Νησί κι εγώ θα μείνω στην Τριανταφυλλιά να φυλάω το κελάρι σου;

-Σου είπα, μπορείς να έρθεις να μείνεις εδώ όταν επιστρέψω. Στο μεταξύ υποθέτω ότι θα έχεις άλλα πράγματα να φροντίσεις. Δεν πρέπει, για παράδειγμα, να ξενοικιάσεις το σπίτι στο Ναύπλιο και να πάρεις τα πράγματά σου; Δεν ωφελεί να κρατάμε σπίτια σε διάφορες πόλεις, αν δε μένουμε σ' αυτά!

-Όσο γι' αυτό έχεις δίκιο, είχα σκοπό να το κάνω στο τέλος του μήνα.

-Τέλος πάντων, νωρίτερα ήταν μία αυθόρμητη πρόταση, άλλωστε δεν είχα φανταστεί πως θα εμφανιζόσουν έτσι ξαφνικά, πριν προλάβω να τακτοποιήσω την υπόθεση του Σκήπτρου.

-Όμως είχες φανταστεί ότι θα εμφανιστώ κάποια στιγμή;

Ο Μάρκος άφησε ένα κοφτό γέλιο. -Το είχα ελπίσει.

-Χωρίς να πεις τίποτα;

-Ήξερα πως ο Άρης θα δουλέψει για μένα!

-Και στο μεταξύ υπολόγιζες να φύγεις για το Νησί μόνος σου;

-Στο είπα, ναι. Ο Μάρκος έπαιζε με το φαγητό του νευρικά. Αυτή η επιμονή είχε αρχίσει να τον εκνευρίζει.

-Καταλαβαίνεις βέβαια ότι εσύ κινδυνεύεις εκεί πέρα, ενώ εγώ όχι και τόσο. Ο Άιζακ δεν ενδιαφέρεται πια για εμένα και αν είχε σκοπό να με βλάψει θα το είχε ήδη κάνει. Θα χρειαστείς κάποιον να σε λογικεύει όταν οι ιδέες σου μπερδεύονται και να σε φροντίζει όταν η ενέργεια από κάποιο ξόρκι σε καθιστά ανίκανο να σταθείς στα πόδια σου. Και εφόσον δεν ξέρεις πόσο καιρό θα σου πάρει, θα χρειαστείς και μία παρέα για να μην τρελαθείς χαμένος μέσα στο μαγεμένο δάσος!

-Δε νομίζω ότι είμαι τόσο άχρηστος όταν είμαι μόνος μου…

-Όμως ξέρεις βέβαια ότι δεν πρόκειται να σε αφήσω μόνο σου ξανά, έτσι δεν είναι;

Ο Μάρκος χτύπησε λίγο πιο δυνατά από ότι έπρεπε το πιρούνι του στο πιάτο, πετώντας σάλτσες δεξιά και αριστερά.

-Εντάξει, Άννα, κατάλαβα, δεν μπορεί κανείς να γλιτώσει από σένα. Θα σε πάρω μαζί μου στο Νησί.

-Κάνεις λάθος καλέ μου: εγώ θα σε πάρω μαζί μου στο Νησί!

Παρ’ όλα όσα συνέβαιναν, η Μαρίνα Καπουράκη τα πήγαινε πολύ καλά με τη συγγραφή της πτυχιακής της. Ίσως όλη αυτή η ιστορία να την είχε εμπνεύσει ή ίσως να της χρειαζόταν τελικά μία περιπέτεια που να την ξεκολλήσει από την κλεισούρα του σπιτιού της και να της επαναφέρει την όρεξη για μελέτη. Αν και είχε διάφορα να σκεφτεί, δε χάζευε πια όταν καθόταν στο γραφείο της. Δεν είχε λύσει φυσικά το θέμα των Παράλληλων Συμπάντων, αλλά είχε βρει έναν καινούριο τρόπο να το μελετάει θεωρητικά, αποστασιοποιημένη από τις προσωπικές της εμπειρίες. Τις τελευταίες μέρες είχε προχωρήσει με αλματώδεις ρυθμούς. Εκείνη τη μέρα για παράδειγμα, δούλευε από νωρίς το πρωί και δεν είχε σχεδόν σηκώσει κεφάλι μέχρι το βράδυ. Γύρω στις δύο τελείωσε ένα σημαντικό κεφάλαιο και έτριψε τα μάτια της κουρασμένη. Την έτσουζαν από το διάβασμα και την πολύωρη παραμονή μπροστά στο κομπιούτερ τόσο, που κατάλαβε ότι δεν είχε κουράγιο να ξαναδιαβάσει αυτά που είχε γράψει. Αποφάσισε να δώσει στον εαυτό της άδεια να πάει να κοιμηθεί.

Θυμήθηκε ότι είχε παρατήσει το κινητό της στην κουζίνα και αναρωτήθηκε αν είχε καθόλου μηνύματα. Ήταν πιθανό, δε θυμόταν να έχει μιλήσει με κανέναν ολόκληρη τη μέρα. Πήγε να πιει έναν χυμό πριν πάει για ύπνο και να ρίξει μια ματιά. Είχε πράγματι ένα μήνυμα, σταλμένο μόλις δέκα λεπτά νωρίτερα: από Άννα Καποδίστρια. Χαμογέλασε.

«Τα πράγματα είναι ακριβώς όπως είχαμε υποθέσει. Δώσε μου μερικές μέρες καιρό και μετά προχώρα στις συμφωνημένες ενέργειες. Συνεχίζουμε την υπόθεση σύμφωνα με το αρχικό σχέδιο. Μην πάρεις τηλέφωνο, έχει απαγορεύσει να πω πού είμαστε. Καληνύχτα!»

Ώστε έτσι! Όχι πως είχε και πολλές αμφιβολίες ότι τα πράγματα ήταν όπως τα είχαν υποθέσει, αλλά έλπιζε ότι θα είχε χρόνο ακόμα δύο – τρεις βδομάδες για να τελειώσει την εργασία της. Ήταν κρίμα να διακόψει πάλι, είχε πραγματική έμπνευση. Ας είναι.

Η Άννα, αφού έστειλε το μήνυμα, άφησε στην κουζίνα το κινητό της και επέστρεψε στο κρεβάτι. Ήταν λίγο μεθυσμένη από το κρασί που είχε πιει στο εστιατόριο. Η ιδέα να είναι ο Μάρκος νηφάλιος για να οδηγήσει πίσω στο σπίτι, ενώ εκείνη θα μπορούσε να πιει όσο έκανε κέφι, της είχε φανεί πολύ ελκυστική και είχε τελειώσει το μπουκάλι μόνη της. Ο Μάρκος κοιμόταν και σάλεψε όταν ξάπλωσε δίπλα του.

«Δεν υπήρχε περίπτωση να σε αφήσω ξανά μόνο σου, Μάρκο Γούναρη» σκέφτηκε και χαμογέλασε μεθυσμένα στο σκοτάδι.

4. Οδός Παλαιολόγου

Ο Άρης και η Μαρίνα κάθονταν στον καναπέ του Νίκου, δίπλα στη σκάλα που οδηγούσε στον επάνω όροφο. Η Μαγδαληνή καθόταν απέναντι τους σε μία βαθιά πολυθρόνα ενώ ο Νίκος σέρβιρε ποτά και έβαζε μουσική.

-Θα καθίσεις επιτέλους μαζί μας; ρώτησε η γυναίκα απαυδισμένη από τις συνεχείς μετακινήσεις του μέσα στο δωμάτιο. -Τα παιδιά ήρθαν να συζητήσουμε σοβαρά και εδώ και μισή ώρα δεν έχεις καθίσει πάνω από πέντε λεπτά στην ίδια θέση.

-Είναι νευρικός, παρατήρησε ο Άρης.

-Όχι, αλλά σκέφτηκα ότι θα χρειαστούμε ποτά.

-Ναι, και πριν σκέφτηκες ότι θα χρειαστούμε καφέ και κουλούρια και έχεις αλλάξει τρεις δίσκους χωρίς να μπορείς να αποφασίσεις τι θέλεις να ακούσουμε, παρατήρησε η γυναίκα.

-Εντάξει, ορίστε, τελείωσα, δε θα ξανασηκωθώ. Συνεχίστε.

Η Μαγδαληνή ήταν έτοιμη να τον μαλώσει πάλι, αλλά συγκρατήθηκε.

-Λοιπόν, όπως είχα αρχίσει να σας λέω και νωρίτερα, πριν έναν μήνα περίπου ήμασταν στο Σπίτι των Αθανάτων. Ο Κωνσταντίνος Κόντογλου κάλεσε ένα έκτακτο Συμβούλιο και ο Νίκος κι εγώ θεωρήσαμε σωστό να παρευρεθούμε. Το θέμα το ξέρετε ή μπορείτε να το φανταστείτε. Θα έπρεπε ωστόσο να μας είχατε ειδοποιήσει νωρίτερα. Ένας μάγος – Αθάνατος! Αυτή είναι η πιο σοβαρή υπόθεση που έχει ακουστεί τους τελευταίους αιώνες.

-Ο Μάρκος σας ειδοποίησε μόλις το έμαθε, διαμαρτυρήθηκε ο Άρης.

-Ναι σωστά, ο Μάρκος μας ειδοποίησε! Και πού είναι τώρα αυτός; Από τότε που έγινε το Συμβούλιο τον ψάχνουμε αλλά είναι εξαφανισμένος, έριξε μία βόμβα και μετά έφυγε χωρίς να περιμένει να δει τις συνέπειες, επενέβη ο Νίκος. Αυτό μας δένει κατά κάποιο τρόπο τα χέρια: χρειάζεται ένας μάγος. Στο τέλος θα αναγκαστούμε να απευθυνθούμε στον Αριστείδη, αν και κανένας μας δεν τον εμπιστεύεται.

-Μερικοί άνθρωποι δυσκολεύονται να καταλάβουν πότε μία υπόθεση σοβαρεύει και πρέπει να συμπεριφερθούν ανάλογα, σιγοντάρισε η Μαγδαληνή.

-Περίεργο που δυσκολεύεστε να τον βρείτε, είπε ο Άρης ήσυχα. Νόμιζα ότι αν θέλετε κάτι πολύ, έχετε τρόπους να το πετύχετε. Δε νομίζω άλλωστε ότι κρύβεται, αν τον θέλατε στ' αλήθεια…

-Θα έπρεπε ωστόσο να έχει την ευγένεια να σηκώνει πού και πού το τηλέφωνο, έκανε ο Νίκος. Δε μας γνώρισε χτες!

-Τι σκοπεύετε να κάνετε που να περιλαμβάνει τον Μάρκο; τους έκοψε η Μαρίνα.

Ο Νίκος πήρε ένα εκνευρισμένο ύφος, αλλά η Μαγδαληνή τον διέκοψε:

-Δε μας λέτε πρώτα εσείς τι έχετε στο μυαλό σας; Εσείς ζητήσατε να μας δείτε σήμερα.

-Δεν καταλαβαίνω γιατί ανεβαίνουν οι τόνοι, είπε ο Άρης. Είμαστε σύμμαχοι, έτσι δεν είναι; Θέλουμε όλοι το ίδιο πράγμα και είναι καιρός να συνεργαστούμε μήπως και καταφέρουμε να βγούμε από αυτή τη δυσάρεστη ιστορία. Μαγδαληνή, γιατί είσαι θυμωμένη;

Η Μαγδαληνή αναστέναξε. Δεν ήταν στον χαρακτήρα της να τα βάζει άδικα με τους άλλους.

-Δεν είμαι θυμωμένη, είμαι αγχωμένη, είπε. Τα νέα για τον Άιζακ μας έχουν ταράξει όλους, δεν είναι αστεία υπόθεση. Και τώρα μου λέτε ότι έχει ένα σκήπτρο στα χέρια του! Βέβαια για μας ο μάγος είναι μάγος με σκήπτρο ή χωρίς, αλλά το γεγονός και μόνο ότι έκανε όλα αυτά για να το αποχτήσει δείχνει ότι τώρα είναι δέκα φορές πιο επικίνδυνος.

-Νωρίς το κατάλαβες! σχολίασε η Μαρίνα.

-Λοιπόν; Τι σκέφτεστε να κάνετε; Και πού είναι ο Μάρκος αλήθεια; Δεν τον βλέπω στο προσκήνιο και αυτό με ανησυχεί. Δεν πιστεύω να σκέφτεστε να κάνετε μόνοι σας ό,τι είναι;

-Ηρέμησε, ξανάπε ο Άρης. Καταρχήν συμφωνούμε όλοι ότι πρέπει να δράσουμε συντονισμένα;

-Συντονισμένα, γιατί όχι, μουρμούρισε ο Νίκος. Χρειαζόμαστε βοήθεια από έναν μάγο, αν είναι ο Μάρκος ή η Μαρίνα δεν έχει και μεγάλη σημασία, αρκεί να καταφέρει να μας βάλει στο Νησί.

Ο Άρης και η Μαρίνα κοιτάχτηκαν απορημένοι.

-Θέλετε να πάτε στο Νησί;

-Έτσι όπως έχουν τα πράγματα, ναι.

-Θα μας πείτε τι συζητήθηκε στο Συμβούλιο των Αθανάτων; ρώτησε ο Άρης.

-Ναι, φυσικά, έκανε η Μαγδαληνή. Έδειχνε να προσπαθεί να ηρεμήσει. Ήπιε μια γουλιά από το ποτό της.

Ο Άρης την ήξερε αρκετά καλά και θα ορκιζόταν πως ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπε τόσο ταραγμένη. Ωστόσο σύντομα κατάφερε να επιβληθεί στον εαυτό της και να ξαναβρεί τη συνηθισμένη της ψυχραιμία.

-Μιλήσαμε για τον Άιζακ φυσικά. Στο Σπίτι ήταν ο Αλέξανδρος ο Γέρος, ο Γρηγόρης και η Αναστασία, που βέβαια μένουν εκεί, ο Κωνσταντίνος Κόντογλου κι εμείς. Οι υπόλοιποι δεν μπόρεσαν να έρθουν και άλλωστε δεν έχει σημασία. Εμείς ήμασταν αρκετοί. Όλοι μας είχαμε γνωρίσει κάποτε τον Άιζακ.

-Ο Μάρκος είχε πει ότι παλιά άνηκε στο Συμβούλιό σας.

-Άνηκε, πράγματι. Εμφανίστηκε σε μία εποχή που το Συμβούλιο αποτελούταν ήδη από αρκετά μέλη, αλλά το Σπίτι των Αθανάτων δεν υπήρχε ακόμα. Οι συναντήσεις μας γίνονταν κάθε δέκα χρόνια περίπου, στο σπίτι του Αλέξανδρου στην

Κωνσταντινούπολη. Βασικός μας στόχος τότε ήταν να ψάχνουμε ανθρώπους που ήταν στην ίδια κατάσταση με εμάς και να τους φέρνουμε σε επαφή μεταξύ τους. Κάπως έτσι έφτασε ως εμάς και ο Άιζακ, κανείς δε θυμάται πια ποιος μας τον σύστησε ή πώς μας βρήκε, πάντως μπήκε στο Συμβούλιο και τα επόμενα χρόνια ερχόταν συχνά στις συναντήσεις μας.

-Έτσι είναι, συμφώνησε ο Νίκος. Όμως σύντομα αποδείχτηκε ότι εκείνος είχε κάτι διαφορετικό: προερχόταν από μία οικογένεια πολύ πλούσια και ο ίδιος κατάφερε να κρατήσει τα πλούτη του και να τα αυξήσει στο πέρασμα των χρόνων. Είχε μεγαλύτερη περιουσία ακόμα και από τον Αλέξανδρο τον Γέρο και πρόθυμα δέχτηκε να τη χρησιμοποιήσει για να βοηθήσει τον σκοπό του Συμβουλίου, δηλαδή την εύρεση άλλων Αθανάτων. Ήταν παρόν όταν αποφασίσαμε να φτιάξουμε το Σπίτι και συμφώνησε να βοηθήσει οικονομικά στην ανέγερσή του. Ωστόσο δεν άργησε να εκδηλώσει τους δικούς του σκοπούς.

Η Μαγδαληνή τον διέκοψε, νιώθοντας ίσως την ανάγκη να δικαιολογήσει τους Αθάνατους.

-Εμείς δεν είχαμε κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό μας, απλά θέλαμε να βοηθήσουμε αυτούς που ήταν σαν κι εμάς, γιατί ξέραμε καλά πόσο δύσκολη είναι η ζωή ενός Αθάνατου, ειδικά όταν δεν έχει χρήματα. Ο Αλέξανδρος ο Γέρος δε μας άφηνε να ξεφύγουμε και να αρχίσουμε να παραμυθιαζόμαστε ότι είμαστε σ' αυτόν τον κόσμο με κάποιον ανώτερο σκοπό, ήξερε να κρατάει καλά τα γκέμια.

-Κι ο Άιζακ δε μιλούσε ποτέ για μαγεία, πρόσθεσε ο Νίκος. Παρ' όλα αυτά, αρχίσαμε σύντομα να διαφωνούμε μαζί του σε πολλά πράγματα.

-Όπως;

-Εκείνος είχε μερικές ιδέες που δεν άρεσαν καθόλου στον Γέρο.

-Τι είδους ιδέες; ρώτησε η Μαρίνα.

-Ε να, θεωρούσε πως το γεγονός ότι ζούμε ασύγκριτα περισσότερα χρόνια από τους άλλους μας έκανε διαφορετικούς. Σιγά σιγά άρχισε να εκφράζει την άποψη ότι θα έπρεπε να ηγηθούμε κατά κάποιο τρόπο των άλλων ανθρώπων. Θεωρητικά, τα κίνητρά του ήταν αγαθά: άρχισε να μας πιπιλίζει το μυαλό ότι έχουμε πολύ περισσότερες γνώσεις για τον κόσμο, ότι είμαστε πολύ πιο ανοιχτόμυαλοι, ξέρεις πώς ήταν ο κόσμος τότε, οι περισσότεροι δεν ήξεραν ούτε να διαβάζουν. Υποστήριζε ότι μπορούμε να ηγηθούμε πολιτιστικά και οικονομικά. Στην αρχή τον αγνοήσαμε:

πιστέψαμε ότι είχε αυτή τη νοοτροπία επειδή είχε ζήσει πάντα μέσα στα πλούτη, άνηκε πάντα στην άρχουσα τάξη, καταλαβαίνετε.

-Κατά κάποιο τρόπο.

-Ωστόσο οι ιδέες του γίνονταν όλο και πιο ακραίες, σύντομα έγινε φανερό ότι σκόπευε να μας χρησιμοποιήσει για να αποχτήσει δύναμη. Ήθελε να κυριαρχήσει στον κόσμο, αυτός και πίσω από αυτόν εμείς. Οι περισσότεροι τον θεωρούσαμε ανόητο, όμως τελικά κατάφερε να συγκρουστεί ανοιχτά με τον Γέρο, ίσως γιατί κι αυτός από την πλευρά του μας θεωρούσε ανόητους και ήθελε κατά κάποιο τρόπο να μας χειραγωγήσει. Στο τέλος τσακωθήκαμε οριστικά. Ο Άιζακ έφυγε από το Συμβούλιο και σύντομα φαίνεται ότι έχασε το ενδιαφέρον του για μας. Για λίγο καιρό μαθαίναμε νέα του αραιά και πού, μετά όμως τα ίχνη του χάθηκαν. Έφυγε ένα διάστημα για την Βρετανία και δεν ξαναμάθαμε τίποτα γι' αυτόν. Το όνομά του δεν ακούστηκε ποτέ, ήταν φανερό ότι τα σχέδιά του δεν είχαν γίνει πραγματικότητα και εμείς δεν ασχοληθήκαμε άλλο μαζί του. Ποτέ δεν μας ανησύχησε στα σοβαρά και τελικά ξεχάσαμε την ύπαρξή του.

-Βέβαια τώρα μάθαμε ότι όλα αυτά τα χρόνια που δεν είχαμε νέα του, εκείνος ετοίμαζε κάτι άλλο, κάτι μεγαλύτερο, συνέχισε ο Νίκος. Ο Άιζακ είναι Αθάνατος και οι Αθάνατοι μπορούν να έχουν τεράστια υπομονή. Δεν τον πείραζε να περιμένει και να ετοιμάζεται αργά και με μέθοδο, είχε στη διάθεσή του όσο χρόνο ήθελε. Η μαγεία, προφανώς, του φάνηκε μεγαλύτερο ατού από την αθανατοσύνη και έτσι βάλθηκε να γίνει μάγος. Αυτό τουλάχιστον υποστηρίζει ο Αριστείδης.

-Μιλήσατε με τον Αριστείδη; απόρησε η Μαρίνα.

-Ναι, ο παλαιοπώλης μας έφερε σε επαφή. Έπρεπε να μάθουμε την ιστορία του Άιζακ, τι έγινε από τη στιγμή που άφησε το Συμβούλιό μας.

-Όμως όταν λες «βάλθηκε να γίνει μάγος», τι ακριβώς εννοείς; ρώτησε ο Άρης. -Ακούγεται κάπως σαν να μην ήταν μάγος από την αρχή, σαν να ήταν κάτι που κατάφερε μόνος του.

-Όχι, μάλλον είχε από την αρχή το χάρισμα, θεωρητικά δε γίνεται αλλιώς, έτσι δεν είναι; έκανε ο Νίκος κάπως αβέβαιος.

-Ναι, απάντησε κατηγορηματικά η Μαρίνα, το χάρισμα είναι βασική προϋπόθεση. Άλλωστε ο Άιζακ είναι απόγονος μαγικής γενιάς. Συμβαίνει μερικές φορές το χάρισμα να έχει σβήσει και να εμφανιστεί ξανά μετά από πολλά χρόνια, όταν πια όλοι έχουν ξεχάσει ότι κάποτε αυτή η οικογένεια είχε μάγους.

-Τέλος πάντων, όπως και να έγινε, τώρα λέτε ότι είναι μάγος. Και αυτό είναι πάρα πολύ επικίνδυνο, ειδικά σε έναν άνθρωπο με τις φιλοδοξίες του Άιζακ.

-Και γι' αυτό ανησυχούμε όλοι, είπε η Μαρίνα. Και τώρα; Για ποιο λόγο ψάχνετε τον Μάρκο; Υποθέτω ότι έχετε κάποιο σχέδιο.

-Κι εσείς; Νομίζω ότι κι εσείς έχετε κάποιο σχέδιο, γι' αυτό καταδεχτήκατε να έρθετε να μιλήσετε με τους Αθάνατους για θέματα των μάγων! έκανε ο Νίκος δύστροπα.

-Νίκο, είμαστε φίλοι χρόνια, τον προειδοποίησε ο Άρης.

-Ναι, μόνο που η Μαρίνα είναι και μάγισσα. Και ξέρουμε πολύ καλά τι γνώμη έχουν οι μάγοι για εμάς!

-Έλα τώρα, τον έκοψε η Μαγδαληνή. Είπαμε ότι θα βρούμε έναν τρόπο να συνεργαστούμε και ο Άρης έχει δίκιο: είμαστε χρόνια φίλοι, θα περίμενε κανείς ότι σε μία τέτοια στιγμή θα καταφέρναμε πιο εύκολα να εμπιστευτούμε ο ένας τον άλλο.

-Εντάξει, έχεις δίκιο. Λοιπόν θα σας πω ποιο είναι το σχέδιο στο οποίο καταλήξαμε στο Συμβούλιο: πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να πάμε στο Νησί. Η Μαγδαληνή, ο Κωνσταντίνος Κόντογλου κι εγώ. Πρέπει να βρούμε τον Άιζακ, και αν το Νησί είναι το μέρος που μπορεί να τον συναντήσει κανείς, τότε θα πρέπει να πάμε εκεί.

-Και τι θα κάνετε όταν τον βρείτε; ρώτησε η Μαρίνα.

-Αρχικά θα του μιλήσουμε. Υπάρχουν νόμοι που ρυθμίζουν τα βασικά θέματα στη ζωή μας και κανένας δεν ξεφεύγει από αυτούς, ακόμα και αν έχει καταφέρει να μην έχει καμία επαφή με τους υπόλοιπους Αθανάτους και να ζει αυτόνομος. Όλοι πρέπει να τους τηρούν. Όλοι οι Αθάνατοι στον κόσμο, σε όποιο Συμβούλιο κι αν ανήκουν ή και αν δεν ανήκουν πουθενά, ακολουθούν αυτούς τους νόμους.

Η Μαρίνα έκρυψε τον καγχασμό της για χάρη του Άρη.

-Αυτούς τους νόμους τους φτιάξατε εσείς;

-Οι νόμοι θεσπίστηκαν σε συμφωνία με τους μάγους την εποχή που είχαμε ακόμα κάποια συνεργασία μαζί τους, πολύ πριν γεννηθούμε η Μαγδαληνή, εγώ ή ο Άιζακ. Τότε που οι Αθάνατοι είχαν ευθύνη να βοηθούν τους μάγους.

-Να βοηθιούνται από τους μάγους θέλεις να πεις, τον διόρθωσε η Μαρίνα.

-Αυτά τα πράγματα είναι αλληλένδετα.

-Τέλος πάντων. Αυτή η συμφωνία, ό,τι κι αν ήταν, δεν μπορεί να αναγκάσει τον Άιζακ να τηρήσει τους νόμους που λες. Αυτή τη στιγμή ζει σ' ένα δικό του Νησί πέρα

από τα σύνορα οποιουδήποτε Κόσμου και είναι ένας ισχυρός μάγος με κάστρο και ακολούθους. Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι του καίγεται καρφάκι για τους νόμους σας; Δεν τον ενδιαφέρει πια η γνώμη σας εδώ και εκατοντάδες χρόνια.

-Δεν είμαστε τόσο αφελείς όσο φαίνεται να νομίζεις δεσποινίς! έκανε η Μαγδαληνή υποτιμητικά. -Φυσικά δεν τον ενδιαφέρουν οι νόμοι μας και δε θα πηγαίναμε μέχρι την άκρη των Κόσμων για να τον νουθετήσουμε! Όμως οι νόμοι των Αθανάτων έχουν δεθεί με ξόρκια από τους μάγους και όλοι είναι υποχρεωμένοι να τους τηρούν, συμπεριλαμβανομένου και του Άιζακ. Αν κάποιος τους παραβεί έχουμε το δικαίωμα να τον θανατώσουμε και την ικανότητα να το κάνουμε.

-Τι;

-Ναι, φυσικά, τι νόμιζες ότι θα πάμε να του κάνουμε κήρυγμα;

-Μα τι λένε επιτελούς αυτοί οι νόμοι; ρώτησε ο Άρης.

-Όχι μάγια, όχι μαγικά αντικείμενα για προσωπική χρήση – εκτός αν δοθούν από κάποιον μάγο - και όχι παρεμπόδιση του έργου των μάγων. Απλά πράγματα. Οι μάγοι τότε είχαν σκεφτεί πως οποιοδήποτε άλλο πρόβλημα προκύψει θα μπορούσαν να το αντιμετωπίσουν εύκολα.

-Και πώς και σκεφτήκαν οι μάγοι να βάλουν αυτούς τους κανόνες; Υποτίθεται ότι οι Αθάνατοι δεν έχουν μαγικές ικανότητες.

-Αυτό είναι κάτι που δεν το γνωρίζουμε. Η ιστορία με τους νόμους μεταξύ μάγων και Αθανάτων χάνεται στα βάθη του χρόνου, οι νόμοι όμως είναι ενεργοί πάντα, όπως και τα ξόρκια που τους κρατούν.

-Και ας πούμε ότι τους υπενθυμίζετε στον Άιζακ και αυτός, φυσικά, δε θέλει να συμμορφωθεί.

-Τότε…

-Σκέφτεστε να τον σκοτώσετε;

-Ναι, είναι πιθανό. Αυτή είναι η ποινή για την παρακοή. Γι’ αυτό χρειάζεται ένας μάγος.

-Για να σκοτώσει τον Άιζακ;

-Θα έλεγα περισσότερο… για να τον συλλάβει! Το τι θα γίνει μετά είναι δική μας υπόθεση και αφορά μόνο εμάς. Οι Αθάνατοι ανήκουν στη δικαιοδοσία μας.

Η δήλωση έμεινε μετέωρη στον αέρα, πάνω από τα έκπληκτα μάτια των δύο επισκεπτών. Στο τέλος η Μαρίνα πήρε τον λόγο:

-Λοιπόν, βλέπω ότι το σχέδιό σας είναι θεωρητικό ή δε θέλετε μας αποκαλύψετε τις λεπτομέρειες, οπότε θα σας πω κι εγώ το δικό μας σχέδιο. Το καταστρώσαμε η Άννα κι εγώ πριν μερικές μέρες και έχω την εντύπωση ότι θα σας ευχαριστήσει: η υπόθεση με τον Άιζακ έχει ξεφύγει προ πολλού από τη δική σας εξουσία. Έπρεπε να τον είχατε σταματήσει αιώνες πριν, τώρα δε νομίζω να μπορέσετε να κάνετε και πολλά. Και στο μεταξύ ο Μάρκος σχεδιάζει να πάει στο Νησί και να πάρει πίσω το Σκήπτρο του.

-Ώστε έτσι! αναφώνησε η Μαγδαληνή κοιτώντας με νόημα τον Νίκο. -Άρα ξέρετε που είναι!

-Ξέρουμε, αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας τώρα. Θέλει να πάει εκεί κάτω μόνος του, ή το πολύ με την Άννα που θα του χρησιμεύσει σαν οδηγός στο Νησί. Εμείς ξέρουμε φυσικά ότι δεν μπορεί να καταφέρει και πολλά μόνος, κανένας δεν μπορεί να τα καταφέρει μόνος του σε αυτή την υπόθεση· στο Νησί ο Άιζακ παίζει στην έδρα του και έχει μάγους και ανθρώπους με ικανότητες που πιθανώς θα είναι έτοιμοι να τον βοηθήσουν. Από την άλλη δεν ξέρουμε πόσο μεγάλη είναι η δύναμή του, αλλά σίγουρα δεν είναι αμελητέα και τώρα έχει και το Σκήπτρο. Η υπόθεση πρέπει να λυθεί μία και καλή και για να γίνει αυτό πρέπει να συνεργαστούμε όλοι μαζί και καταρχήν να πάμε στο Νησί.

-Αυτό είναι το καλύτερο πράγμα που έχεις πει μέχρι στιγμής, συμφώνησε ο Νίκος. Αυτό θέλουμε κι εμείς να γίνει.

-Εννοώ όλοι όσοι εμπλέκονται σε αυτή την υπόθεση, όλοι όσοι μπορεί να επηρεάζονται· όσο πιο πολλοί μπορέσουν να έρθουν μαζί μας τόσο το καλύτερο. Αν γίνει κάποιου είδους μάχη, δε θέλουμε φυσικά να χάσουμε. Αυτό μπορεί να σημαίνει θανάτους, έτσι δεν είναι;

-Ναι, απάντησε η Μαγδαληνή σταθερά.

-Λοιπόν, εσείς και ο Κόντογλου είσαστε πρόθυμοι να μας ακολουθήσετε;

-Ναι, φυσικά. Πες μόνο το πότε και θα είμαστε εκεί. Αλλά ποιος θα μας περάσει στο Νησί;

-Εγώ, φαντάζομαι. Ξέρω το ξόρκι που ανοίγει το Πέρασμα στην Ασίνη, ο Μάρκος το έκανε πολλές φορές μπροστά μου. Δεν έχω σκήπτρο, αλλά ελπίζω αυτό να μην είναι πρόβλημα. Θεωρητικά τώρα τα Ανοίγματα λειτουργούν κανονικά και άλλωστε είναι και ο Ζαφείρης.

-Ποιος είναι ο Ζαφείρης;

-Ο γιος του Αριστείδη. Έχει ένα πράγμα που το λέει Διαμαντένιο Κλειδί ή Πασπαρτού. Αν το έχεις αυτό δε χρειάζεται σκήπτρο για να ανοίξει μία Πύλη.

-Και θα δεχτεί να μας το δώσει;

-Το ελπίζω. Του μίλησα εχτές στο messenger. Είναι στην Αθήνα και θα συναντηθεί μαζί μου σήμερα.

-Εντάξει. Και τι σκέφτεστε να κάνετε όταν φτάσουμε στο Νησί;

-Στο Νησί δε θα πρέπει να κάνετε του κεφαλιού σας, πρέπει να συνεργαστείτε μαζί μας. Στο τέλος, αν είναι ακόμα αυτή η επιθυμία σας, θα σας παραδώσουμε τον Άιζακ δεμένο με το περιδέραιο της Αντιπαλότητας!

-Ώστε ανακαλύψατε ποιος το έχει; έκανε ο Νίκος.

-Δεν είμαστε τόσο άχρηστοι όσο νομίζετε! απάντησε η Μαρίνα υπεροπτικά και ο Άρης της έριξε στα κρυφά ένα ειρωνικό βλέμμα.

5. Τριανταφυλλιά

Η ζωή στην Τριανταφυλλιά κυλούσε με έναν τρόπο μάλλον πρωτότυπο. Η διάθεσή του Μάρκου ήταν πολύ καλύτερη απ' ό,τι παλιά, κοιμόταν χωρίς δυσκολία και δεν υπέφερε πια από πονοκεφάλους. Περνούσε τις περισσότερες ώρες του κλεισμένος στο κελάρι, διαβάζοντας ή κάνοντας διάφορα «πειράματα», αλλά τελευταία η δραστηριότητά του είχε επεκταθεί και στους υπόλοιπους χώρους του σπιτιού. Η Άννα προσπαθούσε να αποτελειώσει το άρθρο της, αλλά αυτή η επιχείρηση δεν ήταν τόσο εύκολη όσο είχε νομίσει αρχικά. Κάθε μέρα συνέβαινε και κάποιο περιστατικό που την αποσπούσε ή την ανησυχούσε και την έκανε να δυσκολεύεται να συγκεντρωθεί.

Ένα πρωί για παράδειγμα, καθόταν στο τραπέζι της αυλής και διάβαζε, ενώ ο Μάρκος ήταν στην κουζίνα και υποτίθεται ότι έπλενε τα πιάτα. Ξαφνικά, ένας θόρυβος σαν πολλαπλά κουδουνίσματα άρχισε να ακούγεται μέσα από το σπίτι, που όλο και αυξανόταν σε ένταση και εύρος. Σε λίγο ακουγόταν σαν όλα τα γυαλικά του σπιτιού να χτυπούσαν ρυθμικά μεταξύ τους. Η Άννα πετάχτηκα και έτρεξε μέσα: πράγματι, τα περισσότερα αντικείμενα της κουζίνας πάλλονταν συντονισμένα, κάτω από το ικανοποιημένο βλέμμα του Μάρκου, γεμίζοντας τον χώρο μ' έναν ρυθμικό ήχο.

-Τι κάνεις; τον ρώτησε έκπληκτη.

-Α, τίποτα, είναι ένα ξόρκι που κάνει τα αντικείμενα να ταλαντεύονται και είπα να το δοκιμάσω, ξέρεις, από περιέργεια. Αναρωτιέμαι τι είχε στο μυαλό του ο μάγος που το εφηύρε. Ποιος θα σκεφτόταν να φτιάξει κάτι τέτοιο;

Ο Μάρκος έδειχνε να το διασκεδάζει. Μπροστά στο βλοσυρό ύφος της σταμάτησε το ξόρκι και τα αντικείμενα της κουζίνας ησύχασαν στις θέσεις τους.

-Σε παρακαλώ, μη διαλύσεις το σπίτι!

-Μην ανησυχείς.

Αργότερα την ίδια μέρα, ίσως για να εξιλεωθεί, της έφερε μία πέτρα. Ήταν μία όμορφη, διαφανής πέτρα που μέσα σχημάτιζε νερά, μ' έναν τρόπο που τραβούσε το βλέμμα. Είχε ένα διαυγές, πορτοκαλί χρώμα που θύμιζε κεχριμπάρι και ήταν στρογγυλοποιημένη και λεία.

-Υποτίθεται ότι έφτιαξα ένα φυλαχτό μ' αυτή την πέτρα, της είπε αδιάφορα. -Πάρ' την: φτιάχνεις ακόμα κοσμήματα με πέτρες; Θα μπορούσες να τη δέσεις σ' ένα κρεμαστό για το λαιμό ή κάτι τέτοιο.

-Τι κάνει; τον ρώτησε.

-Βοηθάει αυτόν που το φοράει να περνάει απαρατήρητος. Δεν έχει μεγάλη δύναμη, αλλά οι άνθρωποι τείνουν να μη σου δίνουν σημασία αν περάσεις διακριτικά από κοντά τους και δε φροντίσεις να τους τραβήξεις την προσοχή. Ήταν μία μαγική πέτρα, αλλά χρειαζόταν ένας μάγος για να την ενεργοποιήσει. Και να δώσει όνομα στο φυλαχτό. Είπα να το δοκιμάσω, είναι η πρώτη φορά που φτιάχνω ένα φυλαχτό, δεν ξέρω αν θα πιάνει…

-Τι όνομα του έδωσες;

-«Ασήμαντο Φυλαχτό».

Η Άννα γέλασε.

Τα ξόρκια αυτά, ο Μάρκος τα ξεσήκωνε από ένα βιβλίο που λεγόταν «Γριμόριο 5 – για Καθημερινά Ξόρκια», και η Άννα είχε την εντύπωση ότι τα έκανε σε στιγμές που ήθελε να διασκεδάσει ή να ξεκουράσει το μυαλό του. Στην καινούρια διαμόρφωση του κελαριού, είχε τοποθετήσει σε περίοπτη θέση το ξύλινο αναλόγιο της γιαγιάς του και πάνω σ' αυτό έβαζε το Γριμόριο 5 ή άλλα μαγικά βιβλία όταν ήθελε να τα χρησιμοποιήσει. Ο Μάρκος ήταν της άποψης ότι είναι καλύτερο να μην τα κρατάς στα χέρια σου, αν και η Άννα τον είχε τσακώσει μία- δυο φορές να έχει στήσει στο αναλόγιο τα μουσικά του βιβλία και να παίζει φλάουτο. Στο τέλος της είχε

ομολογήσει ότι είχε την αίσθηση πως έπαιζε πολύ καλύτερα όταν το έκανε αυτό. Υπέθετε πως το αναλόγιο είχε δική του μαγεία.

Ένα περιστατικό αρκετά πιο παράξενο, συνέβη μία- δυο μέρες αργότερα και κατάφερε να την ανησυχήσει κάπως. Γενικά με τις καινούριες ασχολίες του άντρα της, κανένα ζωντανό δεν πατούσε στην περιοχή γύρω από το σπίτι. Ακόμα και τα πρόβατα που έφερνε ένας τσοπάνης του χωριού για βοσκή στο διπλανό λιβάδι, σπάνια ξεστράτιζαν πια για να δοκιμάσουν το χορτάρι από το χωράφι του Μάρκου. Αυτό έδειχνε κατά κάποιο τρόπο φυσιολογικό και δεν τους είχε προβληματίσει ιδιαίτερα.

Εκείνη την ημέρα όμως ήρθε ένα γατί. Η Άννα το άκουσε να νιαουρίζει στην αυλή και βγήκε να το βρει: ήταν ένα μικρό, γκρίζο γατί, πολύ φιλικό και χαδιάρικο, που αμέσως μόλις την είδε ήρθε να τριφτεί στα πόδια της. Η Άννα έπαιξε μαζί του για αρκετή ώρα και μετά του έβαλε να φάει στην αυλή. Εκείνο άραξε ικανοποιημένο στον ήλιο, κάνοντας φανερό ότι δεν είχε σκοπό να τους εγκαταλείψει σύντομα. Όταν ο Μάρκος βγήκε από το κελάρι χάρηκε με την παρουσία του. Το πλησίασε γλυκό-μιλώντας του, αλλά μόλις άπλωσε το χέρι προς το μέρος του, εκείνο φρίκαρε εντελώς: πετάχτηκε όρθιο, το σώμα του τσίτωσε και κάθε μία τρίχα του σηκώθηκε όρθια στον αέρα. Στη συνέχεια τον απείλησε με ένα παρατεταμένο «χχχρρρρουαου!» και έφυγε σα βολίδα, με ταχύτητα που σίγουρα θα τη ζήλευε το παλιό Σκόντα που ήταν αραγμένο στην αυλή. Ο Μάρκος και η Άννα κοιτάχτηκαν με απορία. Ο Μάρκος τα πήγαινε καλά με τα ζώα, θα έλεγε μάλιστα κανείς ότι τα πήγαινε ιδιαίτερα καλά, καθώς όλα σχεδόν τα ζώα που συναντούσε του έκαναν χαρές χωρίς εκείνος να κάνει καμία προσπάθεια. Έδειχνε στεναχωρημένος με το περιστατικό που μόλις είχε συμβεί.

-Τι του έκανα; ρώτησε την Άννα.

Εκείνη έπιασε τα χέρια του και τα κοίταξε. Της φάνηκε ότι ήταν ηλεκτρισμένα και είδε φευγαλέα μερικές μικρές λάμψεις να εξαφανίζονται πίσω από τα νύχια του. Αναστέναξε.

-Τι έκανες κάτω στο κελάρι πριν έρθεις εδώ;

-Εεε… τίποτα, δοκίμαζα κάτι.

Η Άννα συνέχισε να κοιτάει τα χέρια του. Τα άλλοτε περιποιημένα νύχια του, τώρα ήταν μαύρα και σπασμένα σε πολλά σημεία. Τα μακριά του δάχτυλα που

κάποτε ήταν απαλά, τώρα είχαν φουσκάλες και κάλλους και οι παλάμες του έδειχναν ελαφρώς καψαλισμένες.

-Μάρκο, άρχισε η Άννα μαλακά. Έχεις καταλάβει βέβαια ότι, κι αν αποφάσισες να γίνεις μάγος, δεν πρόκειται να ζούμε από τη μαγεία;

-Όχι βέβαια.

-Και ότι, βασικά, η μουσική είναι αυτή που θα μας δίνει να τρώμε, όπως και πρώτα.

-Ναι, φυσικά.

-Και ελπίζω να θυμάσαι ακόμα, ότι τα χέρια σου σού είναι απαραίτητα για να παίζεις φλάουτο!

Ο Μάρκος χαμογέλασε. Έριξε κι εκείνος μία ματιά στα χέρια του.

-Μην ανησυχείς, της είπε για άλλη μία φορά.

Η Άννα χτύπησε την πόρτα του κελαριού. Μετά τη χτύπησε ξανά, δυνατότερα αυτή τη φορά. Ο Μάρκος, όταν ήταν εκεί μέσα, δεν άκουγε τίποτα. Τελικά της άνοιξε, χωρίς να κάνει φυσικά τον κόπο να ανέβει τη σκάλα. Κατέβηκε δισταχτικά: κάθε φορά που πατούσε τα σκαλιά, αναρωτιόταν τι θα συναντήσει κάτω. Το κελάρι είχε αλλάξει πολύ από την τελευταία φορά που είχε επισκεφτεί την Τριανταφυλλιά, πριν έναν χρόνο. Τώρα ήταν καθαρό και στα ράφια, που παλιότερα φιλοξενούσαν μπουκάλια με κρασί και αργότερα ήταν άδεια για πολλά χρόνια, μοστράριζαν διάφορα βιβλία και αντικείμενα τοποθετημένα με τάξη. Τα περισσότερα από τα ξύλινα βαρέλια είχαν βγαλμένο πάτο και το εσωτερικό τους έδειχνε καψαλισμένο.

Κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια έριξε μια κλεφτή ματιά σ' ένα από τα ράφια: ήταν ακόμα εκεί όπως και την πρώτη μέρα που είχε έρθει, ο Μάρκος δεν το είχε μετακινήσει καθόλου. Ήταν ένα βούκινο, ένα χοντρό, μαύρο κέρατο με ασημένια τελειώματα. Δεν είχε δείξει ποτέ το ενδιαφέρον της γι' αυτό, ούτε είχε ρωτήσει τι ήταν όπως είχε κάνει με τα περισσότερα αντικείμενα, αλλά με την πρώτη ευκαιρία το είχε μισοκρύψει πίσω από μερικά άχρηστα μπουκαλάκια για φίλτρα έτσι ώστε η παρουσία του - ή η απουσία του - να περνάει απαρατήρητη.

Εκείνη τη μέρα, ο Μάρκος είχε μεταφέρει από την αποθηκούλα τη χύτρα και την είχε τοποθετήσει στο κέντρο του κελαριού. Η Άννα ξαφνιάστηκε όταν την είδε από τη σκάλα: κόχλαζε χωρίς φανερή αιτία, καθώς από κάτω της δεν υπήρχε καμία εστία θερμότητας.

-Τι βράζεις; ρώτησε ψύχραιμα.

-Α, απλώς νερό, καθαρό νερό. Θέλεις ένα τσάι;

-Βράζεις μία ολόκληρη χύτρα νερό απλά για ένα τσάι;

Ο Μάρκος ντράπηκε λιγάκι.

-Προκαλεί κάποια εντύπωση πάντως, μία χύτρα να βράζει στο κέντρο ενός μαγικού εργαστηρίου, έτσι δεν είναι;

-Μαγικό εργαστήριο, ε; Τελικά την έχεις ψωνίσει για τα καλά, ο Άρης είχε δίκιο!

-Ναι, είναι κι αυτό… είναι όμως και κάτι άλλο: παρατήρησες βέβαια ότι βράζει!;

-Ναι, είναι πασιφανές.

-Χωρίς φωτιά, επεσήμανε ο Μάρκος.

Η Άννα γέλασε ξαφνιασμένη. Ήξερε ότι εξασκούταν σε κάτι που το έλεγε «Μαγεία της φωτιάς» και έδειχνε να τα καταφέρνει αρκετά καλά. Συχνά φοβόταν ότι θα κάψει το σπίτι και γι' αυτό δεν απομακρυνόταν πολύ όταν αυτός βρισκόταν κάτω στο κελάρι. Τώρα κατάφερνε να κάνει μία χύτρα να κοχλάζει χωρίς εξωτερική βοήθεια. Πρέπει να είχε δυναμώσει αρκετά και σίγουρα είχε μάθει να κάνει πολλά πράγματα. Τα περισσότερα από αυτά τα αποκαλούσε «μαγεία της πλάκας», αλλά σε μερικά έμοιαζε να δίνει περισσότερη σημασία. Ας πούμε τον άφηνε αδιάφορο που μπορούσε να σβήνει τα φώτα από μακριά χτυπώντας απλά τα δάχτυλά του, αν και το έκανε συχνά για να την τρομάξει, αλλά ενθουσιαζόταν όταν κατάφερνε να φυσήξει το τσιγάρο της και να το κάνει να αναφλεγεί. Η Άννα είχε βρει τον μπελά της κανονικά, συχνά γκρίνιαζε ότι είχε γίνει το πειραματόζωο ενός μάγου. Όμως, όσο κι αν όλα αυτά ο Μάρκος τα περνούσε σαν αστεία, η Άννα καταλάβαινε τι προσπαθούσε να κάνει. Σύντομα θα βρισκόντουσαν και πάλι στο Νησί και τότε, μόνο με μαγεία θα μπορούσαν να καταφέρουν να πάρουν πίσω το Σκήπτρο και - το σημαντικότερο- να επιζήσουν. Αν τα κατάφερναν ποτέ.

Η Άννα έβαζε κάτω τις εμπειρίες που είχε συγκεντρώσει κατά την παραμονή της εκεί πέρα, περνούσε ξανά και ξανά στο μυαλό της τη διαρρύθμιση της Βίλας, τα δωμάτια και τους διαδρόμους. Επαναλάμβανε νοερά τις διαδρομές μέσα στο δάσος, όπως έκανε και τότε που ήταν στο Νησί, τις συνήθειες των ανθρώπων και το πρόγραμμα των μάγων και προσπαθούσε να ανακαλύψει ένα τρωτό σημείο, έναν τρόπο που θα τους βοηθούσε να παρακάμψουν τον Άιζακ και να βάλουν στο χέρι το Σκήπτρο. Εκείνες τις μέρες της ήταν αδύνατο να συγκεντρωθεί και να δουλέψει όπως σκόπευε αρχικά και επιπλέον δεν κατάφερνε να βρει λύση στο πρόβλημα που την

απασχολούσε. Ό,τι και να έκαναν οι υπόλοιποι, όταν θα ερχόταν η στιγμή να πάρει το Σκήπτρο, ο Μάρκος θα βρισκόταν αντιμέτωπος με τον Άιζακ, αυτό φαινόταν αδύνατο να αποφευχθεί.

Ο Μάρκος, παρόλο που πειραματιζόταν καθημερινά με τη μαγεία, δεν είχε πιάσει στα χέρια του το Άστραπλον. Το είχε κρύψει στην αποθηκούλα και δεν είχε ασχοληθεί καθόλου μαζί του από την μέρα που του το έφερε, ούτε το είχε αναφέρει ξανά. Η Άννα αναρωτιόταν αν σκόπευε να το πάρει μαζί του όταν θα έφευγαν. Θυμόταν που, όταν πρώτο συναντήθηκαν, της είχε πει ότι χωρίς σκήπτρο είναι ευάλωτος και αυτή η δήλωση δεν της άρεσε καθόλου τώρα που καταλάβαινε τι σήμαινε.

6. Εξάρχεια

Ο Ζαφείρης καθόταν ανάμεσά τους στον καναπέ του Άρη και έπινε νευρικά τον καφέ που του είχαν προσφέρει. Από τότε που είχε γυρίσει έδειχνε να έχει χάσει το τουπέ του. Ήταν ήσυχος και δε μιλούσε πολύ. Ίσως έφταιγε το ότι η Μαρίνα δεν του έδειχνε πια ενδιαφέρον, του μιλούσε μόνο για πρακτικά θέματα και δεν είχε δεχτεί να βγει μόνη μαζί του. Ήταν σοβαρή και ανήσυχη, το μόνο που την απασχολούσε ήταν το «σχέδιό» της, μόνο γι' αυτό μιλούσε.

-Έλαβα σήμερα το δέμα, έλεγε εκείνη τη στιγμή ο Άρης. -Θέλετε να το δείτε; Είναι όμορφο και ελπίζω να φανεί και χρήσιμο.

-Η Άννα ανησυχεί κάπως, παρατήρησε η Μαρίνα. Αν ο Μάρκος καταλάβει ότι λείπει το Βούκινο, η κατάσταση θα μπλεχτεί πολύ: θα νομίζει ότι κάποιος του το έκλεψε ή η Άννα θα αναγκαστεί να του αποκαλύψει το σχέδιο μας.

-Γιατί τέλος πάντων να μην του αποκαλυφθεί αυτό το περίφημο σχέδιο; ρώτησε ο Ζαφείρης. -Κάποια στιγμή θα χρειαστεί να το μάθει έτσι κι αλλιώς.

-Δεν ξέρεις τον Μάρκο, απάντησε ο Άρης.

Άνοιξε το κουτί και έβγαλε το Βούκινο, τυλιγμένο με πλαστικό, αυτό με τις μπουρμπουλήθρες.

Η Μαρίνα πήρε το περιτύλιγμα στα χέρια της και άρχισε να τις σπάει αφηρημένα.

-Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ να βγάλω ήχο μ' αυτό το πράγμα, παρατήρησε ο Άρης γυρνώντας το στα χέρια του. Δεν πρέπει να είναι και τόσο απλό.

-Έλα τώρα ρε Άρη, πόσο δύσκολο να είναι; διαμαρτυρήθηκε η Μαρίνα. Δε θα δώσεις συναυλία, απλά θα σαλπίσεις μία – δύο φορές.

-Γιατί δε δοκιμάζεις; ρώτησε ο Ζαφείρης.

-Αυτά τα πράγματα δεν τα δοκιμάζουνε, είπε βλοσυρά η Μαρίνα. -Αν σφυρίξει εδώ μέσα, τα Ξωτικά θα προσπαθήσουν να έρθουν εδώ για να τον βρουν. Δεν έχει δοκιμές, το χρησιμοποιείς μόνο μία φορά, όταν είναι η ώρα του. Αν δεν είχες φάει τόσο καιρό γυρίζοντας στους Κόσμους και πουλώντας μαγικά αντικείμενα και είχες ασχοληθεί περισσότερο με την εκπαίδευσή σου, θα το ήξερες.

-Συγνώμη, τι να κάνω; Μπορείς να αναλάβεις την εκπαίδευσή μου αν θέλεις, είμαι πρόθυμος να μάθω, απάντησε ο Ζαφείρης υποχωρητικά.

Αυτές τις μέρες φαινόταν πρόθυμος να κάνει ό,τι και να του ζητούσε.

-Και γιατί να μην έρθουν εδώ τα Ξωτικά; Αυτός δεν είναι ο σκοπός μας; Γιατί πρέπει να πάτε στη Νέδα για να τα βρείτε, αφού μπορείτε να τα καλέσετε εδώ; αποτόλμησε σε λίγο.

-Τα Ξωτικά δεν είναι υπηρέτες μας να τρέχουν να μας βρουν όποτε θέλουμε να τα ρωτήσουμε κάτι, απάντησε ο Άρης. Πρέπει να πάμε στο σπίτι τους και να τους εκθέσουμε την κατάσταση. Πρέπει να είναι η βασίλισσά τους μπροστά και όλη η φυλή τους για να μπορέσουν να το σκεφτούν και να μας απαντήσουν. Έτσι λειτουργούν τα Ξωτικά. Αν συμφωνούν να μας βοηθήσουν, μόνο τότε θα έρθουν μαζί μας.

-Εντάξει, εντάξει, εσείς ξέρετε καλύτερα. Πότε φεύγετε για τη Νέδα;

-Τώρα που έχουμε το Βούκινο μπορούμε να φύγουμε και αύριο. Όμως ο Μάρκος δεν έχει αποφασίσει πότε θα ξεκινήσει και μπορεί να αργήσει ακόμα.

-Πρέπει να πάμε αύριο, είπε η Μαρίνα. Τουλάχιστον θα τους πούμε πώς έχει η κατάσταση και θα μάθουμε τις προθέσεις τους.

-Και ακόμα θα μάθουμε αν ο Νέδιστος και η Φιδάλμα είναι καλά.

-Οι άλλοι τι κάνουν; ρώτησε ο Ζαφείρης.

-Οι Αθάνατοι είναι έτοιμοι, περιμένουν να τους ειδοποιήσουμε και θα έρθουν να μας συναντήσουν στην Ασίνη. Εσύ;

-Ναι, τα είπαμε, όταν με καλέσετε θα έρθω αμέσως. Αλλά πρέπει να αποφασίσουμε τι θα γίνει με τον πατέρα μου. Και τη μάνα σου φυσικά. Ακόμα δεν τους έχει μιλήσει κανένας και αυτό κάποτε πρέπει να γίνει.

-Θα γίνει, θα γίνει, είπε η Μαρίνα κάπως στεναχωρημένα. Από όλα όσα είχε να κάνει, αυτό που την έκανε περισσότερο να διστάζει ήταν ότι έπρεπε να μιλήσει στη μητέρα της. Εκείνη τη στιγμή η Νατάσσα Καπουράκη ήταν έξω φρενών μαζί τους, σε τέτοιο σημείο που συνωμοτούσε με τον Αριστείδη. Πίστευε ότι η κόρη της ήταν κλεισμένη στο σπίτι και διάβαζε και – το χειρότερο – δεν ήθελε καν να φανταστεί τι θα γινόταν όταν θα διαπίστωνε πως δεν είχε πια το Άστραπλον! Το σχέδιο ήταν να πάνε στο Νησί αμέσως μετά τον Μάρκο και να αφήσουν τη Νατάσσα και τον Αριστείδη να έρθουν αργότερα, όταν η υπόθεση θα είχε πια δρομολογηθεί. Ούτε και ο Ζαφείρης αισθανόταν καλά που κανόνιζε πίσω από την πλάτη του πατέρα του, αλλά από τη στιγμή που κατάλαβε ότι η Μαρίνα ήταν θυμωμένη μαζί του, του ήταν αδύνατο να της αρνηθεί οτιδήποτε.

-Εσύ θα τους ειδοποιήσεις! του είπε εκείνη ξαφνικά.

-Εγώ;

-Ναι. Θα αφήσεις να φύγουμε εμείς πρώτοι και μετά θα τους ειδοποιήσεις να έρθουν στην Ασίνη. Ο πατέρας σου έχει σκήπτρο και εσύ ξέρεις το ξόρκι. Το θυμάσαι καλά;

-Ναι, ο Μάρκος το είπε τόσες πολλές φορές που είναι αδύνατο να το ξεχάσω.

Δεν του άρεσε καθόλου που τον άφηνε αυτόν να βγάλει το φίδι από την τρύπα. Έφυγε λίγο αργότερα μ' ένα κατσούφικο ύφος που δεν είχε μπορέσει να αποβάλλει.

-Τον περιποιήθηκες για τα καλά, σχολίασε ο Άρης όταν έμειναν μόνοι. -Είναι σίγουρο ότι οι δυο τους θα εξοργιστούν και ο Ζαφείρης θα είναι αυτός που θα τα ακούσει.

-Του χρειάζεται, είπε αποφασιστικά η Μαρίνα.

-Μπλοφάριζες, έτσι δεν είναι;

Η κοπέλα αναστέναξε.

-Κατά κάποιον τρόπο. Όχι πως δε θα μου άρεσε να αφήσω τον Ζαφείρη να καθαρίσει, αλλά η μητέρα μου θα θυμώσει ακόμα περισσότερο αν δεν είμαι καν μπροστά όταν μάθει τι πάμε να κάνουμε, δεν της αρέσει να έρχεται προ τετελεσμένων.

Ο Άρης σκέφτηκε ότι του φερόταν σκληρά και της το είπε.

-Νομίζεις; Είναι ακόμα πιο σκληρό να σε αφήνουν να πιστεύεις ότι είσαι σημαντική και μετά να σε παρατάνε στα κρύα του λουτρού.

-Εντάξει, σου φέρθηκε σαν γαϊδούρι. Δεν πιστεύω να την είχες πατήσει μαζί του;

-Με τον Ζαφείρη; Σιγά το πρόσωπο! Απλά δε μου αρέσει να παίζουν μαζί μου.

-Ωστόσο τρέχει από πίσω σου σα σκυλάκι τώρα.

-Αυτό είναι προσωρινό. Αν του το επιτρέψω θα κάνει και πάλι τα δικά του.

-Αλλά σου αρέσει ακόμα;

Η Μαρίνα στραβομουτσούνιασε.

-Πες μου! Προσπαθώ να καταλάβω πώς παίζεται αυτό το παιχνίδι!

-Μπα! Δεν ήταν και τόσο σημαντικό άλλωστε. Ήταν λάθος μου που ασχολήθηκα μαζί του από την αρχή. Τώρα πάει, τελείωσε.

-Έχω την εντύπωση πως εκείνος έχει αλλάξει γνώμη.

-Μπορεί, μπορεί πάλι να είναι απλά ένα πείσμα. Πάντως ό,τι και να νομίζει, έχασε την ευκαιρία του μαζί μου.

-Ίσως να είναι καλύτερα έτσι. Τι θα γινόταν το παιδί δύο μάγων;

Η Μαρίνα τον κοίταξε αιφνιδιασμένη.

-Αυτό δεν το είχα σκεφτεί! έκανε έντρομη.

7. Τριανταφυλλιά

Τις τελευταίες μέρες κάτι είχε αλλάξει. Ο Μάρκος είχε σταματήσει να παίζει με τη «μαγεία της πλάκας» και αυτά που έκανε στο κελάρι έμοιαζαν πιο σκοτεινά και μυστικά. Συχνά του έτρωγαν ολόκληρη τη μέρα και όταν εμφανιζόταν δεν έδειχνε ευχαριστημένος από το αποτέλεσμα. Η Άννα δε ρωτούσε και ούτε κι εκείνος εξηγούσε με τι είχε ασχοληθεί.

Εκείνο το απόγευμα την προσκάλεσε να πάνε στο δάσος. Αυτό τη χαροποίησε, είχε βαρεθεί να τον βλέπει κλεισμένο στο ανήλιαγο κελάρι και είχε και η ίδια ανάγκη από λίγη κίνηση. Πριν ξεκινήσουν, ο Μάρκος έβγαλε το Άστραπλον από την αποθηκούλα: ήταν η πρώτη φορά που το έπιανε στα χέρια του και στην Άννα φάνηκε παράταιρο, σα να έδειχνε μικρό και αδύναμο. Έκρυψε το απογοητευμένο βλέμμα της και τον έπιασε από το χέρι. Περπάτησαν αργά, απολαμβάνοντας το αυγουστιάτικο απόγευμα και κατάληξαν στο σημείο με τις κίτρινες λεύκες. Εκεί ο Μάρκος σταμάτησε και την κοίταξε χαμογελώντας πονηρά.

-Κάτι έχεις στο μυαλό σου, παρατήρησε η κοπέλα.

Εκείνος απομακρύνθηκε από κοντά της μερικά βήματα κρατώντας το Άστραπλον στο δεξί χέρι.

-Πέτα μου έναν καρπό! είπε αναπάντεχα.

Η Άννα ξαφνιάστηκε. Αναρωτήθηκε αν τη δούλευε, αλλά φαινόταν να το εννοεί.

-Εμπρός! της είπε. Σημάδεψε στο κεφάλι μου!

Έπιασε διστακτικά έναν από τους ξερούς καρπούς που βρίσκονταν στο έδαφος.

-Αυτά εννοείς;

-Ναι, πέτα το δυνατά.

Έστρεψε το Άστραπλον προς την κατεύθυνση του καρπού και τον σταμάτησε στον αέρα. Μετά τον εκσφενδόνισε πάνω από το κεφάλι της χωρίς να τον ακουμπήσει. Η Άννα εντυπωσιάστηκε.

-Πέτα άλλον έναν!

Ο δεύτερος καρπός έσκασε σαν τζούφιο βεγγαλικό και ο Μάρκος τον κοίταξε δυσαρεστημένος. Της ζήτησε να επαναλάβει την κίνηση και αυτή τη φορά άφησε το Άστραπλον στο έδαφος. Ο τρίτος καρπός εξερράγη με πολύ πιο εντυπωσιακό τρόπο, βγάζοντας μία ωραία, άσπρη λάμψη.

-Καλό! σχολίασε η Άννα, μην ξέροντας ακόμα πώς να αντιδράσει σ' αυτή την ξαφνική επίδειξη.

Ο Μάρκος στράφηκε απότομα, έπιασε το σκήπτρο και το έστρεψε προς ένα ξεραμένο αγκάθι. Περίμενε να πεταχτεί μία μπάλα φωτιάς, αλλά αντί γι' αυτό, από την άκρη του εκλύθηκε μία γραμμή πηχτού, λευκού φωτός, η οποία κατάφερε να κάψει το αγκάθι, αν και όχι τόσο βίαια όσο περίμενε. Η Άννα έτρεξε να πατήσει τις φλόγες.

-Η πυροσβεστική βρίσκεται δεκαπέντε χιλιόμετρα μακριά από δω! μουρμούρισε αποδοκιμαστικά.

-Βλέπω είσαι ενημερωμένη! γέλασε ο Μάρκος. Λοιπόν; Είπες πως οι γνώσεις σου για το Νησί είναι πολύτιμες. Πες μου για τη Βίλα.

Η Άννα αιφνιδιάστηκε και προσπάθησε να οργανώσει γοργά τις σκέψεις της.

-Η Βίλα είναι ένα τεράστιο οίκημα που υπάρχει κάπου στο κέντρο του Νησιού. Μοιάζει με έπαυλη του περασμένου αιώνα, με την αρχιτεκτονική κάστρου. Έχει πυργίσκους, πολλά δωμάτια, κήπους με λουλούδια, σιντριβάνια, κυνηγετικά περίπτερα και μία τεράστια τεχνητή λίμνη.

Ο Μάρκος την κοίταξε παραξενεμένος, ανακαλύπτοντας πως δεν αναγνώριζε τίποτα απ' αυτά που του περιέγραφε. Η άφιξή του στο Νησί, καθώς και η αναχώρηση του ήταν κάπως αλλόκοτες. Ναι, πρέπει να είχε διασχίσει αυτό τον κήπο που έλεγε η Άννα, αλλά ήταν σα να μην είχε προσέξει καλά γύρω του, σα να μη θυμόταν. Συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι μάλλον είχε υποβληθεί σε κάποια μαγεία.

-Ο Άιζακ μένει εκεί μαζί με έναν μεγάλο αριθμό προσωπικού: καμαριέρες, μάγειρες, κηπουρούς, εργάτες… συνέχισε η Άννα.

-Περίεργο αυτό, δε μου το είχες αναφέρει νωρίτερα.

-Δεν είχε προκύψει.

-Ώστε υπάρχουν και απλοί άνθρωποι, ε; Αυτό περιπλέκει τα πράγματα.

-Αλλά δεν είναι μόνο αυτοί. Στην έπαυλη μένουν και οι νεαροί μάγοι, καθώς και οι άνθρωποι με ικανότητες.

-Τι ικανότητες έχουν αυτοί οι άνθρωποι;

-Μερικές μοιάζουν μ' αυτές των Αθανάτων. Διαβάζουν τη σκέψη, είναι τηλεκινητικοί, μία γυναίκα πετάει φωτιές σαν την Αναστασία, άλλος εξουσιάζει τις καταιγίδες, φέρνει βροχή και χαλάζι – αυτός είναι φίλος μου. Ένας τύπος κάνει κάτι που το λέει «ηλεκτροκίνηση», μία κοπέλα κάνει βαριά αντικείμενα να αιωρούνται, και υπάρχει και κάποια που μπορεί να σταματάει το χρόνο. Έτσι λένε τουλάχιστον, γιατί κάτι τέτοιο είναι αδύνατο να το αντιληφθείς.

-Και… είναι επικίνδυνοι;

-Εξαρτάται! Η αλήθεια είναι ότι είναι πολύ πιο αποτελεσματικοί από τους Αθάνατους, όσο καιρό βρίσκονται στο Νησί ασχολούνται αποκλειστικά με την εκπαίδευσή τους. Το αν είναι επικίνδυνοι ή όχι θα εξαρτηθεί από το αν θα θέλουν να υποστηρίξουν τον Άιζακ.

-Μπορούμε με κάποιο τρόπο να τους παρακάμψουμε όλους αυτούς και να πάμε κατευθείαν στον πύργο;

-Όχι, δε νομίζω. Οι άνθρωποι τριγυρίζουν συνεχώς στον κήπο, εκτός από τις ώρες που προπονείται ο Βροχοποιός – φέρνοντας καταιγίδες, εννοείται.

-Αυτό ακούγεται ενδιαφέρον. Θα μπορούσαμε να πλησιάσουμε μία τέτοια στιγμή.

-Όμως τότε έχει καταιγίδα. Είναι σχεδόν αδύνατο να κινηθεί κάποιος. Και μετά, όπως σου είπα, κάποιοι άνθρωποι διαβάζουν τη σκέψη και υπάρχουν οι μάγοι και οι μαγικές σφαίρες του Άιζακ. Μου φαίνεται σχεδόν αδύνατο να περάσουμε τον κήπο απαρατήρητοι.

-Αλλά αν υπάρχει έστω και μία μικρή ελπίδα να το κάνουμε, θα είναι όταν οι άνθρωποι θα είναι κλεισμένοι μέσα, επέμεινε εκείνος. Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να αποσπάσουμε την προσοχή των ενοίκων, δε θα ήθελα να τα βάλουν μαζί μας, ούτε να πάθει κανένας τους τίποτα. Και όταν θα πάω στο εργαστήριο του Άιζακ, πρέπει να τον βρω μόνο του, αυτό είναι πολύ σημαντικό. Αν είναι να τα βάλω μαζί του, θα προτιμούσα να είμαστε ένας προς έναν.

-Σκοπεύεις να τα βάλεις μαζί του;

Ο Μάρκος χαμογέλασε χωρίς να το θέλει. Δεν ήταν η πρώτη που του έκανε αυτή την ερώτηση.

-Υπάρχει τρόπος να κλέψουμε το Σκήπτρο χωρίς να μας πάρει χαμπάρι; ρώτησε κοιτάζοντάς τη σοβαρά.

-Δε νομίζω να το αφήνει αφύλακτο.

-Τότε θα πρέπει να τα βάλω μαζί του.

Η Άννα ξεροκατάπιε.

-Θα είναι αδύνατο να πλησιάσεις τον πύργο του απαρατήρητος, επανέλαβε. Όσο κι αν βρέχει, χιονίζει ή χαλάει ο κόσμος. Οι μάγοι θα σε εμποδίσουν, πίστεψέ με, ξέρω καλά πώς λειτουργούν τα πράγματα εκεί.

Ο Μάρκος σήκωσε τα φρύδια: -Έχεις καμία καλύτερη ιδέα;

-Θα βόλευε να ξέρουμε αν οι ένοικοι είναι με το μέρος μας ή όχι. Δεν είναι αμελητέα ποσότητα, σκέψου καμία εικοσαριά ανθρώπους με τις πιο αλλόκοτες ικανότητες και πέντε μάγους να βάλλονται εναντίων σου. Δε θα ήθελες να βρεθείς σ' αυτή τη θέση.

-Οκέι, και ξαναρωτώ: έχεις καμία καλύτερη ιδέα;

-Δεν ξέρω. Μακάρι να μπορούσαμε όντως να κλέψουμε το Σκήπτρο κρυφά απ' όλους, αλλά...

-Αυτό δεν θα ήταν αρκετό Άννα, δεν καταλαβαίνεις; Ο Άιζακ πρέπει να εξουδετερωθεί. Αν πάρω απλά το Σκήπτρο, αργά ή γρήγορα εκείνος θα βρει έναν τρόπο να αποκτήσει ένα άλλο.

Η Άννα θορυβήθηκε ακόμα περισσότερο.

-Και τι; Σκοπεύεις να τον σκοτώσεις;

-Δεν ξέρω. Δε μου αρέσει η ιδέα να σκοτώσω κάποιον, ακόμα και κάποιον τόσο επικίνδυνο, αλλά δεν πας να πολεμήσεις αν δεν έχεις την επίγνωση ότι μπορεί και να σκοτώσεις.

-Μιλάς σοβαρά τώρα; Θα έκανες κάτι τέτοιο; Είναι ένας άνθρωπος, Μάρκο!

-Ένα επικίνδυνος άνθρωπος που έχει ζήσει τουλάχιστον τετρακόσια χρόνια. Άλλωστε μπορεί να με σκοτώσει εκείνος.

-Με δουλεύεις, έτσι δεν είναι;

-Γιατί νόμιζες ότι θα πάμε εκεί;

-Αν είχαμε το περιδέραιο…

-Δε θα έχουμε το περιδέραιο, Άννα, είπε απότομα ο Μάρκος.

-Έχεις μεγάλη ιδέα για τον εαυτό σου αν πιστεύει ότι μπορείς να εισβάλεις κρυφά στο εργαστήριο του Άιζακ, να τον σκοτώσεις και να πάρεις το Σκήπτρο.

-Η Νατάσσα είπε να πιστεύω στον εαυτό μου.

-Δε νομίζω να εννοούσε κάτι τέτοιο. Αν είχες το περιδέραιο…

-Δεν καταλαβαίνεις; Το περιδέραιο με φοβίζει. Ποιος μας λέει πως όταν θα βρισκόμαστε στο Νησί και, πιθανότατα θα κρυβόμαστε στο δάσος, δε θα μας πιάσουν στον ύπνο; Δε θα ήθελα να ξυπνήσω φορώντας το στο λαιμό μου. Σε τέτοια περίπτωση θα χανόντουσαν όλα. Για πάντα.

-Αυτός είναι ο λόγος που αποφεύγεις τόσο καιρό ακόμα και να μιλήσεις για το περιδέραιο;

-Τι καλύτερο για τον Άιζακ; Θα έχει το Σκήπτρο του Ρομέσταμου και ο νόμιμος ιδιοκτήτης του θα φοράει το περιδέραιο της Αντιπαλότητας και δε θα μπορεί να ξανακάνει ποτέ μάγια. Κανένας άλλος μάγος δεν μπορεί να πάρει το Σκήπτρο αν δεν του το δώσω εγώ ή ο Άιζακ. Δεν μπορεί να το πιάσει καν στα χέρια του, έτσι ουσιαστικά θα μείνει δικό του για πάντα. Κανένας δε θα μπορέσει να κάνει τίποτα άλλο. Αυτή η εξέλιξη θα ήταν οριστική. Μόνο αν ο μάγος νικηθεί μπορεί να χρησιμοποιηθεί με σχετική ασφάλεια το περιδέραιο, όχι αν κρατάει σκήπτρο στα χέρια του.

-Προτιμάς να πεθάνεις παρά να βρεθείς με το περιδέραιο!

-Ποιος λέει ότι θα πεθάνω; Αν με νικήσει μπορεί απλά να με στείλει πίσω και να κλείσει τις πόρτες του Νησιού.

-Τον έχεις για τέτοιον τύπο;

Ο Μάρκος μούγκρισε κάτι ακατάληπτο.

-Και ποιο είναι το δικό σου σχέδιο; έκανε εκνευρισμένα. Όταν είπες πως θα έρθεις μαζί μου στο Νησί, πώς το είχες στο μυαλό σου;

Η Άννα βρέθηκε σε δύσκολη θέση. Τώρα έπρεπε να του πει ψέματα και έπρεπε να αυτοσχεδιάσει γρήγορα αν δεν ήθελε να του κινήσει υποψίες. Ωστόσο μπορούσε και να πει και ένα μέρος της αλήθειας και αποφάσισε να αρχίσει απ' αυτό.

-Πίστευα πως θα ερχόμασταν σε επαφή με τους ανθρώπους της Βίλας, θα τους λέγαμε πώς έχουν τα πράγματα με τον Άιζακ και θα διαπιστώναμε αν μπορούμε να πάρουμε κάποιους απ' αυτούς με το μέρος μας. Κατά τη γνώμη μου θα έπρεπε να απογυμνώσουμε τον Άιζακ από τον στρατό και μετά να τον αντιμετωπίσεις. Και να έχουμε το περιδέραιο, να προσπαθήσουμε να του το φορέσουμε με κάποιον τρόπο, έστω όταν θα έχεις πάρει το Σκήπτρο.

-Όλα αυτά που λες είναι χρονοβόρα και περιλαμβάνουν το να ανακατέψουμε αθώους που πιθανώς δε θα θέλουν να ανακατευτούν. Ό,τι είναι να γίνει πρέπει να γίνει γρήγορα και αιφνιδιαστικά, πριν αντιληφθούν την παρουσία μας στο Νησί. Θα τρυπώσω στον πύργο του όταν δε θα βλέπει κανείς, ίσως όταν έχει καταιγίδα ή τη νύχτα, δεν μπορεί, ακόμα και ο Άιζακ θα κοιμάται κάποτε. Θα αρπάξω το Σκήπτρο και αν βρεθεί στον δρόμο μου θα τον πολεμήσω. Είμαι κι εγώ μάγος, κάνω πράγματα που δεν έκανα παλιότερα και έχω στα χέρια μου ένα σκήπτρο, έστω κι αν δεν είμαι τόσο αποτελεσματικός μ' αυτό. Άλλοι μπορούν να έρθουν στο Νησί με το περιδέραιο αργότερα. Μ' αυτό το σχέδιο θα πάμε. Μετά βλέπουμε.

ΜΕΡΟΣ VII

Κεφάλαιο 1: Επιστροφή στο Νησί

1.

Όταν η Άννα βρέθηκε ξανά στο Νησί, ένοιωσε ένα σφίξιμο. Το διάστημα που είχε περάσει από τη μέρα που έφυγε το είχε σκεφτεί πολλές φορές, συχνά άθελά της, το είχε νοσταλγήσει, είχε στενοχωρηθεί που δεν πρόλαβε να χαιρετήσει τους λίγους φίλους που είχε κάνει εκεί και είχε αναρωτηθεί αν θα ήταν δυνατό να τους ξαναέβλεπε ποτέ. Είχε νοσταλγήσει την ελευθερία του να χάνεται στο δάσος και να περνάει τη μέρα της πετώντας, χωρίς να έχει ουσιαστικά καμία υποχρέωση. Όμως μόλις βρέθηκε στο γνωστό λοφάκι η καρδιά της σφίχτηκε. Θυμήθηκε την αγωνία του να είναι αποκλεισμένη παρά τη θέλησή της σ' ένα άγνωστο περιβάλλον χωρίς να ξέρει το γιατί, ούτε το αν θα μπορούσε να επιστρέψει.

Η μετάβασή είχε γίνει εύκολα: ο Μάρκος την είχε οδηγήσει στις λεύκες με τα κίτρινα φύλλα, είχε κάνει το ξόρκι της Πύλης κρατώντας με τα δυο του χέρια το Άστραπλον και την επόμενη στιγμή στεκόντουσαν στο λοφάκι. Δε θυμόταν τα φώτα, ούτε το στροβίλισμα που είχε νιώσει την προηγούμενη φορά. Πριν προλάβει να τον ρωτήσει τι είχε συμβεί, την έπιασε από το χέρι και άρχισαν να τρέχουν στο δάσος. Σύντομα χάθηκαν μέσα στα πεύκα και το λοφάκι εξαφανίστηκε από το βλέμμα τους. Κάποτε σταμάτησαν λαχανιασμένοι.

-Είμαστε αρκετά βαθιά; ρώτησε ο Μάρκος ανήσυχος.

-Ναι… νομίζω.

-Είναι σίγουρο ότι δεν μπορούν να μας εντοπίσουν εδώ; Δε θα ήθελα να είχαμε κάποια δυσάρεστη έκπληξη τόσο νωρίς.

-Οι άλλοι δεν μπορούν, αλλά ο Άιζακ δεν ξέρω τι είναι ικανός να κάνει. Θεωρητικά έχει έλεγχο σε ολόκληρο το Νησί, ίσως να μπορεί να βλέπει τι συμβαίνει μέσα στο δάσος.

Ο Μάρκος αναστέναξε. -Έχει έναν τεράστιο μαύρο καθρέφτη, είπε σκεφτικά. Η μόνη μας ελπίδα είναι να μην του περάσει από το μυαλό να μάθει πού είμαι.

Έβγαλε από την τσέπη του σάκου του ένα μικρό φιαλίδιο και το έσπασε στο έδαφος. Ένα σύννεφο καπνού τους τύλιξε.

-Τι είναι αυτό; ρώτησε η Άννα.

-Δεν το θυμάσαι; Κι όμως κάποτε είχες διαβάσει σχεδόν ολόκληρο το βιβλίο *Μαγικά Αντικείμενα*, μας είχες τρελάνει μ' αυτό, νόμιζα ότι το είχες μάθει απ' έξω.

-Δεν το θυμάμαι.

-Λέγεται *Φιαλίδιο Συμπυκνωμένης Ομίχλης*. Ο καπνός που απελευθερώνεται όταν σπάσει δημιουργεί ένα είδος ομίχλης που σε κρύβει από τον εχθρό.

-Και λες να πιάσει;

-Ελπίζω να είναι ικανό να μας κρύψει από τον Μαύρο Καθρέφτη. Το είχα χρησιμοποιήσει άλλη μία φορά, στον Κόσμο των Δαιμονίων. Είχε κάνει καλά τη δουλειά του τότε, τα Δαιμόνια δεν μπορούσαν να με δουν αν και ήμουν μπροστά στη μύτη τους. Βέβαια τα Δαιμόνια δεν ήταν μάγοι, αλλά και πάλι… Τέλος πάντων, πες πως είναι μία έξτρα προφύλαξη. Το ότι ανοίξαμε ξανά Πύλη για το Νησί πρέπει να είχε κάποια επίπτωση στην ενέργειά του, ίσως να έγινε αντιληπτό. Ο καπνός θα μας κρύψει για λίγο τώρα στην αρχή, δεν ξέρω πόση ώρα κρατάει πάντως. Καλά θα κάνουμε να μπούμε όσο πιο βαθιά στο δάσος γίνεται.

-Εντάξει, αν και αυτό είναι σχετικό. Μπορεί να νομίζουμε ότι προχωράμε προς την καρδιά του δάσους και τελικά να βρεθούμε μπροστά στη Βίλα, όπως σου είπα, το δάσος αναδιπλώνεται.

-Μου είπες επίσης ότι το ξέρεις αρκετά καλά. Ελπίζω να μην το έκανες μόνο και μόνο για να με πείσεις ότι πρέπει να έρθεις μαζί μου!

-Όχι, έκανε η Άννα αποφασιστικά. Πού θέλεις να πάμε;

-Κάπου βαθιά και μακριά από τη Βίλα και την εμβέλεια των ικανοτήτων των κατοίκων της. Πρέπει να οργανωθούμε πριν αποτολμήσουμε οποιαδήποτε κίνηση. Άλλωστε είναι καλύτερα να μετακινούμαστε, έτσι δεν είναι;

-Ναι, έτσι νομίζω. Ας προχωρήσουμε, έχεις δίκιο, είναι νωρίς ακόμα για να πλησιάσουμε τον κήπο.

Πέρασαν το υπόλοιπο απόγευμα γυρίζοντας γύρω γύρω στα μονοπάτια ανάμεσα στα πεύκα. Δεν ήταν ξεκάθαρο γιατί ακριβώς το έκαναν αυτό· για τον Μάρκο ήταν ένας τρόπος να κρατιέται σε κίνηση ενώ το μυαλό του δούλευε πάνω στο επόμενο βήμα του. Σκόπευε να μπει στον κήπο όταν θα νύχτωνε για να εντοπίσει τον πύργο, αλλά τώρα που έβλεπε το δάσος από κοντά, συνειδητοποιούσε πως κάτι τέτοιο δε θα ήταν καθόλου εύκολο: η Άννα είχε δίκιο, από τα πρώτα κιόλας βήματα είχε χάσει εντελώς τον προσανατολισμό του. Την ακολουθούσε χωρίς να διαμαρτύρεται, αν και

σύντομα σχημάτισε την εντύπωση ότι είχαν περάσει από τα ίδια σημεία πάνω από μία φορά.

Είχε νυχτώσει όταν σταμάτησαν. Όλο το απόγευμα δεν είχαν ανταλλάξει κουβέντα και βάδιζαν ο καθένας βυθισμένος στις σκέψεις του. Η αδιάκοπη πορεία βοηθούσε και τους δύο να συγκεντρωθούν. Η Άννα ανησυχούσε γι' αυτά που επρόκειτο να γίνουν στη συνέχεια. Σκεφτόταν πως έπρεπε να βρει έναν τρόπο να κρατήσει τον Μάρκο ήσυχο εκείνο το βράδυ, να τον εμποδίσει να κάνει οτιδήποτε μέχρι το επόμενο πρωί κι αυτό την άγχωνε. Η ανησυχία της τους οδήγησε σ' ένα σκοτεινό μέρος με τεράστια, γέρικα πεύκα που τα χαμηλότερα κλαδιά τους ήταν ξερά και έσπαγαν στο πρώτο άγγιγμα. Σωροί από πευκοβελόνες, που είχαν συσσωρεύει με το πέρασμα των χρόνων, σχημάτιζαν βουνά κάτω από τα πόδια τους.

Βρήκαν ένα καταφύγιο παρόμοιο μ' εκείνα που χρησιμοποιούσε συχνά η Άννα. Τα πόδια τους ήταν κουρασμένα και γδαρμένα παντού και με το σούρουπο τα κουνούπια είχαν αρχίσει να κάνουν επιδρομές τσιμπώντας όποιο σημείο του σώματός τους έβρισκαν ακάλυπτο. Ο Μάρκος έστρωσε τις πευκοβελόνες όσο καλύτερα μπορούσε και κάθισε μορφάζοντας. Η Άννα κάθισε δίπλα του και του ζήτησε νερό. Άνοιξε το σακίδιο και, μαζί με το νερό, έβγαλε μερικά κράκερς και ροδάκινα. Είδε τα μάτια της να λάμπουν με ενθουσιασμό και δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει.

-Θα μπορέσεις να με πας ως τον κήπο απόψε; τη ρώτησε με αμφιβολία.

Η Άννα θορυβήθηκε. -Δεν μπορώ να βρω τον κήπο μέσα στη νύχτα και – φυσικά – ούτε λόγος να πετάξω. Ας κοιμηθούμε Μάρκο, είμαστε καλά κρυμμένοι εδώ και αύριο ο Φραντσέσκο θα φέρει καταιγίδα. Τουλάχιστον θα είναι μέρα και η ιδέα της καταιγίδας μου φαίνεται πολύ καλύτερη από το να ψάχνουμε τη Βίλα μέσα στο σκοτάδι. Τότε θα είναι όλοι κλεισμένοι μέσα και δε θα περιμένουν να εμφανιστεί κάποιος απρόσκλητος επισκέπτης.

Ο Μάρκος αισθανόταν κουρασμένος και η πορεία τους τον είχε κάνει να καταλάβει τις δυσκολίες που παρουσίαζε αυτό το δάσος. Δεν του καλάρεσε η ιδέα να μείνει εκεί παραπάνω απ' όσο χρειαζόταν, αλλά προς το παρόν αποφάσισε να συμβιβαστεί. Έφαγαν σιωπηλά και στη συνέχεια τράβηξε έναν τσαλακωμένο όγκο από το βάθος του σάκου. Η Άννα αναγνώρισε το παλιό σλίπινγκ μπαγκ της, στραπατσαρισμένο από τα συνεχή διπλώματα που του έκανε ο Μάρκος για να το χωρέσει στον πάτο του σάκου του. Το άπλωσε πάνω στις πευκοβελόνες.

Συνεχίζοντας το ψάξιμο στο σακίδιο εμφάνισε το παρεό της. Ήταν ένα παλιό παρεό, καφέ, λίγο ξεβαμμένο, με ψάρια ζωγραφισμένα επάνω.

-Πού το ξετρύπωσες αυτό; τον ρώτησε χαμογελώντας.

-Πάντα το έπαιρνες μαζί σου στις διακοπές και σκέφτηκα ότι κάποια χρησιμότητα θα είχε τελικά. Της το παρέδωσε ιπποτικά.

Η Άννα δεν έφερε αντίρρηση, κυρίως γιατί τα κουνούπια την ταλαιπωρούσαν πολύ το τελευταίο μισάωρο. Τυλίχτηκε με το παρεό, έβγαλε κι εκείνη ένα σλίπινγκ μπαγκ για να σκεπαστούν αργότερα και ξάπλωσε πίσω, καθώς ο Μάρκος συμμάζευε τα περιεχόμενα τού σάκου του. Η Άννα σκέφτηκε ότι το παρεό θα της ήταν χρήσιμο γιατί μέχρι το πρωί το σκέπασμά τους θα είχε αλλάξει χέρια. Ο Μάρκος είχε την εκπληκτική συνήθεια να της αρπάζει τα σκεπάσματα την ώρα που κοιμόταν, χωρίς να το καταλαβαίνει ούτε ο ίδιος. Αυτή η σκέψη την έκανε να μελαγχολήσει. Θυμήθηκε πόσες φορές τον μάλωνε γι' αυτό και σκέφτηκε πόσο ανόητοι ήταν όλοι οι καυγάδες που είχαν κάνει τα τελευταία οχτώ χρόνια. Αύριο, ήταν σχεδόν σίγουρη, θα είχαν έναν πολύ σοβαρό λόγο για να καυγαδίσουν ξανά: αύριο θα έπρεπε να του αποκαλύψει τα πάντα. Αν τον ήξερε αρκετά καλά, μετά από αυτό οι σχέσεις τους δε θα ήταν πια τόσο φιλικές όσο τις τελευταίες μέρες. Όμως αυτό που είχε πραγματική σημασία, ήταν να μην του επιτρέψει να σκοτωθεί μόνος του σ' ένα φρικτό μέρος όπως αυτό. Το σφίξιμο, που δεν την είχε αφήσει από τη στιγμή που πέρασαν την Πύλη, έγινε ξαφνικά δυσβάσταχτο και με δυσκολία την πήρε ο ύπνος.

2.

Ξύπνησε όταν ο ήλιος είχε ανέβει αρκετά. Αυτό το γεγονός δεν είχε ενοχλήσει τον ύπνο της, γιατί μέσα στα δέντρα είχε βαθιά σκιά. Ο Μάρκος κοιμόταν δίπλα της κουκουλωμένος με το σλίπινγκ μπαγκ από το κεφάλι ως τη μέση. Όλο το βράδυ τον άκουγε να στριφογυρίζει στο καταφύγιό τους, να καπνίζει, να σηκώνεται και να ξανά-ξαπλώνει. Δεν ήξερε τι ώρα τον πήρε ο ύπνος και προσπάθησε να μην τον ενοχλήσει, αλλά το ψαχούλεμα στον σάκο της για να βρει κάτι να φάει, τελικά τον ξύπνησε.

-Νομίζεις ότι είμαστε ασφαλείς εδώ; τη ρώτησε αντί για καλημέρα.

-Όσο ασφαλείς είμαστε και οπουδήποτε αλλού στο δάσος. Ωστόσο πέρασε μία ολόκληρη νύχτα χωρίς να μας ενοχλήσει κανείς, αυτό δείχνει κάτι.

Ο άντρας άρχισε να παραμερίζει τις πευκοβελόνες σχηματίζοντας μια λακκούβα. Αυτές που βρίσκονταν πιο κάτω ήταν υγρές και μισό-σαπισμένες. Καθάρισε το

έδαφος σε αρκετά μεγάλη ακτίνα. Στη μέση μάζεψε μία χούφτα ξερά κλαράκια, άναψε τον αναπτήρα και φύσηξε τη φλόγα του απαλά. Σύντομα, μία μικρή φωτιά έκαιγε στο κέντρο του καθαρισμένου εδάφους. Στήριξε επάνω ένα μπρίκι γεμάτο νερό, ενώ η Άννα ετοίμασε ένα φλιτζάνι στιγμιαίο καφέ.

-Θα μπορούσες να κάνεις το νερό να βράσει και χωρίς φωτιά, παρατήρησε.

-Έχεις δίκιο, αλλά μία φωτιά είναι πιο όμορφη και χρειάζεται λιγότερη μαγική ενέργεια. Λοιπόν: για να αρχίσουμε να κάνουμε κάτι χρήσιμο, πες μου τι ώρα αναμένεται η καταιγίδα.

-Γιατί βιάζεσαι τόσο;

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε.

-Δε φαντάζεσαι φυσικά ότι ήρθαμε εδώ για να κάνουμε κάμπινγκ στα πεύκα;

-Όχι.

-Κάποια στιγμή πρέπει να μπούμε στη Βίλα και να πάρουμε το Σκήπτρο.

-Ε.. ναι, φυσικά.

-Και όσο πιο νωρίς γίνει αυτό, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχουμε να τους αιφνιδιάσουμε.

-Μμμ… Η Άννα κούνησε το κεφάλι της. -Άκου, Μάρκο, πρέπει να σου πω κάτι και πρέπει να μου υποσχεθείς ότι δε θα θυμώσεις, γιατί αυτό που έχω κάνει είναι σωστό από κάθε άποψη και τώρα πια είναι μη αναστρέψιμο!

Την κοίταξε στα μάτια έντρομος.

-Τι εννοείς;

-Καταρχήν θέλω να πιστέψεις ότι σε εμπιστεύομαι και σε θεωρώ ικανό να νικήσεις τον Άιζακ, απλά θεωρώ ότι αυτό πρέπει να γίνει κάπως πιο οργανωμένα. Ξέρω ότι ήθελες να έρθεις εδώ μόνος σου, να πάρεις το Σκήπτρο σου και να επανορθώσεις για ό,τι έγινε. Αυτό είναι πολύ γενναίο εκ μέρους και… εξαιρετικά ουτοπιστικό! Ξέρω καλά το Νησί και τον Άιζακ: ένας άνθρωπος μόνος του δεν μπορεί να καταφέρει τίποτα περισσότερο από το να σκοτωθεί. Χρειαζόμαστε ενισχύσεις για να μπορέσουμε να βγούμε ζωντανοί από ’δω μέσα.

-Θα μου πεις ξανά ότι πρέπει να στρατολογήσουμε τους ανθρώπους της Βίλας;

-Όχι. Όμως υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι που ενδιαφέρονται γι’ αυτή την υπόθεση και θέλουν να κάνουν κάτι για να λυθεί. Οι μάγοι, για παράδειγμα, και οι Αθάνατοι.

-Ναι, και λοιπόν;

-Όλοι αυτοί… πώς να στο πω… έρχονται να μας συναντήσουν!

-Ποιοι «όλοι αυτοί»;

-Ας πούμε η Μαρίνα με τον Άρη.

-Ειδοποίησες τον Άρη και τη Μαρίνα να έρθουν εδώ;

-Ναι, μαζί με τους Αθάνατους!

-Τι έκανες;

-Σε έψαχναν καιρό τώρα, ήθελαν έναν τρόπο να βρεθούν στο Νησί γιατί θεωρούν ότι ο Άιζακ είναι δική τους ευθύνη. Έτσι…

-Ναι, το ξέρω ότι με έψαχναν. Αυτός ήταν ο λόγος που δε σήκωνα το τηλέφωνο και δεν ήθελα να μάθει κανείς πού είμαι. Δε θέλω μπλεξίματα μαζί τους, το ξέρεις ότι δεν τους έχω εμπιστοσύνη, στο παρελθόν δε μου έκαναν τίποτα καλό.

-Αλλά μιλάμε μόνο για τον Νίκο και τη Μαγδαληνή και τον Κωνσταντίνο Κόντογλου. Αυτόν υπέθεσα ότι τον εμπιστεύεσαι.

Μετακινήθηκε άβολα στη θέση της και χρειάστηκε μεγάλη αυτοσυγκράτηση για να μην αρχίσει να απομακρύνεται από κοντά του. Το βλέμμα του πετούσε σπίθες και αναρωτήθηκε φευγαλέα μήπως μπορούσε να κάψει τα πάντα γύρω του μόνο μ' αυτό. Εκείνη όμως δεν τον φοβόταν και είχε έρθει η στιγμή να του τα πει όλα. Συνέχισε θαρρετά:

-Θα ερχόντουσαν έτσι κι αλλιώς στο Νησί. Η Μαρίνα μου είπε ότι αφού δε σε έβρισκαν, σκεφτόντουσαν να ζητήσουν τη βοήθεια του Αριστείδη.

-Α μάλιστα! Η υπόθεση γίνεται όλο και πιο ενδιαφέρουσα!

-Άκου, δεν έχουμε χρόνο για να διαφωνήσουμε, λογικά θα καταφτάσουν από στιγμή σε στιγμή. Είναι πιθανό να έχουν μαζί τους και κάποια Ξωτικά, η Μαρίνα με τον Άρη θα πήγαιναν στη Νέδα να τους μιλήσουν.

-Και αυτά όλα κανονίστηκαν… πότε;

-Ε… μίλησα με τη Μαρίνα πριν έρθω στην Τριανταφυλλιά.

-Και ήρθες στο σπίτι μου παριστάνοντας ότι θέλεις να τα ξαναβρούμε ενώ είχες οργανώσει ένα ολόκληρο σχέδιο πίσω από την πλάτη μου;

-Μην το παίρνεις έτσι. Δε θα ερχόμουν να τα ξαναβρούμε φυσικά αν δεν το ήθελα. Και το σχέδιο δεν είναι εναντίον σου, καταστρώθηκε για το καλό όλων μας. Όλου του κόσμου για την ακρίβεια.

-Αλήθεια; Και τι άλλο θα μου ανακοινώσεις; Μη μου πεις ότι οι μάγοι μας θα μείνουν έξω από όλο αυτό το πανηγύρι;

Η Άννα είχε αρχίσει να φορτώνει κι εκείνη και δυσκολευόταν να συνεχίσει να τον καλοπιάνει:

-Όχι βέβαια! Θα έρθει και ο Αριστείδης μαζί με τη Νατάσσα και τον Ζαφείρη. Νομίζω, δηλαδή. Η Μαρίνα δεν είχε καταφέρει ακόμα να βρει τρόπο να τους το πει την τελευταία φορά που μιλήσαμε.

-Φαντάζομαι ότι έχετε σκεφτεί και πώς θα γίνει το όλο σκηνικό. Εγώ είμαι μάλλον άχρηστος σ' αυτή την υπόθεση. Αν καταφέρετε τελικά να πάρετε το Σκήπτρο μου, ελπίζω να έχετε την καλοσύνη να μου το παραδώσετε.

-Το Σκήπτρο σου θα το πάρεις μόνος σου. Οι υπόλοιποι θα σου φυλάνε απλά τα νώτα.

-Αν όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήταν συνεννοημένοι να έρθουν στο Νησί, εγώ γιατί δεν ήξερα τίποτα;

-Γιατί εσύ δεν ήθελες να συνεννοηθείς με κανέναν άνθρωπο Μάρκο, όπως κάνεις πάντα. Τα πράγματα θα γίνουν όπως τα θέλεις εσύ, όμως για να πετύχεις χρειάζεσαι ενισχύσεις.

-Μου συμπεριφέρθηκες σαν να ήμουν ηλίθιος! φώναξε ο Μάρκος. Όλες αυτές τις μέρες στην Τριανταφυλλιά με καλοπιάνεις και παινεύεις τις ικανότητές μου, ενώ ξέρεις ότι όλα αυτά δεν έχουν κανένα νόημα. Άλλοι, πιο άξιοι από μένα, θα έρθουν να βγάλουν το φίδι από την τρύπα!

-Τώρα κάνεις πραγματικά σαν ηλίθιος!

Ο Μάρκος σηκώθηκε και άρχισε να μαζεύει νευρικά τα πράγματά του. Δίπλωσε το σλίπινγκ μπαγκ και το έχωσε όπως όπως στον σάκο του.

-Πού πας; ρώτησε η Άννα μουτρωμένη.

-Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να καθίσω εδώ και να ακούω πόσο μαλάκας πιάστηκα με το να σε εμπιστευτώ. Νόμιζα ότι ήσουν μαζί μου σ' αυτό. Νόμιζα ότι ήσουν μαζί μου γενικά. Αλλά πότε ήσουν με το μέρος μου για να είσαι και τώρα;

Ένιωσε την αδικία αυτής της πρότασης σα ράπισμα και άρχισε να μαζεύει κι εκείνη τον σάκο της με απότομες κινήσεις. Κλώτσησε βιαστικά τη φωτιά που κόντευε ούτως ή άλλως να σβήσει.

-Όπου και να πας μέσα στο Νησί θα σε ακολουθήσω! του φώναξε εξαγριωμένη. Μη με αναγκάσεις να πετάξω, γιατί τότε θα μας βρουν και θα πεθάνουμε με συνοπτικές διαδικασίες πριν προλάβει να έρθει οποιοσδήποτε.

Ο Μάρκος έκανε μερικά βήματα και μετά σταμάτησε και γύρισε απότομα.

-Πρέπει πάντα να έχεις τον πρώτο λόγο σε όλα, έτσι; Εσύ ξέρεις τι πρέπει να κάνω, πώς να ζήσω τη ζωή μου, τι δουλειά μου αρέσει, ποιοι είναι οι φίλοι μου και ποιοι οι εχθροί μου, πώς πρέπει να διεκδικήσω το Σκήπτρο μου και πώς να πολεμήσω τον Άιζακ!

Η Άννα σκέφτηκε ότι σε αυτή τη φάση, ακόμα και αν δεν τους είχαν δει στον περιβόητο καθρέφτη, οπωσδήποτε θα τους είχαν ακούσει μέχρι τη Βίλα. Όμως όταν ο Μάρκος έπαιρνε αυτό το ύφος δεν μπορούσε να μείνει ψύχραιμη.

-Είσαι άδικος και αχάριστος!

-Λυπάμαι που άφησα τη δουλειά μου και που έφυγα από το Λονδίνο, της φώναξε ενώ άρχισε να απομακρύνεται πάλι με μεγάλα βήματα. -Λυπάμαι που έψαξα να σε βρω, μια χαρά θα ήσουν σ' αυτό το Νησί με τους φίλους σου με τις ικανότητες. Αυτό δεν ήθελες πάντα; Σε γοήτευε ο Νίκος γιατί πετούσε όπως κι εσύ. Σου άρεσε να βάφεις τα μαλλιά σου με μαγικά φίλτρα ενώ ήξερες τη γνώμη μου για τη μαγεία. Ήθελες να πετάς και απογοητευόσουν που δεν τα κατάφερνες. Λοιπόν άσε με στην ησυχία μου, βρες τους φίλους σου και κάνετε ό,τι νομίζετε ότι πρέπει να γίνει.

-Θα γυρίσεις πίσω; ρώτησε ξαφνικά ανήσυχη.

-Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός!

Μετά από αυτό δεν της ξαναμίλησε και συνέχισε να περπατάει στα τυφλά, αφού δεν είχε ιδέα πώς να κινηθεί μέσα στο δάσος. Η Άννα αναγκαζόταν να τρέχει σχεδόν για να τον προλάβει, αλλά τουλάχιστον κατάφερνε να μην τον χάνει από τα μάτια της. Η μεγαλύτερη αναποδιά που θα μπορούσε να της συμβεί εκείνη τη στιγμή, θα ήταν να χάσει τον Μάρκο μέσα στο δάσος. Η διάθεσή του, τους οδηγούσε σε όλο και πιο σκοτεινά και πυκνά μονοπάτια, σε μέρη που σχεδόν ήταν αδύνατον να περάσουν ανάμεσα από τα δέντρα με τα αρχαία κλαδιά που έφταναν μέχρι το έδαφος. Τα κουκουνάρια συνωστίζονταν κάτω από τα πόδια τους, ενώ συχνά κάποιο από αυτά πεταγόταν στον αέρα και έσκαγε, χωρίς φανερή αιτία. Τίποτα δεν ακουγόταν σ' εκείνο το σημείο του δάσους και η Άννα ήταν σίγουρη πως δεν είχε ξαναβρεθεί ποτέ εκεί.

Ο Μάρκος περπατούσε χωρίς να κοιτάει ποτέ πίσω του, αν και ήταν σίγουρη ότι την άκουγε που πάσχιζε να τον ακολουθήσει. Ήταν σίγουρη πως αν έπαυε να την ακούει θα σταματούσε για να την ψάξει. Στην τσέπη της κρατούσε το Διπλό Κάτοπτρο που είχε κλέψει από το κελάρι. Το δίδυμο του το είχε η Μαρίνα Καπουράκη (που το είχε επίσης κλέψει από τη μητέρα της) και αυτή τη στιγμή πρέπει

να ήταν ήδη στην Ασίνη και να προσπαθούσε να περάσει στο Νησί. Η Άννα έλπιζε ειλικρινά να τα καταφέρει σύντομα. Όποιο μέρος των ποδιών της δεν είχε γρατζουνιστεί ή μελανιάσει την προηγούμενη μέρα, είχε γρατζουνιστεί τώρα και ήδη πονούσε σε πολλά σημεία.

Μετά από μερικές ώρες ξέφρενης πορείας, βρεθήκαν ξαφνικά στην Άκρη! Ο Μάρκος βγήκε μέσα από τα δέντρα και έμεινε άναυδος να κοιτάει ένα θέαμα που αντίκριζε για πρώτη φορά. Η Άννα τον ακολούθησε μετά από λίγα λεπτά: δεν μπορούσε να καταλάβει σε ποιο σημείο του Νησιού βρίσκονταν. Μπροστά τους υπήρχαν άγρια, απότομα βράχια που κατέληγαν σ' έναν τεράστιο γκρεμό, ένα βάραθρο. Τα σύννεφα που συνήθως τύλιγαν την Άκρη ξεκινούσαν μερικά μέτρα χαμηλότερα, σαν στη μέση του γκρεμού.

Ο Μάρκος ανέβηκε σ' έναν βράχο και κοίταξε κάτω.

-Τι είναι εδώ; ρώτησε.

-Είναι η Άκρη, το τέλος του Νησιού. Έτσι είναι γύρω γύρω, αν και ποτέ μου δε βρέθηκα σε κάποιο σημείο της τόσο άγριο. Πρέπει να είναι η διάθεσή σου που μας οδήγησε μέχρι εδώ… μερικές φορές μάλιστα αναρωτιέμαι αν αυτά τα μέρη υπάρχουν πάντα ή αν δημιουργούνται ανάλογα με τη διάθεση του οδοιπόρου.

-Τι έχει η διάθεσή μου;

-Ήσουν θυμωμένος, πολύ θυμωμένος και γι' αυτό μπλεχτήκαμε σε μονοπάτια που ήταν σκοτεινά και άγρια. Στο είπα, το Νησί αναδιπλώνεται ανάλογα με τη διάθεση αυτού που το περιδιαβαίνει. Τώρα έχουμε χαθεί για τα καλά. Ποτέ δεν έχω ξαναβρεθεί σε ένα τέτοιο μέρος, πρέπει να βρισκόμαστε στην αντίθετη πλευρά από το λοφάκι. Μπορεί και όχι, δεν ξέρω. Έλα πίσω, φοβάμαι να σε βλέπω να στέκεσαι εκεί.

-Δε θα πέσω.

-Το ξέρω. Κανένας δεν μπορεί να πέσει από την Άκρη, την προστατεύει κάποιο ξόρκι που εμποδίζει τα στερεά σώματα να πέφτουν κάτω. Όμως έλα πίσω, αυτό το μέρος με φοβίζει.

Ένα αμυδρό φως φάνηκε να τρεμοπαίζει στη τσέπη της ζακέτας της. Ο Μάρκος το πρόσεξε.

-Λειτουργεί το κινητό σου;

Η Άννα έβγαλε τον καθρέφτη: ήταν ένα καθρεφτάκι με λαβή, κολλημένο σε μία ασημένια βάση με σκαλίσματα. Ένα πραγματικό έργο τέχνης, μία αντίκα που είχαν βρει κάποτε στο σπίτι της γιαγιάς. Κοίταξε μέσα: το πρόσωπο της Μαρίνας φάνηκε

θολά. Την είδε κι εκείνη και της έκανε κάποιο νόημα. Μετά γύρισε τον καθρέφτη στο περιβάλλον γύρω της. Της Άννας της φάνηκε ότι διέκρινε το λοφάκι.

-Ήρθαν, είπε.

Ο Μάρκος κατέβηκε αργά από τα βράχια.

-Και τώρα; έκανε μουτρωμένα. -Πώς θα τους βρούμε;

Η Άννα αισθάνθηκε μία ανακούφιση που κατάφερε να μην τη δείξει. Ώστε το είχε ξεπεράσει, για την ώρα.

3.

Κάθισαν δίπλα δίπλα στους βράχους χωρίς να μιλούν. Το τοπίο ήταν τραχύ και αφιλόξενο, αν και η διάθεσή τους ήταν φανερό ότι είχε μαλακώσει κάπως.

-Πρέπει να γυρίσουμε πίσω, είπε η Άννα μετά από λίγη ώρα σιωπής. -Πρέπει να ηρεμήσουμε και να πάρουμε τον δρόμο της επιστροφής, αυτό είναι όλο.

-Αλλά είμαστε μακριά.

-Αυτό δεν είναι βέβαιο. Μπορεί να βρούμε ένα μονοπάτι που να μας οδηγήσει στη Μαρίνα πολύ πιο σύντομα από ό,τι νομίζεις. Αρκεί να ηρεμήσουμε. Μπορούμε να μην μπούμε στο δάσος ξανά, να πάρουμε τον δρόμο που ακολουθεί την Άκρη και να πάμε γύρω γύρω μέχρι να συναντήσουμε ένα πιο γνωστό μέρος. Το να είμαστε ήρεμοι θα βοηθήσει να φτάσουμε γρηγορότερα. Δε θέλουμε να ξεδιπλωθούν άλλα σκοτεινά μονοπάτια μπροστά μας, έτσι δεν είναι;

-Δεν ξέρω, κάνε ό,τι νομίζεις. Έδειχνε παραιτημένος.

-Έχουμε και το *βότσαλο του Ντον Πέντρο*… έκανε η Άννα και έβγαλε μία μικροσκοπική μαύρη πετρούλα από την τσέπη του σάκου της.

Στη θέα του μικροσκοπικού αντικειμένου, ο Μάρκος αισθάνθηκε τον θυμό του να φουντώνει ξανά.

-Πώς γίνεται να έχεις στην τσάντα σου τα Αντικείμενά μου; ρώτησε απότομα, αλλά σε λίγο πρόσθεσε:

-Έτσι κι αλλιώς μας είναι άχρηστο. Το είχα αφήσει πίσω γιατί το δεύτερο κομμάτι του έχει χαθεί, δεν μπόρεσα να το βρω πουθενά.

-Δεν έχει χαθεί, το έχει ο Άρης. Σκεφτήκαμε ότι αφού είναι φτιαγμένα ώστε το ένα από αυτά να σε φέρνει πάντα στο άλλο όταν το έχεις τοποθετήσει κάπου, θα μπορούσε να τα καταφέρει το ίδιο καλά κι αν το άλλο το κρατούσε κάποιος.

Η Άννα θυμήθηκε το Βούκινο και δαγκώθηκε, ευτυχώς δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα να μάθει ο Μάρκος πώς είχαν ειδοποιηθεί τα Ξωτικά. Σηκώθηκε και έκανε δισταχτικά μερικά βήματα. Την ακολούθησε. Περπάτησαν αρκετά, μέχρι που ο δρόμος που ακολουθούσε την Άκρη έγινε αδιάβατος. Τότε μπήκαν πάλι στο δάσος: ήταν ένα κομμάτι του πολύ πιο βατό, όχι βέβαια σαν εκείνα που είχε συνηθίσει να διασχίζει όταν ήταν μόνη της, αλλά το πέρασμα ανάμεσα στα δέντρα ήταν πιο εύκολο αυτή τη φορά.

-Μπορώ να μάθω γιατί ανακατέψατε σ' αυτή την ιστορία τα Ξωτικά; ρώτησε ο Μάρκος μετά από άλλη μία μακριά σιωπή.

Άρα δεν την είχε γλιτώσει τελικά για την ιστορία με το Βούκινο.

-Δεν ξέρω αν δέχτηκαν να τους ακολουθήσουν. Όμως θέλαμε ανιχνευτές. Είναι Ξωτικά και είναι δάσος. Σίγουρα είναι οι μόνοι που θα μπορέσουν να προσανατολιστούν ό,τι κι αν συμβεί. Και μετά θέλουμε κάποιον που να μπορεί να περνάει απαρατήρητος για να πάει στη Βίλα και να φωνάξει την Τζιο και τον Φραντσέσκο. Αυτοί θα μπορούσαν να μας πουν πώς πάνε τα πράγματα εκεί, αλλά οι άνθρωποι δε φεύγουν ποτέ μόνοι τους από τον κήπο της Βίλας. Κάποιος θα πρέπει να πάει να τους φωνάξει και αυτός δεν μπορεί να είμαι εγώ. Έχω βέβαια το *Ασήμαντο Φυλαχτό*, αλλά δεν ξέρουμε πόσο αποτελεσματικό είναι, ιδιαίτερα όταν έχει να κάνει με μάγους.

Ο Μάρκος δεν είπε τίποτα άλλο. Περπάτησαν αρκετά ακολουθώντας τις προσταγές του Βότσαλου: η Άννα που το κρατούσε στο χέρι της ένιωθε τις δονήσεις του και καταλάβαινε προς τα πού έπρεπε να πάει, αν και αυτό άλλαζε συνέχεια. Η πορεία τους δεν ήταν σταθερή, έκαναν κύκλους και μπερδεύονταν ανάμεσα στα πεύκα. Πολλές φορές απελπίστηκε και αναρωτήθηκε αν το Βότσαλο λειτουργούσε σωστά σ' ένα τέτοιο μέρος, όμως ποτέ δεν έχανε την αίσθηση ότι της έδινε κατεύθυνση, δεν αισθάνθηκε ούτε μία στιγμή να διστάζει. Ο Μάρκος την ακολουθούσε χωρίς να μιλάει. Έτσι ήταν καλύτερα. Δεν ήθελε να χάνει την αυτοσυγκέντρωσή της. Κάποτε έφτασαν σε μέρη που τα μονοπάτια ήταν πιο ευδιάκριτα. Η Άννα άρχισε να ξεχωρίζει τα σημάδια που είχε βάλει κάποτε: ένα δέντρο με παράξενο σχήμα, μία πέτρα στο έδαφος, ένα σημείο με βάτα σε περίεργο σχηματισμό.

-Πλησιάζουμε, είπε.

-Αλήθεια; Πού;

-Έχουμε φτάσει σε μέρη που αναγνωρίζω. Το Βότσαλο έχει αρχίσει να καίει. Νομίζω πως όπου να ’ναι θα τους συναντήσουμε. Να, βλέπεις; Φτάνουμε εκεί που ήμασταν το πρωί, σε λίγο θα βρούμε το καταφύγιο που κοιμηθήκαμε.

Ο Μάρκος δεν αναγνώριζε τίποτα, αλλά σύντομα άκουσε φωνές. Φωνές από μερικά άτομα που μιλούσαν, σιγανά είναι η αλήθεια, αλλά χωρίς να καταφέρνουν να περνάνε απαρατήρητοι. Σταμάτησαν και οι δύο συγχρόνως.

-Κάποιοι είναι εκεί πίσω, ψιθύρισε η Άννα.

-Περίμενε, πάω να δω. Ο Μάρκος παραμέρισε μερικά κλαδιά. Φάνηκε το καταφύγιό τους, ένα ξέφωτο ανάμεσα σε μερικά γέρικα δέντρα. Άνθρωποι στέκονταν όρθιοι και μιλούσαν μεταξύ τους. Έδειχναν ανήσυχοι.

-Έλα, της είπε. Τους βρήκαμε.

4.

Ο Μαρίνα, ο Άρης και τα Ξωτικά στέκονταν στο ξέφωτο αμήχανοι. Το άγνωστο δάσος προκαλούσε φόβο στους ανθρώπους και ακόμα και τα Ξωτικά το αντιμετώπιζαν με επιφύλαξη. Η Άννα απόρησε: πού ήταν οι υπόλοιποι; Χίλιες σκέψεις άρχισαν να περνάνε ξανά από το μυαλό της: μήπως κάτι είχε πάει στραβά; Μήπως είχαν αρνηθεί τελικά να τους ακολουθήσουν; Μήπως επέμειναν στα δικά τους σχέδια; Ωστόσο αυτή η εξέλιξη έδειξε να έχει θετική επίδραση στον Μάρκο. Το ότι έβλεπε μόνο τους φίλους που τον είχαν συντροφεύσει στις πρόσφατες περιπέτειες του, φάνηκε να τον ηρεμεί κάπως.

Ο Άρης και η Μαρίνα έτρεξαν προς το μέρος τους, ανακουφισμένοι από την παρουσία τους, τούς αγκάλιασαν και βάλθηκαν να μιλούν και οι δύο μαζί. Η Άννα συνειδητοποίησε ότι τις τελευταίες βδομάδες δεν είχε συναναστραφεί άλλους ανθρώπους εκτός από τον Μάρκο. Οι μόνες φορές που είχαν ανταλλάξει κουβέντα με κάποιον άλλο ήταν εκείνες οι λίγες που είχαν επισκεφτεί τη μητέρα του και οι περιστασιακές χαιρετούρες με κάποιους ανθρώπους στο χωριό. Ανάμεσά τους αισθάνθηκε σα χαμένη, τη ζάλισαν οι ομιλίες τους και ο τρόπος που τη ρωτούσαν επίμονα τι συνέβη το διάστημα που έλειψε. Ο Μάρκος ήταν μουτρωμένος. Τους χαιρέτησε ψυχρά, απέφυγε την απόπειρα της Μαρίνας να τον αγκαλιάσει και στράφηκε σχεδόν αμέσως στα δύο Ξωτικά.

-Γεια σου και πάλι Νέδιστε, άρχοντα των Ξωτικών και εσένα Φιδάλμα του Λύκαιου. Δεν περίμενα ότι θα σας συναντούσα τόσο σύντομα.

-Γεια σου μάγε, ο Νέδιστος του έσφιξε το χέρι.

-Χαίρομαι ειλικρινά που σας βλέπω καλά. Ώστε καταφέρατε να γυρίσετε από την Κίλε - Οντούρ…

-Ναι, όπως είχα πει, η Άρπα μας γύρισε πίσω.

-Προλάβατε το θερινό ηλιοστάσιο;

-Ναι, όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Αλλά αυτό είναι μία ιστορία που θα έχουμε ίσως την ευκαιρία να σου διηγηθούμε αργότερα. Τώρα είμαστε εδώ για μία άλλη δουλειά. Μας κάλεσε η μάγισσά σου, είπε ότι χρειάζεσαι τη βοήθειά μας και την ακολουθήσαμε. Σου χρωστάμε μία χάρη, θα κάνουμε για σένα ό,τι θεωρείς απαραίτητο.

-Ευχαριστώ. Εγώ δε θα σας καλούσα ποτέ αν περνούσε από το χέρι μου. Δεν υπήρχε λόγος να μπείτε σε κίνδυνο για μία υπόθεση που δε σας αφορά.

Ο Μάρκος αισθανόταν άσχημα που είχαν κουβαλήσει τα Ξωτικά στο Νησί. Όλοι οι υπόλοιποι ήταν κατά κάποιο τρόπο υπεύθυνοι για την απόφασή τους, αλλά τα Ξωτικά δεν έφταιγαν σε τίποτα.

-Κάνεις λάθος, είπε ο Νέδιστος με το περήφανο ύφος που είχε πάντα. -Η μάγισσα και ο Άρης ήρθαν μέχρι το σπίτι μας και εξήγησαν την υπόθεση στη Βασίλισσά μας και σ’ εμάς. Η φυλή μας συσκέφτηκε και αποφάσισε: ο μάγος – Αθάνατος μας αφορά όλους. Είμαστε μαγικά πλάσματα και θα είμαστε από τους πρώτους που θα μπουν στο στόχαστρό του αν βάλει στο μάτι τον Κόσμο μας. Και απ’ ό,τι μάθαμε, ο Άιζακ είναι από τον δικό μας Κόσμο και είναι πιθανό να ενδιαφερθεί σύντομα γι’ αυτόν.

Ο Μάρκος ηρέμισε λιγάκι. Τουλάχιστον ο Άρης και η Μαρίνα είχαν ακολουθήσει το πρωτόκολλο των Ξωτικών και είχαν ζητήσει βοήθεια με τον τρόπο που έπρεπε. Όχι ότι αυτό τον έκανε να τους συγχωρήσει. Στάθηκε δίπλα στον Νέδιστο και κοιτούσε τους υπόλοιπους συλλογισμένα. Η Άννα έδειχνε ανήσυχη, ρωτούσε για τους Αθάνατους και τους μάγους.

-Θα έρθουν λίγο αργότερα, την καθησύχασε η Μαρίνα. Σκεφτήκαμε ότι η παρουσία τόσων μάγων εδώ δε θα περνούσε απαρατήρητη, θα είναι καλύτερα να κάνουμε πρώτα την ανίχνευσή μας μόνοι μας, αν είναι δυνατόν κρυφά. Και άλλωστε η μητέρα μου και ο Αριστείδης ήταν στην Κρήτη και ο Κωνσταντίνος Κόντογλου έπρεπε να έρθει από τη Θεσσαλονίκη. Δε προλάβαιναν να φτάσουν τόσο σύντομα, μας ειδοποίησες την τελευταία στιγμή.

Η Άννα έριξε μία πλάγια ματιά στον Μάρκο. Είδε ότι την κοιτούσε και απέφυγε να σχολιάσει παραπάνω την υπόθεση. Η αλήθεια είναι ότι είχε αποφασίσει ξαφνικά να φύγουν για το Νησί το προηγούμενο πρωί, κι εκείνη ίσα που είχε προλάβει να ειδοποιήσει τη Μαρίνα.

-Ελπίζω να μας προλάβουν, ψιθύρισε. Ζωντανούς εννοώ!

Η Μαρίνα και ο Άρης κάθισαν στις πευκοβελόνες που είχαν στρώσει εκείνοι το προηγούμενο βράδυ. Η Μαρίνα είχε φέρει φαγητό, ένα είδος σουφλέ δικής της κατασκευής, σ' ένα τάπερ.

-Το έφτιαξα εχτές, αλλά δε θα κρατήσει για πολύ χωρίς ψυγείο. Οι υπόλοιποι έχουμε φάει, οπότε μπορείτε να το ξεκινήσετε ο Μάρκος κι εσύ. Σκέφτηκα ότι μπορεί να πεινάτε, και δεν ήξερα αν θα είναι δυνατόν να βρούμε φαγητό σ' αυτό το δάσος, ούτε πόσο καιρό θα χρειαστεί να μείνουμε.

-Έχει δίκιο, σχολίασε η Φιδάλμα. Δεν έχω ξαναδεί τόσο αφιλόξενο δάσος στη ζωή μου. Τα πεύκα δεν τρώγονται και από ζώα δεν έχει παρά μόνο μερικά πουλιά.

Ο Μάρκος σκέφτηκε ότι ίσως το γεγονός ότι το έδαφος δεν έμενε σε μία σταθερή κατάσταση εμπόδιζε τα ζώα να ζουν εκεί. Η Άννα άρχισε να τρώει με όρεξη, είχε μείνει νηστική όλη την ημέρα και το περπάτημα την είχε εξαντλήσει. Δεν ήταν συνηθισμένη να περπατάει στα απάτητα μέρη του δάσους. Είχε βάλει σημάδια στα σημεία που ήταν πιο κοντά στη Βίλα και το υπόλοιπο το περνούσε συνήθως από τον αέρα.

Τα Ξωτικά κάθισαν κι εκείνα κοντά τους μαζί με τον Μάρκο.

-Κάνουμε πολύ φασαρία, παρατήρησε ήρεμα ο Νέδιστος. Δε θέλουμε να μας βρουν κι όμως εσείς οι άνθρωποι δεν ξέρετε να ησυχάζετε ποτέ, συνέχεια μιλάτε μεταξύ σας και πατάτε σε ξερά κλαδιά, ανακατεύετε τα πράγματά σας και φωνάζετε. Πρέπει να αλλάξετε ταχτική. Αυτό το δάσος δεν είναι συνηθισμένο στους θορύβους, δε χαίρεται που είμαστε όλοι εμείς εδώ. Το ενοχλούμε και αυτό δεν είναι καλό. Πρόκειται για ένα μαγικό δάσος, δεν ξέρουμε πώς θα αντιδράσει αν αποφασίσει ότι είμαστε ανεπιθύμητοι.

Αυτό τους έκανε να ησυχάσουν για λίγο. Καταλάβαιναν ότι έπρεπε να υπακούσουν στα Ξωτικά αν ήθελαν να είναι κάπως ασφαλείς. Η Άννα και ο Μάρκος έφαγαν λαίμαργα και όταν έδειξαν ότι ήταν έτοιμοι για συζητήσεις, ο Νέδιστος απευθύνθηκε στον Μάρκο με τον επίσημο τρόπο των Ξωτικών:

-Είμαστε εδώ όπως μας ζήτησε η Μαρίνα Καπουράκη. Ως μάγισσα έχει το δικαίωμα να μας καλέσει και δεν είχαμε λόγο να αρνηθούμε. Είπε ότι πρέπει να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και φαίνεται ότι είχε δίκιο. Όμως δεν πρέπει να χάνουμε χρόνο. Από τη στιγμή που πατήσαμε το πόδι μας εδώ, καταλάβαμε ότι δεν είναι ασφαλές να μένουμε στο δάσος, αργά ή γρήγορα θα μας ανακαλύψουν. Πρέπει να δράσουμε χωρίς καθυστερήσεις. Ποιο είναι το επόμενο βήμα;

-Μη ρωτάτε εμένα, δεν ήταν δική μου ιδέα όλα αυτά, απάντησε ο Μάρκος. Ρωτήστε την Άννα, ή τη Μαρίνα. Αυτές ξέρουν καλύτερα.

-Τα έχει πάρει, ε; ψιθύρισε ο Άρης στην Άννα που καθόταν δίπλα του.

-Εντελώς. Όταν άκουσε το σχέδιο, οι φωνές του πρέπει να έφτασαν μέχρι τη Βίλα. Νωρίτερα φοβήθηκα ότι θα έφευγε και δε θα μπορούσα να τον ξαναβρώ. Τον κυνηγούσα όλη τη μέρα μέσα στο δάσος. Ωστόσο τώρα δείχνει να έχει συμβιβαστεί κάπως.

-Το περίμενα. Έπρεπε να του έχουμε μιλήσει νωρίτερα.

-Ναι, και τότε θα έφευγε χωρίς να ειδοποιήσει κανέναν. Σου λέω, ήταν αποφασισμένος να έρθει μόνος του, δεν άκουγε κουβέντα πάνω σ' αυτό.

-Λοιπόν Άννα; Θα μας πεις τι έχεις στο μυαλό σου; έκανε ο Μάρκος προκλητικά.

Η Άννα του έριξε μία ματιά: ήταν ένα σχέδιο που εκείνος το είχε απορρίψει ήδη, αλλά τώρα τα δεδομένα είχαν αλλάξει και έπρεπε να επιμείνει σ' αυτό.

-Ναι… όπως σου ξανάπα πρέπει να μιλήσουμε με τα πρόσωπα που μένουν στη Βίλα, να μάθουμε τις προθέσεις τους και να δούμε ποια από αυτά θα είναι μαζί μας ή τουλάχιστον ποια θα μείνουν αμέτοχα αν γίνει κάποια συμπλοκή. Γιατί θα υπάρξει συμπλοκή, έτσι δεν είναι;

-Ωραία, αν πρέπει θα τους μιλήσουμε· πώς θα γίνει αυτό; ρώτησε ο Νέδιστος.

-Σ' αυτό θα βοηθήσετε εσείς: είστε οι μόνοι που μπορούν να περνάν απαρατήρητοι και κάποιος πρέπει να πλησιάσει την έπαυλη. Υπάρχουν εκεί δύο άνθρωποι που εμπιστεύομαι, θα ήθελα να μιλήσω μαζί τους, τουλάχιστον για να μάθουμε πώς έχουν τα πράγματα τώρα. Θα ήταν καλό να τους βρείτε και να τους φέρετε εδώ.

Ο Νέδιστος έδειξε να συμφωνεί. -Αλλά για να τους βρούμε πρέπει να ξέρουμε ποιοι είναι. Και να ξέρουμε τις συνήθειες τους. Δεν μπορούμε να πλησιάσουμε πολύ το οίκημα, αλλά αν βρίσκονται στον κήπο και μάλιστα σε κάποιο απομακρυσμένο

σημείο του, τότε μπορούμε να τους πλησιάσουμε χωρίς πρόβλημα. Είναι πιθανό να γίνει αυτό;

-Ναι. Η Τζιο, η μία από τους δύο φίλους μου, περνάει τα απογεύματα στο κιόσκι, είναι στην άκρη του κήπου και συνήθως βρίσκεται εκεί μόνη της. Είναι ψηλή και μελαχρινή και ντύνεται κάπως βαριά, θα φοράει σίγουρα μακριά μανίκια ακόμα και αν έχει ζέστη. Το σημαντικότερο είναι ότι δε θα ξαφνιαστεί από την παρουσία σας, έτσι θα είναι πιο εύκολο να την προσεγγίσετε.

-Γιατί πιστεύεις ότι δε θα ξαφνιαστεί;

-Η Τζιο έχει την εξής ικανότητα: καταλαβαίνει ότι κάποιος έρχεται. Είμαι σίγουρη ότι έχει αντιληφθεί την παρουσία μας στο Νησί και καταλαβαίνει ότι είμαι κι εγώ ανάμεσά σας. Ξέρει πότε πλησιάζει κάποιος άνθρωπος που τον γνωρίζει. Νομίζω ότι περιμένει να γίνει κάτι και ότι αν την πλησιάσεις θα δεχτεί την παρουσία σου γιατί θα καταλάβει ότι έχεις σχέση μαζί μου. Νομίζεις ότι μπορείς να τη βρεις και να τη φέρεις εδώ;

-Νομίζω πως ναι, αν με κατευθύνεις θα καταφέρω να τη βρω εύκολα.

Ο Νέδιστος κοίταξε τον ουρανό μέσα από τις κορυφές των δέντρων:

-Η μέρα είναι ακόμα στη μέση της, είπε. Θα μπορούσαμε να πάμε στον κήπο της Βίλας σήμερα. Η Μαρίνα είπε ότι η παρουσία των μάγων δε θα περάσει απαρατήρητη και έχει δίκιο. Θα προτιμούσα να βρεθούμε στον κήπο όσο οι άνθρωποι είναι ακόμα ανυποψίαστοι, έτσι θα είναι πιο εύκολο να μη μας αντιληφθούν. Και στον κήπο θα μπει η Φιδάλμα. Είναι πιο μικρόσωμη και πιο ικανή να κρύβεται από τους ανθρώπους. Εγώ θα τη συνοδέψω μέχρι τα όριά του.

Όλοι, άθελά τους, κοίταξαν τα μακριά ροζ μαλλιά του θηλυκού Ξωτικού και αναρωτήθηκαν πώς ήταν δυνατόν να κρυφτεί κάποιος με αυτό το χαρακτηριστικό, αλλά κανένας δεν είπε τίποτα. Η Άννα βάλθηκε να της εξηγεί πώς θα έβρισκε την Τζιο, να της περιγράφει τον κήπο της Βίλας και το κιόσκι. Προσπάθησε να τους εξηγήσει από ποια πλευρά έπρεπε να προσεγγίσουν τον κήπο σε σχέση με τη θέση της λίμνης. Στο τέλος προσφέρθηκε να πάει μαζί τους και να περιμένει μαζί με τον Νέδιστο, αλλά αυτό ήταν περιττό. Τα Ξωτικά ήταν πολύ καλοί ανιχνευτές και προσανατολίζονταν πολύ εύκολα.

Η Άννα συμπαθούσε τη Φιδάλμα. Όταν είχε μείνει δύο βράδια στην σπηλιά των Ξωτικών είχε κάνει λίγη παρέα μαζί της, είχαν κάνει μπάνιο σε μία πηγή και η ξωτικιά κοπέλα της είχε μιλήσει για το φυλαχτό που φορούσε τότε στον λαιμό της.

Αυτό την έκανε να θυμηθεί το άλλο φυλαχτό, αυτό που φορούσε τώρα και αυθόρμητα το έβγαλε και της το έδωσε:

-Είναι ένα φυλαχτό που έφτιαξα εγώ και το μάγεψε ο Μάρκος, είπε. Βοηθάει τους ανθρώπους να περνάνε απαρατήρητοι, ίσως να κάνει το ίδιο και με τα Ξωτικά. Φόρεσε το, θα είναι μία επιπλέον προφύλαξη και δε νομίζω να εμποδίσει την Τζιο να σε αντιληφθεί. Εκείνη αντιλαμβάνεται με κάτι άλλο, όχι με της συνηθισμένες αισθήσεις.

Η Φιδάλμα το πήρε ευχαριστημένη. Ήξερε να εκτιμάει μία ευγενική χειρονομία και της άρεσαν τα κοσμήματα με τις ωραίες πέτρες.

-Είναι και κάτι άλλο, είπε η Άννα. Πρέπει να της κάνετε το ξόρκι της κατανόησης. Ξέρει κανείς να κάνει κάτι τέτοιο; Για την ακρίβεια πρέπει να το κάνουμε όλοι. Οι άνθρωποι εδώ μιλούν διάφορες γλώσσες και μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι είναι εντελώς άγνωστες. Όταν κάποιος έρχεται στο Νησί, οι μάγοι του κάνουν αυτό το ξόρκι, υποτίθεται ότι είναι εντελώς ακίνδυνο και κρατάει μόνο όσο βρίσκεσαι εδώ.

Όλοι κοίταξαν ερωτηματικά τον Μάρκο. Εκείνος σήκωσε τους ώμους ανήξερος. Ποτέ του δεν είχε ξανακούσει κάτι παρόμοιο.

-Ξέρω εγώ κάτι αντίστοιχο, είπε η Μαρίνα. Δεν το έχω δοκιμάσει ποτέ, αλλά μπορώ να προσπαθήσω τώρα, δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα.

Πλησίασε τη Φιδάλμα και άπλωσε τα χέρια της μπροστά στο πρόσωπό της. Μουρμούρισε μερικά λόγια με τα μάτια κλειστά.

-Πώς νιώθεις; ρώτησε στο τέλος.

-Κανονικά… όπως πριν. Τι θα έπρεπε να νιώθω;

Οι υπόλοιποι κοιτάζονταν αμήχανοι.

-Δεν έχω ιδέα, παραδέχτηκε η Μαρίνα.

-Φιδάλμα, senti, είπε η Άννα και άρχισε να μιλάει ιταλικά στο Ξωτικό: της είπε ξανά για τον κήπο της Βίλας, της περιέγραψε την Τζιο και της επανέλαβε ότι έπρεπε να της πει πως η Άννα ήταν στο δάσος και ήθελε να τη συναντήσει γιατί κάτι παράξενο συνέβαινε.

-Ναι, τα ξέρω όλα αυτά, γιατί μου τα ξαναλές; έκανε η κοπέλα.

-Κατάλαβες τι σου είπε; ρώτησε ο Άρης. Κατάλαβες τα πάντα;

-Ναι, φυσικά.

-Και να υποθέσω ότι δεν ξέρεις ιταλικά;

-Τι είναι ιταλικά;

-Ωραία, το ξόρκι φαίνεται ότι πιάνει, κατέληξε ευχαριστημένος.

-Πρέπει να το κάνουμε όλοι, επεσήμανε η Άννα.

-Θέλεις να σου το δείξω κι εσένα; Έτσι θα αναλάβεις τους μισούς και θα τελειώσουμε πιο γρήγορα, είπε η Μαρίνα στον Μάρκο.

-Θα μου δείξεις ένα ξόρκι; Ξεχνάς ότι είμαι από άλλη οικογένεια; την ειρωνεύτηκε.

Η Μαρίνα δεν του έδωσε σημασία, μόνο έπιασε αμέσως δουλειά και στο τέλος ο Μάρκος έκανε το ξόρκι και στην ίδια.

Στο μεταξύ η Φιδάλμα συνέχιζε να ρωτάει τι είναι ιταλικά και η Άννα προσπάθησε να της εξηγήσει ότι οι άνθρωποι σε άλλα μέρη μιλούν άλλες γλώσσες, πράγμα που τη μπέρδεψε εντελώς.

-Πώς αισθάνεσαι; ρώτησε η Άννα τον Άρη όταν η διαδικασία είχε επιτέλους τελειώσει.

-Γεμάτος κατανόηση! Και να σκεφτείς ότι έχασα δέκα χρόνια στα φροντιστήρια προσπαθώντας να μάθω αγγλικά!

-Να είστε ήσυχοι, επανέλαβε ο Νέδιστος. Και να μετακινηθείτε μόλις φύγουμε, δίνετε λιγότερο στόχο αν μετακινήστε. Μη μπείτε βαθιά στο δάσος, αλλά προχωρήστε, πηγαίνετε κάπου αλλού. Θα σας βρούμε με το βότσαλο, αυτό σημαίνει ότι μετά από κάποια ώρα πρέπει να σταματήσετε για να μπορέσει να λειτουργήσει.

Η Άννα κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. Αισθανόταν απρόθυμη να περπατήσει ξανά, αλλά καταλάβαινε πολύ καλά ότι ο Νέδιστος είχε δίκιο. Έκανε κουράγιο και σηκώθηκε πρώτη. Όλοι έκαναν να την ακολουθήσουν.

-Όχι, όχι έτσι! τους έκοψε ο Νέδιστος. Όχι όλοι μαζί, όχι τόσο νευρικά, κάνετε πολύ θόρυβο, πώς γίνεται να μην το καταλαβαίνετε; Σηκωθείτε ένας ένας, ήρεμα, μαζέψτε τα πράγματά σας και ξεκινήστε. Περπατάτε στη σειρά και χωρίς κουβέντες.

Όλοι έκαναν φιλότιμες προσπάθειες να ακολουθήσουν τις υποδείξεις του. Τον άφησαν να περάσει μπροστά, με την Άννα δεύτερη. Εκείνη του μιλούσε για τα σημάδια που είχε βάλει, του τα έδειχνε και προσπαθούσε να του εξηγήσει την διάταξη του δάσους. Του Νέδιστου δε χρειαζόταν να του δείξουν ένα σημάδι δεύτερη φορά. Περπάτησαν αρκετά. Τα πεύκα ήταν αραιά και ήταν εύκολο να προχωρούν στο ίσιο έδαφος, πάνω στις μαλακές πευκοβελόνες που έπνιγαν τα βήματά τους. Στο μυαλό της Άννας άρχισε να σχηματίζεται η ιδέα ότι ίσως δεν ήταν μόνο η διάθεση, αλλά και η συμπεριφορά του διαβάτη που επηρέαζε τα μονοπάτια. Ό,τι είχαν

διασχίσει από τη στιγμή που ήταν μαζί τους ο Νέδιστος της ήταν οικείο, τα δάσος δεν άλλαζε, τους δεχόταν συγκαταβατικά.

Τελικά χώρισαν. Η Άννα προχώρησε πρώτη, καθώς ήταν η μόνη που μπορούσε να προσανατολιστεί κάπως. Ο Μάρκος έμεινε τελευταίος και τους ακολούθησε από κάποια απόσταση. Αναρωτιόταν αν όλα αυτά θα είχαν κάποιο αποτέλεσμα. Τώρα θα έφερναν εδώ μία κοπέλα από τη Βίλα, μία άγνωστη, της οποίας οι προθέσεις δεν ήταν εξακριβωμένες. Ωστόσο δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο από το να τους ακολουθεί· δεν ήταν ώρα για πείσματα, αν και δεν ήταν αυτή η ομάδα ανθρώπων που μετακινιόταν εδώ κι εκεί αυτό που είχε στο μυαλό του όταν ξεκίνησε για το Νησί.

Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί αισθανόταν τόσο αποκομμένος από τους υπόλοιπους, αλλά ώρες ώρες του φαινόταν ότι ήταν εκείνοι που μιλούσαν μία εντελώς άγνωστη γλώσσα, την οποία αδυνατούσε να καταλάβει. Λες και δεν τους γνώριζε πια, σα να μην τον συνέδεε τίποτα μαζί τους. Ούτε μπορούσε να καταλάβει γιατί κρύωνε τόσο. Τώρα ο ήλιος ήταν ψηλά και αναμφίβολα θα έκανε ζέστη. Περπατούσαν ήδη αρκετή ώρα, κανονικά θα έπρεπε να σκάει. Δεν αισθανόταν να έχει πυρετό, κι όμως κρύωνε. Ίσως γιατί τα άκρα του ήταν παγωμένα…

5.

Ήταν πια απόγευμα όταν τα Ξωτικά επέστρεψαν μαζί με την Τζιο. Η κοπέλα ήταν μπερδεμένη και ανήσυχη. Είχε αισθανθεί την παρουσία άλλων ανθρώπων στο Νησί, ανθρώπων άγνωστων, μεταξύ των οποίων υπήρχαν δύο μάγοι. Αυτό την είχε παραξενέψει: περίμενε ότι από στιγμή σε στιγμή θα εμφανίζονταν στη Βίλα, αλλά αυτοί παρέμεναν μακριά, για την ακρίβεια μία πλησίαζαν και μία απομακρύνονταν, και κανένας δεν είχε αναφέρει την πιθανή άφιξη καινούριων προσώπων. Ήξερε ότι ήταν και η Άννα μαζί τους και δεν μπορούσε να καταλάβει τι έκανε πίσω στο Νησί. Είχε επιτελούς καταφέρει να φύγει όπως επιθυμούσε, μάλιστα δεν είχε μπει καν στον κόπο να τη χαιρετήσει, γιατί είχε επιστρέψει τώρα;

Η λέξη «ξωτικό» δεν έλεγε τίποτα στην Τζιο. Δε μπορούσε να καταλάβει τι είχε αυτό το κορίτσι που την έκανε τόσο διαφορετική, εκτός από τα μυτερά αφτιά και τα ροζ μαλλιά. Όμως της δημιουργούσε μία παράξενη αίσθηση, σαν να μπορούσε να διαφύγει κατά κάποιο τρόπο από την αντίληψή της. Ο άντρας που τη συνόδευε ήταν μπλε και αυτό της δημιούργησε ακόμα μεγαλύτερη αμηχανία, όμως ήταν ο πιο ωραίος άντρας που είχε συναντήσει ποτέ στη ζωή της. Αυτό έκανε κάπως πιο εύκολη

την απόφασή της να τους ακολουθήσει. Ήταν βέβαια και η Άννα που ήξερε πως βρισκόταν στο δάσος και που είχε ζητήσει να την δει… ήταν ένα φιλικό πρόσωπο, αλλά η Τζιο δεν ήταν σίγουρη σε τι βαθμό μπορούσε να την εμπιστευτεί τώρα που είχε επιστρέψει μαζί με άλλους ανθρώπους αγνώστων προθέσεων.

Αυτό που την οδήγησε τελικά στην απόφαση να πάει μαζί με την Φιδάλμα και τον Νέδιστο ήταν η κατάσταση που επικρατούσε στην Βίλα τον τελευταίο καιρό: ήταν σαν όλα να είχαν αλλάξει από τη μέρα που η Άννα έφυγε. Το κλίμα ήταν διαφορετικό: ο Άιζακ είχε πάψει να έχει το προφίλ του δυσθεώρητου, σοφού δασκάλου που τους συμβούλευε για τις ικανότητές τους. Τώρα κυκλοφορούσε συχνά ανάμεσά τους κραδαίνοντας ένα παράξενο σκήπτρο, σαν αυτό που είχε δει να κρατάει ο Αριστείδης. Τους μάζευε όλο και πιο συχνά και τους μιλούσε με υπεροπτικό ύφος. Υπονοούσε όλο και περισσότερο ότι εκείνοι ήταν διαφορετικοί από τους κοινούς ανθρώπους και αδικημένοι στις κοινωνίες στις οποίες ζούσαν. Οι ανθρωποι με ικανότητες ζούσαν στο περιθώριο, ενώ σε κάποιους Κόσμους οι μάγοι έλυναν και έδεναν. Αυτό, είναι αλήθεια, είχε βρει κάποιοι απήχηση.

Η Τζιο είχε αρχίσει να δυσανασχετεί μ' αυτή την κατάσταση. Σκεφτόταν σοβαρά ότι είχε έρθει ο καιρός να επιστρέψει στον Κόσμο της πριν γίνουν τα πράγματα ακόμα χειρότερα. Δεν αισθανόταν διαφορετική, ούτε καλύτερη από κανέναν. Άλλωστε είχε λείψει πολύ καιρό, είχε αρχίσει να αναπολεί το σπίτι της και αναρωτιόταν όλο και πιο συχνά τι να έκαναν οι δικοί της. Εκείνη τη μέρα είχε πάρει την απόφαση να ανακοινώσει την αναχώρησή της, όταν εμφανίστηκε η Φιδάλμα. Το Ξωτικό έκανε πολύ κόπο για να την πείσει, αλλά τελικά η περιέργειά της κέρδισε και την ακολούθησε στο δάσος. Πήραν το κεντρικό μονοπάτι και δεν άργησαν να βρεθούν σ' ένα μέρος όπου ήταν συγκεντρωμένοι μερικοί άνθρωποι. Ο Νέδιστος έδειξε να απορεί κάπως.

-Είσαστε πολύ κοντά στη Βίλα, είπε στους ανθρώπους που κάθονταν στο έδαφος νευρικοί και τους περίμεναν.

-Πρέπει να απομακρυνθούμε; ρώτησε ο ένας άντρας.

-Όχι, καλύτερα όχι. Η κοπέλα θα θέλει να επιστρέψει πριν πέσει η νύχτα. Όμως να κάνουμε γρήγορα.

Η Άννα έδειξε χαρούμενη που την είδε.

-Ήρθες! αναφώνησε. Σ' ευχαριστώ, φοβόμουν ότι δε θα ήθελες να φύγεις από τον κήπο.

-Ήρθα επειδή με κάλεσες, Άννα. Τι συμβαίνει εδώ; Τι κάνετε όλοι εσείς εδώ στο δάσος; Γιατί δεν έχετε έρθει στη Βίλα;

-Θα σου τα εξηγήσω όλα, αλλά πρώτα πες μου: έχουν καταλάβει ότι είμαστε εδώ; Μας ψάχνουν;

Η Τζιο έδειξε να το σκέφτεται για λίγο: -Δεν ξέρω. Κανείς δε μιλάει για σας, όμως δεν ξέρω τι κάνουν οι μάγοι. Όπως θυμάσαι, δε μας ενημερώνουν για τις κινήσεις τους.

-Πώς είναι η κατάσταση πίσω στη Βίλα;

-Είναι περίεργη, για να πω την αλήθεια. Η Τζιο δίσταζε να μιλήσει μπροστά σε όλους αυτούς του άγνωστους που την κοιτούσαν με περιέργεια και γίνονταν όλο και πιο νευρικοί.

-Ποιοι είναι όλοι αυτοί οι άνθρωποι; ρώτησε τελικά. Ποιοι είσαστε; Και τι κάνετε εδώ;

-Είναι οι φίλοι μου, ήρθαν από τον Κόσμο μου μαζί μου για να με βοηθήσουν, είπε καθησυχαστικά η Άννα. Άρχισε να τους συστήνει έναν έναν. Η Τζιο την άκουγε αμίλητη. Δύο μάγοι. Και δύο περίεργα πλάσματα για τα οποία δεν είχε ξανακούσει ποτέ. Κι όμως η Άννα της είχε πει ότι ο Κόσμος της δεν ήταν ιδιαίτερα μαγικός. Και μετά, ήταν και αυτός ο όμορφος άντρας που δεν ήταν μάγος, ούτε είχε καμία ικανότητα. Τι δουλειά είχε αυτός μαζί με τους άλλους; Κάτι συνέβαινε εδώ, κάτι περίεργο.

-Τι κάνετε εδώ; ξαναρώτησε. Γιατί επέστρεψες;

Η Άννα αναστέναξε. Και της ίδιας της προκαλούσαν αμηχανία οι υπόλοιποι που τις κοιτούσαν περιμένοντας. Σηκώθηκε και τράβηξε την Τζιο παράμερα, για να μιλήσουν με την ησυχία τους. Άρχισε την κουβέντα εξηγώντας την υπόθεση με το Σκήπτρο. Της εξήγησε τι ήταν το σκήπτρο για έναν μάγο και τι είχε κάνει ο Μάρκος για να την πάρει πίσω. Της μίλησε για τους Αθάνατους και προσπάθησε να της δώσει να καταλάβει τι σήμαινε ένας μάγος –Αθάνατος και πόσο επικίνδυνος θα μπορούσε να είναι. Οι εξηγήσεις πήραν πολλή ώρα και χρειάστηκε να απαντήσει σε αμέτρητες ερωτήσεις. Η Τζιο δεν ήταν καθόλου χαζή, αλλά δεν είχε ξανακούσει ποτέ για όλα αυτά. Η Άννα θυμόταν πολύ καλά πόσο είχε δυσκολευτεί και η ίδια να πιστέψει την ιστορία με τους Αθάνατους όταν την είχε πρωτακούσει.

Κι όμως, η κοπέλα δεν έκανε κανένα σχόλιο, έδειξε να δέχεται σχετικά εύκολα τις εξηγήσεις της. Οι πληροφορίες που της έδωσε η Άννα ταίριαζαν με την καινούρια

συμπεριφορά του Άιζακ και μπορούσε τώρα πολύ καλά να φανταστεί τι είχε στο μυαλό του. Όλα αυτά την ανησύχησαν.

-Τι ήρθατε να κάνετε εδώ, Άννα; ρώτησε για άλλη μία φορά. Τι σκέφτεστε να κάνετε;

-Ο Μάρκος πρέπει να πάρει πίσω το Σκήπτρο του. Και οι Αθάνατοι - που θα έρθουν αργότερα- θέλουν να πάρουν μαζί τους τον Άιζακ για να τον δικάσουν για τα παραπτώματά του. Σύμφωνα με τους δικούς τους νόμους, ένας Αθάνατος απαγορεύεται να εμπλέκεται με τη μαγεία. Φοβάμαι ότι όταν τελειώσουν όλα αυτά, το Νησί θα πάψει να υπάρχει όπως υπάρχει τώρα. Καταλαβαίνεις φυσικά ότι αυτό που συμβαίνει εδώ πάει να γίνει επικίνδυνο και όχι μόνο για τον δικό μου Κόσμο.

-Ναι, καταλαβαίνω που το πας, Άννα. Θέλετε να μας διώξετε από εδώ και να σταματήσετε τον Άιζακ, έτσι δεν είναι;

-Φοβάμαι πως ναι, αυτός είναι ο τελικός στόχος μας. Σε πειράζει αυτό;

Η Τζιο το σκέφτηκε. Αναρωτιόταν αν έπρεπε να αποκαλύψει τις δικές της σκέψεις, τις αλλαγές που είχαν γίνει από τότε που έφυγε και την καινούρια συμπεριφορά του Άιζακ και των μάγων. Τελικά φάνηκε να παίρνει την απόφασή της.

-Η αλήθεια είναι ότι ούτε κι εμένα μου αρέσει πια εδώ. Είχα σκοπό να φύγω ούτως ή άλλως. Ό,τι ήταν να μάθω το έμαθα και δεν έχω καμία όρεξη να μπλεχτώ σε πράγματα που δεν εγκρίνω.

Άρχισε ξαφνικά να μιλάει, ξετυλίγοντας μπροστά στα έκπληκτα αφτιά της Άννας ένα σκηνικό τρομακτικό, όπου ο Άιζακ έβγαζε λόγους στους ενοίκους σχετικούς με την αδικία που είχαν υποστεί μέχρι τώρα στους Κόσμους τους και την ευκαιρία που τους παρουσιαζόταν να τα αλλάξουν όλα αυτά.

-Δεν μας έχει αποκαλύψει ακόμα τα σχέδιά του, αλλά οι υπόλοιποι ψιθυρίζουν ότι μάλλον έχει βρει τρόπο να μας επιβάλλει σε κάποιον Κόσμο. Δεν ξέρω σε ποιον, ίσως σε αυτόν της Μυρτώς, εκεί οι μάγοι κάνουν ήδη κουμάντο.

-Η Μυρτώ το λέει αυτό;

-Ναι, και άλλοι. Αλλά η Μυρτώ, την ξέρεις, μιλάει πολύ. Θεωρεί ότι ο Άιζακ έχει βρει τρόπο να επιβληθεί στους μάγους του Κόσμου της και να πάρει την αρχηγία. Λέει ότι είναι αδύναμοι μπροστά του. Δεν ξέρω φυσικά αν έχει δίκιο, νομίζω πως τα περισσότερα τα βγάζει από το μυαλό της, όμως δεν αποκλείεται να είναι έτσι. Ο Άιζακ μας θέλει μαζί του και λέει ότι το κάνει για το καλό μας. Δεν είναι λίγοι αυτοί που τον πιστεύουν.

-Ώστε στον Κόσμο της Μυρτώς, ε; Ίσως το γεγονός ότι υπάρχουν τόσοι άνθρωποι από εκείνον τον τόπο στη Βίλα να μην είναι τυχαίο. Η Μυρτώ είχε πει κάποτε ότι είναι ένα μέρος στον οποίο επικρατεί η μαγεία, ή ίσως να μου το είχες πει εσύ, δε θυμάμαι καλά.

-Ναι, εγώ σου το είχα πει, έτσι είναι.

-Φοβερό! έκανε η Άννα ενώ το μυαλό της δούλευε πυρετωδώς.

-Ποιο είναι το φοβερό;

-Αν βρεθεί επικεφαλής ενός ολόκληρου Κόσμου γεμάτου μάγους, τότε θα είναι εύκολο για αυτόν να επιβληθεί οπουδήποτε. Στον τόπο δικό μου και στον δικό σου, όπου θελήσει.

-Ναι, θα μπορούσε… έκανε σκεφτικά η Τζιο.

-Οπότε με καταλαβαίνεις; Καταλαβαίνεις γιατί είναι ανάγκη να τον σταματήσουμε; Μην ξεχνάς ότι είναι Αθάνατος. Έχει άπειρο χρόνο μπροστά του για να οργανωθεί και να δυναμώσει.

-Όμως πώς θα γίνουν όλα αυτά που λες; Δε σκέφτεστε να μας σκοτώσετε όλους, έτσι δεν είναι;

-Δε σκεφτόμαστε να σκοτώσουμε κανέναν, είπε η Άννα ταραγμένη. Αυτός είναι ο λόγος που σε φώναξα εδώ: θα ήθελα να ειδοποιήσω με κάποιον τρόπο τους ενοίκους της Βίλας για το τι πρόκειται να γίνει και να τους δώσω την ευκαιρία να φύγουν ή να μας βοηθήσουν αν θέλουν. Είναι όλοι άνθρωποι με ικανότητες και δεν τους θέλω απέναντι μας αν η υπόθεση ξεφύγει από τον έλεγχο.

-Ήρθατε εδώ για να πολεμήσετε;

-Δεν ξέρω ακριβώς, αυτό θα εξαρτηθεί από το πώς θα εξελιχτεί η κατάσταση. Αλλά όλοι είναι διατεθειμένοι να το κάνουν αν χρειαστεί. Δε νομίζω ότι ο Άιζακ θα παραδοθεί εύκολα και έχει και το Σκήπτρο. Οι κάτοικοι της Βίλας τι νομίζεις ότι θα κάνουν;

-Δεν ξέρω ούτε εγώ, αλλά υπάρχει ένας αέρας ξεσηκωμού. Όλοι είναι ανήσυχοι αλλά, όπως ξέρεις, κανένας δεν αποκαλύπτει τις αληθινές σκέψεις του. Αν ο Άιζακ μας ζητήσει να τον ακολουθήσουμε σ’ αυτό που πιθανώς σχεδιάζει, δεν ξέρω πόσοι είναι διατεθειμένοι να το κάνουν και πόσοι όχι. Θα σου πω την αλήθεια Άννα: εγώ ήμουν έτοιμη να φύγω. Δε συμφωνώ φυσικά με όλα αυτά, όταν ήρθα στο Νησί δεν είχα σκοπό να μπλεχτώ σε τίποτα παραπάνω από αυτό που μου είχαν πει. Όμως δε θα ήθελα μία ανοιχτή αντιπαράθεση μαζί του, όπως καταλαβαίνεις. Το να μείνω εδώ και

να πολεμήσω μαζί σας… όχι, δε νομίζω ότι θα ήθελα να κάνω κάτι τέτοιο. Προτιμώ να μην ανακατευτώ σε τίποτα, άλλωστε όλα αυτά είναι δουλειές των μάγων, οι κοινοί θνητοί είναι καλύτερα να μένουν μακριά.

-Δεν είναι πια μόνο δουλειές των μάγων, Τζιο, είναι δουλειά όλων μας. Ωστόσο δεν μπορώ να σε πιέσω να ανακατευτείς σε κάτι που δε θέλεις. Αν επιμένεις να φύγεις, κι αν μπορείς να το κάνεις, κάνε το, αυτή είναι η γνώμη μου. Αλλά στο μεταξύ θα μπορούσες να κάνεις κάτι για μένα;

-Τι θέλεις να κάνω;

-Μπορείς να μιλήσεις με μερικούς ανθρώπους από τη Βίλα; Να τους πεις τι ακριβώς συμβαίνει, ποιος είναι ο Άιζακ; Αυτό είναι που θέλω από σένα, μιας και εγώ δεν μπορώ να πλησιάσω πια.

-Δεν ξέρω Άννα, όπως γνωρίζεις δεν έχω και πολλούς φίλους στη Βίλα, δεν ξέρω ποιους θα μπορούσα να εμπιστευτώ. Μερικοί ίσως να υποστηρίζουν τα σχέδια του και δε θα ήθελα να μαθευτεί ότι εγώ προσπαθώ να τους ξεσηκώσω εναντίων του.

Η Άννα κατένευσε. Η κοπέλα είχε δίκιο, και η ίδια μπορεί να αντιδρούσε με τον ίδιο τρόπο αν ήταν στη θέση της.

-Μπορείς τότε να κάνεις κάτι άλλο; Κάτι πιο μικρό; Αυτό μπορείς να το κάνεις σίγουρα: θέλω να ειδοποιήσεις τον Φραντσέσκο. Αν του δώσεις το Βότσαλο θα μπορέσει να έρθει να με βρει. Μπορείς να τον ειδοποιήσεις;

-Μπορώ να κάνω κάτι καλύτερο: θα βολιδοσκοπήσω τους ανθρώπους, θα προσπαθήσω να μάθω τη γνώμη τους. Και θα ειδοποιήσω τον Φραντσέσκο, αν αυτό θέλεις. Όμως να ξέρεις ότι θα φύγω όσο πιο σύντομα μπορώ από το Νησί, πριν συμβεί το οτιδήποτε. Εντάξει;

-Εντάξει. Δεν μπορώ να σου ζητήσω περισσότερα. Μπορείς να βρεις τον Φραντσέσκο και να του πεις να έρθει αύριο το πρωί;

-Αυτό το υπόσχομαι.

-Τότε είμαστε εντάξει. Σ’ ευχαριστώ Τζιο. Ο Νέδιστος θα σε συνοδέψει μέχρι τον κήπο. Θα σε δω ξανά;

-Όχι, αν καταφέρω να φύγω σύντομα. Να προσέχεις.

-Εντάξει. Κι εσύ το ίδιο.

Η Άννα ήταν πολύ ανήσυχη καθώς ο Νέδιστος συνόδευε την Τζιο πίσω στη Βίλα. Ο Κόσμος της Μυρτώς, τι ηλιθία που ήταν, έπρεπε να το είχε σκεφτεί από την πρώτη

στιγμή. Οι υπόλοιποι την πλησίασαν και κάθισαν γύρω της κοιτώντας την με απορία. Είδαν στην ανησυχία στα μάτια της και κατάλαβαν αμέσως ότι αυτά που είχε ακούσει δεν ήταν καθόλου ευχάριστα. Ένα κακό προαίσθημα άρχισε να φωλιάζει στις καρδιές όλων.

-Λοιπόν; έκανε ο Άρης. Δεν είναι και πολύ καλά τα πράγματα, ε;

Η Άννα άρχισε να τους εξιστορεί αυτά που της είχε πει η κοπέλα, προσπαθώντας να έχει όσο πιο ουδέτερο ύφος μπορούσε.

Είχε σουρουπώσει για τα καλά όταν επέστρεψε ο Νέδιστος. Όλοι ήταν κατάκοποι, αλλά το Ξωτικό επέμενε να φύγουν γρήγορα από κει, να χωθούν βαθιά στο δάσος όσο ακόμα είχε λίγο φως και να περάσουν τη νύχτα κρυμμένοι. Τους επανέλαβε τη σύσταση να κάνουν ησυχία, αλλά αυτή τη φορά ήταν περιττό: κανείς δεν είχε πια όρεξη για κουβέντες. Ξεκίνησαν με βαριά βήματα και σε λίγο είχαν απομακρυνθεί αρκετά. Μόνο που ξαφνικά άρχισε να βρέχει. Ήταν μία απότομη αλλαγή του καιρού. Μαύρα σύννεφα μαζεύτηκαν πάνω από τα κεφάλια τους και σύντομα η καταιγίδα ξέσπασε. Ο Νέδιστος τους οδήγησε να κρυφτούν στην βάση μερικών βράχων, αν και αυτό δεν ήταν και τόσο αποτελεσματικό.

-Είναι ο Φραντσέσκο, είπε η Άννα. Φέρνει καταιγίδες κατά βούληση, το κάνει συνήθως τα απογεύματα, ποτέ τόσο αργά. Κάτι πρέπει να τον καθυστέρησε.

-Μόνο που μας έκανε μούσκεμα, και εμάς και όλα μας τα πράγματα, παρατήρησε ο Άρης που περπατούσε δίπλα της.

-Και ολόκληρο το δάσος, πρόσθεσε η Φιδάλμα. Δε θα είναι εύκολο να βρούμε ένα μέρος να κοιμηθούμε απόψε.

Νύχτωσε γρήγορα μέσα στα πεύκα. Η μικρή ομάδα βρήκε ένα μέρος να κοιμηθεί και ο Μάρκος άναψε δύο μικρές φωτιές, γύρω από τις οποίες ο καθένας προσπαθούσε να στεγνώσει όπως όπως τα ρούχα του. Όλοι αισθανόταν αποκαμωμένοι και μίζεροι. Το έδαφος ήταν υγρό όπως και τα πράγματά τους, το μόνο θετικό ήταν η θερμοκρασία του Νησιού, που δεν έπεφτε ποτέ κάτω από τους είκοσι βαθμούς. Κάθονταν χωρίς να κάνουν θόρυβο, περισσότερο επειδή δεν είχαν πια όρεξη να μιλήσουν. Η Μαρίνα φτερνιζόταν και η Άννα φοβήθηκε ότι θα αρρωστήσει. Έφτιαξε μία σούπα-φιδέ για όλους, ο δικός της σάκος ήταν γεμάτος με πράγματα που μπορούσαν να μαγειρευτούν εύκολα και που άντεχαν χωρίς ψυγείο. Η Φιδάλμα

κάθισε δίπλα στη Μαρίνα και προσπαθούσε να τη βοηθήσει να στεγνώσει τα μαλλιά της, καθώς και τα δικά της μαλλιά, με την βοήθεια μίας μισό-στεγνής πετσέτας και της φωτιάς.

Όταν όλα είχαν κατά κάποιον τρόπο ταχτοποιηθεί, η Άννα κάθισε δίπλα στον Άρη.

-Λοιπόν; Τι κάνεις; τον ρώτησε.

Εκείνος έβγαλε τα παπούτσια του και προσπάθησε να σκουπίσει τις λάσπες με μερικές πευκοβελόνες.

-Προσπαθώ για άλλη μία φορά να σώσω τον κόσμο με τη βοήθεια μερικών μάγων, δύο Ξωτικών και μίας γυναίκας που πετάει! Τι περισσότερο να ζητήσει κανείς από τη ζωή του; σάρκασε. Όμως δε μου τελείωσες πριν: τι έγινε με τον Μάρκο;

-Θύμωσε πάρα πολύ και τα έβαλε μαζί μου. Δεν είχε άδικο. Θεώρησε ότι τον ακυρώσαμε εντελώς, ότι του δώσαμε έναν δευτερεύοντα ρόλο. Έτσι νομίζει. Και να σκεφτείς ότι δεν έχουν καταφτάσει ακόμα η Νατάσσα και ο Αριστείδης. Αλήθεια τι έγινε μ' αυτούς;

-Α, θύμωσαν κι αυτοί, φυσικά. Μας είπαν επιπόλαιους και πολλά άλλα, αλλά τελικά δέχτηκαν να έρθουν. Ο Ζαφείρης θα υποστεί το μεγαλύτερο μέρος του θυμού τους, ελπίζω μέχρι να φτάσουν να το έχουν ξεπεράσει κάπως.

Η Άννα άπλωσε τα πόδια της να ζεσταθούν στη φωτιά.

-Ελπίζω αύριο να ξημερώσει μια καλύτερη μέρα, είπε. Σήμερα όλα πήγαν απαίσια.

-Μην ανησυχείς για τον Μάρκο, θα του περάσει. Στο κάτω κάτω δεν είναι μόνο δικό του το πρόβλημα, ούτε μπορούσε να εμποδίσει όλους τους υπόλοιπους να έρθουν.

-Ναι; Ίσως κάποτε να του περάσει, αλλά νομίζω ότι αυτό ήταν άλλο ένα πλήγμα στη σχέση μας. Και δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητο.

Ο Άρης κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση. Τι μπορούσε να της πει; Ο καθένας είχε θυσιάσει από κάτι σ' αυτή την υπόθεση, άλλοι λίγα και άλλοι πολλά.

Ο Μάρκος καθόταν κάπως απόμερα από τους υπόλοιπους. Ξαφνικά αισθανόταν μια αβάσταχτη κούραση. Επιπλέον κρύωνε. Μετά τη βροχή, αν και είχε αλλάξει τα ρούχα του με άλλα λιγότερο υγρά, δεν μπορούσε να ζεσταθεί με τίποτα. Ήταν απογοητευμένος. Δεν ήξερε ακριβώς από τι, στο κάτω κάτω η Άννα είχε δίκιο, εκείνος δεν είχε κανένα σοβαρό σχέδιο, τουλάχιστον οι κοπέλες είχαν σκεφτεί κάτι.

Όμως η παρουσία των φίλων του εδώ δεν ήταν αρκετή για να διώξει την απογοήτευσή του. Λογικά ήξερε πως είχαν έρθει για να τον βοηθήσουν, αλλά αυτό δεν τον έκανε να αισθάνεται καλύτερα. Έτσι, προτιμούσε να κάθεται μόνος του. Δεν είχε τι να πει μαζί τους, ούτε ήθελε να συζητήσει τίποτα προσωρινά. Προσπαθούσε να χωνέψει την καινούρια τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα. Πριν λίγο καιρό είχε αποφασίσει ότι έπρεπε να ακολουθεί τα σημάδια της τύχης, αλλά ήταν δύσκολο, δεν του άρεσαν οι καταστάσεις που δεν μπορούσε να τις ελέγξει. Και κάτι του έλεγε ότι το χειρότερο θα ερχόταν στη συνέχεια.

6.

Το επόμενο πρωί βρήκαν τον Νέδιστο και τη Φιδάλμα να συζητούν με τον δικό τους, ήσυχο τρόπο καθισμένοι δίπλα τους. Όπως πάντα είχαν ξυπνήσει με το χάραμα και, ενώ οι υπόλοιποι κοιμόντουσαν σκεβρωμένοι από την υγρασία, είχαν ανακαλύψει ένα ρυάκι, είχαν φέρει νερό και είχαν ανάψει μια μικρή φωτιά.

Η μέρα ήταν ηλιόλουστη και ζεστή και όταν οι άνθρωποι άρχισαν να ξυπνούν ένας ένας ήταν πιο ζωηροί απ' ό,τι το προηγούμενο βράδυ και ο Νέδιστος χρειάστηκε να τους επιβάλει και πάλι την ησυχία. Άρχισαν την ημέρα τους απλώνοντας τα σλίπινγκ μπαγκ και τα ρούχα τους όπου έφτανε ο ήλιος. Σε λίγο το καταφύγιό τους και η γύρω περιοχή έδειχνε σαν καταυλισμός.

-Πότε θα έρθουν οι υπόλοιποι; ρώτησε η Άννα ανήσυχα. Αυτή η καθυστέρηση δεν της άρεσε καθόλου.

-Υπολογίζω πως θα φανούν κάποια ώρα σήμερα, απάντησε η Μαρίνα. Τους τονίσαμε να βιαστούν, δε νομίζω να αργήσουν περισσότερο απ' όσο είναι απαραίτητο.

-Όμως στο μεταξύ πρέπει να μετακινηθούμε και πάλι, παρατήρησε ο Νέδιστος. Ετοιμαστείτε κι ας φύγουμε από δω, μείναμε πολλές ώρες στο ίδιο σημείο.

Πέρασε άλλη μία μέρα περιπλάνησης. Όλοι, άνθρωποι και Ξωτικά είχαν αρχίσει να κουράζονται και δε μιλούσαν πια και τόσο συχνά μεταξύ τους. Αισθάνονταν περίεργα μ' αυτή τη, χωρίς νόημα, πορεία. Αν περπατούσαν για να φτάσουν κάπου θα ήταν πιο εύκολο, αλλά το να αλλάζουν τοποθεσία κάθε μερικές ώρες ήταν απλά εξουθενωτικό. Το μεσημέρι βρήκαν πάλι ένα μέρος με μαλακές πευκοβελόνες και έστρωσαν τα σλίπινγκ μπαγκ τους, κουρασμένοι ήδη, αν και η μέρα ήταν μόλις στη μέση. Ο Μάρκος απομακρύνθηκε από κοντά τους και κάθισε κάπου μονός του, σ' ένα

σημείο που μπορούσε να τους βλέπει από μακριά. Η Άννα ανησυχούσε γι' αυτόν. Η σιωπή του κατά τη διάρκεια του πρωινού ήταν έντονη και δεν υπήρχε κανένας που να μην την είχε παρατηρήσει. Μπορεί να ήταν θυμωμένος, αλλά θα της φαινόταν πιο καθησυχαστικό αν γκρίνιαζε ή τους μάλωνε με την παραμικρή ευκαιρία. Εκείνος όμως είχε περάσει σε μία φάση διαφορετική, ακολουθούσε αμέτοχος και άφηνε τον Νέδιστο να διευθύνει την υπόθεση χωρίς να ανακατεύεται.

Η Μαρίνα κάθισε δίπλα της.

-Άννα, θα το έχεις παρατηρήσει πια ότι ο Μάρκος δεν είναι καλά, της είπε σιγανά. Μόνο εκείνη και ο Άρης μπόρεσαν να την ακούσουν.

-Είναι θυμωμένος, απάντησε η Άννα με αμφιβολία.

-Το ξέρω, αλλά ήταν θυμωμένος και χτες και δεν ήταν έτσι. Ο Μάρκος είναι θυμωμένος συχνά, αλλά δεν περνάνε ποτέ τόσο πολλές ώρες χωρίς να μιλάει. Θα μου φαινόταν φυσιολογικό αν μας φώναζε ή αν μουρμούραγε, αλλά αυτή η σιωπή… είναι κάπως αφύσικη.

-Έχει δίκιο, παρατήρησε ο Άρης. Ο Μάρκος δεν είναι καλά.

-Τι νομίζεις ότι έχει; ρώτησε η Άννα τη Μαρίνα.

-Δεν ξέρω. Ίσως είναι άρρωστος, αλλά…

-Δε δείχνει άρρωστος, έτσι δεν είναι;

-Όχι. Φοβάμαι πως ίσως να είναι κάποιου είδους μαγεία αυτό που τον ταλαιπωρεί. Η μαγεία είναι διάχυτη σ' αυτό το μέρος και ο Μάρκος είναι πιο ευάλωτος σ' αυτήν. Ένας μάγος που έχει χάσει το σκήπτρο του είναι κάπως πιο ευάλωτος από τους άλλους, εξήγησε.

Η Άννα τον κοίταξε από μακριά. Αισθανόταν ανήμπορη και δεν ήξερε τι να κάνει για να τον βοηθήσει.

-Θα πάω να του μιλήσω, αποφάσισε η Μαρίνα.

Την είδαν να τον πλησιάζει και να του μιλάει. Της απαντούσε μονολεκτικά και χωρίς όρεξη. Την είδαν να ακουμπάει τα χέρια της στο πρόσωπό του για λίγα δευτερόλεπτα, μέχρι που εκείνος έκανε μία ενοχλημένη κίνηση και την έδιωξε. Σε λίγο γύρισε κοντά τους και έπιασε τη ζακέτα που είχε αφήσει ο Άρης δίπλα του.

-Κρυώνει, είπε. Η θερμοκρασία του έχει κατέβει αισθητά, αυτό είναι ένδειξη ότι έχει υποστεί κάποιο ξόρκι, αλλά δεν μπορώ να εντοπίσω τι ακριβώς. Ίσως να μην πρόκειται για κάτι επικίνδυνο, αλλά καλό θα ήταν να το αντιμετωπίζαμε κάπως.

Η Άννα ανησύχησε.

-Δεν μπορείς να κάνεις κάτι; ρώτησε.

-Όχι, δυστυχώς. Ελπίζω να έρθει η μητέρα μου σύντομα, εκείνη ξέρει πολλά για τις μαγικές αρρώστιες και έχει πάντα μαζί της τα μαντζούνια της. Μέχρι τότε καλά θα κάνουμε να τον κρατήσουμε ζεστό τουλάχιστον.

-Δε θα έρθει να φάει εδώ, μαζί μας; ρώτησε ο Άρης.

-Δε νομίζω, όχι τώρα. Δε μας συμπαθεί και πολύ τελευταία…

-Αυτό είναι αλήθεια.

-Θα του πάω τουλάχιστον τη ζακέτα. Ελπίζω όπου να ’ναι να έρθει η μητέρα μου.

-Αυτό μας έλειπε τώρα, έκανε ο Άρης όταν η Μαρίνα είχε απομακρυνθεί. Ένας άρρωστος μάγος που δε θα γίνει καλά με μία απλή ασπιρίνη.

Η Άννα δεν απάντησε.

-Την προηγούμενη φορά που είχε πάθει μία μαγική αρρώστια δεν μπορούσε να κουνηθεί από το κρεβάτι και κάθε μέρα χειροτέρευε, μέχρι που η Νατάσσα του έστειλε το φίλτρο.

-Αυτό μου το λες για να νιώσω καλύτερα; έκανε η κοπέλα δύστροπα.

-Όχι… το λέω έτσι, σα μία απλή παρατήρηση. Ακόμα δε σε έχει συγχωρήσει που δεν του συμπαραστάθηκες τότε.

-Ναι, το ξέρω. Όμως η μαγεία με κάνει να αισθάνομαι άβολα και ο Μάρκος δε θέλει να μου μιλήσει μετά από τα χτεσινά. Αυτό με κάνει να αισθάνομαι ακόμα πιο άβολα.

-Μην περιμένεις πάντως να ζητήσει τη βοήθειά σου.

-Γιατί δεν πας εσύ να τον παρηγορήσεις; ρώτησε η Άννα κάπως θυμωμένα. Εσύ είσαι ο φίλος του!

-Λέω να του δώσω περιθώριο μέχρι το απόγευμα, έκανε ο Άρης.

-Α-χα! Τα βλέπεις λοιπόν; Δεν είναι και τόσο εύκολο!

7.

Αντί για τους μάγους, μετά το μεσημέρι εμφανίστηκε ο Φραντσέσκο. Ήρθε μέσα από τα δέντρα ξαφνικά, την ώρα που έτρωγαν ψωμί και τυρί και στάθηκε μπροστά τους. Το ύφος του δεν είχε τίποτα από τον δισταγμό της Τζιο, ούτε από τη δειλία που είχε συνηθίσει να βλέπει η Άννα τον καιρό που τον είχε συναναστραφεί.

-Καλημέρα, τους είπε.

Η Μαρίνα σήκωσε το βλέμμα της με περιέργεια και το ίδιο έκανε και η Φιδάλμα. Η Άννα σημείωσε πως ο Φραντσέσκο δεν είχε περάσει απαρατήρητος και αυτό την έκανε να ευθυμήσει για λίγο. Σηκώθηκε να τον χαιρετήσει κι εκείνος την αγκάλιασε. Έδειχνε χαρούμενος που την έβλεπε ξανά.

-Νόμιζα ότι θα ήταν και ο Αριστείδης εδώ μαζί σου, είπε.

-Θα έρθει κι εκείνος, τον περιμένουμε από στιγμή σε στιγμή.

-Η Τζιο μου μίλησε για σας… μου είπε να έρθω να σε βρω. Τι κάνετε εδώ; Γιατί κρύβεστε μέσα στο δάσος;

-Περιμένουμε, είπε η Άννα.

-Τι;

-Εσένα, τον Αριστείδη, την εξέλιξη των πραγμάτων…

-Ξέρετε πώς έχουν τα πράγματα;

-Ξέρουμε ό,τι μας είπε η Τζιο.

Ο άντρας κάθισε ανάμεσά τους στεναχωρημένος. Η Άννα τον σύστησε στους υπόλοιπους κάπως καθυστερημένα, αν και κανένας δεν είχε όρεξη να ανταλλάξει κοινοτυπίες.

-Τα πράγματα δεν πάνε καθόλου καλά, άρχισε ο Φραντσέσκο απότομα. -Ο Άιζακ ετοιμάζεται κι εμείς είμαστε στη μέση.

-Είναι αλήθεια αυτά που μας είπε η κοπέλα εχτές; ρώτησε ο Νέδιστος με το ευγενικό ύφος που είχε πάντα.

-Δεν ξέρω τι ακριβώς σας είπε, αλλά αν σας μίλησε για τον Άιζακ και τις εξελίξεις στη Βίλα, υποθέτω πως σας είπε την αλήθεια. Ο μάγος έχει ένα σκήπτρο τώρα, σαν αυτό που είχε μαζί του ο Αριστείδης, και αυτό φαίνεται ότι του έχει δώσει πολύ μεγάλη δύναμη.

-Ποια είναι η δική σου γνώμη για όλα αυτά; ρώτησε η Άννα.

Ο Φρανστέσκο δίστασε για πρώτη φορά. Η Άννα ήξερε ότι στους ενοίκους της Βίλας προκαλούσε μεγάλη αμηχανία το να ρωτήσεις τη γνώμη τους.

-Η γνώμη μου δεν έχει σημασία. Ξέρετε τα γεγονότα και μπορείτε να βγάλετε τα συμπεράσματά σας. Έχει αρχίσει πάντως να επικρατεί μία αναταραχή. Μερικοί, όπως η Τζιο, επιθυμούν να φύγουν, όμως ξαφνικά έγινε φανερό ότι αυτό δεν είναι πλέον επιτρεπτό. Μία κοπέλα ζήτησε να το κάνει σήμερα το πρωί και της είπαν πως πρέπει να περιμένει. Οι μάγοι δεν είναι διατεθειμένοι να ανοίξουν της Πύλες για τους Κόσμους. Έχει αρχίσει να επικρατεί πανικός.

-Δηλαδή είχαμε εξελίξεις από χτες…

-Ναι, και έγινε και κάτι άλλο που δείχνει ότι αυτές οι εξελίξεις είναι σημαντικές.

-Τι; ρώτησε η Άννα με αγωνία.

-Το προσωπικό της Βίλας εξαφανίστηκε.

-Τι εννοείς;

-Έφυγαν, όλοι τους. Σήμερα ξυπνήσαμε το πρωί και δεν υπήρχε κανένας εκεί. Μαγείρισσες, καθαρίστριες, κηπουροί… όλοι γύρισαν ξαφνικά στους Κόσμους τους. Κανένας δε μας έδωσε εξηγήσεις φυσικά, αλλά είναι φανερό ότι πρόκειται να γίνει κάτι σύντομα.

-Μας έχουν καταλάβει, είπε η Μαρίνα. Αυτό έγινε, είμαι σίγουρη. Και οι υπόλοιποι δεν έχουν έρθει ακόμα. Αναρωτιέμαι αν θα προλάβουν.

Έπεσε σιωπή. Τι θα γινόταν αλήθεια αν οι μάγοι και οι Αθάνατοι δεν προλάβαιναν να έρθουν; Ακόμα και ο Μάρκος βγήκε για λίγο από την αφασία του και κοίταξε τον Φραντσέσκο με έκπληκτο βλέμμα.

-Αλλά… οι άνθρωποι θέλουν να βοηθήσουν τον Άιζακ; ρώτησε η Άννα με τρεμάμενη φωνή.

-Α, μερικοί θέλουν. Μιλούν με ενθουσιασμό για το καινούριο προφίλ του, λένε ότι επιτέλους έγινε κάτι, δείχνουν ότι περίμεναν με ανυπομονησία αυτή τη στιγμή. Οι υπόλοιποι…

-Ναι;

-Οι υπόλοιποι δε μιλούν, όπως πάντα. Δύσκολο να πεις ποιοι από αυτούς διαφωνούν στ’ αλήθεια.

-Κι εσύ; ρώτησε η Άννα.

-Εγώ ήρθα μέχρι εδώ για να δω τι λέτε εσείς. Η Τζιο μου είπε πάνω κάτω τα σχέδιά σας. Το σκήπτρο που κρατάει δεν του ανήκει, και ο μάγος που το έχει κανονικά θέλει να το πάρει πίσω, σωστά;

-Ναι, μουρμούρισε ο Μάρκος.

Ο Φραντσέσκο τον κοίταξε εξεταστικά.

-Αυτό ίσως θα βοηθούσε, αν και δε βλέπω πώς θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί.

Κανείς δεν απάντησε. Αν οι άλλοι θεωρούσαν κάπως ύποπτη τη στάση του, η Άννα ήταν σίγουρη πως δεν έκανε λάθος γι’ αυτόν.

-Αν πάμε στη Βίλα για να πάρουμε το Σκήπτρο, οι ένοικοι θα πρέπει να ξέρουν ότι θα έρθουμε για να μπορέσουν να φυλαχτούν ή να βοηθήσουν, αν θέλουν. Αργά ή

γρήγορα θα πρέπει να κάνουμε την παρουσία μας φανερή, είπε χωρίς να αφήσει να φανεί αν απευθυνόταν σ' εκείνον ή στους υπόλοιπους.

-Όμως καλύτερα γρήγορα παρά αργά, είπε ο νέος άντρας. Ξέρετε βέβαια ότι όσο αργείτε, δίνετε την ευκαιρία στους μάγους να προετοιμαστούν για να σας αντιμετωπίσουν.

-Όμως θα θέλαμε να μάθουμε ποια θα είναι η αντίδραση των ανθρώπων στη Βίλα… επέμεινε η Άννα.

Ο Φραντσέσκο αναστέναξε.

-Ο Βοριάς δεν είναι ευχαριστημένος με αυτά που συμβαίνουν. Και η Τέρη, η γυναίκα που σταματάει τον χρόνο. Η Τζιο επίσης, ειδικά τώρα που κατάλαβε ότι δε θα μπορέσει να φύγει. Και σίγουρα θα είναι κι άλλοι. Οι άνθρωποι δεν είναι χαζοί, όμως θα έπρεπε κάποιος να τους μιλήσει.

-Θα μπορούσες να το κάνει εσύ, είπε η Μαρίνα.

-Εγώ; Η Άννα είδε την συστολή να επιστρέφει στα μάτια του. Ο Φραντσέσκο, όπως και η Τζιο, δεν ήταν καλοί στο να μιλάνε στους ανθρώπους.

-Ναι, αν συμφωνείς μαζί μας, τώρα είναι η ώρα να κάνεις κάτι, του είπε.

-Μα εγώ είμαι μόνο ο Βροχοποιός. Οι άνθρωποι δε με παίρνουν στα σοβαρά.

-Μάλλον ήρθε ο καιρός να σε πάρουν, του είπε ήρεμα ο Νέδιστος. Αν αυτό που έχεις να τους πεις είναι σοβαρό, τότε θα σε πάρουν στα σοβαρά, είναι απλό.

Ο Φραντσέσκο γύρισε στην Άννα.

-Εσύ τι λες;

-Θα μπορούσες. Τουλάχιστον σ' αυτούς που ξέρουμε με σιγουριά ότι δεν είναι ευχαριστημένοι. Αν ο Μάρκος πρόκειται να μπει στον πυργίσκο, θα χρειαστεί βοήθεια για να τα καταφέρει.

-Αν ο Μάρκος είχε αποφασίσει μόνος του για το τι θα έκανε, θα είχε μπει στον πυργίσκο εδώ και μέρες, είπε ο Μάρκος βλοσυρά και όλοι γύρισαν και τον κοίταξαν.

-Αλήθεια; Πώς θα το είχε κάνει αυτό; ρώτησε η Άννα.

Ο Άρης τη σκούντησε. Δεν υπήρχε λόγος να ξεκινήσουν μία νέα αντιπαράθεση.

Την ίδια μέρα έφτασαν οι μάγοι. Έγινε ξαφνικά, λίγο αφότου ο Νέδιστος έφυγε για να οδηγήσει τον Φραντσέσκο πίσω στη Βίλα. Ένα δεύτερο ζευγάρι καθρεφτών, που είχε στην κατοχή της η οικογένεια Στρεγκόγιαννη, ειδοποίησε τη Μαρίνα ότι η

μητέρα της ήταν στο λοφάκι. Αυτό προκάλεσε μία ξαφνική αναστάτωση. Σηκώθηκαν όλοι μαζί και άρχισαν να μιλάνε και να κινούνται χωρίς συγκεκριμένη κατεύθυνση.

-Πάνω στην ώρα, έλεγε η Μαρίνα με φανερή ανακούφιση.

-Τα κατάφεραν τελικά, έλεγε η Άννα που κατά βάθος είχε φοβηθεί πως δε θα προλάβαιναν να έρθουν πριν συμβεί κάτι κακό. Τώρα τουλάχιστον ο Μάρκος θα συνερχόταν κάπως, με τη βοήθεια της Νατάσσας.

Η Φιδάλμα προσπάθησε να τους ηρεμήσει, όπως έκανε τις προηγούμενες μέρες ο Νέδιστος.

-Ησυχάστε, είπε ταραγμένη.

-Είναι αργά πια, Φιδάλμα, μη χαλάς τις δυνάμεις σου. Τώρα ξέρουν όλοι ότι είμαστε εδώ, δεν έχει νόημα πια να προσπαθούμε να είμαστε διακριτικοί, της είπε ο Μάρκος. -Σε λίγο θα είναι κι άλλοι εδώ και τότε θα καταλάβεις τι θα πει πραγματική φασαρία. Οι άνθρωποι είναι έτσι, δεν μπορείς να τους κάνεις εύκολα να ησυχάσουν όταν είναι πολλοί μαζί.

-Θα πάω να φέρω τους καινούριους, έκανε το Ξωτικό. Πρέπει να μείνουμε εδώ για να μπορέσει να μας ξαναβρεί ο Νέδιστος όταν επιστρέψει. Όμως, σας παρακαλώ, καθίστε ήσυχα, μην τρέχετε πάνω κάτω και μη φωνάζετε όλοι μαζί. Έδειχνε να είναι σε απόγνωση με τη συμπεριφορά τους κι αυτό έκανε την Άννα να χαμογελάσει με κατανόηση.

-Εντάξει, είπε. Έχει δίκιο, ας καθίσουμε κάτω κι ας περιμένουμε.

Όταν ο Νέδιστος επέστρεψε, το μέρος που τους είχε αφήσει λίγο νωρίτερα ήταν γεμάτο κόσμο. Οι άνθρωποι ήταν πολλοί, στέκονταν όρθιοι και μιλούσαν όλοι μαζί, λες και είχαν συναντηθεί σ' ένα πάρτυ. Η Φιδάλμα δεν κατάφερνε να τους κάνει να σταματήσουν και στεκόταν παράμερα παραιτημένη. Σχεδόν κανένας δεν πρόσεξε την επιστροφή του, ούτε και το γεγονός ότι ο Φραντσέσκο ήταν ακόμα μαζί του. Στάθηκαν και οι δύο και κοιτούσαν αυτό το μικρό πλήθος σαστισμένοι. Κανένας τους δε γνώριζε τα νέα πρόσωπα και προσωρινά έδειχνε αδύνατο να τους τραβήξουν την προσοχή. Ο Νέδιστος είχε πολλά να τους πει, και πρώτα απ' όλα ότι είχε αποβεί αδύνατο να μπουν στον κήπο της Βίλας, ότι όλο το οίκημα είχε αποκλειστεί με μαγικό τρόπο, ότι όταν πλησίαζες αρκετά ήταν σα να χτυπούσες σ' έναν αόρατο τοίχο, αλλά έπρεπε να περιμένει. Δε γνώριζε και πολύ καλά τους ανθρώπους, αλλά είχε αρχίσει να τους καταλαβαίνει κάπως. Έλπιζε ότι κάποτε θα σταματούσαν, όταν

ξεπερνούσαν την πρώτη ταραχή που τους προκαλούσε το γεγονός ότι βρέθηκαν πάλι όλοι μαζί σ' ένα άγνωστο μέρος. Τα Ξωτικά ήξεραν να μη βιάζουν τα πράγματα και να περιμένουν την κατάλληλη στιγμή.

Στο μεταξύ οι άνθρωποι χαιρετιόνταν, έσφιγγαν τα χέρια για συμπαράσταση, αγκαλιάζονταν, ρωτούσαν πώς πήγαιναν τα πράγματα. Η Άννα προσπαθούσε να εξηγήσει τι είχε συμβεί τις τελευταίες μέρες, ο Νίκος διηγούταν τη μετάβασή τους στο Νησί και η Μαρίνα προσπαθούσε να εξηγήσει στη μητέρα της τι συνέβαινε με τον Μάρκο. Μόνο εκείνος καθόταν παράμερα, σαν τη Φιδάλμα, και δε συμμετείχε σε όλη αυτή την αναμπουμπούλα, μόνο τους κοιτούσε σχεδόν κατάπληκτος και αναρωτιόταν σε ποιο ακριβώς σημείο της ζωής του είχε μπλέξει μαζί τους και πώς θα ήταν η ζωή του χωρίς αυτούς.

8.

Η Νατάσσα Καπουράκη έβαλε τα χέρια της πάνω στο πρόσωπο του Μάρκου, όπως είχε κάνει και η κόρη της νωρίτερα. Εκείνος ανέχτηκε πιο υπομονετικά αυτή τη φορά την «εξέταση», γιατί τώρα πλέον κρύωνε περισσότερο και συχνά ταραζόταν από έντονα ρίγη. Η μάγισσα δεν έλεγε τίποτα, μόνο κουνούσε το κεφάλι της και αναριγούσε κάθε τόσο, καθώς ήταν φανερό ότι η αρρώστια του Μάρκου επηρέαζε κι εκείνη ενώ προσπαθούσε να διερευνήσει την αιτία της. Τελικά τον άφησε και άρχισε να εξετάζει το σακούλι της σκεφτικά. Εκεί μέσα υπήρχαν διαφόρων ειδών χορταρικά, αποξηραμένα και δεμένα σε μικρά ματσάκια.

-Λοιπόν, γιατρέ; έκανε ο Μάρκος προσπαθώντας να ακουστεί εύθυμος.

-Λοιπόν νεαρέ μου, το Σκήπτρο σου είναι ένα άτιμο πράγμα, η μαγική του ενέργεια αλληλεπιδρά με τη μαγική ενέργεια του Νησιού και όλο αυτό καταλήγει επάνω σου. Πώς πας από διάθεση;

Ο Μάρκος μούγκρισε κάτι.

-Αισθάνεσαι ότι όλα είναι μάταια; τον ρώτησε ψιθυριστά η Νατάσσα.

Ο Μάρκος άφησε ένα πικρό γελάκι.

-Γιατί, δεν είναι;

Η Νατάσσα κούνησε το κεφάλι της.

-Θα σου φτιάξω ένα φίλτρο, είπε. Λογικά μία δόση θα είναι αρκετή για να σε συνεφέρει, αλλά πρέπει κι εσύ να προσπαθήσεις μόνος σου να συνέλθεις, να

επιβληθείς στον εαυτό σου. Ό,τι κι αν νιώθεις τώρα, είναι αποτέλεσμα μαγείας, αυτό να έχεις στο μυαλό σου.

Λίγο πιο πέρα, η Μαγδαληνή καθόταν μαζί με την Άννα και τον Άρη. Τους είχε μόλις διηγηθεί με γλαφυρό τρόπο τις γκρίνιες των μεγαλύτερων μάγων και τώρα ζητούσε να μάθει πώς είχαν περάσει τις τελευταίες μέρες στο δάσος. Ο Άρης της μίλησε για τις περιπλανήσεις τους και τις συναντήσεις με την Τζιο και τον Φραντσέσκο.

-Ευτυχώς ήρθατε, είπε. Είχαμε αρχίσει να ανησυχούμε και ο Μάρκος χρειαζόταν επειγόντως τη Νατάσσα, δεν είναι και πολύ καλά.

-Ναι, το κατάλαβα μόλις τον είδα. Πόσο καιρό είναι έτσι;

-Από χτες το απόγευμα νομίζω.

-Και δεν προσπαθήσατε να κάνετε κάτι;

-Τι να κάνουμε; Η Μαρίνα τον εξέτασε και είπε ότι τον έχει επηρεάσει κάποιο ξόρκι. Δεν μπόρεσε όμως να το εντοπίσει, ούτε ήξερε να το λύσει. Τα ξόρκια αυτά χρειάζονται μαγικά φίλτρα για να θεραπευτούν κι εκείνη, ακόμα κι αν ξέρει να φτιάχνει τέτοια, δεν είχε βότανα μαζί της.

-Όμως θα μπορούσατε να του μιλήσετε, να του συμπαρασταθείτε…

-Αδύνατο. Ο Μάρκος είναι θυμωμένος που του χαλάσαμε τα σχέδια και με το ζόρι μας μιλάει.

Η Μαγδαληνή κούνησε το κεφάλι της.

-Όχι, δεν είναι αυτό… είπε. Αυτό που πιάνω εγώ, είναι ότι ο Μάρκος έχει πέσει σε μελαγχολία.

-Τι εννοείς;

-Μελαγχολία, σα να αισθάνεται ότι είναι μόνος σ’ αυτόν τον κόσμο, αυτό το μήνυμα μου στέλνει.

-Μα γιατί;

-Δεν έχω ιδέα. Δεν του έχεις μιλήσει καθόλου; Ίσως χρειάζεται παρηγοριά, είπε στην Άννα.

-Σου είπα, είναι θυμωμένος μαζί μου, δε μου μιλάει και η παρουσία μου δείχνει να τον ενοχλεί. Αν πάω κοντά του θα με διώξει.

-Τι να σου πω, δεν ξέρω από μάγια, αλλά θα ορκιζόμουν ότι ο άνθρωπος πάσχει από μοναξιά. Γι' αυτό κρυώνει τόσο. Αισθάνεται παγωμένος μέσα του, εγώ θα έλεγα ότι θέλει συμπαράσταση!

Οι άνθρωποι είχαν επιτέλους ηρεμήσει κάπως και οι περισσότεροι είχαν καθίσει στο έδαφος. Η Μαρίνα είχε συστήσει τους νεοφερμένους στα Ξωτικά και η λέξη «Αθάνατοι» είχε γεννήσει στον Φραντσέσκο πολλές απορίες, τις οποίες όμως καταλάβαινε πως δεν ήταν ώρα να λύσει. Ο Νέδιστος από την άλλη ήξερε πως έπρεπε να τους μιλήσει για τα καινούρια δεδομένα, αν και δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι είχε όρεξη να αντιμετωπίσει μετά την αντίδρασή τους. Όμως όλοι είχαν αρχίσει να αναρωτιούνται για την παρουσία του άγνωστου άντρα ανάμεσά τους και ήταν φανερό ότι έπρεπε πια να δοθούν ορισμένες εξηγήσεις. Άρχισε να διηγείται πώς ο Φραντσέσκο και ο ίδιος είχαν ξεκινήσει για τον κήπο της Βίλας μερικές ώρες νωρίτερα και πώς είχαν αποτύχει να περάσουν μέσα σ' αυτόν.

-Δεν είναι πια δυνατό να πλησιάσουμε τη Βίλα, ανακεφαλαίωσε. Γύρω από τον κήπο και τη λίμνη που περιβάλλουν το κτίσμα, υπάρχει ένα παραπέτασμα, μία αόρατη επιφάνεια που δεν επιτρέπει να προχωρήσουμε πιο πέρα. Την ακολουθήσαμε για αρκετά μεγάλη απόσταση και δεν έδειχνε να διακόπτεται πουθενά, φαίνεται ότι καλύπτει το μέρος γύρω γύρω. Όπως καταλαβαίνετε, ο Φραντσέσκο δεν μπορεί να γυρίσει πίσω και κανένας μας δεν μπορεί να πάει στη Βίλα πλέον.

Ο Μάρκος δεν ένιωσε τίποτα ακούγοντας αυτή τη νέα τροπή.

-Καταλαβαίνετε βέβαια ότι το πρωί που ξεκίνησα εγώ από τη Βίλα για να έρθω στο δάσος, κάτι τέτοιο δεν υπήρχε, επενέβη ο Φραντσέσκο. Όλα έδειχναν φυσιολογικά, κατά κάποιον τρόπο δηλαδή, γιατί, όπως σας είπα και νωρίτερα, ένα σωρό παράξενα περιστατικά συνέβησαν σήμερα.

-Σαν τι συνέβη; ρώτησε ο Κωνσταντίνος Κόντογλου.

Ο Φραντσέσκο επανέλαβε μέσες άκρες αυτά που είχε πει νωρίτερα.

-Ώστε έτσι! Ο Άιζακ έδιωξε τον «άμαχο πληθυσμό», έκλεισε τις εξόδους και οχυρώθηκε μέσα στο κάστρο του, έκανε ο Κωνσταντίνος σκεφτικά. -Ενδιαφέρον, φαίνεται ότι έχει πάρει στα σοβαρά το μικρό μας εγχείρημα.

-Αναρωτιέμαι… έκανε η Νατάσσα που επιτέλους είχε πάψει να ψαχουλεύει τα μαντζούνια της και είχε συγκεντρωθεί στην ιστορία.

-Αναρωτιέμαι αν μπορούμε ακόμα να ανοίξουμε Πύλη.

-Τι εννοείς; ρώτησε ο Νίκος κάπως ανήσυχος.

-Πύλη για τον Κόσμο μας. Αναρωτιέμαι αν μπορούμε ακόμα να γυρίσουμε πίσω. Κάτι μου λέει πως εδώ και λίγη ώρα, αυτό δεν είναι πια δυνατό. Υποψιάζομαι ότι η τελευταία Πύλη που ανοίχτηκε στο Νησί ήταν αυτή που δημιουργήσαμε εμείς για να μπούμε.

Αυτή η σκέψη τους πανικόβαλλε. Αν και δεν το είχαν ακόμα δοκιμάσει, ήταν όλοι σίγουροι πως η Νατάσσα είχε δίκιο: θα ήταν μάλλον αδύνατο να ανοίξουν Πύλη ξανά. Τελικά ο Αριστείδης αποφάσισε ότι έπρεπε να δοκιμάσουν. «Για να ξέρουμε τις προοπτικές μας» είπε. Τους συγκέντρωσε σε κύκλο και στάθηκε στη μέση. Προσπάθησε να κάνει το ξόρκι με το σκήπτρο του. Τα λόγια που χρησιμοποίησε, αν και τα είπε μέσα από τα δόντια του, κάποιοι τα αναγνώρισαν - ήταν τα λόγια που έλεγε ο Μάρκος. Εκείνος δεν έδωσε σημασία, σα να μην είχε ακούσει τίποτα. Ήταν αφηρημένος και κοιτούσε κάπου πέρα απ' αυτούς, λες και όλα αυτά δεν τον αφορούσαν. Το ξόρκι δεν είχε κανένα αποτέλεσμα, σα να μην έγινε ποτέ. Αυτό τους αναστάτωσε ιδιαίτερα.

-Φυσικά! Έκλεισε ξανά τα Περάσματα, πιθανώς για να εμποδίσει τους ανθρώπους του να φύγουν, αλλά και οποιονδήποτε άλλο να περάσει στο Νησί. Μόνο που άργησε. Τώρα είμαστε εδώ κι αυτός οπωσδήποτε το ξέρει. Ήταν αναμενόμενο άλλωστε, τόσοι μάγοι και τόσα μαγικά ενεργά άτομα… θα έπρεπε να είναι εντελώς ηλίθιος για να μη μας αντιληφθεί. Η ενέργεια που εκπέμπουμε θα πρέπει να είναι τεράστια, είπε ο Αριστείδης.

-Ωστόσο είμαστε εδώ, και είμαστε έτοιμοι από κάθε άποψη, θα έλεγα μάλιστα ότι ήρθαμε πάνω στην ώρα, ότι προλάβαμε ίσα ίσα… παρατήρησε ο Νίκος.

-Όμως τίποτα από αυτά που υπολογίζαμε δεν έγινε, είπε η Μαρίνα στεναχωρημένα. Δεν ειδοποιήσαμε τους ανθρώπους της Βίλας, δε διώξαμε τους μάγους και ο Φραντσέσκο είναι ακόμα εδώ μαζί μας.

-Αυτά ήταν έτσι κι αλλιώς θεωρίες. Τουλάχιστον μάθαμε τι περίπου γίνεται στη Βίλα. Και άλλωστε είναι και η Τζιο, έκανε η Άννα. Αυτή είναι μέσα, μπορεί τώρα που έφτασε ο κόμπος στο χτένι, να αποφασίσει να κάνει κάτι. Ξέρει τι θα θέλουμε απ' αυτήν.

-Και τι λέει τώρα το σχέδιο; Υπάρχει ένα εναλλακτικό, έτσι δεν είναι; έκανε ο Αριστείδης ειρωνικά. Ή μήπως δεν είχατε υπολογίσει ότι ο Άιζακ θα αντιδράσει κάπως όταν μας καταλάβει;

-Η αλήθεια είναι πως… άρχισε η Μαρίνα.

-Δεν έχετε άλλες ιδέες, έτσι; Νομίζατε ότι θα μπορείτε να τριγυρνάτε στο Νησί για μέρες και να κάνετε τις επαφές σας σαν να μη συμβαίνει τίποτα; Είναι το Νησί του αυτό, είμαστε στην έδρα του, για όποιον δεν το έχει καταλάβει.

Ο Αριστείδης έκανε μία θυμωμένη κίνηση προς τον Μάρκο.

-Ο φίλος μας από δω του έδωσε όλη τη δύναμη που επιθυμούσε και να, τελικά, που του έδωσε και εμάς τους ίδιους στο πιάτο. Τώρα θα παίξουμε με τους δικούς του όρους.

-Σας ευχαριστεί αυτό που λέτε κύριε Στρεγκόγιαννη; ρώτησε σοβαρά ο Κωνσταντίνος Κόντογλου.

-Γιατί να με ευχαριστεί;

-Γιατί δείχνετε ικανοποιημένος, πιθανώς να έχετε την διάθεση να μας πείτε «εγώ σας το έλεγα», έτσι δεν είναι;

-Κύριε… δε θυμάμαι το όνομά σας, αυτή τη στιγμή δεν έχει καμία σημασία ποιος είχε δίκιο και ποιος όχι. Το θέμα είναι ότι βρισκόμαστε σε μία πολύ άσχημη θέση και πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να ξεμπλέξουμε. Είμαστε αποκλεισμένοι στο δάσος και το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να περιμένουμε μία επίθεση. Αναρωτιέμαι πόσοι από εμάς είναι έτοιμοι – πραγματικά έτοιμοι- για κάτι τέτοιο.

-Ναι, αυτό λέω κι εγώ. Βρισκόμαστε σε πολύ δυσάρεστη θέση. Αλλά δε νομίζω να υπάρχει έστω και ένας από εμάς που να μην το ήξερε αυτό όταν αποφάσισε να κάνει αυτό το ταξίδι. Τα σχέδια δεν έχουν καμία σημασία. Όταν ξεκινήσαμε για το Νησί, ο καθένας μας είχε ένα διαφορετικό σχέδιο στο μυαλό του και μία πολύ αμυδρή ιδέα για το πώς θα το πραγματοποιήσει. Ουσιαστικά ξέραμε ότι θα δράσουμε ανάλογα με τις περιστάσεις, αυτό τουλάχιστον θα σκεφτόταν ένας λογικός άνθρωπος.

-Κι όμως αφήσαμε να μας παρασύρουν εδώ μερικοί ανίδεοι, που είχαν την αφελή πεποίθηση πως θα ξεγελάσουν τον Άιζακ με ευκολία.

-Αυτό νομίζετε;

-Εσείς όχι;

-Αναρωτιέμαι τότε γιατί δεχτήκατε να έρθετε. Ποιο ήταν το δικό σας σχέδιο;

-Σίγουρα το δικό μου σχέδιο δεν ήταν να επιστρέψουμε άρον άρον στο Νησί, όπως βρεθήκαμε αναγκασμένοι να κάνουμε από αποφάσεις που πήραν άλλοι.

-Και επαναλαμβάνω: γιατί ήρθατε;

-Η κυρία από δω είχε την κόρη της εδώ πέρα, δεν μπορούσε να την αφήσει να κινδυνεύσει μόνη της, έστω και αν έκανε κάτι απερίσκεπτο.

-Όμως εσείς δεν είχατε τον γιο σας εδώ. Δεν έχετε καμία δικαιολογία, εκτός ίσως από τις τύψεις σας.

-Τις τύψεις μου;

-Όλοι ξέρουν ποιος ευθύνεται για την τωρινή μας κατάσταση. Προσπαθείτε έμμεσα να κατηγορήσετε τον Μάρκο; Τη Μαρίνα ή την Άννα; Μήπως εμάς τους Αθάνατους; Όμως απ' ό,τι θυμάμαι κανένας δεν κατηγόρησε ποτέ εσάς, αν και όλοι ξέρουμε πώς άρχισαν όλα αυτά. Ποιος ήξερε για τον μάγο –Αθάνατο και δεν είχε ειδοποιήσει κανέναν, ποιος του πουλούσε αντικείμενα όλα αυτά τα χρόνια βοηθώντας τον να αυξήσει τις δυνάμεις του, ποιος χάλασε τις Πύλες και τον κατέστησε με αυτό τον τρόπο ικανό να εντοπίσει την Άννα και να εκβιάσει τον Μάρκο; Και ποιος έκανε τη συμφωνία για το Σκήπτρο;

Το ύφος του Αριστείδη έγινε αμυντικό.

-Με κατηγορείτε έτσι ανοιχτά μπροστά σε όλους αυτούς τους ανθρώπους; Ψάχνετε εξιλαστήριο θύμα για να του φορτώσετε όλες τις αναποδιές που μας έχουν συμβεί;

-Όχι, προσπαθώ απλά να αποδώσω δικαιοσύνη. Δεν μπορώ να ανεχτώ να θέλετε να βγείτε από πάνω και να προσπαθείτε να περάσετε την ιδέα πως ο Μάρκος είναι υπεύθυνος για όλα. Λέτε ότι ακολουθήσαμε την ιδέα μερικών ανίδεων και ήρθαμε εδώ χωρίς εναλλακτικό σχέδιο, έτσι δεν είπατε; Και σας ρώτησα: ποιο ήταν το δικό σας σχέδιο; Μήπως να συνεχίσετε να μην κάνετε τίποτα; Μήπως να μείνετε στο σπιτάκι σας και να αφήσετε τον Άιζακ να εξαπλώσει την επιρροή του πέρα από το Νησί; Γιατί όχι; Εσείς δε θα χάνατε τίποτα, ίσως το εμπόριό σας να εξελισσόταν καλύτερα με αυτόν τον τρόπο.

Κανείς δεν είχε μιλήσει μέχρι εκείνη την ώρα, αλλά αρκετοί άρχισαν να σκέφτονται τώρα ότι ο Κωνσταντίνος το είχε παρακάνει. Η Νατάσσα αποφάσισε να επέμβει.

-Δεν έχει νόημα όλο αυτό το κατηγορητήριο, είπε. Το θέμα μας είναι τι θα κάνουμε τώρα.

-Όχι, κάνετε λάθος. Ο Κωνσταντίνος είχε φορτώσει για τα καλά και ήταν δύσκολο να τον σταματήσεις. -Κάθε φορά που ερχόμαστε αντιμέτωποι με τις ατασθαλίες αυτού του κυρίου, λέμε «δεν έχει νόημα να τον κατηγορούμε» και το θέμα μένει εκεί.

Ίσως λοιπόν με αυτόν τον τρόπο να ευθυνόμαστε όλοι για την τωρινή μας κατάντια. Και δεν εννοώ τα παιδιά. Εσείς κυρία μου, οι μάγοι που έχουν απομείνει στον Κόσμο μας, οι Φύλακες κι εμείς οι Αθάνατοι, ξέρουμε εδώ και χρόνια ότι υπάρχει κάποιος μάγος που εμπορεύεται μαγικά αντικείμενα, αλλά κανένας μας δεν έκανε ποτέ τίποτα για να τον σταματήσει. Στην ανεκτικότητά μας στηρίχτηκε όλα αυτά τα χρόνια ο Αριστείδης Στρεγκόγιαννης και τελικά φτάσαμε εδώ που φτάσαμε. Λοιπόν; Πρέπει να τον ακούω από πάνω, αυτόν από όλους τους ανθρώπους - και τα Ξωτικά- που βρίσκονται εδώ, να παραπονιέται ότι είμαστε ανεύθυνοι και ηλίθιοι;

-Δεν είναι δικαστήριο εδώ, έκανε η Νατάσσα ταραγμένη.

-Όχι; Ε τότε ίσως να ήταν καλό να γίνει. Ας πούμε για μία φορά τα πράγματα με το όνομά τους γιατί, δεν ξέρω για σας, αλλά εμένα με ενοχλεί αφάνταστα να γίνονται ήρωες οι ένοχοι και να κατηγορούνται τα θύματα.

Έπεσε σιωπή.

Δεν είχε πια νόημα να μετακινούνται. Βρίσκονταν κοντά στο μέρος που είχαν προσπαθήσει να προφυλαχτούν από την καταιγίδα το προηγούμενο βράδυ και ο Νέδιστος τους οδήγησε εκεί και τους ρώτησε αν τους άρεσε για να περάσουν τη νύχτα. Στο φως της ημέρας είδαν ότι ήταν ένα ξέφωτο, στη μία πλευρά το έδαφος υψωνόταν απότομα σχηματίζοντας ένα φυσικό ύψωμα, στην άλλη απλωνόταν το δάσος, αλλά ανάμεσα υπήρχε ένα μακρόστενο κομμάτι αρκετά μεγάλο, με ίσιο έδαφος σκεπασμένο με χαμηλή βλάστηση. Όλοι άρχισαν να βγάζουν τα σκεπάσματά τους και να τα απλώνουν στη σειρά κατά μήκος των δύο πλευρών του ξέφωτου. Ο Μάρκος άναψε δύο μικρές φωτιές με τα ξερόκλαδα που βρήκαν εύκολα εκεί γύρω. Τα χείλη του, αν τον κοιτούσες από κοντά, ήταν μελανιασμένα και τα χέρια του έτρεμαν καθώς φυσούσε τη φωτιά του αναπτήρα επάνω στα ξερόκλαδα.

Ο Άρης με τον Νέδιστο έφυγαν στο δάσος για να μαζέψουν μερικά από τα μεγάλα, ξερά κλαδιά τα οποία βρίσκονταν διάσπαρτα παντού. Παραδόξως, ο Νίκος τους ακολούθησε. Η Άρης καταλάβαινε γιατί το έκανε: αισθανόταν άβολα με τους καυγάδες, όπως κι εκείνοι. Ο Μάρκος μπορεί να μην τον συμπαθούσε, αλλά ο Άρης ήξερε πως ήταν καλός άνθρωπος. Άλλωστε και ο ίδιος, όπως και το Ξωτικό, δεν έψαχναν παρά μία δικαιολογία για να ξεφύγουν από τη δυσάρεστη ατμόσφαιρα που είχε δημιουργηθεί.

Περπάτησαν για λίγο αμίλητοι, επηρεασμένοι από τα προηγούμενα, αλλά τελικά ο Νέδιστος άρχισε να μιλάει για τα πρακτικά ζητήματα που είχαν να αντιμετωπίσουν, με μία φυσικότητα που τους παρέσυρε.

-Σήμερα το βράδυ πρέπει να βάλουμε φρουρούς όπως τότε στο δάσος της Οντούρ, είπε, αλλιώς κανένας μας δε θα κοιμηθεί.

-Υπάρχει περίπτωση να μας επιτεθούν μέσα στη νύχτα; ρώτησε ο Άρης.

-Κανείς δεν μπορεί να ξέρει.

-Δε θα μας επιτεθούν, απάντησε ο Νίκος με μία απρόσμενη βεβαιότητα. -Θα τον βόλευε μία αιφνιδιαστική επίθεση που να μας πιάσει απροετοίμαστους, αλλά δε θα την κάνει. Οι άνθρωποι της Βίλας δε φαίνεται να είναι έτοιμοι για πόλεμο και οι πέντε μάγοι του δεν αρκούν. Όσο για τον ίδιο… αμφιβάλω αν θα έπαιρνε ποτέ μέρος σε μία πραγματική μάχη.

Ο Νέδιστος έδειξε να συμφωνεί με τον Νίκο και ο Άρης συνειδητοποίησε πως τόσο ο Αθάνατος, όσο και το Ξωτικό, ήξεραν πολύ περισσότερα πράγματα από τον ίδιο για τη λογική του πολέμου. Ξαφνικά ένιωσε ανίσχυρος. Πήγαιναν στ' αλήθεια να μπλεχτούν σε πόλεμο με τον Άιζακ και τους ανθρώπους της Βίλας; Όλα έδειχναν να οδηγούν προς τα κει και ο τωρινός αποκλεισμός τους στο δάσος δεν τους άφηνε πολλά περιθώρια.

-Αυτό το ξόρκι που έχουν κάνει για να οχυρώσουν τη Βίλα, λέτε να μη σπάει; ρώτησε ο Νίκος σα να διάβασε τις σκέψεις του.

Ο Άρης ανασήκωσε τους ώμους του: δεν είχε ιδέα από ξόρκια. Αλλά ούτε και ο Νέδιστος ήξερε να απαντήσει σ' αυτή την ερώτηση. Έτσι ο Νίκος αποτόλμησε τελικά να απαντήσει μόνος του:

-Μου φαίνεται κάπως απίθανό, είπε. Έχουμε πόσους;.. πέντε μάγους! Κάποιος απ' αυτούς ή όλοι μαζί θα μπορέσουν τελικά να κάνουν κάτι.

-Έτσι πιστεύω κι εγώ, συμφώνησε ο Νέδιστος.

-Και τότε τι; ξέσπασε ο Άρης. Θα μπούμε εκεί μέσα για να πολεμήσουμε;

-Δε βλέπω πώς αλλιώς θα μπορούσε να γίνει, απάντησε ο Νίκος χωρίς συναίσθημα.

-Ενάντια στον Άιζακ;

-Ο Άιζακ δεν είναι παρά ένας μάγος, πόσο δυνατός μπορεί να είναι;

-Πολύ, είπε ο Άρης. Τόσα χρόνια, πρέπει να έχει μαζέψει τεράστιες γνώσεις και αμέτρητα μαγικά αντικείμενα. Ίσως και σπάνια ξόρκια που οι δικοί μας δεν τα έχουν συναντήσει ποτέ.

-Δεν είναι ακριβώς έτσι. Οι δικοί μας μάγοι μπορεί να ζουν μόνο μία μικρή ζωή, αλλά φυσικά οι γνώσεις τους δε στηρίζονται μόνο σε ό,τι έμαθαν κατά τη διάρκειά της. Έχουν πίσω τους τις γνώσεις των προγόνων τους, τα ξόρκια και τα αντικείμενα των οικογενειών τους. Έτσι δεν μπορείς να πεις ότι ο Άιζακ υπερτερεί απ' αυτή την άποψη. Ίσως μάλιστα να υστερεί, δεδομένου ότι εκείνος δεν έχει καμία κληρονομιά και ό,τι έχει αποχτήσει είναι πράγματα ασύνδετα μεταξύ τους που βρήκε μόνος του κατά τη διάρκεια της ζωής του.

-Έστω ότι είναι έτσι, συγκατάνευσε ο Νέδιστος, και έστω ότι καταφέρνουν τελικά να σπάσουν το ξόρκι και να μπούμε στη Βίλα. Τότε βέβαια θα μας περιμένουν έτοιμοι να μας διώξουν ή και να μας σκοτώσουν…

-Εξαρτάται, απάντησε ο Νίκος. Ο Φραντσέσκο είπε ότι πολλοί άνθρωποι εκεί μέσα είναι δυσαρεστημένοι, και η αυτή η κοπέλα που λέει η Άννα, είναι μέσα στη Βίλα και ίσως αυτή τη στιγμή να μιλάει στους δυσαρεστημένους για μας. Είμαστε πολλοί τώρα και αν βγουν από τη μέση οι άνθρωποι, μένει ο Άιζακ με πέντε κατώτερους μάγους.

Ακουγόταν σίγουρος και άφοβος και ο Άρης αναρωτήθηκε σε πόσες μάχες να είχε λάβει μέρος στη μακριά ζωή του.

Συνέχισαν τις υποθέσεις και τους υπολογισμούς καθώς μάζευαν ξύλα. Η αποστολή τους κράτησε περισσότερη ώρα από το αναμενόμενο και μέχρι να γυρίσουν, ο Μάρκος είχε αναγκαστεί να ανάψει τις φωτιές άλλες δύο φορές, καθώς η έλλειψη καύσιμου τις έκανε να σβήνουν συνεχώς. Όταν βρέθηκαν ξανά στο καταφύγιο, στη βάση από το υψωματάκι είχε στηθεί ήδη ένας καταυλισμός με σλίπινγκ μπαγκ και σκεπάσματα διαφόρων ειδών. Τους ενημέρωσαν ότι η Μαρίνα και η Φιδάλμα τριγυρνούσαν στο δάσος, όχι πολύ μακριά, και μάζευαν μανιτάρια. Υπήρχαν πολλά σ' εκείνα τα μέρη και η Φιδάλμα έδειχνε να είναι ειδική στην συγκομιδή τους. Ο Αριστείδης με τον Ζαφείρη είχαν απλώσει τα στρωσίδια τους κάπως μακρύτερα από τους υπόλοιπους και κάθονταν μόνοι τους. Η Νατάσσα, σκυμμένη πάνω από τη μία φωτιά που τρεμόσβηνε, προσπαθούσε να ανακατέψει στο κατσαρολάκι της τα βότανα για το φίλτρο του Μάρκου και ο Κωνσταντίνος

Κόντογλου τη βοηθούσε ρίχνοντας κλαδάκια για να κρατήσει τη μικρή φλόγα αναμμένη.

-Άντε, επιτέλους, είπε μόλις τους είδε. Φέρτε μερικά ξύλα, μου έχει βγει η μέση τόση ώρα να ρίχνω πευκοβελόνες στη φωτιά, είμαι γέρος άνθρωπος.

Η Άννα καθόταν στη δεύτερη μίζερη φωτιά, τρία μέτρα μακρύτερα, μαζί με τη Μαγδαληνή και τον Φραντσέσκο. Τους φώναξαν κι εκείνοι και οι τρεις άντρες, αφού τροφοδότησαν τις δύο φωτιές, άφησαν τη Νατάσσα και τον Κωνσταντίνο στη δουλειά τους και κάθισαν μαζί με την Άννα.

-Πού είναι ο Μάρκος; ρώτησε ο Άρης που γενικά φρόντιζε να μη χάνει τον φίλο του από το οπτικό του πεδίο.

-Εκεί, έκανε η Άννα νεύοντας διακριτικά πίσω τους, επάνω στο ύψωμα.

Ο Μάρκος πράγματι καθόταν εκεί μόνος του και αγνάντευε τον ορίζοντα.

-Του μίλησε κανείς; ρώτησε ο Άρης.

-Θα πάει η Νατάσσα μόλις ετοιμάσει το φίλτρο, είπε η Μαγδαληνή. Σε λίγο δηλαδή, πρόσθεσε παρατηρώντας ότι από το κατσαρόλι της μάγισσας έβγαινε ήδη ένας κοκκινωπός ατμός.

-Πριν έρθετε, ο Φραντσέσκο είπε κάτι που δεν ακούστηκε καθόλου ευοίωνο, είπε η Άννα.

-Ναι… έκανε εκείνος, λέγατε ότι ο Άιζακ κλείστηκε μέσα στα όρια της Βίλας με σκοπό να ετοιμαστεί για μια επίθεση εναντίον μας. Αλλά μήπως ο σκοπός του δεν είναι αυτός; Μήπως δεν κλείστηκαν αυτοί μέσα αλλά απέκλεισαν εμάς εδώ έξω; Η Βίλα είναι αυτόνομη σε όλα και οι ένοικοι δε βγαίνουν ποτέ στο δάσος. Μέσα από τον κήπο ο Άιζακ μπορεί να ανοίξει Πύλες άμα θέλει και να πάει όπου νομίζει. Δεν έχει λόγο να μας επιτεθεί. Μπορεί απλά να μας αφήσει για πάντα στο δάσος να πεθάνουμε από την πείνα ή να ζήσουμε για πάντα εδώ, αποκλεισμένοι από τον κόσμο. Ουσιαστικά μας έχει φυλακίσει σ' ένα τεράστιο κελί.

-Έχει δίκιο, το δάσος δεν προσφέρει και πολλές δυνατότητες τροφής, εκτός αν ζούμε συνέχεια με μανιτάρια ή με αυτά τα απαίσια πουλιά, παρατήρησε ο Νέδιστος.

-Όμως αργά ή γρήγορα θα βρούμε έναν τρόπο να μπούμε μέσα, είπε ο Νίκος, επηρεασμένος από την προηγούμενη συζήτηση.

-Ναι, είναι πιθανό, αλλά ποιος μας λέει ότι τότε θα βρούμε κάποιον εκεί; Μπορεί απλά να κερδίζει χρόνο μέχρι να ετοιμαστούν και όταν θα μπούμε τελικά στη Βίλα να έχουν φύγει όλοι.

Ο Νίκος άφησε ένα ενοχλημένο γέλιο:

-Αν συμβεί αυτό θα είναι αδύνατο να βρούμε πια τον Άιζακ.

-Εμένα μου φαίνεται απίθανο, διαφώνησε ο Άρης. Γιατί να παρατήσει το Νησί του και να χάσει τους ανθρώπους του όταν μπορεί να έχει τα πάντα; Εκτός αν είναι ήδη έτοιμος για το επόμενο βήμα του, την κατάκτηση του Κόσμου που λέγατε.

-Αν πάει εκεί και καταφέρει να πάρει την εξουσία των μάγων, θα είναι πια αδύνατο να τον αντιμετωπίσουμε, έκανε η Άννα σκεφτικά. Και ο Μάρκος δε θα μπορέσει να πάρει ποτέ το Σκήπτρο.

Ήταν όμως στ' αλήθεια χειρότερο αυτό από το να μπλεχτούν σε εχθροπραξίες με τους ανθρώπους της Βίλας; σκέφτηκαν αρκετοί, αν και κανένας δεν τόλμησε να το ξεστομίσει.

-Πόσο καιρό θα πάρει να σπάσουμε το ξόρκι; ρώτησε ο Νέδιστος.

Κανένας δεν ήξερε την απάντηση. Κοίταξαν τριγύρω, τους μάγους, που ήταν ο καθένας απασχολημένους με τα δικά του. Ήταν οι μόνοι που θα μπορούσαν να δώσουν μία απάντηση, αλλά κανένας από αυτούς δεν έδειχνε να ασχολείται με το ξόρκι.

-Δε θα έπρεπε να κάνουν κάτι; είπε ο Φραντσέσκο.

-Ναι, ίσως θα έπρεπε, έκανε η Άννα. Είναι κανένας διατεθειμένος να τους το πει;

Μισά χαμόγελα φάνηκαν στα περισσότερα πρόσωπα.

-Καλύτερα να γίνει πρώτα καλά ο Μάρκος, απάντησε ο Άρης.

-Και το βράδυ να βάλουμε φρουρούς, ξαναείπε ο Νέδιστος.

Η Μαρίνα και η Φιδάλμα επέστρεψαν με ένα σωρό μανιτάρια, που τα πέρασαν σε κλαδιά και τα έψησαν σα σουβλάκια στη φωτιά. Η Νατάσσα είχε φέρει φυσικά και αυτή το κατιτί της από το Ρέθυμνο, μερικές πίτες που τελείωσαν εκείνο το ίδιο βράδυ, αφήνοντάς τους ελαφρώς πεινασμένους και περισσότερο ανήσυχους για το πόσο καιρό θα ήταν ακόμα αναγκασμένοι να μείνουν εκεί και τι θα έτρωγαν όταν όλες οι προμήθειές τους θα τελείωναν. Η Νατάσσα ανάγκασε τον Μάρκο να κατέβει από το παρατηρητήριο του και να φάει με τους άλλους και στη συνέχεια να πιει το φίλτρο. Έδειξε αμέσως μία μικρή καλυτέρευση στη διάθεση, αν και η θερμοκρασία του συνέχιζε να είναι αφύσικα χαμηλή και κρύωνε συνεχώς. Παρ' όλα αυτά προθυμοποιήθηκε να κάνει εκείνος την πρώτη βάρδια καθώς, όπως είπε, δεν υπήρχε περίπτωση να κοιμηθεί αν δεν επιδρούσε πρώτα το φίλτρο για να ζεσταθεί κάπως.

Έστησε τα στρωσίδια του ψηλά στο υψωματάκι: το σημείο ήταν καλό γιατί μπορούσε να βλέπει τους υπόλοιπους, καθώς και ένα μεγάλο μέρος της γύρω περιοχής. Άναψε μία μικρή φωτιά για τον εαυτό του και φόρεσε ένα ελαφρύ πουλόβερ που είχε φέρει μαζί του ο Ζαφείρης. Έπεσαν για ύπνο νωρίς, ήταν όλοι κουρασμένοι, περισσότερο ψυχικά, και σε λίγο κοιμόντουσαν ενώ οι φωτιές σιγόσβηναν.

9.

Η Άννα άνοιξε τα μάτια της χωρίς να ξέρει τι την είχε ξυπνήσει. Αμέσως η ματιά της έπεσε στον Μάρκο. Αυτή και ο Άρης είχαν ξαπλώσει ακριβώς απέναντι από το σημείο που καθόταν εκείνος, με τρόπο τέτοιο που να τον βλέπουν αμέσως μόλις άνοιγαν τα μάτια τους. Τον είδε να κάθεται με την πλάτη στηριγμένη σ' ένα δέντρο, τυλιγμένος με το σλίπινγκ μπαγκ και να καπνίζει ήσυχα. Δεν είχε ρολόι και δεν ήξερε πόση ώρα είχε περάσει, αλλά έλπιζε ότι ο Μάρκος θα σήκωνε κάποιον άλλο κάποια στιγμή και ο ίδιος θα έπεφτε για ύπνο. Δεν μπορούσε να περνάει ολόκληρη τη νύχτα άυπνος, κάποια στιγμή οι δυνάμεις του θα τον εγκατέλειπαν εντελώς. Ξαφνικά κατάλαβε τι την είχε ξυπνήσει: απέναντί της, ακριβώς κάτω από το ύψωμα, κοιμόνταν τα Ξωτικά. Είδε τη Φιδάλμα να σηκώνεται ανάλαφρα και να πετάει από πάνω της το ελαφρύ της σκέπασμα. Σκέφτηκε ότι ήταν αδύνατο να σε ξυπνήσει ένα Ξωτικό, πράγματι η κοπέλα ήταν εντελώς αθόρυβη. Ίσως ήταν το ένστικτό της που την είχε κάνει να ανοίξει τα μάτια.

Η Φιδάλμα σηκώθηκε όρθια και ξυπόλυτη όπως ήταν περπάτησε με ανάλαφρο βήμα κατά μήκος της κατασκήνωσής τους. Φορούσε κάτι πολύ ελαφρύ και εντελώς διαφανές! Πέρασε μπροστά από τους κοιμισμένους, τον Νέδιστο, τη Μαγδαληνή και τον Νίκο και μετά πήρε το μονοπατάκι που ανηφόριζε στο σημείο που βρισκόταν ο Μάρκος. Η Άννα σοκαρίστηκε όταν συνειδητοποίησε τι γινόταν και κράτησε την αναπνοή της για μερικά δευτερόλεπτα. Αυτό που της περνούσε από το μυαλό δεν της άρεσε καθόλου. Πράγματι την είδε να τον πλησιάζει και να κάθεται κοντά του, πολύ κοντά του, ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο του. Προσπάθησε να μείνει ακίνητη και με μια δεύτερη σκέψη έκλεισε τα μάτια της. Κάτι τέτοιο δεν ήταν δυνατόν να συμβαίνει. Όχι μπροστά της, τουλάχιστον.

Ο Μάρκος την υποδείχτηκε μ' ένα χαμόγελο κάπως βεβιασμένο.

-Δεν κοιμάσαι; τη ρώτησε σιγανά.

-Όχι… ή μάλλον ξύπνησα, γιατί σε είχα στο μυαλό μου.

-Πολύ ευγενικό από μέρους σου.

-Είσαι καλά, Μάγε;

-Είμαι αρκετά καλά, δε χρειάζεται να ανησυχείς.

-Ξέρεις βέβαια ότι μας είσαι απαραίτητος. Οι άλλοι είναι καλοί και ίσως ικανοί, αλλά εσύ είσαι ο μόνος που μπορεί να κάνει κάτι για να μας βγάλει από αυτή τη δύσκολη θέση. Ο Νέδιστος κι εγώ το ξέρουμε αυτό με βεβαιότητα. Και άλλωστε ο τρόπος που τσακώνονται και φωνάζουν μεταξύ τους δε μου αρέσει καθόλου.

-Έχεις δίκιο, ούτε κι εμένα μου αρέσει.

-Η μάγισσα λέει ότι έχεις επάνω σου μία μαγεία που παγώνει την καρδιά σου.

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε. -Αλήθεια, έτσι λέει;

-Ναι, έτσι είπε. Αυτός είναι ο λόγος που αισθάνεσαι τόσο μόνος και απογοητευμένος και που έχει αρχίσει να παγώνει το σώμα σου.

-Είναι ένα ξόρκι…

-Είναι ένα ξόρκι, ή το Σκήπτρο σου που δεν μπορείς να το βρεις.

-Ναι, ίσως. Αλλά σύντομα θα γίνω καλά. Η Νατάσσα είναι πολύ καλή στα φίλτρα.

-Μπορεί να είναι καλή στα φίλτρα, αλλά εγώ είμαι Ξωτικό και ξέρω κάτι παραπάνω για τις ασθένειες της ψυχής. Ή μάλλον για το πώς γιατρεύονται.

-Αλήθεια; Πώς;

-Σου λείπει η επαφή, Μάγε. Η επαφή με ένα άλλο ζεστό πλάσμα. Χρειάζεσαι λίγη ζεστασιά στην καρδιά σου, μία δόση τρυφεράδας θα κάνει το αίμα σου να κυκλοφορήσει και την καρδιά σου να ζεσταθεί.

Ο Μάρκος χαμογέλασε κάπως άβολα. Ξαφνικά παρατήρησε τη στάση της και κατάλαβε τι είχε στο μυαλό της. Άθελά του κοίταξε προς τα κάτω. Ούτε και σε ’κείνον είχε διαφύγει ότι η Άννα κοιμόταν σ’ ένα σημείο απ’ όπου μπορούσε να τον δει αμέσως μόλις άνοιγε τα μάτια της.

-Καλύτερα να πας για ύπνο, της είπε κάπως αβέβαια.

-Μα είμαι εδώ για να σε βοηθήσω.

-Ναι, το ξέρω, αλλά θα είναι μία βοήθεια που θα τη μετανιώνω για όλη την υπόλοιπη ζωή μου.

-Τι εννοείς;

-Δε θα καταλάβεις Φιδάλμα, δεν μπορώ να σου εξηγήσω τώρα τις συνήθειες των ανθρώπων, το μόνο που μπορώ να σου ζητήσω είναι να επιστρέψεις στο κρεβάτι σου.

-Μα…

Ο Μάρκος έγινε ξαφνικά αποφασιστικός.

-Όχι! Χωρίς μα και ξεμά! Φύγε σε παρακαλώ, τώρα.

-Εγώ… το Ξωτικό έδειξε απογοητευμένο. Σίγουρα δεν είχε συνηθίσει να της αρνούνται. Και ποιος θα μπορούσε να αρνηθεί μία τέτοια προσφορά;

-Άκου… συγνώμη, λυπάμαι ειλικρινά. Αλλά δεν είναι η κατάλληλη στιγμή, πίστεψέ με. Κάτι τέτοιο θα μου έκανε περισσότερο κακό παρά καλό. Πολύ κακό για την ακρίβεια. Θα μου κατέστρεφε τη ζωή.

-Δε σε καταλαβαίνω.

-Ναι, το ξέρω. Και σε ευχαριστώ, θα έχω υπόψη μου αυτά που μου είπες, νομίζω ότι με βοήθησες ήδη.

Η Φιδάλμα σηκώθηκε με χάρη. Γύρισε και του χαμογέλασε. Δεν έδειχνε να του κρατάει κακία. Το χαμόγελό της του ζέστανε ήδη κάπως την καρδιά και της το είπε.

-Ίσως κάποια άλλη φορά, έκανε εκείνη.

Ο Μάρκος χαμογέλασε. -Σ' ευχαριστώ Φιδάλμα, της είπε. Ήταν η πιο τρυφερή προσφορά που μου έχουν κάνει ποτέ!

Η Άννα κρυφοκοίταξε πίσω από τα μισόκλειστα βλέφαρά της. Ήταν ακόμα εκεί και μιλούσαν, αλλά σε λίγο η Φιδάλμα σηκώθηκε, τον χαιρέτησε και έφυγε με το ίδιο ανάλαφρο βήμα της, σαν τα πόδια της να μην ακουμπούσαν στη γη. Σύντομα ήταν και πάλι ξαπλωμένη στα στρωσίδια της ασάλευτη, πρέπει να κοιμόταν, άλλωστε η Άννα είχε παρατηρήσει ότι τα Ξωτικά κοιμόνταν αμέσως μόλις το κεφάλι τους ακουμπούσε στο μαξιλάρι. Πέρασε λίγη ώρα. Κοιτούσε τον Μάρκο και αναρωτιόταν αν ήταν δυνατόν να μπορεί να δει ότι τα μάτια της ήταν ανοιχτά από εκείνη την απόσταση.

-Σειρά σου, ακούστηκε μία φωνή δίπλα της.

-Τι; Η Άννα γύρισε το κεφάλι. Ο Άρης την κοιτούσε με ορθάνοιχτα μάτια. Ήταν κι εκείνος ξύπνιος, ωστόσο δεν είχε κάνει καμία κίνηση.

-Τι εννοείς;

-Σειρά σου. Πήγαινε να τον βρεις, νομίζω ότι η προηγούμενη αποστολή απέτυχε. Άντε. Είναι κρίμα να ξαγρυπνάει μόνος του εκεί πάνω.

-Μα δεν…

-Έχεις σκεφτεί ότι αύριο μπορεί να πεθάνουμε;

-Τι;

-Ή μπορεί να πεθάνει κάποιος από εμάς, και όλοι ξέρουμε ποιος είναι ο πιο πιθανός υποψήφιος.

-Τι είναι αυτά που λες;

-Η αλήθεια. Εμπρός πήγαινε.

-Μα αν πάω τώρα, μετά από αυτό που μου είπες, θα βάλω τα κλάματα!

-Και λοιπόν;

Η Άννα ανακάθισε.

-Πες του να πέσει για ύπνο. Θα κάνω εγώ την επόμενη βάρδια.

Έψαξε με το χέρι τα παπούτσια της, αλλά τελικά σκέφτηκε ότι δεν τα χρειαζόταν. Σηκώθηκε όρθια πάνω στο σλίπινγκ μπαγκ κι αμέσως πέταξε στον αέρα. Έκανε έναν γύρο στην περιοχή. Προσγειώθηκε και γονάτισε πάνω στα σκεπάσματα του Μάρκου.

Οι δυο τους κοιτάχτηκαν για λίγο. Τελικά ο Μάρκος είπε:

-Να σου κάνω μία ερώτηση;

-Όχι, αν έχει σχέση με τα χαλιά!

-Είπε η Νατάσσα Καπουράκη ότι για να γίνω καλά χρειάζομαι αγκαλιές και κανακέματα;

Η Άννα ξαφνιάστηκε.

-Όχι, δεν είπε τίποτα τέτοιο.

-Τότε φαίνεται ότι αυτό το ξόρκι με κάνει πολύ ελκυστικό!

Η Άννα χαμογέλασε.

-Οι γυναίκες έχουν αυτό το μητρικό ένστικτο που τις κάνει να βρίσκουν ελκυστικούς τους ανήμπορους άντρες!

-Ώστε έτσι!

-Με έχεις συγχωρήσει καθόλου;

-Δεν ξέρω Άννα, είμαι πολύ κουρασμένος και για να συγχωρώ και για να κατηγορώ. Ίσως να είχες δίκιο όμως, η Νατάσσα ήταν απαραίτητη. Μερικές στιγμές αισθάνομαι ότι το φίλτρο της είναι το μόνο που με κρατάει στη ζωή.

-Αλήθεια; Η Άννα του έπιασε τα χέρια. -Τα χέρια σου είναι παγωμένα.

-Δεν είναι τα μόνα. Ολόκληρος είμαι παγωμένος. Νομίζω ότι αν με πάρει ο ύπνος θα πεθάνω από υποθερμία.

Η Άννα άγγιξε το πρόσωπο και τον λαιμό του.

-Είσαι όντως παγωμένος, είπε. Αλλά πρέπει να κοιμηθείς. Θα με αφήσεις να κοιμηθώ μαζί σου;

-Ποιος θα φυλάξει τους υπόλοιπους αν κοιμηθώ;

-Ο Άρης.

Ο Μάρκος κοίταξε κάτω. Έβλεπε μία σκιά να ρίχνει ξύλα στη μία φωτιά για να την αναζωπυρώσει. Τα λόγια της Φιδάλμας γύριζαν στο μυαλό του. Υποχώρησε.

-Εντάξει, θα προσπαθήσω να κοιμηθώ λίγο.

Ξάπλωσε στο πλάι. Η Άννα ξάπλωσε κι εκείνη πίσω του, κάτω από τα σκεπάσματά του. Αισθάνθηκε το ζεστό σώμα της να κολλάει στην πλάτη του και τα χέρια της να χώνονται μέσα από το λεπτό πουλόβερ του Ζαφείρη και να αγκαλιάζουν τα πλευρά του. Αισθάνθηκε τη ζεστή ανάσα της στο σβέρκο του, μέσα στα μαλλιά του. Αισθάνθηκε λίγο καλύτερα. Μάλλον δε θα πέθαινε από υποθερμία απόψε.

Η Νατάσσα Καπουράκη ήταν αυτή που τους ξύπνησε το πρωί. Κρατούσε το κύπελλο με το φίλτρο, ένα φλιτζάνι ζεστό καφέ και μπισκότα.

-Άννα, εδώ είσαι; ρώτησε έκπληκτη, αλλά το βλέμμα της έδειχνε ότι αυτό το γεγονός την ικανοποιούσε.

-Μμμ, έκανε η Άννα. Της πήρε το φλιτζάνι από τα χέρια και ήπιε μία γουλιά καφέ.

Ξύπνησε και ο Μάρκος. Η Νατάσσα του έπιασε το μέτωπο και μετά τα χέρια.

-Φαίνεται ότι το φίλτρο κάτι κάνει, είπε. Δεν είσαι τόσο κρύος πια. Πώς αισθάνεσαι;

-Καλά, καλύτερα, έκανε ο Μάρκος και ήπιε το φίλτρο μορφάζοντας.

Ήταν καλύτερα. Αισθανόταν το αίμα να κυλάει στις φλέβες του και κρύωνε λιγότερο απ' ό,τι το προηγούμενο βράδυ. Πήρε τον καφέ από τα χέρια της Άννας για να ξεπλύνει τη γεύση του φίλτρου.

-Καμιά ιδέα για τη συνέχεια; ρώτησε. Ήταν η πρώτη φορά που έδειχνε κάποιο ενδιαφέρον για την υπόθεση.

-Αν είσαι καλύτερα μπορούμε να δοκιμάσουμε.

-Τι θα δοκιμάσουμε; ρώτησε η Άννα.

-Όχι εσύ, εμείς θα δοκιμάσουμε. Σήμερα θα σπάσουμε το ξόρκι.

-Μπορείτε;

-Θα δείξει, έκανε λακωνικά η γυναίκα. -Υπάρχουν μάγια που λύνουν ένα ξόρκι φυσικά, αν και δε νομίζω ότι ο Άιζακ δε θα τα έχει υπολογίσει. Χρειάζεται ακόμα ένα σοβαρό κίνητρο για να μπούμε στη Βίλα και μόνο ένας από μας έχει κάτι τέτοιο. Όμως πρέπει ο Μάρκος να είναι δυνατός. Γιατί μετά από το λύσιμο του ξορκιού δε θα έχουμε άλλο χρόνο για καθυστερήσεις μέσα στο δάσος. Μετά θα πρέπει να μπούμε όλοι στη Βίλα.

-Είμαι δυνατός, είπε ο Μάρκος. Είμαι εντελώς δυνατός και έτοιμος. Ξαφνικά έδειχνε εντελώς ξύπνιος και δραστήριος. -Σήμερα θα πάρω πίσω το Σκήπτρο!

Η Νατάσσα ανασήκωσε τα φρύδια της έκπληκτη.

-Λες πολλά για κάποιον που αργοπέθαινε τις τελευταίες μέρες!

Ο Μάρκος έφαγε ένα μπισκότο.

-Ίσως να μου χρειαζόταν ένας ύπνος τελικά, είπε.

-Ναι, ίσως.. έκανε η μάγισσα. Ελάτε κάτω με την ησυχία σας. Δεν είμαστε ακόμα έτοιμοι, οπότε δεν υπάρχει λόγος να βιαστείτε.

Έφυγε, αφήνοντάς τους μόνους να αποτελειώσουν τον καφέ τους. Η Άννα είχε όρεξη για χάδια και τριβόταν επάνω του παιδιαρίζοντας. Ο Μάρκος αναστέναξε. Ήθελε να σηκωθεί, να δοκιμάσει τις δυνάμεις του, να νιώσει την ζεστασιά του ήλιου στα κόκαλά του, αλλά η επαφή μαζί της τον έκανε να αισθάνεται ωραία. Δε θυμόταν γιατί είχε αυτή τη μίζερη διάθεση τις προηγούμενες μέρες. Ούτε γιατί νόμιζε ότι ήταν όλοι εναντίον του. Το φίλτρο του ζέσταινε τα σωθικά και αυτή η γυναίκα που γουργούριζε δίπλα του τού ζέσταινε το κορμί. Ή μήπως την καρδιά; Έτσι δεν είχε πει η Φιδάλμα;

Κάτω, οι μάγοι έκαναν επιτέλους αυτό που όλος ο κόσμος περίμενε απ' αυτούς: μελετούσαν. Ο Αριστείδης, η Νατάσσα και τα παιδιά τους είχαν αποσυρθεί σε μία γωνία, πάνω από ένα βιβλίο με ξόρκια και συζητούσαν σιγανά μεταξύ τους. Κανένας δεν τολμούσε να τους πλησιάσει. Έμεναν μακριά και έκαναν τα δικά τους σχέδια. Ο Φραντσέσκο τους περιέγραφε τον κήπο. Τους μιλούσε για το πώς θα κατάφερναν να περάσουν δίπλα από τη λίμνη και να φτάσουν στις βεράντες της Βίλας, έκανε υποθέσεις για το πού θα έβρισκαν τους ανθρώπους και πώς θα μιλούσαν στον καθένα από αυτούς.

-Τίποτα δεν θα είναι όπως το περιγράφεις, είπε η Άννα. Όλοι γύρισαν και την κοίταξαν. Αυτή και ο Μάρκος στέκονταν όρθιοι μπροστά τους και τους κοιτούσαν.

-Μάρκο, οι μάγοι είναι εκεί κάτω, μήπως θέλεις να τους συναντήσεις;

Ο Μάρκος γέλασε. -Ας αφήσουμε τους μάγους να κάνουν τη δουλειά τους, είπε, αυτοί ξέρουν καλύτερα.

Κεφάλαιο 2: εισβολή

1.

Πλησίαζε μεσημέρι όταν οι μάγοι τελείωσαν τη σύσκεψή τους. Έδειχναν σκυθρωποί, όμως τους παράγγειλαν να συγκεντρωθούν. Ο Αριστείδης φαίνεται πως είχε αναλάβει τη διεύθυνση της επιχείρησης και τώρα έδειχνε ιδιαίτερα σοβαρός και ελαφρώς γερασμένος.

-Σύντομα θα επιχειρήσουμε να σπάσουμε το ξόρκι και να μπούμε στον κήπο, άρχισε, και τότε τα πράγματα πρόκειται να γίνουν πραγματικά επικίνδυνα. Δεν ξέρω πόσοι από σας είναι αποφασισμένοι ή ικανοί να ανακατευτούν σε μάχη, αλλά υποπτεύομαι ότι, όσο θαρραλέοι κι αν αισθάνεστε, στην πράξη θα είσαστε μάλλον άχρηστοί και ίσως αποτελέσετε εμπόδιο.

Κουνήθηκαν νευρικά στις θέσεις τους και μόνο ο Νίκος έδειξε να παρεξηγιέται κάπως:

-Έχω βρεθεί σε μάχες στη ζωή μου, είπε, σίγουρα περισσότερες φορές από ’σας. Κανένας σας, εκτός ίσως από τον Κωνσταντίνο δεν ξέρει τι σημαίνει πόλεμος.

-Αλήθεια; ειρωνεύτηκε ο Αριστείδης. Και τι όπλο έχετε φέρει μαζί σας κύριε Πατρινέ; Δε βλέπω τίποτα εδώ που θα μπορούσε να υπερασπίσει τη ζωή σας ή τη ζωή αυτών των ανθρώπων.

Ο Νίκος του έριξε μία άγρια ματιά. Μετά εμφάνισε ξαφνικά τρία μαχαίρια με μακριά λεπίδα από τα βάθη του σάκου του.

-Είναι αρκετά αυτά; ρώτησε. Τα χειρίζομαι άψογα, τόσο στη ρίψη, όσο και στην επαφή σώμα με σώμα.

Η Άννα ένιωσε να σοκάρεται. Ώστε ο Νίκος είχε έρθει εδώ με την ιδέα πως θα μπορούσε πράγματι να σκοτώσει κάποιον! Ίσως αυτός να είχε καταλάβει καλύτερα σε τι πήγαιναν να μπλεχτούν.

Ο Αριστείδης χαμογέλασε συγκαταβατικά.

-Τα μαχαίρια σας θα είναι πραγματικά χρήσιμα, ιδιαίτερα το ένα απ’ αυτά! είπε αινιγματικά και απέσπασε από τα χέρια του Νίκου το μακρύτερο από τα εγχειρίδια

που κρατούσε. Το πρόσφερε ιπποτικά στη Νατάσσα: -Ορίστε κυρία μου, αφού ανησυχούσατε πως αυτό που έχετε για να κόβετε τα χορταρικά σας είναι μικρό για τον σκοπό που το χρειαζόμαστε.

Η Νατάσσα ζύγισε το μαχαίρι στο χέρι της και έγνεψε επιδοκιμαστικά.

-Θα χρειαστεί να το μαγέψεις, είπε μόνο, αφήνοντας την Άννα και όλους τους υπόλοιπους να την κοιτούν απορημένοι.

-Καταλαβαίνετε βέβαια πως η μάχη που πιθανώς να λάβει χώρα εκεί μέσα θα γίνει με μαγικά μέσα, είπε ο Αριστείδης υπομονετικά. Δεν ξέρω αν θα σας δοθεί ευκαιρία να χρησιμοποιήσετε αυτά τα περίφημα μαχαίρια πάνω σε κάποιον, αντίθετα το γεγονός ότι μπορείτε να τα πετάτε μπορεί να αποβεί πιο χρήσιμο. Δεν πιστεύω πως οι μάγοι θα μας δώσουν την ευκαιρία να τους πλησιάσουμε.

Η Άννα έσφιξε το χέρι του Μάρκου. Έδειχνε ήρεμος κι αυτό ήταν κάτι που δεν ήξερε πώς να το ερμηνεύσει.

-Χρειαζόμαστε ξόρκια, αμυντικά και επιθετικά, μουρμούρισε ο Αριστείδης. Και οι περισσότεροι από μας δεν έχουν καν σκήπτρο.

-Χρησιμοποιώ τα χέρια μου από τότε που δεν έχω σκήπτρο, είπε η Νατάσσα περήφανα. Μου είναι αρκετά και εκτελώ μερικά αμυντικά ξόρκια με μεγάλη επιτυχία.

-Κι εγώ το ίδιο, είπε η Μαρίνα, αλλά στη συνέχεια χαμήλωσε το βλέμμα. -Έχω και το Άστραπλον φυσικά…

Στην Άννα φάνηκε ξαφνικά μικρή κι αδύναμη μπροστά στον Αριστείδη και στους Αθάνατους, ένα κορίτσι που ακολουθούσε ακόμα τις συμβουλές της μητέρας της.

-Και έχω φυσικά τα βότανά μου και η Μαρίνα έχει μερικά κεριά, πρόσθεσε η μεγαλύτερη μάγισσα.

Ο Αριστείδης της έριξε μία δυσαρεστημένη ματιά.

-Μάρκο;

-Ω, μην ανησυχείς! Εξασκώ μαγεία της φωτιάς και το κάνω περίφημα χωρίς σκήπτρο, έκανε εκείνος ατάραχα. -Προσωρινά, πρόσθεσε.

Ο Αριστείδης αναστέναξε.

-Είστε πολύ σίγουροι για τον εαυτό σας κι αυτό περισσότερο με ανησυχεί παρά με ενθαρρύνει, σχολίασε. Και τα Ξωτικά μας; Ασκούν κάποιου είδους μαγεία; Έχουν μαζί τους αντικείμενα που θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν σε κάτι;

-Εγώ έχω αυτά: η Φιδάλμα τράβηξε από το σακίδιό της μία μικρή άρπα και δύο ζευγάρια κρόταλα.

Η Άννα θαύμασε με το τι είχε θεωρήσει ο καθένας απαραίτητο να πάρει μαζί του όταν ξεκίνησε το ταξίδι για το Νησί. Ωστόσο ο Αριστείδης έδειξε ενδιαφέρον για τα κρόταλα, έπιασε το ένα ζευγάρι στα χέρια του και προσπάθησε να βγάλει κάποιον αξιοπρεπή ήχο.

-Τα χρησιμοποιούμε στις γιορτές μας, δικαιολογήθηκε η Φιδάλμα, σκέφτηκα πως ίσως κι εδώ να κάναμε κάποια τελετή…

-Και είχες δίκιο! την επαίνεσε ο Αριστείδης. Τα κρόταλα θα βοηθήσουν στο ξόρκι, πάντα είναι χρήσιμο κάτι που να κρατάει τον ρυθμό και να ακούγεται δυνατά. Υπάρχουν μερικοί εδώ που μπορούν να κρατήσουν έναν ρυθμό, έτσι δεν είναι;

-Εγώ, απάντησε το Ξωτικό.

-Κι εγώ, πρόσθεσε ο Άρης σοβαρά.

-Ωραία λοιπόν. Ο Βροχοποιός ίσως να καταφέρει να ξεγλιστρήσει και να βρει τους ανθρώπους που πιθανώς να είναι με το μέρος μας. Μπορεί να μην έχουν καταλάβει πως λείπει και σίγουρα δεν ξέρουν πως έχει συμμαχήσει μαζί μας. Το μόνο που μπορώ να συμβουλέψω τους υπόλοιπους είναι να κρατηθείτε μακριά από τις αψιμαχίες. Όταν οι μάγοι αρχίσουν να κάνουν τα δικά τους, θα πεθάνετε πριν το καταλάβετε. Μπείτε στον κήπο μαζί μας, αλλά μετά μείνετε μακριά. Δεν ξέρουμε τι θα βρούμε εκεί που θα πάμε, αλλά θα ήθελα να είσαστε συγκεντρωμένοι και να μην απομακρύνεστε άσκοπα. Το μόνο που χρειάζεται είναι να φτάσει ο Μάρκος στον πυργίσκο. Οι μάγοι, και ίσως οι δύο Αθάνατοι, θα είμαστε αρκετοί για να απασχολήσουμε τον πληθυσμό της Βίλας. Δε θέλουμε ήρωες, ούτε περιττά θύματα, είμαστε σύμφωνοι;

-Αλλά φυσικά δεν ήρθαμε μέχρι εδώ για να κοιτάμε από μακριά, αντέδρασε ο Νέδιστος. Δεν ξέρω τι ιδέα έχετε για τα Ξωτικά, αλλά είναι πολεμιστές κι εγώ, όπως και ο Νίκος, έχω λάβει μέρος σε μάχες.

-Έχεις όπλα;

-Κινούμαι γρήγορα και περνάω απαρατήρητος. Μην το ξεχάσεις αυτό, απάντησε περήφανα το Ξωτικό.

Ο Αριστείδης αναστέναξε ξανά. Κάτι του έλεγε πως δε θα ήταν εύκολο να επιβληθεί σ’ αυτό το τσούρμο και ο Μάρκος δεν έδειχνε διατεθειμένος να αναλάβει καμία πρωτοβουλία. Αυτό παραξένεψε και την Άννα. Δεν ήταν το στυλ του αυτό!

2.

Η προετοιμασία για το σπάσιμο του παραπετάσματος είχε κρατήσει τους μάγους απασχολημένους σχεδόν ολόκληρη την ημέρα. Ο Αριστείδης είχε αφιερώσει κάποιον χρόνο για να δείξει στον Μάρκο κάτι που το ονόμαζε «ασπίδα» και που υποτίθεται ότι θα τον προστάτευε από τις άμεσες επιθέσεις. «Όλοι οι μάγοι υποτίθεται ότι ξέρουν να το κάνουν αυτό» είχε πει υποτιμητικά.

Ο ήλιος πλησίαζε στη δύση του όταν οι έντεκα άνθρωποι και τα δύο Ξωτικά έφτασαν εκεί που τελείωναν τα πεύκα. Μπροστά τους έβλεπαν καθαρά την αρχή του κήπου και πιο πέρα τη λίμνη, αλλά το αόρατο παραπέτασμα τους εμπόδιζε να προχωρήσουν πέρα από τα δέντρα.

Προσπάθησαν να τους εξηγήσουν τι περίμεναν απ' αυτούς.

-Θα χρειαστούν μαγικοί κύκλοι, φυσικά, είπε ο Αριστείδης. Δύο. Είμαστε αρκετοί για να το καταφέρουμε. Τον εσωτερικό κύκλο θα τον σχηματίσουν οι μάγοι. Οι υπόλοιποι τον εξωτερικό. Θέλω να είσαστε συγκεντρωμένοι, να μη χάνετε τον στόχο σας για κανένα λόγο. Με τα κρόταλα του Ξωτικού θέλω να κρατάτε τον ρυθμό. Αυτό θα μας βοηθήσει όλους να συγκεντρωθούμε και να συντονιστούμε.

Ο Άρης πήρε το ένα ζευγάρι στα χέρια του και το κοίταξε απ' όλες τις πλευρές: ήταν μια πολύ απλή κατασκευή, δύο κοίλα κομμάτια ξύλου δεμένα μεταξύ τους, κάτι που θύμιζε κλακέτες σε μεγαλύτερο μέγεθος. Τα πήρε και ο Μάρκος στα χέρια του για να τα περιεργαστεί.

-Θα σου δείξω πώς γίνεται, θέλεις; ρώτησε το Ξωτικό.

-Ναι, φυσικά, είπε ο Άρης, αν και είχε ήδη αρχίσει να κρούει το όργανο.

Η Νατάσσα τους διέκοψε απότομα: -Ας έρθουμε στο πιο σημαντικό κομμάτι, που είναι το σκίσιμο του παραπετάσματος, είπε. Με τους κύκλους, τα κρόταλα και τις κινήσεις μας θα προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε παλμό, αλλά το πιο σημαντικό είναι κάποιος να χαράξει την επιφάνεια. Το παραπέτασμα είναι πιο αδύναμο ψηλά, είναι δύσκολο να το διατηρήσεις το ίδιο δυνατό σε όλα τα σημεία, και το ότι μερικοί από μας πετάνε είναι ιδιαίτερα βολικό. Τώρα... υπάρχει το μαχαίρι του Νίκου: ο Αριστείδης το μάγεψε και θεωρεί ότι θα μπορέσει να προκαλέσει ένα ρήγμα στην επιφάνεια του παραπετάσματος. Αυτό βέβαια θα γίνει όταν η επιφάνεια του αρχίσει να πάλλεται και χάσει τη σταθερότητά της. Τι λες; ρώτησε τον Αθάνατο. Εσύ και η Άννα θα πετάξετε ψηλά και θα βρείτε το κατάλληλο σημείο. Μπορείτε να τα καταφέρετε;

Ο Νίκος έγνεψε και η Άννα συμφώνησε κι εκείνη, ελπίζοντας να μπορούσαν στ' αλήθεια να τα καταφέρουν.

-Ο Μάρκος είναι αυτός που έχει το ισχυρότερο κίνητρο απ' όλους μας για να μπει στον κήπο, τον έχουμε ήδη ενημερώσει σχετικά. Στα υπόλοιπα θα αυτοσχεδιάσουμε, κατέληξε ο Αριστείδης.

Ο Νέδιστος και ο Νίκος ταχτοποίησαν σε ένα σωρό τα κλαδιά που κουβαλούσαν και ο Μάρκος άναψε μία φωτιά, φυσώντας σιγανά τη φλόγα του αναπτήρα. Οι μάγοι έδειχναν ήρεμοι και έκαναν τις κινήσεις τους με αργό ρυθμό. Η Νατάσσα έριξε κάποια χόρτα από το σακούλι της στη φωτιά με τελετουργικό ύφος και αμέσως οι φλόγες έγιναν μπλε και ο καπνός πήρε τη μυρωδιά του θειαφιού. Οι άνθρωποι και τα Ξωτικά έμειναν πιο πίσω, ορμηνευμένοι από τους μάγους. Δεν ήταν καλό να εισπνέουν τους μπλε καπνούς. Η Μαρίνα άναψε μερικά κεριά και τα έστησε κοντά στη φωτιά. Όταν όλα έδειχναν έτοιμα, ο Αριστείδης άρχισε να μουρμουρίζει. Μουρμούριζε όλο και πιο έντονα, οι πέντε μάγοι τώρα λικνίζονταν στον ρυθμό του μουρμουρητού του. Ήταν ένας χορός που παρέσυρε σύντομα τους πάντες. Ο Άρης και η Φιδάλμα κρατούσαν το ρυθμό χτυπώντας τα κρόταλα που είχαν στα χέρια τους. Η φωτιά ψήλωσε, δυνάμωσε αφύσικα πολύ. Η ατμόσφαιρα γέμισε με μία παράξενη ένταση και ο Νίκος αισθάνθηκε τα πόδια του να ξεκολλούν από το έδαφος. Η Άννα τον είδε και, σα να πήρε το σύνθημα, πέταξε ψηλά. Την ακολούθησε χωρίς δυσκολία, έκαναν μερικούς γύρους στον αέρα οι δυο τους, σαν πουλιά που παίζουν κυνηγώντας το ένα το άλλο. Είδαν κάτω τους υπόλοιπους να έχουν σχηματίσει έναν άλλο κύκλο έξω από τον κύκλο των μάγων. Λικνίζονταν όλοι μαζί συγχρονισμένοι. Είδαν τον Αριστείδη και τη Μαρίνα να έχουν στήσει τα σκήπτρα τους όρθια και τα είδαν να βγάζουν περίεργες λάμψεις. Η Άννα παρέσερνε τον Νίκο όλο και πιο ψηλά, γύρω από τους καπνούς που τώρα έμοιαζαν να φτάνουν ως τον ουρανό.

Πλησίασε το νοητό παραπέτασμα, το άγγιξε με τα χέρια της. Ο Νίκος έκανε το ίδιο, περίεργος. Ήταν σαν να έπιαναν μία ψυχρή και λεία επιφάνεια, σταθερή και άθραυστη. Σαν γυαλί. Ο ήχος από τα ξύλα που χτυπούσαν ηχούσε όλο και περισσότερο, σαν τύμπανο. Το μουρμουρητό του Αριστείδη ακουγόταν σαν ψαλμωδία. Η Άννα και ο Νίκος έκαναν κύκλους πάνω από τα κεφάλια των υπολοίπων και με κάθε κύκλο αισθανόντουσαν την ενέργεια να αυξάνει. Αυτοί οι ίδιοι συντελούσαν σ' αυτό. Στροβιλίζονταν εκστασιασμένοι για πολλή ώρα, κανένας δεν μπορούσε να πει για πόση. Στο τέλος, σχεδόν ξέχασαν το παραπέτασμα και τον

σκοπό για τον οποίο γινόντουσαν όλα αυτά. Ο ρυθμός έμπαινε στα κεφάλια τους, όλη τους η ύπαρξη ήταν η μονότονη, ρυθμική κίνηση.

-Τώρα! φώναξε κάποια στιγμή ο Αριστείδης.

Φευγαλέα είδαν τον Μάρκο να αφήνει τον κύκλο και να βγαίνει μπροστά στη φωτιά. Άπλωσε τα χέρια του προς το παραπέτασμα, με τις παλάμες ανοιχτές και τη γνωστή φλόγα στο βλέμμα. Οι υπόλοιποι τέσσερις μάγοι συνέχιζαν το παραλήρημά τους, έδειχναν τώρα εκτός εαυτού. Η Άννα φοβήθηκε για μία στιγμή ότι αυτή η προσπάθεια θα τους εξοντώσει. Και οι υπόλοιποι άνθρωποι και τα Ξωτικά κάτω, έδειχναν να είναι σε έκσταση. Ο Μάρκος άφηνε τον ρυθμό να μπει μέσα του καθώς συγκεντρωνόταν. Όλα ήταν ρυθμός, όλα κυλούσαν με το χτύπημα των ξύλων, με τον παλμό της φωτιάς. Μουρμούριζε τώρα κι αυτός ακατάληπτα λόγια μαζί με τον Αριστείδη, στρέφοντας της παλάμες του και το πρόσωπό του προς τα πάνω. Ο Νίκος την τράβηξε ξαφνικά για να βγει από την ακτίνα δράσης των χεριών του. Το παραπέτασμα άρχισε να πάλλεται. Ταρακουνιόταν δυνατά, συντονιζόταν στην ψαλμωδία τους.

-Τώρα! ξανάπε ο Αριστείδης. Αυτό ήταν το σύνθημα γι' αυτούς. Η Άννα εντόπισε το σημείο στο οποίο ο αέρας φαινόταν να τραντάζεται περισσότερο. Έριξε μία ματιά στον Νίκο: ήταν έτοιμος. Πέταξε μέχρι εκεί και χτύπησε το μαχαίρι που τους είχε δώσει η Νατάσσα πάνω στο αόρατο γυαλί με δύναμη. Βρήκε σε κάτι σκληρό.

-Όχι, εκεί! φώναξε με αγωνία ο σύντροφός της. Την τράβηξε, την οδήγησε στο σημείο που νόμιζε ότι ήταν πιο εύθραυστο, της πήρε το μαχαίρι και το κάρφωσε με δύναμη. Έπεσε σχεδόν επάνω του με όλη την ορμή που είχε η τροχιά του. Επιτέλους εκείνο διαπέρασε τον αέρα δημιουργώντας μία ρωγμή. Μία ρωγμή που άρχισε να μεγαλώνει με εκπληκτική ταχύτητα. Ο Μάρκος συνέχισε να στέλνει ενέργεια. Οι μάγοι συνέχισαν να λικνίζονται χωρίς να χάνουν την αυτοσυγκέντρωσή τους. Το παραπέτασμα σκίστηκε. Δεν έκανε θόρυβο, μόνο προκάλεσε δονήσεις στον αέρα, έντονες δονήσεις που έκαναν με κάποιον περίεργο τρόπο εκείνη και τον Νίκο να χάσουν την ισορροπία τους. Η Άννα αισθάνθηκε να στροβιλίζεται και να πέφτει και κοίταξε με αγωνία γύρω της για να δει αν ο Νίκος μπορούσε να την πιάσει. Οι φλόγες τινάζονταν ψηλά σαν εκρήξεις. Είδε τον Νίκο να κατεβαίνει κι εκείνος προς το έδαφος, πιο ελεγχόμενα από την ίδια. Προσπάθησε να κατευθυνθεί κάπου μακριά από τη φωτιά. Ο κύκλος είχε σπάσει. Οι υπόλοιποι είχαν ήδη ξεχυθεί στον κήπο, έκαναν

σαν αλλοπαρμένοι, ορμούσαν με τρελό βλέμμα μέσα από την κουρελιασμένη επιφάνεια που μέχρι πριν λίγο τους έκλεινε τον δρόμο.

Ο Μάρκος βρέθηκε κοντά λίγο πριν χτυπήσει στο έδαφος. Ένα ζεστό κύμα αέρα τη σταμάτησε και την προσγείωσε ομαλά μπροστά του. Η Άννα θέλησε να τον αγκαλιάσει, αλλά εκείνος την άρπαξε από το χέρι και την τράβηξε πίσω από τους άλλους.

-Τα καταφέραμε; μπόρεσε μόνο να τον ρωτήσει.

-Τώρα αρχίζουμε, της είπε.

Ρίχτηκαν μέσα. Ο κήπος ήταν όπως τον θυμόταν: καλλωπιστικά φυτά, ρυάκια, αγάλματα και δέντρα κουρεμένα σε διάφορα σχήματα. Λίγο πιο πέρα διέκρινε το κιόσκι. Αλλά κανέναν άνθρωπο. Σίγουρα ήταν κάπου και τους παραμόνευαν, εκτός αν είχε γίνει αυτό που έλεγε ο Φραντσέσκο και είχαν φύγει όλοι εγκαταλείποντας τη Βίλα στην τύχη της. Πρόλαβαν τους συντρόφους τους κοντά στο κιόσκι.

-Πλησιάζουμε, έκανε η Άννα. Βλέπετε τη λίμνη εκεί κάτω;

Πράγματι, καμιά διακοσαριά μέτρα μπροστά τους διακρινόταν η λίμνη. Σταμάτησαν στο κιόσκι για να πάρουν ανάσα.

-Γιατί δεν είναι κανένας εδώ; ρώτησε ο Ζαφείρης.

-Θα είναι όλοι μέσα στη Βίλα ή κάπου κοντά, ο κήπος είναι πολύ μεγάλος και εμείς είμαστε ακόμα στην αρχή του, είπε ο Φραντσέσκο. Πρέπει να φτάσουμε στη Βίλα.

Κοίταξαν όλοι εκεί που τους έδειχνε, πέρα από τη λίμνη, στην απέναντι όχθη της. Διέκριναν κάτι σαν κάστρο. Έμειναν για λίγο να το κοιτούν εντυπωσιασμένοι. Ήταν η πρώτη φορά που το αντίκριζαν και ακόμα και από αυτή την απόσταση η μεγαλοπρέπειά του ήταν φανερή.

-Πάμε!

Μια βιάση τους έπιασε όλους ξαφνικά. Ξεκίνησαν άτακτα, ξεχνώντας της συμβουλές του Αριστείδη, χωρίζοντας μεταξύ τους. Βάλθηκαν να τρέχουν προς την κατεύθυνση της λίμνης.

Η Άννα αισθάνθηκε την έξαψή τους να την παρασέρνει κι εκείνη. Έκανε να τρέξει ξωπίσω τους, αλλά ο Μάρκος τη συγκράτησε.

-Μείνε μαζί μου.

Ο τόνος του δεν περιείχε τη συνηθισμένη προσταγή, μόνο μία παράκληση και η Άννα συγκράτησε την υπερένταση που την είχε καταλάβει. Προσχώρησαν για λίγο μαζί, κοιτώντας προσεκτικά τον κήπο γύρω τους.

-Δεν μπορώ να κινηθώ! Τα πόδια μου δε με υπακούουν! φώναξε ο Κωνσταντίνος που είχε μείνει κάπου πίσω από τους υπόλοιπους.

Ο Μάρκος στράφηκε, αλλά ήταν αδύνατο να προσδιορίσουν από πού προερχόταν η φωνή του. Άκουσαν τη Νατάσσα, μάλλον ήταν κοντά του και προσπαθούσε να τον βοηθήσει. Του μίλησε και μετά έβγαλε μία κραυγή. Δεν την έβλεπαν πουθενά κι αυτό αναστάτωσε την Άννα περισσότερο και από την κραυγή της. Ενστικτωδώς θέλησε να πετάξει, αλλά συνειδητοποίησε πως δεν μπορούσε, ήταν σαν κάτι να ήταν δεμένο στα πόδια της και την κρατούσε στη γη. Πανικοβλήθηκε. Έσκυψε να δει, αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Παρ' όλα αυτά δεν μπορούσε πια να περπατήσει. Όλα ήταν θολά και μπερδεμένα, το φως λιγόστευε γρήγορα και δημιουργούσε σκιές. Τώρα δεν ήξερε ούτε η ίδια προς τα πού ήταν η λίμνη και προς τα πού η Βίλα. Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα απελπισίας.

Ο Μάρκος δίπλα της προσπαθούσε, μάταια, να της τραβήξει την προσοχή. Τελικά συνειδητοποίησε την παρουσία του και αυτό την παρηγόρησε κάπως.

-Ο κήπος είναι μαγεμένος, της είπε ήσυχα.

Άκουγαν τις φωνές των συντρόφων τους. Άλλοι έβριζαν και άλλοι φώναζαν κάποιον να τους βοηθήσει. Η Άννα παρατήρησε ότι εκείνος συνέχιζε να είναι ήρεμος και να της κρατάει το χέρι.

-Κάνε κάτι, του είπε.

-Σκέφτομαι.

-Τι σκέφτεσαι;

-Χρειάζεται κάποιο ξόρκι.

Από κάπου ακούστηκε η φωνή του Αριστείδη, βροντερή, που τους πρόσταζε να ηρεμήσουν και να πάψουν να κινούνται.

-Κάποιος κάνει ένα ξόρκι, σε λίγο θα μπορούμε να προχωρήσουμε και πάλι, την καθησύχασε ο Μάρκος.

Κάποιος τραγουδούσε. Ήταν μία γυναικεία φωνή που ακουγόταν μελωδική πίσω τους. Κάτι έλαμψε. Ένα κύμα φωτός, άσπρο και γαλακτώδες σχημάτισε έναν κύκλο που άνοιγε όλο και περισσότερο στον αέρα.

-Το Άστραπλον, της εξήγησε.

Όταν τα πόδια της ελευθερώθηκαν ξανά, ήταν απόλυτο σκοτάδι. Επικράτησε μία ξαφνική ηρεμία, κάθε άλλο παρά καθησυχαστική. Δεν ήξερε πού ήταν οι άλλοι, δεν μπορούσε να τους δει. Άκουγε πού και πού τις φωνές τους, αλλά δεν καταλάβαινε καν από ποια κατεύθυνση έρχονταν.

-Πού είναι όλοι; ρώτησε. Δε βλέπω τίποτα.

-Ησύχασε, θα τους βρούμε σύντομα. Πρέπει να μείνουμε ήρεμοι.

-Μην αφήσεις το χέρι μου.

-Όχι.

-Μην - αφήνεις - το χέρι μου!

Έπιασε απότομα ψύχρα. Φυσούσε, φύλλα στροβιλίζονταν στον αέρα και αυτό ήταν ένα φαινόμενο ασυνήθιστο για εκείνο το μέρος. Η Άννα πνίγηκε από ένα κύμα αγωνίας. Ξαφνικά το χέρι του ήταν το μόνο που είχε, το έσφιγγε, αλλά νόμιζε ότι ήθελε να την αφήσει, της φαινόταν ότι της γλιστρούσε, ότι δεν μπορούσε να το κρατήσει άλλο. Νόμισε ότι θα άρχιζε πάλι να πετάει στον αέρα και ότι θα χανόταν για πάντα. Έκλαιγε. Ο Μάρκος της έλεγε κάτι, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν αυτό. Σαν να της μιλούσε σε μία άγνωστη γλώσσα.

-Κάνε μου το ξόρκι της κατανόησης, ψέλλισε μέσα στα αναφιλητά της, δεν καταλαβαίνω τι λες.

-Άννα! Πρέπει να προχωρήσουμε, κάτι συμβαίνει στον Νίκο.

Η Άννα δεν καταλάβαινε τα λόγια του, μόνο ότι την τραβούσε με βία προς ένα σημείο που δεν ήθελε να πάει. Βρέθηκαν μπροστά στον Νίκο, ξαφνικά, της φάνηκε, και ήταν φανερό ότι πάλευε με κάτι. Ο Μάρκος χρειαζόταν και τα δυο του χέρια. Προσπαθούσε να της το εξηγήσει, αλλά εκείνη δεν τον άκουγε. Καταλάβαινε μόνο ότι προσπαθούσε να τραβήξει το χέρι του από τα δικά της και αντιδρούσε. Τελικά τα κατάφερε. Τον είδε να κάνει κάτι, από τις παλάμες του έβγαιναν λάμψεις και αυτό την τρόμαξε. Πισωπάτησε αβέβαιη. Είδε τον Νίκο να ελευθερώνεται και να πέφτει κάτω αποκαμωμένος. Ο Μάρκος έσκυψε από πάνω του.

-Μη! Φύγε! Παράτα με! φώναξε εκείνος απειλητικά.

-Ο Μάρκος είμαι…

-Φύγε, φύγε! Ο Νίκος κλωτσούσε και τιναζόταν πεσμένος στο έδαφος.

Ο Μάρκος περίμενε να ηρεμήσει.

-Θέλει να με σκοτώσει! φώναξε ο Νίκος γυρίζοντας ξαφνικά στην Άννα. Το πρόσωπό του της φάνηκε παραμορφωμένο. -Το ξέρεις, έτσι δεν είναι; Θέλει να με σκοτώσει εδώ και χρόνια. Και τώρα βρήκε την ευκαιρία!

Ο Μάρκος την έπιασε από το χέρι ξανά και την τράβηξε, αλλά τώρα πια δεν ήθελε να πάει μαζί του, τον φοβόταν. Η Άννα έκλαιγε ακόμα χωρίς να το καταλαβαίνει. Ο Νίκος ηρέμησε κάπως και τον είδε να σηκώνεται στα πόδια του.

-Πού είμαστε; ρώτησε η Άννα σε μία μοναδική στιγμή διαύγειας.

-Είμαστε σε έναν εντελώς μαγεμένο κήπο. Πρέπει να έρθεις μαζί μου ό,τι και να γίνει. Πρέπει να βρούμε τους υπόλοιπους.

Ο Νίκος έκανε ένα βήμα προς την αντίθετη κατεύθυνση.

-Μείνε εδώ! τον πρόσταξε ο Μάρκος. Μην κουνηθείς από δω μέχρι να βρω τους άλλους.

-Δεν υπάρχουν άλλοι! Είναι όλοι νεκροί! Είναι όλοι νεκροί! φώναξε εκείνος υστερικά.

Ο Μάρκος αμφέβαλε αν θα έμενε εκεί που του είπε, αλλά έπρεπε να βρει τους υπόλοιπους. Η Άννα δεν κατάφερνε να ξεφύγει από την λαβή του. Τον ακολουθούσε σκουντουφλώντας σε πράγματα που δεν μπορούσε να πει τι ήταν.

-Είναι όλοι νεκροί, ψέλλισε.

-Μην τον ακούς. Την έσυρε μακριά από τις φωνές του, που τώρα ακουγόταν όλο και πιο ασθενικές. Περπατούσαν χωρίς προορισμό, καθώς δεν έβλεπαν σχεδόν τίποτα. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν αν πήγαιναν μπροστά ή πίσω, αν πλησίαζαν κάποιον από τους άλλους ή αν έφευγαν προς μία δική τους κατεύθυνση. Ξαφνικά ο Μάρκος σταμάτησε. Μπροστά τους στεκόταν μία φιγούρα ψηλή και ακίνητη. Η Άννα παρατήρησε ότι είχε πρόσωπο τέρατος και κρατούσε κάτι σαν τρίαινα. Ήταν απειλητική, τρομαχτική. Προσπάθησε να φύγει προς τα πίσω, αλλά ο Μάρκος την τράβηξε. Προσπάθησε να του αντισταθεί. Δεν ήθελε να πλησιάσει τη φιγούρα.

-Τι είναι αυτός; Τον φοβάμαι! Άφησέ με επιτέλους, τι θέλεις από μένα; Γιατί με παίρνεις μαζί σου; Δε θέλω να έρθω.

-Είναι ένα άγαλμα Άννα, ένα άγαλμα. Προχώρα. Πρέπει να με πας στον πυργίσκο, στην πόρτα.

-Δε θέλω. Δεν υπάρχει πυργίσκος, ούτε πόρτα σ’ αυτό το μέρος. Είναι όλοι νεκροί!

-Αν σε αφήσω θα σου συμβούν χειρότερα πράγματα από το να περπατάς μαζί μου. Εγώ είμαι, ο Μάρκος. Κοίταξέ με. Προσπάθησε να με αναγνωρίσεις.

-Τον φοβάμαι αυτόν.

-Είναι μόνο ένα άγαλμα.

-Κουνιέται!

Είχε δίκιο, κάτι κουνιόταν. Ο Μάρκος το παρατήρησε κι εκείνος. Σταμάτησε απότομα αγκαλιάζοντάς την από τη μέση για να την ηρεμήσει.

-Ποιος είναι εκεί; ρώτησε.

Πίσω από το άγαλμα ξεπρόβαλε τώρα η Μαρίνα. Κρατούσε το Άστραπλον ψηλά σαν σημαία και έδειχνε χαμένη. Τους πλησίασε τρεκλίζοντας.

-Τι συμβαίνει εδώ; ρώτησε. Τι είναι αυτό το μέρος;

-Είναι μαγεμένο, μην ανησυχείς. Δεν κινδυνεύουμε στ' αλήθεια, αρκεί να μην πιστέψουμε στις παραισθήσεις που δημιουργεί.

Ωστόσο η Μαρίνα δεν έδειχνε και πολύ στα καλά της. Τον πλησίασε προσπαθώντας να διακρίνει το πρόσωπό του, αλλά δεν έδειξε να τον αναγνωρίζει στ' αλήθεια.

-Ο Μάρκος είμαι.

-Α, ναι, ο Μάρκος… κάτι σε ήθελα εσένα… κάτι ήθελα να σου δώσω. Άπλωσε το χέρι της και του έδωσε το Άστραπλον.

-Κράτα! του είπε.

Ο Μάρκος έπιασε το σκήπτρο μηχανικά. Η Μαρίνα γέλασε και έπιασε να τραγουδάει ένα τραγούδι καθώς απομακρυνόταν από κοντά τους αδιάφορη για την παρουσία τους.

-Μαρίνα, σύνελθε. Εσύ τουλάχιστον είσαι μάγισσα, είναι μάγια του μυαλού. Ξύπνα!

-«… και τους μιλώ για σένα

πως έχεις ομορφιά και φρύδια τοξωτά

σαν πέτρινα γεφύρια…»[4]

Η Μαρίνα ξεγλίστρησε πίσω τους και χάθηκε στο σκοτάδι τραγουδώντας. Ο Μάρκος απελπίστηκε. Αν αυτό το πράγμα επηρέαζε τους μάγους όσο και τους υπόλοιπους, τότε πιθανώς να ήταν μόνος του. Ένιωσε ένα ρίγος: να το, κρύωνε ξανά. Άρχιζε πάλι η υποθερμία. Θα πέθαινε εκεί μόνος στα σκοτεινά, με όλους του τους

[4] *Μιλώ για σένα*, Θανάσης Παπακωνσταντίνου, Μελίνα Κανά, 1998

φίλους τρελούς. Θα έμεναν για πάντα εκεί, πώς το είχε πει η Άννα, να διακοσμούν τους κήπους της Βίλας.

-Μάρκο εδώ είστε; Επιτέλους. Τι γίνεται εδώ πέρα; Γιατί έπεσε τόσο σκοτάδι ξαφνικά και πού είναι όλοι; Τους ακούω να φωνάζουν αλλά δεν μπορώ να βρω κανέναν τους. Πρώτη φορά βλέπω τέτοιο χάος!

Ο Μάρκος στράφηκε απότομα. Αυτή η φωνή τον συνέφερε. Μάγια του Μυαλού! σκέφτηκε. Δεν κρύωνε, ήταν μόνο η ιδέα του. Ο Άρης έφτασε δίπλα τους.

-Άρη! Είσαι εντάξει;

-Ναι… νομίζω. Γιατί, τι συμβαίνει; Τι έχει η Άννα;

Η Άννα τραβήχτηκε απότομα όταν άκουσε το όνομά της.

-Άσε με! φώναξε.

-Είναι μάγια. Ο κήπος είναι μαγεμένος. Αλλά εσύ πώς και είσαι εντάξει; Είσαι… έτσι δεν είναι;

-Ναι, μην ανησυχείς. Αλλά μόλις τώρα πέρασα δίπλα από κάποιους που πάλευαν μεταξύ τους και, ειλικρινά Μάρκο, νομίζω ότι θα σκοτωθούν. Προσπαθούν να ξεσκίσουν ο ένας τον άλλο με τα χέρια τους και δεν μπόρεσα να μπω στη μέση για να τους χωρίσω. Πρέπει να έρθεις αμέσως.

-Θα τους ξαναβρείς;

-Θα προσπαθήσω, ελάτε.

Ο Άρης έφυγε προς την άκρη του κήπου και ο Μάρκος τον ακολούθησε γεμάτος αμφιβολίες. Ήταν δυνατόν να είναι ο Άρης ο μόνος που ήταν εντάξει; Ή μήπως ήταν άλλη μία τρέλα που εκδηλωνόταν με έναν διαφορετικό τρόπο;

Λίγο πιο κάτω τους είδαν: ήταν ο Αριστείδης και ο Κωνσταντίνος Κόντογλου. Δέρνονταν κανονικά, αλλά σε αυτή τη φάση ο Αριστείδης είχε μόλις ανακαλύψει ότι κρατούσε στα χέρια του ένα σκήπτρο. Το σήκωνε γελώντας πάνω από το κεφάλι του.

-Θα τον σκοτώσει! φώναξε ο Άρης.

-Είναι όλοι νεκροί! τραγούδησε η Άννα. -Δεν έχει πια κανένα νόημα.

-Σταματήστε! πρόσταξε ο Μάρκος, σηκώνοντας το χέρι που κρατούσε το Άστραπλον. Έκανε μία κίνηση και ο Ανεμόστροφος τινάχτηκε μερικά μέτρα μακριά. Ο Αριστείδης γύρισε προς το μέρος του εξαγριωμένος.

-Άρη, βρες γρήγορα το σκήπτρο του, μόνο εσύ μπορείς να το πιάσεις. Βρες το, δεν πρέπει να χαθεί εδώ μέσα.

-Ώστε εσύ είσαι πάλι! Ο Μάρκος Γούναρης, ο εξυπνάκιας! φώναξε ο Αριστείδης. Τώρα θα σε σκοτώσω κι εσένα! Πετάχτηκε σαν ελατήριο, με μία ευλυγισία αταίριαστη με την ηλικία του και έκανε έφοδο στον Μάρκο.

Ο Μάρκος προσπάθησε να εφαρμόσει το κόλπο που έκανε τα αντικείμενα να σταματούν μπροστά του, αλλά ήταν δύσκολο με έναν άνθρωπο.

-Αριστείδη σύνελθε. Δεν αναγνωρίζεις αυτά τα μάγια;

Ο Αριστείδης γέλασε τρελά. Του επιτέθηκε με όλη τη φόρα που είχε και τον έριξε κάτω. Το βάρος του τον ακινητοποίησε για μερικές στιγμές και του έκοψε την ανάσα. Ο Μάρκος ετοιμάστηκε για αντεπίθεση, αλλά κάτι άλλο αναχαίτισε τον αντίπαλό του: κάτι που τον χτύπησε στο κεφάλι με δύναμη. Ο Μάρκος ανασηκώθηκε έκπληκτος και είδε τον Άρη με το σκήπτρο στο χέρι.

-Τον έβγαλα νοκ άουτ με το ίδιο του το σκήπτρο! περηφανεύτηκε. Αλλά αυτό το πράγμα καίει!

Ο Μάρκος αναρωτήθηκε αν αυτή η αντίδραση ήταν φυσιολογική.

Την ίδια στιγμή ο Κωνσταντίνος σηκώθηκε και άρχισε να τρέχει.

-Σταματήστε! του φώναξε ο Άρης, αλλά εκείνος είχε ήδη εξαφανιστεί από το μάτια τους.

Ο Αριστείδης συνήλθε αργά.

-Τι συνέβη; ρώτησε. Είμαι καλά;

-Αυτό θα μας το πεις εσύ. Αισθάνεσαι τη διάθεση να σκοτώσεις κανέναν;

-Τι λες, Μάρκο;

-Εντάξει είναι, δώσ' του το σκήπτρο.

-Μαγεία, ε; έκανε ο Αριστείδης, έπρεπε να το περιμένω.

-Ναι, έπρεπε.

-Όμως δεν υπήρχε την τελευταία φορά που ήμουν εδώ.

-Ίσως τότε να ανακαλύψαμε μόλις τι ήταν αυτό που έκαναν κλεισμένοι από χτες εδώ μέσα.

-Έχεις δίκιο, αλλά πρέπει να βρούμε τους άλλους. Θα σκοτωθούν εδώ πέρα και δε θα γίνει καν μάχη. Θα σκοτωθούν όλοι μόνοι τους. Πού είναι τα Ξωτικά;

-Δεν ξέρω.

-Πρέπει να πάω, πρέπει να βρω τα Ξωτικά, έκανε ο Αριστείδης και απομακρύνθηκε μουρμουρίζοντας μόνος του.

-Σου φάνηκε καλά τώρα αυτός; ρώτησε ο Άρης.

-Όχι και τόσο. Άρη, πρέπει να πάω στη Βίλα.

-Γιατί δεν κάνεις μία προσπάθεια να διαλύσεις τη μαγεία; Φαίνεται ότι είσαι ο μόνος που στέκει στα λογικά του αυτή τη στιγμή.

-Αλλά δεν έχω ιδέα τι ξόρκια μπορεί να είναι αυτά. Και για να πω την αλήθεια δεν ξέρω να λύνω ξόρκια, ποτέ δεν άκουσα πώς γίνεται κάτι τέτοιο.

-Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα;

-Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να πάω στη Βίλα και να προσπαθήσω να βρω τον Άιζακ, να τελειώνουμε μία ώρα αρχύτερα μαζί του. Αν είχα το Σκήπτρο τότε τα πράγματα θα ήταν πιο εύκολα.

-Και οι άλλοι; Θα τους αφήσεις στην τύχη τους;

-Φοβάμαι πως ναι, για την ώρα. Ίσως τα Ξωτικά ή η Νατάσσα να μπορέσουν να κάνουν κάτι, ίσως αυτοί να ξέρουν κάτι περισσότερο.

-Και τι θέλεις από μένα;

-Να την προσέχεις! Ο Μάρκος έσπρωξε μαλακά την Άννα στην αγκαλιά του. Εκείνη αντέδρασε: αυτός ο άντρας που την κρατούσε από το χέρι μέχρι εκείνη τη στιγμή και την έσερνε μαζί του, μπορεί να της προκαλούσε κάποιο τρόμο, αλλά ήταν μία παρουσία οικεία, τα άγγιγμά του και η μυρωδιά του της ήταν γνωστά. Τώρα βρισκόταν φυλακισμένη σε μία καινούρια αγκαλιά. Πάλεψε για λίγο να ξεφύγει. Ο Άρης της χάιδεψε καθησυχαστικά τα μαλλιά.

-Άννα εγώ είμαι, ο Άρης, μείνε μαζί μου μέχρι να διορθωθούν τα πράγματα, της είπε με ήρεμη φωνή.

-Πάρ' τη μαζί σου και προσπάθησε να βρεις τους άλλους. Και ειδικά τα Ξωτικά, νομίζω ότι αυτοί δεν επηρεάζονται από τέτοια ξόρκια, ίσως να μπορούν να κάνουν κάτι για να μας βοηθήσουν. Αν είναι τρελαμένοι προσπάθησε να τους συνεφέρεις. Από την άλλη ίσως να χρειαστεί να τους σώσεις από τον Αριστείδη, όπως και να 'χει βρες τους!

-Εντάξει, θα κάνω ό,τι μπορώ.

Ο Μάρκος του έριξε μία τελευταία, δισταχτική ματιά. Είδε την αγωνία να καθρεφτίζεται στο βλέμμα του και θέλησε να φύγει γρήγορα, πριν προλάβει να του πει τίποτα άλλο. Προτιμούσε να μη σκέφτεται τι τον περίμενε. Του έσφιξε το μπράτσο αμίλητος.

-Καλή τύχη, είπε ο Άρης.

Απομακρύνθηκε από τους φίλους του κοιτώντας κάθε τόσο πίσω του ανήσυχα. Δεν του άρεσε η ιδέα να τους αφήσει, αλλά ο Άρης έδειχνε να έχει τα λογικά του και αυτό τον καθησύχαζε κάπως. Κοίταξε μπροστά. Μόνο αυτό μπορούσε να κάνει: να κοιτάει μπροστά και να κατευθύνεται προς τον πυργίσκο.

Το σκοτάδι δεν ήταν τόσο απόλυτο όπως του είχε φανεί πριν· τώρα που τα μάτια του είχαν συνηθίσει, μπορούσε να διακρίνει αρκετά πράγματα. Μερικά μέτρα πιο κει ξεκινούσε η τεχνητή λίμνη. Δεν έβλεπε πού ακριβώς τελείωνε, αλλά στην άλλη πλευρά της διέκρινε μια σκιά που υψωνόταν μέχρι τον ουρανό, έτσι του φάνηκε τουλάχιστον. Όταν η Άννα και ο Φραντσέσκο περιέγραφαν το μέρος, έλεγαν ότι η Βίλα υψώνεται στην απέναντι όχθη. Δεν είχε παρά να πάρει τη λίμνη γύρω γύρω για να τη φτάσει. Δεν ήξερε πόση ώρα θα του έπαιρνε, αλλά δεν έπρεπε να είναι και πολύ μακριά. Ξεκίνησε προσεχτικά.

Δίπλα στην όχθη το έδαφος ήταν ίσιο και καλυμμένο με μαλακό γρασίδι. Σε κανονικές συνθήκες πρέπει να ήταν ένα ειδυλλιακό τοπίο. Ο Μάρκος προχώρησε προσπαθώντας να μην πλησιάζει και πολύ στο νερό: έτσι όπως ήταν τα πράγματα δεν ήξερε τι μπορεί να κρυβόταν εκεί μέσα. Ωστόσο κάτι περίεργο συνέβαινε: όσο και να προσπαθούσε να περπατάει σε απόσταση ασφαλείας, ήταν σαν η λίμνη να ερχόταν προς αυτόν. Σε κάθε βήμα, αν και απομακρυνόταν συνέχεια από το νερό, εκείνο ήταν όλο και πιο κοντά στα πόδια του. Συχνά, και καθώς δεν καλό-έβλεπε, τσαλαβουτούσε μέσα στις λάσπες. Έστριψε προς τα δεξιά και άρχισε να απομακρύνεται αποφασιστικά από την όχθη, αλλά όταν νόμιζε πως τα είχε καταφέρει, οι λάσπες έφτασαν μέχρι το μέσο της γάμπας του. Πανικοβλήθηκε. Τα πόδια του είχαν κολλήσει, τώρα ήταν βαριά και δεν μπορούσε εύκολα να τα σηκώσει από το έδαφος. Σε κάθε του βήμα ακουγόταν ένα αηδιαστικό «πλοφ» καθώς το πόδι του έβγαινε από μία τρύπα λάσπης, τουλάχιστον είκοσι πόντους βαθιά. Στο επόμενο βήμα βούλιαζε και πάλι. Ο βηματισμός του έγινε αργός. Αναρωτήθηκε αν είχε πέσει κατά τύχη σε κάποιο βάλτο, αλλά κάτι του έλεγε πως έτσι θα ήταν όπου και να πήγαινε. Άλλωστε αποκλείεται να υπήρχε βάλτος εκεί κοντά, θα ήταν σαν να έπεφτες σε βάλτο μέσα σε έναν βοτανικό κήπο. Το νερό ανέβαινε. Η λίμνη τώρα σαν να είχε μεγαλώσει, σαν να είχε γίνει τεράστια, σε λίγο θα πλημμύριζε τα πάντα, ήδη φούσκωνε επικίνδυνα. Ο Μάρκος πήρε βαθιά ανάσα και προσπάθησε να κινηθεί προς τα δέντρα. Δεν ήταν μόνο δημιουργήματα του μυαλού του όλα αυτά, ήταν σίγουρος, η λίμνη, όπως και ο κήπος ήταν μαγεμένα, άλλαζαν και προσπαθούσαν να τους παγιδέψουν. «Θεέ μου!

Θα πνιγώ στη λάσπη!» σκέφτηκε. «Θα πνιγώ κυριολεκτικά, αν δε γίνει κάτι σύντομα… »

Ίσως ο Θεός να τον άκουσε, ή ίσως ήταν απλά τυχερός, όπως πάντα. Από μακριά ακούστηκε μια μελωδία. Έμεινε για λίγο ακίνητος και αφουγκράστηκε. Τι ήταν αυτό πάλι; Ήταν κάτι καινούριο, εδώ και πολλή ώρα δεν ακουγόταν σχεδόν τίποτα, εκτός από τις περιστασιακές φωνές των ανθρώπων που πάλευαν με κάποια παραίσθηση ή φώναζαν ο ένας τον άλλο. Η μουσική ερχόταν από κάπου μακριά, αλλά ακουγόταν καθαρά. Ξεχώριζε και το όργανο που την παρήγαγε: ήταν μία άρπα. Ο Μάρκος αναθάρρησε λιγάκι: η Άρπα των Ξωτικών! Τίποτα άλλο δεν ακουγόταν στον κήπο, μόνο η μελωδία που σιγά σιγά ήταν σαν να δυνάμωνε, λες και ακουγόταν μέσα από ηχεία.

«Η μουσική! Δεν είναι δυνατόν!». Ξαφνιάστηκε. «Αυτή η μουσική…»

Δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Αλλά έτσι κι αλλιώς όλα όσα συνέβαιναν ήταν παράλογα, γιατί όχι κι αυτό; «Είναι η δική μου μουσική! Το Όνειρο Θερινής Νύχτας!»

Κάπου μακριά εκεί έξω, κάποιος έπαιζε μία μελωδία στηριγμένη πάνω στο βασικό θέμα της μουσικής για το Όνειρο. Αν ήταν η Φιδάλμα, πώς ήταν δυνατόν να την ξέρει;

«Είναι η μαγεία» σκέφτηκε μελαγχολικά ο Μάρκος. «Αν υπάρχει κάποιος που να μπορεί να την κατανοήσει, σίγουρα δεν είμαι εγώ.»

Τα νερά της λίμνης άρχισαν να αποτραβιούνται αργά. Ακόμα και η λάσπη στέγνωσε, αφήνοντας μόνο μερικά υπολείμματα πάνω στα παπούτσια και στα μπατζάκια του. Και το σκοτάδι υποχώρησε: ο Μάρκος συνειδητοποίησε ότι δεν είχε νυχτώσει ακόμα, όπως είχε νομίσει νωρίτερα. Το τοπίο γύρω του έγινε πιο σαφές και τώρα ήταν ήρεμο. Δεν ήταν παρά ένα σούρουπο δίπλα σε μία λίμνη, με γρασίδι και όμορφα δέντρα. Η μαγεία είχε σταματήσει προσωρινά. Η μουσική είχε λύσει το ξόρκι. Η μουσική του, παιγμένη από την Άρπα των Ξωτικών. Σκέφτηκε ότι οι φίλοι του θα πρέπει να ήταν καλύτερα τώρα, αλλά κάτι του έλεγε ότι η ηρεμία τους δε θα κρατούσε για πολλή ώρα. Η Βίλα διακρινόταν πολύ πιο καθαρά. Ο Μάρκος αναστέναξε και τράβηξε προς τα κει. Όπως και ήταν τα πράγματα, ο δικός του δρόμος δεν άλλαζε: έπρεπε να βρει το εργαστήριο του μάγου.

3.

Η Άννα συνήλθε απότομα. Ο Άρης την κρατούσε σφιχτά, τόσο που της πονούσε το μπράτσο. Είχε περισσότερο φως τώρα και κοίταξε γύρω της: δεν είχαν προχωρήσει και πολύ. Ήξερε αυτή την περιοχή, δεν ήταν πολύ μακριά από το κιόσκι. Από κάπου, όχι πολύ μακριά, ο αέρας έφερνε μία μελωδία.

-Είσαι καλά; τη ρώτησε παρατηρώντας την αλλαγή στη στάση της.

-Ναι, έτσι νομίζω. Κι εσύ;

-Εγώ ήμουν καλά όλη την ώρα!

-Με πονάς. Μου σφίγγεις το χέρι πολύ, είναι απαραίτητο αυτό;

-Όχι, εδώ που τα λέμε. Όχι πια.

-Τι έγινε;

-Ο κήπος ήταν μαγεμένος. Πρέπει να είχε πολλά διαφορετικά ξόρκια και εμείς πέσαμε πάνω τους αμέσως μόλις βρεθήκαμε εδώ.

Ο κήπος τώρα έδειχνε ήρεμος. Ήταν ένα όμορφο ανοιξιάτικο δειλινό και τίποτα δε θύμιζε το χάος που επικρατούσε λίγες στιγμές νωρίτερα.

-Και τώρα; Τι άλλαξε;

-Δεν ξέρω, αλλά φαίνεται ότι τα μάγια λύθηκαν. Πρέπει να τα έλυσε αυτή η μουσική.

-Είναι ωραία. Ποιος την παίζει;

-Δεν την αναγνωρίζεις;

-Όχι, θα έπρεπε;

-Ναι θα έπρεπε. Νομίζω ότι την παίζουν τα Ξωτικά, προέρχεται από μία άρπα. Αναρωτιέμαι μόνο πώς είναι δυνατόν αυτοί να την ξέρουν.

-Γιατί, τι είναι;

-Άννα, με εκπλήσσεις. Κοιμάσαι με τον δημιουργό της, ή έτσι νομίζω τουλάχιστον. Ποτέ δεν ξέρει κανείς με εσάς τους δύο.

-Ο Μάρκος την έγραψε;

-Ναι, ο Μάρκος. Δε σου έβαλε να ακούσεις το CD; Αναρωτιέμαι αν το έχει και ο ίδιος. Ωστόσο ένα μέρος του υπάρχει και στο Ίντερνετ.

-Πού είναι; ρώτησε η Άννα, ανήσυχη ξαφνικά.

-Πάει στη Βίλα.

-Μόνος του;

-Κανένας άλλος δεν ήταν σε θέση να τον ακολουθήσει.

Το στομάχι της σφίχτηκε απότομα. Η ήρεμη στιγμή είχε περάσει.

-Πρέπει να πάμε να τον βρούμε, είπε επιτατικά.

-Όχι ακόμα. Πρέπει πρώτα να βρούμε τους άλλους.

-Πώς θα γίνει αυτό;

-Θα ακολουθήσουμε τη μουσική. Δεν έρχεται από πολύ μακριά. Λογικά όλοι θα κάνουν το ίδιο.

Περπάτησαν προς την κατεύθυνση των ήχων που όσο πλησίαζαν ακούγονταν πιο καθαρά. Διέσχισαν μία συστάδα δέντρων και βρέθηκαν ξανά στο κιόσκι .

Τα Ξωτικά ήταν εκεί, δεν είχαν φύγει ποτέ. Η Φιδάλμα κρατούσε τη μικρή άρπα και ήταν αφοσιωμένη στο έργο της. Παράλλασσε τη μελωδία, αυτοσχεδίαζε πάνω σ' αυτήν. Ο Άρης έμεινε για λίγο να τη θαυμάζει. Αυτό το νεαρό Ξωτικό ήξερε να κάνει μία άρπα να μαγεύει τα αφτιά! Μπήκαν στο κιόσκι και κάθισαν στη μία πλευρά του πάγκου. Ένας ένας άρχισαν να εμφανίζονται οι υπόλοιποι: η Νατάσσα Καπουράκη με τα μαλλιά ανακατεμένα, η Μαγδαληνή, ο Φραντσέσκο, ο Κωνσταντίνος με ξεσκισμένα ρούχα, ο Νίκος και η Μαρίνα με τον Ζαφείρη. Κάθισαν όλοι γύρω στον πάγκο χωρίς να μιλούν, λες και παρακολουθούσαν μία συναυλία. Τελευταίος έφτασε ο Αριστείδης. Η άφιξή του διέκοψε τη μουσική.

-Είμαστε όλοι εδώ; ρώτησε.

-Ναι, απάντησε η Νατάσσα μετρώντας κεφάλια. Όλοι εκτός από έναν: πού είναι ο Μάρκος;

-Έχει ξεκινήσει για την Βίλα. Ίσως να φτάνει κιόλας τώρα. Πρέπει να κάνουμε γρήγορα, είπε ο Άρης.

Ωστόσο όλοι χρειάζονταν μια ανάπαυλα.

-Πού είναι το Άστραπλον; ρώτησε η Νατάσσα ρίχνοντας μία δολοφονική ματιά στην κόρη της.

-Ήθελα να του το δώσω… έκανε αβέβαια εκείνη. Νομίζω ότι τον συνάντησα κάποια στιγμή.

-Το είχε, είπε ο Άρης. Το κρατούσε ο Μάρκος, το πήρε μαζί του.

Η Νατάσσα δεν είπε τίποτα άλλο, αντίθετα άρχισε να κανονίζει το τι θα έκαναν στη συνέχεια.

-Το επόμενο βήμα μας είναι οι μάγοι. Πρέπει να τους εντοπίσουμε και να τους βγάλουμε από τη μέση. Δεν πρέπει να είναι δύσκολο, για μας τους τέσσερις εννοώ, οι υπόλοιποι καλά θα κάνουν να μην ανακατευτούν.

-Θα προχωρήσουμε προς τη Βίλα όλοι μαζί, αλλά εκεί θα χωριστούμε, είπε ο Αριστείδης. Η αύρα τους θα μας βοηθήσει να τους ανακαλύψουμε. Εσείς τότε θα πρέπει να μείνετε πίσω, αν όμως οι άνθρωποι είναι αποφασισμένοι να μας επιτεθούν θα πρέπει να αναλάβετε να τους απασχολήσετε. Δεν ξέρω κατά πόσο θα είναι εύκολο αυτό… πρόσθεσε προβληματισμένος.

-Θα τα καταφέρουμε, είπε ο Κωνσταντίνος. Ξέρουμε από ανθρώπους με ικανότητες.

-Εντάξει, στηρίζομαι επάνω σου. Αλλά πρώτα θα κάνω ένα ξόρκι, επενέβη η Νατάσσα. Δεν έχουμε το Άστραπλον, οπότε θα πρέπει να με βοηθήσει ο Αριστείδης.

-Ευχαρίστως κυρία μου, αλλά τι ξόρκι σκέφτεσαι να κάνεις;

-Ένα ξόρκι προστασίας. Πρέπει να το κάνουμε να τους πιάσει όλους, θα το κάνουμε σε έναν έναν αν χρειαστεί. Κάτι που να προστατεύει από την κακιά μαγεία. Αν το είχα κάνει πριν μπούμε εδώ δε θα είχαμε χάσει τόσο χρόνο, ωστόσο έστω και τώρα θα είναι χρήσιμο. Είμαι σίγουρη ότι αυτά δεν ήταν τα μοναδικά μάγια που προστατεύουν τη Βίλα.

-Όμως τον Άρη δεν τον έπιασαν, παρατήρησε η Άννα, ούτε τα Ξωτικά.

-Τα Ξωτικά δεν τα πιάνουν τα ίδια ξόρκια που πιάνουν τους ανθρώπους, εξήγησε η Νατάσσα. Ο Άιζακ πιθανώς δεν είχε προβλέψει την εμφάνισή τους εδώ, αλλά τώρα πρέπει να την έχει αντιληφθεί, δεδομένου ότι η δική τους μαγεία κατάστρεψε την πρώτη άμυνά του.

Ο Νέδιστος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

-Έχετε κάποιο ξόρκι που να προστατεύει και εμάς από την κακιά μαγεία; ρώτησε.

-Όχι, αλλά θα αυτοσχεδιάσω κάτι. Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω ξανακάνει μάγια σε Ξωτικά. Εσύ μήπως; ρώτησε τον Αριστείδη.

-Κάτι θα σκεφτώ, την καθησύχασε εκείνος.

-Και τώρα περνάμε στον Άρη: αυτό που έγινε με σένα είναι πολύ ύποπτο. Δεν έχεις καμία μαγική δύναμη κι όμως ήσουν ο μόνος που δεν επηρεάστηκε, έτσι είναι;

-Έτσι. Δεν έχω δύναμη, έχω όμως αυτό: ο Άρης έβγαλε από την τσέπη του ένα γαλάζιο πουγκάκι. Το έλυσε και έδειξε το περιεχόμενο του στην Νατάσσα.

-Χιαστόλιθος! Ενδιαφέρον! έκανε εκείνη. Τι ακριβώς κάνει;

-Προστατεύει τα μη μαγικά άτομα από τα μικρά μάγια, επανέλαβε εκείνος τα λόγια που είχε διαβάσει στο βιβλίο του Μάρκου.

Ο Νέδιστος χαμογέλασε.

-Χμμμ. Δεν είναι κακή ιδέα, μουρμούρισε η Νατάσσα σκεφτικά. Δεν έχουμε βέβαια άλλο χιαστόλιθο, αλλά θα υπάρχει κάποιο ξόρκι που θα κάνει την ίδια δουλειά.

Πλησίασε τον Αριστείδη και άρχιζαν να μιλούν ψιθυριστά οι δυο τους για λίγη ώρα. Οι υπόλοιποι συνέχιζαν να κάθονται εκεί, παγωμένοι ακόμα απ' αυτά που είχαν συμβεί. Και μόλις που είχαν πατήσει το πόδι τους στον κήπο, ποιος ξέρει τι να τους επιφύλασσε η συνέχεια. Η Άννα είδε τον Νίκο να πλησιάζει τη Μαγδαληνή και να την αγκαλιάζει προστατευτικά από τους ώμους. Σιγοψιθύρισαν κι εκείνοι για λίγο, γερμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, προσπαθώντας να αντλήσουν κουράγιο.

Τελικά οι δύο μάγοι έδειξαν έτοιμοι. Η Νατάσσα, πιστή στη συνήθειά της, άρχισε να ψάχνει τα κεριά που είχε η Μαρίνα στον σάκο της και άναψε μερικά. Με τη βοήθεια του Ανεμόστροφου έκαναν σε όλους ένα ξόρκι. Ο Ανεμόστροφος ήταν ένα περίεργο σκήπτρο. Όπως έλεγε και το όνομά του δούλευε με το στοιχείο του αέρα και όλοι αισθάνθηκαν τον άνεμο που έπνεε καθώς στρεφόταν προς τα πάνω τους. Ο Αριστείδης τον γύρισε σχολαστικά στον καθένα τους καθώς η Νατάσσα πρόφερε τα λόγια. Σε όλους, εκτός από τον Άρη.

-Είμαστε έτοιμοι, είπε στο τέλος η γυναίκα. Πάμε.

4.

Πήραν τον ίδιο δρόμο με τον Μάρκο, παράλληλα με την όχθη. Η λίμνη ήταν ήσυχη τώρα, τα νερά δεν έδειχναν καμία πρόθεση να ανέβουν στα πόδια τους. Η Άννα βάδιζε δίπλα στον Άρη. Η παρουσία του την ηρεμούσε και αναρωτήθηκε αν και η δική της παρουσία είχε το ίδιο αποτέλεσμα σ' εκείνον. Σε λίγο την έπιασε από το χέρι και συνέχισαν μαζί, κοιτώντας τον όγκο της Βίλας που όλο και πλησίαζε. Προσπάθησε να συγκεντρώσει τις σκέψεις της στη διαδρομή, αλλά εκείνες πετούσαν συνέχεια στον Μάρκο, που ακολουθούσε τη δική του μοίρα ξέχωρα απ' αυτούς, όπως πάντα. Αναστέναξε άθελά της και ο Άρης συναισθάνθηκε την αγωνία της και της έσφιξε το χέρι παρηγορητικά. Η λίμνη λαμπίριζε στο τελευταίο φως του δειλινού δημιουργώντας μία γαλήνια ατμόσφαιρα, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό για να κατευνάσει τη νευρικότητά τους. Ο κάθε ήχος τους έκανε να πετάγονται και κοιτούσαν συνέχεια πίσω τους, λες και κάτι θα μπορούσε να τους ακολουθεί.

-Κοιτάξτε, αυτά τα βούρλα τεντώνονται προς το μέρος μου όταν περνάω από δίπλα τους, σα να απλώνονται για να με φτάσουν, είπε ξαφνικά η Μαρίνα. Μήπως είναι η ιδέα μου;

Στράφηκαν προς το νερό. Διέσχιζαν πράγματι ένα σημείο με πυκνά καλάμια, που έγερναν ανεπαίσθητα σα να τα φυσούσε ένας απαλός άνεμος.

-Έχει δίκιο, είπε ο Άρης, το κάνουν και σε μένα. Τι να σημαίνει αυτό;

-Τίποτα, απάντησε η Νατάσσα, που το είχε παρατηρήσει κι εκείνη εδώ και λίγη ώρα. -Είναι ένα ακόμα ξόρκι που μπαίνει σε λειτουργία με την παρουσία μας· τα καλάμια ίσως να έπρεπε να μας φράξουν τον δρόμο, ή να μας επιτεθούν με κάποιο τρόπο. Μάλλον όμως δεν καταφέρνουν να κάνουν αυτό για το οποίο ήταν προορισμένα. Φαίνεται ότι το ξόρκι προστασίας που κάναμε πριν μας φυλάει. Χαίρομαι που λειτουργεί.

Συνέχισαν να περπατούν με το μυαλό τους στη λίμνη και ασυναίσθητα τα βήματά τους τούς απομάκρυναν από την όχθη. Κανένα ζωντανό πλάσμα δεν είχε εμφανιστεί μέχρι στιγμής κι αυτό αντί να τους καθησυχάζει, ενέτεινε την αγωνία τους. Η Βίλα φάνηκε τώρα καθαρά μπροστά τους και η Άννα αναγνώρισε το οικείο σχήμα της, με τους μικρούς πυργίσκους να υψώνονται περήφανα στον ουρανό. Ο μεγαλύτερος απ' αυτούς στεκόταν αγέρωχος εκεί που τελείωνε το οίκημα και ξεπερνούσε σε ύψος κάθε άλλο σημείο του. Άθελά της κόλλησε το βλέμμα της σ' αυτόν και είδε και τον Άρη να του ρίχνει μερικές κλεφτές ματιές καθώς πλησίαζαν.

Με οδηγό τον Φραντσέσκο προχωρούσαν προς τη δυτική βεράντα, όμως τώρα η Άννα ένιωθε πως κάτι δεν ήταν φυσιολογικό και αυτή τη φορά δεν ήταν η ιδέα της. Το τοπίο γύρω τους ήταν θολό. Για λίγο είχε νομίσει πως έφταιγε το χαμηλό φως του σούρουπου, αλλά όσο περνούσε η ώρα γινόταν φανερό πως ήταν κάτι άλλο. Ο αέρας είχε γίνει βαρύς ξαφνικά και άκουγε όλο και πιο συχνά τους συντρόφους της να βήχουν. Και η ίδια αισθάνονταν τον λαιμό της ξερό. Η μυρωδιά από θειάφι συνέχεια δυνάμωνε, μέχρι που δεν μπορούσαν να προσποιούνται πια πως δεν την είχαν προσέξει. Τράβηξε το χέρι του Άρη και του έδειξε τον ουρανό: πάνω από τα κεφάλια τους κρεμόταν ένα σύννεφο. Έμειναν να το παρατηρούν και σύντομα στάθηκαν και οι υπόλοιποι και κοίταξαν επάνω σαστισμένοι. Ήταν ένα κοκκινωπό σύννεφο που μεγάλωνε με γοργό ρυθμό. Δεν ήταν πολύ ψηλά, ή ίσως και να ήταν αρχικά, αλλά τώρα συνεχώς κατέβαινε και πύκνωνε. Πριν προλάβουν να αλλάξουν κατεύθυνση τους τύλιξε σαν ομίχλη.

Και είχε περίπου την αίσθηση της ομίχλης: ήταν υγρό, αλλά το να αναπνέει μέσα σ' αυτό της ξέραινε τα πνευμόνια. Τώρα έβηχαν όλοι, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο, αλλά η Άννα ξέσπασε σε μία φοβερή κρίση βήχα που δεν μπορούσε να σταματήσει. Τα μάτια της δάκρυσαν και τα πλευρά της πόνεσαν. Όταν κατάφερε κάπως να συνέλθει, πρόσεξε πως δεν ήταν η μόνη που έβηχε ασταμάτητα · λίγα μέτρα μπροστά της ο Κωνσταντίνος Κόντογλου έδινε τη δική του μάχη με τα πνευμόνια του. Κι έπειτα όλοι κατέρρευσαν ξαφνικά. Είδε στα δεξιά της τη Μαγδαληνή να δυσκολεύεται να πάρει ανάσα, σαν κάποιον που πνίγεται, έβγαλε έναν ανατριχιαστικό ρόγχο καθώς προσπαθούσε να ρουφήξει αέρα και ο Φρανστέσκο, χωρίς να πει κουβέντα σε κανέναν, πλησίασε τη λίμνη και έκανε εμετό για πολλή ώρα. Σταμάτησαν την προσπάθεια να προχωρήσουν. Η Άννα έψαξε κάτι να σκεπάσει τη μύτη και το στόμα της και μερικοί έκαναν το ίδιο.

-Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Νίκος κοιτώντας ανήσυχος γύρω του. Κρατούσε τη Μαγδαληνή από τους ώμους και προσπαθούσε να βρει ένα σημείο που το σύννεφο θα ήταν πιο αραιό για την οδηγήσει εκεί, όμως τέτοιο σημείο δεν υπήρχε, τα τελευταία λεπτά το σύννεφο έχει εξαπλωθεί αιφνίδια παντού, ακόμα και πάνω από τη λίμνη.

Ο Αριστείδης έβρισε.

-Είναι ένα καταραμένο μαγικό σύννεφο κι αυτή τη φορά η προστασία δεν πιάνει, είπε θυμωμένος. -Δεν είναι ξόρκι που επηρεάζει το μυαλό, είναι ένα αληθινό σύννεφο μαγείας. Μας βομβαρδίζουν με καθαρή μαγεία!

-Σα να μας ρίχνουν καπνογόνα, είπε ξέπνοα ο Άρης δίπλα της.

-Η Μαγδαληνή δεν είναι καλά, του είπε βραχνά η Άννα και έβηξε παρατεταμένα. Ο λαιμός της πονούσε και τα μάτια της δάκρυζαν και έτσουζαν.

Μερικά βήματα μπροστά τους, η γυναίκα είχε καθίσει στο έδαφος και έδειχνε να προσπαθεί απεγνωσμένα να γεμίσει αέρα τα πνευμόνια της. Η Άννα φοβήθηκε. Τι θα γινόταν αν η Αθάνατη πέθαινε από ασφυξία, αβοήθητη μπροστά στα μάτια τους; Η Νατάσσα την πλησίασε, ακούμπησε τα χέρια στο στήθος της και άρχισε να μουρμουρίζει κάτι καθησυχαστικό. Ο Νίκος την κρατούσε αγκαλιά, έδειχνε τρομοκρατημένος, ίσως να συνειδητοποιούσε για πρώτη φορά τι εννοούσε ο Αριστείδης όταν μιλούσε για μαγικό πόλεμο.

-Δεν υποφέρει από άσθμα κανονικά, μουρμούρισε.

-Το ξέρω, θα συνέλθει κάπως άμα ηρεμήσει, είπε η Νατάσσα. Μαγδαληνή, κοίταξέ με. Κοίτα με στα μάτια και προσπάθησε να μείνεις ήρεμη.

Ο Άρης κινήθηκε νευρικά, τώρα της είχε αφήσει το χέρι και προσπαθούσε να διακρίνει μέσα από το σύννεφο.

-Πρέπει να φύγουμε απ' αυτό το πράγμα, είπε, νομίζω ότι κοντεύω να τυφλωθώ.

Η Άννα κοίταξε τα μάτια του: ήταν κόκκινα και πρησμένα, φαίνονταν μόνο δύο μικρές χαραμάδες κρυμμένες πίσω από τα μεγάλα του τσίνορα. Κράτησε το ύφος της ουδέτερο και δεν του είπε τίποτα. Τι νόημα θα είχε να τον τρόμαζε περισσότερο;

-Και να πάμε πού; ρώτησε ο Αριστείδης. Είμαστε στην καρδιά αυτού το σύννεφου, πέσαμε μέσα σαν ηλίθιοι. Τώρα απλώνεται παντού γύρω μας, αυτοί οι μάγοι παράγουν όλο και περισσότερο, αναρωτιέμαι πότε σκοπεύουν να σταματήσουν. Σε λίγο θα πνιγούν και οι ίδιοι.

-Μπορεί να πάθει κάποιος κάτι στ' αλήθεια; ρώτησε ο Άρης.

-Σου είπα νεαρέ μου, δεν είναι ψευδαίσθηση αυτό, ό,τι νιώθεις συμβαίνει στ' αλήθεια. Ανάλογα την ευαισθησία που έχει ο καθένας, μπορεί να πάθει διάφορα πράγματα.

Το σύννεφο είχε αποκλείσει την περιοχή γύρω τους και η Βίλα δε φαινόταν πια. Η Άννα προσπαθούσε να αναπνέει μέσα του λαιμό της μπλούζας της, αισθανόταν άλλη μία κρίση βήχα να έρχεται που τελικά δεν μπόρεσε να καταπνίξει. Έβηξε παρατεταμένα για πολλή ώρα. Κάποιος φώναζε. Δεν καταλάβαινε από ποιον ερχόταν, αλλά ήταν μία φωνή σπαραχτική, μία απεγνωσμένη έκλυση βοήθειας.

-Αςςς βοηθήσει κάποιοςςς εδώ!

Η φωνή ήταν αλλαγμένη, αντηχούσε περίεργα, σα να ερχόταν από τον πάτο ενός πηγαδιού. Έκανε μία στροφή γύρω από τον εαυτό της και της φάνηκε πως και οι κινήσεις της ήταν αργές, σα να κολυμπούσε σε πηχτό υγρό.

-Είναι η Φιδάλμα… άκουσε τον Άρη. -Δεν είναι καλά… ας τη βοηθήσει κάποιοςςς.

«Κάποιος μάγος…» σκέφτηκε η Άννα, αλλά δεν τόλμησε να μιλήσει για να μην αρχίσει να βήχει ξανά.

Η Νατάσσα ήταν ακόμα απασχολημένη με τη Μαγδαληνή και είδε τον Αριστείδη να σκύβει πάνω από το Ξωτικό. Πλησίασε κι εκείνη να δει από κοντά, αν και η παρουσία της ήταν μάλλον ενοχλητική για τους άλλους, καθώς δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη, μόνο έβηχε δυνατά. Το θέαμα του μικρού Ξωτικού τη σόκαρε: από τα ρουθούνια της κυλούσαν δύο αυλάκια αίματος, που προσπαθούσε να σκουπίσει καθώς έφταναν στα χείλη της. Το πρόσωπό της ήταν πρησμένο και δυσκολευόταν να

κρατήσει το κεφάλι της σε όρθια θέση. Ο Αριστείδης έδειχνε απελπισμένος. Δεν μπορούσε να θεραπεύσει, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τη βοηθήσει, οι αρσενικοί μάγοι σπάνια είχαν αυτή την ικανότητα. Σήκωσε το κεφάλι του.

-Φέρτε τη Νατάσσα Καπουράκη.

Κάποιος εμφανίστηκε μέσα από την ομίχλη. Έσπρωξε κάπως βίαια τους παρευρισκομένους και γονάτισε δίπλα στη Φιδάλμα. Η Άννα διέκρινε τη φιγούρα της Μαρίνας.

-Τι κάνεις;.. άρχισε ο Αριστείδης.

-Σσστ! τον έκοψε η κοπέλα. Έπιασε τα κεφάλι του Ξωτικού μέσα στα χέρια της, κάλυψε τα μάγουλα με τις παλάμες της και πλησίασε το πρόσωπό της. Κάτι ψιθύριζε στο Ξωτικό ή ίσως φυσούσε την ανάσα της επάνω του, όπως είχε κάνει τότε με το χέρι του Άρη.

-Τι κάνει; ρώτησε ανυπόμονα ο Αριστείδης.

-Άσ' την, ξέρει τι κάνει, είπε ο Άρης. Έγειρε πάνω στην Άννα, πιάνοντας τον κρόταφό του. -Μια σουβλιά, ψιθύρισε.

Τον αγκάλιασε από τη μέση νιώθοντας ανίσχυρη. Στέκονταν όρθιοι μπροστά στο Ξωτικό και τη μάγισσα, ανήμποροι μπροστά στους συντρόφους τους που κατέρρεαν. Ωστόσο η Φιδάλμα έδειξε να καλυτερεύει κάπως μέσα στα χέρια της Μαρίνας. Το αίμα λιγόστεψε και το πρόσωπό της πήρε ένα πιο φυσιολογικό σχήμα. Ο Αριστείδης κούνησε το κεφάλι του και σηκώθηκε, και ο Άρης συνήλθε από τον ξαφνικό πόνο και στάθηκε πιο ορθός. Μόνο που τα βλέφαρά του ήταν ακόμα πρησμένα…

Την άφησε και πλησίασε τον Νέδιστο. Στεκόταν πιο πέρα δείχνοντας σα μαραμένος και πλησίασε να τον παρηγορήσει.

-Μπορεί να θεραπεύει, θυμάσαι τότε με το κουνέλι; του ψιθύρισε, αλλά τότε παρατήρησε ότι και από το δικό το αφτί έτρεχε ένα μικρό ρυάκι αίμα. Έριξε μία τρομαγμένη ματιά στην Άννα. Ανασήκωσε κι εκείνη το κεφάλι της και κοίταξε το αρσενικό Ξωτικό.

«Θεέ μου, αυτό το πράγμα σκοτώνει τα Ξωτικά» σκέφτηκε. Έτρεχε αίμα από το δεξί του αφτί κι αυτό είναι ένα τρομαχτικό θέαμα έτσι κι αλλιώς, αλλά γίνεται ακόμα χειρότερο όταν προέρχεται από ένα αφτί καλοσχηματισμένο, μυτερό και μπλε.

Μέσα σε όλο αυτό το χάος εμφανίστηκε ο Ζαφείρης, η Άννα αναρωτήθηκε από πού, η κόκκινη ομίχλη τους είχε πια κρύψει όλους, κινούνταν σα σκιές δίπλα στην όχθη της λίμνης και δυσκολεύονταν να αναγνωρίσουν τους συντρόφους τους αν ήταν

πάνω από ένα βήμα μακριά τους. Ο νεαρός μάγος έδειχνε να είναι καλά αν και, όταν μίλησε, ακούστηκε μπουκωμένος.

-Ακούστε, πρέπει να σταματήσει αυτό, είπε. Αυτό το σύννεφο το δημιουργούν οι μάγοι που υπάρχουν στη Βίλα, αυτό σημαίνει ότι είναι κάπου εδώ τριγύρω με ραβδιά στα χέρια και μουρμουράνε όλοι μαζί, τους ξέρω καλά, έτσι κάνουν αυτοί. Θα τους βρω και θα τους σταματήσω! Έδειχνε αποφασισμένος.

-Πώς θα τους βρεις; ρώτησε η Άννα.

-Ξέρω τη Βίλα: όπως κι εσύ, δεν είναι η πρώτη φορά που έρχομαι. Ακόμα και με αυτή την ομίχλη μπορώ να προσανατολιστώ. Θα κάνω έναν γύρο στο κτίριο και θα τους εντοπίσω.

-Αλλά μπορεί να βρίσκονται σε κάποιο μπαλκόνι ή παράθυρο, παρατήρησε ο Φραντσέσκο. Θυμάσαι εκείνο το μπαλκόνι του δευτέρου ορόφου, στη νότια πλευρά; Θα μπορούσαν να είναι σ' αυτό, έχω δει συχνά τους μάγους να στέκονται εκεί και να κατασκοπεύουν.

-Ο Ζαφείρης έχει δίκιο, είπε ο πατέρας του. Πρέπει να ανασυνταχτούμε. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να βρούμε τους μάγους και να τους σταματήσουμε, άλλωστε οι μάγοι είναι ο λόγος που ήρθαμε εδώ. Ε λοιπόν ήρθε η ώρα να απαλλαγούμε απ' αυτούς μια και καλή!

-Ωραία, λοιπόν μπορώ να πάω τώρα; έκανε ο Ζαφείρης ανυπόμονα.

-Ήρεμα αγόρι μου, θα πάμε όλοι μαζί, του είπε η Νατάσσα. Αν και η Μαρίνα μου φαίνεται ότι είναι απαραίτητη εδώ. Δεν ξέρω τι θα γίνει με τη Φιδάλμα αν την αφήσει και απ' ό,τι μου φαίνεται σύντομα θα χρειαστεί τη βοήθεια της και ο Νέδιστος.

Πράγματι μία κόκκινη σταγόνα ανάβλυσε από το μάτι του μπλε Ξωτικού και κύλισε στο μάγουλό του. Η Άννα ανατρίχιασε.

Ο Αριστείδης σήκωσε στον αέρα τον Ανεμόστροφο. Μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια του κάνοντας μία κυκλική κίνηση.

-Οι μάγοι βρίσκονται σ' εκείνη την πλευρά, είπε τελικά, από εκεί εκπέμπεται το σύννεφο, δεν το βλέπετε κι εσείς;

Κοίταξαν προς το μέρος που τους έδειχνε: είχε δίκιο μάλλον, το σύννεφο έδειχνε πιο κόκκινο εκεί και πιο πυκνό.

-Μ' αυτή την κίνησή τους, οι μάγοι πρόδωσαν τη θέση τους, κατέληξε ο μάγος ευχαριστημένος.

-Εκεί είναι, συμφώνησε η Νατάσσα. Πάμε; Δεν πρέπει να χάνουμε χρόνο.

-Όχι! Όλοι γύρισαν ξαφνιασμένοι προς το μέρος της φωνής. Η Μαγδαληνή είχε ανασηκωθεί στα χέρια της που έτρεμαν και τους κοιτούσε με μία σιγουριά αταίριαστη στην κατάστασή της.

-Γιατί όχι;

Πήρε μια κοφτή ανάσα.

-Δεν είναι από κει που πηγάζει ο καπνός, είναι παγίδα. Θέλουν να πάτε εκεί, δεν ξέρω με ποιον σκοπό, ίσως απλά για να σαν καθυστερήσουν. Οι μάγοι βρίσκονται στην άλλη πλευρά του κτιρίου, να, κοιτάξτε πού σας δείχνω και προσπαθήστε να προσανατολιστείτε όταν θα έχετε φύγει από δω. Σταμάτησε λαχανιασμένη.

-Αυτό είναι γελοίο, έκανε ο Αριστείδης. Εκεί που δείχνετε δεν έχει τίποτα, ακόμα και ο καπνός είναι αραιότερος.

-Ακούστε με και κάντε αυτό που σας λέω, απάντησε η Μαγδαληνή ξέπνοα.

Ο Νίκος την έσφιξε στην αγκαλιά του καθησυχαστικά.

-Πώς το ξέρεις ότι είναι εκεί; ρώτησε η Νατάσσα, σε τόνο πιο ήπιο από αυτόν του Αριστείδη.

-Διαίσθηση, απάντησε η Αθάνατη.

-Ελάτε τώρα, διαίσθηση! έκανε ο Αριστείδης. Απλά μας καθυστερείτε. Κοιτάξτε να ηρεμήσετε καλύτερα, δε θέλουμε να πάθετε άλλη μία κρίση άσθματος όσο θα λείπουμε.

-Μια στιγμή, έκανε ο Ζαφείρης. Δεν είναι μία απλή διαίσθηση, έτσι δεν είναι; Αυτή η γυναίκα, απ' ό,τι έχω ακούσει είναι διαισθητική, αυτή είναι η ικανότητά της.

-Έτσι είναι; ρώτησε ο Αριστείδης στρέφοντας στον Κωνσταντίνο.

-Δε λαθεύει ποτέ, επιβεβαίωσε εκείνος. -Αν η Μαγδαληνή λέει να πας από 'κει, νομίζω ότι αξίζει τον κόπο να την ακούσεις.

Τα λόγια του τού προκάλεσαν έναν παροξυσμό βήχα. Η Άννα τον συνόδεψε.

-Η γυναίκα έχει σίγουρα δίκιο, επενέβη ο Φραντσέσκο. Εκεί που θέλατε να πάτε είναι τα εργαστήρια των μάγων, προφανώς σας έχουν στήσει κάποια παγίδα.

-Εντάξει λοιπόν. Θα πάμε εμείς οι τρεις, έκανε ο Αριστείδης. Οι υπόλοιποι κοιτάξτε να συνέλθετε και όταν το σύννεφο εξαφανιστεί, φροντίστε να κρυφτείτε!

Έριξε μία πλάγια ματιά στη Μαρίνα. Εκείνη δεν έδινε καμία σημασία σε αυτά που συνέβαιναν γύρω της, έμενε συγκεντρωμένη στη θεραπεία της Φιδάλμας και μουρμούριζε έντονα. Η Άννα αναρωτήθηκε τι νόημα θα είχε να κρυφτούν. Ό, τι τους είχαν κάνει ως τώρα θα τους έπιανε όπου και να βρίσκονταν.

-Κι εσύ καλά θα κάνεις να φύγεις επιτέλους από εδώ, της είπε η Νατάσσα απότομα, διακόπτοντας το συλλογισμό της. -Δεν μπορώ να σε ακούω άλλο, θα σκίσεις τα πνευμόνια σου αν συνεχίσεις έτσι. Και φρόντισε να ελαττώσεις το τσιγάρο!

Η Άννα γύρισε και την κοίταξε έκπληκτη, κάτι πήγε να πει αλλά ο βήχας την έπνιξε. -Πού να πάω; ψέλλισε όταν κατάφερε να πάρει ανάσα.

-Πέτα κορίτσι μου, είσαι η μόνη που μπορεί να ξεφύγει από αυτό το σύννεφο, πέτα από πάνω του να πάρεις λίγο αέρα. Και δε θέλεις να βρεις τον άντρα σου; Υποτίθεται πως θα του χρησίμευες σαν οδηγός. Κάτι μου λέει ότι δεν έχει μπορέσει να μπει στον πυργίσκο και ότι το σύννεφο ξεκίνησε αρχικά για να εμποδίσει αυτόν να πλησιάσει. Ψάξε να τον βρεις και φέρ' τον μαζί σου.

-Πού; έκανε η Άννα.

-Εδώ, απάντησε ο Αριστείδης. Δε μπορούμε να οργανώσουμε κάποιο σχέδιο στην κατάσταση που είμαστε. Αυτό που προέχει είναι να διαλυθεί το σύννεφο, όταν γίνει αυτό ραντεβού πάλι εδώ. Είμαστε σύμφωνοι;

Η Άννα σηκώθηκε. Δίσταζε να τους αφήσει πίσω, αλλά έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσε να τους προσφέρει καμία βοήθεια. Όλα ήταν τώρα στα χέρια των μάγων και έλπιζε η Μαρίνα να κατορθώσει να τους κρατήσει ζωντανούς μέχρι να τα καταφέρουν. Χωρίς να πει κουβέντα σηκώθηκε στον αέρα, αφήνοντας πίσω της την ομάδα αποδεκατισμένη. Ωστόσο έπρεπε να βρει τρόπο να αναπνεύσει και – κυρίως – έπρεπε να βρει τον Μάρκο. Χρειάστηκε να πετάξει αρκετά ψηλά για να ξεφύγει από το σύννεφο. Κάποια στιγμή έγινε πιο αραιό και κατάλαβε ότι επιτέλους έφτανε στο τέλος του. Σε λίγο το έβλεπε από κάτω της, να λαμπιρίζει στο τελευταίο φως του ήλιου που είχε πια δύσει. Φευγαλέα αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν να υπάρχει ήλιος σ' αυτό το Νησί. Πρέπει να χρησιμοποιούσε με κάποιο τρόπο τον ήλιο από ένα κανονικό Σύμπαν, ήταν αδύνατο αυτός που το είχε μεταφέρει να του είχε φτιάξει και έναν ήλιο!

Ο βήχας είχε κοπάσει κάπως και μπορούσε να αναπνεύσει καλύτερα. Πήρε μερικές βαθιές ανάσες λαίμαργα. Ακόμα και σ' εκείνο το ύψος η μυρωδιά της μαγείας ήταν έντονη και αισθανόταν να την έχει αηδιάσει πια. Παρατήρησε την έκταση του φαινομένου από ψηλά: το σύννεφο κάλυπτε τη Βίλα, αφήνοντας μόνο τα πιο ψηλά σημεία από τον πυργίσκο του Άιζακ, σχεδόν ολόκληρη τη λίμνη και ένα

μέρος του δάσους. Είδε αυτό που είχε πει η Μαγδαληνή: από εκεί πάνω ήταν φανερό από πού πήγαζε όλος αυτός ο καπνός. Η Μαγδαληνή είχε δίκιο, για άλλη μία φορά η διαίσθησή της ήταν σωστή. Οι μάγοι του Άιζακ θα είχαν μία δυσάρεστη έκπληξη όταν θα έβλεπαν τους δικούς τους να εμφανίζονται ξαφνικά, σκέφτηκε χαιρέκακα.

Προσπάθησε να διώξει από τα μάτια της τα πρόσωπα των Ξωτικών με το αίμα να αναβλύζει από παντού και έκανε μία μεγάλη γύρα πάνω από το σύννεφο. Ήταν τεράστιο και δεν μπορούσε να δει τίποτα κάτω από αυτό. Θα ήταν αδύνατο να βρει τον Μάρκο αν δεν διαλυόταν πρώτα κάπως. Σε μικρή απόσταση δεξιά της ήταν το μοναδικό πράγμα που εξείχε: το πάνω μέρος του πυργίσκου. Θυμήθηκε ότι πολλές φορές, όταν έμενε στο Νησί, είχε επιθυμήσει να πετάξει μέχρι εκεί και να κοιτάξει μέσα από τα πολυάριθμα παράθυρα. Και τώρα πάλι κάτι την τραβούσε σ' αυτόν. Ο γυάλινος τρούλος του έλαμπε σαν φάρος και την καλούσε να πάει κοντά του. Η επιθυμία αυτή την κυρίεψε, έγινε μεγαλύτερη από όσο μπορούσε να ελέγξει, ξαφνικά ήταν αδύνατο να αντισταθεί. Δε δίστασε για πάνω από δύο δευτερόλεπτα. Έφτασε αμέσως στον τελευταίο όροφο του πυργίσκου και αιωρήθηκε έξω από τα παράθυρα.

Προς μεγάλη της απογοήτευση δεν έβλεπε τίποτα, το δωμάτιο δεν είχε φως, μόνο κάποια μικρά φωτάκια που έκαιγαν εδώ κι εκεί. Αναρωτήθηκε αν ο Άιζακ ήταν μέσα. Προσπάθησε να διακρίνει μέσα από το παράθυρο, αλλά ήταν αδύνατο και αυτό την έκανε να πλησιάσει περισσότερο. Πάτησε στο πρεβάζι και κόλλησε το πρόσωπό της στο τζάμι. Έβλεπε τώρα ένα μεγάλο δωμάτιο, κυκλικό αλλά σκοτεινό και ακόμα και από τόσο κοντά το μοναδικό πράγμα που φαινόταν ήταν οι μικρές φλόγες, ίσως μερικά κεριά, που έκαιγαν σε διάφορα σημεία. Μία σκιά κινήθηκε. Η Άννα τραβήχτηκε λιγάκι. Ξαφνικά κάτι μεγάλο πλησίασε απότομα το παράθυρο από μέσα. Της φάνηκε ότι ήταν ένα πρόσωπο, ένα τρομακτικό πρόσωπο που δεν μπορούσε να καταλάβει αν άνηκε σε άνθρωπο ή ζώο. Έδειχνε ότι θα της επιτεθεί. Τρόμαξε. Το επόμενο πράγμα που είδε ήταν ένα χέρι: τινάχτηκε απότομα προς το παράθυρο, η Άννα έκανε πάλι πίσω και έχασε την ισορροπία της.

Έπεφτε ανεξέλεγκτα, όπως μπροστά στο σκισμένο παραπέτασμα, αλλά με μεγαλύτερη ορμή. Σκέφτηκε τον Νίκο, ήταν ο μόνος που της είχε κάνει μαθήματα για το πέταγμα, προσπάθησε ενστικτωδώς να εφαρμόσει τις συμβουλές του. Βαθιά αναπνοή, ώθηση, ηρεμία. Η βαρύτητα τη νικούσε, την τράβαγε με δύναμη προς το έδαφος. Δεν στροβιλιζόταν καν, έπεφτε σαν βαρίδι από πενήντα μέτρα ύψος και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό.

Λένε πως όταν κάποιος πρόκειται να πεθάνει βίαια, ολόκληρη η ζωή του περνάει μπροστά από τα μάτια του: βλέπει τα αγαπημένα του πρόσωπα και τις πιο σημαντικές στιγμές του. Πόση ώρα χρειάστηκε για να καλύψει τα μέτρα που τη χώριζαν από τη γη; Τρία- τέσσερα δευτερόλεπτα; Στην Άννα φάνηκε ότι έκανε αρκετά λεπτά κι όμως τίποτα από τη ζωή της δεν πέρασε μπροστά από τα μάτια της. Και δεν είναι ότι δεν είχε ζήσει κάποιες καλές στιγμές. Με μία περίεργη διαστροφή του μυαλού της, το μόνο που θυμήθηκε ήταν μία γελοία στιγμή απόλυτης ξεφτίλας: ήταν ένας χειμώνας που ο Μάρκος έπαιζε μαζί με τον Άρη και το συγκρότημά του σε ένα μαγαζί στο Θησείο. Ένα βράδυ η Άννα είχε πάει να τους ακούσει, όπως έκανε συχνά. Προς το τέλος της βραδιάς ήταν τόσο πιωμένη που δεν τη βαστούσαν τα πόδια της. Ο κόσμος είχε σχεδόν διαλυθεί κι εκείνοι έπαιζαν ακόμα, περισσότερο για το κέφι τους και για τους λίγους θαμώνες και φίλους που είχαν ξεμείνει στο μαγαζί. Ο Άρης την είχε τραβήξει στη σκηνή να τραγουδήσει μαζί του. Εκείνη ήταν τόσο μεθυσμένη που δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη, δεν μπορούσε να πιάσει το σκοπό και να ακολουθήσει τον Άρη, αν και δεν ήταν λίγες οι φορές που είχε τραγουδήσει το ίδιο τραγούδι μαζί του στο σπίτι. Και είχε στο χέρι της ένα μικρόφωνο, όλοι περίμεναν από αυτή να πει κάτι. Στο τέλος τους παράτησε και έτρεξε στην τουαλέτα να κάνει εμετό: είχε λερώσει με εμετούς τα παπούτσια της και τελικά είχε μείνει εκεί μέχρι που ήρθε ο Μάρκος να τη μαζέψει για την πάει σπίτι.

Κρίμα. Όλη της η ζωή, και το μόνο που θυμόταν ήταν αυτό; Ένα ζεστό κύμα αέρα την τύλιξε. «Πέθανα κιόλας;» αναρωτήθηκε. Ακούμπησε στο χώμα ανάσκελα, απαλά, χωρίς να πονέσει καθόλου. Ο θάνατος από πτώση δεν ήταν τόσο απαίσιος όσο είχε φανταστεί.

-Κατάλαβες τώρα γιατί φοβάμαι όταν πετάς; Έχω πάντα μπροστά στα μάτια μου αυτή την εικόνα.

Η Άννα άνοιξε τα μάτια της διερευνητικά.

-Ζω;

-Έτσι φαίνεται, για κακή μου τύχη.

Πετάχτηκε όρθια και έτρεξε πιο πέρα για να κάνει εμετό. Ο Μάρκος ήρθε πίσω της και της τράβηξε τα μαλλιά από το πρόσωπο. Της έδωσε ένα χαρτομάντιλο.

-Ήταν η δεύτερη φορά σήμερα, της είπε.

-Με πέταξε! Με πέταξε κάτω, φώναξε αλαφιασμένη. Το βλέμμα της έκρυβε φρίκη και τα χέρια της έτρεμαν καθώς προσπαθούσε να καθαριστεί.

-Ποιος;

-Δεν ξέρω, ίσως ο Άιζακ. Κοιτούσα μέσα από το παράθυρό του…

-Πέσε κάτω! Την έσπρωξε στο έδαφος. Κάτι σφύριξε στον αέρα, ερχόταν κατά πάνω τους: ήταν μία μπάλα φωτιάς, σαν φωτοβολίδα. Ο Μάρκος σήκωσε το χέρι. Η φωτιά εξοστρακίστηκε και έσκασε μερικά μέτρα στα αριστερά τους.

-Γιατί κοιτούσες από το παράθυρο του Άιζακ;

-Δεν ξέρω, ειλικρινά δεν ξέρω, κλαψούρισε. Πετούσα εκεί πάνω και το μόνο πράγμα που έβλεπα ήταν ο πυργίσκος να ξεχωρίζει πάνω από το σύννεφο. Κάτι με τράβηξε, πέρα από κάθε λογική.

Την αγκάλιασε, προσπαθώντας να την κάνει να σταματήσει να τρέμει.

-Πώς σε πέταξε;

-Κάτι ήρθε στο παράθυρο από μέσα. Είδα ένα χέρι να απλώνεται προς το μέρος μου. Μετά έχασα την ικανότητα να πετάω.

-Κάτω!

Άλλη μία μπάλα φωτιάς τους πλησίασε και ξέφυγε από τον στόχο της με τον ίδιο τρόπο.

-Τι γίνεται εδώ; ρώτησε η Άννα, προσπαθώντας να ηρεμήσει.

-Κάποιος είναι εκεί, σ’ εκείνο το παράθυρο και μου πετάει φωτιές. Το κάνει εδώ και λίγη ώρα, έστειλα μερικές πίσω, πρέπει να έσπασα κανά- δυο τζάμια.

Η Άννα γύρισε προς τα πάνω το βλέμμα: παρατήρησε ότι το τοπίο είχε ξεκαθαρίσει, το σύννεφο είχε διαλυθεί αρκετά και η Βίλα ξεχώριζε και πάλι από πάνω τους.

-Το σύννεφό.. ψέλλισε. Είχες παρατηρήσει το σύννεφο;

-Ναι, φυσικά. Τώρα δείχνει να φεύγει.

-Τα κατάφεραν.

-Ποιοι;

-Οι μάγοι μας, πρέπει να βρήκαν τους μάγους του Άιζακ.

Μπάλα φωτιάς- απόκρουση.

-Γιατί δε φεύγεις; τον ρώτησε τελικά. Γιατί κάθεσαι εδώ αφού δέχεσαι πυρά από τη Βίλα;

-Δεν μπορεί να με πετύχει, και θέλω να δω ποιος το κάνει. Προσπάθησα να ανοίξω την πόρτα που οδηγεί στον πυργίσκο. Την προηγούμενη φορά είχα μπει από αυτή την πόρτα, αλλά τώρα δεν υπάρχει πια. Εξέτασα ολόκληρο τον πυργίσκο γύρω

γύρω, τον έλεγξα με ξόρκια. Ο Άιζακ έκανε την πόρτα να εξαφανιστεί με μία μαγεία που δε γνωρίζω, σα να μην υπήρξε ποτέ. Πίσω!

Την τράβηξε πίσω από έναν πράσινο θάμνο με μικρά κόκκινα λουλουδάκια. Η Άννα κοίταξε στο παράθυρο. Ήταν ένα παράθυρο πολύ χαμηλά, που δεν άνηκε στον πυργίσκο αλλά στο κυρίως κτίσμα. Αυτή τη φορά μπόρεσε να διακρίνει μία φιγούρα.

-Είδα κάποιον!

-Μπορείς να πεις ποιος είναι;

-Κάνε τον να βγει πάλι.

Ο Μάρκος συγκέντρωσε την προσοχή του στα χέρια του. Της φάνηκε ότι είδε φευγαλέα τον αναπτήρα να λαμπιρίζει και αμέσως μία μπάλα μπλε φωτιάς σχηματίστηκε ανάμεσα στις παλάμες του.

-Δεν ήξερα ότι μπορεί να το κάνεις αυτό!

-Ούτε κι εγώ. Νομίζω ότι είναι κάτι που έμαθα τώρα. Πέταξε την μπάλα στο παράθυρο. Η πρόσκρουση ήταν άμεση και τα τζάμια έσπασαν με θόρυβο.

-Ο Άιζακ είναι επάνω, αυτό είναι σίγουρο, σε είδε και σε πέταξε κάτω από το παράθυρό του. Ίσως περιμένει ότι κάποιος θα καταφέρει να με σκοτώσει πριν προλάβω να ανέβω επάνω. Μάλλον ελπίζει ότι θα είναι αυτός που μου πετάει τις φωτιές. Τώρα βέβαια θα έχει καταλάβει πως κάτι τέτοιο είναι αδύνατο.

Έμεινε για λίγο σκεφτικός. -Επίσης θα έχει ανακαλύψει τι μπορώ να κάνω και αυτό μάλλον είναι ένα πλεονέκτημα υπέρ του.

Η Άννα κοιτούσε το παράθυρο καθώς κουνούσε το κεφάλι της καταφατικά. Τίποτα δεν έγινε για λίγο. Μετά η φιγούρα εμφανίστηκε ξανά, στην Άννα φάνηκε ότι άκουσε ένα θριαμβευτικό γέλιο, και τους πέταξε ένα μεγάλο πυροτέχνημα.

-Η Μυρτώ! είπε. Δεν υπάρχει αμφιβολία, αυτή κάνει κάτι τέτοια. Σωστά, μισεί τους μάγους, έπρεπε να το είχα φανταστεί.

-Ποια είναι η Μυρτώ;

-Είναι μία γυναίκα από τον Κόσμο που σκέφτεται να επισκεφτεί πρώτα ο τρελός εκεί πάνω. Δεν πρόκειται να σε αφήσει ήσυχο, πάμε; Δε θέλω να μένω άλλο εδώ. Και το σύννεφο φαίνεται να διαλύθηκε εντελώς. Ο Αριστείδης είπε μόλις διαλυθεί να τον συναντήσουμε στη λίμνη.

-Υπάρχει άλλη είσοδος για τον πυργίσκο;

-Νομίζω πως ναι, πρέπει να υπάρχει μία πόρτα από μέσα από τη Βίλα, αν και δεν την έχω δει ποτέ.

-Πώς θα φτάσω εκεί;

-Δεν ξέρω, αλλά είναι πιθανό να ξέρει ο Φραντσέσκο. Μπορείς να τον ρωτήσεις όταν συναντήσουμε τους υπόλοιπους.

-Αυτός ο Φραντσέσκο… τον εμπιστεύεσαι;

-Ναι, γιατί; Σου φαίνεται ύποπτος;

-Όχι, δηλαδή δεν ξέρω. Απλά δεν τον ξέρω. Υπάρχει περίπτωση να μας οδηγήσει σε παγίδα;

-Δε νομίζω. Ο Φραντσέσκο δεν είναι σαν τη Μυρτώ, απ' όσο μπορώ να ξέρω τουλάχιστον. Άλλωστε δεν έχεις και πολλές επιλογές, αν θέλεις να φτάσεις στον πυργίσκο. Ή θα σε βοηθήσει αυτός ή ο Αριστείδης, αν και νομίζω ότι ο τελευταίος θα είναι απασχολημένος. Πάμε; επανέλαβε.

-Πάμε, συμφώνησε ο Μάρκος. Νομίζω ότι ήρθε η ώρα να μπούμε στην Βίλα από άλλον δρόμο, δεν πρόκειται να ανοίξω την πόρτα του Άιζακ αφού αυτός δεν το θέλει.

-Είναι δειλός, παρατήρησε η Άννα.

-Μπορεί. Ή μπορεί απλά να μη θέλει να ασχοληθεί. Δεν έχει εκπαιδεύσει όλους αυτούς τους ανθρώπους για να κάνει τη βρομοδουλειά μόνος του.

Έτρεχαν ήδη προς τη λίμνη όταν εκτοξεύτηκε το επόμενο πυροτέχνημα.

5.

Η ατμόσφαιρα είχε καθαρίσει και η Άννα αναγνώριζε τα γνωστά της κατατόπια καθώς τον οδήγησε πίσω στους άλλους. Τους βρήκαν όλους μαζεμένους στην όχθη της λίμνης, κάπου κοντά στη δυτική βεράντα. Οι μάγοι είχαν γυρίσει από την αποστολή τους θριαμβευτές, όπως αποδείκνυε η απουσία του κόκκινου σύννεφου. Αναζήτησε τη Φιδάλμα ανήσυχη. Το μικρό Ξωτικό έδειχνε καλύτερα από πριν, αλλά ήταν ξαπλωμένη στην όχθη της λίμνης με το κεφάλι της πάνω στα πόδια του Νέδιστου. Ο Άρης καθόταν μαζί τους. Οι υπόλοιποι ήταν συγκεντρωμένοι σε ομάδες των δύο ή τριών και μιλούσαν σιγανά μεταξύ τους. Όταν είδαν τον Μάρκο σήκωσαν τα κεφάλια τους αναθαρρεμένοι. Η Άννα δεν είχε συνειδητοποιήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή ότι τον περίμεναν.

-Είναι καλά; ρώτησε δείχνοντας τη Φιδάλμα.

-Συνέρχεται γρήγορα, απάντησε ο Νέδιστος χαϊδεύοντας τα μαλλιά της πατρικά.

Συνέχισε να κάθεται κρατώντας την, όταν ο Άρης και όλοι οι υπόλοιποι σηκώθηκαν να προϋπαντήσουν τον Μάρκο.

-Η εξωτερική πόρτα του Πυργίσκου δεν υπάρχει, τους ανακοίνωσε εκείνος. Ο Άιζακ την εξαφάνισε και δε νομίζω ότι πρόκειται να βγει έξω για κανέναν λόγο. Περιμένει.

-Είσαι σίγουρος ότι είναι μέσα; ρώτησε η Νατάσσα.

-Τον είδε η Άννα. Την έριξε από την κορυφή του πύργου με κάποιο ξόρκι.

Ο Αριστείδης τον κοίταξε με περιέργεια. -Τι ξόρκι ήταν αυτό;

Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους.

-Είδα ένα χέρι να έρχεται προς το μέρος μου μέσα από το τζάμι. Ήταν σα να με έσπρωξε χωρίς να με ακουμπήσει, αισθάνθηκα την ώθηση και έχασα την ικανότητα να πετάω, απάντησε η Άννα.

Ο Αριστείδης και η Νατάσσα κοιτάχτηκαν.

-Ένα κύμα πρόσκρουσης, είπε η μάγισσα. Ένα απλό ξόρκι, που σίγουρα μπορεί να το εφαρμόσει ακόμα και μέσα από ένα τζάμι.

-Όμως το γεγονός ότι δεν μπορούσε πια να πετάξει είναι περίεργο, παρατήρησε ο Αριστείδης. Αναρωτιέμαι αν έχει αποκτήσει τη δύναμη να επηρεάζει τις ικανότητες των ανθρώπων. Το σίγουρο είναι πως τους έχει μελετήσει καλά.

Η Νατάσσα συμφώνησε. -Δεν έπρεπε να πλησιάσεις το παράθυρο.

Η Άννα δεν απάντησε. Ήξερε ότι ήταν βλακεία εκ μέρους της, αλλά δεν είχε όρεξη να απολογηθεί. Η Νατάσσα δεν επέμεινε, αντίθετα απευθύνθηκε στον Μάρκο:

-Τι θα κάνουμε τώρα;

-Πρέπει να μπω στον πυργίσκο. Η Άννα υποστηρίζει ότι υπάρχει κι άλλη είσοδος.

-Ναι, μουρμούρισε ο Αριστείδης, υπάρχει, αλλά για να τη φτάσουμε πρέπει να μπούμε στη Βίλα. Υποθέτω ότι κάτι τέτοιο δε θα είναι τόσο εύκολο. Οι πόρτες θα φυλάσσονται φυσικά, και οι άνθρωποι θα είναι συγκεντρωμένοι εκεί μέσα, μιας και δε φαίνεται κανένας τους εδώ τριγύρω.

-Η πόρτα, καθώς και όλες οι είσοδοι του κάστρου θα είναι κλεισμένες με ξόρκια, συμφώνησε η Νατάσσα. Ωστόσο δεν υπάρχει ξόρκι που να μη σπάει.

-Μην ελπίζεις και πολλά, τα ξόρκια που υπάρχουν σε αυτό το κάστρο είναι άγνωστα στους περισσότερους μάγους, είπε μία άγνωστη φωνή και συνόδεψε τη δήλωση μ' ένα παράφωνο γέλιο.

Η Άννα γύρισε ξαφνιασμένη. Σε μία γωνία, κοντά στην όχθη της λίμνης, τους είδε: ήταν δύο άνθρωποι που κάθονταν κάτω και τους κοιτούσαν. Έδειχναν να είναι υπό την επίβλεψη του Ζαφείρη.

-Ποιοι είναι αυτοί; ρώτησε ο Μάρκος.

-Μάγοι. Οι ίδιοι αυτοαποκαλούνται μαθητευόμενοι, του είπε η Μαγδαληνή. Είναι αυτοί που μας έστειλαν το σύννεφο. Οι δικοί μας τους έχουν παγιδέψει με κάποιο ξόρκι και τώρα τους κρατάει ο Ζαφείρης. Δεν κατάλαβα τι ακριβώς τους συνέβη, όμως είναι πολύ θυμωμένοι, πρόσθεσε χαμηλόφωνα. Νομίζω ότι στην πρώτη ευκαιρία θα τον σκοτώσουν και θα γυρίσουν στον Άιζακ.

Η Άννα είδε τον Μάρκο να τους κοιτάει με περιέργεια. Της φάνηκε τώρα ότι αναγνώριζε στο πρόσωπο του ενός τον νεαρό μάγο που την είχε οδηγήσει στο λοφάκι. Ο Ζαφείρης δεν έδειχνε να τους φοβάται, αντίθετα έμοιαζε να το διασκεδάζει.

-Είναι ένα ξόρκι που τους δένει τα χέρια και τα πόδια, τους εξήγησε η Νατάσσα. Είναι περίπλοκο και δεν έχουν τρόπο να ελευθερωθούν μόνοι τους απ' αυτό. Αυτού του είδους οι μάγοι δε διαθέτουν αυθόρμητη μαγεία, εκτελούν μόνο τα έτοιμα ξόρκια στα οποία έχουν εξασκηθεί. Είναι ένα είδος μαγείας πολύ χρονοβόρα, ακατάλληλη για γρήγορες κινήσεις. Δεν μπορούν να αντιδράσουν στο ξόρκι που τους έχουμε κάνει.

Ο Μάρκος τους κοίταξε καχύποπτα.

-Το πρόβλημα είναι ότι υπήρχε μαζί τους και ένας τρίτος μάγος, ο οποίος κατάφερε να ξεφύγει, συνέχισε η μάγισσα. Δυστυχώς δεν ξέρουμε πού βρίσκεται, αν καταφέρει να επιστρέψει μπορεί να μας δημιουργήσει πρόβλημα.

Ο Μάρκος σκεφτόταν. Δεν τον ανησυχούσαν ιδιαίτερα οι παγιδευμένοι μάγοι, είχε εμπιστοσύνη στις ικανότητες του Αριστείδη και της Νατάσσας, όμως τώρα έπρεπε να μπει στη Βίλα και αυτό χρειαζόταν συντονισμένη δράση. Ο Αριστείδης κάτι πήγε να πει, αλλά τον έκοψε. Ήταν η σειρά του να πάρει αποφάσεις, άλλωστε όλοι κοιτούσαν αυτόν, τώρα που ήταν εκεί – και ήταν καλά – η διεύθυνση της υπόθεσης είχε περάσει στα χέρια του. Σκεφτόταν έντονα, το μυαλό του είχε ξεκαθαρίσει τώρα, με τον τρόπο που ξεκαθάριζε πάντα όταν έφτανε η ώρα της δράσης. Ξαφνικά άρχισε να απομακρύνεται, τους παρέσυρε μακριά από τους μάγους που παρακολουθούσαν απροκάλυπτα τη σκηνή και κάθισε δίπλα στη Φιδάλμα. Τον ακολούθησαν όλοι χωρίς ερωτήσεις και κάθισαν γύρω τους περιμένοντας.

-Θα πρέπει να μπείτε στη Βίλα μαζί μου, τους είπε ήσυχα. Οι άνθρωποι του Άιζακ είναι πιθανό να είναι συγκεντρωμένοι εκεί και δε θα μπορέσω να τα βγάλω πέρα μόνος μου. Σίγουρα θα θελήσουν να με εμποδίσουν να περάσω.

-Όμως όταν μπούμε στη Βίλα κάποιος θα αναγκαστεί να μείνει έξω να φυλάει τους μάγους, είπε η Νατάσσα. Και υπάρχουν άλλοι τρεις τέτοιοι. Δεν είναι αμελητέα ποσότητα, ο Αριστείδης λέει ότι ξέρουν να κάνουν ένα σωρό πράγματα, μερικά από τα οποία τους τα έχει διδάξει ο ίδιος!

-Ωραία! Ο Αριστείδης έχει κάνει πράγματα και θάματα σε αυτό το Νησί! σχολίασε η Άννα σιγανά. -Ο Κωνσταντίνος είχε δίκιο, θα έπρεπε να τον είχατε σταματήσει εδώ και καιρό.

-Έτσι κι αλλιώς δε θα είναι συνετό να μπούμε όλοι στη Βίλα, είπε ο Μάρκος. Οι άνθρωποι κάνουν πράγματα επικίνδυνα και οι περισσότεροι από μας δεν έχουν καμία ικανότητα να αποκρούσουν ένα επιθετικό ξόρκι.

Έδειχνε ανήσυχος. Είχε δει τι μπορούσε να κάνει η Μυρτώ, κι εκείνη δεν ήταν καν μάγισσα.

-Τώρα έρχεσαι στα λόγια μου, είπε ο Αριστείδης. Ο Μάρκος τον αγνόησε.

-Οι μάγοι όμως θα έρθουν όλοι αν το θέλουν, συνέχισε, συμπεριλαμβανομένου και του Ζαφείρη. Άλλοι μπορούν να φυλάνε τους μαθητευόμενους, ο Νέδιστος για παράδειγμα λέει πως είναι πολεμιστής και θα είναι περισσότερο χρήσιμος εδώ παρά μέσα. Θα μπορέσει να φρουρήσει τους μάγους και να υπερασπιστεί όσους μείνουν πίσω. Είπες πως κινείσαι γοργά και αθόρυβα, στράφηκε στο Ξωτικό, θα μπορέσεις να έρθεις γρήγορα να μας ειδοποιήσεις αν συμβεί κάτι.

Ο Νέδιστος έγνεψε καταφατικά. Κι αν είχε σκοπό να μπει και να πολεμήσει στη Βίλα δεν είπε τίποτα. Τα Ξωτικά ήξεραν να συμμορφώνονται για το κοινό καλό.

-Τα Ξωτικά πρέπει να μείνουν έξω, είπε απότομα ο Αριστείδης. -Τα ξόρκια των ανθρώπων επιδρούν με απρόβλεπτο τρόπο σ' αυτά και αν είναι μαζί μας θα πρέπει να έχουμε συνεχώς το νου μας μήπως τους συμβεί κάτι. Και οι Αθάνατοι. Οι ικανότητές τους δεν είναι κατάλληλες για μάχες. Μια διαισθητική για παράδειγμα, είναι εντελώς άχρηστη για γρήγορες κινήσεις.

Ο Μάρκος τον αγριοκοίταξε. Δεν του άρεσε να διακόπτουν τις σκέψεις του, άλλα δεν μπορούσε να διαφωνήσει μαζί του.

-Έτσι κι αλλιώς η Φιδάλμα δεν είναι πολύ καλά. Και έχεις δίκιο για τη Μαγδαληνή, καλύτερα να μείνει εδώ, θα μπορούσε να καταλάβει ευκολότερα από τους άλλους αν το ξόρκι που κρατάει τους μάγους αρχίσει να φθίνει.

-Το ξόρκι θα κρατήσει! μούτρωσε ο Αριστείδης, αλλά κανείς δεν του έδωσε σημασία.

Η Μαγδαληνή δεν έφερε αντίρρηση, το να βρεθεί στη μέση μίας πιθανής αναμέτρησης μεταξύ των μάγων δεν την ενθουσίαζε ιδιαίτερα.

-Εγώ όμως θα έρθω, είπε ο Νίκος.

Ο Μάρκος τον ζύγισε με το βλέμμα.

-Είσαι σίγουρος;

Ο Αθάνατος του ανταπέδωσε το βλέμμα περήφανα. Ήταν φανερό πως κανένας δε θα μπορούσε να τον εμποδίσει να τους ακολουθήσει στη Βίλα και ίσως πραγματικά να τους φαινόταν χρήσιμος εκεί μέσα. Ήταν ο μόνος που ήξερε να πολεμάει, ο Μάρκος δεν το ξεχνούσε αυτό. Αυτός και ο Κωνσταντίνος Κόντογλου. Τον κοίταξε ερωτηματικά.

-Θα έρθω κι εγώ, απάντησε αμέσως. Μπορεί η ικανότητά μου να μη σου λέει πολλά, αλλά είναι πάντα χρήσιμο να ξέρεις τι σκέφτεται ο εχθρός!

Ο Μάρκος χαμογέλασε. Η παρουσία του Κωνσταντίνου του προκαλούσε μία αίσθηση ασφάλειας που ίσως δε στηριζόταν στη λογική, αλλά δεν ήθελε να την παραβλέψει.

-Δεν ήρθα μέχρι το Νησί για να φυλάω τσίλιες στη λίμνη, κατέληξε εκείνος αποφασίστηκα.

-Ο Φραντσέσκο θα μου χρησιμεύσει σαν οδηγός, αν είναι διατεθειμένος να μας ακολουθήσει.

-Θα έρθω. Έφτασα ως εδώ, τώρα πια δεν υπάρχει επιστροφή. Θα είμαι πιο προστατευμένος μαζί σας παρά εδώ, αν τύχει και με βρουν οι υπόλοιποι μάγοι.

-Ξέρεις καλά τη Βίλα;

-Έχω μείνει εννιά μήνες εδώ, την ξέρω καλά. Η πόρτα που θέλεις είναι γνωστή σε όλους, θα σε οδηγήσω εκεί αν καταφέρουμε να περάσουμε την άμυνά τους.

-Κι εγώ! πετάχτηκε η Άννα. Αμφέβαλε αν θα ήταν ικανή να τους βοηθήσει, αλλά η ιδέα να πάνε όλοι μέσα και να την αφήσουν πίσω, μακριά από τον Μάρκο, ήταν κάτι που δεν μπορούσε να αντέξει.

-Ξέρω κι εγώ τα κατατόπια και τα πρόσωπα. Αν ο Φραντσέσκο μείνει πίσω ή πάθει κάτι, εγώ θα είμαι αυτή που θα κάνει τον οδηγό.

Ο Αριστείδης αναστέναξε επιδεικτικά. Ήταν φανερό ότι θα προτιμούσε να έμπαιναν στη Βίλα μόνο οι μάγοι, όλοι οι υπόλοιποι δε θα ήταν παρά ένας συνεχής μπελάς, καθώς θα έπρεπε να τους προσέχουν αδιάκοπα, αλλά φαινόταν δύσκολο να

ξεφορτωθεί όλους αυτούς τους ανθρώπους που είχαν ξαφνικά τη διάθεση να το παίξουν ήρωες. Και άλλωστε κανείς δε ζητούσε τη γνώμη του τώρα πια.

Ο Μάρκος από την άλλη ήξερε την Άννα καλύτερα και καταλάβαινε ότι από τη στιγμή που είχε αποφασίσει να τον ακολουθήσει, δεν υπήρχε καμία δύναμη ικανή να την εμποδίσει να κάνει το δικό της. Στο κάτω κάτω, ένιωθε ότι με κάποιο τρόπο αυτή η επιχείρηση της άνηκε.

-Και μας μένει ο Άρης, είπε. Πρέπει να μείνεις με τα Ξωτικά, φίλε, καταλαβαίνεις πως δε θα μπορέσεις να κάνεις και πολλά εκεί μέσα.

-Αλλά έχω το φυλαχτό μου, αυτό με προστατεύει από τα ξόρκια, και απέδειξε ήδη ότι λειτουργεί θαυμάσια. Αν όλοι σας μαγευτείτε από κάτι όπως έγινε νωρίτερα στον κήπο, ίσως είμαι ο μόνος που να μπορεί να σας συνεφέρει.

-Σε προστατεύει από τα μικρά ξόρκια, διευκρίνισε ο Μάρκος. Και εκεί μέσα είναι μία γυναίκα που πετάει φωτιές χωρίς καθόλου μαγεία, και ποιος ξέρει πόσοι άλλοι. Καλύτερα να μείνεις εδώ και να φυλάς τους μάγους, μιας και δεν μπορούν να σε επηρεάσουν.

Ο Άρης στραβομουτσούνιασε.

-Όσοι μείνουν έξω, μπορεί να είναι το ίδιο χρήσιμοι με αυτούς που θα πάνε μέσα, τον παρηγόρησε η Νατάσσα. Δεν ξέρουμε τι πρόκειται να συμβεί, έτσι δεν είναι;

-Δεν ξέρουμε τι θα συμβεί, αναστέναξε ο Μάρκος. Γι' αυτό θα ήθελα να φυλάγεστε και να μην παρασυρθείτε. Αν μπορέσουμε να αποφύγουμε τους διαπληκτισμούς θα είναι καλύτερα, δε θέλουμε να τα βάλουμε με τους ανθρώπους αν εκείνοι δε στραφούν εναντίων μας. Η μόνη μάχη που πρέπει να δοθεί είναι εκείνη με τον Άιζακ. Ο μόνος σκοπός σας είναι να με βοηθήσετε να διασχίσω το κτίριο και να φτάσω στην πόρτα του πυργίσκου, αυτό να θυμάστε.

Το είπε με ουδέτερο τόνο αλλά, καθώς όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα επάνω του, παρατήρησε ότι τα πρόσωπά τους ήταν θλιμμένα. Αναστέναξε. Κανείς δε θα μπορούσε να τον βοηθήσει όταν θα έφτανε στο εργαστήριο του μάγου, το ήξερε εκείνος και το ήξεραν κι αυτοί. Όμως ήταν κάτι που προτιμούσε να μην το σκέφτεται ακόμα. Η Άννα του έπιασε το χέρι και, σε μία στιγμή αδυναμίας, την τράβηξε επάνω του και την αγκάλιασε. Μετά είδε τη Νατάσσα να σπρώχνει στο χέρι του Νέδιστου το μαχαίρι που είχε δώσει νωρίτερα στον Νίκο.

-Παρ' το, του ψιθύρισε. Μπορεί να διαπεράσει ένα μαγικό παραπέτασμα, αλλά και ένα ανθρώπινο σώμα.

Ο Νέδιστος το έκρυψε στον σάκο του σιωπηλά, χωρίς να φέρει αντίρρηση.

Η Άννα είχε πλησιάσει τώρα τον Φραντσέσκο κι εκείνος της έδινε οδηγίες για το πώς θα έβρισκε την πίσω πόρτα του πυργίσκου αν χρειαζόταν. Δεν ήταν δύσκολο. Γνώριζε τη Βίλα αρκετά καλά και κατάλαβε αμέσως πού έπρεπε να κατευθυνθούν.

-Οπότε είμαστε έτοιμοι; έκανε ανυπόμονα ο Αριστείδης.

-Αρκεί να μπορέσουμε να μπούμε.

-Αυτό θα το αναλάβει ο Ζαφείρης.

Όλοι γύρισαν και κοίταξαν τον νεαρό μάγο. Δεν είχε κάνει και πολύ αισθητή την παρουσία του, ο πατέρας του φαινόταν να τον επισκιάζει σχεδόν ολοκληρωτικά και ήταν παράξενο που τώρα του έδινε ξαφνικά ένα ρόλο.

-Τα καταφέρνει με τις κλειδαριές, έκανε ο Αριστείδης αδιάφορα. Θα έλεγα μάλιστα ότι τα καταφέρνει αρκετά καλά.

Η κεντρική είσοδος της Βίλας ήταν δίφυλλη, με μία θεόρατη, περίτεχνα σκαλισμένη κάσα. Η Άννα τη θυμόταν πάντα ανοιχτή, όμως τώρα ήταν σφραγισμένη. Είχε βραδιάσει όταν στάθηκαν μπροστά της. Όλα έδειχνα ακίνητα: κανένας ανθρώπινος θόρυβος δεν ακουγόταν και επικρατούσε μια ησυχία αλλόκοτη, γεμάτη υπερένταση. Κάπου, όχι πολύ μακριά, μέσα από το σκοτάδι του δάσους, ακουγόταν ένας γκιόνης και η απόκοσμη φωνή του ήταν ο μόνος ήχος που έσκιζε τη σιωπή. Ακόμα και η Βίλα έδειχνε έρημη τώρα που την κοιτούσαν από κοντά, χωρίς φώτα στα παράθυρα, χωρίς κανέναν ήχο που να μαρτυράει ότι κάποιοι βρίσκονταν μέσα... Κάποιοι που τους περίμεναν, που καραδοκούσαν χωρίς να μιλούν. Η Άννα ανατρίχιασε άθελά της και πλησίασε τον Μάρκο, που περπατούσε μπροστά της με το Άστραπλον στο χέρι. Ίσως η παράξενη ατμόσφαιρα να τον είχε επηρεάσει κι εκείνον, της έσφιξε το χέρι χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει.

Μερικά βήματα πιο μπροστά, ο Αριστείδης πήρε θέση μπροστά στη βαριά πόρτα. Δεν είχε αλυσίδες ή σύρτες, παρ' όλα αυτά ήταν πασιφανές ότι δεν επρόκειτο να ανοίξει εύκολα. Ο Αριστείδης έκανε κάτι με τον Ανεμόστροφο μουρμουρίζοντας λόγια που μόνο εκείνος καταλάβαινε.

-Είναι κλεισμένη με ισχυρά ξόρκια, επιβεβαίωσε. Και σίγουρα δεν είναι η μόνη. Ζαφείρη;

Ο Ζαφείρης πλησίασε και ακούμπησε τα χέρια του επάνω της. Αυτοσυγκεντρώθηκε, έκλεισε τα μάτια και έμενε εκεί, ακουμπισμένος στην πόρτα

χωρίς να λέει κουβέντα. Πέρασαν μερικά λεπτά κατά τα οποία δε μίλησε και δεν κουνήθηκε κανένας. Όλοι τον κοιτούσαν περιμένοντας.

-Θα χρειαστώ βοήθεια, είπε τελικά.

-Εμπρός λοιπόν, είπε ο Αριστείδης αποφασιστικά. Σήκωσε και πάλι τον Ανεμόστροφο και τον έστρεψε στην πόρτα. Πάνω από τον Ζαφείρη, που συνέχιζε να στέκεται γερμένος στο γυαλιστερό ξύλο, ένας ελαφρύς άνεμος άρχισε να φυσάει κάνοντας τα μαλλιά όλων να φτερουγίσουν γύρω από τα κεφάλια τους.

Η Μαρίνα και η Νατάσσα Καπουράκη ένωσαν τις δυνάμεις τους με των αντρών. Άπλωσαν τα χέρια τους και άρχισαν να ψέλνουν κάτι ακατάληπτο. Σε λίγο, με τη βοήθεια του Ανεμόστροφου, ταρακουνούσαν την πόρτα της Βίλας.

Ολόκληρη τη Βίλα! Δίνες αέρα εκπέμπονταν από το σκήπτρο του Αριστείδη και προσκρούονταν δυνατά στην πόρτα. Με τη συντονισμένη τους προσπάθεια το κτίριο τραντάχτηκε σα να έγινε σεισμός.

-Τι λες; Θέλεις να δοκιμάσεις; ρώτησε η Νατάσσα τον Μάρκο πάνω από τον ώμο της. -Εσύ κρατάς το Άστραπλον, απ' ό,τι βλέπω.

-Να δοκιμάσω τι ακριβώς; Δεν έχω ιδέα τι προσπαθείτε να κάνετε. Αν θέλετε να γκρεμίσετε τη Βίλα, δε νομίζω ότι θα τα καταφέρετε.

Ο Ζαφείρης τους έκοψε.

-Σταματήστε, τους φώναξε λαχανιασμένος. Δεν κάνετε τίποτα έτσι, απλά την κουνάτε συνέχεια και με εμποδίζετε να πιάσω το κλείσιμό της. Είμαι κοντά, σταματήστε να μπερδεύεστε!

Κούνησε τα χέρια του ευγενικά πάνω στην ξύλινη επιφάνεια, μπροστά στην κλειδαριά. Έμοιαζε σα να προσπαθούσε να μαγνητίσει το εσωτερικό μάνταλο. Οι κλειδαριές ήταν κάτι που καταλάβαινε καλά, ιδιαίτερα οι μαγικές κλειδαριές. Προσπάθησε να απομονωθεί από τον θόρυβο που έκαναν οι υπόλοιποι μάγοι.

-Ας τον αφήσουμε να κάνει αυτό που νομίζει, είπε η Νατάσσα υποχωρώντας και τραβήχτηκε πίσω. Τραβήχτηκε και ο Αριστείδης, κάπως απρόθυμα. Έκαναν πίσω και στάθηκαν να τον κοιτούν μαζί με τους υπόλοιπους. Για αρκετή ώρα η προσπάθειά του έδειχνε άσκοπη, τίποτα δεν άλλαζε. Η Άννα είχε αρχίσει να απελπίζεται.

-Λες να τα καταφέρει; ψιθύρισε στον Μάρκο.

Ωστόσο την ίδια στιγμή, μ' έναν ξερό ήχο, η κλειδαριά έδειξε να υποχωρεί.

-Εντάξει… είπε ο Ζαφείρης απλά.

Ο Αριστείδης δοκίμασε να σπρώξει τα φύλλα κι εκείνα μετακινήθηκαν μερικά εκατοστά, χωρίζοντας μεταξύ τους διστακτικά.

-Εντάξει! ανακοίνωσε κι ο Αριστείδης. Μπορούμε να προχωρήσουμε.

Η πόρτα άνοιξε αργά, μ' ένα ελαφρό τρίξιμο. Πριν προλάβουν να κάνουν τίποτα άλλο, ένας κοντός άντρας μέσης ηλικίας εμφανίστηκε στο άνοιγμά της.

-Τι θέλετε;

-Θα μπούμε στη Βίλα, απάντησε αμέσως ο Αριστείδης. Καλά θα κάνεις να παραμερίσεις, δε θα ήθελες να βρεθείς στη μέση, η δύναμή μας ξεπερνάει κατά πολύ τη δική σου, όποιος κι αν είσαι.

-Περάστε, έκανε ο άνθρωπος καταδεκτικά. -Αν και δεν ξέρω τι περιμένετε να βρείτε εδώ. Αυτό που ψάχνετε μάλλον δεν υπάρχει.

-Αλήθεια; Τότε γιατί όλη αυτή η προσπάθεια να μας εμποδίσετε να πλησιάσουμε; ρώτησε ο Αριστείδης ειρωνικά.

-Αν εννοείτε το σύννεφο και τα υπόλοιπα, είναι τα ξόρκια που προστατεύουν το μέρος, ενεργοποιούνται αυτόματα όταν κάποιος προσπαθεί να το παραβιάσει, είπε ο άνθρωπος και παραμέρισε καρτερικά.

Μπήκαν στο χολ που οδηγούσε στη μεγάλη αίθουσα ένας ένας, κάνοντας ασυναίσθητα όσο λιγότερο θόρυβο μπορούσαν. Η Άννα θυμόταν τον τεράστιο χώρο με τα πολυτελή έπιπλα και τα βιτρό στα παράθυρα, τα σκαλιστά τραπέζια, τα παχιά χαλιά και τους μεγάλους πολυελαίους. Και η Μαρίνα τον αναγνώρισε έκπληκτη: της θύμισε το δωμάτιο που είχε περάσει εκείνη τη μέρα που έψαχνε στο πανεπιστήμιο να βρει την αίθουσα που γινόταν η ορκωμοσία της φίλης της. Το θέαμα τους καθήλωσε: δεν ήταν η απέραντη έκτασή του που τους κατέπληξε, δεν ήταν τα γλυπτά, οι πολυέλαιοι, τα τεράστια τζάκια. Αυτό που προκαλούσε εντύπωση ήταν η ερήμωση: το δωμάτιο ήταν σαν παρατημένο από καιρό, τα φώτα ήταν σβηστά, εκτός από κάποια πορτατίφ, ακουμπισμένα πρόχειρα κοντά στους τοίχους, που διατηρούσαν τον χώρο σ' ένα ημίφως. Τα πάντα ήταν καλυμμένα από σκόνες, αράχνες είχαν στήσει τους τεράστιους ιστούς τους στο τζάκι και στις γωνίες και κάποιοι κρέμονταν από το ταβάνι μέχρι το πάτωμα. Για να μπουν χρειάστηκε να παραμερίσουν μερικούς από αυτούς. Μύριζε μούχλα. Τα χαλιά είχαν τεράστιους λεκέδες από υγρασία. Πολλά από τα παράθυρα ήταν σπασμένα, πράγμα που, παραδόξως, δε φαινόταν απ' έξω. Προχώρησαν στο εσωτερικό, κοιτάζοντας γύρω τους σαν χαμένοι.

-Τι συμβαίνει εδώ; ρώτησε δυνατά ο Αριστείδης. -Αυτό το μέρος είναι εγκαταλελειμμένο. Η φωνή του αντήχησε στους τοίχους.

-Αυτό είναι αδύνατο! είπε η Άννα στον Μάρκο που περπατούσε δίπλα της. -Όταν ήμουν εδώ όλα ήταν διαφορετικά. Αυτή δεν είναι φθορά που γίνεται τόσο σύντομα, εκτός αν ο χρόνος κυλάει στ' αλήθεια διαφορετικά εδώ απ' ό,τι στον Κόσμο μας.

-Αποκλείεται! έκανε ο Φραντσέσκο. Εγώ ήμουν εδώ μόλις χτες, η Βίλα έσφυζε από ζωή και από πολυτέλεια, όπως πάντα.

-Κάτι παράξενο συμβαίνει, συμφώνησε η Νατάσσα.

Η μεγάλη αίθουσα είχε κοντά πενήντα μέτρα μήκος και στην άλλη άκρη της έβλεπαν καθαρά τη μαρμάρινη σκάλα που ανέβαινε στους ορόφους. Προχώρησαν στο εσωτερικό. Κινούνταν όλοι μαζί, ζητώντας προστασία ο ένας στην παρουσία του άλλου. Εκτός από τον άντρα που τους είχε υποδεχτεί, καμία άλλη ανθρώπινη παρουσία δε φαινόταν. Εκείνος τους ακολουθούσε από απόσταση, μένοντας πίσω όλο και περισσότερο.

-Ίσως να ήταν κάποιο ξόρκι που συντηρούσε την Βίλα στην προηγούμενη κατάσταση και τώρα το αποσύρανε, πρότεινε η Μαρίνα.

-Δεν μπορεί. Έχω έρθει πολλές φορές εδώ και ποτέ δεν έπεσε στην αντίληψή μου ένα τέτοιο ξόρκι, είπε ο Αριστείδης. Το μέρος έχει έντονη μαγεία φυσικά, αλλά είναι μαγεία άλλου τύπου. Ο χώρος δεν είναι μαγικός, άλλωστε υπήρχαν άνθρωποι που δούλευαν εδώ κρατώντας τον καθαρό.

-Όχι, είπε ο Φραντσέσκο ξαφνικά. Είναι ο Πάρης! Γνωρίζω αυτόν τον άνθρωπο, είναι ικανός να δημιουργεί παραισθήσεις. Λένε ότι είναι πολύ ικανός, έχει φτάσει στο σημείο να φτιάχνει παραισθήσεις ομαδικές, όπως αυτή που βλέπουμε τώρα. Αυτός είναι που μας κάνει να πιστεύουμε ότι η Βίλα είναι σ' αυτή την κατάσταση, θέλει απλά να μας αποθαρρύνει να προχωρήσουμε.

Κοίταξαν όλοι τον κοντό ανθρωπάκο.

-Τι είναι αυτά που λες! Με έχεις ικανό για κάτι τόσο μεγάλο; διαμαρτυρήθηκε εκείνος και πισωπάτησε φοβισμένος.

-Ναι, γιατί όχι; Δε σε έχω δει ποτέ σε δράση, αλλά μπορώ να πιστέψω πιο εύκολα ότι είσαι πολύ καλός στις παραισθήσεις παρά ότι η Βίλα έγινε έτσι μέσα σε δύο μέρες.

-Τι θέλετε επιτέλους; έκανε εκείνος κοιτώντας τον Αριστείδη. -Γιατί ήρθατε εδώ; Δεν είχαμε ποτέ ανθρώπους από τον Κόσμο σας, μέχρι που ήρθε αυτή η γυναίκα. Δε

σας ενοχλήσαμε ποτέ. Δεν ενοχλήσαμε ποτέ κανέναν, γιατί να θέλετε να μας καταστρέψετε;

-Κανένας δε θέλει να καταστρέψει εσάς, είπε η Νατάσσα βλοσυρά.

Η ψευδαίσθηση είχε αρχίσει ήδη να διαλύεται, τουλάχιστον στα δικά της μάτια. Το πάτωμα ήταν και πάλι γυαλιστερό και τα χαλιά ξανάπαιρναν σιγά σιγά το αρχικό τους χρώμα. Τώρα που είχε καταλάβει τι συνέβαινε, έκανε μερικές γρήγορες κινήσεις με τα χέρια της. Σε λίγο όλοι μπορούσαν να δουν το δωμάτιο όπως πραγματικά ήταν. Ακολούθησαν τον Αριστείδη που κατευθυνόταν στο κέντρο του, χωρίς να δώσουν άλλη σημασία στον Πάρη.

Εκείνος έπιασε τον Φραντσέσκο από το μπράτσο και τον σταμάτησε.

-Γιατί είσαι μαζί τους; απαίτησε να μάθει. Μπορεί να μην είχες ποτέ πολλά πολλά με κανέναν από εμάς, αλλά δεν παύεις να είσαι ένας από τους δικούς μας. Τι σε ενόχλησε εδώ στο Νησί για να σε κάνει να πας με το μέρος τους; Μήπως είναι απλά ο έρωτας γι' αυτή τη γυναίκα που σε έκανε να μας προδώσεις;

Η Άννα είδε τον Μάρκο να συνοφρυώνεται δίπλα της. Κάποτε θα έπρεπε να δώσει εξηγήσεις γι' αυτή την κουβέντα, προσωρινά όμως ακολούθησε τους άλλους χωρίς να το σχολιάσει.

-Δεν καταλαβαίνεις τι γίνεται εδώ; ρώτησε ο Φραντσέσκο, που φαίνεται ότι είχε όρεξη να μείνει πίσω για να απολογηθεί. Δεν ήταν μικρό πράγμα να σε κατηγορούν για προδότη.

-Δεν καταλαβαίνεις τι πάει να κάνει ο Άιζακ;

-Όχι. Τι πάει να κάνει που θα βλάψει αυτούς τους ανθρώπους;

-Καταρχήν ανήκει στον ίδιο Κόσμο μ' αυτούς. Είναι ένας από τους δικούς τους και έχει παραβεί τους νόμους τους. Έχουν κάθε δικαίωμα να θέλουν να του ζητήσουν να απολογηθεί.

-Να απολογηθεί για τι πράγμα;

-Αυτή η γυναίκα βρέθηκε έτσι ξαφνικά ανάμεσά μας χωρίς να το θέλει, το θυμάσαι; Όλοι έμαθαν την ιστορία της. Δεν μπορούσε να βρει τρόπο να γυρίσει πίσω και κανένας δεν ασχολήθηκε με την περίπτωσή της. Δεν ήταν κάπως παράξενο αυτό; Δεν σε έκανε να αναρωτηθείς τι δουλειά είχε εδώ;

-Όχι, αλλά πες μου εσύ. Φαίνεται να ξέρεις πολλά γι' αυτήν.

-Ο Άιζακ την έφερε εδώ παρά τη θέλησή της. Την απήγαγε.

-Γιατί να το κάνει αυτό; Τι είχε να ωφεληθεί από αυτή την κοπέλα; Δεν μου φάνηκε να αξιοποίησε με κάποιο τρόπο την ικανότητά της.

-Αλήθεια; Θα έχεις παρατηρήσει ίσως ότι τελευταία ο Άιζακ κρατάει ένα σκήπτρο;

-Ναι, και τι μ' αυτό;

-Είναι πιο δυνατός από τότε που το έχει, και πιο θρασύς. Μιλάει τώρα για τους άλλους Κόσμους, ιδιαίτερα για έναν από αυτούς, και λέει ότι θα μπορούσαμε να πάμε εκεί και να επιβάλουμε την παρουσία μας στους κατοίκους, έτσι δεν είναι;

-Θέλει να μας βρει έναν τόπο καλύτερο από τους δικούς μας.

-Νομίζεις; Ο άντρας της Άννας, ο Μάρκος, είναι μάγος. Σ' αυτόν ανήκει το σκήπτρο του Άιζακ, απήγαγε την κοπέλα για να τον αναγκάσει να του το δώσει. Με το Σκήπτρο αποκτάει απεριόριστη δύναμη.

-Ακόμα κι αν είναι έτσι, τι σε νοιάζει εσένα για μία αδικία που έγινε σε έναν μάγο ενός άγνωστου Κόσμου;

-Δε με νοιάζει η αδικία, αλλά ο τρόπος που θέλει να χρησιμοποιήσει τη δύναμη που πηγάζει από το σκήπτρο. Δεν καταλαβαίνεις; Θέλει να αποκτήσει εξουσία σε κάποιον Κόσμο και από κει να επεκταθεί και στους υπόλοιπους. Προσπαθεί να μας χρησιμοποιήσει για τον σκοπό του. Και δεν μου αρέσει να με χρησιμοποιούν.

-Προσπαθεί να μας βοηθήσει. Πρόκειται για έναν Κόσμο με μάγους και άτομα με ικανότητες, όπως η Θάλεια και η Μυρτώ. Εκεί θα είμαστε καλά, δε θα πρέπει να κρυβόμαστε, θα πάρουμε την θέση που μας ανήκει.

-Έλειψα μόνο δύο μέρες και βλέπω ότι το πράγμα προχώρησε πολύ. Τώρα έχετε ήδη πειστεί πως είναι δικαίωμα μας να πάμε ακάλεστοι σ' έναν Κόσμο που δε γνωρίζουμε και να επιβάλλουμε την εξουσία του Άιζακ. Δε μετανιώνω καθόλου που βοηθάω αυτούς τους ανθρώπους!

Η Άννα κοιτούσε απέναντι, τη μεγάλη πέτρινη σκάλα. Εκεί έπρεπε να κατευθυνθούν, αυτή ήταν η σύνδεσή τους με τους υπόλοιπους χώρους της Βίλας. Είχαν φτάσει πια στο κέντρο του δωματίου, όμως ο Αριστείδης, που τους οδηγούσε όσο κρατούσε η παραίσθηση, τώρα είχε σταματήσει και κοιτούσε το πάτωμα. Δεν καταλάβαινε τι τον έκανε να σταματήσει και δυσανασχέτησε. Δεν της άρεσε να μένουν εκτεθειμένοι στη μέση αυτού του τεράστιου χώρου και έριχνε κλεφτές ματιές στον ξύλινο εξώστη που κάλυπτε τους δύο τοίχους της αίθουσας. Ωστόσο ο

μεγαλύτερος μάγος συνέχιζε να μένει ακίνητος και να κοιτάει κάτω και στο πρόσωπό του διέκρινε φρίκη. Ακολούθησε το βλέμμα του και παρατήρησε πως το χαλί είχε αφαιρεθεί από εκείνο το κομμάτι του δαπέδου και από κάτω φαινόταν το μάρμαρο.

-Είμαστε παγιδευμένοι, ανακοίνωσε ο Αριστείδης τελεσίδικα.

Η Νατάσσα κοίταξε κι εκείνη το δάπεδο και όλοι έκαναν το ίδιο. Η Άννα παρατήρησε μόνο ότι στέκονταν επάνω σ' ένα περίπλοκο σχέδιο. Ήταν κυκλικό, είχε διάμετρο κοντά τέσσερα μέτρα και αρχικά είχε νομίσει πως σχηματιζόταν από τα νερά του υλικού. Οι μάγοι παραμέρισαν για να το δουν καλύτερα.

-Αναγνωρίζεις το σύμβολο αυτό; ρώτησε ο Αριστείδης τη Νατάσσα. Εκείνη πήρε μία κοφτή ανάσα και στην Άννα φάνηκε ότι πάνιασε.

Ο Ζαφείρης έκανε ένα βήμα στην άκρη του σχεδίου, αλλά ήταν φανερό πως δεν μπορούσε να προχωρήσει: το σχέδιο, ό,τι κι αν ήταν, λειτουργούσε σαν παγίδα και όλοι, άνθρωποι και μάγοι είχαν αποκλειστεί μέσα σ' αυτό.

-*Η Παγίδα του Κλειστού Κύκλου*, μουρμούρισε η Μαρίνα, αν και δεν ήταν απαραίτητο. Όλοι είχαν καταλάβει τι έκανε το σύμβολο.

-Η παραίσθηση είχε σκοπό να κρύψει το σύμβολο και να μας κάνει να πέσουμε μέσα, συμπέρανε η μητέρα της.

Η Άννα την κοίταξε προσδοκώντας να κάνει ένα θαύμα, αλλά εκείνη έδειχνε να σκέφτεται και τα χαρακτηριστικά της είχαν σκληρύνει.

Πριν προλάβουν να κάνουν οτιδήποτε άλλο, ένα μεγάλο, πορσελάνινο δοχείο, κάτι σαν τεφροδόχος, ξέφυγε από τον εξώστη, αιωρήθηκε μέχρι πάνω από τα κεφάλια τους και έπεσε ανάμεσά τους με θεαματικό τρόπο, σπάζοντας σε μεγάλα, αιχμηρά κομμάτια. Ακολούθησε ένα φλεγόμενο αντικείμενο: ήταν ένα σκαλιστό, ξύλινο κουτί. Έσκασε στο πάτωμα μπροστά στη Μαρίνα και φλόγες πετάχτηκαν ψηλά. Εκείνη πισωπάτησε έκπληκτη και το έκανε να σβήσει μέσα σε μια λίμνη νερού, με ένα απλό στρίψιμο του χεριού. Τα όρια του σχήματος δεν ήταν πολύ στενά, πράγμα που τους επέτρεπε να κινούνται, αλλά αμέσως η κατάσταση χειροτέρευσε, καθώς κι άλλα αντικείμενα, αποσπασμένα από τη διακόσμηση της Βίλας, άρχισαν να έρχονται αλλεπάλληλα προς το μέρος τους. Ήταν μαζεμένοι στο κέντρο της αίθουσας, ορατοί από παντού, ένας εύκολος στόχος. Ήδη διάφορα φλεγόμενα πράγματα έπεφταν σα βροχή από τον εξώστη και η Μαρίνα δεν προλάβαινε να τα σβήσει όλα πριν φτάσουν στο πάτωμα. Μερικά αιωρούταν για μερικά μέτρα και αναφλέγονταν όταν έφταναν πάνω από τα κεφάλια τους. Ο Μάρκος προσπάθησε να απωθήσει μερικά απ' αυτά,

αλλά τα περισσότερα του ξέφευγαν και κοίταξε προς το μέρος των άλλων μάγων, περιμένοντας να τον βοηθήσουν.

Η Μαρίνα και ο Ζαφείρης έκαναν ό,τι μπορούσαν, όμως η Νατάσσα στεκόταν αμέτοχη και ψιθύριζε κάτι στον Αριστείδη σε μια γωνιά. Μιλούσαν αναστατωμένοι και ο πανικός που επικρατούσε γύρω τους δεν ήταν ικανός να τους αποσπάσει.

-Πιάνω ανθρώπους, αρκετούς, είπε ο Κωνσταντίνος δίπλα της.

-Πόσοι είναι; ρώτησε ο Μάρκος, κάνοντας ένα ελιγμό για να αποφύγει έναν πίνακα με βαριά κορνίζα.

Ο Ζαφείρης δεν ήταν τόσο γρήγορος. Ο πίνακας προσγειώθηκε πάνω στη πλάτη του ρίχνοντάς τον στο έδαφος. Η Άννα τον βοήθησε να ανασηκωθεί. Η ανάσα του είχε κοπεί και έντρομη ανακάλυψε πως είχε χτυπήσει στο κεφάλι. Πίεσε το τρεμάμενο χέρι της επάνω του, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να γεμίσει την παλάμη της με ένα πηχτό, γλιστερό υγρό που άργησε να συνειδητοποιήσει πως ήταν αίμα. Άθελά της τράβηξε το χέρι και ένιωσε τη Μαρίνα ξαφνικά δίπλα της, να μουρμουρίζει ένα θεραπευτικό ξόρκι.

-Δεν μπορώ να ξεχωρίσω τις σκέψεις τους, έλεγε τώρα ο Κωνσταντίνος απολογητικά. -Είναι σαν ένας θόρυβος μέσα στο κεφάλι μου, αλλά η αίσθηση που μου δίνουν είναι ότι επιθυμούν να σκοτώσουν.

Τώρα μπορούσαν να ακούσουν τα βήματά τους καθώς μετακινούνταν πάνω στο ξύλινο μπαλκόνι και πλησίαζαν στο κιγκλίδωμα. Ο Μάρκος σήκωσε το Άστραπλον και ένα κύμα λευκής φωτιάς έφτασε μέχρι απέναντι καίγοντας τα κάγκελα σε ορισμένα σημεία. Αυτό σταμάτησε τις επιθέσεις για μερικά δευτερόλεπτα.

-Θα ήθελα να ξέρω πόσοι είναι, επέμεινε.

-Όχι πολλοί, είναι κι άλλοι πιο μέσα που δεν μπορώ να τους πιάσω, απάντησε ο Αθάνατος.

Μία μπάλα φωτιάς απάντησε στην επίθεση του Μάρκου. Η Άννα αισθάνθηκε τη θέρμη της πολύ κοντά στο κεφάλι της και μία παράξενη μυρωδιά καμένου χτύπησε τα ρουθούνια της. Είδε τρομαγμένη τον Κωνσταντίνο να ρίχνεται επάνω της και να τη χτυπάει στο κεφάλι με τα δύο χέρια, απανωτά, σβήνοντας τα μαλλιά της που είχαν αρπάξει. Αυτό την έκανε να χάσει την ισορροπία της. Μέχρι να σηκωθεί, άλλη μία μπάλα φωτιάς σφύριξε καθώς προσγειώθηκε ανάμεσά τους. Ο Νίκος την πάτησε αλαφιασμένος καίγοντας τις σόλες του που μύρισαν δυσάρεστα.

-Άννα; φώναξε κάποιος από πάνω.

Ζαλισμένη γύρισε προς το μέρος της φωνής. Διέκρινε διάφορες φιγούρες στο μπαλκόνι να κρύβονται στις σκιές. Μία νέα μπάλα φωτιάς εκτοξεύτηκε και αυτή τη φορά η Μυρτώ φάνηκε στην άκρη του εξώστη.

-Μπορείς να την κρατήσεις εκεί; ρώτησε ο Νίκος δίπλα της.

-Μυρτώ; Βάλθηκες να με κάψεις;

-Δεν άκουσες τη συμβουλή μου, δεν έμεινες μακριά από τους μάγους! είπε η Μυρτώ με φωνή που αντήχησε στην αίθουσα.

-Ήταν αργά όταν μου την έδωσες, φώναξε η Άννα και έτρεξε πίσω από τον Μάρκο, καθώς η γυναίκα της πέταξε μία καινούρια μπάλα.

-Συνέχισε, ψιθύρισε ο Νίκος, ενώ ο Μάρκος απέκρουσε τη φωτιά όπως έκανε νωρίτερα στον πυργίσκο.

Η Μυρτώ έσκυψε για να την αποφύγει, αλλά τώρα είχε στρέψει την προσοχή της σ' αυτόν.

-Ήρθες να συνεχίσουμε το παιχνιδάκι μας εδώ μέσα, Μάγε; Δε σου έφτασε που έσπασες τα παράθυρα της νότιας πτέρυγας;

Έσκυβε με θρασύτητα πάνω από τα κάγκελα, δείχνοντας έτσι πως δεν τους φοβόταν, ενώ οι υπόλοιποι συνέχιζαν τον βομβαρδισμό με τα πιο ετερόκλητα αντικείμενα.

-Κράτα την στο μπαλκόνι, πρόσταξε ο Νίκος.

Στο μεταξύ ο Μάρκος εμφάνισε μία μπάλα μπλε φωτιάς ανάμεσα στις παλάμες του.

-Αναρωτιέμαι αν πιστεύεις ακόμα ότι μπορείς να με νικήσεις, της είπε απλώνοντας τα χέρια του επιδεικτικά.

Ωστόσο η μπάλα δεν έφυγε, μόνο έμεινε ανάμεσα στα χέρια του Μάρκου και συνέχισε να μεγαλώνει με ανησυχητικό τρόπο. Κάτι άστραψε πάνω από τα κεφάλια τους. Ένα μαχαίρι με μακριά λεπίδα έφυγε με φόρα και η Μυρτώ, που είχε στραμμένη την προσοχή της στον Μάρκο, άφησε ένα διαπεραστικό ουρλιαχτό που τους έκανε να ανατριχιάσουν.

-Την πέτυχες, σχολίασε ο Μάρκος.

-Αλλά όχι σε κάποιο ζωτικό σημείο, απάντησε ατάραχα ο Νίκος.

Η Μαρίνα έπιασε το Άστραπλον και έριξε ένα καυτό υγρό κατευθείαν στα κάγκελα. Οι φιγούρες εξαφανίστηκαν για λίγο. Ο Μάρκος συνόδεψε τη βολή με την,

τεράστια πια, πύρινη σφαίρα η οποία πέρασε τα κάγκελα και έσκασε ψηλά στον τοίχο. Αναταραχή επικράτησε για λίγο στον εξώστη.

Ο Μάρκος στράφηκε ξανά στους μεγαλύτερους μάγους, αλλά εκείνοι συνέχιζαν να αγνοούν τη μάχη και να συζητούν μεταξύ τους απορροφημένοι. Σύντομα οι αντίπαλοί τους ανασυγκροτήθηκαν. Το γεγονός ότι βρίσκονταν ψηλά και ήταν σχεδόν αθέατοι τους έδειχνε πλεονέκτημα και ο Μάρκος ήταν συνεχώς απασχολημένος να αποκρούει τα φλεγόμενα αντικείμενα που έπεφταν βροχή γύρω τους. Η Μαρίνα πάσχιζε να τα σβήσει, γεμίζοντας το πάτωμα νερά. Ο χώρος είχε γεμίσει με τη μυρωδιά καμένου και τα μπατζάκια του Κωνσταντίνου είχαν αρπάξει φωτιά. Η Μαρίνα δημιούργησε ένα ρυάκι που τα έσβησε απότομα, υψώνοντας στον αέρα υδρατμούς που, ανακατεμένοι με τον καπνό, έκαναν τα μάτια τους να θολώσουν. Η Άννα είδε τον Ζαφείρη να προσπαθεί να απομακρύνει μία βαριά καρέκλα που αιωρούταν μερικά μέτρα πάνω από τα κεφάλια τους. Τον είδε να αγκομαχάει από την προσπάθεια και τελικά η Μαρίνα ένωσε τις δυνάμεις της με τις δικές του. Η πολυθρόνα ξεστράτισε από την πορεία της και έγινε κομμάτια λίγο έξω από τα όρια του σχήματος. Για μια στιγμή πρόλαβε να αναρωτηθεί πού ήταν ο Βροχοποιός. Δεν τον έβλεπε ανάμεσά τους και αυτό την ανησύχησε.

-Χρειαζόμαστε κάτι πιο δραστικό! φώναξε ο Μάρκος.

Ο Ζαφείρης προσπάθησε να τον υπακούσει. Άρχισε να κάνει παράξενες κινήσεις με τα χέρια σιγομουρμουρίζοντας. Έδειχνε να δυσκολεύεται να συγκεντρωθεί μέσα στο χάος που επικρατούσε. Ωστόσο κατάφερε τελικά να δημιουργήσει ένα κύμα αέρα που σταμάτησε τις επιθέσεις για λίγες στιγμές και αυτό έδωσε στον Μάρκο την ευκαιρία να κάνει μία μεγάλη, κυκλική κίνηση. Στην Άννα φάνηκε πως τον άκουσε να προφέρει τη λέξη ΑΣΠΙΔΑ.

Μερικά αντικείμενα αναπήδησαν πάνω σε κάτι αόρατο που βρισκόταν μερικούς πόντους πάνω από τα κεφάλια τους και ένα φλεγόμενο αγαλματάκι γλίστρησε στο πλάι.

-Επιτέλους! είπε ο Αριστείδης από τη γωνία του.

Η προστασία δεν κράτησε για πολύ, ίσως δεν ήταν προορισμένη να καλύπτει τόσο μεγάλη έκταση και τόσο πολλούς ανθρώπους. Ο πίνακας που νωρίτερα είχε χτυπήσει τον Ζαφείρη αναφλέχτηκε ξαφνικά. Βρισκόταν σχεδόν στο κέντρο του κύκλου τους και η Μαρίνα πατούσε επάνω του. Ξεφώνισε και πήδησε στο πλάι, πέφτοντας επάνω στην Άννα. Οι δύο τους κυλιστήκαν στο δάπεδο πάνω στις φλόγες. Η Νατάσσα

αναγκάστηκε να αφήσει αυτό που έκανε για να σβήσει τη φωτιά από τα ρούχα τους και ο Μάρκος έκαψε ξανά το κιγκλίδωμα, πολύ πιο βίαια αυτή τη φορά. Ο Κωνσταντίνος είχε αρχίσει να βήχει πάλι από τους καπνούς και η Μαρίνα δοκίμαζε να κάνει άλλο ένα θεραπευτικό ξόρκι, αυτή τη φορά στη γάμπα της Άννας.

Πριν προλάβουν να συνέλθουν, κάτι καινούριο έγινε: αρχικά ακούστηκε ένα τσαφ, κάτι άστραψε πάνω από τα κεφάλι τους και ο αέρας γέμισε από τη μυρωδιά της μαγείας.

-Οι μάγοι, πρόλαβε να μουρμουρίσει η Μαρίνα, ήρθαν για ενισχύσεις!

Ένας χρωματιστός στρόβιλος τους τύλιξε στη στιγμή. Ήταν ένα παράξενο θέαμα, στο οποίο κανένας δεν μπόρεσε να αντισταθεί. Ξέχασαν τη μάχη με τα φλεγόμενα αντικείμενα και έμειναν να κοιτούν γύρω τους σα χαμένοι, ανίκανοι να αντιδράσουν, ενώ τα χρώματα στροβιλίζονταν όλο και πιο γρήγορα στο δωμάτιο. Σε λίγο έχασαν την αίσθηση του χώρου. Δε θυμόνταν πια πού βρίσκονταν, ένιωθαν ίλιγγο, σαν όλα γύρω τους να περιστρέφονταν, το δωμάτιο, τα χρώματα, οι ίδιοι. Η Άννα ένιωσε την επιθυμία να πετάξει μέσα σε αυτό το στροβίλισμα, να γελάσει και να χορέψει. Ασυναίσθητα ο Μάρκος την κράτησε στο έδαφος, χωρίς να ξέρει γιατί ακριβώς έπρεπε να το κάνει αυτό.

Ο Κωνσταντίνος τον πλησίασε και προσπάθησε να του τραβήξει την προσοχή. Αυτό δεν ήταν και τόσο εύκολο και η αλήθεια είναι ότι και ο ίδιος, παρόλο που οι φωνές μέσα στο μυαλό του εξέπεμπαν κίνδυνο, ένιωθε τον ίλιγγο να τον συνεπαίρνει. Πάντως σκούντησε τον Μάρκο, τον τράβηξε από το μανίκι. Τελικά εκείνος στράφηκε, κάπως ενοχλημένος.

-Τι;

-Είναι κάτι που πρέπει να το σταματήσεις, αγόρι, είπε αβέβαια.

-Ναι;

-Ναι. Αυτά τα χρώματα... είναι μαγεία.

Ο Μάρκος συνήλθε κάπως. Σήκωσε το Άστραπλον και πέταξε τη γνωστή ριπή γαλακτερού φωτός γύρω στο δωμάτιο. Όπου εκείνη πέρασε, τα χρώματα αλλοιώθηκαν, πετώντας μικρές, χρωματιστές σπίθες. Αυτό του άρεσε. Συνέχισε να πετάει ριπές φωτιάς καίγοντας τα. Πού και πού άφηνε ένα θριαμβευτικό γέλιο. Η ατμόσφαιρα γέμισε αποκαΐδια, μυρωδιά καμένου και τσιτσιρίσματα. Οι άνθρωποι έβγαιναν τώρα απροκάλυπτα στον εξώστη, φώναζαν και κάποιοι προκαλούσαν

εκρήξεις. Η αίθουσα γέμισε ξαφνικά θόρυβο και αυτό, σε συνδυασμό με την καταστροφή του μεγαλύτερου μέρους από το ξόρκι, συνέφερε τους μάγους.

Η Μαρίνα το πρόσεξε πρώτη. Τους φώναξε κάτι, η Άννα ήταν ακόμα επηρεασμένη από τη μαγεία και δεν καλοκαταλάβαινε τι έλεγε, όμως η κοπέλα έδειχνε το ταβάνι και φώναζε.

-Θα πέσει! φώναξε ο Μάρκος και τον ένιωσε να την τραβάει μακριά, όπως πριν στον κήπο.

Συνήλθε κάπως και έριξε μία ματιά προς τα πάνω: ο τεράστιος πολυέλαιος που τόσο είχε θαυμάσει την προηγούμενη φορά, ταλαντευόταν επικίνδυνα. Κουνιόταν ακριβώς πάνω από τα κεφάλια τους όλο και περισσότερο· θύμιζε ένα τεράστιο εκκρεμές, που κάθε του ταλάντωση έφερνε μαζί ένα σεβαστό αριθμό από κρύσταλλα, σιδερικά και λάμπες.

-Φύγετε από κάτω! φώναξε κάποιος και η φωνή του χάθηκε σχεδόν μέσα στον θόρυβο.

Δεν υπήρχε τρόπος να φύγουν κάτω από τον πολυέλαιο. Ήταν μεγάλος, βρισκόταν ακριβώς επάνω από το σύμβολο που τους κρατούσε παγιδευμένους και ο τρόπος που λικνιζόταν τους καθήλωνε. Οι περισσότεροι ήταν ζαλισμένοι, τραυματισμένοι και επηρεασμένοι ακόμα από το ξόρκι με τα χρώματα, και παράπαιαν μέσα στη μέση του δωματίου σαν χαμένοι. Μόνο ο Μάρκος απέκρουε τις, αραιές πια, επιθέσεις που έρχονταν από τον εξώστη.

«Θα σκοτωθούμε!» σκέφτηκε η Άννα χωρίς συναίσθημα. Ήταν μία απλή διαπίστωση, δεν μπορούσε να νιώσει ότι αφορούσε εκείνη και τους συντρόφους της.

Χιλιάδες κρυσταλλάκια χτυπούσαν μεταξύ τους, ενώ μία βοή συνόδευε τη ρυθμική κίνηση του τεράστιου αντικειμένου. Όλοι τώρα κοιτούσαν ψηλά.

Κάτι πετάχτηκε με ορμή στον αέρα. Μέσα στους καπνούς και στην ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα της αίθουσας, διέκρινε τον Νίκο. Το ψηλό ταβάνι του επέτρεπε να πετάει χωρίς δυσκολία. Πετούσε γύρω, σαν ένα πουλί που έχει μπει κατά λάθος σ' ένα δωμάτιο και τρελαίνεται μην ξέροντας προς τα πού να πάει. Η ξαφνική παρουσία του παρέσυρε την Άννα, που έκανε να τον ακολουθήσει αλλά, για άλλη μία φορά, ένα χέρι την εμπόδισε να αφήσει το έδαφος. Τον είδε να αποφεύγει τις φωτιές και να πιάνεται τελικά από το φωτιστικό. Ήταν πολύ μεγαλύτερο απ' αυτόν, δεν μπορούσε να το συγκρατήσει.

-Πρέπει να τον βοηθήσω!

-Μείνε εδώ!

Η Μαρίνα και η Νατάσσα είχαν στρέψει την ενέργειά τους στον ταλαντευόμενο πολυέλαιο προσπαθώντας να τον σταματήσουν, ενώ ο Μάρκος προσπαθούσε να εντοπίσει τον άγνωστο άνθρωπο που τον κουνούσε.

-Τι προσπαθεί να κάνει; ρώτησε ο Κωνσταντίνος έντρομος.

-Είναι εκτός εαυτού, νομίζει ότι μπορεί να τον κρατήσει! φώναξε ο Ζαφείρης.

-Άλλος ένας ήρωας! σχολίασε ο Αριστείδης ενοχλημένος. Μετά στράφηκε στη Νατάσα: -Πρέπει να γίνει τώρα! Πού είναι ο Βροχοποιός;

Η Άννα ξαφνιάστηκε. Ήταν περίεργο που κάποιος αναζητούσε τον Φραντσέσκο και ήταν ακόμα πιο παράξενο το ότι δε βρισκόταν ανάμεσά τους. Κοίταξε γύρω της, προσπαθώντας να ξεζαλιστεί από τη μαγεία. Ο Φραντσέσκο είχε μείνει πίσω όταν προχώρησαν στην αίθουσα, απασχολημένος από την κουβέντα με τον Πάρη και τώρα βρισκόταν έξω από το σύμβολο, ο μοναδικός που μπορούσε να κινηθεί όπου ήθελε. Έμοιαζε να κρύβεται, κολλημένος στον απέναντι τοίχο. Τους πλησίασε, προσέχοντας να μην πατήσει το σχήμα. Έριχνε τρομαγμένες ματιές στο ταβάνι και τα ρούχα του ήταν καψαλισμένα.

-Εδώ είμαι, ψέλλισε.

Η Νατάσσα τον κοίταξε στα μάτια στεναχωρημένα.

-Άκου αγόρι μου, πρέπει να μας βοηθήσεις να βγούμε από την παγίδα, είπε και δεν ακουγόταν καθόλου ευχαριστημένη μ' αυτό που σκόπευε να του ζητήσει. -Θα χρειαστεί να πιάσεις κάτι και να ξέρεις ότι θα καίει. Θα πρέπει να κάνεις κουράγιο όμως και να το τραβήξεις όσο πιο μακριά μπορείς, μακριά από τον κύκλο του συμβόλου. Μετά θα σου κάνω ένα θεραπευτικό ξόρκι, μέχρι τότε όμως, δεν πρέπει να το αφήσεις. Μπορείς;

Ο Φραντσέσκο κούνησε το κεφάλι του ταραγμένος και η Άννα κατάλαβε πως είχε έρθει η δική του στιγμή να γίνει ήρωας.

Ο Αριστείδης σήκωσε τα χέρια του και άρχισε να ψέλνει ένα ξόρκι. Η Νατάσσα στάθηκε αμέσως πλάι του και ένωσε τη μελωδική φωνή της με τη δική του. Μία λευκή κλωστή ξεπήδησε από τον Ανεμόστροφο. Η κλωστή πάχαινε και μάκραινε καθώς ξετυλιγόταν και ο Αριστείδης ζήτησε από τον Μάρκο να προσθέσει στο ξόρκι τους τη μαγεία της φωτιάς. Τον είδε να κάνει ένα γρήγορο νεύμα προς την κλωστή. Εκείνη σα να δυνάμωσε, πετάχτηκε απότομα και βγήκε από τον κύκλο του συμβόλου,

κυλώντας μερικά εκατοστά πάνω από το έδαφος. Η Άννα την κοιτούσε γοητευμένη, χωρίς να έχει ακριβή επίγνωση του τι συνέβαινε.

-Τώρα! διέταξε ο Αριστείδης. Πιάσ' την και τράβηξέ την προς το μέρος σου, μακριά από τον κύκλο.

Ο Φραντσέσκο δίστασε για μερικές στιγμές. Τελικά άπλωσε το χέρι του. Μετά άπλωσε και το άλλο και έπιασε αποφασιστικά τη λευκή κλωστή. Η μυρωδιά της καμένης σάρκας τους χτύπησε αλύπητα στα ρουθούνια κάνοντας την Άννα και άλλους να αναγουλιάσουν. Έστρεψε το βλέμμα της αλλού και το ίδιο έκανε και η Μαρίνα. Τα μάτια του Φραντσέσκο δάκρυσαν, αλλά δεν τον άκουσαν να βγάζει μιλιά.

Ακολουθώντας τη λευκή κλωστή ο Αριστείδης βγήκε από τον κύκλο. Η Νατάσσα τον ακολούθησε κρατώντας το χέρι του. Άπλωσε το άλλο χέρι στον Ζαφείρη που βρισκόταν πιο κοντά της.

-Πιαστείτε! είπε. ΤΩΡΑ!

Έκαναν μία σειρά πίσω της και ακολούθησαν φρικαρισμένοι, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Οι μάγοι τους τράβηξαν μακριά από τον πολυέλαιο, στην άκρη του δωματίου. Ο Αριστείδης άφησε αποκαμωμένος το σκήπτρο του να πέσει και ο Φραντσέσκο κατέρρευσε. Γύρω τους έκαιγαν φωτιές, τα περισσότερα αντικείμενα της αίθουσας, όπως και τα χαλιά είχαν αρπάξει και καίγονταν άσπλαχνα.

Την ίδια στιγμή ο πολυέλαιος ξεκόλλησε με θόρυβο από τη βάση του και έφυγε με ορμή προς το πάτωμα, παρασέρνοντας τον Νίκο μαζί του.

-Νίκο! φώναξε η Μαρίνα με αγωνία.

Ο Αριστείδης έτρεξε προς το μέρος του, αλλά δεν αποτόλμησε να κάνει κάτι για να τον πιάσει. Το αντικείμενο ήταν τεράστιο και βαρύ, το μόνο που μπορούσε να κάνει κανείς ήταν να το παρακολουθεί να καταρρέει με θόρυβο στο πάτωμα χωρίς να πλησιάζει πολύ. Το δωμάτιο γέμισε ξαφνικά λάμψεις και γυαλιά. Ο Νίκος κύλισε ανάμεσα σε σπασμένα κρύσταλλα και σίδερα. Ένα μεγάλο μέρος από όλα αυτά κατέληξε πάνω στα πόδια του. Για μία στιγμή όλα σταμάτησαν. Οι φωνές, οι θόρυβοι, οι φωτιές, σα να έγιναν μακρινά.

Η επιρροή του ξορκιού πέρασε απότομα, αφήνοντας πίσω της ένα κενό στα στομάχια τους. Η Άννα αναρωτήθηκε τι θα έλεγαν στην Μαγδαληνή και αμέσως κατάλαβε ότι αυτό ήταν το λιγότερο μπροστά στην καταστροφή που είχε συμβεί. Η Μαρίνα και ο Κωνσταντίνος είχαν πλησιάσει τώρα και προσπαθούσαν να τραβήξουν

τον Νίκο κάτω από τα συντρίμμια. Η Μαρίνα έσκυψε από πάνω του. Ήταν φανερό ότι κάτι προσπαθούσε να της πει, αλλά η φωνή του ήταν αδύναμη από τον πόνο και χανόταν μέσα στο θόρυβο. Ο Μάρκος πλησίασε κι εκείνος για να βοηθήσουν τον μεγαλύτερο Αθάνατο να τραβήξει τον Νίκο κάτω από τον πολυέλαιο και να τον μεταφέρει κάπου απόμερα.

6.

Οι παγιδευμένοι μάγοι πλάι στη λίμνη ήταν ιδιαίτερα κακότροποι. Το ότι είχαν συλληφθεί σίγουρα τους εκνεύριζε, και το ότι κάθονταν τώρα δίπλα στα βούρλα ανίκανοι να κουνήσουν τα χέρια και τα πόδια τους, δεν καλυτέρευε τη διάθεσή τους. Ο Νέδιστος ανησυχούσε κάπως γι' αυτούς: ήταν άραγε έτσι όπως τα έλεγε ο Αριστείδης; Το ξόρκι θα κρατούσε επ' αόριστον αν δεν αποφάσιζε κάποιος να το λύσει; Ή μήπως οι μάγοι θα κατάφερναν τελικά να ελευθερωθούν τώρα που ήταν μόνοι; Είχε περάσει αρκετή ώρα και από τη πλευρά της Βίλας δεν ακουγόταν, ούτε φαινόταν τίποτα.

Κάθε τόσο έβαζε το χέρι μέσα στο σάκο του και χάιδευε το μαχαίρι διερευνητικά. Αυτή η κίνηση τον ηρεμούσε κάπως, χωρίς να τον κάνει να ησυχάζει εντελώς. Το σκοτάδι είχε πέσει από ώρα. Η επιφάνεια της λίμνης λαμπίριζε κι εκείνοι κάθονταν ο ένας δίπλα στον άλλο χωρίς να μιλούν. Κανένας δεν το έλεγε, αλλά κατά βάθος όλοι περίμεναν ότι κάτι θα συμβεί από στιγμή σε στιγμή.

Η ώρα περνούσε αργά. Κάτι κουνήθηκε μέσα στην ησυχία και οι δύο μάγοι έγιναν ξαφνικά πιο δραστήριοι, άρχισαν να κινούνται και να ψιθυρίζουν μεταξύ τους. Προφανώς η παρουσία των Ξωτικών και των ανθρώπων δεν τους ανησυχούσε, γιατί δεν προσπάθησαν καθόλου να κρύψουν την έξαψή τους.

-Τι συμβαίνει; ρώτησε ανήσυχα ο Άρης τον Νέδιστο.

-Οι μάγοι είναι ανήσυχοι, κάτι έχουν αντιληφθεί κι αυτό φαίνεται ότι τους ταράζει. Ο Νέδιστος στράφηκε στη Μαγδαληνή: -Τι λες;

Την είδε που προσπαθούσε να συγκεντρωθεί.

-Κάτι συμβαίνει, συμφώνησε, κάτι που δεν μπορώ να εντοπίσω. Όμως νιώθω ότι σύντομα θα βρεθούμε σε κίνδυνο. Είναι σαν... κάτι να πρόκειται να έρθει μέσα από το σκοτάδι.

Η Φιδάλμα χαμογέλασε.

-Ναι, φυσικά και κάτι θα έρθει από το σκοτάδι. Το κακό είναι ότι εμείς δεν μπορούμε να τρέξουμε για να το αποφύγουμε.

Την κοίταξαν απορημένοι.

-Μας άφησαν εδώ για να τους φυλάμε, σωστά;

Είχε δίκιο. Κανένας δεν το είχε πει ευθέως, αλλά ήταν ακριβώς έτσι: δεν μπορούσαν να φύγουν και να αφήσουν τους μάγους να το σκάσουν. Ξαφνικά ένιωσαν εγκλωβισμένοι.

Κάτι άστραψε στον νυχτερινό ουρανό. Πέταξε πάνω από τα κεφάλια τους και γύρισε πίσω, το ίδιο απότομα όπως είχε έρθει.

-Τι ήταν αυτό; ρώτησε ο Άρης θορυβημένος.

-Ήταν αυτό που περιμέναμε! έκανε η Μαγδαληνή.

-Ήταν κάτι που ήρθε και έφυγε, σα να έριξε απλά μία ματιά να δει τι κάνουμε, είπε η Φιδάλμα.

-Δεν ξέρετε τι μπορεί να ήταν; ρώτησε ο Άρης τα Ξωτικά.

-Δεν ξέρουμε από μαγεία, απάντησε ο Νέδιστος υπομονετικά. Τα Ξωτικά δεν είναι μάγοι, ούτε κατά διάνοια.

-Οι αιχμάλωτοί μας δείχνουν ικανοποιημένοι πάντως, παρατήρησε ο Άρης.

Πράγματι, το ηθικό των δύο μάγων έδειχνε παράξενα αναπτερωμένο. Δεν ήταν καν μουτρωμένοι τώρα πια.

-Είναι φανερό πως ό,τι γίνεται, γίνεται γι' αυτούς, είπε ο Νέδιστος.

-Κάποιος προσπαθεί να τους ελευθερώσει, συμπέρανε η Μαγδαληνή.

-Ναι, είναι πιθανό.

-Ίσως να είναι ο μάγος που ξέφυγε.

Την ίδια στιγμή ό,τι ήταν αυτό που είχε λάμψει προηγουμένως στον νυχτερινό ουρανό, έκανε και πάλι την εμφάνισή του. Όπως και πριν, έκανε έναν γύρο από πάνω τους και στη συνέχεια εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι, στην ίδια κατεύθυνση από την οποία είχε έρθει.

Οι μάγοι δε μίλησαν, αλλά έδειξαν περισσότερο σίγουροι τώρα.

-Μου φάνηκε ότι αυτός ο αδύνατος κούνησε κάπως το πόδι του, έκανε η Φιδάλμα ανήσυχη.

-Είσαι σίγουρη; ρώτησε ο Άρης, αν και ήξερε πολύ καλά ότι δεν υπήρχε λόγος να αμφιβάλει κανένας για την όραση ενός Ξωτικού, ακόμα και μέσα στο σκοτάδι.

-Αν αρχίσουν να κινούνται... αυτό δεν είναι καθόλου καλό, είπε ο Νέδιστος.

-Ναι, ιδιαίτερα αν αρχίσουν να κουνάνε τα χέρια τους, συμφώνησε ο Άρης.

-Λοιπόν; Νομίζω πως ήρθε η ώρα να πηγαίνεις, είπε η Μαγδαληνή στο Ξωτικό.

-Να πάω πού;

-Να φωνάξεις κάποιον μάγο από τους δικούς μας. Αυτό δεν είπαν να κάνεις; Θα φτάσεις πιο γρήγορα απ' όλους μας και ίσως καταφέρεις να περάσει απαρατήρητος.

Ο Νέδιστος δίστασε.

-Να σας αφήσω μόνους εδώ; Με αυτό το πράγμα να πετάει πάνω από τα κεφάλια σας;

-Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα ενάντια σε αυτό το πράγμα, είτε είσαι εδώ είτε όχι. Ούτε και με το μαχαίρι σου, συμπλήρωσε παρατηρώντας ότι ο Νέδιστος έσφιγγε νευρικά το χέρι του μέσα στη τσάντα.

-Έχει δίκιο, είπε η Φιδάλμα. Αν είναι μαγεία, κανένας από εμάς δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Ο μόνος τρόπος για να βοηθήσεις είναι να πας να φέρεις κάποιον μάγο.

-Και αν συμβεί κάτι στο μεταξύ;

-Έχουμε πάντα τη λύση να τους παρατήσουμε και να αρχίσουμε να τρέχουμε, ό,τι και να μας είπαν, έκανε η Μαγδαληνή. Δεν περιμένουν φυσικά να μείνουμε εδώ για να πεθάνουμε.

Ο Νέδιστος σηκώθηκε απρόθυμα. Έβγαλε το μαχαίρι από τον σάκο και το έσπρωξε στο χέρι της γυναίκας.

-Ξέρω ότι δε θα το χρησιμοποιήσεις, όμως πάρ' το, της είπε. Θα νιώθω καλύτερα έτσι.

-Εντάξει, μάλλον θα νιώθω καλύτερα κι εγώ.

-Και μη διστάσετε να αρχίσετε να τρέχετε αν χρειαστεί!

Οι υπόλοιποι χαμογέλασαν άκεφα μέσα στο σκοτάδι.

Τον μετέφεραν στην άλλη άκρη του δωματίου, δίπλα στον τοίχο που βρισκόταν απέναντι από τον εξώστη και τον ξάπλωσαν σ' ένα χαλί. Από πάνω τους κρέμονταν δύο διακοσμητικά σπαθιά που είχαν γλιτώσει από τη γενικευμένη καταστροφή και ο Κωνσταντίνος ξεκρέμασε το ένα απ' αυτά. Το ζύγισε στο χέρι του χαμογελώντας μελαγχολικά.

-Φύγε αγόρι, είπε στον Μάρκο. Τώρα είναι η ευκαιρία σου, αλλιώς όλα αυτά έγιναν για το τίποτα.

Ο δρόμος προς τη σκάλα ήταν ελεύθερος προσωρινά, αλλά ο Μάρκος έδειχνε να διστάζει, δεν ήθελε να τους αφήσει, αυτά που είχαν γίνει εκεί μέσα τον τρόμαζαν και η θέα του Νίκου κουλουριασμένου στο έδαφος τον έκανε να μην μπορεί να πάρει τα πόδια του. Ο Φραντσέσκο ήταν καθισμένος λίγο πιο πέρα, με τις παλάμες καψαλισμένες και τα μάτια κλειστά. Πρέπει να πονούσε, αν και η Νατάσσα του είχε κάνει ήδη ένα πρώτο θεραπευτικό ξόρκι. Εκείνη άφησε για λίγο τον Νίκο και στράφηκε στον Μάρκο.

-Φύγε Μάρκο, είπε. Οι αψιμαχίες εδώ δεν έχουν τέλος και το μόνο που μπορεί να τις λήξει είναι να νικήσεις τον Άιζακ. Ξεκίνα!

-Κι εσείς;

-Θα προσπαθήσουμε να τον πάρουμε έξω, είπε ο Κωνσταντίνος. Αλλά εσύ φύγε, πριν προλάβουν να ανασυνταχτούν και μας επιτεθούν ξανά.

-Αλλά ο Βροχοποιός…

Ο Φραντσέσκο άνοιξε τα μάτια του και ανασηκώθηκε.

-Είμαι έτοιμος, είπε σταθερά.

-Μπορώ να πάρω μαζί μου την Άννα…

Την αναζήτησε με το βλέμμα. Η ιδέα να την πάρει μαζί του δεν του άρεσε, τα ξόρκια που έκαναν οι αντίπαλοι μάγοι την έκαναν να θέλει να πετάξει κι αυτό τον άγχωνε.

-Όχι, θα έρθω εγώ, ξανάπε ο Φραντσέσκο και σηκώθηκε. -Αυτή είναι η αποστολή μου, θυμάσαι;

Διέσχισαν το δωμάτιο μαζί. Σε λίγο θα ήταν στη σκάλα, αλλά αυτό δε σήμαινε και πολλά. Ήξερε ότι υπήρχαν κι άλλα πρόσωπα στη Βίλα και, απ’ ό,τι μπορούσε να καταλάβει, τα περισσότερα απ’ αυτά δεν ήταν με το μέρος τους.

Στην αίθουσα πίσω τους επικράτησε ξανά ένα χάος από φωτιές που εκτοξεύονταν προς όλες τις κατευθύνσεις. Οι δύο εναπομείναντες μάγοι του Άιζακ είχαν αποκαλυφθεί και έδειχναν λυσσασμένοι. Ο στόχος τους ήταν κυρίως ο Αριστείδης, ίσως να θεωρούσαν τους υπόλοιπους ασήμαντους. Εκτόξευαν εναντίων τους ένα πλήθος ξορκιών, που εκείνος απέκρουε στωικά, ενώ η Νατάσσα προσπαθούσε να συνεφέρει τον Νίκο.

«Πρέπει απλά να κερδίσουν χρόνο και να κρατήσουν τους μάγους απασχολημένους για να μην τους δοθεί η ευκαιρία να μας ακολουθήσουν», σκέφτηκε

ο Μάρκος. «Και μετά να φύγουν, να βγουν έξω στον ανοιχτό χώρο όσο πιο γρήγορα μπορούν». Αγχώθηκε και έσπρωξε απαλά τον Φραντσέσκο να βιαστεί, έπρεπε να βρεθούν στον πάνω όροφο γρήγορα! Στο μεταξύ οι μάγοι φαίνεται πως τον εντόπισαν και τώρα βάλλονταν εναντίων του.

Πίσω τους ο Αριστείδης σήκωσε τον Ανεμόστροφο: από την άκρη του φάνηκε να εκβάλει ένας ανεμοστρόβιλος. Γινόταν όλο και πιο δυνατός καθώς ανέβαινε προς το ταβάνι. Στο πέρασμά του παρέσυρε τα πάντα. Τα πιο ελαφριά αντικείμενα σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και στροβιλίστηκαν στο δωμάτιο. Αποκαΐδια και στάχτες γέμισαν τον αέρα. Τα χαλιά ανασηκώθηκαν όπου δεν πατούσε κάτι βαρύ επάνω τους. Τα κύματα μαγείας που αιωρούνταν προς το μέρος τους πέταξαν ανήμπορα σαν κύκλοι καπνού και τελικά διαλύθηκαν. Ο Αριστείδης έστρεψε τον ανεμοστρόβιλο προς τη σκάλα. Η πίστα καθάρισε αμέσως από καπνούς, φωτιές και αντικείμενα και οι άνθρωποι εξαφανίστηκαν στις σκιές προσπαθώντας να προφυλαχτούν.

-Φύγετε! φώναξε. Δεν μπορώ να το κάνω για πολλή ώρα αυτό!

Ο Φραντσέσκο έτρεξε. Ο Μάρκος έτρεξε πίσω του. Ανέβηκαν τα πρώτα σκαλιά. Η σκάλα ήταν φαρδιά και ψηλή. Στο ημίφως που είχε πέσει στο δωμάτιο μετά την πτώση του μεγάλου πολυελαίου, η κορυφή της δε φαινόταν καθαρά. Ωστόσο έγινε αμέσως φανερό ότι κάτι γινόταν εκεί!

-Προσέξτε! άκουσε τη φωνή της Νατάσσας από μακριά.

Ξαφνικά κάτι μεγάλο υλοποιήθηκε σαν από το πουθενά και ήρθε προς το μέρος τους.

-Τι είναι; έκανε ο Μάρκος έκπληκτος.

Ήταν ένα ζώο! Ένας μεγάλος, μαύρος λύκος που κατέβαινε αργά. Είχε φτάσει ήδη μερικά σκαλιά πάνω από αυτούς. Σταμάτησε εκεί και κοιτούσε τους εισβολείς γρυλίζοντας μανιασμένος, ήταν βέβαιο πως δεν είχε σκοπό να τους αφήσει να περάσουν και στο μεταξύ ζύγιζε την κατάσταση για το αν άξιζε το κόπο να τους επιτεθεί ή όχι. Ο Μάρκος στήριξε το Άστραπλον όρθιο στον ώμο του και άπλωσε τα χέρια με τις παλάμες ανοιχτές προς το μέρος του. Αυτή η κίνηση τον σταμάτησε για λίγο, αλλά ήταν φανερό ότι δε θα μπορούσε να τον κρατήσει για πολλή ώρα.

-Ο Άπορτος! ψέλλισε ο Βροχοποιός. -Τα πράγματα που υλοποιεί δεν είναι ψευδαισθήσεις!

Πίσω τους άκουγε φασαρία. Στον εξώστη είχαν εμφανιστεί πάλι οι μάγοι και η Νατάσσα με τον Αριστείδη φαίνεται ότι χρησιμοποιούσαν όλη την ενέργειά τους για να τους σταματήσουν.

Το ζώο γρύλισε απειλητικά. Η αντίσταση του Μάρκου φαίνεται ότι το ενοχλούσε. Ο Μάρκος ίδρωνε Οι φλέβες στο μέτωπό του είχαν εξογκωθεί, κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια να κρατάει το ζώο και δεν ένιωθε ότι θα τα κατάφερνε για πολύ ακόμα. Του φάνηκε ότι πέρασε ατελείωτη ώρα. Μετά, κάποιος έφτασε δίπλα του. Στράφηκε και είδε τον Νέδιστο. Σάστισε. Αναρωτήθηκε τι δουλειά είχε το Ξωτικό εκεί. Σκέφτηκε ότι θα τον είχε καλέσει ο Κωνσταντίνος όταν είδε τον λύκο. Τον κοίταξε: το πρόσωπό του ήταν ήρεμο και οι κινήσεις του αργές και σταθερές. Ανέβαινε αποφασιστικά, ένα ένα σκαλί χωρίς να μιλάει και χωρίς να δείχνει φόβο. Τους προσπέρασε.

-Πρόσεχε, ψιθύρισε ο Φραντσέσκο σα να έλεγε μια προσευχή.

Ο Νέδιστος δεν του έδωσε σημασία. Πλησίασε το ζώο. Έφτασε πολύ κοντά του και έσκυψε προς το μέρος του. Εκείνο τον ζύγισε με βλέμμα αβέβαιο. Η παρουσία ενός Ξωτικού ήταν μια καινούρια αίσθηση γι' αυτό. Ο Νέδιστος άπλωσε το χέρι του, όπως κάνει κανείς με έναν σκύλο. Ο λύκος έχασε το ενδιαφέρον του γι' αυτούς και στράφηκε αργά στο χέρι του Ξωτικού.

Ο Μάρκος χαλάρωσε. Κατάλαβε ότι κρατούσε την αναπνοή του. Είδε τον λύκο να πλησιάζει αργά το χέρι του Νέδιστου και να απλώνει το μουσούδι του για να το μυρίσει. Το Ξωτικό του μουρμούρισε κάτι καθησυχαστικό. Το επόμενο λεπτό του χάιδευε το κεφάλι και αυτό, απ' όλα τα πράγματα που συνέβαιναν ταυτόχρονα μέσα την αίθουσα, ήταν το πιο παράδοξο. Στη συνέχεια τον είδε να οδηγεί τον λύκο με αργά, σταθερά βήματα κάτω. Τους προσπέρασαν χωρίς να τους δώσουν σημασία, αφοσιωμένοι ο ένας στον άλλο. Καθώς ξεκίνησε και πάλι να ανεβαίνει, είδε με την άκρη του ματιού του τον Νέδιστο να οδηγεί το θηρίο στην πόρτα και να το αφήνει να ξεχυθεί έξω, στο σκοτάδι του Νησιού. Αναρωτήθηκε μόνο για μια στιγμή αν θα δημιουργούσε κάποιο πρόβλημα σε αυτούς που κάθονταν και περίμεναν στην όχθη της λίμνης και μετά έτρεξε πίσω από τον Βροχοποιό, στον διάδρομο του πρώτου ορόφου.

Μόλις απομακρύνθηκαν λίγα βήματα από τη σκάλα επικράτησε ησυχία, που φάνηκε παράξενη μετά από το κομφούζιο του ισογείου. Παρατήρησε με έκπληξη πως

όλα εδώ ήταν ταχτοποιημένα και ήρεμα. Παρατήρησε το κομψό, μακρόστενο χαλί που ακολουθούσε τον διάδρομο σε όλο το μήκος του, με τις επαναλαμβανόμενες, περίτεχνες περικοκλάδες στο κέντρο. Παρατήρησε ακόμα και ότι οι τοίχοι ήταν επενδυμένοι με ταπετσαρία. Το μυαλό του χρειαζόταν να απασχοληθεί με κάτι απλό και γήινο για να μπορέσει να ξεπεράσει το σοκ των τελευταίων λεπτών.

Προχώρησαν αρκετά, χωρίς να συναντήσουν κανένα εμπόδιο. Ο διάδρομος πήγαινε γύρω γύρω τον όροφο και το μόνο που συναντούσαν ήταν κλειστές πόρτες δεξιά και αριστερά τους. Πού και πού ξεχώριζε κάποιο από τα σαλονάκια όπου περνούσαν τα βράδια τους οι ένοικοι. Ο Μάρκος σταμάτησε.

-Ξέρεις πού πάμε;

-Ναι, στο εργαστήριο του Άιζακ, είπε ο Φραντσέσκο αφηρημένα.

-Αλλά ξέρεις σίγουρα πού είναι;

-Ξέρω. Υπάρχει μία πόρτα στο υπόγειο που συνδέεται με το υπόγειο που πύργου. Μπορώ να σε οδηγήσω μέχρι εκεί, αλλά δεν μπορώ να διαβώ την πόρτα. Λένε ότι ο πύργος του Μάγου έχει μεγάλη μαγική ενέργεια και οι απλοί άνθρωποι δεν μπορούν να την αντέξουν.

-Δε χρειάζεται να με οδηγήσεις πέρα από την πόρτα, αρκεί να καταφέρουμε να την ανοίξουμε.

-Δε νομίζω ότι εκείνη η πόρτα κλείνει έτσι κι αλλιώς.

-Αλλά δεν είπες ότι είναι στο υπόγειο; Τότε γιατί τόση προσπάθεια για να φτάσουμε αυτή τη σκάλα που ανεβαίνει; Τι δουλειά έχουμε σ' αυτόν τον όροφο;

-Δεν είναι εύκολο να φτάσουμε στην πόρτα του πύργου. Είναι στην άλλη άκρη της Βίλας και, όπως έχεις διαπιστώσει, το μέγεθός της δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητο. Αυτός ο όροφος έχει και μία δεύτερη σκάλα που κατεβαίνει στην άλλη πλευρά του ισογείου. Από εκεί θα βγούμε στους βοηθητικούς χώρους. Ο δρόμος περνάει μέσα από τις κουζίνες, από εκεί θα κατεβούμε στα κελάρια στη νότια πλευρά του κτιρίου.

Τον κοίταξε αβέβαιος.

-Κατάλαβες; ρώτησε ο Φραντσέσκο.

-Όχι, αλλά αρκεί να ξέρεις εσύ. Δεν υπάρχει περίπτωση να το βρω μόνος μου έτσι κι αλλιώς.

-Έχουμε να διασχίσουμε πολλούς χώρους και φοβάμαι ότι θα υπάρχουν κι άλλα άτομα που θα προσπαθήσουν να μας σταματήσουν, καθώς και παγίδες.

-Χμ! έκανε ο Μάρκος σκεφτικά. Αναρωτήθηκε για άλλη μία φορά αν έκανε καλά που εμπιστευόταν αυτόν τον, σχεδόν άγνωστο, άντρα. Τον άφησε να προχωρήσει μπροστά και τον ακολούθησε.

Περπάτησαν ήσυχα στον σκοτεινό διάδρομο. Το χαλί έπνιγε τα βήματά τους και ασυναίσθητα προσπαθούσαν να κάνουν όσο λιγότερο θόρυβο μπορούσαν. Κάτι τέτοιο βέβαια δεν είχε νόημα, όποιος ήθελε να τους βρει, σίγουρα δε θα το έκανε με την ακοή. Ο Μάρκος σκέφτηκε ξανά τους φίλους του στο ισόγειο. Αναρωτήθηκε τι να γινόταν τώρα εκεί κάτω, πώς τα κατάφερναν και τι να έκανε ο Νίκος. Ο διάδρομος έδειχνε ατελείωτος. Τελικά έφτασαν στη δεύτερη σκάλα. Ήταν ξύλινη και μεγάλη. Κατέβηκαν τα πρώτα σκαλιά και ο Φραντσέσκο σταμάτησε απότομα.

-Φωτιά!

Υπήρχε πράγματι φωτιά, είχε ανάψει την ώρα που πατούσαν το πρώτο σκαλί και δυνάμωνε όσο κατέβαιναν.

-Εκεί! φώναξε δείχνοντας κάτω.

Μία γυναίκα στεκόταν στο κάτω επίπεδο μόνη της, με τα μάτια καρφωμένα στα σκαλιά μπροστά τους, χαμένη σ' ένα είδος έκστασης.

-Βερόνικα! έκανε ο Φραντσέσκο αναγνωρίζοντάς την. Η γυναικά δε γύρισε, ούτε άφησε από τα μάτια τον στόχο της.

-Τι κάνει; ρώτησε ο Μάρκος.

Ο Φραντσέσκο αναστέναξε αγχωμένος.

-Έχει μία ικανότητα που την λένε πυροκίνηση. Δεν πετάει φωτιές όπως η Μυρτώ, αλλά καταφέρνει να καίει αντικείμενα όταν τα κοιτάει για πολλή ώρα. Και τώρα καίει τη σκάλα, προσπαθεί να μας αποκόψει από τον κάτω όροφο. Μπορείς να τη σταματήσεις;

Ο Μάρκος σκεφτόταν. Πώς μπορούσε να σταματήσει κάτι τέτοιο; Η Μαρίνα έδειχνε μία ευκολία στο να σβήνει τις φωτιές, αλλά ο Μάρκος δεν είχε ιδέα πώς το έκανε. Άπλωσε το Άστραπλον προς τη Βερόνικα. Δεν μπορούσε να φέρει νερό, όπως έκανε η Μαρίνα, παρ' όλα αυτά είδε τη γυναίκα να ταλαντεύεται προσπαθώντας να μη χάσει την αυτοσυγκέντρωσή της. Τελικά τα παράτησε. Δεν μπορούσε να αντισταθεί σ' αυτό που έκανε ο Μάρκος.

Κι ο ίδιος άργησε να συνειδητοποιήσει πως έκανε το ξόρκι με το οποίο είχε τραβήξει την Άννα, τη μέρα που είχε πάει να τον βρει στην Τριανταφυλλιά. Την είδε να μην μπορεί να ελέγξει τα βήματά της και να τρεκλίζει προς το μέρος του. Μετά

σταμάτησε: ο Μάρκος είχε διακόψει το ξόρκι. Η Βερόνικα είχε φτάσει μέχρι το σημείο που η σκάλα καιγόταν με δυνατές φλόγες, ήταν αδύνατο να την κάνει να προχωρήσει άλλο χωρίς να καεί. Ελεύθερη από τον αποκλεισμό του μάγου, στράφηκε και εξαφανίστηκε στο βάθος του διαδρόμου. Η δουλειά της είχε γίνει: η φωτιά ήταν τέτοια που ήταν αδύνατο να περάσουν πια από τη σκάλα.

-Δεν μπορείς να τη σβήσεις; επέμεινε ο Φραντσέσκο.

-Όχι, είπε ο Μάρκος με σιγουριά. -Δεν υπάρχει άλλος δρόμος;

-Όχι, απ' όσο ξέρω. Πρέπει να περάσουμε από εδώ ή να γυρίσουμε στη μεγάλη αίθουσα. Μπορούμε να διασχίσουμε τις φλόγες;

-Ναι, αν θέλουμε να καούμε!

Στέκονταν αβέβαιοι και κοιτούσαν τη φωτιά να καταπίνει την μοναδική τους διέξοδο. Ο Μάρκος δοκίμασε πάλι με το Άστραπλον, χωρίς αποτέλεσμα. Μπορούσε να ανάβει φωτιές εύκολα, αλλά να τις σβήνει…

Ένα κύμα κρύου αέρα ήρθε από πίσω τους. Ο Φραντσέσκο τον τράβηξε στο πλάι, καθώς στον μυαλό του ήρθε ο τρόπος που πάγωναν καμιά φορά τα πιόνια του σκακιού όταν ο Βοριάς θύμωνε. Δεν ήταν βέβαιος αν αυτή η καινούρια επέμβαση ήταν για να τους βοηθήσει ή για να τους εξοντώσει. Ένα κύμα πάγου κάλυψε τις πιο κοντινές φλόγες. Πάλεψε μαζί τους για λίγο, τσιτσίρισε, και νερά άρχισαν να κυλούν στο κάτω πάτωμα. Το θέαμα ήταν εντυπωσιακό, η μάχη των δύο αντίθετων στοιχείων τους συνεπήρε για μερικά λεπτά. Μετά η φωτιά έσβησε και μπόρεσαν να δουν το μέγεθος της καταστροφής: ένα μεγάλο μέρος της σκάλας είχε μετατραπεί σε κάρβουνα και είχε πέσει στον κάτω όροφο. Ο Βοριάς πήρε μία ανάσα. Έδειχνε εξαντλημένος.

-Κάντε γρήγορα, τους είπε. Πηγαίνετε προς τη μικρή τραπεζαρία και μετά στις κουζίνες. Εκεί υπάρχει μία μικρή σκαλίτσα που κατεβαίνει στις αποθήκες. Ένας διάδρομος που περνάει δίπλα από τις αποθήκες οδηγεί στην μοναδική ελεύθερη είσοδο του πυργίσκου. Νομίζεις ότι μπορείς να τον οδηγήσεις; ρώτησε τον Φραντσέσκο.

-Ναι, έτσι νομίζω.

-Είμαι σίγουρος ότι ο δρόμος φυλάγεται από μαγεία. Να είστε ιδιαίτερα προσεχτικοί.

-Ευχαριστούμε, είπε θερμά ο Μάρκος, κοιτάζοντας τον σωτήρα τους που ο Βροχοποιός δεν είχε κάνει τον κόπο να του τον συστήσει.

-Κοίτα να σταματήσεις τον Άιζακ, τώρα είναι η ευκαιρία σου, αν νικήσει τώρα θα είναι αργά. Έτσι θα με ευχαριστήσεις, και εμένα και αρκετούς άλλους, σταματώντας αυτή την τρέλα.

Κοίταξαν την κατεστραμμένη σκάλα. Έδειχνε αδύνατο να την κατέβουν, ακόμα και τα κάγκελα είχαν καρβουνιάσει και θα έσπαγαν εύκολα αν κάποιος προσπαθούσε να κρεμαστεί επάνω τους. Έπρεπε να πηδήσουν και η απόσταση δεν ήταν καθόλου ασήμαντη.

-Εμπρός! έκανε ο Μάρκος.

-Τι εννοείς «εμπρός»;

-Θα πηδήξουμε κάτω!

-Τρελάθηκες; Δε θα είμαστε καθόλου χρήσιμοι αν σπάσουμε τα πόδια μας.

Ο Μάρκος μέτρησε με το βλέμμα την απόσταση.

-Θα σας κατεβάσω εγώ, παρενέβη ο Βοριάς. Είμαι αρκετά δυνατός, θα κρεμαστείτε από τα χέρια μου και θα πηδήξετε στο κάτω πάτωμα.

Ο Μάρκος τον κοίταξε γεμάτος αμφιβολία. Το εγχείρημα του φαινόταν επικίνδυνο και αισθανόταν ότι αν έκανε ένα τέτοιο ακροβατικό θα έχανε πέρα για πέρα την αξιοπρέπειά του, αλλά δεν υπήρχε άλλος τρόπος.

Όμως ο Φραντσέσκο φάνηκε ικανοποιημένος από τη λύση και προχώρησε μέχρι το τελευταίο σκαλί που είχε μείνει γερό. Ο Βοριάς αποδείχτηκε ότι είχε πράγματι δυνατά χέρια, πάτησε δίπλα του και κρέμασε τον Φραντσέσκο στο κενό. Από εκείνο το ύψος ήταν πλέον εύκολο να πηδήσει κάτω. Στη συνέχεια ο Βοριάς γύρισε και τον κοίταξε. Τώρα ήταν η σειρά του.

-Καλή τύχη! τους φώναξε, καθώς οι δυο τους έφευγαν ήδη βαδίζοντας βιαστικά.

Αυτός ο όροφος δεν έμοιαζε με τον προηγούμενο. Ήταν μπερδεμένος, υπήρχαν διάδρομοι που διακλαδίζονταν, δωμάτια που είχαν πίσω πόρτα, μέσα από τα οποία περνούσαν χωρίς να κόψουν ταχύτητα για να θαυμάσουν τη διακόσμηση. Ο Μάρκος είχε χάσει εντελώς τον προσανατολισμό του, αλλά ο άλλος προχωρούσε αποφασιστικά, άνοιγε πόρτες και έστριβε σε γωνίες χωρίς να διστάζει ούτε στιγμή. Ο Μάρκος καταλάβαινε πως αν για κάποιο λόγο τον έχανε δε θα μπορούσε να βρει ούτε καν την έξοδο προς τον κήπο.

Ο διάδρομος συνεχιζόταν ατελείωτα, όμως δεν έδειχνε να οδηγεί σε κανένα αναγνωρίσιμο μέρος. Ο Φραντσέσκο κοντοστάθηκε προβληματισμένος. Χωρίς να καταλαβαίνει πώς είχε γίνει αυτό, είχαν χαθεί. Τα δωμάτια που διέσχιζαν, δεν ήξερε

πια πού οδηγούσαν. Δυσκολευόταν να προσανατολιστεί. Μπερδεύτηκαν σ' έναν διάδρομο που δεν έβγαζε πουθενά και αναγκάστηκαν να γυρίσουν πίσω.

-Δεν το θυμόμουν έτσι αυτό το μέρος, ομολόγησε. Κανονικά θα έπρεπε να έχουμε βγει ήδη στην τραπεζαρία. Ίσως να είναι μαγεία, ίσως κάποιος να αλλάζει τον διάδρομο ή να προσπαθεί να μας μπερδέψει.

-Νομίζω πως είναι ο ίδιος ο Άιζακ, είπε ο Μάρκος. Πρέπει να ξέρει ότι πλησιάζουμε. Είναι παράξενο που δεν κυκλοφορεί ψυχή εδώ πέρα. Ίσως βέβαια να είναι όλοι απασχολημένοι κάτω, αλλά και πάλι…

-Θα ήταν πιο εύκολο αν αυτός ο κύριος έβγαινε έξω να μας πολεμήσει αυτοπροσώπως σαν άντρας, έκανε ο Φραντσέσκο μουτρωμένα.

-Ναι, για μας!

Δοκίμασαν έναν δευτερεύοντα διάδρομο, αλλά βγήκαν σ' ένα δωμάτιο με μία δεύτερη πόρτα η οποία τους οδήγησε ξανά στην αφετηρία. Δεξιά τους είδαν την κατεστραμμένη σκάλα, την οποία είχαν αφήσει πίσω εδώ και πολλή ώρα. Έμειναν για λίγο αναποφάσιστοι να κοιτούν δεξιά και αριστερά.

-Κοίτα, ας ξαναπάρουμε τον δρόμο από την αρχή πιο προσεχτικά αυτή τη φορά, ίσως να στρίψαμε κάπου λάθος, αυτή η γυναίκα μας αποπροσανατόλισε.

Ο Φραντσέσκο κούνησε το κεφάλι του με αμφιβολία.

-Εντάξει, συμφώνησε αβέβαιος.

Όλα τώρα έδειχναν διαφορετικά από πριν, δεν αναγνώριζε τίποτα, σαν να μην είχαν ξαναπεράσει από αυτό το μέρος. Έστριψαν σε μία πόρτα και βρέθηκαν ξανά μπροστά στην καμένη σκάλα.

-Κάνουμε κύκλους, είπε, και δεν μπορώ να καταλάβω πώς. Οι διάδρομοι δεν είναι οι ίδιοι όπως συνήθως, η κατεύθυνση που ακολουθήσαμε τώρα ήταν εντελώς τυχαία κι όμως βρεθήκαμε ξανά στη σκάλα.

Έκαναν μερικά βήματα. Ο διάδρομος έδειξε να παραμορφώνεται, σα να μάκρυνε και η σκάλα απομακρύνθηκε και πάλι. Ο Μάρκος αναστέναξε.

-Δε θα μπορέσουμε να φτάσουμε ποτέ, αυτό το μέρος είναι παγιδευμένο, είπε. Σταμάτησε να περπατάει απότομα.

-Τι θα κάνουμε;

Ο Μάρκος δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά, χωρίς να το θέλει, είχε το μυαλό του στους φίλους του στην μεγάλη αίθουσα. Πώς να πήγαινε η μάχη εκεί; Ξαφνικά μία

άλλη σκέψη καρφώθηκε στο μυαλό του: μία σκέψη που δεν ήταν δική του, αλλά κυριαρχούσε πεισματικά καλύπτοντας όλες τις υπόλοιπες.

- Φραντσέσκο… περίμενε, είπε λαχανιασμένα. Έπρεπε να σταματήσει αυτή την άσκοπη πορεία και να συγκεντρωθεί. Δεν ήταν τηλεπαθητικός όπως ο Κωνσταντίνος και δεν είχε συνηθίσει να του μεταδίδουν τη σκέψη τους άγνωστα άτομα.

Ο Φραντσέσκο σταμάτησε και τον κοιτούσε απορημένος, περιμένοντας. Είδε ότι συγκεντρωνόταν και αναρωτήθηκε τι να συνέβαινε πάλι.

-Άκου… είναι παλαβό αυτό που θα σου πω, αλλά νομίζω ότι θα σταματήσει ο χρόνος! Είναι δυνατόν;

-Υπάρχει μία γυναίκα που το κάνει αυτό εδώ στο Νησί, αλλά εσύ πώς το ξέρεις;

-Κάποιος μιλάει μέσα στο μυαλό μου, μου μεταδίδει τη σκέψη του. Ο χρόνος θα σταματήσει, αλλά νομίζω ότι εγώ θα μπορέσω να κινηθώ μέσα σ' αυτόν. Η φωνή θα με καθοδηγήσει.

-Αυτό είναι αδύνατο.

-Θα με καθοδηγήσει μέχρι τον Πυργίσκο.

-Μάρκο, αυτό δεν μπορεί να υπάγεται στις ικανότητες αυτής της γυναίκας, αυτό δείχνει να είναι μαγεία. Πρέπει να είναι παγίδα, ίσως το έχει οργανώσει ο Άιζακ.

-Μπορεί η γυναίκα που λες να συνεργάζεται με κάποιον άλλο, κάποιον που να μπορεί να μεταδίδει τη σκέψη του. Δεν υπάρχουν τέτοια άτομα εδώ στο Νησί;

-Ναι, υπάρχουν φυσικά, αλλά δε θα με εκπλήξει αν χαθείς για τα καλά ή αν βρεθείς στο έλεος του Άιζακ.

-Όμως εγώ θέλω να τον συναντήσω, έτσι δεν είναι; Ίσως αυτός να είναι ο μοναδικός τρόπος για να τα καταφέρω. Είναι φανερό ότι η πορεία έχει τελειώσει για μας, δε θα βρούμε ποτέ από μόνοι μας τη διαδρομή που έχεις στο μυαλό σου, ούτε και καμία άλλη. Δεν μπορούμε να νικήσουμε τη Βίλα και τους κατοίκους της, είναι πολλοί και δεν ξέρουμε πού κρύβονται και τι θα κάνουν την επόμενη στιγμή. Αν η φωνή με καθοδηγήσει, εγώ θα πάω. Κι εσύ… θα μπορέσεις να βγεις έξω χωρίς να περάσεις από τη μεγάλη αίθουσα;

-Αν η μαγεία που μας μπερδεύει λυθεί, υπάρχουν πολλοί τρόποι να βγω έξω.

Ο Φραντσέσκο δεν κινιόταν πια. Τίποτα δεν κινιόταν, τίποτα δεν ακουγόταν, ούτε ανάσα. Τα αστέρια έξω από το παράθυρο έδειχναν να έχουν μείνει μετέωρα στον ουρανό. Στον διάδρομο έπεσε ξαφνικά απόλυτο σκοτάδι. Ο Μάρκος έψαξε με

τρεμάμενα χέρια τον σάκο του και έβγαλε μία μικρή μωβ πέτρα. Θυμήθηκε φευγαλέα το όνομά της: *Κινούμενο Αστέρι*.

-ΦΕΞΕ! ψιθύρισε.

Αμέσως η πέτρα εξέπεμψε ένα μικρό φως που φώτισε απαλά τον χώρο σε μικρή ακτίνα γύρω του. Πήρε μία ανάσα και ακολούθησε τη φωνή.

Η Άννα έκοβε βόλτες στον αέρα πάνω από τη λίμνη, ήσυχα. Από κάτω, η Μαγδαληνή, η Φιδάλμα και ο Άρης, κάθονταν αμίλητοι, ρίχνοντάς της πού και πού κλεφτές ματιές. Ο Ζαφείρης περίμενε κρυμμένος στο σκοτάδι. Όταν η Άννα άρπαζε τη σφαίρα θα ξεκινούσε το δικό του μέρος: καταρχήν θα έκανε ξανά το ξόρκι που θα έδενε τους δύο μάγους, το οποίο έδειχνε τώρα εντελώς ξεχαρβαλωμένο. Μετά θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τη σφαίρα για να απενεργοποιεί τα μάγια οποιουδήποτε είχε σκοπό να του αρπάξει τους αιχμαλώτους ή να επιχειρήσει κάτι εναντίον τους. Η υπόθεση ήταν απλή και εύκολη, αρκεί η Άννα να έπιανε τη σφαίρα. Αρκεί η σφαίρα να ξαναεμφανιζόταν σύντομα. Ήδη οι δύο μάγοι μπορούσαν να κινηθούν σε ικανοποιητικό βαθμό, αυτό ο Ζαφείρης το ήξερε κι ας μην τους είχε εξετάσει από κοντά. Έλπιζε να μην κατάφερναν να ελευθερωθούν εντελώς και επιτεθούν στους δικούς τους πριν προλάβει να επέμβει.

Η Άννα στριφογύριζε αργά στο σκοτάδι, κρατώντας το μυαλό της κλειστό, όπως της είχε ζητήσει ο Ζαφείρης. Αυτό είχε ένα πρόσθετο όφελος: εμπόδιζε τη Μαγδαληνή να διαισθανθεί την ανησυχία της, τις τύψεις της που δεν της είχε μιλήσει ακόμα για τον Νίκο… πόσο άσχημα να ήταν τα πράγματα; Ούτε εκείνος ούτε ο Νέδιστος δεν είχαν επιστρέψει ακόμα από τη Βίλα… Η Άννα έφερε αμέσως στο μυαλό της το δάσος με τα κίτρινα δέντρα στην Τριανταφυλλιά.

Κάτι άστραψε στον ουρανό, όχι πολύ πιο ψηλά από εκείνη. Έστρεψε αμέσως την προσοχή της σ’ αυτό: έβγαλε μία και μόνη λάμψη και μετά έσβησε και γύρισε προς τα πίσω, ακριβώς όπως το είχε περιγράψει ο Νέδιστος. Στράφηκε και το ακολούθησε. Δεν ήταν δύσκολο: με μία απότομη κίνηση το άρπαξε μέσα στο σκοτάδι.

Κεφάλαιο 3: στο εργαστήριο του Μάγου

1.

Στάθηκε απέναντι από τον Άιζακ για άλλη μία φορά, μπροστά στην είσοδο του μαγικού εργαστηρίου. Το Άστραπλον, ίσως επηρεασμένο από τη μαγική ενέργεια του χώρου, εξέπεμπε ένα αμυδρό άσπρο φως. Το βλέμμα του έπεσε αμέσως στο Σκήπτρο που στεκόταν σε μία γωνία ασάλευτο. Ο Μάρκος το κοίταξε άπληστα κι εκείνο, σα να ανταποκρίθηκε στο βλέμμα του, έβγαλε μία μικρή λάμψη. Ο Άιζακ τον κοιτούσε ίσια στα μάτια και το βλέμμα του ήταν σκληρό και διεισδυτικό.

-Βλέπω επέστρεψες, του είπε ψυχρά. Και όχι μόνος σου. Έφερες έναν ολόκληρο στρατό για να κατακτήσει τη Βίλα! Θέλησες να κάνεις τους ανθρώπους μου να με προδώσουν. Συγχαρητήρια, φαίνεται ότι τα κατάφερες. Όμως εγώ δεν έχω πει ακόμα την τελευταία μου λέξη. Και ξέρεις φυσικά πως, ό,τι και να κάνατε εκεί κάτω, την τελευταία λέξη θα την πω εγώ, εδώ μέσα.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του. Δεν είχε καμία αμφιβολία γι' αυτό.

-Και βλέπω ότι κατάφερες να βρεις ένα σκήπτρο, συνέχισε ο Άιζακ. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο τελικά, ε; Τι έκανες στον μάγο που το είχε πριν;

-Αυτό δε σε αφορά.

-Εντάξει, αν το θέλεις δε με αφορά. Γιατί ήρθες εδώ Μάρκο Γούναρη; Σου είχα πει ρητά ότι δε σε θέλω ξανά στο Νησί μου.

-Ήρθα για να πάρω πίσω το Σκήπτρο μου, απάντησε ο Μάρκος ανταποδίδοντας το βλέμμα σταθερά.

Ο Άιζακ κάγχασε. -Αλήθεια; Έχεις γούστο! Και πώς σκέφτεσαι να το κάνεις αυτό; Δεν μπορείς να πάρεις με τη βία το σκήπτρο ενός άλλου μάγου, και δεν περιμένεις βέβαια ότι θα σου το δώσω με τη θέλησή μου.

-Μάλλον όχι, δεν περιμένω κάτι τέτοιο.

-Δηλαδή νομίζεις ότι θα καταφέρεις στ' αλήθεια να μου το πάρεις με το ζόρι; Ότι θα με νικήσεις εδώ, μέσα στο εργαστήριό μου; Ο Άιζακ έδειχνε να το διασκεδάζει.

-Θα δείξει, είπε ο Μάρκος. Έξω είναι οι δικοί μου και αυτή τη στιγμή που μιλάμε πρέπει να έχουν κατατροπώσει τους μάγους σου. Οι άνθρωποι που μένουν στη Βίλα δε θα μπορέσουν να φέρουν αντίσταση για πολύ ακόμα.

-Ναι, το είπαμε, ήρθες με τον στρατό σου. Σύμφωνοι. Θα ήσουν ανόητος αν έπραττες διαφορετικά. Οι δικοί σου μπορεί να νικήσουν, μπορεί και όχι, αλλά ούτε αυτό είναι ικανό να με κάνει να δώσω πίσω το Σκήπτρο. Είμαι δυνατότερος από

όλους εσάς μαζί, και άλλωστε είμαστε οι δυο μας τώρα· κανείς δε θα μπορέσει να περάσει αυτή την πόρτα αν δεν το επιτρέψω εγώ.

-Πράγματι, είμαστε οι δυο μας και δε θα ήθελα να βρεθώ στη δυσάρεστη θέση να σε σκοτώσω. Δώσε μου το Σκήπτρο, είναι κάτι που ανήκει σ' εμένα. Όλο αυτό το διάστημα με καλεί να το πάρω πίσω. Θα έχεις καταλάβει τώρα πια ότι δε θα γίνει ποτέ πραγματικά δικό σου.

-Αλήθεια; Θα έλεγα το αντίθετο. Με υπακούει απόλυτα, δε φαντάζεσαι βέβαια ότι δεν το έχω δοκιμάσει; Ξέρεις πώς έγινε και έφτασε στα χέρια σου; Υποθέτω πως δεν έχεις ακούσει ποτέ αυτό το κομμάτι της ιστορίας.

Ο Μάρκος αναστέναξε.

-Όχι, δεν το έχω ακούσει.

-Ο Ρομέσταμος ήταν ένας από τους Μεγάλους Μάγους, ο μεγαλύτερος σύμφωνα με πολλούς. Γι' αυτόν κατασκευάστηκε το Σκήπτρο και πήρε το όνομα Κεραυνοβόλος. Ήταν ένας μάγος της φωτιάς, αλλά αυτό βέβαια θα το ξέρεις. Σίγουρα είσαι κι εσύ μάγος της φωτιάς, όπως και εγώ. Οι μάγοι της Τάξης του ήταν αυτοί που μετέφεραν εδώ αυτό το Νησί και δημιούργησαν το πρώτο κάστρο.

-Ναι, μουρμούρισε ο Μάρκος ανυπόμονα.

-Η Τάξη του συνεχίστηκε για πολλές γενιές, μέχρι που έφτασε σε έναν μάγο που έφερε το όνομα Χριστόφορος Μιλβούρνιος. Και τότε δημιουργήθηκε ένα σοβαρό πρόβλημά: ο Χριστόφορος έκανε δύο γιους. Δύο γιοι, καταλαβαίνεις τι σήμαινε αυτό για έναν μάγο; Δύο γιοι, δύο ισχυροί μάγοι και μόνο ένα Σκήπτρο. Ο Χριστόφορος επέλεξε τον έναν για να το κληρονομήσει: δε γινόταν αλλιώς. Και για κάποιον λόγο που η ιστορία δεν αναφέρει επέλεξε τον νεότερο και λιγότερο δυνατό. Ο μεγαλύτερος γιος ξεκίνησε τότε μία δική του Τάξη, ήταν από τους ισχυρότερους μάγους της εποχής του, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό. Χωρίς σκήπτρο, στις επόμενες γενιές η μαγική φλόγα έσβησε και η Τάξη χάθηκε. Μέχρι που γεννήθηκα εγώ.

-Συγχαρητήρια, είπε ο Μάρκος με βαριεστημένο ύφος. -Υποθέτω ότι ο Χριστόφορος θα είχε τους λόγους του να διαλέξει τον νεότερο γιο του για να του δώσει το Σκήπτρο. Υποθέτω ακόμα ότι εκείνος ήταν ο δικός μου πρόγονος, έτσι δεν είναι; Ε λοιπόν, για λόγους που δεν αναφέρει η ιστορία, το Σκήπτρο αυτό μου ανήκει και πρέπει να ξαναγυρίσει σε εμένα.

-Κάναμε μία τίμια ανταλλαγή, παρατήρησε ο Άιζακ. Το Σκήπτρο για την κοπέλα. Τότε φάνηκες περισσότερο από πρόθυμος να μου το δώσεις.

-Ναι, αλλά οι μάγοι, όπως θα ξέρεις από πρώτο χέρι, είναι άτιμα πλάσματα. Αρκετά το συζητήσαμε, κάνε στην άκρη: ο Μάρκος σήκωσε απότομα το Άστραπλον και σημάδεψε το Σκήπτρο. Ο Άιζακ κινήθηκε γρήγορα. Μία ακτίνα πηχτού φωτός ξέφυγε από την άκρη του Άστραπλον και του έκαψε τον μακρύ μπλε μανδύα που ανέμιζε πίσω του. Ο Άιζακ σήκωσε το χέρι του χωρίς να στρέψει το βλέμμα: το Σκήπτρο πέταξε στον αέρα από την άλλη άκρη του δωματίου και προσγειώθηκε στην ανοιχτή του παλάμη με μία κομψή κίνηση. Ο Μάρκος δεν μπόρεσε να κρύψει την απογοήτευση του. Το να βλέπει το Σκήπτρο του να υπακούει με τέτοια ευκολία σε έναν άλλο μάγο του ήταν δυσβάστακτο. Η παρουσία του τον έκανε να διστάσει για μία στιγμή. Ήταν δύσκολο να επιτεθεί στο Σκήπτρο, και μόνο η ιδέα ότι θα μπορούσε να το βλάψει με κάποιον τρόπο, τον έκανε υποχωρητικό.

Ένα μικρό ραβδάκι χόρεψε φευγαλέα στο χέρι του Άιζακ. Ένας ιστός αράχνης ξεπήδησε από την άκρη του και ξετυλίχτηκε γοργά στο δωμάτιο, κολλώντας όπου ακουμπούσε με απίστευτη ευκολία. Το Άστραπλον προσπάθησε να τον κάψει υπακούοντας στην επιθυμία του Μάρκου, αλλά ο ιστός τον έφτασε γρήγορα και φάνηκε ότι θα τυλιγόταν επάνω του. Κινήθηκε προς τα δεξιά, με αποτέλεσμα τα πόδια του να μπερδευτούν σε ένα κομμάτι του ιστού που είχε φτάσει μέχρι εκεί χωρίς να το αντιληφθεί. Έπεσε στα γόνατα και ο ιστός ανέβηκε στην πλάτη και στα μαλλιά του. Ήταν αηδιαστικό και συγχρόνως τρομαχτικό και αισθάνθηκε ξαφνικά εντελώς ανέτοιμος να αντιμετωπίσει έναν πραγματικό μάγο που ήθελε στ’ αλήθεια να του κάνει κακό. Έπρεπε να κρατήσει τουλάχιστον ελεύθερα τα χέρια του, αν ακουμπούσε σ’ αυτό το γλοιώδες πράγμα θα κολλούσαν κι αυτά και τότε θα ήταν σε θέση χειρότερη από τους δύο μάγους που κάθονταν ακίνητοι κάτω στη λίμνη.

Ο Άιζακ τον κεραυνοβόλησε με το Σκήπτρο. Ο Μάρκος έσκυψε απότομα και ένα μέρος του ιστού κάηκε ακαριαία καθώς τον άγγιξε η μαγική φωτιά. Αυτό έκανε το μυαλό του να δουλέψει γρήγορα: ήταν μάγος της φωτιάς ακόμα και χωρίς το Σκήπτρο. Πλησίασε τις παλάμες του μεταξύ τους και έκλεισε τα μάτια. Αισθάνθηκε την ενέργειά του, τη μαγική του ενέργεια, να φεύγει από το σώμα του και να συγκεντρώνεται στα χέρια, όλο και πιο δυνατή, ώσπου δεν μπορούσε να την κρατήσει πια και τη διοχέτευσε σε μία μπάλα μπλε φωτιάς που έλαμψε ζωηρά ανάμεσα στις παλάμες του προσπαθώντας να εκτονωθεί. Ένοιωσε τα χέρια του να τρέμουν από την προσπάθεια να την κρατήσουν για λίγο ακόμα. Τελικά τα τίναξε προς τα πάνω και η μπάλα έσκασε σα βεγγαλικό καίγοντας τον ιστό σε αρκετά μεγάλη έκταση γύρω του.

Πυρακτωμένες κλωστές έπεσαν στο πάτωμα και ο Μάρκος κατεύθυνε μερικές από αυτές στα παπούτσια του Άιζακ. Εκείνος αναπήδησε αιφνιδιασμένος.

-Δε σε είχα για τόσο πονηρό, σχολίασε αδιάφορα, όμως ήταν φανερό ότι είχε εντυπωσιαστεί.

Ο Μάρκος σηκώθηκε και έριξε άλλη μία δέσμη καυτού φωτός με το σκήπτρο που κρατούσε. Όμως το Άστραπλον δεν ήταν τόσο γρήγορο όσο θα ήθελε. Πριν η ριπή φτάσει τον άλλο μάγο, το Σκήπτρο εκσφενδόνισε έναν κεραυνό και για πρώτη φορά ο Μάρκος είδε πώς ήταν να βρίσκεται από την απέναντι πλευρά όταν το έκανε αυτό. Μόλις που πρόλαβε να ριχτεί πίσω από μία χαμηλή ντουλάπα. Οι κρυστάλλινες σφαίρες που ήταν τοποθετημένες στο επάνω μέρος της κλυδωνίστηκαν για λίγο παράγοντας έναν μεταλλικό ήχο καθώς χτυπούσαν μεταξύ τους. Μερικές έπεσαν στο πάτωμα και έγιναν κομμάτια. Στη συνέχεια η ντουλάπα άρχισε να μετακινείται και ο Μάρκος είδε ότι ο Άιζακ τη σημάδευε. Προσπάθησε από πλευράς του να τη συγκρατήσει, αλλά αμέσως κατάλαβε ότι ήταν μία άσκοπη σπατάλη ενέργειας.

-Δεν ήρθες εδώ για να κρυφτείς με την πρώτη κακοτοπιά! τον ειρωνεύτηκε ο άλλος και η ντουλάπα γλίστρησε από μπροστά του αποκαλύπτοντάς τον. Φαίνεται ότι ο μάγος δεν ανησυχούσε να διαφυλάξει τα μαγικά αντικείμενα που διακοσμούσαν τόσο εντυπωσιακά το εργαστήριό του, όπως δεν ενδιαφερόταν και για την κατάντια στην οποία είχαν φέρει οι δικοί του τα κάτω δωμάτια. Έπρεπε να αυτοσχεδιάσει. Έπιασε το πρώτο αντικείμενο που βρήκε μπροστά του, ήταν μία σφαίρα: είδε φευγαλέα ότι περιείχε καπνό σε μία αμυδρή ροζ απόχρωση, που κινιόταν νωχελικά στο εσωτερικό. Την πέταξε στον αέρα και τη σημάδεψε με το Άστραπλον. Εκείνη έσκασε με κρότο. Κομματάκια γυαλί και ροζ ατμοί πετάχτηκαν ψηλά. Μία εικόνα από το δάσος υλοποιήθηκε για μία στιγμή στον αέρα και μετά εξαφανίστηκε. Επανέλαβε το κόλπο με τη διπλανή της· αυτή ήταν πράσινη: η εικόνα που σχημάτισε ο καπνός όταν βγήκε από το εσωτερικό έδειξε κάτι που του θύμισε το δάσος των Αθανάτων. Το κοίταξε συνεπαρμένος.

-Οι σφαίρες μου είναι πολύτιμα μαγικά αντικείμενα και η καταστροφή τους δε σε ωφελεί σε τίποτα, παρατήρησε ο Άιζακ. Στο αριστερό του χέρι κρατούσε τώρα ένα μεγαλύτερο ραβδί. Δεν κατάλαβε πώς είχε βρεθεί εκεί, αλλά η εμφάνισή του δεν του άρεσε καθόλου. Ο μάγος το κούνησε ρυθμικά κι αυτό είχε ως αποτέλεσμα οι υπόλοιπες σφαίρες να πετάξουν και να προσγειωθούν στο γραφείο, στην άλλη άκρη του δωματίου.

Ο Μάρκος κλώτσησε τη ντουλάπα και την έριξε κάτω. Ό,τι περιείχε έγινε θρύψαλα και, κρίνοντας από τον ήχο, πρέπει να ήταν γεμάτη με γυάλινα αντικείμενα. Αυτό σα να εξαγρίωσε τον άλλον. Από το Σκήπτρο ακούστηκε μία δυνατή έκρηξη και πέταξε μία μικρή πύρινη μπάλα που έφτασε μπροστά του σε κλάσματα δευτερολέπτου. Ενστικτωδώς, ο Μάρκος έκανε κάτι που δεν είχε ξαναδοκιμάσει, ούτε και είχε φανταστεί ότι θα δοκίμαζε ποτέ του. Σήκωσε το χέρι του όπως έκανε με τους καρπούς στο δάσος και σταμάτησε τη μπάλα στον αέρα. Όμως αυτή δεν ήταν μία μπάλα φωτιάς εκτοξευμένη από τη Μυρτώ· προερχόταν από το Σκήπτρο, το πιο δυνατό μαγικό αντικείμενο που υπήρχε στον κόσμο. Η παλάμη του άρχισε να καίγεται πριν τη στείλει πίσω στον Άιζακ. Ίσως να ήταν το κάψιμο που τον έκανε να θέλει να την ξεφορτωθεί μία ώρα αρχύτερα, πάντως η σφαίρα διογκώθηκε στη διαδρομή, πήρε διαστάσει μπάλας του μπάσκετ και έπεσε με δύναμη πάνω στο ανασηκωμένο Σκήπτρο.

Ο Μάρκος ταράχτηκε. Το να καταστρέψει το Σκήπτρο ήταν το τελευταίο πράγμα που επιθυμούσε. Κράτησε την ανάσα του περιμένοντας το αποτέλεσμα της πράξης του. Αυτό που έγινε τον εξέπληξε: το Σκήπτρο σα να τράβηξε τη σφαίρα. Η άκρη του έπιασε φωτιά για λίγο και ο Μάρκος φοβήθηκε ότι καιγόταν. Το γεγονός τον πανικόβαλε αφύσικα πολύ. Με μία κίνηση περισσότερο ενστικτώδη παρά λογική, στράφηκε προς την πλευρά της χύτρας που σιγόβραζε όπως πάντα στο κέντρο του δωματίου. Το υγρό που περιείχε υπάκουσε πρόθυμα στο Άστραπλον και ένα μέρος του σηκώθηκε απότομα στον αέρα και έπεσε πάνω στον Άιζακ με ορμή.

-Καλή προσπάθεια, είπε εκείνος, τινάζοντας τα νερά από τα χέρια του. Και μία απόδειξη ότι δεν ξέρεις τίποτα για το Σκήπτρο που ήρθες να διεκδικήσεις. Υποθέτω πως φαντάστηκες ότι καιγόταν! Δε σου πέρασε από το μυαλό ότι είναι ικανό να απορροφήσει τη φωτιά!

Με μια ξαφνική διάθεση επίδειξης το έστρεψε σε ένα από τα κεριά που έκαιγαν πάνω σε μία χαμηλή βιβλιοθήκη. Η φλόγα στράφηκε πρόθυμα προς το μέρος του και τελικά εγκατέλειψε το κερί και πέταξε προς αυτό. Η μύτη του άναψε για λίγο και μετά απορρόφησε τη φλόγα. Μία δεύτερη, ενισχυμένη πύρινη μπάλα εκσφενδονίστηκε προς τον Μάρκο. Την απώθησε όπως όπως με το Άστραπλον και εκείνη έσκασε πάνω σ' ένα από τα παράθυρα και έσβησε. Πήδησε πάνω στην πεσμένη ντουλάπα και, συνηθισμένος από το Σκήπτρο, άρχισε να κραδαίνει το Άστραπλον στον ελεύθερο χώρο που είχε μπροστά του. Το αποτέλεσμα ήταν μάλλον

απογοητευτικό, το Άστραπλον συνέχιζε να εκπέμπει την ήπια λευκή του ροή, χωρίς ιδιαίτερες εξάρσεις, και επιπλέον έπρεπε να φυλάγεται διαρκώς από τους κεραυνούς του Σκήπτρου, σκύβοντας συνέχεια και χάνοντας την αυτοσυγκέντρωσή του.

Πανικόβλητος ο Μάρκος συνειδητοποίησε ότι το Άστραπλον δεν ανταποκρινόταν στη θέλησή του και έφταιγε εκείνος: δεν ακολουθούσε τον ρυθμό του, δεν του έδειχνε τον απαιτούμενο σεβασμό, το ανάγκαζε να κάνει κάτι για το οποίο δεν ήταν κατάλληλο. Όμως αυτό ήταν το σκήπτρο που είχε τώρα στα χέρια του, έπρεπε να ξεχάσει τι έκανε με το άλλο και να δει τι μπορούσε να κάνει μ' αυτό. Σιγά σιγά άρχισε να το παρατηρεί πιο προσεχτικά. Ξέχασε για λίγο τον άλλο μάγο και το Σκήπτρο και προσπάθησε να αφεθεί τις προσταγές του Άστραπλον. Ένοιωσε κάτι καινούριο, το σκήπτρο της Μαρίνας διέθετε μία δική του μανία που ήταν διαφορετική και τον παρέσυρε. Σύντομα οι κινήσεις του άλλαξαν, έγιναν πιο αρμονικές, κυλούσαν συνεχόμενες, σαν χορός. Συνειδητοποίησε ότι αυτό που ξεχυνόταν τώρα από μέσα του ήταν ένα λευκό, παχύρευστο υγρό που κόχλαζε και που του προκαλούσε ένα είδος ευφορίας. «Αυτή είναι η μαγεία του νερού!» σκέφτηκε συνεπαρμένος και την κατεύθυνε στο ταβάνι πάνω από τον Άιζακ. Τον είδε να διστάζει. Πρέπει να δημιούργησε ένα είδος ασπίδας, αλλά εκείνος συνέχισε, ενθουσιασμένος από την καινούρια δυνατότητα.

Ο Άιζακ συνήλθε γρήγορα από το ξάφνιασμά του. Ένας κεραυνός έσκισε τον αέρα του δωματίου, αλλά ήταν άστοχος και καψάλισε μερικά από τα δοκάρια της οροφής. Μία ακόμα μπάλα φωτιάς έφυγε προς τον Μάρκο, κι εκείνος προσπάθησε να τη στείλει πίσω με τη ροή του υγρού, αλλά η φωτιά ήταν πιο δυνατή και το σημάδι του δεν ήταν πολύ καλό. Η μπάλα ξέφυγε από τον στόχο της και προσέκρουσε στον Μαύρο Καθρέφτη που στεκόταν αγέρωχος στη βάση του. Ο θόρυβος που ακούστηκε ήταν εκκωφαντικός. Όλο το δωμάτιο βούιξε και τραντάχτηκε, πιθανώς να έγινε το ίδιο με ολόκληρο τον πύργο. Ακολούθησε ένας εκτεταμένος σεισμός που έκανε πολλά από τα αντικείμενα που ισορροπούσαν επάνω στις βιβλιοθήκες και στα τραπέζια να κλονιστούν επικίνδυνα. Πολλά βιβλία έπεσαν στο πάτωμα. Ο Άιζακ θύμωσε για τα καλά. Πλήθος κεραυνών ξέφυγαν από το Σκήπτρο καθώς το κράδαινε πάνω από το κεφάλι του. Ο Μάρκος ήξερε καλά αυτή την κίνηση. Αυτομάτως κουλουριάστηκε στο έδαφος, στο μυαλό του ήρθε ο Αριστείδης για κάποιον ανεξήγητο λόγο και έκλεισε τα μάτια προσπαθώντας να συγκεντρωθεί.

-ΑΣΠΙΔΑ! μουρμούρισε. Πραγματικά η αόρατη προστατευτική ασπίδα τον τύλιξε αμέσως και οι περισσότεροι κεραυνοί χτύπησαν επάνω της και εξοστρακίστηκαν. Ωστόσο η ζέστη τους του τσουρούφλισε τα μαλλιά και τα ρούχα. Σε λίγο όλα έκαιγαν: από την οροφή του δωματίου έπεφταν παντού αναμμένες σπίθες και καυτές στάχτες. Ο Άιζακ κινούσε το Σκήπτρο με σιγουριά, κατευθύνοντας την πύρινη βροχή προς τον Μάρκο. Εκείνος έμενε στο πάτωμα διατηρώντας ενεργή την ασπίδα. Αυτή η διαδικασία τον εξάντλησε γρήγορα. Κατάλαβε ότι αν δεν αντιδρούσε εγκαίρως, δε θα μπορούσε να ξανασηκωθεί σύντομα στα πόδια του. Τα βλέμμα του θόλωσε από την προσπάθεια, αλλά με την άκρη του ματιού του είδε ότι ο άλλος είχε στρέψει την προσοχή του, και το Σκήπτρο, σε κάτι διαφορετικά απ' αυτόν. Συνειδητοποίησε ότι ήταν η χύτρα, η οποία σταδιακά έπιασε να κοχλάζει όλο και δυνατότερα, μέχρι που το περιεχόμενό της άρχισε να εξατμίζεται γεμίζοντας με ατμούς το δωμάτιο. Ζαλίστηκε. Συνειδητοποίησε ότι ήταν πεσμένος μπρούμυτα στο έδαφος και δεν είχε πια τον έλεγχο των μελών του. Συγκέντρωσε την προσοχή του στα χέρια του, αλλά ήταν αδύνατο να τα κινήσει. Ένιωθε παράλυτος. Και το μυαλό του είχε αρχίσει να παραλύει. Γύρω του υπήρχαν καπνοί, στάχτες και θρύψαλα και μια μυρωδιά θειαφιού. Αισθάνθηκε έντονη την ανάγκη να πιει αλκοόλ. Ήταν παράξενο που το σκέφτηκε αυτό, εκείνη ειδικά τη στιγμή.

Το μυαλό του πήρε άλλες διαδρομές. Αναρωτήθηκε πώς κατάφερε να μπλέξει σ' αυτή την περιπέτεια. Δεν ήθελε να είναι μάγος. Όλη τη ζωή του είχε κοπιάσει γι' αυτό και τα πήγαινε αρκετά καλά μέχρι που εμφανίστηκε αυτή η υπόθεση και τον έβγαλε από τον δρόμο του. Η μητέρα του απογοητεύτηκε μαζί του. Είχε ελπίσει κι εκείνη πως ο γιος της δε θα ακολουθούσε τα ίχνη του πατέρα του. Και έπειτα, ήταν φανερό ότι δεν ήταν και κανένας σπουδαίος μάγος, ο Άιζακ τον είχε βάλει εύκολα κάτω. Είχε αποτύχει. Για πολλά χρόνια ήταν ένας αποτυχημένος μουσικός και μετά ξαφνικά έπαψε να είναι τόσο αποτυχημένος όσο πριν. Αλλά ούτε αυτό το είχε επιδιώξει. Εκείνος θα προτιμούσε να είχε μείνει στο σπίτι του μαζί με την Άννα, να συνεχίσει να πίνει ήρεμα και να βγάζει το ψωμί του με μικρές ορχήστρες σε κέντρα. Δεν ήταν άνθρωπος για μεγάλα πράγματα. Θα είχε συνεχίσει την ζωή του έτσι, κάνοντας μικρά και ασήμαντα για πάντα, αν δεν ήταν εκείνη. Του άρεσε να είναι ασήμαντος. Η Άννα ίσως τον ήθελε σπουδαίο, αλλά έτσι είναι οι γυναίκες, έχουν προσδοκίες από τον άντρα που ερωτεύονται. Ή έτσι υπέθετε. Δεν ήθελε να σώσει τον κόσμο. Είχε απλά παρασυρθεί για λίγο αλλά είχε κάνει λάθος. Αν μπορούσε θα τα

έπαιρνε όλα πίσω, θα επέστρεφε στην Τριανταφυλλιά, θα περνούσε κανένα μήνα πίνοντας ουίσκι και μετά θα ασχολιόταν με την κληματαριά του. Η Φιδάλμα είχε πει ότι είχε ακόμα ζωή μέσα της. Το σπίτι χρειαζόταν επισκευές. Θα έπρεπε να καταστρέψει και το «εργαστήριό του». Ήταν μία γελοία ιδέα από την αρχή άλλωστε. Όμως αντί γι' αυτό ήταν παράλυτος σε ένα άλλο Σύμπαν, σε ένα εργαστήριο ενός άλλου μάγου, το οποίο είχε προλάβει να κάνει γυαλιά καρφιά σε λίγα μόνο λεπτά. Κρίμα. Ήταν ένα ωραίο μέρος και δεν του άξιζε να καταστραφεί έτσι.

Αναρωτήθηκε γιατί τα σκεφτόταν τώρα όλα αυτά· μετά ξαφνικά κατάλαβε: πέθαινε. Ήταν στα πρόθυρα του θανάτου, ο επόμενος Κόσμος που θα επισκεπτόταν θα ήταν και ο τελευταίος. Προσπάθησε να σηκώσει το κεφάλι του: άδικος κόπος. Τίποτα δεν κουνιόταν και επιπλέον ήταν τυφλός. Το μάτια του έβλεπαν μόνο σκοτάδι και τα αφτιά του δεν άκουγαν παρά ένα βουητό. Αλλά ίσως να ήταν καλύτερα έτσι. Η Άννα δεν πίστευε σ' αυτόν, είχε φέρει μαζί της ολόκληρο στρατό για να κατακτήσει τη Βίλα, ενώ εκείνος το μόνο που ήθελε ήταν να πάρει πίσω το Σκήπτρο. Δεν έπρεπε να το είχε δώσει ποτέ. Αυτό το τρομερό αντικείμενο… σε όλη του τη ζωή τον έλκυε και τον απωθούσε. Το είχε μισήσει όσο τίποτα άλλο και το είχε αγαπήσει· γιατί άραγε; Δεν τον ενδιέφερε η κληρονομιά της οικογένειάς του, ούτε τα κειμήλια, ούτε η δύναμη. Όμως ήταν δικό του. Αυτό το αντικείμενο ήταν το μοναδικό πράγμα που του άνηκε. Αυτή η ιδέα μετατράπηκε σε εμμονή στο μυαλό του: δεν τον ενδιέφερε το σπίτι, ούτε τα μουσικά του όργανα, ποτέ του δεν είχε αποχτήσει αυτοκίνητο και ό,τι άλλο είχε στην κατοχή του, βιβλία, CD, έπιπλα, ήταν ασήμαντα. Δε δενόταν με τα αντικείμενα. Το μόνο που αγαπούσε πραγματικά ήταν αυτό. Και αυτό ήταν ακόμα κάπου εκεί κοντά, το αισθανόταν στον ίδιο χώρο να τον καλεί! Ήταν σα να έφτανε να ανοίξει τα μάτια του και να το κοιτάξει, για να μπορέσει να το πάρει πίσω.

Να ανοίξει τα μάτια του. Μήπως δεν ήταν στ' αλήθεια τυφλός, απλά τα κρατούσε κλειστά; Ξόρκια της ψυχής και του πνεύματος, είχε πει η Νατάσσα Καπουράκη. Ήταν ένα ξόρκι! Η χύτρα έβραζε. Το δωμάτιο είχε γεμίσει ατμούς. Ένα φίλτρο! «Σήκω! Δεν έχεις τίποτα, σήκω! ΣΗΚΩ!» πρόσταξε τον εαυτό του. Θυμήθηκε κάτι άσχετο: στο βιβλιαράκι που χάζευε τελευταία στην Τριανταφυλλιά υπήρχε ένα ξόρκι που έκανε τα αντικείμενα να ταλαντεύονται. Μικρό ξόρκι, άχρηστο. Ασυναίσθητα άρχισε να μουρμουρίζει τα λόγια. Δεν μπορούσε να τα θυμηθεί καλά και αυτό τον ανάγκασε να αυτοσυγκεντρωθεί. Σύντομα, το να θυμηθεί τα λόγια από αυτό το ασήμαντο ξόρκι έγινε το πιο σημαντικό πράγμα στον κόσμο· στον προσωπικό,

σκοτεινό κόσμο του Μάρκου. Είπε τον πρώτο στίχο. Ο δεύτερος πώς πήγαινε; Τα λόγια ήταν στα λατινικά, μία γλώσσα που δε γνώριζε και έτσι αναγκαζόταν να τα μαθαίνει παπαγαλία, χωρίς να είναι σίγουρος ότι τα προφέρει σωστά. Μετά από μερικές προσπάθειες τα κατάφερε: το επανέλαβε πολλές φορές χαρούμενος που είχε καταφέρει έστω και αυτό το μικρό πράγμα και τότε συνειδητοποίησε ότι το βουητό στα αφτιά του είχε μετατραπεί σε πολλούς τρεμουλιαστούς ήχους. Πολλά στακάτο, επαναλαμβανόμενα, συντονισμένα. Άνοιξε απότομα τα μάτια του, ήθελε να δει τι παρήγαγε έναν τέτοιο ήχο. Συνειδητοποίησε ότι είχε ενεργοποιήσει το ξόρκι! Αυτό του φάνηκε κατά κάποιο τρόπο αστείο, αλλά ο Άιζακ ήταν σε εγρήγορση και τον πλησίαζε επικίνδυνα για να διαπιστώσει αν ήταν ζωντανός και ξύπνιος.

Έπρεπε να δράσει γρήγορα, πριν τον φτάσει, πριν του κάνει στ' αλήθεια κακό. Τώρα που δεν τον πρόσεχε. Κούνησε ανιχνευτικά τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού: λειτουργούσαν θαυμάσια! Σχημάτισε στο μυαλό του ένα δεύτερο ξόρκι, που είχε προβάρει πριν μερικές μέρες στην Τριανταφυλλιά ειδικά γι' αυτήν τη στιγμή. Το εκτέλεσε έτσι όπως ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα, για να κερδίσει χρόνο. Το είδε να πιάνει: ο Άιζακ πλησίαζε, αλλά τα βήματά του γίνονταν όλο και πιο δύσκολα, οι κινήσεις του αργές, έμοιαζε σαν τα πόδια και τα χέρια του να είχαν αποκτήσει ξαφνικά ένα απίστευτο βάρος και δυσκολευόταν να αναπνεύσει. Είδε τα πόδια του μάγου ένα μέτρο μακριά από το κεφάλι του. Είδε την άκρη του Σκήπτρου που σερνόταν πίσω του. Θα μπορούσε να το καλέσει; Η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή, αλλά ήταν σίγουρο ότι χτυπούσε! «Ένα – δύο - τρία» μέτρησε. Πετάχτηκε ξαφνικά στα γόνατα και έκανε το κάλεσμα στο Σκήπτρο. Εκείνο ξέφυγε σαν τρελό από το αδύναμο χέρι του Άιζακ, στροβιλίστηκε με την κάτω άκρη ακουμπισμένη στο έδαφος, έκανε μία πιρουέτα στον αέρα και προσγειώθηκε με ορμή στα χέρια του Μάρκου.

Το ξόρκι διακόπηκε. Ο Άιζακ, ελεύθερος ξαφνικά, στράφηκε λυσσασμένος. Ήταν αργά για να σώσει το Σκήπτρο, αλλά τα κατάφερνε το ίδιο καλά και χωρίς αυτό, είχε κάνει χρόνια εξάσκηση. Κεραυνοβόλησε τον Μάρκο και συγχρόνως κάλεσε ένα από τα δεκάδες ραβδιά που είχε μαζεμένα στην ομπρελοθήκη. Κάτι τον χτύπησε στον δεξί ωμό, αισθάνθηκε την κλείδα του να καίει και το χέρι του να παραλύει ξανά. Άλλαξε χέρι στο Σκήπτρο και σηκώθηκε όρθιος. Τα πόδια του έτρεμαν ακόμα και η αριστερή του παλάμη πονούσε από το προηγούμενο κάψιμο και αρνιόταν να κλείσει σωστά γύρω από το ξύλο. Το ραβδί κουνιόταν σα μανιακό στο χέρι του μάγου – Αθάνατου,

φαίνεται ότι είχε υπάρξει το κυριότερο όπλο του για πολλά χρόνια γιατί υπάκουε απόλυτα την κίνηση του χεριού του και τώρα γέμιζε τον αέρα με καπνό. Ο ίδιος δε διακρινόταν πια καθαρά, ο καπνός τον κάλυπτε και δεν μπορούσε να πει με σιγουριά πού βρισκόταν.

Ο Μάρκος σκέφτηκε γρήγορα: ο Άιζακ είχε χάσει και τώρα προσπαθούσε να ξεφύγει. Εκείνος είχε στη διάθεσή του δύο σκήπτρα, έσκυψε και κάλεσε το Άστραπλον με ένα χέρι που τον σούβλιζε. Βιβλία σηκώθηκαν από το τραπέζι και πέταξαν προς το μέρος του, μερικά τον χτύπησαν χωρίς να μπορεί να δει από πού έρχονταν. Άρχισε να βήχει. Κούνησε το Σκήπτρο στα τυφλά. Με το αριστερό χέρι ήταν λιγότερο αποτελεσματικός. Την πόρτα! Έπρεπε να αποκλείσει την πόρτα. Ευτυχώς δεν είχε απομακρυνθεί ποτέ πολύ από δίπλα της. Σχεδόν χωρίς να στραφεί έκανε το ξόρκι που κλείνει και κλειδώνει. Μετά κινήθηκε προς το μέρος της και ακούμπησε την πλάτη του επάνω της. Ξεχώρισε μία σκιά που κουνιόταν και έστρεψε το Σκήπτρο προς τα κει. Εκείνο άρχισε να καίει τα πάντα και ο Άιζακ έπεσε κάτω κεραυνοβολημένος. Ο Μάρκος έμεινε ακίνητος για αρκετή ώρα, προσπαθώντας να πάρει ανάσα. Σιγά σιγά ο καπνός έπεσε και το τοπίο ξεκαθάρισε.

Κοίταξε γύρω του. Το ωραίο εργαστήριο του Άιζακ που κάποτε είχε θαυμάσει, τώρα ήταν συντρίμμια. Ελάχιστα αντικείμενα είχαν μείνει όρθια, και σε πολλά σημεία είχε πιάσει φωτιά. Τα βιβλία πέταγαν προς το μέρος της χωρίς φανερό λόγο και καίγονταν αναζωπυρώνοντάς την. Τα δοκάρια της οροφής άρπαξαν σύντομα. Ο Μαύρος Καθρέφτης ήταν ραγισμένος σε πολλά κομμάτια, αλλά μόνο ένα από αυτά είχε φύγει και είχε πέσει στο έδαφος. Το πάτωμα ήταν γεμάτο νερά, θρύψαλα, ιστούς αράχνης και αποκαΐδια. Μύριζε. Συνειδητοποίησε ότι μύριζε φοβερά, κυρίως θειάφι. Η φωτιά έγλυψε μερικές μαγικές σφαίρες που άρχισαν να σκάνε με θόρυβο πετώντας κομματάκια γυαλί γύρω τους. Το μαγικό εργαστήριο ήταν ένα ζωντανό μέρος που ξεψυχούσε με θόρυβο. Ο Μάρκος άνοιξε την πόρτα μ' ένα ξόρκι. Δυσκολευόταν να περπατήσει και ήταν γεμάτος αίματα, ποιος ξέρει γιατί, και επιπλέον το δεξί του χέρι τον πονούσε φρικτά και ήταν σχεδόν άχρηστο. Κράτησε τα δύο σκήπτρα, μόνο αυτά έπρεπε να σώσει. Αλλά ήταν και ο Άιζακ. Ήταν νεκρός; Αμφέβαλε πραγματικά. Ξαφνικά το να τον αφήσει να καεί ζωντανός του φάνηκε φρικτό. Είχε νικήσει, δε χρειαζόταν άλλη φρίκη στη ζωή του. Όπως είχε κάνει και άλλοτε, έδεσε τα σκήπτρα στην ζώνη του. Κουνιόταν σε κάθε βήμα και μπερδεύονταν στα πόδια του, αλλά

τουλάχιστον θα έρχονταν μαζί του και του άφηναν τα χέρια ελεύθερα. Πλησίασε τον μάγο. Έδειχνε αναίσθητός και δεν είχε χρόνο να διαπιστώσει αν ζούσε. Τον σήκωσε με δυσκολία με το αριστερό χέρι και άρχισε να κατεβαίνει τη στενή σκάλα σέρνοντάς τον. Ήταν μία δύσκολη επιχείρηση, αλλά πάνω από το κεφάλι του έκαιγε μία μαγική φωτιά που όλο και δυνάμωνε και δεν μπορούσε να καθυστερεί. Κατέβαινε γρήγορα, όσο πιο γρήγορα του επέτρεπε το φορτίο του, κατρακυλούσε τα περισσότερα σκαλιά, χτυπούσε τον Άιζακ και τα σκήπτρα στους τοίχους. Γύρισε το πόδι του. Ωραία! Ήταν ό,τι του χρειαζόταν, αλλά είχε φτάσει πια στον τελευταίο όροφο.

2.

Οι άνθρωποι είχαν μαζευτεί κάτω από τον πύργο που υψωνόταν κολλητά στη Βίλα και κοιτούσαν με δέος. Για πολλή ώρα έβλεπαν αστραπές και καπνούς να βγαίνουν από τα παράθυρα και σε κάποια φάση είχε γίνει ένας μεγάλος σεισμός. Το τελευταίο τέταρτο ήταν φανερό πια ότι είχε πιάσει φωτιά, ο τελευταίος όροφος καιγόταν με μπλε φλόγες.

Η Άννα είχε ακούσει ότι κάποιος είχε σκοτωθεί πριν βγουν όλοι στον κήπο. Ήταν μία κοπέλα που προσπαθούσε να ξεφύγει από τη συμπλοκή του ισογείου. Ένα μέρος του εξώστη είχε υποχωρήσει και την είχε πλακώσει. Η Άννα ήξερε ποια ήταν, αν και κανένας δεν είχε αναφέρει το όνομά της. Είχε δει φευγαλέα την Τζιο να βγαίνει στην κεντρική αίθουσα από μία πλαϊνή πόρτα την ώρα που περίμενε τον Ζαφείρη, εκείνη τη στιγμή είχε αναρωτηθεί τι δουλειά είχε εκεί, με όλο αυτόν τον χαμό που επικρατούσε… Δεν είχε προλάβει να την πλησιάσει ή να της μιλήσει. Ο Ζαφείρης της φώναζε να τον ακολουθήσει γρήγορα έξω στη λίμνη.

Και ήταν η μοναδική φίλη που είχε κάνει σ' εκείνο το αλλόκοτο μέρος, ένας άνθρωπος ήσυχος, που δεν ήθελε να ανακατευτεί στις αντιδικίες. Το μόνο που ήθελε ήταν να επιστρέψει στο σπίτι της, εκεί που είχε συνεχώς ζέστη και που τα ζώα δεν έμπαιναν ποτέ στα σπίτια των ανθρώπων…

Αποκαμωμένοι οι άνθρωποι στέκονταν στον κήπο, χωρίς να πλησιάζουν πολύ ο ένας τον άλλο. Ήταν τρομαγμένοι, αυτός ο φόβος τους ένωνε, τους έκανε να θέλουν να είναι όλοι μαζί παρ' όλα αυτά που είχαν συμβεί νωρίτερα μεταξύ τους. Στέκονταν με τα κεφάλια στραμμένα προς τα πάνω, χωρίς να ξέρουν τι ακριβώς συνέβαινε. Μετά ο τρούλος κατέρρευσε. Η Άννα κατέρρευσε. Ο Άρης την έπιασε από τα μπράτσα, τη στήριξε να μην πέσει, αλλά δε βρήκε λόγια παρηγοριάς να της πει.

Έκανε να τρέξει προς την πόρτα του πύργου, που τώρα είχε εμφανιστεί ξανά, αλλά ο Άρης την εμπόδισε. Πάλεψαν για λίγο. Η Άννα υποχώρησε και έμεινε παγωμένη στην αγκαλιά του. Αργότερα άρχισε να κλαίει. Ήταν ένα κλάμα απαρηγόρητο που σιγά σιγά δυνάμωσε και οι άνθρωποι έκλεισαν τα αφτιά τους γιατί τους σπάραζε την καρδιά. Πέρασε ώρα αλλά κανένας δεν κουνήθηκε, κανένας δεν ήταν ακόμα έτοιμος να φύγει. Τελικά μερικοί άρχισαν να κινούνται προς τη Βίλα. Ήταν φανερό ότι η φωτιά θα έφτανε μέχρι εκεί, εξαπλωνόταν γρήγορα, ήδη η σκεπή είχε αρπάξει και μερικοί σκέφτηκαν να μαζέψουν τα πράγματά τους ή άλλα πράγματα, ήταν κρίμα να καταστραφούν όλα, ήταν αμαρτία.

-Φραντσέσκο! φώναξε η Νατάσσα Καπουράκη. -Φραντσέσκο! Βρείτε τον Φραντσέσκο!

Κάποιοι άρχισαν να ψάχνουν μέσα στο πλήθος, μέσα στο σκοτάδι, στα δέντρα του κήπου που σχημάτιζαν περίεργες σκιές με τη λάμψη της φωτιάς που όλο και μεγάλωνε. Σε λίγο θα έπαιρνε τρομαχτικές διαστάσεις, θα καιγόντουσαν τα πάντα. Μερικοί άρχισαν να συνειδητοποιούν ότι θα ήταν δύσκολο ακόμα και να φτάσουν μέχρι το λοφάκι για να φύγουν. Επικράτησε πανικός. Οι περισσότεροι κατευθύνθηκαν προς τη λίμνη. Μέσα σε όλη αυτή την ανακατωσούρα, κάποιος βρήκε τον Φραντσέσκο και τον έφερε στη Νατάσσα.

-Τι; Τι; ρωτούσε εκείνος.

-Είσαι ο μόνος που μπορεί να μας σώσει. Και να σώσει τη Βίλα, ή τέλος πάντων ό,τι απομένει από αυτήν. Είναι κρίμα τόσα βιβλία και αντικείμενα να γίνουν στάχτη. Αλλά κι εμείς δε θα μπορέσουμε να φύγουμε, θα πνιγούμε στον μαγικό καπνό.

-Τι μπορώ να κάνω εγώ; ρώτησε ο Φραντσέσκο απορημένος.

-Δεν καταλαβαίνεις; Αυτό που κάνεις καλά: βροχή. Αυτό που μας χρειάζεται είναι μία δυνατή βροχή. Όχι κεραυνούς και τέτοια, μόνο βροχή, άφθονη, δυνατή.

Ο Φραντσέσκο κατάλαβε: άρχισε να καλεί τα σύννεφα, πριν η Νατάσσα ολοκληρώσει τη φράση της. Σύντομα άρχισε να βρέχει. Ήταν μία βροχή ήσυχη αλλά πυκνή, δυνατή και συνεχομένη. Οι σκεπές έσβησαν. Από το εσωτερικό του πυργίσκου έβγαιναν ακόμα φλόγες από μερικά παράθυρα, αλλά ήταν φανερό ότι δε θα αντιστέκονταν για πολύ. Όλοι έγιναν μούσκεμα.

Η Άννα έκλαιγε και βρεχόταν, δάκρυα, μύξες και βροχή ανακατεύονταν στο πρόσωπό της και στη μπλούζα του Άρη που την κρατούσε στην αγκαλιά του. Κάθονταν οι δυο τους στο βρεγμένο χορτάρι, μερικά μέτρα μακριά από την πόρτα

του πυργίσκου αγκαλιασμένοι και έκλαιγαν, αδιαφορώντας για τον πανικό που επικρατούσε γύρω τους. Κάθονταν εκεί, ακόμα και όταν όλοι οι άλλοι είχαν απομακρυνθεί. Ακόμα και όταν μία φιγούρα εμφανίστηκε στην πόρτα αγκομαχώντας, κουβαλώντας ένα αλλόκοτο φορτίο, παραπάτησε και έπεσε στο έδαφος.

Στην αρχή κανένας δεν τον πήρε είδηση. Μετά τον είδε η Μαγδαληνή. Προσπάθησε να διακρίνει από μακριά αλλά ήταν δύσκολο να δει στο σκοτάδι με όλη αυτή τη βροχή και έτρεξε προς την πόρτα. Η Άννα την είδε με την άκρη του ματιού της να τρέχει και ανασήκωσε το κεφάλι της ανήσυχη. Την είδε να σκύβει, να προσπαθεί να βοηθήσει κάποιον, κάποιους… Τι γινόταν εκεί; Ξέφυγε από την αγκαλιά του Άρη και πλησίασε την πόρτα με βήμα που όλο και επιτάχυνε, με καρδιά που χτυπούσε ολοένα και πιο δυνατά. Η Μαγδαληνή ήταν σκυμμένη πάνω από δύο άντρες. Φώναζε, αλλά η φωνή της χανόταν και δεν έφτανε μέχρι τους άλλους. Η Άννα την παραμέρισε απότομα. Τον έβλεπε, ήταν μπροστά της, είχε ξαναζήσει μια τέτοια στιγμή, και τότε ήταν ζωντανός.

-Ζει; ρώτησε με αγωνία τη Μαγδαληνή. ΖΕΙ;

-Ναι, ζει, μην κάνεις έτσι, βγήκε περπατώντας από εκεί μέσα, αναπνέει, είναι ζωντανός. Τον άφησε στην αγκαλιά της Άννας και πλησίασε τον Άιζακ που ήταν πεσμένος δίπλα. -Το ίδιο κι αυτός, παρατήρησε ψυχρά.

Η Άννα έσφιξε τον Μάρκο επάνω της άγρια. Κτητικά. Εκείνος βόγκηξε.

-Πονάς;

-Ναι, το χέρι μου, με πονάς, άσε με!

Η Άννα γέλασε άγρια μέσα στη νύχτα. Πίσω της στάθηκε ο Άρης.

-Άρη, γρήγορα, φέρε τον Αριστείδη. Και τη Νατάσσα. Κάνε γρήγορα, αν ξυπνήσει κι αυτός τη βάψαμε, βρες τους. Φώναξε η Μαγδαληνή.

-Εγώ θα τους βρω, είπε η Άννα. Με μία μεγαλόπρεπη κίνηση υψώθηκε στον αέρα.

Επίλογος

Όταν επιτέλους άνοιξε τα μάτια, επικρατούσε ησυχία. Μία ησυχία αφύσική, αταίριαστη με την κατάσταση. Κοίταξε γύρω του. Πού βρισκόταν; Αυτό σίγουρα δεν ήταν το εργαστήριο ενός μάγου. Παράξενη ιδέα! Τι δουλειά είχε αυτός στο εργαστήριο ενός μάγου; Ανακάθισε και άναψε το φως. Το δωμάτιο τού ήταν οικείο, ένα μέρος στο οποίο είχε ξαναβρεθεί κάποτε…

«Θεέ μου, είμαι στο Λονδίνο!» σκέφτηκε.

Βρισκόταν στο δωμάτιο της πανσιόν, ένα μικρό δωμάτιο, στενό, με ένα ημίδιπλο κρεβάτι και ένα γραφείο, μία ντουλάπα και ένα ψυγειάκι. Στο Λονδίνο;! Τι μέρα ήταν; Έψαξε το κινητό του για να δει την ημερομηνία: 13 Μαΐου. Σήμερα ήταν η πρεμιέρα. Σήμερα! Ο Μάρκος κοιτάχτηκε: φορούσε φόρμα και φούτερ, έκανε κρύο, αν και η θέρμανση ήταν στο φουλ. Στο Λονδίνο! Ένα όνειρο! Είχε πέσει για ύπνο αγχωμένος για την πρεμιέρα… ή μήπως για την Άννα; Ήταν αλήθεια ότι η Άννα είχε εξαφανιστεί; Προσπάθησε να καθαρίσει το μυαλό του, αλλά εκείνο ήταν ακόμα θολό από τον ύπνο. Είναι δυνατόν να είχε δει ένα τέτοιο όνειρο; Και πόσα από αυτά ήταν ψεύτικα και πόσα αληθινά;

«Το τηλέφωνο!» σκέφτηκε. Υπήρχαν οι κλήσεις από τον Άρη και τη Μαρίνα; Δεν τις έσβηνε ποτέ, αν είχαν γίνει θα ήταν ακόμα εκεί. Έψαξε στο κινητό. Καμία κλήση δεν υπήρχε από ή προς αυτά τα δύο ονόματα. Κάθισε στο κρεβάτι ζαλισμένος.

«Πώς είναι δυνατόν; Πώς είναι δυνατόν;» έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό του. Ένα όνειρο! Αλλά με τόσες λεπτομέρειες, τόσο ζωντανό; Το βλέμμα του έπεσε στο ψυγειάκι. Στο επάνω μέρος του φιγουράριζε ένα μπουκάλι. Ο Μάρκος σηκώθηκε και το πλησίασε απορημένος: ήταν ένα μπουκάλι ουίσκι από εκείνο που του άρεσε να πίνει, και ήταν άδειο κατά τα δύο τρίτα.

«Ακόμα και αυτό ήταν όνειρο;» αναρωτήθηκε απογοητευμένος. Αλλά ναι, φυσικά και ήταν όνειρο. Πώς ήταν δυνατό να είχε απαρνηθεί το ποτό την εποχή που περνούσε τις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής του; Έπιασε το μπουκάλι λαίμαργα. Αισθάνθηκε πολύ ωραία όταν οι πρώτες γουλιές από το ουίσκι κύλισαν στο λαρύγγι του. Σε λίγο βρισκόταν και πάλι ξαπλωμένος στο κρεβάτι, πεσμένος σε έναν λυτρωτικό λήθαργο, ενώ το μπουκάλι, σχεδόν άδειο πια, ήταν γερμένο δίπλα του και άδειαζε τις τελευταίες του σταγόνες στο πάτωμα.

Κάποιος τον ταρακουνούσε βίαια. Πετάχτηκε. Η πρεμιέρα! Ήπιε και τον πήρε ο ύπνος. Άργησε!

-Μάρκο, είσαι καλά;

Πρόσωπα. Πολλά πρόσωπα ήταν σκυμμένα από πάνω του. Ήταν πρωί. Πονούσε. Προσπάθησε να καταλάβει τι ήταν αυτό που του προκαλούσε πόνο.

-Μάρκο…

Κάποιος προσπαθούσε να του δώσει να πιει κάτι.

-Όχι, όχι άλλο, μουρμούρισε. Πονούσε η αριστερή του παλάμη.

-Σύνελθε αγόρι, έλα στα συγκαλά σου, είπε ο Κωνσταντίνος Κόντογλου.

Τι δουλειά είχε ένας Αθάνατος στο Λονδίνο;

Η Νατάσσα έγερνε από πάνω του και προσπαθούσε να τον αναγκάσει να πιει κάτι πικρό.

-Τι κάνετε εσείς εδώ; ρώτησε αδύναμα.

-Επιτέλους μίλησε, είπε η Νατάσσα. Πιες! τον πρόσταξε. Ένα πικρό υγρό κύλισε στο λαιμό του. Έβηξε.

-Τι μου δίνεις; διαμαρτυρήθηκε.

-Πιες το, θα σου κάνει καλό.

Η Νατάσσα στράφηκε στον Κωνσταντίνο:

-Πρέπει να γυρίσουμε πίσω σήμερα, είπε. Αυτός εδώ χρειάζεται νοσοκομείο, το ίδιο και ο Νίκος.

-Τι έχω; ψέλισσε ο Μάρκος.

-Α, τίποτα σοβαρό. Η παλάμη σου έχει καεί από μαγική φωτιά, ελπίζω το φίλτρο που στο δίνω να το κρύψει αυτό και να το μετατρέψει σε ένα φυσιολογικό έγκαυμα, αλλιώς στο νοσοκομείο θα έχουν μία δυσάρεστη έκπληξη. Επιπλέον, έχεις σπάσει τον δεξί σου ώμο και έχεις στραμπουλίσει τον αστράγαλό σου.

Ο Μάρκος βόγκηξε. Αισθάνθηκε την Μαρίνα να του χαϊδεύει τα μαλλιά. Ο Άρης καθόταν δίπλα του.

-Είσαι ζωντανός φίλε, του είπε, τα κατάφερες.

-Τι απέγινε ο Άιζακ;

-Ο Αριστείδης του φόρεσε εκείνο τα ωραίο περιδέραιο και τώρα είναι υπό την επίβλεψη της Μαγδαληνής. Οι Αθάνατοι θα πρέπει να επιστρέψουν στο Καρπενήσι και να τον πάρουν μαζί τους. Θα χρειαστεί κι αυτός περίθαλψη.

-Δεν τον σκότωσα; ρώτησε ο Μάρκος.

-Όχι, είναι ζωντανός, έκανε η Νατάσσα με μία χροιά απογοήτευσης στη φωνή. -Ωστόσο φοράει το περιδέραιο και αυτό είναι καλό από δύο απόψεις.

-Ναι; έκανε ο Μάρκος κουρασμένα.

-Ποιες είναι οι δύο απόψεις; ρώτησε ο Άρης.

-Πρώτον ότι ο ίδιος είναι πλέον ακίνδυνος. Ως μάγος εννοώ, ένα πρόσωπο σαν τον Άιζακ δε θα είναι ποτέ πραγματικά ακίνδυνο. Πάντως δε θα μπορέσει να ξανακάνει μάγια ποτέ στη ζωή του.

-Και η άλλη άποψη;

-Ότι και το περιδέραιο είναι ακίνδυνο για όλους τους υπόλοιπους, όσο το φοράει ο Άιζακ. Δε θα μπορέσει να τα βγάλει όσο ζει και, μιας και είναι Αθάνατος, αναμένεται να ζήσει πολλά χρόνια ακόμα!

-Έτσι, το ότι είναι Αθάνατος θα έχει και ένα θετικό σημείο τελικά, κατάληξε ο Κωνσταντίνος.

-Και οι άλλοι; ρώτησε ο Μάρκος.

-Ο Αριστείδης είναι στον λόφο και προσπαθεί να βοηθήσει τους ανθρώπους της Βίλας να επιστρέψουν στα σπίτια τους, είπε η Νατάσσα. Δεν είναι εύκολη επιχείρηση, γιατί ο καθένας πρέπει να επιστρέψει σ' έναν διαφορετικό Κόσμο. Θα χρειαστεί να ανοίξει ένα σωρό Πύλες, και δεν είμαι καν σίγουρη ότι θα μπορέσουν όλοι να του εξηγήσουν με ακρίβεια από πού ήρθαν.

-Δεν τον φοβάμαι, είπε ο Κωνσταντίνος. Είναι εξοικειωμένος με τα άλλα Σύμπαντα, είμαι σίγουρος ότι τα περισσότερα από αυτά τα έχει επισκεφτεί κάποτε. Θα τα καταφέρει.

-Στο τέλος της ημέρας θα είναι εξαντλημένος πάντως.

Ο Μάρκος δίστασε.

-Η Άννα; Έφυγε;

-Όχι, έμεινε εδώ όλο το βράδυ, του είπε ο Άρης. Πριν λίγο μόνο σηκώθηκε και πήγε να αποχαιρετήσει τον Φραντσέσκο, δεν περίμενε ότι θα ξυπνήσεις τόσο γρήγορα.

-Θα ξανάρθει; ρώτησε ο Μάρκος. Το μυαλό του ήταν ακόμα θολωμένο και δεν μπορούσε να παρακολουθήσει τη συζήτηση.

Ο Άρης γέλασε. -Θα ξανάρθει, είπε.

-Μόλις φύγουν οι άνθρωποι της Βίλας πρέπει να φύγουμε κι εμείς χωρίς καθυστέρηση, είπε ο Κωνσταντίνος ανήσυχα. Και τα Ξωτικά θα θέλουν να γυρίσουν στο δάσος τους. Δεν είναι συνηθισμένα να μένουν μακριά για τόσο πολύ καιρό.

-Ναι, θα φύγουμε πριν νυχτώσει, συμφώνησε η Νατάσσα.

-Αλλά πρέπει να δούμε τι θα γίνει με όλα αυτά τα πράγματα… της θύμισε η Μαρίνα.

-Ποια πράγματα; ρώτησε ο Κωνσταντίνος.

-Εννοεί τη Βίλα και τους θησαυρούς της, είπε η μητέρα της. Ό,τι απέμεινε, δηλαδή. Οι δυο μας κάναμε έναν πρόχειρο έλεγχο νωρίτερα. Υπάρχουν συγκεντρωμένα εδώ ένα σωρό πολύτιμα βιβλία, μαγικά αντικείμενα και διαφόρων ειδών πράγματα. Μερικά καταστράφηκαν από τη μάχη και τη φωτιά, και οι άνθρωποι πήραν μερικά μαζί τους.

-Τους αφήσαμε να τα πάρουν, διόρθωσε η Μαρίνα.

-Ναι, πήραν κυρίως πράγματα που τους άρεσαν, αλλά δεν επιτρέψαμε σε κανέναν να απομακρύνει από το Νησί μαγικά αντικείμενα και βιβλία.

-Τι σκέφτεστε να κάνετε μ’ αυτά; ρώτησε ο Κωνσταντίνος.

-Θα μείνουν εδώ προσωρινά, μέχρι να γίνει καλά ο Μάρκος. Μετά, ίσως επιστρέψουμε κάποια στιγμή να τα καταγράψουμε και να δούμε τι θα άξιζε να πάρουμε.

-Η μητέρα μου πιστεύει ότι τώρα που ο Άιζακ βγήκε εκτός παιχνιδιού, αυτό το Νησί ανήκει κατά κάποιον τρόπο στον Μάρκο. Είναι ο κληρονόμος του, από μία άποψη.

Ο κληρονόμος είχε πέσει πάλι σε λήθαργο. Αισθανόταν ότι οι κουβέντες τους, που τις άκουγε κάπως σα μέσα σε όνειρο, δεν τον αφορούσαν. Εκείνου του αρκούσε ότι όλα είχαν τελειώσει, ότι ήταν ζωντανός και σύντομα θα γυρνούσε στο σπίτι του μαζί με την Άννα.

Ο Φραντσέσκο καθόταν στην όχθη της λίμνης και κοιτούσε σκεφτικός τον ορίζοντα. Ο μάγος ήταν ήδη στο λοφάκι και άνοιγε τα Περάσματα που θα έκαναν τον κόσμο να φύγει. Σε λίγο θα έπρεπε να πάει κι εκείνος εκεί, δεν ήταν σωστό να τον καθυστερήσει, θα βιαζόταν σίγουρα να επιστρέψει και ο ίδιος στο σπίτι του. Η Άννα κάθισε δίπλα του.

-Τελείωσε, του είπε, και φαίνεται ότι κερδίσαμε.

-Ναι, όλα τελείωσαν, έκανε εκείνος μελαγχολικά.

-Πώς αισθάνεσαι που θα γυρίσεις στο σπίτι σου;

-Δεν ξέρω. Δε με ενθουσιάζει η ιδέα.

-Δε θέλεις να ξαναδείς τους δικούς σου;

-Θέλω, αλλά δε θα είναι και πολύ ευχάριστο. Οι δικοί μου δε θα χαρούν που θα με δουν να επιστρέφω, με φοβούνται.

-Αλλά τώρα έχεις αλλάξει.

-Ίσως, μόνο που αυτοί δεν το ξέρουν.

-Θα το καταλάβουν με τον καιρό. Και άλλωστε μπορείς πάντα να κάνεις αυτό που είχαμε πει κάποτε: μπορείς να αλλάξεις πόλη και να αρχίσεις μία καινούρια ζωή από την αρχή.

-Ναι, μπορεί, αν και ούτε αυτό θα είναι και πολύ εύκολο.

-Γιατί; Εδώ έζησες τόσους μήνες σ' ένα Νησί χωρίς φίλους.

-Δε θα είναι εύκολο στον Κόσμο μου, επανέλαβε ο Φραντσέσκο. Εκεί είμαι φτωχός. Δε θα είναι εύκολο να βρω δουλειά, δεν είμαι καλός σε τίποτα.

-Είσαι καλός στο να φέρνεις βροχή, παρατήρησε η Άννα.

-Ναι, είναι και αυτό. Θα μπορούσα να δουλέψω για την κυβέρνηση, θα ήμουν ιδιαίτερα χρήσιμος σε περιόδους ξηρασίας, αστειεύτηκε.

Η Άννα κοιτούσε κι εκείνη τον ορίζοντα στεναχωρημένη.

-Δε θα σε ξαναδώ, της είπε τελικά.

-Όχι… φοβάμαι πώς όχι. Όμως χάρηκα που σε γνώρισα. Είσαι πολύ γενναίος, Φραντσέσκο.

Ο Φραντσέσκο χαμογέλασε. -Ευχαριστώ, αλλά γιατί το λες; Δεν έκανα τίποτα σημαντικό, μόνο έκαψα τα χέρια μου χωρίς να συνειδητοποιήσω τι γινόταν και έφερα μία βροχή.

-Ναι, αλλά βοήθησες να καταστραφεί αυτός ο Κόσμος που είχε φτιάξει ο Άιζακ, ενώ ήξερες πως μετά θα έχανες τα πάντα και θα βρισκόσουν στον αέρα. Αυτό είναι γενναίο.

-Αυτός ο Κόσμος στεκόταν στον αέρα έτσι κι αλλιώς, μεταφορικά και κυριολεκτικά, είπε ο Φραντσέσκο. Δε θα μου άρεσε να διατηρώ κάτι τόσο επικίνδυνο μόνο και μόνο επειδή με βόλευε.

-Όμως οι υπόλοιποι δεν το σκέφτηκαν έτσι…

Ο Φραντσέσκο δε μίλησε, ήταν αρκετά φορτισμένος για να ανοίξει μία τέτοια συζήτηση.

Η Άννα ήθελε να πει κάτι, αλλά δίσταζε. Ήξερε πως κανονικά θα έπρεπε να το έχει συζητήσει με τους άλλους πριν το προτείνει, αλλά τώρα πια ήταν αργά γι' αυτό. Σε λίγο ο Φραντσέσκο θα έφευγε και –όπως είχε πει και ο ίδιος- μάλλον δε θα τον ξενάβλεπε ποτέ για να έχει την ευκαιρία να του το πει.

-Γιατί δεν έρχεσαι στον δικό μου Κόσμο; ρώτησε ξαφνιάζοντάς τον.

-Στον δικό σου; Ο Φραντσέσκο χαμογέλασε. -Και τι θα έκανα εκεί;

-Οι φίλοι μου οι Αθάνατοι, έχουν ένα ολόκληρο δίκτυο πλαστογράφων και ανθρώπων που φροντίζουν να τους οργανώνουν μία καινούρια ζωή όποτε τους χρειάζεται. Είναι πολύ καλά οργανωμένοι, αλλιώς θα ήταν αδύνατο να περνάνε απαρατήρητοι ζώντας εδώ και αιώνες. Θα μπορούσαν να το κάνουν και για σένα, ίσως. Μπορούμε πάντως να τους ρωτήσουμε.

-Αλλά τι θα έκανα σε έναν άγνωστο Κόσμο;

-Δεν πρέπει να είναι και τόσο διαφορετικός από τον δικό σου. Θα μπορούσες να βρεις ένα σπίτι και να δουλέψεις μαζί με κάποιον από τους Αθάνατους, ή για αυτούς, έχουν αρκετό κόσμο στην υπηρεσία τους. Στην χειρότερη περίπτωση υπάρχει και το Σπίτι των Αθανάτων, μερικά άτομα ζουν ήδη εκεί.

Ο Φραντσέσκο γύρισε προς το μέρος της και της έπιασε το χέρι. Αμέσως το άφησε μορφάζοντας.

-Ευχαριστώ, της είπε. Είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, αν και απ' ό,τι καταλαβαίνω είναι μία ιδέα που σου ήρθε μόλις τώρα. Δε θα ήταν άσχημα να ζούσα σ' έναν άλλο Κόσμο, αλλά νομίζω πως δε θα το κάνω. Ό,τι και να λέω, θέλω να γυρίσω στο σπίτι μου. Έχω αδέρφια και φίλους και δε σκοπεύω να μην τους ξαναδώ ποτέ. Απλά φοβάμαι, αυτό είναι όλο. Ήταν εύκολα εδώ στο Νησί, όσο κράτησε, αλλά δεν ήταν πραγματική ζωή, έτσι δεν είναι;

-Ναι, έτσι είναι.

-Γι' αυτό ήθελες τόσο πολύ να φύγεις…

-Ναι, ακριβώς γι' αυτό.

-Δεν το είχα καταλάβει τότε… Λοιπόν: είναι ώρα να πηγαίνω. Ο Αριστείδης δε θα θέλει να φάει όλη του τη μέρα περιμένοντάς με.

-Εντάξει. Παρ' όλα αυτά ίσως να ξανασυναντηθούμε κάποτε, είπε η Άννα και του έσφιξε το μπράτσο συγκινημένη.

-Ναι, μπορεί, είπε ο Φραντσέσκο αισιόδοξα. -Αν όλα πάνε στραβά στον Κόσμο μου, θα θυμάμαι την πρότασή σου! Ελπίζω να μην το μετανιώσεις αν με δεις ξαφνικά μπροστά σου!

Η Άννα γέλασε. Τον κοιτούσε να απομακρύνεται κάνοντας τον γύρο της λίμνης, μέχρι που χάθηκε. Σκούπισε τα μάτια της και αναστέναξε. Έπρεπε να επιστρέψει στον Μάρκο, αν κατά τύχη ξυπνούσε, θα ήθελε να είναι εκεί γύρω.

Μέχρι το απόγευμα, και ο τελευταίος ένοικος της Βίλας είχε φύγει. Ο Αριστείδης και ο Ζαφείρης ήταν εξαντλημένοι, όπως είχε προβλέψει η Νατάσσα, αλλά η Μαρίνα ήταν ικανότατη να ανοίξει μόνη της το Πέρασμα που θα τους οδηγούσε πίσω στην Ασίνη. Η Νατάσσα και ο Κωνσταντίνος ανησυχούσαν λιγάκι: θα άφηναν πίσω τους πράγματα ανεκτίμητης μαγικής αξίας και δεν ήταν οι μόνοι που ήξεραν το ξόρκι που άνοιγε το Πέρασμα. Ο Αριστείδης, αν και είχε υποσχεθεί ότι δε θα άνοιγε άλλες Πύλες στη ζωή του και είχε παραδώσει ιπποτικά το Κλειδί στη Μαρίνα, είχε ένα άπληστο βλέμμα καθώς έριχνε μία τελευταία ματιά στο Νησί.

Ο Μάρκος, αν και του είχαν ανακοινώσει πως όλα αυτά ήταν στη δική του δικαιοδοσία τώρα, ήξερε ότι δεν ήθελε να έχει καμία άλλη σχέση με αυτόν τον Κόσμο. Δεν είπε τίποτα, αλλά ήξερε πως όταν θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ξανά τα χέρια του, θα επέστρεφε στην Ασίνη και θα σφράγιζε το Πέρασμα με κάποιον οριστικό τρόπο. Ας είχαν οι μάγοι του μέλλοντος την χαρά να το ανακαλύψουν ξανά και να κάνουν ό,τι νόμιζαν με αυτό. Μέχρι τότε, έλπιζε ότι θα είχαν οι Αθάνατοι το νου τους.

Ο Νέδιστος στάθηκε μπροστά του και τον χαιρέτησε επίσημα, όπως συνήθιζε.

-Ήταν μεγάλη μου τιμή –και χαρά- που συνεργαστήκαμε, Μάγε, του είπε. Η συνεργασία με έναν τίμιο μάγο είναι πάντα χρήσιμη, αλλά είναι και κάτι άλλο που μας ενώνει τώρα.

-Ναι, έχεις δίκιο. Τώρα είμαστε φίλοι, Νέδιστε, αυτό δε θέλεις να πεις;

-Ναι, είμαστε φίλοι, απάντησε το Ξωτικό ικανοποιημένο. Και ξέρεις πού μπορείς να με βρεις. Το Βούκινο θα λειτουργεί πάντα, φώναξέ με όταν με έχεις ανάγκη, θα χαρώ πολύ να σε βοηθήσω ή να σε φιλοξενήσω στη σπηλιά μου.

-Φαντάζομαι ότι η φιλία ενός Ξωτικού είναι μεγάλη τιμή για έναν μάγο, αλλά εγώ, σαν Μάρκος, χαίρομαι που εσύ, ο Νέδιστος με θεωρείς φίλο σου. Σ’ ευχαριστώ για όσα μου έμαθες. Υποθέτω ότι ξέρεις κι εσύ έναν τρόπο για να με βρεις αν ποτέ με

έχεις ανάγκη. Άλλωστε για κάποιο διάστημα θα είμαι στην Τριανταφυλλιά: όπως είπες κάποτε, εκεί είναι το σπίτι μου.

Ήταν η σειρά της Φιδάλμας: στάθηκε μπροστά του με σοβαρό ύφος και, αναπάντεχα, σηκώθηκε στις μύτες και του έδωσε ένα μεγάλο φιλί στο στόμα. Τα χείλη της ήταν γλυκά και το φιλί της είχε γεύση από άγρια μούρα. Ο Μάρκος χαμογέλασε αμήχανα.

-Καλή τύχη, ήταν το μόνο που βρήκε να της πει.

Η Άννα και ο Άρης κάθονταν σε μία καφετέρια στην παραλία του Ναυπλίου και έπιναν καφέ κοιτώντας το Μπούρτζι. Εκείνο, στεκόταν όπως πάντα μοναχικό και γαλήνιο στη μέση της θάλασσας, βαμμένο από τα χρώματα του δειλινού. Η Άννα το κοιτούσε συχνά εκείνες τις μέρες: η παρουσία του ήταν καθησυχαστική. Το φθινόπωρο είχε κάνει την εμφάνισή του, με λίγη ψύχρα και μερικά ψιλόβροχα. Ήταν μία από τις λίγες στιγμές που οι δυο τους είχαν καταφέρει να ξεγλιστρήσουν από τον Μάρκο, που περνούσε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας του στο κρεβάτι γκρινιάζοντας, με τον ώμο δεμένο, το αριστερό χέρι πασαλειμμένο με μία άσπρη αλοιφή που του είχε στείλει η Νατάσσα και η οποία βρωμούσε, και το πόδι σε ακινησία.

-Το έχεις πάρει απόφαση; Θα περάσεις τον χειμώνα σου στην Τριανταφυλλιά; ρώτησε ο Άρης.

-Ναι, στο είπα. Στο τέλος του μήνα θα αφήσω αυτό το σπίτι, δεν έχει νόημα να μένω πια εδώ. Ο Μάρκος θέλει να βάλει καλοριφέρ πριν πιάσουν τα κρύα κι εγώ έχω ακόμα ένα άρθρο να γράψω. Θα χρειαστεί να κάνω μερικά ταξίδια και λέω να τον πάρω μαζί μου – όταν αρχίσει να περπατάει ξανά. Θα είναι ωραία να μείνουμε για λίγο καιρό εκεί και η πεθερά μου θα έχει ένα σωρό πράγματα να μου μάθει.

-Αλήθεια; Σαν τι;

-Να φτιάχνω πίτες, να μαζεύω χόρτα, να μαζεύω καρύδια, να κλαδεύω και να ζω μ’ έναν μάγο!

Ο Άρης κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση.

-Χαρά στο κουράγιο σου.

Η Άννα γέλασε. -Θα μου λείψεις, του είπε.

-Γι’ αυτό κοίτα να τον πάρεις και να γυρίσετε γρήγορα στην Αθήνα. Αναρωτιέμαι αλήθεια τι θα κάνει εκεί κάτω. Τώρα που δε θα μπορεί να χρησιμοποιεί τα χέρια του,

το μόνο που θα κάνει θα είναι να γκρινιάζει. Δε θα μπορεί να ασκείται στην μαγεία, ούτε να παίζει φλάουτο.

Κούνησε το κεφάλι του σκεφτικά: -Θα είναι ένα βασανιστήριο γι' αυτόν, πρόσθεσε σοβαρά.

-Α, μην ανησυχείς, το έχει σκεφτεί ήδη: σκοπεύει να μελετήσει τα βιβλία μαγείας που βρήκε, αυτό θα του πάρει καιρό, μάλλον θα περάσει έτσι όλο τον χειμώνα!

-Και μετά;

-Θα δούμε… η αλήθεια είναι ότι έχω μία ιδέα… δεν είναι τίποτα επίσημο ακόμα γι' αυτό καλά θα κάνεις να μην του το πεις.

-Τι ιδέα έχεις πάλι;

-Μου το είπαν πριν λίγες μέρες από το περιοδικό. Το ιταλικό κρατικό κανάλι σκέφτεται να χρηματοδοτήσει ένα ντοκιμαντέρ για τα κάστρα της Πελοποννήσου, βασισμένο στα άρθρα μου και αν γίνει αυτό, θέλουν να φτιάξω τα κείμενα και να επιμεληθώ κάπως την όλη φάση.

-Καλό ακούγεται αυτό.

-Κι εγώ σκέφτηκα φυσικά ότι ένα ντοκιμαντέρ χρειάζεται και μουσική, έτσι δεν είναι;

-Μμμ… βλέπω πού το πας!

-Ο Μάρκος, τώρα, μετά από το *Όνειρο*, μπορείς να πεις ότι δεν είναι και εντελώς τυχαίος… Έτσι λέω να τον πάρω μαζί μου να δει μερικά κάστρα για να του ανοίξει η όρεξη!

-Μάλιστα. Είπα κι εγώ, πώς είναι δυνατό να σκέφτεσαι να καθίσεις στα αβγά σου με τέτοια ευκολία!

Ο Άρης χαμογελούσε καθώς κοιτούσε το Μπούρτζι στο φως του δειλινού. Όποτε ήταν τριγύρω τον έκαναν άνω κάτω, τον έκαναν να τρέχει από δω κι από κει και να ξεχνάει τη δική του ζωή. Σε λίγο έπρεπε να επιστρέψει στην Αθήνα, θα ήταν ο γάμος της Αιμιλίας και ο Οδυσσέας είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του μετά από τόσο καιρό που τον είχε εγκαταλείψει. Οι υπόλοιποι από το συγκρότημα αναρωτιόνταν πού ήταν και είχαν κλείσει ήδη ένα μαγαζί μέχρι τα Χριστούγεννα. Σε λίγο θα άρχιζαν και οι πρόβες της ορχήστρας και θα γυρνούσε και πάλι στη συνηθισμένη του ρουτίνα. Η ζωή του τον περίμενε. Όμως, όπως και να το πεις, θα ήταν άδεια χωρίς αυτούς. Θα ήταν άδεια χωρίς λίγη μαγεία, μερικούς καυγάδες και ατελείωτες ανησυχίες. Όμως

τώρα θα ήξερε πού να τους βρει και –αυτό ήταν το μόνο σίγουρο- δε θα τους άφηνε να χαθούν ποτέ ξανά.

ΤΕΛΟΣ